DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ATEŞ SERİSİ

ARTEMİS

KAREN MARIE

MONING

GÖLGE ATEŞİ

ARTEMİS

AB/432
ABG/195
AÇ/317
A/55

ATEŞ SERİSİ V
GÖLGE ATEŞİ
Karen Marie Moning
Orijinal Adı: *Shadowfever*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Egemen Özkan
Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic.
Grafik: Mebruke Bayram - Merve Aslan

1. Basım: Nisan 2014
ISBN: 978 - 605 - 142 - 413 - 2
Sertifika No: 10905

KAREN MARIE MONING, LLC © 2009

ATEŞ SERİSİ
V

KAREN MARIE
MONING

GÖLGE ATEŞİ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Dizginlenemez M. için...

I. KISIM

Düşünceyle
Gerçek arasına
Hareketle
Eylem arasına
Düşer o Gölge

-T.S. ELIOT

Derinlerde bir yerde hissediyorum
Derimin altında
Kendimi canavar gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim

-SKILLET, "MONSTER"

KİM OLDUĞUMU MU BİLMEK İSTİYORSUN?

KENDİNİ KALEYDOSKOPLARDAN BİRİNİN ORTA NOKTASINDA FARZET VE ZAMANIN İÇERİDEN DIŞARIYA DOĞRU SÜREKLİ GENİŞLEYEN, SÜREKLİ DEĞİŞEN, SONSUZ İHTİŞAMDA BİR BOYUTLAR BÜTÜNÜ HÂLİNDEKİ RENKLİ PARÇALAR OLDUĞUNU DÜŞÜN. BU SAYISIZ BOYUTTAN HERHANGİ BİRİNİ SEÇEBİLECEĞİNİ VE SONRA ONUN İÇİNDEN YAYILABİLECEĞİNİ, YAPTIĞIN HER SEÇİMDEN SONRA BU BOYUTLARIN YENİDEN GENİŞLEDİĞİNİ VE DEĞİŞTİĞİNİ GÖR. SONSUZLUK KATLANARAK ARTAR. GERÇEK DİYE BİR ŞEY OLMADIĞINI ANLA. IRKIN SAHTE BİR TANRIYA, KÖR BİR BAĞLILIKLA TAPINMAKTA. GERÇEK, TEK BİR MÜMKÜNÜ İŞARET EDER.

ŞU SAÇMA SAPAN ÇİZGİSEL ZAMAN KURGUNLA, BİR YANILSAMA YARATMIŞ OLMAKLA SUÇLUYORSUN BENİ. KOL SAATLERİNDEN, DUVAR SAATLERİNDEN VE TAKVİMLERDEN KENDİNE BİR HAPİSHANE YAPIYORSUN. GÜNLERDEN VE SAATLERDEN OLUŞAN PARMAKLIKLARI ZORLUYORSUN AMA KAPININ ÜZERİNDE GEÇMİŞTEN, ŞİMDİKİ ZAMANDAN VE GELECEKTEN OLUŞAN BİR ASMA KİLİT VAR.

ZAYIF ZİHİNLER, ZAYIF MAĞARALARA İHTİYAÇ DUYAR.

ZAMANIN GERÇEK YÜZÜNE, BENİM YÜZÜME BAKTIĞINDAN DAHA UZUN SÜRE BAKAMAZSIN.

KENDİNİ HER ŞEYİN MERKEZİ OLARAK KAVRAMAK, MÜMKÜN OLAN HER ŞEYİN TÜM KOMBİNASYONLARINI AYNI ANDA ALGILAYABİLMEK İÇİN GİDECEĞİN YÖNÜ -"YÖN" SENİN IRKININ NE OLDUĞUNU BİLE BİLMEDİĞİ BİR ŞEYİ AÇIKLAMAK İÇİN ÇOK YETERSİZ BİR İFADE OLSA DA- SEÇEBİLMELİSİN. BEN OLMAK, İŞTE BUDUR.

*-SINSAR DUBH'*LA KONUŞMALAR

1

Umut güçlendirir. Korku öldürür.

Bunu bana gerçekten akıllı biri söylemişti.

Ne zaman olgunlaştığımı, eylemlerimi daha iyi kontrol edebilir hâle geldiğimi düşünsem, başarabildiğim tek şeyin bir dizi yanılgının yerine daha gösterişli ve cazip yanılgılar koymak olduğunu acıyla fark ediyorum. Evet benim o, kendini kandırma kraliçesi.

Şu an kendimden nefret ediyorum. Bu kadar nefret duyabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Uçurumun kenarında yere çökmüş, keşke doğduğumda öz annem beni denize atsaydı diyerek, doğduğum güne çığlık çığlığa lanet ediyorum. Hayat, başa çıkılamayacak kadar zor ve ağır. Bu günleri göreceğimi bana kimse söylememişti. Neden kimse söylemedi bunu bana? Böyle mutlu, pembe ve aptal bir şekilde yetiştirilmeme nasıl izin verebildiler?

Şu an hissettiğim acı, *Sinsar Dubh*'ın bugüne kadar bana çektirdiklerinden bile daha kötü. En azından Kitap beni

paramparça ederken, bunun benim hatam olmadığını biliyordum.

Ama şimdi?

Mea culpa. Başından sonuna kadar bu işin sorumlusu benim ve bu gerçekten kaçmamın mümkünatı yok.

Her şeyi kaybettiğimi düşünmüştüm.

Ne cahilmişim. Beni uyarmıştı. Meğer kaybedecek ne çok şeyim varmış!

Ölmek istiyorum.

Acıyı dindirmenin tek yolu bu.

Aylar önce, Burren'in altındaki bir mağarada geçen berbat bir gecede de ölmek istemiştim, ama o başkaydı. Mallucé bana öldüresiye işkence etmek üzereydi ve onu bu sapıkça zevkten mahrum etmenin tek yolu ölmekti. Ölümüm kaçınılmaz olmuştu. Uzatmanın hiç gereği yoktu.

Yanılmıştım. Umudumu yitirmiştim ve bu yüzden neredeyse ölecektim.

Ölebilirdim. Jericho Barrons olmasaydı.

Bana bu kelimeleri öğreten odur.

O basit vecize, her durumun, her seçimin efendisidir. Her sabah uyandığımızda umutla korku arasında bir seçim yaparız ve yaptığımız her işe bu duygulardan birini uygularız. Önümüze çıkan şeyleri neşeyle mi karşılarız? Yoksa kuşkuyla mı?

Umut güçlendirir...

Kan gölünün içinde yüzükoyun yatan kişiyle ilgili umut duymak için kendime bir kez olsun izin vermedim. Bunu bir kez bile aramızdaki bağı kuvvetlendirmek için kullanmadım. İlişkimizin yükünü geniş omuzlarının üze-

rine yıktım. Korku. Kuşku. Güvensizlik belirledi her hareketimi.

Artık bunları geri almak için çok geç.

Çığlık atmayı kesiyorum ve gülmeye başlıyorum. Kahkahalarımda deliliği duyuyorum.

Umurumda değil.

Mızrağım, hain mızrağım benimle dalga geçercesine havaya kalkıyor. Onu çaldığımı hatırlıyorum.

Bir an için yağmurun kayganlaştırdığı karanlık Dublin sokaklarına geri dönüyorum. Barrons'la kanalizasyon şebekesine girip Rocky O'Bannion'un dini eserleri sakladığı özel mahzenine sızıyoruz. Barrons, kot pantalon ve siyah tişört giymiş. Rögar kapağını sanki parkta frizbi oynarmış gibi kolayca çıkartıp kenara koyarken kasları dalgalanıyor.

Erkekler için de kadınlar için de sinir bozucu derecede çekici. Onunlayken, düzülecek misin yoksa içi dışına çıkmış ve tanınmaz bir hâlde dipsiz, kuralsız bir denizde sürüklenecek misin, bilemezsin.

Ona karşı hiçbir zaman duyarsız kalamadım. Sadece bazı anlarda reddetmiş olabilirim.

Çok az vaktim var. Hafızam yavaş yavaş kayboluyor ve ben yine deliliğimi elimden almak isteyen gerçeklikle yüz yüzeyim.

Korku öldürür...

Kelimenin tam anlamıyla.

Bunu söyleyemiyorum. Düşünemiyorum. Özümseyemiyorum.

Dizlerimi karnıma çekmiş, sallanıyorum.

Jericho Barrons öldü.

Hareketsiz bir şekilde yerde yüzükoyun yatıyor. Çığlık çığlığa bağırdığım şu küçük sonsuzlukta hareket etmiyor, nefes almıyor. Tenini hissedemiyorum. Başka zaman olsa onu etrafımda hissedebilirdim, ufacık bir kaba tıkıştırılmış elektrikli, gerçeküstü bir sonsuzluğu. Şişedeki cini. Barrons bu. Şişenin ucundaki mantarın hapsettiği ölümcül güç. Yani hemen hemen hapsettiği.

İleri geri sallanıyorum.

Milyon dolarlık soru: Nesin sen Barrons? Nadiren de olsa cevap verdiği zaman hep aynı şeyi söylerdi.

Ölmene asla izin vermeyecek kişiyim.

Ona inanmıştım. Lanet olsun ona!

"Her şeyi berbat ettin Barrons. Yalnızım ve başım fena hâlde belada. Hadi, *kalk*!"

Hareket etmiyor. Çok fazla kan var. *Sidhe kâhini* hislerimle iletişime geçiyorum. Uçurumun kenarında kendimden başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Çığlık atıyorum.

Cep telefonuma EÖ (*Eğer Ölüyorsan*) olarak kaydettiği numarayı, eğer gerçekten ölmüyorsam asla aramamamı söylemiş olmasına şaşırmamak gerek. Bir süre sonra yine gülmeye başlıyorum. Her şeyi berbat eden o değil. Benim. Birisi benimle oyun mu oynuyor, yoksa bu hezimete ben mi sebep oldum?

Barrons'un yenilmez olduğunu düşünmüştüm.

Hareket etmesini bekliyorum. Yüzünü dön. Doğrul. Birdenbire iyileş. Şu sert bakışlarından birini at ve "*Anlasana artık Bayan Lane. Ben Unseelie Kralı'yım. Ölemem ben,*" de.

Ne zaman yaptığı bir şeyden keyif almaya başlasam en çok korktuğum şey şu oluyordu: Tüm kötülüğünü kata-

rak *Sinsar Dubh*'ı yaratan oydu ve her nedense onu geri istiyordu ama kendi başına alamıyordu. Akla gelebilecek her şeyi düşündüm. Fae, yarı Fae, kurt adam, vampir, sonsuzdan gelen lanetli yaratık, belki de Castle Keltar'daki Cadılar Bayramı'nda Christian'la çağırmayı denedikleri şeyin ta kendisi. Bildiğim tek şey ölümsüz, daha doğrusu öldürülemez olduğuydu.

"Kalksana Barrons!" diye bağırıyorum. "Hareket et Tanrı'nın cezası!"

Ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Dokunursam hızla soğuyan bedenini hissederim. Kırılganlığını, ölümlülüğünü. "Kırılganlık", "ölümlülük" ve "Barrons" kelimelerini aynı cümle içinde kullanmak da öyle bir hakaret ki, Vatikan sokaklarında duvarlara ters haçlar çizerek yürümekten hiçbir farkı yok.

Biraz uzak bir noktaya gidip oturuyorum.

Uzak duruyorum, çünkü yakınında durursam onu kendime çevirmem ve gözlerine bakmam gerekecek. Ya onun gözleri de Alina'nınkiler gibi donuksa?

O zaman öldüğünü anlarım. Aynı Alina'nın öldüğünü, bir daha asla sesimi; özür dilerim Alina, keşke daha sık arasaydım; keşke abla kardeş yaptığımız o manasız konuşmaların altında yatan gerçeği anlayabilseydim; keşke Dublin'e gelip senle beraber savaşsaydım dediğimi duyamayacak kadar uzak bir yere gittiğini anlarım. Belki de sadece senin çektiğin acıları çekmediğim ve bu yüzden önceliklerimi senin gibi bilemediğim için özür dilemeliyim Barrons. Sonra seni duvara yapıştırıp nefessiz bırakıncaya kadar öpmeli, şu lanetli kitap dükkânında seni ilk gördüğüm anda ne yapmak istediysem onu yapmalıyım. Beni

rahatsız ettiğin gibi rahatsız etmeliyim seni, beni görmeni, beni arzulamanı (bana *pembe* demeni) sağlamalıyım, iradeni yıkmalıyım, önümde diz çöktürtmeliyim. Hâlbuki senin gibi bir adam istemediğim konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Çok yaşlıydın, uçkuruna fazla düşkündün, insandan çok hayvana benziyordun. Ama gerçek olan da bana hissettirdiğin şeyin korkunçluğuydu. Pek öyle erkeklerin kadınlara hissettirdiği bebekli, pembe panjurlu gelecek hayallerine benzemiyordu. Daha ziyade hummalı, ağır ve müstehcen bir kendinden geçiş gibiydi. Sanki her an ve her yerde içinde, etrafında, yanında olan o adam olmaksızın yaşayamazmışsın gibi. Önemli olan *onun* senin hakkında ne düşündüğüydü, geri kalan herkesin canı cehenneme! Ama o zaman bile beni değiştirebileceğini biliyordum! Kim kendisini *değiştirecek* biriyle beraber olmak ister ki? Başka birine sunulabilecek bir iktidar olamaz bu. Sana karşı koymak, içimde hiçbir dünyada kabul görmeyecek şeylere açlık duyan, keşfedilmemiş yerler olduğunu itiraf etmekten daha kolay geliyordu. En kötüsü de beni bu pembe rüyadan uyandırmış olman. İşte şimdi buradayım, ayık ve uyanığım. Ama bu sefer de sen beni bırakıp gittin piç herif!

Sanırım uyanana kadar çığlık atacağım.

Bir şeyi yakmadan, külleriyle oynamadan ve o küllerden yeni bir şey doğup doğmayacağını görmek için bir iki gün geçmesini beklemeden hiçbir şeyin öldüğüne inanmamamı o söylemişti bana.

Ben onu yakmayacağım tabii ki.

Hiçbir güç yaptıramaz bunu bana.

Oturacağım.

Çığlık atacağım.

O da uyanacak. Böyle acıklı şeyleri hiç sevmez.

Barrons'un dirilmesini beklerken, bir yandan da uçurumun kenarından gelen eşelenme seslerini dinliyorum. Uçurumun kenarından paramparça olmuş hâlde, kanlar içinde sürünerek Ryodan çıkıverecekmiş gibi geliyor. Belki o da gerçekten ölmemiştir. Sonuçta belki Faery'deyiz, ya da en azından Silvers sınırları içindeyiz. Kim bilir hangi âlem bu? Şurada akan suyun canlandırma etkisi olabilir mi acaba? Barrons'u sokmayı denesem mi o suya? Belki de Rüyalar Âlemi'ndeyiz ve bütün bu olanlar bir kâbus, birazdan Barrons'un kitap dükkânında uyanacağım ve şu meşhur, gıcık patron tek kaşını kaldırarak o bakışı atacak bana. Ben havalı bir laf edeceğim ve hayat mis gibi olacak. Canavarlı ve yağmurlu, tam sevdiğim gibi.

Oturuyorum.

Uçurumdan eşelenme sesleri gelmiyor artık.

Sırtına bıçak saplanmış adam hareketsiz yatıyor.

Kalbim delik deşik.

Hayatını benim için feda etti. Barrons hayatını benim için feda etti. Meğerse o bencil, küstah, hıyar dediğim adam sırtımı dayayabileceğim tek duvarmış. Benim yaşamam için ölmeye razıymış.

Bunu neden yaptı?

Ben bunun üstesinden nasıl geleceğim?

Bir anda berbat bir düşünceye kapılıyorum. O kadar berbat ki, birkaç saniyeliğine kederimi bile bastırıyor. Ryodan ortaya çıkmasaydı onu asla öldürmezdim. Ryodan yüzünden mi yaptım bunu? Yenilmez, öldürülemez dediğim Barrons'u öldürmek için mi geldi Ryodan buraya?

Belki de Barrons yalnızca hayvan hâlindeyken öldürülebilirdi ve Ryodan da bunu biliyordu. Bu benle hiçbir ilgisi olmayan basit bir numara mıydı? Ryodan, Yüce Efendi'yle işbirliği mi yapıyordu? Belki de beni daha kolay ele geçirmek için Barrons'un ayak altından çekilmesini istiyorlardı? Ailemin kaçırılması da böyle kurnazca hileydi belki? *Sen öbür tarafa bakarken biz de şu ayak bağı adamı öldürelim.* Ya da kim bilir, belki de Barrons bu hayatı yaşama cezasına çarptırılmıştı da, yalnızca güvendiği birisi tarafından kurtarılabilirdi. Güvendiği kişi de bendim. Tüm o küstahlığının, alaycılığının, saldırganlığının altındaki en özel parçasını bana sunmuştu: Benim asla sahip olamadığım bir güven duygusunu. Onu sırtından bıçaklamış olmam da zaten bunu iyice kanıtlıyor.

Aman Tanrım, bir dakika, aynen böyle yaptım. Ryodan'ın deyimiyle onu yüzüstü bıraktım.

Hayvanın gözlerindeki o ihanetle suçlayan ifade yanılsama değilmiş. Tarih öncesi çağlardan kalma bir hayvanınkine benzeyen sarı gözlerle suçlayarak ve nefretle bana bakan, dişlerini gösteren Jericho Barrons'muş. Gizli anlaşmamızı bozdum. O benim koruyucu zebanimmiş, bense onu öldürdüm.

Hayvan görüntüsünün altındaki insanı göremediğim için beni küçümsemiş midir?

Gör beni. Kaç kere söyledi bunu bana? *Bana baktığın zaman gör beni!*

Körmüşüm ben. Hem de görmemin en gerekli olduğu anda. Meğerse kendine has bir saldırganlık ve sahiplenme içgüdüsüyle her adımımı kolluyormuş. Ve ben onu bir kez olsun fark etmemişim.

Onu yanılttım.

Beni korumak için yanıma gelen vahşi bir hayvanmış Barrons. Ona neye mal olacağını bile bile kendini EÖ olarak kaydetmiş. Uğruna gözünü kırpmadan etrafındaki her şeyi paramparça edecek vahşi bir hayvana dönüşebileceği tek bir kişi varmış.

Ben.

Tanrım, o bakış!

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ama görüntü gözümün önünden gitmiyor. Hayvan ve Barrons, koyu teni ve egzotik yüzü, kuzguni derisi ve ilkel özellikleri. O görmüş geçirmiş, fark edilmekten başka bir arzusu olmayan gözler, şimdi aşağılayarak bakıyor bana: *Bir kez olsun güvenemez miydin bana? Bir kez olsun umudunu koruyamaz mıydın? Neden Ryodan'ı tercih ettin? Ben senin hayatını koruyordum. Bir planım vardı. Ben seni hiç yüzüstü bıraktım mı?*

"Sen olduğunu bilmiyordum!" Tırnaklarımla ayalarımı parçalıyorum. Avuçlarım biraz kanıyor, sonra iyileşiyor.

Ama zihnimin içindeki hayvan/Barrons işkenceye doymuyor. *Bilmeliydin. Kazağını aldım. Kokunu ezberledim, yolunu açtım. Avımın taze etini getirdim sana. Etrafına işedim. Diğer bütün hâllerimde olduğu gibi bu hâlimle de bana ait olduğunu gösterdim sana. Ve ben bana ait olanı korurum.*

Gözyaşları gözümü kör ediyor. İki büklüm oluyorum. O kadar canım yanıyor ki hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Yere yığılı hâlde, öyle kalakalıyorum.

Acının ötesinde, öyle bir yer varsa eğer, bildiğim bir şeyler var.

Şöyle şeyler: Ryodan'a göre (eğer bize ihanet etmediyse ve bir şekilde hâlâ hayattaysa, Barrons'a yaptığım gibi onu da kendi ellerimle öldüreceğim) ensemde Yüce Efendi'nin yerleştirdiği bir işaret var. Barrons burada olduğuna göre ailem hâlâ Yüce Efendi'nin elinde, yani Ashford'a hiç varamamış olmalı.

Şayet zaman Silvers'da farklı şekilde işlemiyorsa ve ben EÖ'yü tuşlamadan önce Ashford'a varmayı *başarmışsa*...

Tüm Günler Salonu'nda ne kadar kaldığımı ya da Christian'la göl kenarında güneşlenirken gerçek dünyada ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum.

Bir keresinde, V'lane sağ olsun, Faery'de bir plajda tek bir akşam geçirmiştim. Orada ablamı gördüğümü zannetmem bütün bir ayı insan dünyasında geçirmeme neden olmuştu. Geri geldiğimde Barrons çılgına dönmüştü. Beni garajındaki bir direğe zincirle bağlamıştı. Üzerimde parlak pembe bir bikini vardı.

Kavga etmiştik.

Gözlerimi kapatıyor ve anılara dalıyorum.

Öfkeli bir şekilde, ellerinde iğneler ve boyalar, bana dövme yapmak üzere orada duruyor. (Daha doğrusu, o dövmeyi çoktan yapmış ama ben fark etmediğim için yapar gibi yapıyormuş.) Dövmeyi beni kolay takip edebilmek için yapıyor. Faery'e geri dönmek gibi aptalca bir şey yaparsam diye.

Bu dövmeyi yaparsa bu işi başaracağımızı söylüyorum ona. Onu hırs ve alaycılıktan başka bir şey hissetmemekle, âşık olamamakla suçluyorum. Ona çıkarcı diyorum, beni bulamayıp dükkânı darmadağın ettiği için kızıyorum. Ve üzülerek fark ediyorum ki, ara sıra da olsa Barrons'un aleti-

ni kaldırabilecek şey para olabilir, yapay bir nesne olabilir, bir kitap olabilir, ama asla bir kadın olamaz.

Verdiği cevabı kelimesi kelimesine hatırlıyorum: "*Evet ben de âşık oldum Bayan Lane, ve aslında seni hiç ilgilendirmese de, birçok şeyi kaybettim. Ayrıca hayır, ben bu oyundaki diğer oyuncular gibi değilim ve asla V'lane gibi olmayacağım. S.kim de ara sıra diyemeyeceğin kadar sık kalkıyor. Bazen daha kadın bile olmamış zavallı küçük bir kıza bile. Ve evet, seni bulamadığımda kitapçıyı darmadağın ettim. Kendine yeni bir yatak odası seç. Küçük sevimli dünyanda işlerin karışmasına üzüldüm. Ama ne yapalım, herkesin başına geliyor. Seni tanımlayan ise yoluna nasıl devam ettiğin.*"

Kendimi düşünüyorum ve sefil bir kaygısızlıkla olaylara kendi gözümden bakıyorum.

Burada, bir direğe zincirle bağlanmış hâlde, yarı çıplak duruyorum. Jericho Barrons'la baş başayım. Benim mantığıma çok uzak bir insan ama heyecanlandırıyor beni işte! Derimin üzerinde yavaş ve dikkatli bir şekilde saatlerce çalışmayı planlıyor. Dövmelerle kaplı sert vücudu, ne olduğunu tahmin bile edemeyeceğim şeyler yaşayacağım gizli bir dünyaya açılan bir kapı gibi. Üzerimde saatlerce çalışmasını istiyorum ben de. Umutsuzca. Onu en naif ve korunaklı hislerimle kışkırtıyorum. Sunma cesaretini gösteremediğim şeyi almasını istiyorum benden.

Ne karmaşık, saçma ve zararlı bir his! Bir şeyi istemekten korkmak. Arzularını sahiplenmekten korkmak. İnsanın doğasında olan bir şey değil, yetiştirilmeyle ilgili. Dublin'e ilk geldiğimde ellerim kelepçeliydi. Her yanımdan terbiye akıyordu.

Onun da bana değişmeyi öğretmeye çalışırken her yerinden doğa fışkırıyordu.

Dediğim gibi, türlü türlü inkâr.

O garajda bana seks ve tamamen serbest bırakılmış şiddet fikrini aşılamıştı. Ona dokunduğum zaman, kendimi ta derinlerde o kadar canlı ve vahşi hissettim ki, daha sonra bikinimi sıyırıp, çok daha farklı, mesela bütün gece süren bir teması düşünerek banyoda kendi işimi defalarca görmek zorunda kalmıştım.

Bütün günümü seks yüzünden ölmesi en muhtemel Fae'lerden biriyle geçirdiğim için böyle olduğunu söylemiştim kendime. Bir yalan daha.

Zincirlerimi çözmüş ve gitmeme izin vermişti.

Şu an zincirle bir direğe bağlanmış olsaydım, tam olarak ne istediğimi ona kolayca söylerdim. Ve bu zincirlerimi çözmesi olmazdı. En azından bir süre.

Gözyaşlarımın arasından önümü görmeye çalışıyorum.

Çimenler. Ağaç. O.

Yüzüstü yatıyor. Yanına gitmem gerek.

Toprak dün geceki yağmurla ve onun kanıyla ıslanmış, çamurlaşmış.

Onu temizlemem gerek. Üstü başı bozulmamalı. Barrons üstünün bozulmasını hiç sevmez. Çok titizdir; çok sofistike ve ince bir giyim zevki vardır. Sık sık yakasını düzeltirdim ama bu yalnızca ona dokunmak, onun kişisel alanına girmek, bunun da en doğal hakkım olduğunu vurgulamak içindi. Ne yapacağı belli olmayan aç bir aslan gibi herkes ondan korkardı ama o asla benim gırtlağımı parçalamadı. Sadece yaladı beni ve dili biraz sert olsa da, ormanlar kralının yanında yürümeye değerdi.

Kalbim patlamak üzere.

Yapamayacağım bunu. Daha ablamda yeni yaşamıştım bu olayı. Pişmanlık üstüne pişmanlık. Kaçan fırsatlar. Kötü kararlar. Keder.

Ben yaşamayı öğrenene kadar daha kaç kişinin ölmesi gerekecek? Haklıydı. Ben ayaklı bir felakettim.

El yordamıyla cebimdeki telefonu bulmaya çalışıyorum. İlk işim Barrons'un cep telefonunu aramak oluyor. Numara düşmüyor. IYCGM'yi tuşluyorum, yine düşmüyor. EÖ'yü tuşlayıp nefesimi tutarak Barrons'u izliyorum. Numara düşmüyor.

Tüm hatlar aradığımız kişi gibi çökmüş.

Sallanmaya başlıyorum. Neden bilmiyorum ama, en çok telefonla ulaşamamış olmak, ona asla ulaşamayacağım gerçeğini hissettirdi.

Başımı öne eğip saçlarımı kaldırıyorum ve doğru açıyı bulmak için birkaç kere denemek zorunda kalsam da, ensemin bir fotoğrafını çekmeyi başarıyorum. Gerçekten iki dövme var. Soluk bir parıltısı olan ve merkezinde Z harfi bulunan bir ejder olarak da Barrons'un imzası.

Dövmenin solunda ne olduğunu anlayamadığım sembollerle dolu siyah bir daire var. Demek ki Ryodan doğruyu söylüyormuş. Eğer o dövmeyi oraya YE yaptıysa, bu birçok şeyi açıklar: Barrons'un beni *Pri-ya* olmaktan kurtardığı o bodrum katını neden böyle delicesine koruduğunu, YE'nin beni o manastırda veya Dani'yle oturduğumuz evde nasıl bulduğunu, ve beni ailemin Ashford'daki evine kadar nasıl takip edebildiğini.

BB&B'den aldığım o küçük kamayı çıkartıyorum.

Ellerim titriyor.

Acımı sona erdirebilirim. Yanına kıvrılıp bıçağı kendime saplayabilirim. Her şey çok hızlı olur. Belki başka bir zaman, başka bir yerde bir şansım daha olur. Belki de çocuklarıyla kocası öldüğü için kadın intihar ediyor diye Alina'yla nefret ettiğimiz şu filmde, *What Dreams May Come*'da olduğu gibi reenkarne oluruz.

Artık seviyorum o filmi. Birisi için isteyerek cehenneme gitmeyi artık anlıyorum. Orada yaşamayı. Onun olmadığı bir hayata katlanmak yerine onunla delirmeyi tercih etmeyi.

Kamaya bakıyorum.

O öldüğü için ben hayattayım.

"Kahretsin! Ben sensiz yaşamak istemiyorum!"

Seni tanımlayan şey, yoluna nasıl devam ettiğindir.

"Of, çeneni kapar mısın? Sen ölüsün, kapa çeneni!"

Fakat korkunç gerçek yüreğimi paralıyor.

"Kurt!" diye ağlayan kız benim.

EÖ'yü arayan benim. Yaban domuzuyla tek başına savaşamayacağını düşünen de benim. Ve tahmin edin ne oldu?

Savaştım.

Onu geri püskürttüm, Barrons gelip domuzla kapışmaya başladığında çoktan kurtulmuştum.

Ölmüyordum yani.

Barrons benim için öldü, hiç gerek yokken.

Aşırı tepki verdim.

Ve Barrons öldü.

Kamaya bakıyorum. Kendimi öldürmek ödül olur bana. Ben yalnızca cezayı hak ediyorum.

Ensemin fotoğrafına bakıyorum. Yüce Efendi beni şu an bulsa, hayatta kalmak için mücadele edeceğimi hiç sanmıyorum.

Kafamdaki izi kendi kendime kesip çıkartayım diye düşünüyorum. Ama sonra bunun için hiç de iyi bir ruh hâlinde olmadığımı fark ediyorum. Kesmeyi durduramayabilirim. Omurgama çok yakın. Her şey çok hızlı bir şekilde olup biter.

Bıçağı kendime saplamamak için toprağa saplıyorum.

Bu ne anlama gelir? Önce onun ölmesine neden oluyorum, sonra da kendimi öldürüyorum. Korkaklık. Ama önemli olan bunun benim için değil, onun için ne anlama geldiği. Beyhude bir ölüm.

Onun gibi birinin ölümünün bundan çok daha iyi olması gerekirdi.

Bir çığlık daha atmak istiyorum. Bu sefer içimde kalıyor, boğazımı yakıyor. Ağzımdan ses çıkmıyor ama kafamın içinde duyuyorum çığlığımı. Sessiz bir çığlık. En kötüsü. Bunu bir kere daha yaşamıştım. Alina'nın ölümünün beni de yavaş yavaş öldürdüğünü annemle babamdan saklamaya çalışırken. Bu yüzden sırada ne olduğunu biliyorum. Bu seferki geçen seferkinden de kötü olacak. Daha kötü olacağım.

Daha kötü, çok daha kötü.

Barrons'un bana zihninin içinde gösterdiği cinayet sahnelerini hatırlıyorum. Onları şimdi anlıyorum. Bir insanı buna neyin yönlendirebileceğini anlıyorum.

Kanlar içindeki çıplak bedeninin yanına diz çöküp oturuyorum. İnsandan hayvana dönüşürken elbiseleri yırtılmış, gümüş bilekliği parçalanmış. Vücudunun üçte ikisi siyah ve kırmızı koruyucu yazılarla dolu.

"Jericho," diyorum. "Jericho, Jericho, Jericho." Bugüne kadar ismini ondan neden esirgedim ki? "Barrons", aramı-

za çektiğim dik bir duvardı, ufacık bir çatlak olduğu zaman da derhâl korku içinde sıvardım.

Gözlerimi kapatıyorum ve metin olmaya çalışıyorum. Gözlerimi açınca, iki elimle bıçağı kavrayıp sırtından çekip çıkartmaya çalışıyorum. Başaramıyorum. Bıçak kemiğe saplanmış. Uğraşmak zorundayım.

Duruyorum. Yeniden başlıyorum. İnliyorum.

Hareket etmiyor.

Yapabilirim bunu. Yapabilirim.

Bıçağı çıkartıyorum.

Uzun bir süre geçtikten sonra Barrons'u kendime çeviriyorum.

Belki ölmemiştir diye ufacık bir ümidim vardı, şu an o da kayboldu. Gözleri açık. Ve bomboş bakıyor.

Jericho Barrons artık orada değil.

Algımı etrafımdaki dünyaya açıyorum. Hissedemiyorum onu.

Uçurumda yapayalnızım.

Hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

Onu hayata döndürmek için aklıma gelen her şeyi ama her şeyi denedim.

Yüce Efendi'yle buluşmaya hazırlanırken kitapçıda sırt çantama tıktığım Unseelie etini hatırlıyorum. Çoğu hâlâ duruyor.

Keşke şu an bildiklerimi o zaman da bilseydim! Bir sonraki görüşmemizde Jericho Barrons'un ölmüş olacağını. Ondan duyduğum son sözün, kurt gibi gülümseyerek "Ve *Lamborghini*" olacağını ve her zaman arkamda olacağına ve beni koruyacağına söz vereceğini.

İnce kıyım kesilmiş Gergedan-çocuk eti hâlâ bebek maması kavanozlarının içinde duruyor. Kanlar içindeki şişmiş dudaklarının arasından eti ağzına tıkıştırıyorum. Etler boynundaki bıçak yarasından dışarı akmaya başlayınca, içimde hapis olan çığlık özgürlüğüne kavuşuyor.

Doğru düzgün düşünemiyorum. Panik ve acı beni ele geçirmiş durumda. Bu durumda Barrons şöyle derdi: *Anlamsız duygular Bayan Lane. Kurtul onlardan. Tepki vermeyi bırak ve harekete geç.* İşte, yine benimle konuşuyor.

Onun için neler yapmazdım ki? Hiçbir şey iğrenç ya da vahşi değil. Barrons bu. Onu geri istiyorum, canlı olarak.

Ryodan, Barrons'un boğazını kesmeden önce karnından göğsüne kadar saplamış bıçağını. Dövmelerle dolu karnının derisini ve etini dikkatlice sıyırıp, Unseelie'yi ortaya çıkan midesinin içine dolduruyorum. Et geri çıkıyor. Bıçağın yırttığı mideyi dikmeyi geçiriyorum aklımdan, belki vücudu karanlık Fae'nin etini sindirmek üzere harekete geçer diye. Ama ne iğnem var, ne ipim var, ne de paramparça etini iyileştirmeye yarayacak herhangi başka bir şey.

Yaptığımın çok normal, mantıklı bir şey olmadığını belli belirsiz biliyorum ama yine de iç organlarını kendime göre bir düzenle yerlerine geri yerleştirmeyi deniyorum.

Bir keresinde demişti ki: *İçime gir, ne kadar derine ulaşabileceğini gör.* Şu an ellerimle dalağını tutuyorum ve diyorum ki: *İşte burdayım. Çok küçüğüm, çok geç kaldım.*

Yeni edindiğim Ses ustalığını kullanıyorum ve kalkmasını emrediyorum. Öğrenciyle öğretmenin birbirlerine bağışıklık sağladıklarını o söylemişti bana. Biraz rahatlıyorum. Ses'in bir zombiyi tam olarak canlandırmasa bile, uyandıracağından korkmuştum.

Bir sopayla zorlayarak ağzını açıyorum, bileğimi kesiyorum ve ağzından içeri kan damlatıyorum. Birkaç damla elde edebilmek için derin; yaram sürekli iyileştiği için de sürekli kesmek zorundayım. Bu onu biraz daha fazla kan içinde bırakmaktan başka bir işe yaramıyor.

Sidhe kâhini yerime gidip, onu iyileştirebilecek bir sihir arıyorum. İçimde bu tür bir duruma uygulanabilecek hiçbir şey yok.

Bir anda deliye dönüyorum.

O nasıl ölümlü olabilir? Ölümlü olmaya nasıl *cüret edebilir*? Ölümlü olduğunu bana hiç söylememişti! Bilseydim farklı davranırdım ona!

"Kalk, kalk, kalk," diye bağırıyorum.

Gözleri hâlâ açık. Gözlerinin hâlâ açık olması ve bu kadar boş bakması beni delirtiyor. Ama kapatamıyorum da. Gözlerini kapatmak bir teslimiyet, bir kabullenme olacaktır, ki bu hisler de bende asla bulunmaz.

Jericho Barrons'un gözlerini asla kapatmayacağım.

Hayattayken daima sonuna kadar açıktı o gözler. Ölümünde de açık olmasını isteyeceğine eminim. Ritüellerin hiçbir anlamı yok. Barrons her neredeyse, cenaze töreni gibi dünyevi bir şey yaparsam olduğu yerden gülecektir bana.

Bir tabuta koymalı mıyım onu? Hayır.

Gömmek? Olmaz.

Yakmak? Bu da teslimiyet olur. Ölmüş olduğunu kabul etmek. Asla olmaz.

Ölüsü bile ne kadar inatçı! Kara-kızıl dövmeli vücudu nasıl da devasa görünüyor. Savaşı kaybetmiş efsanevi bir kahraman gibi.

Yanına oturuyorum. Kafasını yavaşça kaldırıp, altına bacaklarımı koyup, yüzünü kendime çeviriyorum. Tişörtümle ve durmak bilmeyen gözyaşlarımla üzerindeki kanı ve toprağı temizliyorum.

Katı, yasaklayıcı, güzel bir yüz.

O yüze dokunuyorum. Parmaklarımla, defalarca dokunuyorum. Ta ki her girinti ve çıkıntıyı ezberleyene kadar. Öyle bir zihnime kazıyorum ki bu yüzü, kör olsam bile heykelini yapabilirim artık.

Onu öpüyorum.

Yanma uzanıp yatıyorum.

Vücudumu onunkine yaslıyorum ve sarılıyorum ona.

Hayattayken sanki sarılmaya hiç kıyamamışım gibi sarılıyorum. Asla söyleyemediğim şeyleri söylüyorum.

Bir an için, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı anlayamıyorum.

Dani Daily

DYS 91 Gün

GÖLGE AVCINIZI EDİNİN!!!

KONU HAKKINDAKİ HER ŞEY BURADA!!!

Evet, doğru duydunuz! Bu şerefsizler öldürülebilir! DYS (Duvar Yıkıldıktan Sonra salaklar, her seferinde tekrar etmek zorunda bırakmayın beni) tek haber kaynağınız *Dani Daily*'nin katkılarıyla.

Dani "Mega" O'Malley GÖLGE AVCISI

- Büyük bir parça Unseelie eti,
- Fünye,
- Havai fişek barutu. Lütfen yalnızca standart piroteknik karışımı kullanın. Klorat veya kükürt kullanmayın. ÇOK tehlikelidir. Bana inanın, tecrübeyle sabittir.

Patlayıcıyı hazırlayın. Etin ortasına yerleştirin. Fünyeyi ateşleyin. Unseelie etini iyice yuvarlaklaştırın. Gölgeyi köşeye kıstırın ve GÖLGE AVCISI'nı önüne bırakın. Sonra kulaklarınızı tıkayın. Bu şerefsizler yamyamdır!!! Gölge bıraktığınız eti yiyecek ve bomba içinde patladığı zaman paramparça olacaktır.

UYARILAR!

- 14 yaşın altındaki çocuklar: Bu işlemi tek başınıza yapmayın. Bomba elinizde patlarsa hiçbir işe yaramaz. Bu mücadelede size ihtiyacımız var. Akıllı olun.
- Hızlı olmanız gerek! Özellikle yuvalarını bulursanız, gördüğünüz yerin adresini bir kâğıda yazıp O'Connel Sokak, Dublin adresinde bulunan Dani Daily binasındaki panoya yapıştırın. Biz de hemen çaresine bakalım. (Bana boşuna MEGA demiyorlar!)
- KÜKÜRT KULLANMAYIN! Karışımınızı çok tehlikeli hâle getirir. Benim kaşlarım ve burun kıllarım hâlâ uzamadı.
- Gölge, eti yemeden bomba patlarsa bir tane daha verin. Bazıları verdiğiniz yeni eti yiyecek kadar aptal oluyor.

YASAL UYARI!

Patlama sonucu oluşabilecek zararlardan veya yaralanmalardan Dani Daily sorumlu değildir!

2

Biri öldüğü zaman insanların söylediği şeyler ne kadar saçma.

O şimdi daha iyi bir yerde.

Nereden biliyorsun?

Hayat devam ediyor.

Bu mu rahatlatacak beni? Hayatın devam ettiğinin acı bir şekilde farkındayım. Her saniyesi ayrı acı veriyor. Bunun böyle devam edeceğini öğrenmek ne güzel. Hatırlattığınız için teşekkürler.

Zaman her şeyin üstesinden gelir.

Hayır gelmez. Zaman olsa olsa hepimizi mezara koyacak olan şeydir. Biz sadece acımızı dindirmek için yollar ararız. Zaman ne neşterdir ne de bandaj. Zaman hiçbir şeyi umursamaz. Yara dokusu hiç de iyi bir şey değildir. Âdeta yaranın öbür yüzüdür.

Her gün Alina'nın hayaletiyle yaşıyordum. Şimdi Barrons'un hayaletiyle de yaşayacağım. Aralarında yürüyeceğim, bir yanımda biri, diğer yanımda öbürü. Sürekli

konuşacaklar benimle. Hayatımda yaptığım en büyük iki hatanın arasında kalacak, bundan asla kurtulamayacağım.

Hareket edebilecek hâle gelince hava soğumaya başladı. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Gece, uğursuz bir mahalledeki lüks bir mağazanın vitrinini örten demir kepenklerin kesinliğiyle üzerime çökmek üzere. Kendimi Barrons'dan kurtarmayı deniyorum. İstemiyorum. Yerimde doğrulmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Ağlamaktan başım ağrıyor, çığlık atmaktan boğazım yanıyor. Doğrulduğum zaman sadece derim hareket ediyor. Kalbim hâlâ Jericho Barrons'la yerde yatıyor. Son bir kez daha atıyor ve duruyor.

Nihayet huzur.

Bacaklarımı büküp hızlıca kendimi yukarı itiyorum. Yüz yaşında bir insan gibiyim, her kemiğim ayrı çıtırdıyor.

Eğer Yüce Efendi benim peşimdeyse, uçurumun kenarında biraz fazla oyalandım.

Yüce Efendi, karanlık Fae'nin başı, Cadılar Bayramı'nda duvarları yıkan ve Unseelie sürüsünü üzerime salan piç.

Her şeyi başlatan orospu çocuğu: Alina'yı baştan çıkartan ve öldüren ya da öldürten; Unseelie Prensleri tarafından tecavüze uğramama, kafatasımın içine bir şey yerleştirilmesine ve umarsız bir köleye dönüşmeme neden olan; ailemi kaçırıp Silvers'a gelmemi sağlayan; ve Barrons'u öldürdüğüm bu uçuruma beni çeken.

Eski bir Fae olarak kaybettiğim gururumu geri kazanmak ve intikam almak için bu kadar kararlı davranmasaydım, bunların *hiçbiri* olmayacaktı.

İntikam asla yeterli olmayacak. İntikam çok hızlı biter. Burada Barrons'a sarılmış hâlde otururken dönüştüğüm yaratığın ihtiyaçlarını asla karşılamaz.

Hepsini geri istiyorum.

Benden aldıkları her şeyi.

İçimde bir öfke gayzeri patlıyor ve acımın tüm kuytularına doluyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum, hatta teşvik ediyorum. Yeni tanrımın önünde diz çöküyorum. Bu fokur fokur kaynayan gazabın içinde vaftiz oluyorum. Kendimi teslim ediyorum. İste beni, al beni, sahiplen beni, ben seninim.

Sidhe kâhini kelimesiyle doğduğum ülkenin kıyamet alameti olan Ban-*sidhe* kelimesi arasında birkaç harflik fark var.

Zihnimin içindeki durgun ve karanlık göle dalıyorum. Çakıllı kumsalda duruyorum. Parlak abanoz yüzeyde harfler ışıldıyor.

Eğilip, kara suyun içinden iki avuç harf alıyorum ve bu dipsiz gölün önünde derin bir saygıyla eğiliyorum.

Benim arkadaşım o. Bunu biliyorum artık. Her zaman öyleydi.

Öfkem kuytularıma, çatlaklarıma sığmaz oluyor.

Bastırmaya çalışmıyorum. Karanlık, tehlikeli bir melodiye dönüşmesine izin veriyorum. Kafamı geri atıp, giderek daha fazla kabaran öfkeye yer açıyorum. Gırtlağım parçalanıyor, avurtlarım şişiyor. Dudaklarımın arasından fışkırarak çıktığı anda, ağaçların arasından havaya karışarak ormanın sükûnetini bozan hayvani bir çığlığa dönüşüyor.

İnlerinin içindeki kurtlar huzursuz oluyor, uluyarak bu kederli koroya katılıyor. Yaban domuzları ciyaklıyor, ne olduğunu bilmediğim yaratıklar çığlık atıyor. Kulakları sağır eden bir konser başlıyor.

Sıcaklık giderek düşüyor ve orman, en küçük çimeninden en yüksek ağacına kadar kalın bir buz tabakasıyla kaplanmaya başlıyor.

Kuşlar havada donuyor ve yavrularını besledikleri gagaları kırılıp düşüyor.

Ağaçlara tırmanan sincaplar yarı yolda donuyor ve taş gibi yere düşüp parçalanıyor.

Ellerime bakıyorum. Simsiyah olmuşlar, avuçlarımda gümüş renkli harfler var.

Barrons'un nerede başladığını ve bittiğini biliyorum.

Barrons'un bittiği yerde ben başlıyorum.

Ben.

Mac O'Connor.

Seelie Prensi'nin tüm dünyanın korkması gerektiğini söylediği *Sidhe* kâhini.

Diz çöküyor ve Barrons'u son bir kez öpüyorum.

Ne üzerini örtüyorum ne de herhangi bir tören yapıyorum. Bu yalnızca kendim için olurdu, onun için değil. Kendim için yapmak isteyeceğim tek bir şey kaldı.

Yakında bunların hiçbiri önemli kalmayacak nasıl olsa.

Ortadan ikiye bölünmüş, kime güveneceğini bilemeyen birisi olmamak için ortadan ikiye bölünmem gerek.

Ben artık tek bir tutkusu olan bir kadınım.

Ne yapacağımı gayet iyi biliyorum.

Ve bunu nasıl yapacağımı da biliyorum.

3

Barrons'u orada bıraktıktan sonra koruyucu cinimin beni sürdüğü yöne doğru yürümeye başlıyorum. Herhâlde bu yöne doğru yürümemi istemesinin bir nedeni vardı.

Ona hayattayken güvenmediğim kadar güveniyorum şimdi.

Saatlerce nehri takip ediyorum. Arkamda kaybolana kadar yürüyorum. Attığım her adımda kendimden bir parçayı da geride bırakıyorum. Zayıf parçaları. Hedefime ulaşmama katkısı olmayacak parçaları. Bunlar güya insani kısımlarım ama ne olacak ki, hiçbir şey hissetmiyorum ve yine de hayattayım.

Hazır olduğumdan emin olduğum an duruyorum ve düşmanımı beklemeye koyuluyorum.

Beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Buraya asla ulaşamayacağını zannetmiştim," diyor çığlık atmaktan kısılan sesim. Konuşmak canımı yakıyor. Acıdan zevk alıyorum. Hak ettiğim bu benim.

YE hâlâ uzakta, ormanın içinde ama hiçbir ağacın saklayamadığı o kıvrımlı gölgeleri de hâlâ görüyorum.

"Çık dışarı." Sırtımı bir ağaca yaslıyorum. Bir elim belimde, bir elim kalçamda. "İstediğin şey benim, değil mi? Benim için geldin buraya. Her şey bunun içindi. Şimdi neden çıkmıyorsun ortaya?"

Bıçağım kolumun altındaki kılıfın içinde, hançerim ise kemerime takılı. Üzeri harflerle kaplı siyah deriden kesenin içinde YE'nin istediği üç taş var. *Sinsar Dubh*'ı kafese kapatmasını umduğumuz şeylerin dörtte üçü olan bu taşlar, sırt çantamda güvenli bir şekilde duruyor.

Karanlığın içinden gölgeler süzülerek geliyor: YE ve kalan son iki Unseelie prensi.

Jack ve Rainey Lane yanlarında değil.

Anne babasını seven Mac'i, Barrons'un yanında bırakmış olmasaydım, bu beni rahatsız edebilirdi. Barrons öldü. Bu benim suçum. Benim anne babam yok. Sevgi hissetmiyorum. Hiçbir zaafım yok. Ruhumda azıcık bile gün ışığı yok.

Kendimi inanılmaz hafif ve güçlü hissediyorum.

Darroc (bu andan itibaren ona YE demeyi bırakıyorum, şu boktan lakabının kısaltması büyüklük göstergesi olsa bile) epey bir miktar Unseelie eti yemiş olsa gerek. Güç, aramızda kalın bir duvar gibi duruyor. Ondan bana ne geldiğini ve benden ona ne gittiğini anlayamıyorum. Yanındaki dalkavukları, efendilerinin onların etini yemesine ne diyor merak ediyorum. Belki de Aydınlık Diyar'da iğrenç bulunan bu davranış, Karanlık Diyar'da Unseelie olmaya mahsus, kabul edilebilir bir kötü huydur.

İçinde durduğum gümüş renkli ışığa yaklaşırken gözleri belli belirsiz büyüyor.

Gırtlağımdan hırıltılı bir şekilde gülüyorum. Neye benzediğimi biliyorum. Barrons'un yanından ayrıldıktan sonra yıkanmış ve kendime çekidüzen vermiştim. Sutyenim sırt çantamda. Saçlarım hafif dalgalı ve önüme düşüyor. Avuçlarımdaki siyah boyayı çıkarmak için çok uğraştım. Vücudum da dahil olmak üzere her şeyi silah olarak kullanabilirim. Barrons'dan bir iki şey öğrenmişim. Güç seksidir. Omurgana şekil verir.

Barrons'un ölümü beni yıkmadı. Acının simyası yeni bir metal oluşturdu.

Ben *dönüştüm.*

Bu ölümü kabul edebilmemin tek bir yolu var. Onu geri getirmek.

Ve hazır elim değmişken, Alina'yı da.

Sinsar Dubh'la ilgili bir şeyler bilen her kimi tanıdıysam bu konuyla ilgili esrarlı şeyler söyledi. Kimse Kitap'ın içinde tam olarak ne yazdığını söylemek istemedi. Herkesin sürekli olarak tekrar ettiği tek şey, onu bulmamın şart olduğu ve çabuk bulmam gerektiğiydi, çünkü bu kitap duvarların yıkılmasını önlemek için kullanılabilirdi.

Eh, artık çok geç. Duvarlar yıkıldı.

Aylardır kafayı takmış bir şekilde bu kitabın peşinde olduğumu düşününce, Kitap'ın içinde yazan şeylere hiç kafa yormamış olduğumu fark edip irkiliyorum. Bana ne dendiyse itaat etmişim.

Herkes bana sürekli olarak duvarların yıkılmasını önlemek için Kitap'ı bulmaya odaklanmamı söylediğinden, *Sinsar Dubh*'ın başka ne gibi işlerde kullanılabileceği hakkında hiçbir şey düşünmemiştim.

Aynen bana buyurulduğu gibi, dile gelmez bir gücün nesnesinin peşindeydim. Etrafımdaki herkes bu Kitap'ı ken-

di çıkarları için istiyordu ve ben bir kez olsun, "Bir dakika yahu, bu kitap benim ne işime yarayacak?" diye sormadım.

Darroc *Sinsar Dubh* onda olursa Alina'yı geri getirebileceğini söylemişti. Bunu Fae özüne geri dönmek ve intikam almak için istediğini de.

V'lane, Unseelie Kralı'nın tüm bilgisinin, bu karanlık Kitap'ın içinde olduğunu, bunu Seelie Kraliçesi için istediğini, bu sayede Kraliçe'nin, Kitap'ı, kendi ırkının yenilenmesi, zafere ulaşması ve Unseelie'yi yeniden hapsedebilmesi için kullanabileceğini söylemişti. Irkının çok uzun zaman önce kaybettiği Yaratılış Şarkısı'ndan parçaların bu Kitap'ın içinde olduğuna ve Kraliçe'nin bu tarih öncesi melodiyi yeniden oluşturabilmek için bu parçalardan faydalanabileceğine inanıyordu. Yaratılış Şarkısı'nın ne olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum ama Fae güçleri için en önemli şey olduğunu görebiliyorum.

Kitap'la ilgili en çok Barrons konuşmuştu. *Sinsar Dubh*'da dünyaları yaratmak ve yok etmek için kullanılan büyüler olduğunu söylemişti. Şarkının parçalarıyla ilgili bir şeydi bu. Ama bunu neden istediğini asla söylememişti. Bana kitap koleksiyoncusu olduğunu söylemişti. Oldu. Ben de Unseelie Kralı'yım.

Orada Barrons'a sarılmış yatarken ilk defa *Sinsar Dubh*'ın nasıl kullanılabileceğine kafa yordum.

Özellikle de dünya yaratmak ve yok etmek kısmına.

Her şey bir anda açıklığa kavuşmuştu.

Sinsar Dubh'la bir insan farklı bir geçmişi ve geleceği olan bir dünya yaratabilirdi.

Esasen, bir insan zamanı geri döndürebilirdi.

Sevmediği herhangi bir şeyi silebilirdi.

Kaybetmeye dayanamayacağı şeyleri, onlar olmadan yaşayamayacağı insanları geri getirebilirdi.

Kendimi Barrons'un bedeninden tek bir amaç uğruna ayırdım.

Sinsar Dubh'ı ele geçirmek, ele geçirdiğimde de kimseye vermemek için. O benim olacaktı. Çalışacaktım ona. Acı beni lazer gibi hedefe kilitlemişti. Her şeyi öğrenebilirdim. Hiçbir şey önümde duramazdı. Dünyayı istediğim gibi yeniden kurabilirdim.

"Gel." Gülümsüyorum. "Bana katıl." Onun varlığında yüzümde yalnızca sıcaklık, davet, zevk ifadesi var. Görmeyi umduğu en son şey benim. Dehşet içinde, histerik bir kız görmeyi beklerken karşısında beni görüyor.

Ama ben öyle değilim ve bir daha asla olmayacağım.

Prenslerini geri çekiyor ve küçük bir adım atıyor, ama bu hareketteki çalışılmış zarafeti görüyorum. Bana karşı temkinli davranıyor. Öyle davransa iyi olur.

Bakırlı Fae gözleri benimkilerle buluşuyor. Alina bu gözlerin insan gözü olmadığını nasıl fark edememiş?

Cevap basit: Fark etmişti. Biliyordu. Bu yüzden ona yalan söylemişti. Ailesi olmadığını, yetim olduğunu söylemişti. Başından beri bizi korumuştu. Onunla ilgili tehlikeli bir şeyler olduğunu biliyordu ama yine de onu istemişti. Böyle bir hayatın neye benzediğini öğrenmek istemişti.

Onu suçlamıyorum. Biz defoluyuz. İrlanda'ya girmemiz, herkesin iyiliği için yasaklanmalıydı.

Beni inceliyor. Barrons'un yanından geçtiğini biliyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor ama sormak da istemiyor. Sanırım karşı karşıya olduğu MacKayla'nın artık aynı kişi olmadığını gayet iyi biliyor. Barrons'u ölü hâlde görmekten

daha fazla ikna edici bir şey olmasa gerek. Bakışları beni bu soğuk ve tekinsiz bir ışıkla yıkarcasına çevreleyen gümüş renkli, köşeli, ince harflere kayıyor. Gördüklerini algılayabildiği an gözleri yine büyüyor ve kısacık bir an için bile olsa, şaşırmış görünüyor.

"Güzel olmuş." Bakışları harflerle benim aramda gidip geliyor. "Nedir bunlar?"

"Tanımadın mı?" diye cevap veriyorum. Yalanı hissediyorum. Bunların ne olduğunu biliyor. Ben bilmiyorum. Bilmek isterim.

Bir sonra gördüğüm şey, bakır gözlerinin benimkilerle buluştuğu ve yumruğundan fışkıran parlak mor ışık oluyor. Gömleğinin içinden Hallow'u ne ara çıkardı görmedim bile.

"Şimdi çemberden dışarı çık," diye buyuruyor.

Ses'i kullanmıyor. Elinde, üzerinde yumruk büyüklüğünde bir taş bulunan gösterişli ve tılsımlı bir gerdanlık var. Kral bu tılsımı, Cariye'sinin gerçekliği arzusuna göre biçimlendirebilmesi için yapmış. Tılsım insanların iradesini güçlendiriyor. Aylar önce, yer altındaki bir bomba sığınağındaki çok özel bir açık arttırmada yaşlı bir Galli'nin bu tılsıma bol sıfırlı bir para ödediğini görmüştüm. Bunun için epey mücadele etmişti. Mallucé yaşlı adamı öldürüp Barrons ve ben çalmadan önce tılsımı ele geçirmişti. Ama vampir bozuntusu onu kullanamamıştı.

Darroc kullanabilir. Sanırım ben de kullanabilirim; eğer tılsımı ondan almayı başarabilirsem.

Bir kere elime geçmişti bu tılsım, ve bana tepki vermişti. Ama, Fae olan birçok şey gibi, zaman ona belirli bir sezgi aşılamış ve o da benden bir şeyler almıştı. Bağlayıcı bir şey,

bir tür kefalet. O zaman ne olduğunu anlayamamıştım. Ya da anladıysam bile, bana mâl olacağı şeyden korktuğum için kullanmak istememiştim. Ben, Ses'i kullanmayı öğrenmeden önce, Darroc, Ses'i kullanarak Hallow'u benden almıştı. Şimdi ise tılsımın arzularını keşfetmek için bir an bile tereddüt etmem.

Tılsımın yaydığı mor enerjiyi hissediyorum. Buyruğunu içime işliyor. Üzerimdeki baskı çok büyük. Çemberden dışarı çıkmak istiyorum. Eğer çemberden çıkarsam huzur içinde nefes alıp, yiyip, uyuyup, yaşayabilirim.

Gülüyorum. "*Tılsımı bana ver!*" diye fışkırıyor içimden Ses.

Unseelie Prensleri'nin kafaları bana dönüyor. Onlar buradayken söylemek çok zor ama sanırım bir anda beni ilginç bulmaya başlıyorlar.

Omuriliğimde bir ürperti hissediyorum. İçimde korkunun zerresi yok ama şu... şeyler... şu tuhaf hisler hâlâ beni etkiliyor. Daha onlara doğrudan bakmadım bile.

Darroc'un eli, parlayan tılsımı biraz daha sıkı kavrıyor. "Çemberden dışarı çık!"

Üzerimdeki baskı iyice ezici bir hâl alıyor. Bunu yalnızca emre itaat etmek azaltabilir.

"*Tılsımı bana yolla!*"

Geri çekiliyor, elini kaldırıyor, homurdanıyor ve aniden geri indiriyor.

Açmaza girdiğimizi kabul edene kadar birkaç dakika boyunca birbirimizi itaate zorluyoruz. Sesimin onun üzerinde hiçbir etkisi yok. Tılsım ve Ses de bana işlemiyor.

Dengiz. İnanılmaz. Tam eşitiz. Aman Tanrım, ben nasıl bir yaratığa dönüştüm?

Etrafımda dönüyor. Ben de onunla birlikte dönüyorum. Yüzümde belli belirsiz bir gülümseme var, gözlerim parlıyor. Coşkulu ve doluyum. Harflerimin gücünü hissediyorum. Yeni bir canlı türüyle karşı karşıyaymışçasına birbirimizi deniyoruz.

Benim tarafıma geçmesi için elimi uzatıyorum.

Harflere bakıyor. "O kadar büyük bir ahmak değilim." Derinden gelen sesi müzikli. Çok güzel. Ablamın onu neden istediğini anlıyorum. Onda, Kraliçesi'nin yok edemediği, bu dünyaya ait olmayan erotik bir şey var. Yüzündeki yara izi, insanın parmağını kendisine dokunması, arkasında yatan hikâyeyi keşfetmesi için yalvarıyor.

Bir ahmağın ne kadar büyük olduğunu soramıyorum çünkü bu, harflerimin ne olduğunu bilmemek anlamına geliyor.

"Barrons'a ne oldu?" diye soruyor bir süre sonra.

"Onu öldürdüm."

Yüzüme bakıyor. Biliyorum ki Barrons'un öldürülmesini açıklayacak bir senaryo bulmaya çalışıyor. Eğer Barrons'un vücudunu incelediyse, bıçak yarasını görmüş olmalı. O bıçağın da bende olduğunu biliyor. Bıçağı ona en az bir kez saplamış olduğumu biliyor.

"Neden?"

"Bitmek bilmeyen hödüklüklerinden usanmıştım." Göz kırpıyorum. İsterse delirdiğimi düşünsün. Deliyim ben. Kelimenin bütün anlamlarıyla.

"Onun öldürülebileceğini bilmiyordum. Fae'ler hep korkardı ondan."

"Demek ki güçsüz yanı bıçakmış. Bıçağa dokunmak istememesinin nedeni buymuş demek ki."

Sözlerimi yutuyor ve bir Fae silahının Jericho Barrons'u nasıl öldürmüş olabileceğini anlamaya çalıştığını görüyorum. Ben de anlamak istiyorum. Bitirici hamleyi yapan bıçak mıydı? Ryodan boğazını kesmemiş olsaydı o bıçak yarası onu öldürür müydü?

"Yine de o bıçağı verdi mi sana? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"O da senin gibi benim her şeyi elime yüzüme bulaştıracağımı düşünüyordu. Şüphelenilecek biri olmak için çok aptaldım. 'Kurbanlık koyun' derdi bana. Ama koyun aslanı öldürdü. Gününü gösterdim ona ha, ne dersin?" Yine göz kırpıyorum.

"Onu yaktım. Külden başka bir şey kalmadı geriye." Yüzüme dikkatle bakıyor.

"Güzel."

"Eğer yeniden doğma şansı vardıysa da, artık o da yok. Prenslerim küllerini yüzlerce boyuta serpti." Bakışları delici bir hâl alıyor.

"Keşke ben akıl etseydim bunu. Bu işi bu kadar güzel bitirdiğin için teşekkürler." Aklım, yaratmayı düşündüğüm yeni dünyada. Buna çoktan veda ettim.

Bakır gözler küçümseyerek kısılıyor. "Barrons'u sen öldürmedin. Ne oldu orada? Ne oyun oynuyorsun?"

"Bana ihanet etti," diye yalan söylüyorum.

"Nasıl?"

"Seni ilgilendirmez. Kendimce geçerli sebeplerim var." Beni seyretmesini seyrediyorum. Unseelie Prensleri'nin bana tecavüz etmesinin ve Tüm Günler Salonu'nda geçirdiğim günlerin beni delirtip delirtmediğini anlamaya çalışıyor. Sırf sinirden deliye döndüğüm için Barrons'u öldüre-

bilecek kadar dengesizleşip dengesizleşmediğimi anlamaya çalışıyor. Harflere yeniden bakınca, bu işin üstesinden gelebilecek kuvvete sahip olduğumu düşünmeye başladığını seziyorum.

"Çemberden dışarı çık. Ailen elimde ve bana itaat etmezsen onları öldürürüm."

"Umurumda değil," diye dalga geçiyorum.

Bana bakıyor. Sözlerimde gerçek payı olduğunu anladı.

Gerçekten umurumda değil. Beni oluşturan en önemli parçalardan biri öldü. Yas tutmuyorum. Bu artık benim dünyam değil. Burada olup bitenler artık hiç önemli değil. Bu gerçeklikte artık sayılı sürem kaldı. Ya yeni bir gerçeklik inşa ederim ya da ölürüm.

"Ben serbestim Darroc. Gerçekten, hakikaten serbestim." Omuzlarımı silkiyorum, başımı gururla yukarı kaldırıyorum ve gülüyorum.

Adını söyleyip güldüğüm zaman derin bir nefes alıyor. Ona kardeşimi hatırlattığımı anlıyorum. Kardeşim de ona bu sözleri söylemiş miydi acaba? Güldüğümde, bir zamanlar kardeşim güldüğünde duyduğu neşeli sesi duydu mu?

Gözleri kısık bir hâlde, etrafımda bir tur atıyor. "Ne değişti? Aileni kaçırdığım günden beri ve şimdi, ne değişti?"

"Bana ne olduysa çok zaman önce olmaya başladı. Alina'yı öldürmemen gerekirdi. Bu yüzden senden nefret ettim."

"Ama şimdi?"

Onu baştan aşağı süzüyorum. "Şimdi farklı. Her şey değişti. Biz değiştik."

Gözleri gözlerimde. Hızlı bir şekilde soldan sağa, sağdan sola bakıp duruyor. "Ne diyorsun?"

"Arkadaş olmamamız için hiçbir neden görmüyorum."

"Arkadaş mı?"

Kafamı sallıyorum.

Samimi olma ihtimalimi gözden geçiriyor. İnsanlar asla bir fikir üzerine bu kadar düşünüp taşınmaz. Fae'ler ise farklıdır. Aramızda ne kadar vakit geçirirlerse geçirsinler, insani duyguların inceliklerini anlayamazlar. Benim bel bağladığım farklılık da bu. Barrons'u bıraktığım zaman tek istediğim Darroc'u pusuda beklemek, harflerimi ve yeni edindiğim donuk bakışlı arkadaşımı kullanarak onu gördüğüm yerde öldürmekti.

Onu dualarla çabucak defettim.

Bu Fae eskisi insan, hem Seelie hem de Unseelie diyarlarıyla ve ele geçirmeye yemin ettiğim Kitap'la ilgili daha fazla şey biliyordu. Bildiği her şeyi bana anlattığında, onu büyük bir zevkle öldüreceğim. V'lane'le işbirliğini bile düşünmüştüm; Darroc'tan ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra yine düşünebilirim. Sonuçta dördüncü taşa da ihtiyacım olacak. Ama V'lane'in Kitap'la ilgili, birkaç eski efsane dışında pek de hakiki bir fikri yok gibi görünüyor.

Bu Unseelie'nin Karanlık Kitap'la ilgili çok fazla şey bildiğine bahse girerim. Hatta belki kehanetin nerede bulunacağını bile biliyordur. Aynı Barrons gibi, Darroc da bu esrarlı Kitap'ın sayfalarını gördü. Onu kontrol etmeyi öğrenene kadar, *Sinsar Dubh*'ın peşine düşmenin beyhude bir çaba olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım. Ama Darroc Kitap'ı aramayı asla bırakmadı. Neden? Benim bilmediğim neyi biliyor?

Bu sırları ondan ne kadar çabuk koparırsam, *Sinsar Dubh*'ı kontrol altına almayı ve kullanmayı o kadar çabuk

öğrenirim. Bu acı gerçekliği yaşamaktan da o kadar çabuk kurtulurum ve onu yok ederek yerine hiç tereddütsüz kendi dünyamı koyarım. Herkesin sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşadığı doğru dünyayı.

"Arkadaşlar ortak amaçlar doğrultusunda çalışır," diyor.

"Mesela kitapların peşine düşmek gibi."

"Arkadaşlar birbirine güvenir. Birbirine barikat kurmaz." Ayaklarıma bakıyor.

Harfler benim içimden çıktı. Ben, oluşturduğum çemberim. Bunu bilmiyor. Acaba bıçağımı unuttu mu? Unseelie'ye onun kadar yürekten bağlı herhangi birisi onu Mallucé'unki gibi yavaş ve dehşetli bir ölüme mahkûm edebilir.

Dışarı çıktığımda beni baştan aşağı yavaşça süzüyor.

Üzerimde dolaşan gözlerinin içinde parlayan düşünceleri okuyabiliyorum. *Onu öldürmek mi/düzmek mi/üzerine çullanıp bağlamak mı/ondan nasıl faydalanabileceğimi öğrenmek mi?* Bir erkeğin henüz sevişmediği bir kadını öldürmesi çok zordur. Özellikle kardeşinden hoşlanmışsa.

"Arkadaşlar birbirini zorlamaz," diyorum tılsıma bakarak.

Başını eğiyor ve tılsımı gömleğinin içine geri koyuyor.

Gülümseyerek elimi uzatıyorum. Barrons bunu iyice öğretmişti bana. *Arkadaşlarının yakınında olmasını sağla...*

Darroc elimi tutuyor, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Aramızda elle tutulur bir gerilim var. Birimiz ani bir hareket yaptığı anda birbirini öldürmeye çalışan iki kişiye dönüşüvereceğimizi ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Vücudu oldukça gevşek. Kollarımı isteksizce doluyorum. Kuyrukları birbirine dolanmış, çiftleşmeye ça-

lışan iki akrep gibiyiz. Bana böyle dokunmasına izin vermek tam da hak ettiğim bir ceza. Barrons'u öldürdüm ben.

Dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, ama çekingen bir şekilde, dişlerim bekçilik yapıyor. Ağzının içine hafifçe nefesimi veriyorum. Hoşuna gidiyor.

... Ama düşmanını daha da yakın tut.

Unseelie Prensleri arkamızda kristal gibi çınlıyor. Bu sesi hatırlıyorum. Bu sesten sonra neyin geleceğini biliyorum. Elini sıkıyorum. "Onları istemiyorum. Bir daha asla görmek istemiyorum."

Darroc, prenslere dönüyor ve kulaklarımı acıtan bir sesle sert bir komut veriyor.

Ortadan kayboluyorlar.

Onların nerede olduklarını anlayamadığım anda elimi bıçağıma götürüyorum. O da yok olmuş.

Unseelie Prensleri, Silvers'in içinde iyiyle kötüyü doğru düzgün ayırt edemez. Darroc bunun çok riskli olduğunu söylüyor. Cruce'un laneti bir kez daha her şeyi berbat ediyor.

Darroc'a taşların farklı olmadığını, bulunduğum her boyuttan atılmak istendiklerini söylüyorum.

Bunu bilmemesine şaşırıyorum ve aynen böyle söylüyorum.

"Seelie diyarında hayatın nasıl olduğunu anlamıyorsun MacKayla. Gerçek bilgiye sahip olanlar, geçmişimizle ilgili gerçek anıları olanlar, o taşları canları pahasına korur. 'Eski günler'in bir sürü versiyonu, kökenimizin ise çok çeşitli hikâyeleri vardır. Bugüne dek gördüğümüz tek Unseelie'yi Kral'ımızın Kraliçe'mizle kavga ettiği ve onu

katlettiği gün gördük. O günden beri o kazandan sayısız kez su içtik."

Uçurumun kenarında yapay bir akıcılık ve zarafetle hareket ediyor. Fae'ler genellikle asla ölmeyeceklerini veya en azından çok ender rastlanan özel durumlarda ölebileceklerini bilen kaypak ama haşmetli yırtıcı hayvanlar gibi hareket eder. O da bu kendini beğenmişliğinden hiçbir şey kaybetmemiş ya da belki de yediği onca Unseelie etiyle kibrini geri kazanmış. Bir zamanlar beni korkutan o kızıl elbisesini giymemiş. Uzun boyu ve gösterişli kaslarıyla *Versace* reklamlarındaki maceraperestlere benziyor. Reddedilemeyecek derecede seksi. Gücü ve kararlılığı bana Barrons'u hatırlatıyor.

Neden içtiklerini sormuyorum. Anlıyorum. Eğer o kazanı bulursam ve içindeki suyu içersem, içimdeki tüm acıyı dindirebilir ve hayata yeni baştan, yeni bir bedenle başlamamı sağlayabilir. Ne olduğunu hatırlamadığım bir şey için üzülemem.

"Öyleyse buradan nasıl çıkacağız?" diye soruyorum.

Cevabı beni bir anda ürpertiyor. Déja vu'dan çok daha engin ve çetrefil bir duygu yaratıyor. Sonunda ortaya çıkan kaçınılmaz şeyi.

"Beyaz Köşk."

4

Duvarların yıkıldığı gece bir çan kulesine sığınıp beklemiştim. Tek hedefim, güneş doğana kadar hayatta kalmaktı.

Dünyanın da benimle birlikte hayatta kalıp kalamayacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

O gecenin, hayatımın en uzun gecesi olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Hayatımın en uzun gecesi, Jericho Barrons için yas tutarak düşmanımla, suç ortağımla yan yana yürüdüğüm bu gece.

Gece uzadıkça uzuyor. Bir saniye, bin yıl gibi geçiyor. İçimden defalarca, birden altmışa kadar sayıyorum. Her geçen dakikayla, kendi ölümümle onun ölümü arasında yeterli süre geçerse acımın hafifleyeceğini ve bıçağı kalbime saplamadan nefes alabileceğimi düşünerek ayakta kalıyorum.

Yemek yemek ya da uyumak için ara vermiyoruz. Darroc Unseelie etini küçük bir torbada saklıyor ve arada bir ağzı-

na atıyor. Bu da onun benden çok daha uzun bir süre yürüyebileceğini gösteriyor. Bir noktada dinlenmek zorunda kalacağım. Kontrolü ona bırakmak hiç de iç açıcı değil.

Yanımda henüz onun üzerinde denemediğim silahlarım var. Onun da kendi cephanesi olduğuna eminim. Ateşkes anlaşmamız şu an pamuk ipliğine bağlı ve her an birimiz bu anlaşmayı bozabiliriz.

"Unseelie Kralı nerede?" diye soruyorum, dikkatleri başka yöne çekmenin dakikaların daha hızlı akmasını sağlayacağını düşünerek. "Kaybolan onun kitabı. Kitap'ın yok edilmesini istediğini duydum. Neden bu konuyla ilgili bir şey yapmıyor?" Bir Unseelie'ye olta atıp, işime yarayacak herhangi bir şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Darroc'un ne kadar güçlü olduğunu ve karanlık gölümün içindekilerin ne olduğunu anlayana kadar kurnazlık oyunu oynuyorum. Görevimi riske atacak acele bir davranışta bulunmayacağım. Barrons'un kurtuluşu buna bağlı.

Omuzlarını silkiyor. "Yıllar önce ortadan kayboldu. Kimileri delirdiğini, kimileri ise Unseelie hapishanesinden kaçamayacağını ve siyah bir buzun içinde sonsuz bir uykuya yattığını söylüyor. Yine de birçok kişi hâlâ onun en başından beri hapiste olmadığını ve Cariye'sinin ölümünden duyduğu vicdan azabının onu buraya bağlayan tek şey olduğunu iddia ediyor."

"Bu aşk demek. Fae'ler âşık olmaz."

"Tartışılır. Sende kendimi görüyorum ve bunu çok... ilginç buluyorum. Bu, kendimi daha az yalnız hissetmeme neden oluyor."

Meali: Ben bir aynayım ve Fae'ler kendi yansımalarını görmeyi seviyor.

"Bu bir Fae'nin isteyeceği bir şey midir? Daha az yalnız olmak?"

"Pek az Fae yalnızlığa dayanabilir. Kimileri enerjiyi yansıtmayı ya da bir şeye dönüştürmeyi bir değer hâline getiremeyenlerin, o enerjiyi heba ettiğini varsayar. Belki de bu bir kusurdur."

Bana bir bakış atıyor.

"Fae'ler de bundan mı ibaret? Enerjiden mi?"

Bana V'lane'i hatırlatan başka bir bakış atıyor. Bu bakıştan, benimle veya herhangi bir insanla Fae'lerin neyden ibaret olduğunu asla tartışmayacağını anlıyorum. Ölümlü olarak geçirdiği sürede büyüklük kompleksi kesinlikle kaybolmamış. Hatta aksine, artmış bile. Her iki tarafı da biliyor artık. Bu ona diğer Fae'lere karşı taktik üstünlük sağlıyor. Bizi memnun eden şeyin ne olduğunu anlamış, onu daha tehlikeli yapan da bu. Enerji konusunu bir süreliğine rafa kaldırıyorum. Demir, Fae'leri etkiliyor. Neden? Fae'ler "kısa devre" yapabilecek bir enerji mi?

"Kusurlu olduğunu kabul ediyor musun?" diye bastırıyorum.

"Kusursuz değiliz. Hangi tanrı kusursuzdur ki? Sizinkini ele alalım. Sizin inanışınıza göre Tanrı sizin ırkınızı ilk yarattığında, büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve yeni ırklar yaratmış. Biz en azından kusurlarımızı hapsedebiliyoruz. Sizin Tanrınız kendi kusurlarının ortada aylak aylak dolaşmasına izin veriyor. Daha birkaç bin yıllık olan yaratılış hikâyeleriniz, bizimkilerin yanında ne kadar saçma. Bir de bize neden özümüze dönemediğimizi soruyorsunuz. Şu, en az birkaç milyon yıl öncesindeki özümüze."

Aynı anda konuşurken birbirimize ne kadar yaklaşmış olduğumuzu fark ediyoruz. İçgüdüsel olarak biraz birbirimizden uzaklaşıyor, ani bir saldırıya karşı güvenli bir mesafe bırakıyoruz. Bir yanım bunu eğlenceli buluyor.

Prensler daha geri gelmedi. Minnettarım. Beni artık cinsel olarak etkileri altına almamalarına rağmen, sanki hâlâ buradalarmış gibi. Kendimi tuhaf bir şekilde suçlu ve ihanete uğramış hissetmeme neden oldular. Nasıl böyle olduğunu anlamıyorum ve anlamak da istemiyorum. Bu suçluluğu bir zamanlar tüm egom vücudumdan sökülüp alınmış hâlde onların altında olduğum için mi, yoksa tüm insanlar sorgusuz sualsiz onlardan nefret ettiği için mi hissediyorum bilmiyorum. Acaba Unseelie Kralı'nın onları ürettiği *malzeme* psişik bir kara delik gibi yabancı ve korkutucu mu? Eğer tarifi imkânsız bir güzellikteyse bu işleri daha da kötü yapar. Mükemmelliklerinin kaçışı olmayan bir kara delik olabileceğini düşünerek ürperiyorum.

Hatırlıyorum.

Asla unutmayacağım. Üçü birden, görünmeyen bir dördüncüyle beraber üzerimde, içimde hareket ediyordu.

Çünkü Darroc öyle emretmişti. Bunu da asla unutmayacağım.

Prenslerin bana tecavüz etmesinin korkunç bir şey olduğunu, çok derinlerde bir daha asla iyileşmeyecek bir yara açtığını düşünmüştüm. Acıyla ve başka bir şeye dönüşmekle ilgili hiçbir şey bilmiyormuşum. Artık biliyorum.

Ormanı geçiyoruz. Yokuş aşağı inmeye başlıyoruz. Yolumuzu aydınlatan ay eşliğinde karanlık çayırda yürüyoruz.

Şimdilik olta atmayı bırakıyorum. Çığlık atmaktan boğazım şişmiş durumda ve yüzümdeki duygusuz ifadeyi

korumaya çalışarak yürümek, tüm konsantrasyonumu alıyor. Son gücümle karanlığın içinde yürüyorum.

Uçurumdaki olayları kafamın içinde binlerce kez yeniden canlandırıyorum ve sanki başka şekillerde sonuçlanmış gibi davranıyorum.

Uzun yabani otlar, belime ve göğüslerimin altına sürtünüyor. Bu yoğun bitki tabakasının altında hayvan varsa bile, mesafelerini koruyorlar. Ben de hayvan olsaydım bizden uzak dururdum. Hava yumuşamaya başlıyor, gece yaseminlerinin ve hanımelilerin kokusu etrafımızı sarıyor.

Burada hava nasıl ansızın kararıyorsa, güneş de öyle doğuyor. Gökyüzü simsiyahken bir anda önce mavi, sonra pembe oluveriyor. Üç saniyede geceden gündüze geçiyoruz.

Geceyi atlattım. Dikkatlice, çok da derin olmayan bir nefes alıyorum.

Ablam öldürüldüğünde, gün ışığının acıyı azaltan bir etkisi olduğunu fark etmiştim. Neden öyle olduğunu konusunda hiçbir fikrim yok. Belki de sadece bize biraz destek olup yalnız ve kasvetli geceye dayanmamızı sağlamak içindir.

Kendimi bir anda bir yamacın ucunda bulana kadar yüksek bir yerde yürüdüğümüzü bilmiyordum. Önümdeki dik vadi gözümü korkutuyor.

Vadinin öteki tarafında, gösterişli bir tepenin üzerinde beliriyor. Dimdik yükseliyor. Her yönden kilometrelerce uzaktan görülebiliyor.

Beyaz Köşk.

O tekinsiz duygu, hangi gerçeklikte olursa olsun yaşamın beni buraya sürükleyeceği, aynı seçimleri yaparak her seferinde buraya geleceğim duygusu, bir kez daha beni ele geçiriyor.

Unseelie Kralı'nın uğruna Kraliçesi'ni öldürdüğü sevgili Cariye'sinin evi o kadar büyük ki, insanı hayrete düşürüyor. Köşkün tamamını görebilmek için kafamı sağdan sola ve yukarıdan aşağıya döndürmem gerekiyor. Barrons'un beni getirmek istediği yer burası mıydı? Ryodan uçurumun kenarında beni bulup Dublin'e geri dönüş yolunun BPÇ'de, yani Boyutlararası Peri Çukuru'nda olduğunu söylediğinde yalan mı söylüyordu?

Su mermerinden duvarlar güneşi yansıtıyor ve öyle bir ihtişamla parlıyor ki gözlerim kamaşıyor. Evin üzerindeki gökyüzü, yalnızca Faery'de rastlanabilecek göz alıcı bir mavilikte. Bu gölgeleri de dünyada görmek imkânsız. Faery'deki bazı renklerin, insanın sonsuza dek bakabileceği anlaşılmazlıkta boyutları var. Gökyüzü neredeyse Tüm Günler Salonu'nun altın zemini kadar bağımlılık yaratıcı güzellikte.

Bakışlarımı yeniden Beyaz Köşk'e çeviriyorum. Temelinden çatısına, terasından kulesine, bahçesinden çeşmesine kadar tüm hatlarını inceliyorum. Escheresk bir bahçenin içindeki bu bina dizisinin her yeri birbirine açılıyor, sürekli değişiyor ve yeniden başlıyor. İnsanın gözünü zorluyor, aklını sınıyor. Ama ben Fae'lerin gerçek hâlini gördüm. Çok... dinlendirici bulmuştum. Çoktan ölmüş olan kalbimde bir şey hissediyorum. Orada bir şeyin nasıl canlanabildiğini bilmiyorum ama oldu işte. Tam bir duygu gibi değil ama, daha ziyade bir duygunun yansıması gibi. Soluk ama yadsınamaz.

Darroc beni seyrediyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Irkınız bugüne kadar bu güzellikte, karmaşıklıkta ve mükemmellikte bir bina yapamadı," diyor.

"Irkım bugüne kadar *Sinsar Dubh*'ı da yazmadı," diye geçiştirmeye çalışıyorum.

"Küçük yaratıklar küçük şeyler yaratır."

"Büyük yaratıkların egosu o kadar büyüktür ki küçük şeylerin geldiğini görmezler," diye mırıldanıyorum. *Tuzaklar gibi,* diyorum, ama içimden.

Bunu hissediyor. Gülerek "Bu uyarı iyi oldu MacKayla," diyor.

Darroc, Londra'daki bir müzayede evinde ilk iki Silvers'ı bulduğunda onları kullanmayı öğrenmek zorunda kaldığını söylüyor. Fae gerçeklikleri arasında statik bir link oluşturabilmek için epey bir uğraşmak zorunda kalmış, Unseelie hapishanesine açılan yolu bulmak da aylarını almış.

Denemelerinden ve başarılarından bahsederken sesinde bir gurur hissediliyor. Fae özünden sıyrılarak hem kendi ırkından kimsenin inanmamasına rağmen hayatta kalmayı başardı hem de bir Fae olarak peşinde koştuğu, tam da uğruna sürgün edildiği şeye ulaştı.

Söylediği her şeyi analiz ederek, zaafını bulmaya çalışarak dinliyorum. Fae'lerin kibir, alaycılık ve buyurganlık gibi *duyguları* olduğunu biliyorum. Onu dinlerken bu listeye gururu, intikamı, sabırsızlığı, başkasının mutsuzluğundan mutlu olmayı ekliyorum.

Birbirimizi dikkatle incelediğimiz için uzun bir süre çok az konuştuk. Ben ona Ashford'daki çocukluğumdan, Dublin'le ilgili ilk izlenimlerimden, hızlı arabaları sevdiğimden bahsettim. O da bana yaptığı yanlışlardan bahsetti. Ne yaptığından, nasıl yaptığından. Birbirimizin çok özel sırlarını öğrenerek koz elde etmeye çalıştık.

Vadiyi geçerken, "Neden Unseelie hapishanesine gidiyoruz? Neden Seelie diyarına geçmiyoruz?" diyorum.

"Böylelikle Aoibheal'e beni bitirme fırsatını tanıyalım, öyle mi? O kaltağı bir daha görürsem öldürürüm!"

Bu yüzden mi bıçağımı aldı? Kraliçe'yi öldürmek için. Ben hiç farkında olmadan, aynı V'lane gibi, alıvermiş. Nasıl? Artık o bir Fae değildi. Çok fazla Unseelie yediği için ne yapacağı belli olmayan bir canavara mı dönüştü? Kilisede, Unseelie Prensleri'nin arasında, bıçağı kendime doğrultup fırlattığımı, bıçağın küvetin kenarına gelişini, sıçrayan kutsal suyu, tüten buharı hatırlıyorum. O zaman ıskalamamı nasıl sağlamıştı? Şimdi bıçağı nasıl aldı benden?

"Kraliçe şu an Seelie diyarında, öyle değil mi?" diye oltamı atıyorum yeniden.

"Ben nereden bileyim? Ben sürgüne yollanmış biriyim. Oraya geçecek bir yol bulsam bile, rastladığım ilk Seelie, orada öldürür beni."

"Seelie diyarında dostların yok mu? V'lane senin arkadaşın değil mi?"

Küçümseyerek burnundan soluyor. "Onunla, Yüce Divan'ında beraber oturmuşluğumuz vardır. Fae'lerin önde gelenlerine yalakalık yapar ve şu iğrenç Compact'in boyunduruğu olmadan serbestçe dolaşabileceğimizden bahseder (*bizim* diyorum, sanki insanlar kendi tanrılarını yönetebilirmiş gibi) ama iş eyleme gelince V'lane, Aoibheal'in fino köpeği olur, her zaman da öyle olmuştur. Faeryli kardeşlerime göre ben artık bir insanım, bu yüzden beni dışladılar."

"Duvarları yıktığın ve onları özgürlüklerine kavuşturduğun için sana taptıklarını söylediğini sanmıştım."

Gözleri kısılıyor. "Tapacaklarını söylemiştim. Yakında ırkımızın kurtarıcısı olduğum müjdelenecektir."

"Yani Unseelie hapishanesine gittin. Bu çok riskli." Konuşmaya devam etmesi için kışkırtıyorum. Konuştuğu sürece söylediklerine, hedefime odaklanabilirim. Sükut altın değil, ölümcüldür. Hayaletlerle dolu bir elektrikli süpürgedir.

"Avcılar'a ihtiyacım vardı. Bir Fae olarak onları çağırabilirim. Ölümlü biri olarak ise onları arayıp bulmam gerekir."

"Seni gördükleri yerde öldürmemiş olmalarına şaşıyorum." Avcılar insanlardan nefret eder. Bu kara derili, kanatlı iblisler kendilerinden başka hiçbir şeyi sevmez.

"Ölüm Avcılar'ın bayıldığı bir şey değildir. Gereğinden hızlı bir son olur bu."

Gözlerinin önünden bazı anıların geçtiği anlaşılıyor. Avcılar'ın onu uzun uzun bağırtan bir şeyler yaptığını anlıyorum.

"Onları azat etmeme karşılık bana yardım etmeyi kabul ettiler. Bana Unseelie etinin nasıl yeneceğini öğrettiler. Hapishane duvarlarında Unseelie'lerin kaçmayı başardığı boşlukları bulduğum zaman, o boşlukları yamadım ben de."

"Şehirdeki tek kanun olmak için, değil mi?"

Başıyla onaylıyor. "Eğer karanlık kardeşlerim özgürlüklerine kavuştuysa, bunu bana borçlular. Silvers'a nasıl gidileceğini ve Beyaz Köşk'ün içinden Dublin'e giden yolu ben keşfettim."

"Neden burası?"

"Gördüğüm tüm boyutlar içinde bu, birkaç zayıf noktası dışında en sağlamıydı. Belli ki Cruce'un laneti bu gerçekliği fazla etkilememiş."

Onlara BÇP adını takıyorum ama bunu Darroc'a söylemiyorum. Bu Barrons'u gülümsetirdi. Barrons'u gülümseten çok az şeyden biriydi.

Tüm zaaflarımdan sıyrıldığımı ve kontrol altında olduğumu düşünüyorum. Hedefime bu kadar tutkuyla bağlı olmanın beni güçlendirdiğini düşünüyorum. Yanılıyorum. Gülümseyen Barrons fikri, diğer düşünceleri de beraberinde getiriyor.

Çıplak Barrons.

Dans ediyor.

Kafasını geriye atıyor.

Gülüyor.

Bu, sanki rüyamda ya da bir filmde görmüşüm gibi belli belirsiz bir görüntü değil. Hayır, atom bombası gibi düşüyor beynimin içine ve beynimi paramparça ediyor. Nükleer bir acı bulutunun içinde boğuluyorum.

Nefes alamıyorum. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

Karanlık çehresinin üzerinde beyaz dişleri parlıyor: *Yıkıldım ama yeniden ayağa kalkacağım. Beni asla yere seremeyeceksin.*

Tökezliyorum.

Ama sen asla ayağa kalkamadın piç herif. Yerde kaldın.

Sırtındaki bıçakla. O yanımda olmadan her gün nasıl yolumu bulacağım? Ne yapacağımı, nasıl karar alacağımı bilmiyorum.

Bu acı yakamı bırakmıyor! Tökezliyorum ve dizimin üzerine düşüyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Darroc yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Kollarını bana doluyor.

Gözlerimi açıyorum.

O kadar yakınımda ki, bakır gözlerinin içindeki altın renkli benekleri, kenarlarındaki kırışıklıkları görüyorum. Ağzının etrafındaki soluk çizgiler var. Ölümlü olarak geçirdiği sürede çok mu gülmüş? Ellerim yumruk oluyor.

Elleriyle nazikçe saçlarımı toparlıyor. "Ne oldu?"

Beynimdeki görüntü de, acı da gitmiş değil. Bu hâlde devam edemem. Az sonra acı ve öfkeyle çığlıklar atmaya başlayacağım. Amacımın canı cehenneme. Darroc zayıflığımı görecek ve beni öldürecek. Belki daha da kötüsünü yapacak. Bir şekilde ayakta kalmalıyım. Kitap'ı bulmam ve onu kullanmayı öğrenmem ne kadar sürecek hiç bilmiyorum. Dudaklarımı ıslatıyorum. "Öp beni," diyorum.

Ağzı kenetleniyor. "Ben aptal değilim MacKayla."

"Dediğimi yap," diye hırıldıyorum.

Bu fikri değerlendirmesini seyrediyorum. İki akrep. Darroc şüpheci. Çok etkilenmiş durumda.

Beni öptüğü anda Barrons zihnimden kayboluyor. Acı hafifliyor.

Dudaklarımda düşmanımın, ablamın sevgilisinin, sevgilimin katilinin dudakları, hak ettiğim cezanın tadına bakıyorum. Unutmanın tadına bakıyorum.

Yeniden soğuk ve güçlü birine dönüşüyorum.

Hayatım boyunca rüyalarımda evler gördüm. Bilinçaltımda yalnızca uykumda gidebildiğim bir mahalle var. Ama bu gece ziyaretlerini, *Soğuk Yer* rüyalarımdan kaçınabildiğim gibi kontrol edemiyorum. Bazen giriş izni alabiliyorum, bazen alamıyorum. Bazı geceler kapılar kolayca açılıveriyor; bazı geceler ise reddediliyor, dışarıda bekliyor ve o evlerin içindeki mucizeleri merak ediyorum.

Rüyalarını hatırlayamayan insanları anlayamıyorum. Uzun bir süre önce önünü kestiğim *Soğuk Yer* rüyalarım dışında bütün rüyalarımı hatırlıyorum ben. Sabah uyandığımda o rüyalar zihnimin içinde parçalar hâlinde dolaşır ve ben ya yataktan fırlayıp onları unuturum ya da parçaları birleştirip üzerlerine düşünürüm.

Bir yerlerde ev rüyalarının ruhun gördüğü rüyalar olduğunu okumuştum. Ruhumuza ait olan bu evlerde en derinlerdeki sırlarımızı ve arzularımı saklarmışız. Belki de bazı insanlar rüyalarını bu yüzden hatırlamıyor, hatırlamak istemedikleri için. Üniversitedeyken tanıdığım bir kız, rüyalarında hep evler gördüğünü ama bu evlerin hep kapkaranlık olduğunu, lambanın düğmesini de asla bulamadığını söylerdi. Bu rüyalardan nefret ettiğini de. Çok da parlak biri sayılmazdı.

Benim evlerim ise sonsuz sayıdadır. Işıkla, müzikle, bahçelerle ve çeşmelerle doludur. Ve nedendir bilinmez, bu evlerde bir sürü yatak olur. Büyük yataklar. Bir evde lazım olandan çok daha fazla sayıda. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama çok fazla seks düşünmeyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

Bazen zihnimde hem rüyalar hem de gerçeklik için yeterince yer olmadığını düşünerek hayıflanıyorum. Sanki kapasitesi yetersiz bir harddiskmişim de bir gün rüyalarım ve gerçeklik arasında bir güvenlik duvarı oluşturamayacakmışım gibi geliyor. Yaşlanmak denen şey böyle olsa gerek.

Yıllar geçtikçe rüyalarımda gördüğüm bu evlerin, aynı evin farklı bölümleri olduğundan şüphelenmeye başladım.

Şimdi ise bunun gerçek olduğunu fark ediyorum.

Bütün bu yıllar boyunca rüyamda neden Beyaz Köşk'ü görmüşüm?

Gerçek olduğunu nasıl bilmişim ki?

Nasıl olsa artık yolun sonuna yaklaştığım için bir şeyi itiraf edebilirim: Süslü püslü görünüşümün altında hayatım boyunca psikotik birini barındırdım.

Tikileri asla küçümsemeyin.

Bu dünyadaki gerçek düşünce insanları asla iyi giyinmez. Son moda giyinmek, takıp takıştırmak ve hava atmak onlar için zaman kaybıdır. Sürekli mutlu ve süslü görünmek çok çaba, enerji ve konsantrasyon gerektirir. Böyle birine rastlarsanız neyden kaçtığını sorun.

Üniversitedeyken çift kişilikli olduğumdan şüphe etmeye başlamıştım. Düpedüz cinayete meyilli olduğumu hissettiğim anlar oluyordu. Zamanla, ne kadar meşgul olursam bunu o kadar az hissedeceğimi öğrendim.

Bazen birisinin tüm senaryoyu bana okumuş ya da tüm hikâyeyi anlatmış olduğundan şüpheleniyorum. En berbatından bir dejavu bu. Bu rol için seçilmiş olduğuma inanmayı reddediyorum.

Beyaz Köşk'e bakıyorum. Odalarının neye benzediğini biliyorum ve bunu bilmemin imkânsız olduğunu da biliyorum. Sanırım gerçekten çıldırmak üzereyim. Bunların hiçbiri gerçek değilse ve ben gerçekte bir yerlerdeki bir hücrede kapalıysam, halüsinasyon görüyorum demektir. Eğer öyleyse umarım bana verdikleri ilaçları değiştirirler. Bana her ne veriyorlarsa hiç işe yaramıyor.

Oraya girmek istemiyorum.

Oraya girmek ve asla çıkmamak istiyorum.

Benim adım ikilik.

Evin, ince ince işlenmiş bahçelerinin arasından sayısız girişi var.

Darroc'la beraber bahçelerden birine giriyoruz. O kadar güzel ki, neredeyse bakmaya kıyamıyoruz. Mis kokulu egzotik çalıların ve gümüş yapraklı söğütlerin arasından altın renkli parlak patikalar yol gösteriyor. Dantel gibi yaprakların altındaki göz kamaştırıcı banklar, insanı gölgeli bir serinlikte soluklanmaya davet ediyor. Çiçekler meltemle beraber önünüzde eğiliyor. Hava mükemmel bir sıcaklıkta; ne çok sıcak, ne çok nemli. Seks gibi,tam kıvamında bir sıcaklık ve nem var.

Rüyamda tam böyle bir bahçe görmüştüm. Fazlası var, eksiği yok.

Gökkuşakları oluşturarak su püskürten bir çeşmenin yanından geçiyoruz. Etrafında her çeşit sarıyı barındıran binlerce çiçek var. Kadife düğünçiçekleri, parlak laleler, yumuşacık zambaklar ve bu dünyaya ait olmayan her türlü çiçek. Sarıyı ne kadar sevdiğini hatırlayarak bir an için Alina'yı düşünüyorum ama bu düşünce ölümü çağrıştırıyor ve peşinden başka birçok düşünceyi sürüklüyor. Bu yüzden çeşmenin güzelliğinden sıyrılıyor ve yeniden nefretlik yol arkadaşımın yüzüne ve sesine odaklanıyorum.

Bana talimatlar vermeye başlıyor. İçinde altın yaldızlı devasa bir ayna olan bir odayı bulmamız gerektiğini söylüyor. Odayı son gördüğünde, içinde bu ayna dışında hiçbir mobilya yokmuş. Odanın açıldığı koridor ışıklı ve havadarmış, zemini mermermiş. Koridorun duvarları da beyazmış ve yüksek pencerelerin arasında muhteşem fresklerle bezeliymiş.

Beyaz mermer zemini takip etmemi tembihliyor. Çünkü, son geldiği zamandan hatırladığı kadarıyla evin

yalnızca iki kanadında bu mermer zemin varmış. Diğer kanatlardaki zemin altın, bronz, gümüş, pembe, açık yeşil, sarı, lavanta rengi gibi pastel renklerdeymiş. Çok az da olsa, kızıl zeminli koridorlar varmış. Eğer zemin siyahsa, oradan derhâl geri dönmem gerekirmiş.

Güneş ışığını içeri alan yüksek, cam tavanlı bir fuayeye giriyoruz. Duvarlar ve zemin yarı saydam gümüş renginde. Gökyüzünü öyle renkli bir şekilde yansıtıyor ki, üzerimizden krem renkli bir bulut geçtiğinde, sanki o bulutun üzerinde yürüyormuşuz gibi oluyor. Ne kadar zekice bir tasarım! Gökyüzünde bir oda. Cariye mi yapmış burayı? Unseelie Kralı, Cariye'si için özel olarak mı tasarlamış? Unseelie gibi korku üreten birisi böyle bir muhteşemliği nasıl yaratmış olabilir? Güneş ışığı beni tepeden tırnağa okşuyor, duvarlardan ve zeminden yüzüme yansıyor.

Mac 1.0 olsaydı kulağına *iPod*'unu takar ve burada saatlerce dolanırdı.

Mac 5.0 ise ürperiyor. Üşüyen tarafını bu güneş bile ısıtamaz.

Düşmanımı unuttuğumu fark ediyorum. Ona geri dönüyorum.

Darroc'un, aradığımız odanın, şu beyaz mermerli koridorlardan birine açıldığını söylediğini varsayıyorum.

Bu dikkatimi çekiyor. "Varsaymak mı?"

"Köşk kendini yeniliyor. Bahsettiğim sıkıntılardan birisi de bu."

"Siz Fae'lerin derdi nedir?" diye parlıyorum. "Neden her şey değişmek zorunda? Neden her şey olduğu gibi kalamıyor? Evler neden normal bir ev olarak, kitaplar neden normal bir kitap olarak kalamıyor? Neden her şey bu ka-

dar karmaşık olmak zorunda?" *Hemen şimdi* Dublin'e geri dönmek, Kitap'ı bulmak, ne yapılması gerektiğine karar vermek ve bu lanet gerçeklikten kurtulmak istiyorum!

Cevap vermiyor; vermesine de gerek yok. Bir Fae bana elmaların neden çürüdüğünü ya da insanların neden öldüğünü sorsa, ben de omzumu silkip bunların doğanın kanunu olduğunu söylerdim.

Fae'lerin doğası da değişmek. Sürekli başka bir şeye dönüşürler. Gölgeler'den öğrendiğim kadarıyla, bir Fae'yle karşı karşıya olduğunuzda bunu asla unutmamanız gerekir. Acaba en son gördüğümden beri ne kadar ilerleme kaydettiler?

"Bazen kendini epey bir yeniler," diye devam ediyor Darroc, "bazen de ufak tefek değişiklikler yapar. Aradığım odayı bulmak için yalnızca bir kere birkaç gün uğraştım. Genelde çok daha hızlı bulurum."

Birkaç gün mü? Başım dönüyor, boş boş bakıyorum. Burada günlerce onunla mı kalacağım yani?

Ne kadar çabuk işe koyulursak o kadar iyi.

Fuayede bazıları apaydınlık, bazıları dingin bir loşlukta bir düzine salon var. Hiçbir şey korkutucu değil. Ev, mutluluk ve huzur saçıyor. Yine de dev bir labirent ve ben Darroc'un gideceğimiz yönü seçmesini bekliyorum. Uzun süredir rüyalarımda burayı görmeme rağmen bu fuayeyi bilmiyorum. Herhâlde bu ev, bir insanın hayatı boyunca göreceği rüyalara sığmayacak kadar büyük.

"Köşkte, içinde Silvers olan birçok oda var. Bizim aradığımız odada ise tek bir ayna var." Bana sert bir bakış atıyor. "Aniden karşına öbür aynalardan çıkabilir. Sakın onlara bakma. Senden bir şey sakladığımı düşünme, sadece seni korumaya çalışıyorum."

Doğru. Beyaz Köşk de gerçekten siyah. "Ayrılacakmışız gibi konuşuyorsun." Şaşırıyorum. Beni kendi yanına çekmek için çok uğraşmıştı. Şimdi gitmeme izin mi veriyor? Çok mu inandırıcı oldum? Yoksa elinde bilmediğim bir koz mu var?

"Burada daha fazla vakit kaybetmeyelim. Burada ne kadar çok kalırsam başka birisinin Kitap'ımı bulma ihtimali o kadar artar."

"*Benim* Kitap'ım," diye düzeltiyorum.

Gülüyor. "*Bizim* Kitap'ımız."

Hiçbir şey demiyorum. Benim Kitap'ım. Kitap'ı bulduğum ve kullanmayı öğrendiğim anda da o ölecek. Çok yakında. Artık işime yaramayacağı anda.

Duvara yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Bu gökkubbeden odada, sırtını bulutlara dayamış altın bir meleğe benziyor. "İkimiz de istediğimiz her şeyi alabiliriz MacKayla. İkimiz yan yana olduğumuz sürece hiçbir şey ve hiç kimse bizi durduramaz. Anlıyor musun?"

"Onu önce ben kullanacağım." İşim bittiğinde artık Darroc diye birisi olmayacak. Hayır, bir dakika, onu hemencecik öldürmek çok kolay bir ölüm olur.

Onu *katletmek* istiyorum.

"Kitap'ı bulunca, ilk önce kimin ne yapacağına karar vermek için bol bol vaktimiz olacak. Ama önce, arkadaş mıyız, değil miyiz?"

Dilimin ucuna onu aşağılayacak, anlamsız sözler geliyor. Neden bana saçmasapan sorular soruyor? Rahatlıkla yalan söyleyebilirim. Yaptıklarım hakkında yorum yapabilir, ama düşmanımdan tavsiye almam. "Arkadaşız," deyiveriyorum.

Hemen sağımdaki gül kurusu zeminli koridora girmemi işaret ediyor, kendisi de hemen solundaki bronz renkli koridora dalıyor.

"Kitap'ı bulursam ne yapayım?" diye soruyorum. Sanki yanımızda rehberinde fiyakalı kısaltmalar olan cep telefonları yokmuş gibi.

"Kafanın arkasına bir işaret koydum. O işarete bas ve beni çağır."

Çoktan arkasını dönüp salona doğru yürümeye başlamıştı. Arkasından tıslıyorum. O gün elbette gelecek, kafamdaki işareti söküp çıkaracağım gün. Kendi kafa derimi yüzmem gerekse bile. Bunu şimdi de yapabilirim ama Barrons'unkine zarar vermeyi göze alamıyorum. Ondan bana kalan tek şey o işaret. O nazik, sahiplenici elleriyle dokunduğu yerde duruyor.

"Eğer Silver'ı bulup Dublin'e bensiz dönecek olursan gelip seni bulurum," derken Darroc'un sesinde gizli bir gülümseme hissediyorum.

"Sen de aynen Darroc," diyorum, aynı hafif, ikaz edici ses tonuyla. "Bensiz dönmeyi aklından bile geçirme. Ben sana işaret koymamış olabilirim, ama bulurum seni. Seni *her zaman* bulurum." Ciddiyim. Avcı şimdi avlanan oldu. Gözüm hep üzerinde olacak. Tetiği çekmeye karar verdiğim ana kadar. Artık kaçmak yok. Hiçbir şeyden.

Duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Göz bebeklerindeki altın renkli benekler iyice parlıyor. Derin bir nefes alıyor.

Eğer Fae'leri tanıyorsam, onu şu an tahrik ettim.

Dani Daily

DYS 97 Gün

Dani "Mega" O'Malley bir AVCIYI ÖLDÜRDÜ!!!

KONUYLA İLGİLİ HER ŞEYİ DUBLIN'DEKİ TEK HABER KAYNAĞINIZ DD'DE OKUYABİLİRSİNİZ!

Sidhe kâhinlerine müjdeler olsun! Sonunda başardık, birini hakladık! Bütün gece uğraşmak zorunda kaldık ama Jayne ve Muhafızlar sonunda bu şerefsizlerden birini tepelemeyi başardı! Demiri içine öyle bir doldurdu ki sokak ortasında paramparça etti. Işık Kılıcımı namussuzun tam kalbine sapladım! Görmeniz gerekirdi! Kılıç kabzasına kadar öyle bir kan içinde kaldı ki, bir an için kırılacak falan sandım. Ama şimdi düzgün bir şekilde çalışıyor, Ro'ya söyleyin de canını çok sıkmasın!

Savaşa katılın beyler! Manastırlarınızdan çıkın ve savaşın, savaşın, savaşın!!! Yetmedi mi artık araştırmalarınız? Daha fazla oyalanmayın! Bir şeyler yapın. Bir şeyleri değiştirebiliriz. Haydi Dublin Şatosu'na. Garda polisinin yeni süper karargahlarına. Bütün *tt* kâhinleri davetlidir. ÖZELLİKLE BEKÂRLAR!!!

Biliyorsunuz, Dublin'i yeniden canlandırmamız gerek. Kendi kendine olmaz bu. Sokaklardaki kahramanlar, Fae tepelemek için canını tehlikeye atanlar. Birleşin!

BU AKŞAM BULUŞUYORUZ!!!

DUBLIN ŞATOSU'NDA!!!

SAAT SEKİZDE!!!

AVA KATILIN!!!

Not: Mac orada olamayacağı için özür diliyor, hâlâ diğer işlerle uğraşıyormuş. Ama çok yakında geri gelecek.

Gazetenin son sayısını sokak lambasına çiviyle tutturuyorum. Onlara işime yarayacak şeyleri söylerim, yaramayacakları söylemem. Bazen yalan söylemek gerekir.

Ağzıma bir şeker atıp bir sonraki sokak lambasına yöneliyorum. Gazetelelerimin insanlara ulaştığını biliyorum. Sonuçları görüyorum. Birkaç *Sidhe kâhini* manastırdan çıktı bile. Mac'in yarım bıraktığı işe devam ediyorum; Ro'nun kurallarına karşı koyuyor, bir yandan da duymak istediği şeyleri söylüyorum.

İki şekeri ve bir protein kalıbını bitirdikten sonra işimi bitiriyorum ve favori mekânıma doğru tam gaz ilerliyorum. Kendime ayıracak saatlerim var ve bu saatleri Chester'ın yerinin etrafında dolanıp on mahalle çapında bir dairede önüme geleni kesip biçerek geçireceğim.

Sokakta kasıla kasıla yürüyorum.

Ry-O ve adamları da orada. En azından ben öyle sanıyorum. Epeydir hiçbirini görmedim ama umudumu yitirmedim. Görmem gerek çünkü beni uyuz ediyorlar. Tehdit ettiler beni.

Kimse Mega'yı tehdit edemez.

Kıs kıs gülüyorum. Müdavimler içeri giremezse publar bir işe yaramaz. Onları bütün gece dışarıda tutamam çünkü Muhafızlarla ava çıkıyorum ve onların tuzağa düşürdüklerini avlıyorum. Ama gün içinde yeterince zarar veriyorum. Bir akşam Jayne beni suçüstü yakaladı ve bunun için beni öldürebileceklerini söyledi. Onlarla ilgili hikâyeler duymuş. Bir Fae kadar bile insan olmadıklarını söyledi.

Benimle uğraşmaya kalkarlarsa ne olacağını görürler. Daha kimseye söylemedim, Avcı'yı bıçakladığımda tuhaf bir şey olmuştu: Elime biraz kan bulaşmıştı. O kanın bulaştığı yer felaket yara oldu. Elim birkaç gün boyunca ceset gibi soğuk kaldı, damarlarım da simsiyah oldu. Saklamak için eldiven giymek zorunda kaldım. Elim kopacak sandım, sağ elimle dövüşmeyi öğrendim.

Ama şimdi iyi görünüyor.

Yeniden bir Avcı öldürmek için acelem yok.

Ama sanırım artık daha hızlıyım. Ro'nun emirleri de artık eskisi gibi kafamı karıştırmıyor.

Sanırım Ry-O ve adamları, ağzımdan hiçbir şey alamayacak. Bunu test etmek istiyorum. Mac'e de göstermek istiyorum ama onu üç haftadır görmüyorum. Gizlice kütüphanelere girdiğimizden beri.

Barrons da yok ortalarda.

Kaygılanmıyorum. Huyum değildir. Ben yaşarım.

Ama Mac'in bir anda ortaya çıkmasını da isterdim doğrusu. Hatta şimdi olsa çok iyi olur.

Sinsar Dubh birkaç gündür şehri ele geçirmiş durumda. Jayne'in bir sürü adamını bir gecede götürdü. Sanki bizimle oyun oynuyormuş gibi. Aramızdan birilerini seçerek bizi bölüyor.

Acaba beni mi arıyor diye merak etmiyor değilim.

5

Evin içinde, düşmanımdan uzakta, üzüntüm biraz hafifliyor.

Keder, kayıp duygusu, acı yitip gidiyor. Acaba bu duvarların arasında bu duygulara yer yok mu?

Kolumun altındaki kılıfta duran hançerin ağırlığını yeniden hissetmeye başladım. Aynı V'lane gibi, Darroc da onu bir şekilde benden alıyor, ayrıldığımız anda da geri veriyor. Belki de kendimi korumam için. Böyle bir yerde kendimi korumaya ihtiyacım olabileceğini düşünemiyorum bile.

Hiçbir gerçeklikte, hiçbir boyutta beni Beyaz Köşk gibi esareti altına alan bir yer olmadı, olmayacak. Kitap dükkânı bile ruhumu böylesine ele geçirmemişti.

Ev büyüleyici. Eğer derinlerde, kendimi psikotik hissettiğim bir yerlerde buna öfkeleniyorsam, bu ev bana uzun süre dikkatimi toplamamı engelleyecek bir ilaç verdiğindendir.

Gül kurusu zeminli koridora giriyor, rüyadaymışım gibi bir sersemlikle etrafıma bakınıyorum. Salonun sağ tarafın-

daki pencerelerin kristal camlarından, sabah meltemiyle boyunlarını uykulu uykulu sallayan pembe güllerle dolu bahçeyi aydınlatan sabah güneşinin ışığı içeri giriyor.

Doğan güneşten gelen ışık hüzmeleri koridora açılan odaları renkten renge sokuyor. Salonun renkleri, arkadan gelen gün ışığı ve odalar, sanki evin bu kanadı ruh hâline göre süslenmiş bir elbiseymişçesine mükemmel bir uyum içinde.

Gül rengi zemin bitip de koridorun sonundan lavanta renkli bir yola çıktığım anda sabah güneşinin eflatun ışıkları camlara vurmaya başlıyor. Muhteşem bir gök mavisinin çevrelediği ayın ışığıyla aydınlanan ormandaki gece yaratıkları neşeyle oynaşıyor. Bu koridordaki odalar da alaca karanlığın gölgesiyle bezenmiş.

Parlak sarı zeminden güneşli günlere ve daha da güneşli odalara geçiliyor.

Bronz renkli koridorlarda hiç pencere yok, yalnızca devasa, yüksek tavanlı, azametli odalara açılan yüksek çerçeveli kapılar var. Bu odalardan bazıları yemek odası, bazıları kitaplarla ve rahat koltuklarla dolu; bazı odalar dans, bazıları ise ne olduğunu anlayamadığım eğlenceler için. Yankılanan kahkahalar duyduğumu zannediyorum. Mumların aydınlattığı odalar çok erkeksi ve baharat kokuyor. Sarhoş edici bu kokudan rahatsız oluyorum.

Bir o odaya bir öbür odaya bakarak, bulduğum, tanıdığım şeylerle keyiflenerek yürüyor, yürüyorum. Bu mekânda günün ve gecenin her anını bulmak mümkün.

Buraya daha önce defalarca geldim.

Çaldığım o piyano şurada duruyor.

Şurası oturup kitap okuduğum oda.

Kremalı trüf mantarı yediğim ve bizim dünyamızda olmayan narin meyvelerle dolu mutfak orada.

Şuradaki masanın üzerinde, sayfaları açık bir kitabın ve üzerinde avucumun içi gibi iyi bildiğim bir motif olan çaydanlığın yanında bir flüt duruyor.

Masmavi bir denize teleskopla baktığım kulenin üzerindeki teras bahçesi orada.

Sonsuz sayıda kitabın olduğu bu kütüphanenin önünden kim bilir kaç kez geçmişimdir.

Her oda, sanki yaratıcısı ezelden beri bu işle uğraşıyormuşçasına ince tasarlanmış, her eşya en küçük detayına kadar düşünülerek yerleştirilmiş.

Acaba Cariye burada ne kadar kaldı. Acaba bu evin ne kadarı onun tasarımı.

Burada sonsuzluğu tadıyorum, ama, Tüm Günler Salonu'nun aksine, sonsuzluk burada çok zarif, çok nazik. Ev mutlu bir sonsuzluk vadediyor. Korkutmuyor, sindirmiyor. Ev, zaman denen şeyin tam karşılığı; sonsuz, dingin.

İşte burada, binlerce elbisenin olduğu oda! Kollarımı iki yana açarak, o muhteşem kumaşlara dokuna dokuna elbiselerin arasında dolanıyorum. Bu elbiseleri seviyorum!

Elbiselerden birini askıdan alıp, dans ederek etrafımda dönüyorum. Hafifçe bir müzik sesi geliyor ve zaman kavramını yitiriyorum.

Burada ne olduklarını bilmediğim ama yine de tanıdığım antika eşyalarla dolu bir kabin var. Küçük biblolardan birkaç tanesini cebime atıyorum. Müzik kutusunu açıp beni uzay boşluğunda uçuyormuşum gibi, kocaman ve özgürmüşüm gibi, hayatımda hiç olmadığım kadar *doğruymuşum* gibi, olabilecek her şeye hazırmışım gibi hissettiren

bir şarkı dinliyorum. Köşkün kendisinden bile büyük bir hazza kapılarak, bir an için her şeyi unutuyorum.

Odalarda dolaştıkça tanıdık bir şey buluyorum, beni mutlu eden bir şey.

Bir sürü yatağın birincisini görüyorum. Aynı rüyalarımdaki gibi, o kadar çok yatak var ki bir süre sonra sayamaz oluyorum.

Görkemli odaların birinden çıkıp diğerine giriyorum, bir sürü yatak görüyorum. Odalardan bazılarında yataktan başka bir şey yok.

Kendimi rahatsız hissetmeye başlıyorum. Bu yataklara bakmaktan hoşlanmıyorum.

Yataklar beni rahatsız ediyor.

Kafamı çeviriyorum, çünkü yataklar bana istemediğim şeyler hissettiriyor.

İhtiyaç. Arzu. Yalnızlık.

Boş yataklar.

Artık yalnız olmak istemiyorum. Yalnız olmaktan çok yoruldum. Beklemekten yoruldum.

Bir süre sonra odalara bakmayı bırakıyorum.

Beyaz Köşk'te olumsuz şeyler hissetmenin imkânsız olduğunu düşünmekle yanılmışım.

İçim kederle doluyor.

Çok uzun süre yaşadım. Çok şey kaybettim.

Dikkatimi toplamaya çalışıyorum. Bir şey aradığımı kendime hatırlatıyorum. Bir aynayı.

O aynayı seviyorum.

Kafamı sallıyorum. Hayır, sevmiyorum. Yalnızca ona ihtiyacım var. O aynayla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum.

Bana müthiş bir zevk veriyor! Bizi bir araya getiriyor.

Beyaz mermer gibi bir şeyden bahsetmişti Darroc. Beyaz mermer zeminli yeri bulmalıyım. Kızıl değil, bronz değil, pembe değil, hele siyah hiç değil.

Gözlerim, Darroc'un bana tasvir ettiği aynayı arıyor, boyu üç metre, eni bir buçuk metre.

Çerçeveleri yaldızlı, 1247 LaRuhe'dekiler gibi.

Bu ayna sonsuz Unseelie Hallow'unun, yani Silvers ağının bir parçası. Hallow'u hissedebiliyorum. Fae'lerin Güç Nesneleri'nin hepsini hissedebiliyorum. Bu benim belki de en büyük avantajım.

Sidhe kâhini duyularımla etrafımı dinliyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Tüm Günler Salonu'nda da işe yaramamıştı bu. Galiba Silvers'ın içinde bir Silver hissetmek imkânsız.

Birden kendimi geri dönmüş, başka bir yöne doğru gayet kararlı adımlarla yürürken buluyorum. Bir anda ihtiyacım olan aynayı birçok kez görmüş olduğumdan ve nerede olduğunu bildiğimden emin oluyorum.

Dışarı çıkan yolu Darroc'dan çok daha önce bulacağım. Burayı o olmadan terk etmeyecek olsam da onu alt etmek bana zevk verecek.

Nane yeşili bir koridordan hızlı adımlarla geçip, hiç tereddüt etmeden yanardöner bir yolu takip ederek soluk mavi renkli bir salona dalıyorum.

Gümüş renkli bir koridor, bir anda şarap kırmızısına dönüşüyor.

Ayna karşıda. Beni kendine çekiyor. Yanına gitmek için sabırsızlanıyorum.

Pürdikkatim; o kadar odaklanmış durumdayım ki, salonun kızıl holü bile dikkatimi dağıtamıyor.

Pürdikkatim; hedefime o kadar kilitlenmiş durumdayım ki, yaptığım şeyi fark ettiğim anda artık çok geç olduğunu anlıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey başımı önüme eğmeme neden oluyor.

Donakalıyorum.

İki salonun kesişim noktasındayım.

Doğuya, batıya, kuzeye ya da güneye gidebilirim, eğer Ev'de böyle yönler varsa tabii, ama hangi yöne gidersem gideyim zemin hep aynı renk.

Siyah.

Kafam karışmış bir hâlde, *yine* her şeyi berbat ettiğim için kendime fırça atarken, birden bir el elimi tutuyor.

Sıcak, tanıdık. Ve fena hâlde gerçek.

Gözlerimi kapatıyorum. Faery'de duygularımla daha önce de oynanmıştı. Bu sefer bana kiminle işkence edilecek? Cezam ne olacak? Bu sefer kimin hayaleti gelip ısıracak beni?

Alina mı?

Barrons mu?

Yoksa ikisi de mi?

Biri gelip tutmasın diye öteki elimi yumruk yapıyorum.

Gözlerimi kapalı tutarsam hayaletimin gideceğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu hiç işe yaramıyor. Cinleriniz sizinle uğraşmayı kafalarına koymuşsa, diyetlerini isterler. En iyisi bu diyeti ödemek ve kurtulmaktır.

Böylece siyah zeminden kurtulmaya odaklanabilirim. Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. *Tüm Günler*

Salonu'ndaki altın zemin kötü idiyse, Beyaz Köşk'teki siyah zemin iyice beter olmalı, diye düşünüyorum.

Elimi tutan elin parmakları benimkilere geçiyor. Bu eli kendi elim gibi tanıyorum.

İç çekerek gözlerimi açıyorum.

Elimi aniden çekip birden geri sıçrıyorum, botlarım parlak siyah zeminde kayıyor. Yere sırtüstü öyle bir düşüyorum ki dilimi ısırıyorum.

Çılgınca solumaya başlıyorum. Beni görüyor mu? Beni biliyor mu? Orada mı? Ben orada mıyım?

İçimi acıtan berrak bir sesle gülüyor.

Bir zamanlar böyle güldüğümü hatırlıyorum. Mutlu, çok mutlu.

Ayağa kalkmayı denemiyorum bile. Yerde öylece yatıp onu seyrediyorum. Afallıyorum. Hipnotize oluyorum. Birbiriyle bağdaştıramadığım bir ikilik duygusuyla ikiye bölünüyorum.

Alina değil bu. Barrons da değil.

Doğunun, batının, kuzeyin, güneyim kesişim noktasında duruyor.

O.

Rüyalarıma giren o kederli, güzel kadın.

Öylesine göz kamaştırıcı ki ağlamak istiyorum.

Ama o kederli değil.

O kadar mutlu ki ondan nefret edebilirim.

Parlak bir ışık saçarak gülümsüyor ve o ilahi güzellikteki dudaklarını öyle bir aralıyor ki dudaklarım onu öpmek için kendiliğinden aralanıyor.

Unseelie Kralı'nın Cariye'si mi bu? Kral'ın saplantılı bir şekilde bağlanmış olmasına şaşmamak gerek!

Koridorlardan birine, şamdanlardaki mumların ışığını emerek yok eden, en siyah olana girip süzülerek uzaklaşmaya başlayınca ayağa kalkıyorum.

Büyülenmiş bir şekilde peşinden gidiyorum.

V'lane'e göre, Cariye ölümlüydü. Aslında onun ölümlülüğü, uzun bir domino taşı sırasını devirmeye başlayan ilk taştı.

Seelie Kralı bundan yaklaşık bir milyon yıl önce ilk Seelie Kraliçesi'nden Cariye'sini Fae'ye dönüştürmesini, Cariye'yi sonsuza kadar elinde tutabilmek için ölümsüz yapmasını istemişti. Kraliçe bu isteği reddedince, Kral, Cariye'sine Silvers'daki bu Beyaz Köşk'ü yaptırmıştı. Sevgilisini kindar Kraliçe'den bu köşkte saklamış, kendisi Yaratış Şarkısı'nı mükemmelleştirene ve Cariye'sini Fae'ye dönüştürene kadar yaşlanmadan burada yaşamasını sağlamıştı.

Tabii eğer Kraliçe bu basit isteği kabul etseydi! Ama Gerçek Irk'ın lideri, kontrol delisi, kıskanç ve küçüktü.

Yaradılışın mistik özü ve anaerkil ırklarının Kraliçesi'nin bencilce kendine sakladığı o güç ve hak olan Yaratış Şarkısı'nı yeniden yapmak isteyen Kral'ın çabaları, ne yazık ki Unseelie'yi, öldürmeyi göze alamadığı o kusurlu yarı hayatları yarattı. Yaşadılar. Unseelieler, Kral'ın oğulları ve kızlarıydı.

Kral kendi çalışmasına, aşk işine devam ederken çocukları oynayabilsin diye yeni bir gerçeklik olan Gölgeler Sarayı'nı yarattı.

Ama bir gün geldi ve çocuklarından biri ona ihanet edince Seelie Kraliçesi'ne yakalandı.

Bütün savaşları sona erdiren bir savaşa girdiler. Seelie yalnızca var olma haklarını arayan karanlık kardeşlerini devirdi.

Domino taşları birbiri ardına düşmeye başladı. Seelie Kraliçesi, Kral'ın kollarında öldü; Cariye intihar etti; Seelie Kralı 'kefaret' ödemek için ölümcül *Sinsar Dubh*'ı yarattı.

Kendini *Un*seelie Kralı olarak yeniden vaftiz etti, adı bir daha asla Seelie'nin ucuz hırçınlığıyla anılmayacaktı. Bundan böyle bir Unseelie olacaktı, yani Seelie *olmayan*. Aşkının sembolü evine de bir daha asla Gölgeler Sarayı demedi. Burasının adı Unseelie Sarayı olarak kaldı.

Ne var ki, bu saray o zamanlar çocukları için gölgelerden ve buzdan oluşan korkunç bir hapishaneydi. Zalim Seelie Kraliçesi'nin yaptığı son şey ise Yaratış Şarkısı'nı kullanmaktı. Hem de yaratmak, sevdiceğini ölümsüz yapmak için değil; yıkmak, tuzağa düşürmek, ona itaatsizlik etme cüretini gösterenlere sonsuza kadar işkence etmek için!

Ve domino taşları düşmeye başladı.

Unseelie Kralı'nın bilgisinin, tüm karanlığının ve kötülüğünün olduğu Kitap bir şekilde benim dünyama girdi, insanlar tarafından korunmaya başladı. Hâlâ anlayamadığım bir şekilde başıboş bırakılmıştı, ama şundan eminim: Alina'nın öldürülmesi, altüst olan hayatım ve Barrons'un ölümü; hepsi tek bir ölümlü yüzünden bir milyon yıl önce başlayan bir Fae olayları zincirinin sonucu.

Benim dünyam, biz insanlar, ölümsüz bir satranç tahtasının üzerindeki piyonlarız.

Kendimizi olayların içinde bulduk.

Savcı Jack Lane olsa, Darroc'a değil Unseelie Kralı'na dava açar ve Cariye'ye karşı işlenen müşterek suçla ilgili ikna edici deliller ortaya koyardı.

Çünkü akla hayale gelmeyecek bir şey olmuş ve esas Kraliçe, Yaratış Şarkısı'nı prenseslerden birine verme fırsatını bulamadan ölmüş, Fae ırkının çöküşü başlamıştı. Seelie tahtına birçok prenses oturdu ama başka bir prenses hemen gelip gücünü elinden aldığı için orada uzun süre kalamadı. Kraliçeler öldürüldü, diğerleri ise tahttan indirildi ya da sürgüne gönderildi. İç kavgalar arttı ve darbeler giderek sıklaştı. Fae ırkının nüfusu azaldı. Olup biten her şey zaten olabilecek her şeydi.

Hiçbir yeni şey yapılamadı. Eski güçler kayboldu ve yüzbinlerce yıl içinde büyüler unutuldu. Ta ki bir gün, o dönemim kraliçesi gerçeklikler arasındaki duvarları güçlendiremez ve ölümcül Unseelie'yi kontrol edemez hâle gelinceye kadar.

Darroc bu zayıflıktan faydalandı ve bu iki dünya arasındaki duvarı yıktı. Şimdi Fae'ler ve insanlar bu iki ırka göre de çok küçük, çok kırılgan olan bir gezegeni eline geçirmek için birbiriyle yarışıyor.

Hepsi tek bir ölümlü yüzünden, diğerlerinin de sırayla düşmesine neden olan bir domino taşı yüzünden.

Ben de işte o ölümlü olduğundan şüphelendiğim ve gerçekten orada olup olmadığını da bilmediğim kadının peşinden kapkara bir koridorda yürüyorum.

Eğer bu kadın o cariyeyse, istesem de öfkelenemem ona.

O da o ölümsüz satranç tahtasının üzerindeki bir piyondu.

Kadını kendi içinden çıkan bir ışık aydınlatıyor. Teni tünelin duvarlarını aydınlatan yarı saydam bir ışıltıyla parlıyor. Attığımız her adımla salon biraz daha karanlık, siyah ve tuhaf bir hâl alıyor. Ama o tam tersine bir ilaheye, cehenneme doğru süzülen bir meleğe benziyor.

O sıcaklık, sığınak ve merhamet. O anne, sevgili, evlat, gerçek. O hepsi.

Hızlanıyor ve neşeyle gülerek obsidiyen zeminde hiç ses çıkarmadan tünelin içinde ilerliyor.

Bu sesi tanıyorum. O sesi seviyorum. Belli ki sevgilisi yakında.

Sevgilisi geliyor. Sevgilisinin yaklaştığını hissediyor.

Sevgilisi çok güçlü!

Onda Cariye'yi cezbeden ilk şey bu. Cariye, hayatında onun gibi birisine hiç rastlamamış.

Sevgilisinin onu seçmesinden huşu duyuyordu.

Sevgilisinin onu seçtiği her gün huşu duyuyor.

Sevgilisinin eşyaları, Gölgeler Sarayı'nı çınlatarak ona sevgilisinin geldiğini söylüyor, istediği her şeyin (illüzyonlar, o kendi dünyasını özlüyor ama o dünya artık çok uzakta ve oradaki herkes uzun zaman önce öldü) olduğu muhteşem (kendi seçmediği bir kelime) bir hayat sürdüğü evi (hapsi) dolduruyor. O da sevgilisini umut (durmaksızın artan bir umutsuzluk) içinde bekliyor.

Sevgilisi onu yatağına taşıyacak ve Cariye'nin siyah kanatları kocaman açılıp dünyanın üzerini kaplayana kadar sevecek onu; ve içine girdiği zaman karanlık, yoğun şehvetlerinden, paylaştıkları sonsuz tutkudan başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Sevgilisi başka ne olursa olsun. O ona ait.

Aralarındaki şey için ayıplanamazlar.

Aşk, doğru ya da yanlış tanımaz.

Aşk aşktır. Yalnızca aşktır.

Cariye (ben) karanlık, sıcak, davetkâr salona doğru hızlı adımlarla ilerliyor, yatağına (yatağıma) girmek için

acele ediyor. Sevgilimize ihtiyacımız var. Çok uzun zaman oldu.

Cariye'nin odasına girince beni ortadan ayıran ikiliğin farkına varıyorum.

Odanın yarısı göz kamaştırıcı bir beyazlıkta, mükemmel bir şekilde aydınlatılmış. Diğer yarısı ise yoğun, baştan çıkarıcı, davetkâr bir siyahlıkta. Tam ortadan ikiye bölünmüş.

Işık ve ışıksızlık.

İkisinin de tadını çıkarıyorum. İkisi de beni rahatsız etmiyor. Basit bir zihnin 'iyi' ve 'kötü' gibi sıfatlar atfedeceği ya da kendini deliliğin kollarına bırakacağı şeyler bende hiçbir çatışma yaratmıyor.

Odanın beyaz kısmındaki buzlu kristal duvarların birinin dibindeki bir kaidenin üzerinde, ipeklerle ve bembeyaz, yumuşacık yorganlarla örtülmüş yuvarlak bir yatak var. Yatağın üzerindeki çiçek yaprakları, odaya mis gibi kokular saçıyor. Yerler beyaz kürkten bir peluşla kaplı. Su mermerinden yapılmış devasa bir şöminenin içindeki beyaz bir kütük, üzerinden gümüşi beyaz kıvılcımlar saçarak yanıyor. Minik elmaslar parlayarak tembel tembel havada süzülüyor.

Kadın yatağa girmek için acele ediyor. Üzerindeki elbise eriyor ve çıplak kalıyor (kalıyorum).

Ama hayır! Bu sefer sevgilisinin zevki değil bu! Bu akşam onun ihtiyaçları daha farklı, daha derin, daha talepkâr.

Kadın arkasına dönüyor ve odanın siyah kısmında dudaklarımız hafifçe aralanmış hâlde birbirimize bakıyoruz.

Odanın bu kısmı, siyah kadifeden yumuşak bir yorganla örtülmüş bir yataktan ibaret.

Duvardan duvara.

Cariye'nin sevgilisinin bunların hepsine ihtiyacı var. (Kanatlar açılıyor, hiçbir ölümlü göremez bu kanatları!)

Geliyor. Yaklaşıyor.

Çıplağım, vahşiyim, hazırım. İhtiyacım var. İhtiyacım var. Bunun için yaşıyorum.

Cariye ve ben yatağa bakarak öylece duruyoruz.

Sonra o geliyor ve Cariye'yi kucaklıyor. Ama ben göremiyorum onu. Üzerimizi kaplayan devasa kanatları hissediyorum.

Orada olduğunu biliyorum. Cariye tamamen enerjiyle, karanlıkla kaplanmış durumda. Aynı seks gibi, ıslak ve sıcak, bense şehvetle soluyorum. Ben şehvetim ve onu görmek, onu hissetmek için kendimi zorluyorum. Sonra aniden...

Kızıl örtülerin üzerinde, içimde Barrons, bir hayvana dönüşüyorum. Çığlık atıyorum, ikilikten ve illüzyondan ibaret bu odada bile bunun gerçek olmadığını biliyorum. Onu kaybettiğimi biliyorum. O gitti, sonsuza kadar gitti.

Orada, o bodrum katında onunla değilim. Hâlâ *Pri-ya*, ama yavaş yavaş az önce bana mezuniyet balomda ne giydiğimi sorduğunu bilecek kadar yüzeye çıkmaya başlamıyorum, sonra bana ne olduğuyla yüzleşmek veya yapmak zorunda kalabileceğimden şüphelenmeye başladığım şeyle uğraşmak zorunda kalmamak için dünyayla ilişkimi tamamen kesip gerçeklikten deliliğime doğru hızla geri dönmüyorum.

Yine birkaç gün sonra orada durmuyorum. Kürkle kaplı kelepçenin durduğu, tekrar üzerine tırmanmak istediğim

yatağa bakarak, ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı gayet iyi bildiğim şeyi, doyumsuz ruhumla yaptığımız her çiğ, hayvani şeyi yapmaya devam etmek istemiyorum.

Öldü. Öldü. Çok şey kaybettim.

Keşke şu an bildiğim şeyi o zaman da bilseydim...

Kral, Cariye'yi kucaklıyor. Cariye karanlıkta tam olarak seçemediğim bir beden olarak kayıyor ve (ben Barrons'u bacaklarımın arasına alıp sertçe içime çekerim; Tanrım, ne güzel bir his!) Cariye kasılıyor, kafasını geri atıyor ve bu dünyadan olmayan bir ses çıkarıyor (ben geldiğim zaman gülerim, canlıyım ben, çok canlıyım). Kral'ın sonsuz kanatları açılıp odanın siyahlığını doldurarak öteye geçtiğinde ise, kral bunun tüm yaşamı boyunca hissettiğinden daha büyük bir haz olduğunu biliyor. Kraliçe olacak o kaltak bunu mu yasak etmiş ona? (Ben de bunun hayatımda yaşadığım en büyük haz olduğunu biliyorum çünkü hiçbir doğru, hiçbir yanlış yok, sadece şimdi var.)

Fakat bir dakika! Barrons kayboluyor!

Benden uzaklaşıyor, karanlığın içinde eriyip gidiyor. Onu bir kez daha kaybetmeyeceğim!

Kalkmaya çalışıyorum, bir süre çarşafa dolanıyorum, sonra onu yakalamak için fırlıyorum.

Hava soğuyor, nefesim havada donuyor.

Önümde yalnızca siyah, mavi ve tüm ışıkların boyası olan beyaz görüyorum.

Olanca gücümle siyaha doğru koşuyorum.

Ama omuzlarımı tutan eller beni geri çekiyor, zorluyor, boğuşuyor benimle!

Çok güçlüler! Beni siyah bir koridora doğru sürüklüyor.

Bense bizi rahatsız etmeye cüret eden bu bedene vurmaya çalışıyorum!

Buraya başkası giremez!

Burası bizim yerimiz! Davetsiz misafirler ölür! Sadece durup baksalar bile!

Eller beni hoyratça itip duvara yapıştırıyor. Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınlıyor. İtiliyorum, kakılıyorum. Duvardan duvara vuruluyorum.

Ürperiyorum ve inlemeye başlıyorum.

Kollar beni sarıyor, sımsıkı tutuyor. Yüzüm sert, kaslı ve sıcak bir göğse gömülüyor.

Böylesine bir tutku denizinden sağ kurtulamayacak kadar küçük bir tekneyim! Yakasına yapışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Çok hamım, boşum, çok boşum.

Her şeyimi kaybettim. Ne uğruna?

Titrememi durduramıyorum.

"Siyah bir zemin gördüğünde hemen geri dön demiştim, bunun neresini anlamadın?" diye kükrüyor Darroc. "Sense gidip doğrudan en siyah olana girmişsin! Neyin var senin?"

Kafamı göğsünden çekiyorum. Bir süre yapabildiğim tek şey başımı önüme eğip yere bakmak. Zemin, mat pembe. Beni alıp ta buraya kadar sürüklemiş. El yordamıyla hançerimi arıyorum. Yine gitmiş.

Yavaş yavaş kendime geliyorum.

Onu geri itiyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor sakince, öfkeme gücenerek.

Bana ne, ben de ona gücendim. "Bana çok bir şey söylemedin ki, yalnızca uzak durmamı söyledin! Daha çok şey söylemeliydin!"

"Fae meselelerini insanlara anlatmam. Ama sen nasıl olsa beni dinlemeyeceğin için söyleyeyim; siyah zeminler onun kanatlarıdır. Oraya sakın girme. Orada hayatta kalamazsın. Bir zamanlar orada olup bitenlerin kalıntıları hâlâ orada dolanır. Seni tuzağa düşürebilir. Seni takip etmek zorunda bıraktın beni, ikimizi de riske attın!"

Birbirimize soluk soluğa, düşmanca bakıyoruz. Bugüne kadar deli gibi Unseelie etiyle beslenmiş ve bu yüzden benden çok daha güçlü olmasına rağmen onunla çılgınca boğuşmuştum. Beni oradan çıkarıp almak hiç kolay olmamıştı.

"Ne yapıyordun orada MacKayla?" diye soruyor yumuşak bir ses tonuyla.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyla cevap veriyorum.

"İşaretim sayesinde. Fena hâlde gergindin." Gözlerindeki altın renkli minik benekler parlıyor. "Ayrıca fena hâlde uyarılmıştın."

"İşaretin sayesinde duygularımı mı hissediyorsun?" Kızıyorum. İhlal üstüne ihlal.

"Yalnızca çok yoğun olanları. Prensler tam olarak nerede olduğunu tespit etti. Buna minnettar olmalısın. Seni tam zamanında buldum. Odanın siyah kısmına doğru koşuyordun."

"Ne olmuş yani?"

"O odayı ikiye ayıran çizgi bir çizgi değil. Bir Silver. Kral'ın yapmış olduğu en büyük Silver. Ayrıca ilk ve en eski olanı. Gerektiği zaman cezaları infaz etmek için yaratılmış. Doğrudan Unseelie Kralı'nın yatak odasına giden Silver'a doğru koşuyordun, o kara buzdan kaleye, Unseelie hapishanesinin dehlizlerine. Birkaç insan saniyesi daha geçseydi şu an ölmüştün."

"Ölmüş müydüm?" diye tıkanıyorum. "Neden?"

"Bu evrende yalnızca iki kişi o Silver'dan geçebilir: Unseelie Kralı ve Cariye'si. Onların dışında oraya dokunan anında ölür. Fae'ler bile."

6

Dani Daily, DYS 102 gün...

Öfkeli gözlerle kâğıt parçasına bakıyorum ama bir saattir gazetenin adından ve tarihinden başka hiçbir şey görünmüyor.

Manastırın yemek odasında oturmuş, yular taksan tüylü kıçlarını sallaya sallaya istediğin yere gidecek beyinsiz *Sidhe* koyunu sürüsünün ortasında bekliyorum ama kelimeler hâlâ gelmiyor. Ama gelmeleri gerek. Mac geri gelene kadar yarım bıraktığı işe devam etmeliyim. Salak koyunlar, manastırdaki Gölgeler'i bitirmeye çalışırlarken Ro'ya itaat ediyor ve hizaya giriyorlar.

Haberler süper beyler. Diyorum size, ürüyorlar. Yiyorlar, gelişiyorlar, ayrılıyorlar. Tıpkı lanet amipler gibi. Onları takip ediyorum. Öyle bir dikkatle takip ediyorum ki hangisinin hangisi olduğunu söyleyebilirim. Bazen onlarla oynuyorum, ışıkla kafalarını karıştırıyorum, bakalım bana ne kadar yaklaşabilecekler diye. Bu sayede onlar hakkında bu

kadar çok şey biliyorum ama kimse dinlemiyor beni. Beni yalnızca gazetemi okudukları zaman dinliyorlar. Kimse bahsetmiyor ama herkes Gölge Avcısı kullanıyor. Teşekkür eden var mı?

Yok. Tek bir "aferin Mega!" bile yok. Onu icat ettiğim için ufacık bir teşekkür bile yok.

Mac'e ihtiyacım var. Neredeyse bir ay oldu ve ben yavaş yavaş endişe etmeye başlıyorum ki... Yok yok, o kadar da değil.

Peki nerede bu yahu? Yasak Kütüphaneler'e gizlice girdiğimizden beri görmüyorum onu. Yine mi Faery'ye gitti? O bilmiyor ama o *Pri-ya* denen hücreye kapatıldığında günlüğünü okumuştum. Ro dışında eşyalarına göz kulak olan kimse yoktu. Günlüğü o da okudu. Ama geri aldım. Ro'nun ne bildiğini öğrenmek zorundaydım. Takıntılarımdan birisi de budur: Ro'nun bildiği her şeyi bilmem ve o daha varmadan gittiği yeri öğrenmem gerek. Eğer bunu bilirsem moruk, işleri yürütebilirim!

Faery'de zamanın gerçek dünyadaki gibi geçmediğini biliyorum, bu yüzden Mac için çok endişelenmiyorum. V'lane de gittiğine göre herhâlde onunla.

Tuhaf olan şu ki, BB&B'nin önünden geçerken bakıyorum da, Barrons da gitmiş sanki!

Dün gece Barrons'ı sormak için Chester'ın mekâna girmeye çalıştım ama kapıdaki geri zekâlı herifler beni içeri almadı.

Beni. Mega'yı!

Pis pis sırıtarak şöyle bir kaykılayım koltuğumda.

Altısına birden daldım! Barrons'un altı manyak adamı beni dışarı atmak için kıçlarını yırttı, bir saatten fazla uğraştılar.

Aslında yılmazdım ama bu tip işler beni çok acıktırır. Yanımda da yeterince şekerim yoktu. Acıktım. Yemek yemek zorunda kaldım. Canı cehenneme dedim çıktım. Biri beni Dublin'in dibine kadar takip etti, sanki beni şehirden atacakmış gibi! Yakında yine deneyeceğim.

Yine de biraz endişelenmeye başlıyorum...

Nereye gitti yahu bunlar? Neden artık kimse YE'den bahsetmiyor? *Sinsar Dubh* nerede?

'S bu aralar sessiz, çok sessiz, bu da tüylerimi ürpertiyor. Ortalık en son böyle sessiz olduğunda... Eh, neyse moruk, geçmişle işim olmaz benim.

Geçmişte olanlar geçmişte yaşayanlar içindir.

Benim işim gelecekle. Benim olayım yarındır.

Bugün ise hiç değildir. Daha önce hiç başıma gelmemiştir ama galiba yazar tıkanması yaşıyorum. Galiba diyorum çünkü burada oturmuş yüzlerce *Sidhe* koyununu seyrediyorum. Yemek salonunda demir kurşunlar üreten bir montaj bandı kurulmuş durumda. Ama bizim için değil!

Jayne ve Muhafızlar için.

Nasıl becerdi bilmiyorum ama Ro hepsini kendi gölgesinden korkacak hâle getirmiş. Söylediği ufacık bir şey bile kendilerinden şüphe duymalarına neden oluyor. Mac kaybolduktan yalnızca iki hafta sonra onları Mac'in öldüğüne ve artık aramaktan vazgeçmeleri gerektiğine ikna etmişti.

Koyunlar diyorum size! Ayağa kalkıp kıçımı sallayarak "meee" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama galiba burada koyun bokuna batmış durumdayım, çünkü oturmuş kalemimi kemirerek ilham gelmesini bekliyorum.

Burada doğru anı beklerken bir yandan da Jo'yu izliyorum. Eskiden arkadaştık onunla. Kendine özgü bir düşünce tarzı olduğunu düşünürdüm. Akıllıdır, çok akıllıdır. Diğer koyunların akıl edemediği şeyleri yapar.

Ama birkaç ay önce bir tuhaflaştı. Sürekli Barb ve Liz'le takılmaya, benimle hiç vakit geçirmemeye başladı. Bana bebek muamelesi yapmayan bir tek o vardı. Diğerleri hep çocukmuşum gibi davranırdı bana. Şimdi herhangi bir şekilde davranan biri bile yok. Kimse gelip masama oturmuyor.

Bu bir yandan da iyi bir şey aslında! Masamda koyuna hiç gerek yok.

Jo sessizce oturmuş, Liz'i seyrediyor. Pürdikkat ona bakıyor.

Lezbo falan oldu herhâlde, bu kadar değişmesini ona bağlıyorum. Lezbiyenliğini itiraf etti ve Liz ve Barb'la beraber üçlü takılmaya başladı galiba. Kendi esprime kıs kıs gülüyorum. Moruk, kendini güldüremiyorsan kimseyi güldüremezsin.

Başlarda silah sesleri o kadar uzaktan geliyordu ki, süper duyma yeteneğimle bile ne olduklarını anlayamamıştım. Sonra bunun silah sesi olduğunu anlayınca herhâlde Barrons'un elemanlar bir sebepten geri geldi de, geçen seferki gibi uyarı atışı yapıyorlar dedim. Bir sürü Uzimiz ve diğer silahlarımız olmasına rağmen onları burada hiç kullanmayız. Yalnızca Dublin'de kullanırız. Bu silahlar Gölgeler'de pek işe yaramaz. Manastıra da getirmeyiz. Otobüste bırakırız.

Bunun ne kadar salakça olduğunu şimdi anlıyorum.

Sonra seslerin manastırın batı ucundan geldiğini anladım. Mac'in buradayken uyuduğu, o gittikten sonra be-

nim kaldığım yerden, Ejderha Kadın'ın Kütüphanesi'nden geliyordu.

Çığlıklar duyulmaya başlayınca harekete geçiyorum ama biraz temkinliyim; otomatik silahlar söz konusu olduğunda işler biraz değişir.

Ben hızlıyımdır moruk, ama bu taramalı tüfek ateşi de hızlıdır. Öyle kolayca kaçarak kurtulamazsın. Benim duyduğum sesler de hiç susmuyor.

Koridorlardan birine girip çığlıkların geldiği yöne doğru yöneliyorum ama birden sanki Rowena'nın kafası kıçına girmiş gibi her yer kararıyor. Yine kıs kıs gülüyorum. Bu akşam kendimi gülmekten kırdım geçirdim.

Durup duvara yapışıyorum. Karanlık koridorda önümü görmeye çalışıyorum. Kafamın üzerinde hâle yok ama ceplerimde bir iki tane fener var. Birini çıkartıp yakıyorum.

Daha önce Gölgeler'in hepsini birden manastırdan dışarı çıkarttığımız hiç olmamıştı. Feneri olmadan kimse dışarı çıkmaz burada. Yalnızca gündüzleri çıkar.

Kimse, ama kimse karanlıkta yürümez burada.

Peki o zaman her yer neden karanlık ve kim böyle ateş ediyor?

Bir sürü inleme duyuluyor. Bir sürü yaralı var. Uyarı ateşi değil bu. Gerçek ateş.

İleriye doğru çok sessiz bir adım atıyorum. Yerdeki cam kırıklarına basıyorum ve her yerin neden karanlık olduğunu anlıyorum. Ateş edenler lambaları parçalamış.

Kanımı donduran yumuşak, berbat bir gülme sesi duyuyorum. El fenerimi karanlığa doğru tutuyorum ama karanlık ışığı âdeta emiyor.

Birisinin hızlı hızlı soluduğunu duyuyorum.

Yine birisi cam kırıklarının üzerine basıyor ama bu sefer bu kişi ben değilim.

Ateş eden kişinin, silahını bana doğrulttuğundan adım gibi eminim!

Parmaklarımla kılıcımı sıkıca kavrıyorum. Ro bu kılıcı benden almak istemişti. Kılıcın bende kalmasına izin verirse onun özel koruması olacağımı söylemiştim. O uyurken başında nöbet tutuyorum. Ticareti yavaş yavaş öğreniyorum.

Salondan üzerime doğru yürüyen nedir peki?

Daha sonra bu hikâyeyi anlattığımda tüm gerçekleri anlatmıyorum.

Gerçek şu ki, akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. O karanlık salonda korktum. Bir şeyin bana doğru geldiğini hissettim ve ödüm koptu.

Koridora hiç girmediğimi söylüyorum.

Kuyruğumu kıstırıp ışığa doğru kaçtığımı ve soluğu yemek salonunda aldığımı itiraf etmiyorum.

Silah sesleri ve çığlıklar yeniden başlayınca kaçışmaya başlıyoruz. Fakat tek bir çıkış var, o da giriş kapısı, bu yüzden masaları devirerek saklanmaya çalışıyoruz.

Jo'yla aynı masanın arkasına saklanıyoruz. Bana lezboluk yapmadığı sürece sorun yok, burayı onunla paylaşabilirim. Masayı şöyle bir vurarak yokluyorum. Kalın, masif ahşap bir masa. Mermiye ve mesafeye bağlı olmak kaydıyla dayanabilir.

Daha fazla çığlık duyuluyor. Kulaklarımı tıkamak istiyorum.

Korkudan siniyorum. Kendimden iğreniyorum.

Bakmam lazım. Bize ne yaptıklarını görmem lazım.

Jo'yla aynı anda masanın öbür tarafına geçmeye çalışıyoruz ve kafalarımız birbirine çarpıyor. Jo öfkeyle bana bakıyor.

"Benim suçum mu yahu?" diye kendimi savunuyorum. "Sen de aynı anda hareket ettin."

"Liz nerede?" diye tıslıyor bana.

Omuzlarımı silkiyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durarak kıçımı sallıyorum. Manastırı başımıza yıkıyorlar, bu hâlâ küçük kız arkadaşının peşinde. "Meee!" diyorum.

Kafayı yemişim gibi bakıyor bana. Sonra masanın etrafında başımızı ovuşturuyoruz.

Odanın içinde kurşunlar uçuşuyor, duvarlardan ve ahşaplardan sekiyor. Her taraftan kan fışkırıyor ve sürekli çığlıklar duyuluyor. Silahlı kişi yemek salonunun kapısında mevzilenmiş.

Jo'nun bir anda nefesi kesiliyor, ben de neredeyse boğulacağım.

Barb bu!

Ne oluyor ulan?

Elinde hayatımda gördüğüm en büyük Uzi var. Bembeyaz bir suratla küfürler ederek hepimizi keklik gibi avlıyor. Ağzım açık kalakalıyorum. "Barb?" diye mırıldanıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum.

Jo'nun afallamış olması ise çok tuhaf. "Ben onu Liz sanmıştım!" diye parlıyor.

Masanın arkasında duran Jo'ya bakıyorum. Sadece kafasını görüyorum ama sanki omuzlarını silkiyor gibi. "Uzun hikâye."

Odadaki sahneye bakıp bir değerlendirme yapıyorum. Salonun arka tarafındayız. En son biz öleceğiz. Ne yapmam gerekir? Barb neden bize ateş ediyor?

Jo'ya bakıyorum. İşe yarayacakmış gibi görünmüyor. *Dani Daily*'yi yazdığım sayfa kadar boş gözlerle bakıyor.

Keşke Mac burada olsaydı moruk! Ne yapardı? Fırlayıp Barb'ın elinden silahı almayı mı denesem? Yeterince hızlı mıyım? Bugün ölmek istemiyorum. Yarın benim günüm olacak. Hem de çok iyi bir gün olacak! Ayrıca yapacak çok işim var. Birisinin Ro'ya göz kulak olması gerek.

Ama sinek gibi avlanıyoruz! Vay canına, Barb hepimizi tepeliyor!

Koca bir şekeri ağzıma atıyor, boğazımdan geçirebilecek kadar çiğneyip hemen yutuyorum. Buradan yırtabilmek için son kırıntısına kadar enerjiye ihtiyacım olacak. Bir şey yapmam lazım. Barb'ın uzun süre kurşunu bitmeyecek. Mega öyle tırsıp masanın arkasında saklanmaz.

Kafamı masanın arkasından çıkarıp etrafa şöyle bir bakıyorum ve gördüklerimi zihnime kazıyorum. Her insanın, masanın, sandalyenin ve engelin bir haritasını çıkarıyorum.

Sorun Barb. Bilinmeyen o. Sürekli hareket ediyor ve deli gibi ateş ediyor. Neler yapabileceği konusunda en ufak bir fikrim yok.

Kahretsin!

Kafamda bir şablon oluşturmak için bakmaya devam ediyorum.

Kafamın yanından kurşunlar geçince masanın arkasına yeniden çöküyorum. Kafamı bir daha çıkartıyorum. Hiçbir şablon yok.

Ciğerlerimi parçalarcasına, yanaklarımı şişire şişire soluyarak adrenalin pompalıyorum. Tam kendime bir rota çizmiş tüm gücümle koşmaya hazırlanırken Barb bir anda bulanık görünmeye başlıyor ve oda öyle bir soğuyor ki nefesim beyaz çıkmaya başlıyor.

Jo boğuk bir ses çıkarıyor.

Bize ateş eden Barb falan değil.

Yani aslında o, ve çığlıklar atıyor, ama cehennemden çıkan çılgın bir kaltak gibi değil. Korku içinde çığlık atıyor.

Silahı kontrol altına almak için çabalıyor ama başarılı olamıyor. Aşağı bastırarak yere doğrultmaya çalışıyor ama silah tekrar havaya kalkıyor. Barb silahı sola, duvara doğru yönlendirmeye çalışıyor, silah tekrar sağa dönüyor. Parmağı sürekli tetiğin üzerinde.

Yeniden bulanıklaşıyor. Barb bu.

Hayır değil. Bu, moruk, bu ne yahu? Bir sürü kafası, bir sürü dişi var! Canavar gibi bir şey! Ve bir Gölge değil!

Yine Barb oluyor.

Birisi tarafından bizi öldürmeye zorlanıyor.

Bir karaltı Barb'ın arkasından duvara tırmanıyor. Kocaman bir karaltı! Yükseliyor, genişliyor; güldüğü zaman ise kanım öyle bir donuyor ki, içindeki buz parçaları yüzünden beynime gidemiyor.

"Nerede bu Büyük Orospu?" diye kükrüyor. "Onun kellesini istiyoruuuuummm!"

Jo'yla birbirimize bakıyoruz.

Anlıyoruz.

Barb'ı neyin ele geçirdiğini, o kurşunları kimin sıktığını biliyoruz. Bu düşünce beynime ok gibi öyle bir saplanıyor ki, Mac'in bildiği kişi olmaktan çıkıyorum.

Jo'yla beraber tekrar yavaşça masanın arkasına geçiyoruz.

İki cesur koyuncuğuz biz.

Bir kitaptan saklanıyoruz.

O Kitap'tan.

Ne zamandan beri bulmayı umut ettiğimiz Kitap'tan. Bir yere koyup kilitleyeceğiz diye büyük konuşuyorduk. Tamam ama onu ne yapacağımızı düşünüyorduk ki?

Kitap'ın gücü buraya kadar geldi. Buraya, uzun zaman kapalı kalmış olduğu yere. Kendini yenilmez hissediyordur herhâlde. O kadar sinir oluyorum ki titremeye başlıyorum. Buraya geldi. Of, ne kadar yanlış!

Mac'in günlüğünü okumuştum. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirim. İnsana zorla okuturlar kendilerini. Bu sabah erzak almak için Barb, Jo ve on beş kişiyle Dublin'e gitmiştik. Sürekli bir arada değildik. Bir ara ayrılmıştık, herkes başka bir iş halletmişti.

Kitap bu esnada Barb'ı yalnız yakalamış ve kendini okutmuş olmalı.

Omuriliğimden yukarı öyle bir ürperiyorum ki beynim donuyor.

Manyak bir olay! *Sinsar Dubh* bugün bizimle manastıra gelmiş! Hem de bizim otobüsle!

Unseelie Kralı'nın Kitap'ıyla otobüste yan yana oturmuşum ve bundan haberim yok!

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Kurşun geçirmez değilim. Bugün ölmem kimse için iyi olmaz, hele benim için hiç. Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bunun için yapabileceğim bir şey de yok. Onu nasıl durduracağını kimse bilmiyor.

Beni yakalayacağı kadar yaklaşmaya cesaret edemem.

Beni kullanarak manastırı rekor bir sürede yerle bir edebilir.

Yutkunuyorum. Acaba beni mi arıyor diye kaygılanmaya başlamıştım. Galiba herhangi bir *Sidhe* kâhinini yalnızken yakalamak istiyor, böylece bizi içeriden ele geçirebilir ve tutsak olarak geçirdiği zamanların intikamını alabilir.

Ölüyorlar. Hepsi orada, saklandığım masanın öbür tarafında ölüyor. Ölüyor olmaları beni öldürüyor.

Ve aklıma bu konuyla ilgili yapacak tek bir şey bile gelmiyor.

Tek bir şansım var, o da Kitap'ı durdurmak için değil. Jo'yu kaptığım gibi odadan dışarı tüyüyorum.

Ro'nun beti benzi atmış. Onu hiç böyle görmemiştim. Bir günde yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyor. Barb manastırdaki yüz sekiz kişiyi öldürüp, otobüsümüzü ve tüm silahlarımızı alıp ortadan kayboldu.

Yüz de yaralı var.

Sinsar Dubh geçerken şöyle bir uğradı bize, güzel bir nanik yaptı, orta parmağını gösterip gitti.

Jo'yla beraber Ro'nun masasında oturuyoruz.

"Onu durdurmayı denemedin bile," diyor Jo en sonunda. Biraz pişmemizi beklemiş. Bunu yapmayı sever. Patatesler ve havuçlar yeterince pişerse lapa olur. Bir zamanlar ben de öyle yapardım. Ama artık bu kadar hızlı pişirmiyorum.

Ro'nun bunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Son beş dakikadır öfkeli mavi gözlerindeki suçlayıcı ifadeye bakıp duruyordum. Cevap vermiyorum. Bütün cevaplarımı

verdim. Bize söylemesi gerekirdi. Bizi uyarması gerekirdi. *Sinsar Dubh*'ın arkamızdan böyle bir oyun çevireceği aklımın ucundan geçmezdi. Bizi eğitmiyor. Bizi küçük bırakıyor. Korku içinde. Aynı Mac'in dediği gibi. Ne yani, *Dani en azından denedi,* demesi için ölmem mi gerekirdi? Hadi ordan! Sırf o kendini daha iyi hissedecek diye ölemem.

"Yüce Sahibemiz, Barb onu önlemek için çok çaba gösteriyor gibiydi. Jayne ve adamlarının Kitap'la ilgili topladığı bilgilere bakınca bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyoruz," diyor Jo.

"Ne yani, şimdi Jayne'e mi güveniyorsun? Sana her şeyi ben öğretiyorum! Seni ben eğitiyorum!"

Jo bir an için yüzünü başka yöne çeviriyor, sonra bir anda Barb'ın en yakın arkadaşlarından biri olduğunu hatırlıyor. Ama soğukkanlılığıyla da beni şaşırtıyor. Yeniden dönüp sabit bir sesle konuşmaya başlıyor. "Az kalsın kendini de öldürecekti Rowena. Bizim ilk amacımız Kitap'ın yeni bir bedene geçmesini önlemekti. Eğer Dani oraya yaklaşacak olsaydı ortaya durdurulamaz bir şey çıkabilirdi."

Ro bana sert bir bakış atıyor. "Sorumluluğu hep sen alırsın, öyle değil mi Danielle?"

Elimde olmadan somurtuyorum. Hep beni suçluyor. Sürekli bir şeyler uydurmaktan bıktım. Başka biriymişim gibi davranmaktan bıktım. "Olaya nasıl baktığına bağlı Ro," diyorum sakince. "Ve sen hep yanlış bakıyorsun."

Jo sert bir şekilde nefes alıyor.

Çok ileri gittim, daha da ileri gideceğim. Umurumda değil. Mac ortadan kaybolduğundan beri, birazcık bile işbirliği yaparsam yeniden gözüne gireceğimi açıkça ifade

etmişti Ro. Bu konuyu hep baştan savdım, artık uslandığımı düşünmesine yetecek kadar dinledim sözlerini.

Ama artık böyle olmayacak.

Az önce yüzlerce kız kardeşimi seyrettim. Evet, koyundu onlar, ne varmış bunda? Yine de kız kardeşlerimdi onlar ve az önce hepsi katledildi. Bu yaşlı kadınsa öyle durmuş öfkeyle bana bakıyor. Ben en azından günahlarımı üstleniyorum. Her gece onlarla birlikte uykuya dalıyorum. Her sabah onlarla uyanıyorum. Aynada o günahları bana bakarken görüyorum. Ve moruk diyorum, aş kendini artık.

"Kitap nasıl serbest kaldı Ro?" Ayakta duruyorum, elim kılıcımda. "Bunu bize neden söylemedin? İş başında uyuya mı kaldın? Bu mudur yani?"

Gergin bir ses tonuyla ve Jo'ya bakınca iyice beti benzi atarak bir anda parlıyor. "O çocuğu derhâl odasına götüreceksin! Kapıyı da üzerine kilitle!"

Sanki bu dediğini yapacakmışım gibi. Buradaki kimse bana hükmedemez. O Avcı'yı öldürdüğüm günden beri kendimi sapanıyla dev öldüren o herif gibi hissediyorum. Ro artık eskisi gibi kafamı ütüleyemez.

"Yaptığım tek şey, herkesin düşündüğü ama korkudan söyleyemediği şeyi söylemekti. Artık senden korkmuyorum Ro. Bu akşam *Sinsar Dubh*'ı gördüm. Korktuğum şeyin ne olduğunu biliyorum." Sandalyemi arkaya doğru öyle bir tepiyorum ki duvara çarpıyor. "Ben gidiyorum. Burada işim yok artık." Ciddiyim. Gerçekten gidiyorum. Eskiden manastırda en azından biraz güvende olduğumu düşünürdüm ama şimdi karanlıkların içinde Gölgeler var. Kitap da artık içeri sızdı. Ve aslına bakarsan, şu kahrolası Karanlık Diyar'da bile kendime daha güvenli bir yer bulabilirim!..

Ayrıca buradaki hiç kimse gittiğimin farkına bile varmaz. Belki Jayne'e bir uğrar, Muhafızlar'la biraz takılırım.

"Derhâl odana gidiyorsun Danielle Megan!"

Of, bu isimden de nefret ediyorum. Tam bir kız çocuğu ismi.

"Annen senin hakkında ne düşünecek?" diye azarlıyor.

"Annem senin bana yaptığın şey hakkında ne düşünecek?" diye soruyu iade ediyorum.

"Seni haklının yanında savaşacak gerçek bir silaha dönüştürdüm."

"Herhâlde bu yüzden kendimi sürekli kılıcım gibi hissediyorum. Soğuk. Sert. Kanlı."

"Hep böyle acıklı konuşacaksın değil mi? Büyü artık Danielle O'Malley! Ve yerine otur."

"S.ktir git Ro."

Fırlayıp çıkıyorum.

Soğuk İrlanda havası beni çarpıyor. Yanaklarımın bir kısmı özellikle üşüyor olsa da aldırmıyorum. Ağlamıyorum. Ben ağlamam.

Yine de annemi bazen özlüyorum.

Dünya büyük.

Ben de büyüğüm.

Evim yok benim moruk.

Geceye karışıyorum.

Sonunda özgürüm.

7

"Evin kendini yenilediğini biliyorken, Silver'ı neden beyaz kanatlardan birisinin önüne astın? Daha sağlam ve daha kolay ulaşılabilecek bir yere neden koymadın?" diye devam ediyorum sorularıma.

Lise yıllarımdan kalma manik depresif ruh hâli, intikam için geri dönmüş durumda. Nefret ettiğim her şey onda var. Onu öyle feci bir şekilde öldürmek istiyorum ki sıktığım yumruklarım görünmesin diye ellerim ceplerimde yürüyorum.

O, aynı zamanda hayatının son aylarında ablamla ilişki yaşamış birisi. Bu yüzden kimsenin veremeyeceği cevapları o verebilir. Ayrıca bu gerçeklik çöplüğümde geçirmek zorunda olduğum süreyi kim ondan daha iyi kısaltabilir.

Onun günlüğünü sen mi aldın? Rowena'yı ya da Sidhe *kâhinlerinden herhangi birini tanıyor muydu? Kehanetten bahsetti mi sana? Onu neden öldürdün? Mutlu muydu? Lütfen ölmeden önce mutlu olduğunu söyle bana.*

"Beyaz Köşk'teki hiçbir oda tamamen karanlık olmaz, geceleri bile. Bir Silver'ı açtığım ilk anda hata yaptım. Onu kendi yaptığı bir yere kapattım. Hapsettiğimi düşündüğüm, Unseelie hapishanesinden çıkarmayı aklımdan bile geçirmediğim bir yaratık oradan kurtuldu."

"Ne yaratığı?" diye soruyorum. İnsan gibi hareket eden, Versace reklamına benzeyen bu adam bir yaratık değil. İnsanların bedenine girip onları kontrol altına alan şu sevimli Unseelieler tarafından ele geçirilmiş birinden bile kötü. Asla ona ait olmaması gereken bir bedenin içindeki katıksız bir Fae o. Tek bir gecede, gözünü bile kırpmadan Dublin'deki yüzbinlerce insanı öldüren soğukkanlı bir katil. Eğer şu buzlu Unseelie cehenneminde serbest kalmasını istemediği bir yaratık varsa, bunu neden istemediğini, bu yaratığın ne olduğunu ve nasıl öldürülebileceğini bilmek istiyorum. Bu yaratık onu endişelendiriyorsa, beni dehşete düşürüyor.

"Zemine dikkat et MacKayla."

Ona bakıyorum. Bana cevap vermeyecek. Baskı yapmak beni zayıf göstermekten başka bir işe yaramaz.

Yeniden aramaya koyulduk. Beni yalnız başıma bırakmak istemiyor. Benim de yalnız kalmak için bir acelem yok. Hâlâ, siyah kanatta başıma gelenlerin etkisindeyim. Hatıralarımın içinde yüzüyordum ve Darroc gelip beni kurtarmasaydı oradan asla kurtulamayabilirdim.

Barrons'u takip ediyor olsaydım kurtulmak istemeyebilirdim. Tüm Günler Salonu'ndaki kemikleri hatırlıyorum. Alina'yla Faery'de gittiğimiz plajı düşünüyorum. Acaba o zaman orada onunla kalmayı seçseydim, hiçbir maddesi olmayan yemekler yediğim, ablamdan daha gerçek olmayan sular içtiğim için ölür müydüm?

Kahrolası Faery ve illüzyonları.

Kral'la ve Barrons'la olan seks anılarımı zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dikkatimi ablamı öldüren adama karşı hissettiğim nefrete yoğunlaştırıyorum.

Alina mutlu muydu? Dilimin ucuna yine bu soru geliyor.

"Çok," diye cevap veriyor birden. Bunun üzerine yalnızca sesli düşünmekle kalmadığımı, aynı zamanda onun da bu soruyu sormamı beklediğini fark ediyorum.

Bu zayıflığım beni dehşete düşürüyor. Düşmanıma bana yalan söyleme fırsatını sunuyorum! "Bana maval okuma!"

"Çok zor bir insansın." Yakışıklı yüzü alaycı bir ifadeye bürünüyor. "O sana hiç benzemiyordu. Çok açıktı. Kalbini duvarların arkasına hapsetmemişti."

"Ama ne oldu ona? Öldü."

Sarı renkli harika bir koridorda ağır adımlarla ilerliyorum. Pencerelerden Alina'yla çok sevdiğimiz türden bir yaz günü görülüyor. Alina'nın hayaletinden kurtulamıyorum! Adımlarımı sıklaştırıyorum.

Nane yeşili bir koridordan hızlıca geçip, fırtınalı bir geceye açılan camlı kapıları olan çivit mavisi bir koridora geçiyoruz. Mat pembe bir yola girince ise karşımıza yüksek kemerli bir girişi olan beyaz mermerden bir salon çıkıyor. Bu zarif girişin arkasında büyüleyici bir kış günü ve güneş ışığı altında elmas gibi parıldayan buzla kaplı ağaçların göründüğü pencereler var. İçime bir huzur çöküyor. Rüyalarımda buraya gelmiştim. Bu kanadı sevmiştim.

Uzun zaman önce onun dünyasında, bahar aylarındaki güneşli bir gün en sevdiği şeydi. Ama şimdi güneşli bir kış günü onu daha çok mutlu ediyor. Aşklarını en iyi tanımlayan metafor da bu işte.

Buzun üzerindeki güneş ışığı.

O onun buzlarını eritiyor. Öbürü de onun ateşini soğutuyor.

"Alina'nın seni aradığını söylemiştin bana," diyor Darroc arkamdan. "Telefonda ağlayarak benden saklandığını söylediğini söylemiştin. Öldüğü gün bu telefon konuşmasını yaptınız mı?"

Bu sorusuyla bir anda ayılıyorum ve düşünmeden başımı sallıyorum.

"Tam olarak ne demişti?"

Omuzlarımın üzerinden *bunu sana gerçekten söyleyeceğimi mi düşünüyorsun* gibisinden bir bakış atıyorum. Eğer birisi Alina hakkında cevaplar verecekse, bu kişi Darroc'dur. Beyaz mermerli koridora giriyorum.

O da arkamdan giriyor. "Alina'yı benim öldürdüğüme inanmakta böyle budalaca inat edersen gerçek katili asla bulamayacaksın. İnsanların dünyasında bana seni hatırlatan bir hayvan var. Devekuşu."

"Ben kafamı kuma sokmuyorum."

"Evet kıçına sokuyorsun," diye azarlıyor.

Hızla ona dönüyorum.

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz ama söylediği sözler beni biraz duraklatıyor. Ben devekuşu gibi mi davranıyorum? İçinden çıkmayı reddettiğim bir batağa saplandığım için kardeşimin intikamını alma fırsatını mı kaçırmış oluyorum? Önyargılarımın ötesini görebilecek kadar açık görüşlü olmadığım için ablamın *gerçek* katilinin kaçmasına izin mi veriyorum? Barrons başından beri Darroc'u ablamın katili olmakla böyle kolay itham etmemem için uyarmıştı beni.

Çene kaslarım çalışıyor. Ne zaman Barrons'la ilgili bir şey hatırlasam, onu benden aldığı için Darroc'dan biraz daha nefret ediyorum. Ama sonra neden burada olduğumu ve neden henüz onu öldürmediğimi de hatırlıyorum.

Hedefime ulaşmam için cevabını duymam gereken bazı sorular var.

Ona kuşkucu gözlerle bakıyorum. Duymayı yalnızca *istediğim* bazı şeyler de var.

Kitap'ı elime alıp bazı şeyleri değiştirdiğim zaman bu soruları sorma fırsatım olmayacak. O gitmiş olacak. Onu öldürmüş olacağım. Tek şansım şu an.

"Bana eve dönmeyi deneyeceğini ama senin onun ülkeyi terk etmesine izin vermeyeceğinden korktuğunu söylemişti," diyorum sert bir ses tonuyla. "*Sinsar Dubh*'ı bulmam gerektiğini söylemişti. Sonra da korkmuş bir sesle senin geldiğini söylemişti."

"Benim mi? Adımı söyleyerek mi? Darroc geliyor mu demişti?"

"Öyle demesine gerek yoktu. Daha önce söylediklerinden bu anlaşılıyordu."

"Neymiş o söyledikleri peki? Beni böyle zan altında bırakan şey neydi?"

Bana yolladığı mesaj hâlâ ezberimde. Bu mesajı hâlâ kelimesi kelimesine rüyalarımda görüyorum bazen. "*Bana yardım ettiğini zannediyordum. Tanrım, bu kadar salak olduğuma inanamıyorum! Ona âşık olduğumu sanmıştım ama o da onlardan biriymiş Mac! Onlardan biriymiş,* diye mesaj atmıştı. Başka kim olabilirdi ki? Bana onun seni sevdiğini söyleyip duruyorsun. Başka birisi mi vardı ki?"

"Hayır! Yalnızca ben vardım. Başka birisini asla aramazdı. Ben ona her şeyi vermiştim."

"O zaman neden onu senin öldürdüğünü düşündüğümü anlaman gerek."

"Anlamıyorum, ve onu ben öldürmedim. Şu zayıf insan mantığında Avcılar'dan bile daha büyük delikler var!"

"Başka kim olabilir ki? Başka kimden korkuyordu?"

Önünde durup o büyüleyici kış gününü seyrettiği pencerelerden birine doğru yürüyor. Üzerleri buzla kaplı ağaçlar sanki elmasa bandırılmış gibi ışık saçıyor. Havada pudra gibi uçuşan kar taneleri, güneş ışığının altında ışıl ışıl parlıyor. Manzara sanki kendi içinden aydınlatılmış, aynı Cariye gibi.

Ama benim içimde yalnızca karanlık var. Ve giderek büyüyor.

"Aranızdaki bu konuşmanın Alina'nın öldüğü gün gerçekleştiğine emin misin?"

Bu bir konuşma değildi ama bunu ona söylemiyorum. "Garda polisi, cesedini iki gün sonra bulabildi ama beni aradıktan dört saat sonra ölmüş olduğunu tahmin ettiler. Ashford'daki otopsi görevlisi beni aradıktan sonraki sekiz on saat içinde ölmüş olabileceğini söyledi. Cesedi kötü durumda olduğu için tam olarak hangi saatte öldüğünü tahmin etmek çok zormuş." *Paramparça olduğu için,* demeyi reddediyorum.

"Ondan ayrıldığımın ertesi sabahında beni LaRuhe'deki eve kadar takip etti," diyor, sırtı bana dönük bir şekilde hâlâ camdan dışarı bakarak.

Nefesimi tutuyorum. Ablamın cesedini teşhis ettiğim günden beri bu sözleri duymak istiyordum. Ölmeden ön-

ceki son gününde ne yaptığını öğrenmek. Nereye gittiğini. Nasıl böyle acı bir son olduğunu.

"Sen biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Ben Unseelie eti yerim."

Biliyordu. Elbette biliyordu.

O yediği, tüm duyuları, duyma, görme, tad alma, dokunma hissini güçlendirir. Onu böyle bağımlılık yapan şey de budur; inanılmaz bir kuvvet vermesi de cabası. Kendini canlı hissedersin, inanılmaz canlı. Her şey daha renkli bir hâl alır.

"Bütün geceyi yatakta geçirmiştik, sevişerek."

"S.ktir git!" diye hırlıyorum.

"Ablanla olan tutkulu ilişkimizi duymak seni rahatsız ediyor olmalı."

"Hasta ediyor."

Geri dönüp bana baktığında serinkanlı bakışlarını görüyorum. "Mutlu ediyordum onu."

"Ona göz kulak olmadın. Onu sen öldürmediysen bile senin gözetimin altındayken öldü."

Benden bir darbe yememek için kendini belli belirsiz geri çekiyor.

Güzel, çok güzel, demek ki bu sahte heyecanım gayet işe yarıyor, diye düşünüyorum.

"Hazır olduğunu sanmıştım. Bana karşı hissettiği şeyin sizin şu geri zekâlı insani ahlak savaşlarınızdan birinde işe yarayacağına inanmıştım. Yanılmışım."

"Demek seni takip etmişti. Karşılaşmış mıydınız?"

Hayır anlamında kafasını sallıyor. "Beni LaRuhe'deki pencerelerden birinden görmüştü."

"O pencerelerin camları siyahtır."

"O zaman daha siyah değildi. Ben daha sonra boyadım onları. Unseelie muhafızımla buluşmamı izlemiş ve Karanlık Diyar'dan daha fazla kişiyi serbest bırakma hakkındaki konuşmamıza kulak misafiri olmuştu. Onun bana Yüce Efendi dediğini duymuştu. Muhafızım gidip de ben yalnız başıma kalınca ne yapacağını, yanıma gelip gelmeyeceğini, bize bir şans verip vermeyeceğini görmek için bekledim.Vermedi. Kaçıp gitti, ben de uzaktan onu takip ettim. Yağmurun altında ağlayarak Temple Bar'da saatlerce yürüdü. Ona kafasındaki düşünceleri toparlaması için süre tanıdım, bekledim. İnsanlar Fae'ler kadar hızlı düşünemez. Basit şeyleri kavramak için uğraşır dururlar. Sizin türünüzün etkileyici bir şekilde başardığı şey ise..."

"Sen kendi küçümseyici yargılarını kendine sakla, ben de kendiminkileri kendime," diye lafını kesiyorum. Irkımı böyle küçümsemesini dinlemeye tahammülüm yok. Onun ırkı bunu zaten yaptı. Milyarlarca ölü. Hep o aşağılık iktidar mücadeleleri yüzünden.

Çaresiz bir şekilde başını önüne eğiyor. "O gün daha sonra evine gittim. Bulduğumda yatak odasının penceresinden çıkmış, yangın merdiveninden kaçmaya çalışıyordu."

"Gördün mü? Demek ki senden korkuyordu."

"Dehşet içindeydi. Bu beni çok kızdırdı. Benden korkması için hiçbir neden yoktu. Onu pencereden içeri çektim. Boğuştuk. Ona insan olduğunu, aptal ve küçük olduğunu söyledim. O da bana canavar dedi. Onu kandırdığımı söyledi. Olup biten her şeyin yalan olduğunu söyledi. Değildi. Daha doğrusu başlarda öyleydi ama sonra değişti. Onu kraliçem yapacaktım. Bunu söyledim ona. Yine yapacağı-

mı söyledim. Ama dinlemedi. Yüzüme bile bakmadı. Ben de sonunda çıkıp gittim oradan. Ama onu öldürmedim MacKayla. Ben de senin gibi bunu kimin yaptığını bilmiyorum."

"Evini kim darmadağın etti?"

"Dedim ya, boğuştuk. Öfkemiz de tutkumuz gibi şiddetliydi."

"Günlüğünü sen mi aldın?"

Öldüğünü öğrendiğim zaman günlüğü almak için eve geri gittim. Günlük orada değildi. Fotoğraf albümlerini aldım. 'Arkadaşı' MacKayla'nın aslında kız kardeşi olduğunu da ajandasını bulduğumda öğrendim. Bana yalan söylemiş. İki yüzlü olan bir tek ben değilmişim. Benimle ilgili bir şeyin aslında göründüğü gibi olmadığını başından beri bildiğini anlayacak kadar yaşadım ırkınızın arasında. Ama ne olursa olsun istiyordu beni. İnanıyorum ki, öldürülmeseydi bir zaman sonra kendi arzusuyla beni seçip geri dönerdi bana."

Evet, diye düşünüyorum, *geri dönerdi sana. Elinde bir silahla, aynı benim yapacağım gibi.*

"Sende de ondaki özel yeteneklerin olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Dublin'e kendin gelmemiş olsaydın, birilerine seni alıp getirmelerini söyleyecektim."

Bu söz zihnime kazınıyor ve deliye dönüyorum. Hayatımın tam olarak hangi anda altüst olduğunu tespit etmem çok önemli. Özellikle de şu an.

Benim fark ettiğim andan çok daha öncesine gidiyor.

Alina, Dublin'e gitmek üzere evden ayrılıp onunla buluşacağı güne doğru ilerlemeye başladığı anda hayatımın başka bir yöne gitme ihtimali kalmamıştı. Olaylar beni tu-

zağa düşürecek şekilde gelişti. Başka bir kapıdan geçerek bile olsa, tastamam aynı yolu yine yürürdüm. Eğer aileme itaatsizlik etmeyip Alina'nın katilini bulmak için İrlanda'ya gitmeseydim, acaba o Avcılar'ını yollar mıydı? Prenslerini? Belki de yaşadığım kasabayı yakıp yıkarak beni ortaya çıkarmak için Gölgeler'i yollardı.

Öyle ya da böyle, bir şekilde buraya, onun yanına, bu keşmekeşin ortasına gelirdim.

"Ablanın hatırına sana zarar vermemek için çaba gösterdim."

Bu sözleri, bugüne kadar söylediği her şeyden daha fazla etkiliyor beni. Bu sözler beynimin içinde yankılanır, birbiriyle çelişen düşünceleri dürte dürte artık birbirleriyle çelişmeyecekleri yerlere yerleştirirken, sersemlemiş bir şekilde kalakalıyorum. Tüm yargılarım bir anda değişiyor ve yeni bir pozisyona yerleşiyor. Geldikleri son nokta beni çok şaşırtıyor ama öyle bir mantık silsilesi içinde ve basit bir şekilde hareket ediyorlar ki bu sözlerin doğruluğundan şüphe duymuyorum.

Darroc, Alina'yı önemsiyormuş.

Ona inanıyorum.

Kendime izah etmeyi başaramadığım bir şey vardı: Darroc'un en baştan beri bana karşı neden daha saldırgan, daha vahşi olmadığını anlayamıyordum. Bana çok anlamsız geliyordu. Beni kaçırma konusunda neredeyse kayıtsız kalmıştı ve kendi arzumla gelmem konusunda sürekli fırsat sunmuştu. Dünyayı ele geçirmek isteyen hangi kötü adam yapar bunu? Hele ablamın katilinden böyle bir tutumu hiç beklemezdim. Mallucé bile çok daha ölümcül, çok daha acımasızdı. İkisini karşılaştırınca, ilk gördüğümde o vam-

pir özentisini gördüğümde çok daha fazla korkmuş olduğumu anlıyorum.

Occam'ın usturası: Gerçeğe ulaşmak istiyorsanız en basit açıklamayı tercih edin. Darroc, Alina yüzünden bana zarar vermek istemedi. Ablama önem verdiği için kendini tuttu.

Görmediğim (ve ona karşı kullanabileceğim) ne kadar şey kaldı?

"Ona olan saygım yüzünden yapmam gerekenleri yapamadım, Avcılar da fikirlerimi sorgulamaya başladı."

"Bu yüzden bana tecavüz etmelerini ve *Pri-ya*'ya dönüştürmelerini sağladın," diyorum acı acı. Saygıdan cinayete ne kadar çabuk geçmişti, beni *Pri-ya*'ya dönüştürmek cinayetin ta kendisiydi çünkü. Barrons gelip beni kurtarana kadar Fae'lerin seks kölesi olup da iyileşebilen kimse olmamıştı. Hepsi ölmüştü.

"Konumumu netleştirmem gerekiyordu. Ama sonra seni kullanma şansını dahi bulamadan kaybettim seni."

"Dördüncü kimdi Darroc? Neden söylemiyorsun?" Unseelie Prensleri beni mahvederken öylece durup seyretmişti. Yerde çırılçıplak, çaresiz, ağlayarak yatarken görmüştü. Zamanı geldiğinde onu kaç farklı biçimde öldürebileceğimi hayal ederek kendimi yatıştırıyorum.

"Sana daha önce de söyledim MacKayla, dördüncü yoktu. Gölgeler Sarayı'nın son prensi ölen ilk karanlık prensti. Cruce, Kral ve Kraliçe arasındaki o ilk savaşta ölmüştü. Kimileri onu Kraliçe'nin bizzat öldürdüğünü iddia eder."

"Dördüncü Unseelie Prensi *Cruce* muydu?" diye bağırıyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. Sonra kaşlarını çatarak ekliyor. "Kilisede dördüncü bir varlık olsaydı, ne ben ne de prenslerim onu görebilirdik."

Bu düşünce beni olduğu kadar onu da rahatsız etmiş görünüyor.

"Sana sürekli ittifak kurmayı önerdim. Kitap'a ihtiyacım var. Sen onun izini sürebilirsin. Onu senin ele geçirebileceğine inananlar var. Dördüncü taşın sen olduğuna inananlar var."

Sinirleniyorum. Son zamanlarda emin olduğum pek bir şey yok ama bunun üzerine tüm varlığımla bahse girebilirim. "Ben bir taş değilim." V'lane'in dördüncü ve son taş olduğundan oldukça emindim.

"Fae şeyleri değişir. Başka şeylere dönüşür."

"Ama insanlar değişmez," diye dalga geçiyorum. "Bak bana. Beni Unseelie cehenneminin taşlarından yapmadılar! Beni insan bir kadın doğurdu!"

"Bundan emin misin? Benim kaynaklarım senin ve Alina'nın evlat edinildiğinizi söylüyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kaynaklarım dediği kişilerin kim olduğunu merak ediyorum.

Gülüyor. "Kral'ın çıldırdıktan sonra tam olarak ne yaptığını kimse bilmiyor. Belki de daha iyi saklayabilmek için taşlardan birini farklı yarattı."

"Taşlar insana dönüşmez!"

"*Sinsar Dubh*'ın yapmaya çalıştığı şey de bu işte."

Gözlerimi kısıyorum. Ryodan haklı mıydı? Hepsi bu muydu yani? Kitap'ın maddesel, duygusal bir hâle geçmesi mi? Enteresan olan, Darroc'un da Ryodan'ın da, Barrons'u öldürüp ayak altından kaldırmak gibi planlar yaparken

sanki bu konuyu tartışmışlar gibi buna inanmalarıydı! Ne de olsa beni gayet rahat bir şekilde kullanılabileceğim *Priya* hâlinden kurtaran kişi Barrons'du. Onlara zorluk çıkartıyordu.

"Ama Kitap'ın ele geçirdiği insanlar kendilerini öldürüyordu," diyorum.

"Çünkü Kitap bu birleşmenin baskısına dayanabilecek kadar güçlü birini bulamamıştı."

"Baskısına dayanmak derken ne kastediyorsun? Doğru kişi *Sinsar Dubh*'ı kendini öldürmeden okuyup kullanabilir mi yani?"

"Ve kontrol altına alabilir," diyor ukala bir tavırla.

Derin bir nefes alıyorum. Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum. Kendinden çok emin konuşuyor. "Yani Kitap tarafından kullanılmaz, Kitap'ı kullanır, öyle mi?"

Başını sallıyor.

Şüpheyle yaklaşıyorum. "Doğrudan alıp okuyarak mı yani? Hiçbir zarar görmeden."

"Kitap'ın tüm gücünü alır."

"Nasıl? Kim bu *doğru kişi?*" diye soruyorum. Ben miydim bu kişi? Bu yüzden mi Kitap'ın izini sürebilecek kişinin ben olduğumu söylüyor? Bu yüzden mi herkes benim peşimdeydi?

Alaycı bir ifadeyle bana bakıyor. "Zavallı insan seni, sizin şu büyüklük yanılsamalarınız yok mu. Hayır MacKayla. Bu kişi hiçbir zaman sen olmadın."

"Kim o zaman?"

"Benim."

Ona bakıyorum. O mu? Baştan aşağı süzüyorum onu. Neden? Nasıl? Onun bilip de benim bilmediğim ne var?

Barrons'un bilmediği ne var? "Seni bu kadar özel yapan nedir?"

Gülüyor ve *sana bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun* dercesine bana bakıyor. Birisi benim bakışlarımla bana bakınca deli oluyorum.

"Ama ben sana söylemiştim. Sorularını cevaplamıştım."

"Önemsiz sorular bunlar."

Gözlerimi kısıyorum. "Madem Kitap'la nasıl birleşeceğini biliyorsun, ailemi rehin aldığında neden taşları tünele getirmem için ısrar ettin? O taşlarla neden bu kadar ilgiliydin?"

"Taşların, Kitap'ı atıllaştırdığı söylenir. Ben Kitap'a yaklaşmayı pek başaramadım. Eğer tek başıma Kitap'a yeterince yaklaşmayı başarabilirsem, o taşları kullanmak zorunda kalabilirim. Kitap'ı bulmam için sen varsın, ele geçirmek için taşlar var, gerisini de ben halledebilirim."

"Unseelie yediğin için mi? Bu yüzden mi yapabilirsin bunu?" En iyileri gelsin, hepsini kıtır kıtır kesip iştahla yerim. Obur Mac'i görürsünüz.

"Alakası yok."

"Bu senin bir parçan mı? Senin yaptığın bir şey mi? Nasıl yapıldığını bildiğin bir şey mi?" Sesimdeki çılgınlığı duyuyorum ve bu beni korkutuyor. Ama o bir şekilde V'lane'den dördüncü taşı almanın, beş Druid'i bir araya getirmenin (Barrons aralarından birinin Hristiyan olduğundan ve hâlâ Silvers'da kayıp olduğundan gayet emin görünüyordu), kehaneti öğrenmenin ve karmakarışık bir seremoniyi gerçekleştirmenin saçmalığını bir kenara bırakabiliyorsa, bunu nasıl yapacağını bilmek istiyorum! Eğer kestirme bir yol varsa, acılar içinde haftalarca, hatta aylarca

yaşamayı denemek yerine hedefime ulaşma şansım varsa, bunu değerlendirmek istiyorum! Bu kâbus gerçeklikte ne kadar az vakit harcarsam o kadar iyi.

"Şu hâline bak MacKayla, yüzün pancar gibi oldu, Kitap'la birleşme fikri bile ağzını sulandırdı." Göz bebeklerindeki altın yaldızlar yeniden parlıyor.

Bu bakışı hangi adamda olursa olsun tanırım.

"Aynı Alina'ya benziyorsun," diye mırıldanıyor. "Ama bir o kadar da farklısın."

Bu farklılığa saygı duyuyor gibi görünüyor. "Senin özelliğin nedir? Kitap'la birleşmeyi başarabilecek kişi nasıl oluyor da sen oluyorsun?" diye soruyorum. "Söyle bana!"

"Kitap'ı bul MacKayla. O zaman göstereceğim sana."

Silver'ın olduğu odaya vardığımızda, aynı Darroc'un anlattığı gibi olduğunu görüyorum: İçinde hiçbir eşya yok, yalnızca bir buçuk metreye üç metrelik bir ayna var.

Ayna sanki evin duvarlarının yapıldığı malzemeye sorunsuz bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyor.

Ama benim aklım hiç Silver'da değil. Darroc'un söylediği şeyden hâlâ başım dönüyor.

Bulmacanın bana fenalıklar geçirten diğer bir parçası yerine oturuyor. Hiçbirimiz tutsak edilmeden, canavara dönüşmeden, önce etrafındaki herkesi öldürüp sonra öldürülmeden Kitap'a nasıl dokunacağımızı, onu nasıl ele geçireceğimizi bilmezken Darroc'un Kitap'ı ele geçirme konusundaki kararlılığı beni şaşkına çeviriyordu.

Darroc'un neden daha vahşi davranmadığını merak etmekle beraber, Barrons'un ve benim bile bu Kitap'ı bulmaya çalışmanın anlamsız olduğunu kabul etmiş olmamıza

rağmen onun neden hâlâ bu Kitap'ın peşinde olduğunu da merak ediyordum.

Darroc asla yılmadı. Unseelieleri durup dinlenmeden Dublin'in altını üstüne getirdi. Ben karanlığın içinde yolumu bulamayıp tökezlerken, o dört kişinin, baş kişinin kim olduğunu anlamaya, kehanetin ne olduğunu öğrenmeye çalışırken, Darroc çok daha kolay bir yolda yürüyordu.

Sinsar Dubh'la birleşmenin ve onu kontrol altına almanın bir yolunu biliyordu!

Darroc'un doğruyu söylediğinden adım gibi eminim. Bu bilgiye nasıl ve nereden ulaştı bilmiyorum ama *Sinsar Dubh*'ı kötü yola sürüklenmeden nasıl kullanacağını bildiği kesin.

O bilgiye ihtiyacım var!

Kısık gözlerle onu izliyorum. Artık onu öldürmek için bir acelem yok. Aslında bu noktada bu piçi korumak için öldürmem gerekir.

Görevimi zihnimde bir kez daha gözden geçiriyorum. Kehanete, taşlara veya Druidlere ihtiyacım yok. Gelecekte V'lane'le bir daha işbirliği yapmak zorunda kalmayacağım.

Tek bir şeye ihtiyacım var. Darroc'un sırrını ortaya çıkarmaya.

Kitap'ı ele geçirebilirsem kendi kontrolüm altına alabilirim. Kitap'a yaklaşmayla ilgili bir sorunum yok. Benimle oynamayı seviyor.

Heyecandan titreyen ellerime hakim olamıyorum. Kehanetin saçmasapan şartlarını yerine getirmek çok uzun süre alabilir. Yeni planım ise birkaç gün içinde gerçekleştirilebilir ve acıma son verebilir.

"Kullanabileceğin bir Silver varken neden LaRuhe'deki ambara Unseelie'leri getirdin?" Onu uyutmak için küçük

sorular soruyorum. Hazırlıksız yakalamak için. Sonra büyük bir soru soracağım. Kral olmak isteyen erkeklerin çoğu gibi o da hep kendisi konuşsun istiyor.

"Beslenebilecekleri herhangi bir şey görünce alt sınıf Unseelie'lerin hemen dikkati dağılır. Onları güdebileceğim bir geçide, canlıların olmadığı bir yere ihtiyacım vardı. Başka türlü onları bu dünyadan çıkartıp sizinkine sokamazdım. Ayrıca çoğu bu kadar küçük bir gediğe sığmayabilirdi."

Kızıl cüppeli Yüce Efendi'yi gördüğüm ve daha da fenası ablamın erkek arkadaşı olduğunu gördüğüm ilk an, dolmene akın akın gelen Unseelie sürüsünü hatırlıyorum. Bazıları ufak tefek ve çelimsiz, bazıları ise şişman ve kocamandı. Mallucé'nin, eğer Barrons mucizevi bir şekilde çıkagelip kurtarmasaydı beni neredeyse öldüreceği gece. Bu anıyı zihnimden atmaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Ambarın içindeyim, Darroc ve Mallucé'nin arasında kısılı kalmış vaziyette...

Barrons uzun siyah paltosunu savurarak bir anda yanımda beliriyor.

Yaptığın şey çok aptalcaydı bayan Lane, diyor o meşhur alaycı gülümsemesiyle. *Senin kim olduğunu anlamalarına çok az kalmıştı.*

Darroc ve ufaklıklarıyla savaşıyoruz. Mallucé beni fena yaralıyor. Barrons beni kitap dükkânına taşıyor ve orada yaralarımı iyileştiriyor. Beni ilk defa orada öpüyor. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Beni bir kez daha kurtarmıştı. Peki o bana ihtiyaç duyduğu anda ben ne yaptım?

Onu öldürdüm.

İçimdeki sessiz çığlık yeniden büyüyor. Bu çığlığı bastırmak bedenimdeki tüm gücü tüketiyor.

Tökezliyorum.

Darroc kolumu yakalayıp düşmemi önlüyor.

Kolumu çekiyorum. "İyiyim ben. Sadece acıktım." Aç değilim. Vücudum kendini kapattı. "Çıkalım buradan." Silver'a yaklaşıyorum. Daha önce her Silver'a girişimde olduğu gibi bu sefer de bir dirençle karşılaşmayı beklediğim için kafamı eğip hafifçe öne yükleniyorum. Parlak yüzey yoğun ve yapışkan.

Paldır küldür öteki tarafa yuvarlanıyorum. Ben dizlerimin üzerinde kızgınlıkla dönüp ona bakıyorum, o aynanın içinden zarifçe geçiyor. "Ne yaptın sen? İttin mi beni?"

"Ben öyle bir şey yapmadım. Silver, *hele şükür kurtulduk şu taşlardan*, diyor galiba," diye dalga geçiyor benimle.

Yaratabilecekleri etkiyi hesaba katmamıştım. Sırt çantamdaki keseye doldurulmuş hâlde duruyorlardı. Orada olduklarını unutmuşum bile. *Sidhe* duyularım Silvers'da işlemiyor. Taşların soğuk, karanlık ateşini beynimin derinliklerinde hissetmiyorum.

Darroc dudağının kenarıyla belli belirsiz gülümsüyor. "Ya da belki sen gittin diye hele şükür diyor MacKayla? Onları bana ver. Bir sonraki Silver'dan ben geçireyim onları, bakalım o zaman bir şey olacak mı sana."

Bir sonraki Silver mı? Bunu duyunca Dublin'de değil, duvarlarında on adet ayna asılı beyaz bir odada olduğumuzu fark ediyorum. Bu aynalar kimsenin onu kolayca takip edememesi için yapılmış. Acaba diğer dokuz ayna nerede?

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyorum. Sırt çantamı düzeltip elbisemdeki tozu temizliyorum.

"Bilmek istemiyorsun. Sen insan mısın yoksa taş mı?" diye kışkırtıyor. "Taşlar bende olduğu hâlde ayna seni yine böyle sert bir şekilde atarsa cevabımızı almış oluruz."

Ben taş değilim. "Bana hangi aynanın Dublin'e gittiğini söyle."

"Soldan dördüncü."

Bu sefer daha temkinli geçiyorum aynadan, hiç düşme havamda değilim. Bu Silvers biraz tuhafmış. Tuğla duvarlarla dolu uzun bir tünele çekiyor beni. Christian'ın bir kaktüsün içindeki çölünde gördüğüm *Tabh'i*'lerle doluymuş gibi görünüyor.

Ama nerede?

Bir sonraki Silver'ın içinden gecenin karanlığındaki bir sokağın soluk ışıklarını görüyorum ve yüzüme çarpan serin havayla ayılıveriyorum. Sonra arnavutkaldırımlı yolun kenarındaki tuğla duvara öyle bir fırlatılıyorum ki, neye uğradığımı şaşırıyorum. Bu seferki duvar sert ve dayanıklıymış.

Şehrimi gözüm kapalı bile tanırım. Dublin'e geri döndük. Ayakta kalmaya kararlı bir şekilde duvara sarılıyorum. Bugün yeterince kıçımın üzerinde kaldım.

Bacaklarım titriyor olabilir ama azından *Sidhe kâhini* duyularım sanki Silvers'da olduğum sürede uzun ve deliksiz bir uyku uyumuş gibi, eskisinden de güçlü bir şekilde geri geldiği için düşmeden ayakta kalabiliyorum. Beynimin içine yabancı enerjisi doluyor. Şehirde Fae'ler cirit atıyor.

Güç Nesneleri ve Fae'ler eskiden midemi bulandırırdı ama artık her yer bunlarla dolu olduğu için alıştım. Artık etrafta onlar var diye aciz durumda kalmıyorum. Hatta onlar sayesinde karanlık ve yoğun bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Açlıktan ve uykusuzluktan zaten bacaklarım

yeterince titriyor. Unseelie'lerin nerede olduğu umurumda değil, Kitap'ı aramaya da şu an başlamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve ses tamamen yok olana kadar sesi kısmaya çalışıyorum.

Sonra Darroc'un kolları sarıyor beni, kendine çekiyor, düşmemi önlüyor. Bir an için kim olduğumu, ne hissettiğimi, neleri kaybettiğimi unutup yalnızca beni tutan güçlü kolları hissediyorum.

Dublin kokusu alıyorum.

Bir erkeğin kollarında.

Beni sırtüstü çeviriyor, yüzünü yaklaştırıyor, beni himayesi altına alacakmış gibi sarılıyor ve ben de bir an için o Barrons'muş gibi hayal kuruyorum.

Dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırıyor. "Arkadaş olduğumuzu söylemiştin MacKayla," diye mırıldanıyor. "Ama ben senin gözlerinde pek arkadaşça bir şey göremedim daha. Eğer kendini bana verirsen, tamamen verirsen (ne demiştin sen?) himayem altındayken ölmene izin vermeyeceğim. Ablan konusunda kızgın olduğunu biliyorum ama ikimiz birlikte bunu değiştirebiliriz. Ya da istersen değiştirmeyiz. Senin kendi dünyanla bağların var, ama benle de bir bağlantın olduğunu görmüyor musun? Sen başka insanlara Alina'dan bile az benziyorsun. Buraya ait değilsin. Hiçbir zaman olmadın. Daha fazlasına layıksın." Melodik sesi baştan çıkarıcı bir şekilde derinleşiyor. "Sen hissetmiyor musun bunu? Zaten hep hissetmedin mi? Sen, sen türünün diğer örneklerinden farklısın. Gözlerini aç. Etrafına iyice bir bak. Bu aşağılık, sürekli üreyen ve savaşan insanlar için mücadele etmeye değer mi? Ölmeye değer mi? Yoksa sonsuzu tatmak mı istersin? Sonsuzluğu. Mutlak özgürlü-

ğü. Ölümlü hayatında rastlayamayacağın kişilerle bir arada bulunmak istemez misin?"

Elleriyle başımı tutuyor, yüzüme dokunuyor. Dudakları kulağımın üzerinde hareket ediyor. Nefesi keskin, düzensiz ve hızlı. Kalçamın üzerindeki ağırlığını hissediyorum. Benim nefesim de hızlanıyor.

Yine onun Barrons olduğunu hayal ediyorum ve bir anda gerçekten Barrons'laymışım gibi hissediyorum. Ellerimi kurtarmak için çırpınıyorum. Zihnimin içinde seks kokan o yatakta geçen uzun, inanılmaz saatler yeniden canlanıyor.

Barrons'un kokusu hâlâ tenimde duruyor, tadı hâlâ dudaklarımda. Hatırlıyorum. Asla unutmayacağım. Anılarım çok canlı. Yemin ederim bu kızıl ipek kumaşa uzanıp dokunabilirim.

Ben çırılçıplak dans ederken, dövmeli, kocaman bir adam yatakta doğruluyor ve ellerini başının arkasına atarak beni seyrediyor.

iPod'*umda Manfred Mann eski bir Bruce Springsteen şarkısı çalıyor: "Sana geldim, sana, sana geldim..."*

Bana geldi. Ve ben onu öldürdüm.

Yalnızca bir seferlik, o güne dönmek için sağ kolumu veririm. O günü bir daha yaşamak. Ona bir daha dokunmak. Çıkardığı sesleri dinlemek. Ona gülümsemek. Yumuşak olmak. Yumuşak olmaktan korkmamak. Hayat çok kırılgan, biricik ve kısa. Neden ben bunu hep çok geç fark ediyorum?

Ensemde işaretin olduğu yer yanıyor ama yakan Darroc'un işareti mi yoksa Darroc dokunduğu için Barrons'un işareti mi yanıyor anlayamıyorum.

"Beni ele geçirme ve yok etme tutkundan vazgeç MacKayla," diye fısıldıyor kulağıma. "Ah, evet, bana her baktığın an gözlerinin içinde görüyorum. Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Ben Büyük İllüzyon Sarayı'nda yüzbinlerce yıl yaşadım. Beni kandıramazsın. Bu anlamsız intikam arzundan kurtul. Sonunda kendi kendine zarar vereceksin. Bırak ben seni geliştireyim, sana uçmayı öğreteyim. Sana her şeyi vereceğim. Ve seni kaybetmeyeceğim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Benim ne olduğumu bilerek bana gelirsen aramızda korkuya, güvensizliğe yer kalmaz. Öp beni MacKayla. Teklifimi kabul et. Benimle yaşa. Sonsuza kadar."

Dudakları kulağımdan yanağıma doğru kayıyor. Son ana gelince durup, benim de yüzümü ona çevirmemi bekliyor. Seçim yapmam için.

Üzerine nefret kusmak için ona dönüyorum. Hem ablama duygular besliyor hem de beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Alina'ya karşı hislerine nasıl bu kadar kolayca ihanet edebilir? Onu baştan çıkardığı için ondan nefret ediyorum. Onun anısına saygılı olmadığı için ondan nefret ediyorum.

Bu iki duygu da Barrons'un *faydalı* bulacağı şeyler değildi. Benim de bir hafızam var. Hayata geri döndüreceğim iki de hayaletim.

Şimdi ve burada kısmına yoğunlaşıyorum. Neler kullanılabilir? Neler kullanılamaz?

Omuzlarının üzerinden nerede olduğumuzu görüyorum. Karnıma yumruk yemiş gibi iki büklüm oluyorum.

Zeki Fae eskisi! Piç herif.

Barrons Books and Baubles'ın önündeyiz. Benim kitapçımın içinden Karanlık Diyar'a doğru ilk binanın tuğlalarının içine bir Silver saklamış.

Bu Silver başından beri benimle birlikteymiş. Arka bahçemde. Hep beni izliyormuş. Bizi.

Buraya en son geldiğimde, doğrudan bir tuzağın içine gideceğimi bilmeme rağmen adımlarımda bir canlılık vardı. Barrons az önce, ben Darroc'u öldürüp ailemi kurtararak geri döndüğümde bana BB&B'yi her şeyiyle vereceğini söylemişti.

Orayı alacağımdan asla şüphe etmemiştim. Ne kadar kendini beğenmiş, ukala biriymişim.

Darroc dikkatle beni izliyor.

Buradaki oyunlar kalleşçe oynanıyor. Her zaman öyle oynandı. Sadece eskiden şimdiki gibi her şeyi çok net göremiyormuşum.

Ona olan nefretimi gördü ve yalnızca ezelden beri Fae olan birisinin yapabileceği bir şey yaptı: Bu nefreti kabullendi ve özür diledi. Teklifi, basit bir iş anlaşması olmaktan uzaktı. Oynadığı oyunu anlıyorum. O soğuk, analitik Fae zihniyle ırkımızı çözdü ve bizi çok iyi tanıyor.

Onunla yakınlaşmayı kabul ederek kendimi iki şekilde riske atmış oluyorum. Fiziksel olarak, bana zarar verebileceği kadar yaklaşıyorum ona. Duygusal olarak da bir erkekle yakınlaşan her kadının aldığı riski alıyorum. Beden nereye giderse, küçük bir kalp parçası da peşinden gidiyor.

Neyse ki benim hiç kalbim kalmadı. O konuda güvendeyim. Ayrıca yaralanmayacak kadar da sert birisi oldum.

Hayaletlerim etrafımda birbirlerine fısıldıyor ama onları duyamıyorum. Onları duyabilmem için yalnız bir koşul var.

Beni öpmesi için yüzümü Darroc'a dönüyorum.

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken, içimdeki ikilik beni ortadan ikiye bölmekle tehdit ediyor ve eğer bunu başarırsa görevimi tamamlamak için en büyük şansımı kaybetmiş olurum.

Canım acıyor.

Günahlarım için cezalandırılmalıyım.

Ellerimi saçlarına daldırıyorum ve bütün duygularımı tutkuya yönlendiriyorum. Onu bir anda patlayan duygularla sert, vahşi bir şekilde öpüyorum. Onu tutup duvara yapıştırıyorum ve dünyadaki tek şey oymuş gibi öpüyorum, tam bir insan gibi öpüyorum. Fae'ler ne giyerlerse giysinler insanlığı hissedemezler. Bizi yatağa atmak için içlerinin gitmesi de bu yüzden.

Bir an için afallıyor, geri çekilip baştan aşağı beni süzüyor.

Gözlerim çok vahşi. İçimde beni çok korkutan bir şey hissediyorum ve umarım üzerinde olduğum bu uçurumda tutunabileceğim bir yer vardır. Sabırsızca bir ses çıkartıp, dudaklarımı ıslatıp onu kendime çekiyorum. "Daha fazla" istiyorum.

Beni yeniden öptüğü anda, kendim olarak kalmış olan son parçam da ölüyor.

8

Geri dönmem bir ayımı aldı.

Üç kez öldüm.

Okyanusu geçmek için vapurda yer ayırtmak zorunda olduğun 1800'lü yıllardan bile kötüydü.

Her yerde Fae gerçekliği parçaları var. Tutunduğum bütün dallar elimde kaldı.

Döndüğümde onu yakalamış, işaretimi ensesinden çıkartmış ve izlenmesini imkânsız hâle getirmiş olma ihtimalini düşünüyorum.

Sonra onu hissetmeye başlıyorum.

O hayatta. İşaretim hâlâ üzerinde.

Ama hissettiğim şey onun durumuyla hiç uyuşmuyor. Ben üzgün olmasını beklerdim. Bu kadın beni öldürdü. İnsanlarda aşinalık bazı duygusal bağlar oluşturur.

Ama şehvet? Beni öldürmenin kıyısındayken, kime karşı şehvetli duygular besliyordu?

İşaretimi kafasından çıkartıp alma düşüncesiyle kendimi eğlendiriyorum.

Sonunda kitap dükkânına vardığımda, sokakta arkasında ne görüyorum?

Onu kurtarmam için beni çağıran, sonra da ilk fırsatta sırtımdan bıçaklayan bu kadın Silvers'da kaybolmamış, kurtarılmasına gerek yok.

Benim sokağımda, ona tecavüz eden ve onu *Pri-ya* yapan piçi öpüyor.

Hayır, lütfen adını koyalım: Ona sürtünüyor ve dilini yarısına kadar boğzına sokuyor.

Canavarım kafesinin içinde koşturuyor.

Vahşice.

9

"Mac! Hey, Mac! Duymadın mı beni? *Ne yapıyorsun sen yahu,* dedim."

Kaskatı kesiliyorum. Hiçbir şey hissetmediğim karanlık bir yerde sürükleniyorum, eğer bir şey hissetseydim kendimi öldürürdüm. Doğru yok, yanlış yok. Yalnızca oyalanmak için.

"Onu görmezden gel," diye ağzımın kenarında hırıldıyor Darroc.

"Benim Mac, Dani! Hey, kiminle öpüşüyorsun sen yahu?"

Arkamda heyecanlı bir şekilde dolanmasını hissediyorum, rüzgârından saçlarım uçuşuyor. Duvara kimi yasladığımı görmeye çalışıyor.

Dani, Darroc'u daha önce iki kere gördüğü için tanıyabilir onu. Şu an en son isteyeceğim şey Dani'nin bu haberi manastıra yetiştirmesi: *Mac de aynı kardeşi gibi Yüce Efendi'yle birlikte! Ro'nun dediği çıktı! Kan gölünde yüzmesi gerek pis hainin!*

Rowena olsaydı bu durumdan faydalanmaya çalışır, elinde ne kadar *Sidhe kâhini* varsa hepsini peşime takar, beni alaşağı etmeye çalışırdı. Bu geri kafalı kaltak, Fae'leri avlamak için gösterdiği çabanın katbekat fazlasını beni avlamak için gösterir.

Aniden esen bir rüzgâr saçlarımı havalandırıyor.

"Barrons değil bu!" diye parlıyor Dani öfkeyle.

Söylediği isim bıçak gibi saplanıyor bana. Evet, Barrons değil ve ben ikna edici olamazsam asla olmayacak.

"V'lane de değil!" Sesindeki öfkeye biraz şaşkınlık karışıyor. "Mac, ne yapıyorsun sen? Nerelerdesin? Her yerde seni arıyorum. Bir ay oldu. *Maaaac*!" Cümlenin son kısmını ağlamaklı bir tonla uzatıyor. "Yeni haberlerim var! Bana bakar mısın?"

"Ondan kurtulayım mı?" diye mırıldanıyor Darroc.

"Bu biraz zor bir kızdır," diye mırıldanıyorum ben de. "Bana biraz izin ver."

Gülümseyerek geri çekiliyorum. Kimse Fae'leri şehvet yoksunu olmakla suçlayamaz. İnsan gözüne pek de benzemeyen gözlerinde görebilirsiniz bunu. Yine de suratında gizlemeyi başaramadığı şaşkın bir ifade var. Sanırım ablam benden biraz daha ince ruhlu bir insanmış.

"Hemen geliyorum," diye söz veriyorum ve Dani'yle uğraşmak için kendimi hazırlamaya vakit kazanmak için yavaşça arkama dönüyorum. Ondan kurtulmak için canını yakmak zorunda kalacağım.

Yüzünde parlak, hevesli bir ifade var. Zaptedilmesi çok zor olan kestane renkli kıvırcık saçları siyah bir bisiklet kaskının içine tıkıştırılmış hâlde, ışıl ışıl parlıyor. Üzerinde uzun deri bir mont, ayaklarında boğazlı siyah spor ayak-

kabıları var. Eğer Darroc hissedip almadıysa, montunun altında Işık Kılıcı da olmalı. Eğer oradaysa, acaba Dani'den önce davranıp kılıcı çekip kendime saplayabilir miyim?

Amaçlarım var. Onlara odaklanıyorum. Suçluluk duygusuna kapılmamam gerekir. Yapmayı planladığım şeyi yaptığım zaman, bu sokakta olup biten hiçbir şey gerçekten yaşanmış olmayacak. Bu yüzden şu an Dani'nin canını yakmamda bir sakınca yok, çünkü yaratacağım gelecekte bu olayı yaşamış olmayacak.

Bu düşüncenin bana sunduğu özgürlüğün boyutu bir anda nefesimi kesiyor. Şu andan itibaren yapacağım hiçbir şeyden başım ağrımayacak. Şu an cezanın olmadığı bir alandayım. Her şeyi baştan yapmaya karar verdiğim andan beri.

Dani'ye yabancı gözlerle uzun uzun bakıyorum. Onun için ne kadar değişmem gerektiğini düşünüyorum. Annesini öldürülmekten kurtarabilirdim. Ona açık ve yumuşak bir insan olmasını sağlayacak, onu asla zorlamayacak bir hayat verebilirdim. Bu küçük yaşında sokaklarda canavar öldürmek yerine Alina'yla ben gibi sahilde oyun oynayıp eğlenebileceği bir yaşam sürebilirdi. Rowena bir silaha dönüştüğünde Dani kaç yaşındaydı ki? Sekiz mi? On mu?

Şu an tüm dikkatim onda olduğu için gülümsüyor, Dani gülümseyince de tüm yüzü aydınlanır. Coşkulu bir enerjiyle iki ayağının üzerinde zıplayıp duruyor. "Nerelerdeydin Mac? Özledim seni! Moruk, şey, yani Mac..." diye telaşla düzeltiyor suratındaki yaramaz çocuk sırıtışıyla. Bana bir daha "moruk" derse ona tam ismiyle hitap edip hayatı zehir edeceğimi anlamış olmalı. "Neler olduğuna inanamazsın! Gölge Avcısı

denen şeyi icat ettim, bütün manastırda kullanılıyor. Ama benim ne kadar mükemmel olduğumdan bahseden yok. Sanki ben bu silahı tesadüfen icat etmişim gibi davranıyorlar. Hele şu salak *Sidhe* koyunları tesadüfen bile bir işe yaramıyorken," diye kırgın bir ses tonuyla konuşuyor. Sonra birden neşesi yerine geliyor. "Ayrıca inanamayacaksın ama, ben bile inanamıyorum, bir Avcı yakaladım ve öldürdüm şerefsizi!" Kaşlarını çatıyor, biraz rahatsız olmuş gibi bakıyor. "Eh, belki Jayne de biraz yardım etti ama esas öldüren benim. Bir de var ya, bunu asla tahmin edemezsin moruk..." Heyecan ve coşkuyla ayaklarının üzerinde zıplayıp duruyor ve gecenin karanlığında siyah deriden bir karaltıya dönüşüyor. "Şu lanet olası *Sinsar Dubh* manastıra geldi ve..."

Bir anda duruyor. Ayakta öylece durmuş, ağzı açık ama ses çıkaramaz hâlde bana bakıyor.

Bakışları bir bana bir arkama yöneliyor. Dudaklarını büzüştürüyor, gözlerini kısıyor. Montunun içindeki eli yanıp sönüyor.

Kılıcının olması gereken yerde bir boşluk olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Ama o yılmaz, Dani asla yılmaz. Ayakta dimdik duruyor. İçimde biraz bile bir şey kalmış olsaydı gülümserdim. Daha on üç yaşında ama aslan gibi yüreği var.

"Burada benim anlamadığım bir şeyler mi dönüyor Mac?" diyor kaygıyla. "Burada durmuş bu şerefsizi nasıl olup da öptüğüne bir yanıt, en ufacık bir yanıt arıyorum ama bulamıyorum." Öfkeyle bana bakıyor. "Yani bu porno seyretmekten birazcık daha kötü. Moruk."

Evet, kızmış. Az önce bir kez daha "Moruk," dedi bana ve özür dilemedi. Kendimi yaklaşan zorlu duruma hazırlı-

yorum. "Burada senin anlamayacağın bir çok şey oluyor," diyorum serinkanlı bir şekilde.

Düşmana karşı çift taraflı ajanlık mı yapıyorum, gizli durumlar mı var diye meraklı gözlerle beni süzüyor. Onu ajanlık yapmadığıma en ufak bir şüphe bulutu kalmayacak şekilde ikna etmem gerek. Buradan gitmesi ve uzak durması gerek. Ayağımın altında av köpeği gibi dolanıp planlarımı bozmasına izin veremem.

Ortalıkta çok dolanırsa Darroc onun isterse bize ciddi sorunlar çıkartabileceğini fark edebilir. Cezasız alanda olsak da. Hiçbir gerçeklikte Dani'yi öldüremem, biri tarafından öldürülmesini izleyemem. Bazen dışarıda rastladığı kişiler de insanın ailesi olabiliyor.

Kitap'ın manastıra geldiğini söyledi. Ne zaman geldiğini bilmem gerek. Darroc'un *Sinsar Dubh*'la nasıl birleştiğini öğrenene ve bu işi kendi başıma yapabilecek hâle gelene kadar onu Kitap'a yaklaştırmamalıyım. Daha önce V'lane ve Barrons'la oynadığım "Karanlık Kitap'tan Kaçış" oyununu bu sefer Darroc'la oynayacağım. Fakat bu sefer çok farklı bir nedenle.

"Neymiş onlar Mac?" Yumruklarını beline dayıyor. Sinirden zangır zangır öyle bir titriyor ki görüntüsü bulanıklaşıyor. "Bu namussuz ortalığı yıktı geçti, milyarlarca insanı öldürdü, Dublin'i yerle bir etti, sana bir sürü adamın tecavüz etmesine neden oldu. Seni ben kurtarmıştım, hatırlıyor musun? Şimdi de gelmiş Unseelie yiyen bir adamın kahrolası dilini emiyorsun! Bu ne yahu?"

Söylediklerini duymazdan geliyorum. "Kitap ne zaman geldi manastıra?" Zarar gören olup olmadığını sormuyorum. Darroc'la işbirliği yapmayı kafaya koyan bir kadının

hiçbir şey umurunda değil demektir. Kendi ürettiğim yeni ve geliştirilmiş gelecekte de bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Bir daha deneyeyim Mac. Ne oluyor burada?" diye bağırıyor.

Ben de ona bağırıyorum. "Bir daha deneyeyim Dani. Ne zaman?"

Uzun uzun bana bakıyor, sonra dikbaşlı bir ifadeyle çenesini dışarı çıkartıp, çelimsiz kollarını göğsünde birleştiriyor. Bir Darroc'a, bir bana bakıyor. "Yine *Pri-ya* falan mı oldun Mac? Bu sefer 'çıplağım ve sürekli azgınım' kısmı yok ama. Ne yaptı sana bu adam?"

"Sorularıma cevap ver Dani."

Öfkeleniyor. "Barrons olup biteni biliyor mu? Bilse iyi olur. Barrons nerede?"

"Öldü," diyorum ruhsuz bir sesle.

Zayıf bedeninin sallanması bir anda duruyor. Barrons'dan çok hoşlanırdı. "Hayır, ölmedi," diye protesto ediyor. "O öldürülemez. En azından kolayca öldürülemez."

"Kolay olmadı," diyorum. Bu ona hayatta en çok güvendiği iki kişiye, sırta saplanan bir hançere, deşilen bağırsaklara ve kesik bir gırtlağa mal oldu. Hiç de kolay sayılmaz.

Gözlerini dikmiş, uzun uzun bana bakıyor.

Ona tepeden bakmaya çalışıyorum.

Bunu anlıyor ve dikleniyor. "Ne oldu?"

Darroc yanıma gelip elini belime doluyor. Ben de ona yaslanıyorum.

"MacKayla öldürdü onu," diyor Darroc açık ve net şekilde. "Şimdi onun sorusuna cevap ver. Kitap ne zaman manastıra geldi? Hâlâ orada mı?"

Dani derin bir nefes alıyor. Yeniden sallanmaya başlıyor. Darroc'a değil, yalnızca bana bakıyor. "Bu hiç de komik değil Mac."

Bence de. Hiç komik değil. Bu cehennem. Ama aynı zamanda gerekli de. "Onun yüzünden," diye yalan söylüyorum soğukkanlı bir şekilde. "Bana ihanet etti."

Aldığı nefesi bırakıyor, yumrukları hâlâ belinde. "Barrons hiç de öyle ihanet edecek birisi değildir. Sana asla ihanet etmedi! Böyle bir şey yapmış olamaz."

"Artık büyü ve gerçekleri gör! Barrons'la ilgili bir bok bilmiyordun! Herhangi bir konuda bir bok bilemeyecek kadar küçüksün!"

Duruyor, güzel yeşil gözlerini kısıyor. "Manastırı terk ettim Mac," diyor nihayet. İrkiltici bir şekilde gülüyor. "Köprüleri attım." Yüzüme uzun uzun bakıyor. Ben ise kalbimde başka bir bıçak hissediyorum. Benim yüzümden attı o köprüleri. Benim buralarda bir yerde olduğuma inandığı için.

En azından koşa koşa gidip Rowena'ya düşmanımla yattığımı söyleyemeyeceği ve kuyruk gibi peşimde dolaşan kuduz *Sidhe* kâhinlerinden kurtulacağım düşüncesiyle kendimi avutuyorum.

"Arkadaş olduğumuzu sanmıştım Mac."

Yapmam gereken tek şeyin "Arkadaşız," demem olduğunu gözlerinde görebiliyorum. Böylece karşısındaki kişiyle anlaşmanın bir yolunu bulmayı deneyecekti. Ne cüretle bana bu kadar güvenebilir? Ben bunu istemedim, bunu asla hak etmedim.

"Yanlış düşünmüşsün. Şimdi soruya cevap ver." Ona çocuk gibi davranmayan tek kişi bendim. Kendisine "çocuk"

diye hitap edilmesinden nefret eder. "Çocuk," diyorum, "o zaman buradan defol. Oyuncaklarını da al, git başka yerde oyna."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne dedin sen?"

"Çocuk dedim, sorularıma cevap ver ve git buradan! Burada biraz meşgulüz, görmüyor musun?"

Yeniden hoplayıp zıplamaya başlıyor ve yine karanlığın içinde bir karaltıya dönüşüyor. "Kahrolası yetişkinler," diye tıslıyor sıktığı dişlerinin arasından. "Hepiniz aynısınız. Lanet manastırdan iyi ki ayrılmışım. *Hepinizin canı cehenneme!*" Son kelimeleri bağırarak söylüyor ama sanki boğazı düğümleniyor.

Karaltının dönüp gittiğini görmemişim bile. Aniden son hızla uzaklaşınca arkasında bir ışık bırakıyor, sonra da bomboş bir cadde görünüyor.

Yalnızca biraz daha hızlanmış olduğunu fark edince şaşırıyorum. Unseelie mi yiyor? Eğer Unseelie yiyorsa Dublin'in ortasında döverim onu.

"Onu neden durdurmadın MacKayla? Sana olan güveninden faydalanarak Kitap'la ilgili bilgi edinebilirdin."

Omuzlarımı silkiyorum. "Bu çocuk hep sinirlerimi bozardı zaten. Haydi gidip bir *Sidhe kâhini* avlayalım. Eğer biz bulamazsak Jayne'in adamları mutlaka neler olup bittiğini biliyordur."

Barrons Books and Baubles'dan, eskiden Dublin'deki en büyük Karanlık Diyar olan yere doğru yürüyorum. Burası şimdi harabe olmuş, tek bir Gölge bile kalmamış. Darroc, Cadılar Bayramı gecesinde duvarları yıktığında ve Dublin karanlığa gömüldüğünde, o biçimsiz vampirler ışıktan hapishanelerinden kaçıp bu yeşil çayırlara süzülmüşlerdi.

Dani'yi üzmek bütün enerjimi aldı. BB&B'nin orada yürümek de istemiyorum. Çünkü orada malum olanla yüzleşmek zorunda kalıyorum. Yani bu mekânın da o adam gibi büyük, sessiz ve ölü olduğuyla. Eğer buradan yürürsem kitapçıya aç gözlerle bakmamak için kendimi zorlamak zorunda kalacağım. Bu gerçeklikte, bu kapılardan bir daha asla geçmeyeceğim için orayı görmezden gelmeliyim.

O gitti. Gerçekten gitti.

Bu kitapçı, sanki Karanlık Diyar en sonunda gelmiş burayı da yutmuş gibi, tamamen ve geri dönüşsüz bir biçimde kaybedilmişti.

Asla buranın sahibi olmayacağım. O karo işlemeli kiraz renkli kapıyı bir daha asla iş için açmayacağım.

Bir daha asla yazar kasamın o küçük zil sesini duymayacağım, elime bir bardak kakao ve bir kitap alıp, bir kenara kıvrılıp şöminenin ateşiyle ve Jericho Barrons'un buraya geri döneceği düşüncesiyle ısınmayacağım. Onunla bir daha asla şakalaşmayacak, Ses alıştırmaları yapmayacak yada *Sinsar Dubh*'ın sayfalarından sorularla teste tabi tutulmayacağım. Bir daha asla onun bana bakmadığı bir anda göz ucuyla ona bakmayacağım, veya güldüğünü görmeyeceğim, veya kimi zaman dördüncü, kimi zaman beşinci katta olan yatak odamın merdivenlerinden ayak seslerini duymayacağım. Bu odada sabahlara kadar oturup, Barrons kelimelerle ilgilenmiyor diye söyleyemediğim ve içimde kalan şeyleri söyleme provası yapmayacağım.

Barrons kelimelerle ilgilenmez, yalnızca hareketlere önem verir.

Bir daha asla onun arabalarını kullanmayacağım. Bir daha asla onun sırlarını bilmeyeceğim.

Darroc koluma giriyor. "Buradan." Beni döndürüyor. "Temple Bar."

Benimle beraber kitapçıya doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Durup, kafamı kaldırıp Darroc'a bakıyorum. "LaRuhe'deki evden bazı ihtiyaçların olabileceğini düşünmüştüm," diyorum normal bir sesle. Ben gerçekten BB&B'nin yanından geçmek istemiyorum. "Çalışanlarını motive etmemiz gerekir diye düşünmüştüm. Uzun zamandır ortada yokuz."

"Silahlarımı sakladığım birçok yer var, ayrıca ordum da daima yakınımdadır." Eliyle havada birisini kılıçla kesermiş gibi bir hareket yapıyor ve anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyor.

Hava bir anda yirmi derece soğudu. Unseelie Prensleri'nin ve sayısız başka Unseelie'nin orada olduğunu bilmek için arkama dönüp bakmama gerek yok. Gece olunca ortalık bir anda karanlık Fae'lerle doldu. Ses düzeyim sonuna kadar kısık olduğu hâlde, o kadar çoklar ve o kadar yakındalar ki onları karnımın içinde hissediyorum. Darroc bunların bir kısmını sürekli olarak yakınımızda mı bulunduruyor acaba? Bu prensler başından beri etrafımızda dolaşıp, benim algımın yarım boyut ötesinde bir emir gelmesini mi bekliyordu yani?

Bunu unutmamam gerekecek.

"Peşimde bu prensler olduğu sürece Dublin'de bu şekilde yürümeyeceğim."

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğimi söyledim MacKayla, ciddiyim."

"Hançerimi geri istiyorum. Hemen geri ver onu bana."

"Buna izin veremem. Bu hançerle Mallucé'a ne yaptığını gördüm."

"Sana zarar vermeyeceğimi söyledim Darroc, ciddiyim," diye dalga geçiyorum. "Nasıl oluyormuş? Kabul edemiyorsun değil mi? Sana güvenmem için ısrar ediyorsun ama sen bana güvenmiyorsun."

"Bu riski göze alamam."

"Yanlış cevap." Konuyu biraz daha uzatıp hançerimi geri almaya çalışmalı mıyım? Eğer bunu başarırsam bana daha mı az güvenecek? Yoksa daha mı fazla saygı duyacak?

Zihnimin içindeki dipsiz kuyuya daldığım zaman artık gözümü kapamaya çalışmıyorum. Biraz bulanık görmekte bir zarar görmüyorum. Benim güce ihtiyacım var ve bunu nerede bulabileceğimi biliyorum. Hemen hiç çaba göstermeden, siyah çakıllı kumsalda buluyorum kendimi. Burası ne zaman ihtiyaç duysam oradadır. Her zaman da orada olacaktır.

Uzaktan, prensleriyle konuşan Darroc'un sesini duyuyorum. Ürperiyorum. Peşimde olduklarını düşündükçe kötü oluyorum.

Siyah su derinlerde bir yerden fokurdamaya ve köpürmeye başlıyor.

Yer parçalanıyor ve içinden uçurumun kenarında kendi etrafıma dizdiklerime benzeyen gümüş renkli harfler çıkmaya başlıyor, ama su hâlâ kaynadığı için henüz bitmemiş olduğunu anlıyorum. Eğer onu istiyorsam, bir şey daha yapmalıyım. İstiyorum. Birkaç saniye sonra, zifiri suyun içinde küçük biçimsiz kalplere benzeyen parlak kızıl harfler beliriyor. Fokurdama duruyor. Suyun yüzeyi yeniden siyah bir cam gibi dümdüz oluyor.

Eğilip harfleri suyun yüzeyinden alıyorum. Avucumun içinde titreşirlerken, üzerlerinden kan damlıyor.

Uzaktan Unseelie Prensleri'nin sesleri gelmeye başlıyor. Kırık bir kristal parçasını metale sürtermiş gibi sesler.

Dönüp bakmıyorum anlara. İhtiyacım olan her şeyi biliyorum. Bende her ne hikmet varsa, bundan hiç hoşlanmıyorlar.

Bakışlarım yeniden odaklanıyor.

Darroc önce bana bakıyor, sonra ellerime bakıyor ve duruyor. "Bunlarla ne yapacaksın? Seni bulmadan önce Silvers'da ne yapıyordun? Beyaz Köşk'e ben olmadan girdin mi Mac Kayla?"

Arkamdan gelen prens sesleri giderek yakınlaşıyor. Ruhumdan içeri bir bıçak gibi girip, tendonları ve kemikleri kesen bir kakofoni. Acaba bunun sebebi moleküler seviyede yok edici, susturucu ve bozucu bir melodi olan bitmemiş Yaratış Şarkısı'yla yaratılmış olmaları mı?

Onlar benim kızıl harflerimden nefret ediyorlar, ben onların karanlık müziğinden.

Boyun eğen ben olmayacağım.

"Neden ki?" diye soruyorum Darroc'a. Topladığım harflerin geldiği yer orası mı? Bu harfler hakkında neler biliyor? Gücüm olduğu hâlde bu gücün ne olduğunu ve nasıl kullanılacağını bilmediğimi açık etmeden bu soruları soramam ona.

Yumruklarımı havaya kaldırıp elimi açıyor, avuçlarımı gösteriyorum. Ellerimden yoğun kırmızı bir sıvı damlıyor. Avuçlarımda küçük harfler titreşiyor.

Arkamdan gelen prens sesleri Darroc'u bile sersemletecek kadar iğrenç bir çığlığa dönüşüyor.

Harflerle ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ben Unseelie Prensleri'ni ve onlara önlem olarak bir silah edinmem gerektiğini düşünürken bir anda zihnimde belirdiler. Bu harfleri gölün karanlık sularından alıp nasıl gerçek bir varlığa dönüştürdüğümü de bilmiyorum. Gümüş renkli sembolleri ne kadar anlıyorsam, bu kızıl olanları da o kadar anlayabiliyorum.

"Bunu yapmayı nerede öğrendin MacKayla?" diye soruyor Darroc.

Prenslerin çıkardığı sesler yüzünden onu pek duyamıyorum. "Kitap'la nasıl birleşmeyi planlıyorsun?" diye soruya soruyla karşılık veriyorum. Sesimi duyurabilmek için neredeyse bağırıyorum.

"Bu harflerin ne yapabileceği konusunda bir fikrin var mı?" diye soruyor. Dudaklarını okumak zorundayım. Onu duyamıyorum.

Arkamdaki çığlık sesleri kulağımın içine buzdan bir çubuk sokuluyormuşçasına insanüstü bir seviyeye ulaşıyor. "Hançerimi ver de onları uzaklaştırayım," diye bağırıyorum.

Darroc beni duyabilmek için yanıma geliyor. "İmkânsız!" diye haykırıyor. "Eğer hançer sende olursa prenslerim bizi korumaz." Elimdeki harflere tiksinerek bakıyor. "Bunlar varken de olmaz."

"Bence biz başımızın çaresine bakabiliriz!"

"Ne?" diye bağırıyor.

"Onlara ihtiyacımız yok!" Kulağıma giren buzlar beynime doğru erimeye başlıyor. Dev bir migrenin eşiğindeyim.

"Benim ihtiyacım var! Ben daha tam Fae'ye dönüşemedim. Ordum yalnızca başlarında bir Fae var diye beni takip ediyor!"

"Orduya kimin ihtiyacı var ki?" Aramızda birkaç santim mesafe var, birbirimizle bağırarak konuşuyoruz ama yine de sesimiz gürültünün içinde kaybolup gidiyor.

Darroc şakaklarını ovuşturuyor. Burnu kanamaya başladı. "Bizim! Seelie'ler toplanmaya başladı MacKayla. Onlar da *Sinsar Dubh*'ın peşinde. En son geldiğinden beri buralarda çok şey değişti!"

"Nereden biliyorsun?" Ben Silvers'dayken hiç gazete büfesi görmemiştim.

Başımı tutup kendine doğru çekiyor. "Haberleri takip ederim," diye hırlıyor kulağımın dibinde.

Prenslerin çığlıkları insan kulağının daha önce hiç duymadığı seslerden oluşan bir koroya dönüşüyor. Boynum ıslak. Kulaklarımın kanadığını fark ediyorum. Biraz şaşırdım. Artık kanım eskisi kadar akmıyor. Unseelie eti yediğimden beri.

"Bu konuda bana itaat etmelisin MacKayla!" diye bağırıyor. "Eğer benim tarafımda olmak istiyorsan, o harflerden kurtul. Yoksa aramızda savaş mı olsun istiyorsun? Hâlbuki ben ittifak arıyorsun sanmıştım!" Dudaklarındaki kanı siliyor ve prenslerine sert bir bakış atıyor.

Hele şükür çığlıklar susuyor. Kulağımın içindeki buzdan çubuk yok oluyor.

Prenslerin korkunç semfonisinin kirlettiği hücrelerimi temizlemek istercesine, temiz havayı içime çekerek derin derin nefes alıyorum.

Ne yazık ki mutluluğum kısa sürüyor. Bu dehşetli müzik susar susmaz omuzlarım ve kollarım donmaya başlıyor. Hareket edersem üzerimden kırılarak buz tabakaları dökülecekmiş gibi hissediyorum.

Prenslerin biri solumda diğeri de sağımda olmak üzere pozisyon aldıklarını anlamak için dönüp bakmama gerek yok. Onları orada hissediyorum. O olağanüstü güzel yüzleri biliyorum ki birkaç santim arkamda. Eğer dönüp bakarsam, onlar da bana insanın ruhunun, insanı oluşturan temel maddenin içini görebilen o delici, büyüleyici, kadim gözlerle bakar, o ruhu parça parça alırlar benden. Harflerimden ne kadar nefret ederlerse etsinler, benimle dövüşmeye her zaman hazırlar.

Darroc'a bakıyorum. Hançerimi almaya çalışsam tepkisi ne olur diye merak etmiştim. Şu an gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade var. Zannettiğinden daha sorumlu ve değerli olduğumu fark etti. Ve bu çok hoşuna gitti. İktidarı seviyor; hem iktidar sahibi olmak hem de iktidar sahibi bir kadına sahip olmak istiyor.

Peşimdeki Unseelie Prensleri'yle yürümekten hiç hoşlanmıyorum. Ama Darroc'un toplanan Seelie ordusu hakkındaki yorumunu, elimde tuttuğum harflerle ilgili cehaletimi ve beni aralarında sandviç yapan iki karanlık Fae'yi düşününce mecburen yürümeye devam ediyorum.

Kafamı arkaya atıp, gözlerimin önüne düşen kıvırcık saçlarımı açarak Darroc'a bakıyorum. Ona adıyla hitap etmem hoşuna gidiyor. Sanırım bu onun kendini yine Alina'yla birlikteymiş gibi hissetmesini sağlıyor. Alina yumuşaktı ve sapına kadar Güneyli'ydi. Biz Güneyli kadınlar erkekler hakkında en fazla bir iki şey biliriz. Kendilerini güçlü ve gerekli, güya son sözü söylemiş gibi hisetmeleri için isimlerini sık sık söylememiz gerektiğini biliyoruz. Ayrıca "Evet, kabul ediyorum," dediğimiz günkü yarışmada birincilik ödülünü kazandıklarını sanmaya devam etmeleri gerektiğini.

"Eğer bir çatışmaya girersek Darroc, kendimizi savunmamıza yardımcı olmam için hançerimi bana vereceğine söz veriyor musun? Buna izin verir misin?"

Şu iki söz hoşuna gidiyor: "kendimizi savunmamıza yardımcı olmak" ve "izin". Gözlerinden belli oluyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Yanağıma dokunarak başını sallıyor. "Elbette MacKayla."

Prenslere şöyle bir bakıyor ve prensler yanımdan çekiliyor.

Harfleri nasıl vereceğimi bilmiyorum. Harflerin verilip verilemeyeceğini bile bilmiyorum.

Harfleri omzumun üzerinden prenslere veriyorum, prensler kırılan kristal kadeh sesleri çıkararak kendilerini korumaya çalışıyor. Yere düşen harflerin dumanlar çıkararak tıslադığını duyuyorum.

Gülüyorum.

Darroc bana bakıyor.

"Yaramazlık yapmıyorum," diyorum tatlı bir sesle. "Bunu beklemediklerini söyleyemezsin."

Onu yorumlama konusunda epey ilerleme kaydettim. Beni eğlenceli buluyor. Harflerden bulaşan kanı temizlemek için ellerimi deri pantalonuma siliyorum. Gömleğimi de deniyorum, olmuyor. Kırmızı renk sinmiş ellerime.

Darroc elimi tutup beni Barrons Books and Baubles'la Barrons'un çok imrendiğim o araba koleksiyonunun olduğu garajının arasından geçirirken iki tarafa da bakmıyorum. Sadece dümdüz ileri bakıyorum.

Alina'yı kaybettim, Christian'ı kurtarmayı başaramadım, Barrons'u öldürdüm ve ablamın sevgilisiyle bir yakın-

laşma yaşıyorum. Buradan gitmesi için Dani'yi üzdüm ve şimdi de Unseelie ordusuna katıldım.

Aklım tamamen bunun karşılığı olan ödülde, buradan geri dönüş yok artık.

10

Geceyi yumuşak, beyaz bir sessizliğe büründüren bir kar yağmaya başlıyor. Biz karın içinde ilerlerken birtakım Unseelie'ler Temple Bar'ın önünde kendilerini yerden yere vuruyor, tepiniyor, sürünüyor.

Arkamda daha önce sadece bir kere, o da Darroc dolmene getirdiğinde gördüğüm sınıftan kişiler var. Onları o gecekinden daha yakından inceleyesim yok hiç. Bazı Unseelie'lere bakmak o kadar da kötü değil. Gergedan çocuklar, iğrenç ama insana kendini pis hissettirmez. Diğerleri ise, eh, hareket ediş biçimleri bile insanın tüylerini diken diken eder, baktıkları kişi kendini berbat hisseder.

Bir sokak lambasının altından geçerken, lambanın direğine beceriksizce asılmış bir el ilanı takılıyor gözüme: *Dani Daily, DYS 97 gün.*

Başlıkta Dani'nin bir Avcı öldürdüğü yazıyor. Tarihi anlamak için kendimi Dani'nin yerine koyuyorum. Bir dakikamı alıyor ama ne demek olduğunu anlıyorum: Duvarlar

Yıkıldıktan Sonra. Hızlıca bir hesap yapıyorum. En son 12 Ocak günü Dublin'deydim.

Cadılar Bayramı'ndan ve duvarların yıkıldığı geceden 97 gün öncesi 5 Şubat oluyor.

Yani ben 24 gündür ortada yokum, hatta belki daha fazla. El ilanı solmuş, yırtılmış, yıpranmış. Kar biraz daha fazla yağıyor olsaymış bu ilanı göremezmişim.

Burada olmadığım sürede Dublin pek değişmemiş.

Betondan söküldüp parçalanan sokak lambalarının yerine yenileri takılmış ama enerji şebekesi hâlâ arızalı. Sağda solda gördüğüm jeneratörler, binaların içine veya yer altına tıkılmış bir şekilde geçen bir hayatın foyasını ortaya çıkarırcasına gürültüyle çalışıyor.

Barlar bölgesindeki Temple Bar'ın kırmızı cephesinin önünden geçiyoruz. İçeri doğru bakıyorum. Kendimi tutamıyorum. Burayı DYÖ (Duvarlar Yıkılmadan Önce) de çok severdim.

Temple Bar kırık pencereleri, devrilmiş masa ve sandalyeleri, yerlerdeki insan kalıntılarıyla bomba atılmış gibi görünüyor. İskeletlerin öbek olma biçiminden barın müdavimlerinin öleceklerini anlayınca buraya doluşup birbirlerine sarılmış olduğu anlaşılıyor.

Temple Bar'ı ilk gördüğümde ne kadar aydınlık bir yerdi, insanlar ve müzik içeri sığmaz, köşedeki arnavutkaldırımlı yola kadar taşardı. Bir keresinde bir adamlar ıslık çalmıştı bana. Alina'nın acısını bir iki saniyeliğine unutuyorum. Sonra tabii ki bu acıyı unuttuğum için kendimden nefret ediyorum.

Bardaki şen kahkahaları ve İrlandalı konuşmalarını duyar gibi oluyorum. Onlar da öldü, aynı Alina ve Barrons gibi.

Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta boyunca Dublin'in bir ucundan öbür ucuna kadar saatlerce, sabahtan akşama kadar sözde *Sidhe kâhini* yeteneklerim yüzünden kendimi çaresiz ve değersiz hissederek yürüdüğümü hatırlıyorum. Cadılar Bayramı'ndan sonra aramızdan kurtulan olmaz diye düşündüğüm için o son birkaç güne, mümkün olduğunca fazla hayatı sığdırmayı denemiştim.

Sokak satıcılarıyla sohbet etmiş, çok bozuk bir aksanla konuştuğu için söylediği beş kelimeden yalnızca birini anlayabildiğim yaşlı dişsiz adamla tavla oynamıştım. Güzel bir kız onlarla ilgilendi diye mutlu olmuşlardı, bense baba şefkatinin peşindeydim.

Ünlü turistik mekânları ziyaret etmiştim. Deli gibi yemek yemiş ve bana eşlik etmeyi kabul eden herkesle viski fondiplemiştim.

Koruyamadığım şehre âşık olmuştum.

Unseelie'ler hapisten kaçtıktan ve şehri vahşice yakıp yıktıktan sonra Dublin'in yeniden kurulmasını görmekte kararlıydım.

Şimdi ise yalnızca onu başka bir şeyle değiştirmek istiyorum.

"Hissediyor musun MacKayla?" diye soruyor Darroc.

Sidhe kâhini hislerimi mümkün olduğunca kapalı tutuyorum. Yorgunum ve Darroc'un bildiği her şeyi bilene kadar *Sinsar Dubh*'ı bulmak istemiyorum.

Hislerimi tedbirli bir şekilde dış dünyaya açıyorum ve ses düzeyini bir iki kademe arttırıyorum. *Sidhe kâhini* hislerim sayısız Fae'yi algılıyor ama bunların hiçbirisi *Sinsar Dubh* değil. "Hayır."

"Çok Fae var mı?"

"Şehir Fae kaynıyor."

"Aydınlık Diyar mı, Karanlık Diyar mı?"

"Bende bu şekilde olmuyor. Sadece Fae'leri algılayabiliyorum, hangi ittifaktan ya da kasttan olduklarını anlayamıyorum."

"Kaç tane var?"

Ses düzeyini biraz daha arttırıyorum. Bu kadar Fae'nin onda biri bile bu mesafeden midemi bulandırırdı. Şimdiyse bana güç veriyorlar. Olmak istediğimden daha bile canlıyım. "Her tarafımızdalar, ikili üçlü gruplar hâlindeler. Üzerimizdeler, çatılarda ve gökyüzündeler. Bizi seyrettikleri gibi bir hissim yok, daha çok her şeyi seyreder gibiler." Ayrıca Kitap'ımın da mı peşindeler? Hepsini öldürürüm. Benim o Kitap.

"Yüzlerce mi?" diye ısrar ediyor.

"Binlerce," diye düzeltiyorum.

"Organizeler mi?"

"Doğu yönünde diğerlerinden çok daha kalabalık bir grup var, eğer onu soruyorsan."

"O zaman doğuya gidiyoruz," diyor Darroc. Prenslerine dönüyor ve sert bir sesle bir komut veriyor. Prensler anında gözden kayboluyor.

İçimde giderek büyüyen bir şüpheyi dillendiriyorum. "Gerçekten gitmediler, değil mi? Sen onları yollasan da gitmezler."

"Yakınımda dururlar, görünmezler ama bir yerlerden beni izlerler. Diğer adamlarımla beraber takip ederler."

"Peki bu Fae grubunu bulunca ne olacak?" diye ısrarla soruyorum.

"Eğer Unseelie'lerse, benim olurlar."

"Peki ya Seelie iseler?"

"O zaman onları Dublin'den atarız."

İyi. Ayağımın altında ne kadar az Fae olursa o kadar iyi.

Kaçırılıp Fae tarafında tutulan birkaç ölümlü ve elbette bir zamanlar orada çok uzun zaman geçiren, bir prensesle yatan, sonra onu öldürerek V'lane'i sonsuza kadar öfkelendiren Brrons dışında Seelie'yi gören pek fazla kişi yoktur.

Binlerce Unseelie gördüm ama olağanüstü bir *Sidhe kâhini* olarak ben bile şu ana kadar tek bir Seelie gördüm.

Neden olduğunu merak etmeye başlamıştım.

Karanlık gecelerde belki son kalan Seelie oydu, belki bir şey saklıyordu, belki de tezini destekleyen kanıtlar olmasına rağmen Seelie bile değildi diye düşünüyordum.

Şu an gördüğüm kişi, tüm şüphelerimi alıp götürüyor.

Karşınızda Seelie'ler.

Sonunda kıçlarını kaldırmışlar ve dünyamda yarattıkları keşmekeşe dikkat etmeye başlamışlar. Muhtemelen daha önce bu iş için kıllarını bile kıpırdatmazlardı.

Fae'lere karşı nefretle dolu olsam da, V'lane'in, dünyamı yeniden yörüngesine oturtmak ve ortalığı toparlamak için cennetten inen bir intikam meleği gibi göründüğünü inkâr edemem. Göz kamaştırıcı altın renkli ışıklar saçarak bir melek ordusunu yönetiyor.

Uzun boylu ve inanılmaz kaslı bu melekler, V'lane'in arkasında omuz omuza vermiş, bütün sokağı doldurmuş. Büyüleyici, kadife tenli, altın yaldızlarla kaplı bu melekler o kadar ihtişamlı görünüyor ki, Faelerin seks kölesi olduğum *Pri-ya* zamanlarımdan bağışıklığım olmasına rağmen

onlara bakamıyorum. Sanki bu dünyadan değil gibiler, ilahiler.

V'lane'in kadın ve erkeklerden oluşan düzinelerce kastı var. Onları insanlar için ölümcül kılan dehşet bir erotizm barındırıyorlar. Bir bilim adamı bunlardan birisini alıp incelese, eminim ki derilerinden insanları baştan çıkartan bir feromon salgıladıklarını görürdü.

Karşı konulmaz dudaklarda, kadim, parlak ve yabancı gözlerde sürekli bir gülümseme vaadi var. Ellerindeyken çektiğim onca acıya rağmen koşup önlerinde diz çökmek istiyorum. Pürüzsüz tenlerini okşamak, tatlarının da kokuları gibi muhteşem olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Fae'lere katılıp anılarıma, zihnime, amacıma boyun eğmek ve Fae'ler diyarına alınıp sonsuza kadar genç kalarak illüzyonlar içinde yaşamak istiyorum.

Diğer kastlar tarafından nasıl korunduğunu gördüğüm için en üst seviyede olduğunu tahmin ettiğim V'lane'in kastı, peri masallarına konu olmuştur. Sinekkuşları gibi zarafetle uçan gökkuşağı renkli Fae'ler de vardır, narin ayaklarının üzerinde dans eden gümüş renkli orman perileri de. Hareket ettikleri zaman arkalarında göz kamaştırıcı bir ışık hüzmesi bırakanlar dışında hiç göremediğim Fae'ler de vardır. O kadar harika ve ateşlidirler ki, sadece yıldız olabilirler.

V'lane'in ordusunun zarafetine bakarak içimden dalga geçiyorum. Uçuk, boş işlerle uğraşmak, baştan çıkarmak ve hizmet etmek için doğmuş bir ordu bu.

Benim ordum ise taş gibi, katı. Tıkınmak, öldürmek ve hükmetmek için doğmuş.

Darroc'la birlikte karlı bir sokağa giriyoruz.

Seelie'lerin ayakları yere değdiği zaman kar tıslayarak eriyor. Yerden bir buhar çıkıyor ve çatlayan toprağın içinden mis gibi yasemin ve sandal ağacı kokuları salarak çiçekler fışkırıyor. Sokağın Seelie tarafındaki ucu, altın renkli bir ışıkla aydınlanmış.

Benim ordum yürüdüğünde ise toynaklarının ve koca göbeklerinin değdiği yerlerde kara bir buz oluşuyor. Gece bizi kucaklıyor ve iki sinsi karaltı olarak karanlığın içinde ilerlemeye başlıyoruz.

Seelie'ler ve Unseelie'ler bundan önce yalnızca bir defa bir araya gelmişti, onda da Seelie Kraliçesi ölmüştü. Bunlar efsanelerde anlatılanlar, bu olayı rüyaları dışında görebilen bir insan olmadı.

Yamru yumru canavarlar ve çirkin iblisler nefret dolu uğursuz gözlerle karşılarındaki altın renkli rakiplerine bakıyor.

Melekler, asla doğurulmamış olmaları gereken, varlıklarıyla bile insanın içini karartan, Fae ırkının yüz karası bu mahlukata alaycı gözlerle bakıyor.

Darroc bunları yeniden bir araya getirirken ne düşünüyordu acaba?

Birbirimizden birkaç adım uzakta duruyoruz.

Sokak hem buz gibi hem de çok sıcak.

Nefesim önce havada donuyor, sonra görünmez bir sınırdan geçerek buharlaşıyor. Kaldırımın üzerinde rüzgâr esiyor, Gölgeler'in geride bıraktığı sindirilememiş derileri birleştirerek küçük hortumlar oluşturuyor.

Fae'lerin hiçbir şey hissetmediği söylenen peri masallarını her kim uydurduysa fena sallamış. Fae'ler insan duygularının hepsini hissedebiliyorlar. Ölümsüz olmanın getirdiği

sabır yüzünden bu konuya biraz farklı yaklaşıyorlar sadece. Saray terbiyesi almış olan Fae'ler bir vurdumduymazlık maskesine bürünürler, çünkü oyunlarını oynayabilmek için önlerinde koca bir sonsuzluk vardır.

Giderek büyüyen hortumların arasında birbirimize bakarken, V'lane'in, kendi dünyalarını savaşarak yok ettiklerini söylediğini hatırlıyorum. Dünyaları baştan aşağı paramparça olmuş. Bu yüzden mi olmuştu bu? Bu iki dev tarafın çarpışmasıyla oluşan kötü hava giderek şiddetlenip bu dünyayı da mı yok edecek? Nasıl olsa Kitap elime geçince bu dünyayı yeniden yaratacağım için bu durum çok umurumda değil, ama bu dünya yok olmadan önce Kitap'ı bulmam gerek.

Yani bu fırtınalı havanın muhakkak durulması gerek.

"Bu kadar melodram yeter V'lane," diyorum soğukkanlı bir tavırla.

Gözleri bir yabancının gözleri gibi. Bana aynı arkamdaki canavarlara baktığı ifadeyle bakıyor. Darroc'a bakmamasından biraz rahatsızım. Sanki Darroc orada değilmiş gibi, bakışları yanından geçip gidiyor. V'lane, ırkına ihanet eden, duvarların yıkılmasından sorumlu olan düşkün bir Fae'dir. Bense sadece hayatta kalmaya çalışan bir *Sidhe* kâhiniyim.

V'lane'in sağında duran altın yaldızlı Yunan tanrısı alaycı bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Korumamız gerektiğini söylediğin insan bu şey mi? İğrenç yaratıklarla takılıyor bu!"

Solunda duran tanrıça ise hırlıyor. "Yok et onu!"

Yüzlerce Seelie ölmem için aynı anda yürümeye, dans etmeye, uçmaya, yaygara yapmaya başlıyor.

Gözlerimi onlardan ayırmadan Darroc'a bağırıyorum. "Şu an gerçekten hançerimi kullanabilirim." Umarım V'lane bir şekilde hançeri aynı Darroc'un benden aldığı gibi almamıştır da hançerim hâlâ Darroc'dadır.

Mini mini Fae'ler benim için her biri, bir öncekinden daha yavaş ve acılı idam önerilerinde bulunadursun, V'lane'in iki yanındaki tanrı ve tanrıça baskı yapıyor.

"Bu bir insan ve karanlık tarafı seçmiş! Baksana şuna! Onların renginde giyinmiş!"

"Bize taptığını söylemiştin!"

"Ve her konuda bize itaat edeceğini!"

"Ona dokunmuşlar! Kızın üzerinde onların kokusunu alıyorum!"

"Susun!" diye kükrüyor V'lane. "Kraliçe'nin Gerçek Irkı'nın lideri benim. Aoibheal adına ben konuşurum!"

"Bu kabul edilemez!"

"Korkunç!"

"Tahammül ötesi V'lane!"

"Dediğimi yapacaksınız Dree'lia! Onun kaderine ben karar veririm. Ve bunu yalnızca ben uygularım."

"Bir karar vermen lazım, hemen şimdi," diye fısıldıyorum Darroc'a.

"Her zaman aşırı tepki gösterirler," diye mırıldanıyor Darroc. "Saraydayken nefret ettiğim şeylerden birisi de buydu. Yüce Divan'daki bir toplantı bu şekilde birkaç insan yılı boyunca sürebilir. Onlara biraz süre tanı. V'lane onları yola getirecektir."

Kanatlı küçük Seelie'lerden biri grupta ayrılıyor ve tam kafama doğru uçuyor. Son anda eğiliyorum, yanımdan vızıldayarak geçiyor.

Kendimi bir anda kahkahalarla gülerken buluyorum.

İki tanesi daha yerinden fırlayarak kafamın etrafında daireler çizmeye başlıyor.

Yanımdan vızıldayarak geçerlerken kahkahalarım iyice histerik bir hâl alıyor. Ortada komik bir şey yok ama ben katıla katıla gülüyorum. Kendimi engelleyemiyorum. Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Ben kasıklarımı tutarak, iki büklüm olup yerlerde sürünerek nefessiz kalacak şekilde gülerken, onlar da iyice yakınımda dönmeye başlıyorlar. Ağzımdan çıkan seslere ben de şaşırıyorum. Bu duruma engel olamamak beni korkutuyor. Fae'lerden ve Fae'lerin beni böyle kısıtlamasından nefret ediyorum.

"Kes gülmeyi," diye bağırıyor Darroc.

Kahkahalarım histerinin sınırlarını zorluyor ve canımı yakıyor. Darroc'a şöyle pis bir bakış atmak için kafamı dizlerimden kaldırıyorum. Gülmeyi kesmeyi çok isterdim. Ama yapamıyorum.

Bu lanet şeyleri uzaklaştırmasını söylemek istiyorum ama nefes alamıyorum, ağzımı kapatamadığım için sessiz harfleri bile söyleyemiyorum. Bu sevimli Seelie canavarları her ne ise, özellikleri insanı gülerek öldürmek olmalı. Ne felaket bir ölüm. Birkaç dakika içinde iki büklüm olmaktan belim ağrıyor, karnım yanıyor ve nefessizlikten başım dönüyor. Acaba gülmekten ölmek ne kadar sürer? Saatler mi? Günler mi?

Dördüncü bir Fae oyuna katılıyor. Bir silah bulmak için tam kendi derinliklerime doğru dalmak üzereyken, üzerinden zehir damlayan uzun bir dil kulağımın dibinden geçerek bu rezil Seelie'yi havada kapıp alıyor.

Arkamdan çıtırtı sesleri geliyor.

Çaresizce emekliyorum.

"V'lane!" diye tiz bir çığlık atıyor altın tanrıça. "Bu şey, bu iğrenç şey *M'ree*'yi yedi!"

Sonra ikinci bir kapma sesi ve çıtırtı duyuyorum. Bu Fae de gitti. Deli gibi kıkırdıyorum.

Kalan iki Fae küçük yumruklarını sallayarak ve bilmediğim bir dilde bağıra bağıra bir şeyler söyleyerek geri çekiliyor. Öfkelilerken bile çıkardıkları sesler aryaya benziyor.

Kahkahalarım bir miktar diniyor.

Uzun bir süre sonra biraz sakinleşmeyi ve deli gibi sesler çıkarmayı bırakmayı başarıyorum. Çınlayan kahkahalar yerini inlemelere, inlemeler de yerini sessizliğe bırakıyor. Kasıklarımı bırakıyorum ve serin havayı içime çekerek kendime geliyorum.

Bir anda öfkelenerek ayağa kalkıyorum, işte gerçek duygum bu. Zayıf olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hançerim bende olsaydı güldürerek öldüren bu iğrenç periler yanıma yaklaşmaya cesaret edemezdi. Onları havada dilim dilim keser Fae kebabı yapardım.

"Arkadaşlar," diye tıslıyorum Darroc'a, "birbirine güvenir."

Ama o bana güvenmiyor. Bunu suratından anlıyorum.

"Bizi savunmam için hançerimi bana vereceğini söylemiştin."

Hafifçe gülümsüyor. Malluce'un nasıl yavaş ve korkunç bir şekilde, içinden dışına doğru çürüyerek öldüğünü hatırladığına eminim. Hançer, Fae olan her şeyi öldürebilir, Darroc da çok fazla Unseelie yediği için onda da bir Fae damarı vardır. Hançerimin ucu azıcık çizse bile bu onun için bir ölüm fermanı olabilir. "Daha bize saldıran olmadı."

"Kiminle konuşuyorsun sen insan?" diye soruyor tanrıça.

Darroc'a bakıyorum, omuzlarını silkiyor. "Sana beni gören ilk Seelie'nin beni öldürmek isteyeceğini söylemiştim. Bu yüzden beni görmüyorlar. Prenslerim sayesinde onlara görünmez oluyorum."

V'lane'in bakışlarının neden sanki Darroc orada değilmiş gibi uzaklara gittiğini şimdi anlıyorum. Orada değildi çünkü. "Yani burada böyle duran yalnızca ben miyim? Ordunun başında benim olduğumu zannediyorlar!"

"Korkma *Sidhe* kâhini," diyor V'lane soğuk bir sesle. "Irkımızı yiyip bitiren bu eski Fae'lerin pis kokusunu alıyorum. Bu ordunun başında kim olduğunu biliyorum. Bu kişinin senin arkadaşın olması meselesine gelince, akılsızca yanında yürüdüğün bu kişinin hiç arkadaşı yoktur. O yalnız kendi amaçları doğrultusunda hareket eder."

Kafamı kaldırıyorum. "Sen benim arkadaşım mısın V'lane?"

"Olabilirim. Sana defalarca sordum, seni himayeme alayım mı diye."

Tanrıça zorlukla konuşuyor. "Onu korumayı önerdin ve o reddetti öyle mi? Bu şeyleri bize tercih mi etmiş?"

"Sus Dree'lia!"

"Tuatha Dé Danann bir şeyi iki kere teklif etmez," diye küplere biniyor tanrıça.

"Sus dedim!" diye azarlıyor V'lane.

"Ama anlamıyorsun..."

Şaşkın gözlerle bakıyorum.

Dree'lia'nın ağzı yok. Dudaklarının olması gereken yerde ince bir deri tabakası var. Nefret dolu kadim gözlerinin altında iki parlak burun deliği var.

Altın tanrı, tanrıçaya sarılmak üzere yanına gidiyor. Tanrıça başını tanrının göğsüne yaslıyor. "Buna hiç gerek yoktu," diyor tanrı V'lane'e sert bir ses tonuyla.

Bu sahnenin saçmalığıyla afallıyorum. Burada akla gelebilecek en güçlü iki ırkın arasında duruyorum. Bu iki ırk birbiriyle savaş hâlinde. Birbirlerinden nefret ediyorlar ve aynı ödül için yarışıyorlar.

Mevcudiyetleri boyunca mutlak özgürlüğün ve gücün tadını çıkarmış olan Seelie'ler saçmasapan bir şey için kendi aralarında hırgür ederken, yüzbinlerce yıl boyunca tutsak edilen, aç bırakılan ve işkence edilen Unsee'liler sabırla saflarını koruyor ve Darroc'un emirlerini bekliyor.

Ve ben de kendimi onlardan biri gibi görmekten kendimi alamıyorum. Seelie'ler ablam ölmeden önceki hâlim. Pembe, güzel, uçarı Mac. Unseelie'ler ise kayıp duygusu ve kederle yoğrulduktan sonraki hâlim. Siyah, grunge, kararlı Mac.

Unseelie'ler daha güçlü, daha az kırılgan. Onlar gibi olduğum için gurur duyuyorum.

"*Sidhe* kâhiniyle yalnız konuşacağım," diyor V'lane.

"Konuşmayacak," diye hırlıyor yanımda Darroc.

Ben hareket etmeyince V'lane elini uzatıyor. "Gel, seninle başbaşa konuşmamız gerek."

"Neden?"

"Başbaşa kelimesinin ince nüansını anlamıyor musun?"

"Sen nasıl *hayır* kelimesinin ince nüansını anlamıyorsan, ben de aynı şekilde anlamıyorum. Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Sağındaki tanrı, prensine yaptığım saygısızlık yüzünden öfkeleniyor ama V'lane'in dudağının kenarında küçük bir gülümseme görüyorum.

"Barrons'la arkadaşlık etmek seni değiştirmiş. Bunu o da onaylardı herhâlde."

Bu isim beni hayatımın onsuz geçecek kısmında beni yavaş yavaş öldürecek bir zehir gibi kanıma doluyor. Bir daha asla o bakışları göremeyeceğim. Bir daha asla o meşhur alaycı gülümsemesini görmeyeceğim. Ağzımızla söyleyebileceklerimizden katbekat fazlasını gözlerimizle söylediğimiz o sözsüz diyaloglar bir daha asla gerçekleşmeyecek. Jericho, Jericho, Jericho. Ona ismiyle kaç kere seslenmişimdir acaba? Üç? "Barrons öldü," diyorum soğuk bir sesle.

Seelie'ler fokurduyor, söylediğim şeye inanmayarak mırıldanıyor.

V'lae'in gözleri kısılıyor. "Hayır, ölmedi."

"Öldü," diyorum ifadesizce. Ve bunu onlara ödetecek cehennem kaltağı benim. Bu düşünce yüzümü güldürüyor.

Gözlerime uzun uzun bakıyor, gözleri dudaklarımın kıvrımına takılıyor. "Sana inanmıyorum," diyor en sonunda.

"Darroc cesedini yaktı ve küllerini etrafa saçtı. Barrons öldü."

"Nasıl öldü?" diye soruyor V'lane.

"Hançerle."

Mırıltılar bir anda yükseliyor ve V'lane hırlıyor. "Bunu birisinin onaylaması gerek. Darroc, göster kendini!"

Birden buz kesiyorum. Etrafım Unseelie Prensleri'yle kuşatılıyor.

V'lane geriliyor. Seelie ordusu kıpırdamadan duruyor. Ben de, *Darroc sanırım az önce bir savaş başlattı,* diye düşünüyorum.

Seelie ve Unseelie kraliyet aileleri en son kaç yüz bin yıl önce böyle yüz yüze gelmişti acaba?

Unseelie Prensleri'ne bakmaktan nefret ediyorum. İnsanı büyülüyorlar, baştan çıkartıyorlar, iptal ediyorlar. Ama şu an burada daha önce hiçbir insanın görmediği bir şey oluyor. Merakım iyice derinleşiyor ve ürkütücü bir hâl alıyor.

İkisini de aynı anda görebileceğim bir konuma geçiyorum.

Büyüleyici bir Unseelie Prensi yanımda çırılçıplak duruyor. Mahşerin Dört Atlısı'na rahatlıkla benzetilebilecek bu dört prensten geriye hangi ikisinin kaldığını merak ediyorum. Kıran? Kıtlık? Savaş? Umarım ben Ölüm'ün yanında duruyorumdur.

Ölüm'le yürümek, onu bu ölümsüz ve kibirli ırkın üzerine salmak istiyorum.

İnsanın ruhunu paralayan bir zevk sunmaya muktedir bu güçlü vücut çok etkileyici. Her santimini büyülenmiş gözlerle inceliyorum. Prenslerden ne kadar nefret etsem de, bu vücut beni heyecanlandırıyor. Ürpertiyor. Daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Beni altüst etti. Derisinin altında dolanıp duran kaleydoskobik dövmelerini hatırlıyorum. Boynuna doladığı siyah metal kolyeyi hatırlıyorum. Yüzünde insanı korkuttuğu kadar kendine müptela eden vahşi bir güzellik var. Dudaklarını germiş, sivri beyaz dişlerini gösteriyor. Hele gözleri, tanrım, o gözler!

Bakışlarımı V'lane'den ayırmamaya çalışıyorum. Sonra her ikisini de aynı anda görebilmek için, Unseelie Prensi'yle göz göze gelmemeye özen göstererek açımı genişletiyorum.

Tez ve antitez. Madde ve antimadde.

Hareket etmeden ve nefes almadan, heykel gibi duruyorlar. Birbirlerini tartıyorlar, değerlendiriyorlar.

Yok Edici Gecenin Prensi. Muhteşem Şafağın Prensi.

Aralarında öyle bir elektrik oluşmuş durumda ki bir yolunu bulsam bu enerjiyle tüm Dublin'i aydınlatabilirim.

Unseelie Prensleri'nin ayaklarından kara buzlar yayılarak sokağa yayılıyor. Yarı yoldan itibaren ise rengarenk çiçekler başlıyor.

Ayaklarımın altındaki yer titriyor. Sonra Darroc'la V'lane'in arasındaki yol muazzam bir gürültüyle ikiye ayrılıyor ve dar ve karanlık bir yarığın iki tarafında kalıyorlar.

"Ne yapıyorsun Darroc?" diye soruyorum.

"Söyle ona," diye emrediyor Darroc ve prens konuşmak için ağzını açıyor.

Bu korkunç sesi duymamak için kulaklarımı tıkıyorum.

V'lane benimle iletişime geçmek için bir dil konuşuyor. Ben olduğum sürece tüm Seelie'ler benim dilimi kullanıyor. Bunun ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu fark ediyorum.

Unseelie Prensleri kimseye ayrıcalık sunmuyor. Konuştukları dil insan kulağının duyamayacağı karanlık bir melodiden ibaret. Bir keresinde bana zorla bir şarkı mırıldanırlarken dinlemek zorunda kalmış, çılgına dönmüştüm.

Unseelie Prensi konuşmasını bitirince V'lane yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor.

Ellerimi UP yeniden "konuşmaya" başlayabilir kaygısıyla yavaşça kulaklarımdan çekiyorum.

"Darroc Barrons'u senin öldürdüğünü iddia ediyor *Sidhe* kâhini. Neden?"

V'lane'in bana adımla hitap etmemesi dikkatimi çekiyor. Herhâlde ismimi kullanırsa ırkı onun güçsüz olduğunu düşünür diye.

"Ne fark eder? Öldü o. Gitti. İkimizin de yolundan çekildi. Sen de istemiyor muydun onun ölmesini?" Acaba gerçekten cesedini yaktılar mı? Bunu asla soramayacağım.

"Peki onu hançer mi öldürdü?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. Hiçbir fikrim yok ama en kolayı onaylamak. Barrons'u ne kadar az düşünürsem okadar iyi.

V'lane yanımdaki prense bakıyor. "Yani Barrons'u öldürdükten sonra düşmanının aslında arkadaşın olduğuna mı karar verdin?"

"Kızların arkadaşa ihtiyacı vardır." Sıkıldım. Bu maske beni yordu. Uyumam gerek. Yalnız kalmam gerek. "Bak V'lane, Seelie'ler de ölümsüz Unseelie'ler de. Ne yapacaksın? Bütün gece birbirinizi döverek herkesin vaktini mi alacaksın? Bildiğim kadarıyla burada Fae'leri öldüren tek bir silah var, o da bende."

"Hayır değil."

"Sende," diye düzeltiyor Darroc.

Bunu söylediği anda kolumun altındaki hançerin ağırlığını hissediyorum. Darroc'a sert bir ifadeyle bakıyorum. "Hele şükür." Galiba sonunda tehdit seviyesinin yeterince yükseldiğini hissetti. Ya da belki o da sıkıldı.

Elimi ceketimin altına atıyorum ve hançerimin kabzasını kavrıyorum. Hançerimi seviyorum. Yarattığım yeni dünyada her ne kadar Fae'ler olmayacaksa da, bu hançeri saklayacağım.

"Sende değil," diyor V'lane.

"Onu göremediğini ve duyamadığını sanıyordum."

"Onun iğrenç kokusunu alıyorum."

Hançerim yok.

Hançerim burada.

Yine gitti.

Bir V'lane'e, bir Darroc'a bakıyorum. V'lane, Darroc'un olduğu yöne doğru bakıyor. Darroc, Unseelie Prensleri'ne sert gözlerle bakıyor. Ben ve silahım için sessiz bir savaşa giriyorlar ve bu durumu kontrol edemiyor olmak beni delirtiyor. Hançerimi V'lane alıyor, Darroc yerine koyuyor. Ellerimin içinde bir var, bir yok hançerim.

Kafamı sallıyorum. Bu böyle bütün gece sürebilir. Bu aptal oyuna devam edebilirler. Benim daha önemli işlerim var. Mesela iyi bir uyku çekip yeniden Kitap'ın peşine düşebilirim. Feci yorgunum. Artık kendimi uyuşuk hissetmiyorum. Ortadan ikiye kırılacak gibi gevrek bir hâle geldim.

Arkamı dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken birden gecenin sessizliğini makineli tüfek sesleri bozuyor.

Seelie'ler korkunç bir tıslamayla V'lane de dahil olmak üzere bir anda gözden kayboluyorlar. Üç Seelie'yi ise bizimle sokakta bırakıyorlar. Hırıltılı bir ses çıkararak saldırgana doğru dönüyorlar. Kastın alt sıralarında yer alan Seelie'lerden kurşunlara hedef olanlar tökezliyor ve çırpınıyor. Diğerleri geri dönüyor ve kurtulmak için kendilerini Unseelie'lerin arasına atıyor.

Jayne ve adamlarının seslerini duyuyorum. Birbirlerine bağırarak etrafı kuşatıyorlar. Yakındaki bir apartmanın tepesindeki bir tüfeğin parıltısı gözüme çarpınca keskin nişancıların da yerlerini aldığını anlıyorum.

Güzel. Umarım bu akşam yüzlerce Fae öldürürler ve demirle kaplarlar. Umarım Dani gelir de yakalanan Fae'leri öldürür.

Ama bu boktan gerçeklikte müttefik ateşiyle ölmek istemiyorum. Önümde beni bekleyen yepyeni bir dünya var.

Beni buradan alıp götürmesini emretmek için Unseelie Prensi'ne dönüyorum. Düşmanım, kurtuluşum olacak.

Darroc çok sert bir komut veriyor.

Daha ben tek kelime etmeden prens beni çekip alıyor.

"ZAMAN TEK GERÇEK TANRIDIR. BENSE SONSUZUM. DOLAYISIYLA, TANRI BENİM."

"Senin mantığın kusurlu. Zaman sonsuz değildir. Her zamandır. Geçmiş, Şimdiki Zaman ve Gelecek. Senin var olmadığın geçmişte de bir zaman vardı. Dolayısıyla, Tanrı sen değilsin."

"YARATAN BENİM. YOK EDEN DE BENİM."

"Tam bir şımarık çocuk tavrı."

"ANA TASARIMI HİSSEDEMİYORSUN. O KAOS DEDİĞİN ŞEYİN BİLE BİR DÜZENİ VE AMACI VARDIR."

— *SINSAR DUBH*'LA KONUŞMALAR

11

Balkonda durmuş, karanlığa doğru bakıyorum. Kar taneleri suratıma, saçlarıma düşüyor. Birkaç kar tanesini yakalayıp inceliyorum. Güneyde büyümüş biri olarak çok fazla kar görmedim ama gördüklerim de bunlara hiç benzemiyordu.

Bu kar tanelerinin karmaşık kristal yapıları var, bazılarıysa dış kısmına doğru hafifçe renkli. Yeşil, altın rengi, kül rengi. Vücudumun ısısıyla erimiyorlar. Ortalama bir kar tanesinden daha sertler, ya da belki ben ortalama bir insandan daha soğuğum. Eritmek için elimi kapadığımda, kar tanelerinden birisinin sivri kenarı avucuma batıyor.

Ne güzel. Jilet gibi kar. Dünyamda Fae'lerle ilgili bir şey daha değişiyor. Bir tane daha için zamanım var.

Zaman.

Bu kavramı uzun uzun düşünüyorum. Ağustos başında Dublin'e geldiğimden beri zaman biraz tuhaflaşmıştı. Bildiğim şeyi kontrol etmek için takvimime bakıyorum, altı ay geçmiş.

Ama bu altı ay içinde koca eylül ayını Faery'deki tek bir akşam uğruna kaybettim. Kasım, aralık ve kısmen ocak ayları ben günlerimi seks batağının içinde geçirirken hayatımdan birer birer kopartılmış takvim sayfalarıdır. Ocak ve şubat ise ben Silvers'dayken birkaç gün içinde geçip gitti.

Bu son altı ayın dördü yanımdan şu ya da bu şekilde yınlayarak geçti.

Beynim Alina'nın altı ay önce öldüğünü biliyor.

Bedenim bunun tek kelimesine dahi inanmıyor.

Bana sanki ablamın öldürülmüş olduğunu öğrenmemin üzerinden iki ay geçmiş gibi geliyor. Sanki Cadılar Bayramı'nda bana tecavüz edileli daha on gün olmuş gibi. Sanki ailemi dört gün önce kaçırdılar. Barrons'u bıçaklayıp ölmesini seyretmemin üzerinden daha 36 saat geçti.

Vücudum, beynimin hızına yetişemiyor. Kalbim bitap düştü. Hislerim çok taze, çünkü her şey sanki çok kısa bir süre önce olup bitmiş gibi. Islak saçlarımı suratımın önünden çekiyorum ve soğuk gece havasını derin derin içime çekiyorum. Darroc'un Dublin'deki kalelerinden birisinin yatak odasındayım. Bu ev, şehri yukarıdan gören, 1247 LaRuhe'deki ev gibi gösterişli 14. Louis tarzı mobilyalarla döşenmiş bir çatı katı. Darroc'un keyfine düşkün olduğu belli oluyor. Tanıdığım birine ne kadar benziyor.

Eskiden tanıdığım biri.

Yeniden tanıyacağım biri, diye düzeltiyorum.

Darroc bana güvende olacağı bu tip evlerden düzinelercesine sahip olduğunu ama hiçbirinde bir günden fazla kalmadığını söylemişti. İpuçlarını araştırmak için bu evlerin

hepsini nasıl bulacağım? Onunla beni her gece bu evlerden birisine götürmesine yetecek kadar vakit geçirme fikri beni korkutuyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum. Bu yükü taşıyabilirim. Bunu biliyorum. Dünyam buna bağlı.

Ellerimi açıp kollarımı ovuşturuyorum. Unseelie Prensi'nin bana dokunmasından saatler sonra bile, üzerimde elinin değdiği yerler buz gibi. Soğuk, karlı geceyi bırakıp balkonun kapısını kapatıyorum. Son kalan harflerimi kapının önüne bırakıyorum. Yerde kırmızı ışıklar saçarak kalp gibi atıyorlar. Karanlık gölüm, eğer her duvara bu harflerden birer tane yapıştırıp, pencere ve kapı eşiklerine de biraz serpersem güvenli bir şekilde uyuyacağıma söz vermişti.

Arkamı dönüp yatağıma son birkaç saattir suratımdan hiç gitmeyen aynı ifadeyle bakıyorum. Yatağın yanından geçip yüzümü soğuk suyla yıkamak için banyoya yöneliyorum. Gözlerim içinde kum varmış gibi şiş. Aynaya bakıyorum. Aynada bana bakan kadından korkuyorum.

Buraya geldiğimizde Darroc *konuşmak* istemişti. Ama hangi konuda konuşacağını biliyordum. Beni test ediyordu. Bana Alina'nın fotoğraflarını gösterdi. Beni yanına oturtup delireceğimi hissettiğim ana kadar Alina'yla olan hikâyelerini anlattı.

Gözlerimi kapatıyorum ama ablamın yüzü sanki göz kapaklarımın içine kazınmış gibi. Yanında da annem ve babam. Onlara bu gerçeklikte ne olduğunun hiç önemi olmadığını çünkü nasıl olsa yeni bir gerçeklik yaratacağımı söylemiştim ama hangi gerçeklikte olursa olsun bunun çok önemi var. Ben yalnızca bunları bastırıyordum.

Ben Tüm Günler Salonu'na tıkıldıktan sonra aileme ne olduğunu sormayacağım Darroc'a. O da anlatmaya gönüllü değil zaten.

Bana onların da ölmüş olduğunu söyleseydi ne yapacağımı bilemezdim.

Sanırım bu da Darroc'un testlerinden biri. Bu sınavı da geçeceğim.

Babam zihnimin içinde, *işte benim kızım,* diyerek teşvik ediyor beni. *Başını dik tut, yapabilirsin, ben sana inanıyorum bebeğim,* diyerek gülümsüyor. Ben ponpon kız olmaya heveslendiğimde, hiç tasvip etmemesine rağmen beni seçmelere götürmüş, ilk aşamayı geçince bana Petit Pastanesi'nden pembe ve mor ponpon şeklinde bir pasta almıştı.

Sanki birisi karnıma tekme atmış gibi iki büklüm oluyorum ve nefesim kesiliyor.

Darroc, prensleriyle birlikte orada. Acımı belli etmemem gerek. Duyabilecekleri bir ses çıkartmamam gerek.

Benim en büyük destekçim babamdı. Bana hep bilgece şeyler söylerdi ama ben pek dinlemediğim için hiç anlamazdım. Söylediklerini anlamak için çaba göstermeliydim. Dışarıdan nasıl görüneceğime daha az, içimde aslında kim olduğumu keşfetmeye odaklanmaya daha fazla vakit harcamalıydım. Aklın sonradan başa gelme özelliği: 20/20

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Aynadan yüzümü çevirdiğim anda dizlerim boşalıyor ve çuval gibi yere yığılıyorum. Yerde kıvrılıp sessizce ağlıyorum.

Kendimden ne kadar uzak tutmaya çalışırsam çalışayım, acı üzerime boşalıyor, boğuyor beni. Alina. Barrons. Annem ve babam da mı? Buna dayanamam. Bu kadarı fazla gelir.

Çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma sokuyorum.

Beni kimsenin duymaması gerek. Darroc aslında göründüğüm gibi olmadığımı anlayabilir. Dünyamı kurtarmak için bu şekilde görünmeliyim.

Orada onunla koltuğa oturup kardeşimin fotoğraflarına bakmıştım. Küçükken birlikte çekilmiş fotoğraflarımızda bana nasıl sarılmış olduğunu, beni nasıl koruyup kolladığını gördüm.

Alina fotoğraflarda çok mutlu görünüyordu. Darroc gösterdi bunu bana. Dans ederken. Arkadaşlarıyla konuşurken. Tatilde. Darroc Alina'nın evinden bir sürü fotoğraf albümü almış. Sanki onunla birkaç ay geçirince eşyaları üzerinde benden, Alina'yı hayatı boyunca sevecek olan kişiden daha fazla hak sahibi olmuş gibi, bize hemen hiç albüm bırakmamış.

Duygularımı, zayıflığımı belli eder diye Darroc'un önünde Alina'nın fotoğraftaki yüzünü parmaklarımla sevemedim. Tüm dikkatimi Darroc'a yöneltmeliyim. O benim her hareketimi dikkatle takip etti, parlak bakır renkli gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

Bu soğuk, metalik gözlerin arkasındaki kadim, kusursuz aklı küçümsemek son hatam olur.

Uzun bir işkence gibi geçen bir süreden sonra nihayet yoruldu, esnemeye ve gözlerini ovuşturmaya başladı.

Onun da sınırları olan bir insan bedenine sahip olduğunu unutmuşum.

Unseelie eti yemek uykunuzun gelmesine engel olmaz. Kafein ya da speed gibi sizi uçurur ama düştüğünüzde de sağlam düşersiniz. Sanırım aynı yerde bir geceden fazla kalmamasının en önemli sebebi de bu. Bu, onun en savunma-

sız anı. Ezelden beri bir Fae olarak hiçbir şeye ihtiyaç duymayıp sonra uykusu gelen bir insan bedenine sahip olmak can sıkıcı olmalı.

Onu, o an öldürmeye karar veriyorum.Uyurken. İstediğimi elde ettikten sonra. Onu uyandıracağım ve insan gibi uyku sersemi olduğu esnada gülümseyerek hançerimi kalbine saplayacağım. "Bu Alina için, bu Jericho için," diyeceğim sonra da.

Yumruğum hıçkırarak ağlamama engel olamıyor.

Ellerimin arasından inleme sesleri sızıyor. Eski hatıralar beni ezip geçiyor, acı içinde bırakıyor. Alina'nın Dublin'e gitmek üzere uçağa binmeden önceki el sallayışı, annem ve babamın bir sandalyede kolları ve ağızları bağlı bir hâlde birinin gelip onları kurtarmasını bekleyişleri, Jericho Barrons'un yerde ölü hâlde yatışı.

Vücudumdaki tüm kaslara kramp giriyor ve nefes alamıyorum. Göğsüm yanıyor, sanki çok büyük bir ağırlığın altında eziliyor gibi.

Hıçkırıklarımı bastırmak için savaşıyorum. Nefes almak için ağzımı açarsam ağlamaya başlayacağım. Umutsuz bir savaş içindeyim. Ağlamalı ve nefes mi almalıyım, yoksa ağlamamalı ve havasızlıktan ölmeli miyim?

Gözlerim kararmaya başlıyor. Nefesimi tuttuğum için bilincimi kaybedersem içimden en az bir büyük çığlık patlayarak çıkacak.

Darroc kapının arkasından beni mi dinliyor?

Acıyı bastırmak için zihnimin içinde anılarımı tarıyorum.

Pri-ya hâlinden kurtulduktan sonra, önce prenslerle daha sonra da manastırda geçirdiğim sürenin hafızamda hiç yer etmemesine rağmen, Barrons'la yatakta yaptığımız

her şeyi tüm detaylarıyla hatırladığımı fark ettiğimde korkmuştum.

Şu an onlara minnettarım.

Çığlık atmamak için o anıları kullanabilirim.

Beni terk ediyorsun, Gökkuşağı Kız.

Hayır, hayır, bu anı değil!

Biraz geri sarıyorum.

Burası. Yanıma geldiği, bana dokunduğu, içime girdiği ilk an. Her detayı tekrar tekrar oynatarak kendimi bu anıya veriyorum.

Biraz sonra yumruğumu gevşetebiliyorum. Vücudumun gerginliği gidiyor.

Derin hülyalara dalıp giden vücudum, banyo zemininin soğuk mermerine değince ürperiyor. Alina soğuk. Barrons soğuk.

Ben de soğuk olmalıyım.

En sonunda uyuduğumda, soğuk, rüyalarıma giriyor. Kara buzlarla kaplı tepelerin arasındaki sarp kayalıklarda yürüyorum. Burayı biliyorum. Yürüdüğüm yollar sanki yüzlerce kez geçmişim gibi tanıdık geliyor bana. Buzdan duvarların içine oyulmuş mağaralarından yaratıklar seyrediyor beni.

Az ötemde karın içinde yalınayak yürüyen güzel ve üzgün bir kadın gözüme takılıyor. Bana sesleniyor. Ama ağzını her açtığında buz gibi bir rüzgâr sözlerini alıp götürüyor. Aniden esen sert bir rüzgâr yüzünden cümlenin başını duyamıyorum, yalnızca ...*man gerek* kısmını duyabiliyorum.

... *pamıyorum,* diye bağırıyor.

Acele et, diye uyarıyor.

Rüyalarımda bu kadının peşinden gidiyor, ne dediğini duymaya çalışıyorum. Onu tutmak için elimi uzatıyorum.

Ama bir uçurumun kenarında ayağı takılıyor ve aşağı uçuyor.

Dehşet içinde bakakalıyorum.

Bu dayanılmaz bir acı, sanki ben ölmüşüm gibi.

Bir anda yerden sıçrayarak, nefes nefese uyanıyorum.

Tam gördüğüm rüyayı hatırlamaya çalışırken vücudum bir anda kasılıyor ve önceden programlanmış bir makine gibi hareket etmeye başlıyor.

Bacaklarımın kendiliğinden beni ayağa kaldırmasını ve banyodan çıkartmasını dehşetli gözlerle izliyorum. Ayaklarım beni odanın öbür ucuna götürüyor, ellerim balkon kapısını açıyor. Görünmeyen bir güç kırmızı koruma hattını aşarak beni karanlığın içine çekiyor.

Vücudumun kontrolü bende değil. Bunu biliyorum ama engelleyemiyorum. Durduğum noktada tamamen korumasızım. Hançerim bile yok. Prens beni gelip almadan Darroc almış hançeri.

Karanlığın içindeki çatı siluetlerine bakarak, bir sonraki komutun ne olacağını kaygıyla bekliyorum. Bundan sonraki komutlara direnebileceğimi de hiç sanmıyorum.

Ben bir kuklayım. Birileri yukarıdan iplerle kontrol ediyor beni.

Sanki bu noktaya parmak basmak istiyormuş gibi, ya da belki de sadece beni küçük düşürmek için, kollarım bir anda havaya kalkıyor, kafamın üzerinde çılgınca sallanıyor, sonra bir anda aşağı düşüyor.

Ayaklarım bir anda step dansı yapmaya başlıyor. Keşke bunun bir rüya olduğuna inanabilsem, ama değil.

Topuklarımı giderek daha sert vurarak balkonda dans ediyorum.

Tam o masaldaki dans ederek ölen kız gibi öleceğimi düşünmeye başlamışken ayaklarım duruyor. Nefes nefese kalmış bir şekilde balkon demirlerine sıkıca tutunuyorum. Eğer görünmez kuklacı beni balkondan atacak olursa büyük bir mücadele olacak.

Darroc mu yapıyor bunu? Bunu neden yapsın ki? Bunu yapabilir mi? Bu kadar gücü var mı?

Hava bir anda öyle bir soğuyor ki ellerim balkon demirine yapışıyor. Ellerimi hızlıca çekince buz kırılıyor ve buz parçaları aşağıdaki karanlığa düşüyor ve kaldırıma çarparak parçalanıyor. Birinin beni zorla intihar ettirme ihtimaline karşı geri çekiliyorum.

Sana asla zarar vermem Mac, diye mırıldanıyor zihnimin içinde *Sinsar Dubh.*

Derin nefesler alıyorum. Hava o kadar soğuk ki boğazımı ve ciğerlerimi yakıyor.

"Az önce zarar verdin ama," diye çıkışıyorum cesurca.

Merakını hissediyorum. Bana ne kadar zarar verdiğini anlamıyor. Ten iyileştirir.

Bu acı değildi.

Kasılıyorum. Ses tonunu sevmedim. Çok yumuşak, çok vaatkâr. Ona karşı silahlanmak ve kendimi savunmak için bir an önce karanlık gölüme dalmak için çaresizce bir deneme yapıyorum ama benle gölüm arasında bir anda bir duvar beliriyor. İçinden ya da etrafından geçebileceğim bir boşluk da yok.

Sinsar Dubh, beni zorla dizlerimin üzerine çöktürüyor. Dişlerimi sıkarak sonuna kadar direniyorum. Beni şöyle

bir döndürüyor ve sırtüstü yere düşüyorum. Kollarım ve bacaklarım yerden kesiliyor. Soğuk metal kirişlere tutturuluyorum.

İşte, diye mırıldanıyor Sinsar Dubh, *acı budur Mac.*

Acılar içindeyim. Bana ne kadar süredir işkence ettiğini bilmiyorum ama tüm bu süre içinde tek bir şeyden adım gibi eminim. Baron gelip beni kurtarmayacak.

Kitap geçen sefer sokağın ortasında "tadıma baktığında" yaptığı gibi beni alıp gerçekliğe döndürmeyecek.

Her şey bitip ortalık sakinleştiğinde beni kitap dükkânına götürüp, kakao verip battaniyeye sarmayacak. Benim ne olduğumu sorarak beni güldürmeyecek ya da daha sonra bir anısını hatırlatıp onu acı içinde, ölmek üzere olan bir çocuğu tutarken görüp ağlamayacağım.

Kitap beni havada asılı bir şekilde tutarken, vücudumdaki her hücre ayrı ayrı yanarken, her bir kemiğim teker teker kırılırken, ben öylece durmuş, anılarıma tutunuyorum.

Gölüme dalamıyorum ama zihnimin dış katmanlarına ulaşabiliyorum. *Sinsar Dubh* da orada, düşüncelerimi detaylı bir şekilde inceliyor. Onun deyimiyle "beni öğreniyor". Ne arıyor acaba?

Kendime bunu atlatmam gerektiğini söylüyorum. Vücuduma gerçekten zarar vermediğini. Benimle yalnızca oyun oynadığını. Bu gece benim için geldi. Onu avladım. O da benim anlayamayacağım bir şekilde beni avladı. Kitap'ın ölümcül şaka anlayışı mı bu?

Beni öldürmeyecek. En azından bugün. Sanırım onu eğlendiriyorum.

Beni ölmekten beter edecek ama durun bir dakika, ben bu duyguyu biliyorum. Bir süredir onunla beraber yürüyorum.

Tanımsız, sonsuz bir süre sonra acı nihayet sona eriyor ve ayaklarımın üzerine basabiliyorum.

Ellerim balkon demirlerini tutuyor, vücudumun üst kısmı üzerine eğiliyor.

Parmaklarımla demirleri sıkı sıkı kavrıyorum. Bacaklarımı kilitliyorum. Kemiklerimi yeniden tek parça hâline getirmek ve yeniden güçlenmek için vücudumdaki tüm enerjiyi kullanıyorum. Kendime moral vererek çatılara bakıyorum.

Ölmeyeceğim.

Eğer bu gece ölürsem dünya olduğu gibi kalır ve bu da kabul edilebilir bir şey değil. Çok fazla insan öldürüldü. Bu konuda bir şey yapmazsam bir sürü insan daha ölecek. Kendimden daha büyük bir şeyi koruma arzusuyla cesaretimi topluyorum ve içimdeki göle füze gibi dalıyorum.

Sinsar Dubh'ın cephaneliğimle aramda ördüğü tuvara tosluyorum.

Kafam yarılıyor.

Kimin daha çok korktuğunu bilmiyorum, ben mi *Sinsar Dubh* mı?

Sonra bir anda öfkeleniyor.

Öfkesini hissedebiliyorum fakat ördüğü duvara çarptığım için sinirlenmedi. Başka bir şeye kızdı.

Sanki onu bilerek kızdırmışım gibi.

Onu hayal kırıklığına mı uğrattım?

Bunu ne kadar rahatsız edici bulduğumu anlatamam.

Bir güç kafamı aşağı itiyor ve aşağı bakmak zorunda kalıyorum.

Aşağıda, karların üzerinde bir karaltı şeklinde, kolunun altında bir kitapla birisi duruyor.

Kafasını kaldırıp bakıyor.

Çığlık atıyorum.

Hafif rüzgârla etekleri uçuşan bu kukuletalı pelerini tanıyorum. Bu saçı tanıyorum.

Ama bu kişinin derisi canlı canlı yüzüldüğü için bu kişinin Barrons'un eski dükkân sahibi ve Derek O'Bannion'un ev sahibi Fiona olup olmadığını anlayamıyorum. Korkunç olan, O'Bannion ona Unseelie yemeyi öğrettiği için, derisinin yüzülmesine rağmen ölmemiş olması.

Elim içgüdüsel olarak hançerime gidiyor. Elbette yerinde değil.

"Merhamet!" diye bağırıyor Fiona. Dudakları olmadığı için kanlı dişleri ortada.

Ben ise merak ediyoum. İçimde hiç merhamet duygusu kaldı mı? Ona acıdığım için mi elim hançerime gitti?

Yoksa Jericho Barrons'u benden önce ve daha uzun süre boyunca elde etti diye ondan nefret ettiğim için mi?

Kitap'ın bana yönelik öfkesi artıyor.

Taşarak sokağa aktığını hissediyorum. Sonu yok, dizginlenemiyor.

Şaşkına dönüyorum.

Neden kendini tutuyor? Neden her şeyi yok etmiyor? Onu kullanabileceğim kadar hareketsiz durabilse ben yok ederdim. Sonra tüm dünyayı istediğim şekilde yeniden kurardım.

Sonra kitap bir anda canavara, karadan da kara bir gölgeye dönüşüyor. Büyüyor, yükseliyor ve göz seviyeme kadar geliyor.

Bir kendi korkunç yüzüne, bir Fiona'nın derisi yüzülmüş suratındaki ete bakarak havada asılı duruyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Yeniden gözlerimi açtığımda yalnızım.

12

"Geri zekâlı beyinsizler, şerefsizler!" Sokaktaki teneke kutuya bir tekme atıyorum. Teneke havada uçuyor, tuğla bir duvara çarpıyor ve içine gömülüyor.

Bak moruk, *içine* diyorum. Birkaç santim derinine. Günün birinde birisi buradan geçerken, *Vay be moruk, bu teneke kutu nasıl girmiş o duvara diyecek,* diye düşünerek kıs kıs gülüyorum.

Bir Mega O'Malley gizemi daha! Şehir bu gizemlerle dolu.

Dublin'in her yerine iz bırakırım. Benim "ben buradaydım," deme yöntemim de bu. Ro kendi işlerini halletmek için beni şehre yollamaya başladığından beri her yere bir işaretimi bıraktım. Eskiden ufak işlerle uğraşırdım. Mesela müzenin önündeki heykelin yerini yalnızca benim fark edebileceğim kadar değiştirmek gibi. Ama artık duvarlar yıkıldığı için bunun önemi kalmadı. Ben artık tuğlanın içine bir şeyler gömüyorum, yerdeki taşlarla MEGA yazıyorum, sokak lambalarını bükerek "Dani"nin D'si şekline getiriyorum.

Biraz daha caka satarak yürüyorum.

Süper güç diye bana derler.

Kaşlarımı çatıyorum. "Şerefsiz herifler," diye söyleniyorum.

Hormonal diye de bana derler. Bir dakika neşeli, diğer dakika mutsuz. Ruh hâlim de ayaklarım gibi hızlı bir şekilde değişir. An gelir büyümek ve seks yapmak için sabırsızlanırım, an gelir insanlardan, dolayısıyla erkeklerden nefret ederim. Ayrıca sperm dünyadaki en iğrenç şey değil mi? Yani, ıyyy, kim bir adamın gelip ağzına sümkürmesini ister ki?

Birkaç gündür tek başımayım. Süper! Ne yapacağımı söyleyen yok. Yatağa gitmek zorunda değilim. Ne düşüneceğimi söyleyen yok. Sadece ben ve gölgem varız. Çok süper herifleriz. Kim benim yerimde olmaz istemez ki?

Yine de, manastırdaki salak koyunlar için endişeliyim.

Yo, hayır değilim! Kafalarını kıçlarından ayırmak istemiyorlarsa bu benim sorunum değil!

Bazı tiplerin beni ciddiye almıyor olması çok kötü. Beni görmelerini sağlamak için dünyalarını biraz dağıtmam gerekecek.

Yine Chester'ın yerine geldim.

Bu sefer beni dışarı atmak için yedi şerefsiz uğraşmak zorunda kaldı. Barrons ortada olmadığı için liderlerinin Ry-O olduğunu düşündüm ve onunla konuşmak istediğimi söyledim.

Evet, Barrons ortada yok.

Dün gece Mac'i, Yüce Canavar'la birbirlerine ayıp şeyler yaparken gördükten sonra her yeri didik didik aradım.

Moruk bu ne şimdi? V'lane ya da Barrons olsa olurdu! Kim Unseelie yiyen birinin tükürüğünü ağzında ister?

Özellikle tüm bu keşmekeşe neden olan adamın. Bu kadar uzun süre nereye gider ki? Ne oldu acaba ona?

Beni Chester'ın yerine almadılar. Yine! Sanki girip de içki içeceğim. Zehir gibi bir şey o meret. Ben yalnızca onları bilgilendirmek istemiştim.

Sonunda onlara Ry-O'ya, Mac'in başının belada olduğunu iletmelerini söyledim. Darroc'la takılıyor. İki prens koruyor onu.

Darroc, Mac'in beynini falan yıkadı herhâlde. Onu geri almam gerek. Ben onları dışarı çıkartırken destek kuvvet istemiştim. *Sidhe* koyunlarım arkamda değil. Manastırı terk ettiğimden beri istenmeyen kişi ilan edildim, Ro ve sürüsünden de diz çökmeden bir şey almak imkânsızdır. Jo bile manastırı terk etmedi. Mac için artık çok geç olduğunu söyledim.

Ry-o'nun da tam bu aşamada olaya dahil olması gerekirdi. Barın kapısındaki manyaklara Yüce Canavar'ı bu akşam dışarı çıkardığımı ve isterlerse yardım edebileceklerini söyledim.

İstemezlerse de etmesinler.

Kimseye ihtiyacım yok.

Mega iş başında! Rüzgârdan bile hızlı! Koca binaların üzerinden tek bir sıçrayışta geçer!

Moruk!

Vuurrnnn!

Aynada kendime bakıyorum. Aynada gördüğüm kadının dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Sinsar Dubh dün gece bana uğradı. Gücünün ne kadar yıkıcı olduğunu bana hatırlattı, sadizminden bir parça tat-

tırdı bana. Ama yılmak bir yana, her zamankinden daha kararlıyım.

Birinin Kitap'ı durdurması gerek. Bu işin en hızlı şekilde nasıl halledileceğini bilen kişi de yan odada oturmuş, korumalarından birinin söylediği bir şeye gülüyor.

Onun yüzünden bir sürü insan öldü. O ise orada oturmuş gülüyor. Darroc'un, Mallucé'den daha tehlikeli olduğunu şimdi fark ediyorum.

Mallucé korkunç görünüyordu ve canavar gibi davranıyordu ama kendi müritlerinden kimseyi de öldürmeyeceği aşikârdı.

Darroc çekicidir, etkileyicidir, sevecendir ve gözünü bile kırpmadan, bu cazibesi zerre kadar eksilmeden üç milyar insanın yok edilmesini yönetebilir. Bir kitle katliamının hemen arkasından bana gülümseyerek ablamı ne kadar önemsediğini söyleyebilir, birlikte "eğlenirkenki" fotoğraflarını gösterebilir. Kitap'ı ele geçirince üç milyar kişiyi daha mı öldürecek?

Kitap'la birleştiği zaman neler yapabilir? Onu engelleyebilecek birisi olabilir mi? Benim onu kullanmaya çalıştığım gibi o da beni mi kullanıyor? İstediğini elde ettiği anda beni öldürecek mi?

Ölümüne bir kavgaya kapılmış durumdayız. Kazanmak için her şeyi yapabileceğim bir savaş bu.

Elbisemi düzeltip, yan dönüp, topuklu ayakkabılarıma ve bacaklarıma beğenerek bakıyorum. Bunca zaman işlevsel giysiler giydikten sonra birden şık ve güzel olmak tuhaf geliyor.

Ama tuhaf zevkleri olan bu canavar için gerekli bir şey bu.

Dün gece Kitap gittikten sonra uyumaya çalıştım ama yarı uyku hâlinde kâbuslar görmekten başka bir şey yapamadım. Darroc'un merhametine sığınmış hâlde yine prensler tarafından tecavüze uğruyordum; sonra o görünmeyen dördüncü gelip içimi dışıma çıkartıyordu; sonra enseme yaptığı dövmenin iğnesinin acısını hissediyordum; sonra prensler yine üzerime çıkıyordu; sonra manastırdaydım, hücremin zemininde dindirilemez bir şehvetle titriyordum, kemiklerim eriyip birbirine kaynıyordu, seks arzum tahayyül bile edilemeyecek bir acı veriyordu. Sonra Rowena belirdi bir anda, ben gidip ona sarılınca suratıma tuhaf kokulu bir kumaşla bastırmaya başladı. Savaştım, tekme attım, yüzünü tırmaladım ama yaşlı kadınla aynı sıklette olmadığım için kâbusumun sonunda öldüm.

Bir daha uyumayı denemedim.

Soyunup, duşa girip, kaynar suyla tenimi cezalandırdım. Güneş delisi bir kişi olarak İrlanda'da geçirdiğim şu son birkaç ayda üşüdüğüm kadar hiç üşümemiştim.

Tenim pespembe olana kadar keselendikten sonra siyah deri elbiselerimi fırlatıp bir köşeye attım.

Çok uzun zamandan beri aynı iç çamaşırlarını giyiyordum. Deri pantalonum ıslanmış, kurumuş, çekmiş, lekelenmişti. Barrons'u öldürdüğümde üzerimde bu pantalon vardı. Yakmak istemiştim bu pantalonu.

Havlulara sarınıp, Darroc'un kapısında kızıl elbiseler giymiş Unseelie'lerin nöbet tuttuğu evinin oturma odasına girdim. Bu nöbetçilere gidecekleri yeri ve bana getirmeleri gereken şeyleri en ince detayına kadar anlatmıştım.

İzin almak için Darroc'u uyandırmak üzere yatak odasına yöneldikleri zaman da onları azarlamıştım. *Siz kendi kararla-*

rınızı alamıyor musunuz? Yapacağınız her şeyi belirlemek için mi serbest bıraktı sizi? Bir iki kişi gidip benim basit işlerimi halledemez mi? Siz Unseelie misiniz yoksa fino köpeği mi?

Unseelie'ler duygu doludur. Seelie'ler gibi duygularını gizlemeyi de beceremezler. Ben de böylece istediğimi elde etmiş oldum. Bir sürü elbise, ayakkabı, mücevher, makyaj malzemesi.

Hepsi de iyi birer silah.

Şu an aynada kendime hayranlıkla bakarken güzel olduğuma şükrediyorum. Darroc'un nelere tepki verdiğini öğrenmem gerek. Bana karşı bir şeyler hissetmesi için zaaflarının ne olduğunu bilmeliyim. Darroc eskiden bir Seelie'ydi. Onun özü bu, ben de dün gece Seelie'lerin nasıl yaratıklar olduğunu net bir şekilde gördüm.

Buyurgan. Güzel. Kibirli.

Ben de böyle olabilirim.

Çok sabırlı birisi sayılmam. Sorularıma hemen yanıt almak isterim.

Makyajımı özene bezene yapıyorum, Fae'lerin altın renkli tenlerini taklit edercesine yanaklarıma ve göğüslerimin üst kısmına simli bir pudra sürüyorum.

Sarı elbisem Barrons'la geçen seks dolu günler sonunda iyice mükemmel bir hâl alan vücuduma yapışıyor. Ayakkabılarım ve aksesuarlarım altın renkli.

Tepeden tırnağa Darroc'un prensesi gibi görüneceğim.

Onu öldürürken.

Beni görünce konuşmayı kesiyor ve uzun uzun bana bakıyor. "Senin saçın da bir zamanlar onun gbi sarıymış," diyor en sonunda.

Başımı sallıyorum.

"Çok severdim onun saçlarını."

En yakınımdaki korumaya dönüp saçımı değiştirmek için gerekenleri söylüyorum. Koruma Darroc'a bakıyor, Darroc başını sallıyor.

Başımı gururla havaya kaldırıyorum. "Ben çok basit şeyler istiyorum, onlar hâlâ beni sorguluyor. Ne kadar sinir bozucu! Korumalarından iki tanesini bana tahsis edemez misin?" diye soruyorum. "Ben kendi başıma bir şey yapamayacak mıyım?"

Uzun ve kaslı bacaklarıma, yüksek topuklu ayakkabılar içindeki güzel ayaklarıma bakıyor. "Elbette," diye mırıldanıyor. "Hangi ikisini istersin?"

Umursamazca elimi sallıyorum. "Sen seç. Benim için fark etmez."

Darroc isteklerimin yerine getirilmesi için iki korumayı görevlendiriyor. "Bana itaat ettiğiniz gibi ona da itaat edeceksiniz," diyor korumalara. "Anında ve soru sormadan. Tabii emirleri benimkilerle çelişmediği sürece."

Bana itaat etmeye alışacaklar. Öbür korumalar da bu korumaların bana itaat etmesine alışacaklar. Küçük kazançlar, küçük erozyonlar.

Darroc'a kahvaltıda eşlik ediyorum; kan ve kül kokan yemekleri mideye indiriyorum.

Sinsar Dubh bu aralar pek aktif değil.

O da aynı Unseelie'ler gibi geceyi tercih ediyor. Buzun ve karanlığın içinde çok uzun süre hapsolanlar herhâlde güneş ışığını rahatsız edici ve acı verici buluyor. İçimdeki bu acıyla dolaştıkça bunu daha iyi anlıyorum. Güneş su-

ratıma *Bak, dünya ne kadar aydınlık ve parlak! Senin öyle olmaman ne kötü* dercesine bir tokat gibi iniyor.

Acaba Barrons da bu yüzden mi gündüz vakti pek ortalıkta görünmezdi? Yoksa o da mı bizim gibi incinmiş ve huzuru gölgelerin gizeminde bulmuştu? Gölgeler harikadır. Kederi saklar ve güdüleri bastırırlar.

Darroc ordusundan ufak bir birlikle dışarı çıkıyor ve beni yanında götürmeyi reddediyor. Baskı yapmak istiyorum, kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Fakat Darroc'un sınırları çok belli ve eğer bana güvenmesini istiyorsam bu sınırı geçmemem gerek.

Akşamüstünü evde korumaların dikkatli bakışları altında ortalıkta neşeli bir kelebek gibi dolanarak, eşyaları kurcalayarak, kitaplara bakarak, dolap ve çekmeceleri açıp öteberiyi karıştırarak, merak içinde evi inceleyerek geçiriyorum.

Hiçbir şey bulamıyorum.

Korumalar Darroc'un yatak odasına girmeme izin vermiyor.

Bu işler karşılıklı. O zaman ben de kimseyi kendi yatak odama sokmam. Sırt çantamı ve taşlarımı güvenceye almak için koruyucu harflerimden biraz daha kullanıyorum. Bir yolunu bulup Darroc'un yatak odasına gireceğim.

Akşama doğru saçımı boyuyorum ve saçlarımı iyice karıştırarak kıvırcıklaştırıyorum.

Yeniden sarışınım. Ne tuhaf. Barrons'un bana cilveli gökkuşağı dediğini hatırlıyorum. Beyaz mini eteğimi ve pembe gömleğimi özlüyorum.

Onun yerine üzerimde kan kırmızısı bir elbise, bacaklarımı dizlerimin üzerine kadar saran uzun topuklu çizmeler

ve hatlarımı belli etmek için bel kısmından sıktığım, yakası ve yenleri kürklü siyah deri bir ceket var. Giysilerimi siyah eldivenler, harika bir eşarp, kulaklarımdaki ve boynumdaki elmaslar tamamlıyor. İnsanların çoğunun öldüğü Dublin'de alışveriş yapmak rüya gibi. Ne yazık ki artık umurumda değil.

Darroc döndüğünde, yüzündeki ifadeden çok iyi seçimler yaptığımı anlıyorum. Korumalarının, ayrıca gelecekteki sarayının renkleri olan kırmızı ve siyahı onun için seçtiğimi düşünüyor.

Bense kırmızı ve siyahı, Barrons'un vücudundaki dövmeleri düşünerek seçtim. Bu gece ona her şeyi yoluna koyacağıma dair verdiğim sözü tutacağım.

"Ordun bizimle gelmiyor mu?" diye soruyorum eve girerken. Gece serin ve bulutsuz, yıldızlar gökyüzünde parlıyor. Yağan kar gün içinde erimiş, arnavutkaldırımlı sokaklar tuhaf bir şekilde kuru.

"Avcılar düşük kastlardan tiksinir."

"Avcılar mı?" diye yankı yapıyorum.

"*Sinsar Dubh*'ı nasıl arayacağını düşünüyordun?"

Bir kere Barrons'la denemiştik. Kitap'ı bir gece dört taşın üçüyle köşeye sıkıştırmayı denemiştik. Acaba Darroc bunu biliyor mu? Barrons Books and Baubles'ın arkasındaki sokağa saklanmış akıllı aynasını düşününce, Darroc'un benim hakkımda ne çok şey biliyor olduğunu fark ediyorum. "Peki ya bu gece bulursak?"

Gülümsüyor. "Eğer bu gece Kitap'ı bulursan MacKayla, seni kraliçem yaparım."

Onu tepeden tırnağa süzüyorum. Kaşmir ve deriden Armani tüvidinin içinde oldukça zengin görünüyor.

Üzerinde hiçbir şey taşımıyor. Kitap'la birleşmenin anahtarı bilgi mi? Ritüel mi? Harfler mi? Bir nesne mi? "Kitap'la birleşmek için gereken şey sende mi?" diye soruyorum lafı hiç dolandırmadan.

Gülüyor. "Bu gece göğüs göğüse çatışma olacak anlaşılan," diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Ben bu elbiseyi görünce beni baştan çıkarmaya çalışacağını düşünmüştüm."

Bir omzumu kaldırıp, gülümsememi tamamlayan umursamaz bir hareketle aşağı bıraktım. "Bilmek istediğimi biliyorsun. Başka türlü davranmayı anlamsız buluyorum. Biz neysek oyuz, sen ve ben."

İkimizi aynı kategoride sınıflandırmam hoşuna gidiyor. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum.

"Peki neymiş bu, MacKayla? Neyiz biz?" Hafifçe arkasını dönüp bilmediğim bir dilde sert bir komut veriyor. Unseelie Prensleri'nden biri geliyor, onu dinliyor, kafasını sallıyor ve gidiyor.

"Hayatta kalanlarız. Emir vermek üzere doğduğu için emir verilemeyecek iki insanız."

Yüzüme bakıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?

Sokak soğuyor ve ceketimin üzeri küçücük siyah buz kristalleriyle kaplanıyor. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Üzerimizde bir Kraliyet Avcısı peydahlandı, siyah kanatlarıyla geceyi karıştırıyor. Saçlarım buz gibi esen bir rüzgârla birbirine karışıyor. Özellikle *Sidhe* kâhinlerini yakalamak ve öldürmek için görevlendirilen kastın koca gövdesine bakıyorum.

Bu şeytani ejderha devasa kanatlarını yandaki binaların hemen dibinde sert hareketlerle çırpıyor.

Çok büyük.

Barrons'un dize getirdiği ve Dublin'de uçtuğumuz geceyi zehir eden küçük Avcı'nın aksine, bu seferki su katılmamış bir Kraliyet Avcısı. Muazzam bir eskilik hissi alıyorum. Gece gökyüzünde uçarken gördüğüm ya da hissettiğim her şeyden daha yaşlı görünüyor. Etrafına yaydığı korkunç soğuk, insanı sürüklediği umutsuzluk ve boşluk duygusu çok güçlü. Ama bu beni germiyor, etkisiz hâle getirmiyor. Kendimi özgür hissetmemi sağlıyor.

Benimle inceden inceye dalga geçiyor. Baskıyı hissediyorum. Bu yaratığın gücü yok, gücün ta kendisine dönüşmüş.

Cam gölümün yardımıyla ben de onunla dalga geçiyorum.

Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Dikkatimi yeniden Darroc'a yöneltiyorum.

Sidhe kâhini, diyor Avcı.

Duymazdan geliyorum.

SİDHE KAHİNİ, diye beynimin içinde öyle bir bağırıyor ki Avcı, başıma anında bir ağrı saplanıyor.

Kafamı bir sağa bir sola sallıyorum. "Ne var?" diye hırıldıyorum.

Kocaman siyah bir şekil hâlinde gölgelerin içine çömeliyor. Başı aşağıda, çenesinin alt kısmı kaldırıma değiyor. Ağırlığını bir o ayağına, bir öbür ayağına veriyor. Dev kuyruğunu salladıkça sokaktaki boş teneke kutuları ve insan kalıntılarını süpürüyor. Kıpkırmızı gözlerle bana bakıyor.

Bana zihinsel olarak, dikkatli bir şekilde baskı kurduğunu hissediyorum. Fae efsanesine göre Avcılar ya Fae değildir ya da tamamen Fae değildir. Ne oldukları konusunda hiçbir fikrim yok ama zihnimin içinde olmalarından hiç hoşlanmıyorum.

Bir süre sonra Avcı, *Ahhh,* diyor ve oturduğu yere iyice yerleşiyor. İşte buradasın.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Omuzlarımı silkiyorum. Zihnimden çıktı ya, benim için önemli olan bu. Konuşmamıza kaldığı yerden devam eden Darroc'a dönüyorum. "Emir vermek için doğmuş olmak konusunda söylediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ben sana ailemin nerede olduğunu sordum mu hiç?" diye sorması, hatta düşünmesi bile içimi, ruhumu acıtan bir soruyla karşılık veriyorum. Ama nasıl olsa ya hep ya hiç modundayım. Eğer bu gece istediğimi elde edersem, buradan gideceğim. Acım sona erecek. Kendimden nefret etmeyi bırakabileceğim. Sabah olduğunda yeniden Alina'yla konuşuyor, Barrons'a dokunuyor olacağım.

Darroc'un ifadesi sertleşiyor. "Onları rehin aldığımı ilk gördüğünde, senin duygularına kapılan zayıf birisi olduğunu düşünmüştüm. Neden sormadın?"

Barrons'un neden hep ona sorular sormayı kesmemi ve onu olduğu gibi kabul etmemi söylediğini şimdi anlıyorum. Yalan söylemek çok kolay. Bu yalanlara böylesine tutunuyor olmamız iyice kötü. İllüzyonlar yaşamak için can atıyoruz çünkü bu sayede gerçekle yüzleşmek, kendimizi yalnız hissetmek zorunda kalmıyoruz.

On yedi yaşındaki hâlimi hatırlıyorum da, mezuniyet balosuna beraber gittiğim ve sırılsıklam âşık olduğunu düşündüğüm Rod McQueen'e, *Katie seni gerçekten salonda Brandi'yi öperken görmedi, değil mi,* diye sormuştum. Rod *hayır* dediğinde de ona inanmıştım. Hâlbuki yanağında bana ait olamayacak kadar kırmızı bir ruj lekesi vardı ve Brandi de çıktığı çocuğun omuzlarının üzerinden sürekli

bize bakıp duruyordu. İki hafta sonra Rod benle değil o kızla çıkmaya başladığında da kimse şaşırmamıştı.

Darroc'un yüzüne bakıyorum ve gözlerinde beni memnun eden bir şey görüyorum. Beni kraliçesi yapacağı konusunda ciddi. Beni gerçekten istiyor. Neden olduğunu bilmiyorum, belki de Alina onda çok kalıcı bir etki bırakmıştır ve ben ona en çok benzeyen şeyimdir. Belki de ablamla beraber kim olduklarını ve neler yapabileceklerini keşfetmişlerdir. Beraberce kendilerini keşfetmiş olmaları da aralarında güçlü bir bağ kurmuştur. Belki de şu garip karanlık gölüm ya da artık *Sinsar Dubh*'ı yaratan her neyse, benimle oyun oynamak istiyordur.

Belki de onun bir kısmı insan olduğu içindir ve o da diğer insanlarla aynı illüzyonların özlemini çekiyordur.

Barrons her zaman çok sade konuşmaktan yanaydı. Onu şimdi anlıyorum. Kelimeler çok tehlikeli.

"Durumlar değişiyor. Ben de bunlara uyum sağlıyorum. Durumlar değiştikçe gereksiz olan şeyleri atıyorum," diyorum. Ellerimi uzatıp yüzünü okşuyorum, işaret parmağımla dudaklarına, yüzündeki yara izine dokunuyorum. "Ve çoğunlukla durumların başta zannettiğim gibi kötüye gitmediğini, tam tersine giderek iyileştiğini görüyorum. Seni neden defalarca reddettiğimi bilmiyorum. Ablamın neden seni istediğini anlıyorum." Bütün bunları o kadar basit bir şekilde söylüyorum ki gerçekmiş gibi oluyor. Bu kadar samimi konuşuyor olduğuma kendim bile şaşırıyorum. "Bence sen kral olmalısın Darroc, eğer beni istiyorsan ben de senin kraliçen olmaktan gurur duyarım."

Derin bir nefes alıyor. Bakır renkli gözleri parlıyor. Elini saçlarımın arasına sokup kıvırcık buklelerle oynuyor.

"Bu söylediklerinde samimi olduğunu ispat et MacKayla, ben de bundan sonra senden hiçbir şeyi esirgemeyeyim. Sonsuza kadar."

Yüzümü tutuyor ve ağzıma doğru eğiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımı aralıyorum.

Ve o an öldürülüyor.

13

Uçağım İrlanda'ya indiğinden ve ben Alina'nın katilini aramaya başladığımdan beri birkaç kez paradigma değişimi yaşamıştım ama bu seferki hepsini geçti.

Orada durmuş, gözlerim kapalı, dudaklarım aralanmış hâlde ablamın sevgilisinin beni öpmesini beklerken bir anda yüzüme ıslak ve sıcak bir şey sıçrıyor, çenemden süzülüyor, boynumdan aşağı akıyor ve sutyenimin içine giriyor. Bol miktarda da ceketime sıçrıyor.

Gözlerimi açınca çığlık atıyorum.

Darroc artık beni öpemez çünkü kafası yok. Gitmiş. İnsan içinin ne kadar soğuk, katı ve ölü olduğunu düşünse de böyle bir şeye hazır olamıyor. Kafası kesilmiş birinin, hele bir de tanıdığın birinin kanının fışkırması insanın içini kaldırıyor. Hele ki bir de bu kişiyi öpmek üzereyseniz.

Kitap'la nasıl birleşeceğimi bilmiyor olmam ise işin en üzücü kısmı.

Düşünebildiğim tek şey şu: *Darroc'un kafası koptu ve ben Kitap'la nasıl birleşileceğini bilmiyorum.* Darroc Unseelie eti

yer. Kafasını yerine geri oturtabilir miyim acaba? Bunu başarsam bile, konuşabilir mi? Belki yarasını iyileştirip zorla konuşturabilirim onu.

Olayların gidişatına çok sinirlenerek yumruklarımı sıkıyorum.

İstediğimi elde etmeye bir öpücük kadar (tamam, belki düşmanımla yatarak kendimi aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar küçük düşüreceğim birkaç gece daha olabilir) yaklaşmıştım. Ama başaracağıma emindim. Onun güvenini kazanmaya başlamıştım. Bunu onun gözlerinde görmüştüm. Bana içini dökecekti. İçinde ne varsa anlatacaktı. Tüm sırlarını verecekti bana, ben de onu öldürüp dünyayı kurtaracaktım.

Ama şimdi Darroc'un kafası bedeninden ayrıldı ve öğrenmek istediğim şeyi öğrenemedim. Dördü, beşi ve kehaneti bulana kadar bu berbat gerçeklikte yaşayamam.

Tüm görevim tek bir amaca odaklanmıştı. Bu amaç da şu an kafası kesilmiş şekilde önümde duruyor!

Bir çuval incir berbat oldu.

Boşu boşuna bana dokunmasına izin vermiş oldum.

Kafası olmayan vücudu önümde yalpalarken ben Darroc'un kanlar içindeki boynuna bakıyorum. Hâlâ hareket ediyor olması çok şaşırtıcı. Damarlarında akan Unseelie kanından olsa gerek.

Sonunda tökezliyor ve yere yığılıyor. Yakınlarda bir yerden boğuk sesler duyuyorum. Aman Tanrım, kafası hâlâ konuşuyor.

Güzel! Cümle kurabilir mi acaba? Şu an pazarlık yapabilecek bir pozisyondayım. *Bana istediğim şeyi söyle, ben de senin kafanı yerine koyayım.*

Kaşlarımı çatıyorum. Prensler nerede? Darroc'u neden korumadılar? Bir dakika! Bunu kim yaptı?

Sırada ben mi varım?

Dehşetli gözlerle etrafıma bakıyorum.

"Huh," diyebiliyorum ancak. Gördüklerimi algılayamıyorum.

Sidhe kâhini, diye mırıldanıyor Avcı, zihnimin içinde.

Boş gözlerle bakıyorum. Darroc'un binmemiz için çağırdığı Avcı, birkaç metre uzakta yere çömelmiş, Darroc'un kafasını saçlarından tutmuş havada sallıyor.

Eğer gülümseyen bir Avcı varsa bu o. Kabuklu dudaklarının arasından sivri dişleri görünüyor ve etrafına neşe yayıyor.

Elleri, daha iyi bir tanım aklıma gelmiyor, küçük bir araba büyüklüğünde. Darroc'un kafasını nasıl böyle muntazam bir şekilde kesebildi ki?

Pençeleriyle çimdikleyerek mi kopardı? Her şey inanılmaz hızlı oldu.

Onu neden öldürdü ki?

Darroc, Avcılar'la ittifak hâlindeydi. Ona Unseelie yemeyi Avcılar öğretmişti. Onu daha önce uyardığım üzere, ondan sıkılıp gözden mi çıkardılar?

Elimi hançerime götürüyorum. Geri gelmiş. Güzel, prensler kesinlikle gitmiş. Ama hançerimi daha çekip çıkartamadan Avcı zihnimin içinde kuru ve tozlu bir kahkaha atıyor ve zamanı inkâr eden bir yaş duygusuyla, deliliğe giden uzun yolculukta kazanılmış bir çılgınlıkla beni aşağılıyor. Daha önce hiç ses çıkarmıyordu. Bu seferki, diğer Avcılar'dan çok farklı.

Bu tüm Avcılar'ın dedesiyse hiç şaşırmam.

Kendine K'Vruck diyor. İnsanlarda buna karşılık gelecek bir kelime yok. Ölüm ötesi hâl *anlamına geliyor. K'Vruck'la karşılaştırıldığı zaman ölüm küçük kalır.*

"Ha?" diye kekeliyorum. Bu ses zihnimin içindeydi.

K'Vruck ölümden çok daha bütüncüldür. Maddenin bir daha kendi içinden hiçbir şey oluşmayacak tam bir atalet hâline indirgenmesidir. Hiçbir şeyden daha azdır. Hiçbir şey bir şeydir. K'Vruck mutlaktır. Sizin ırkınız birine istediğini yaptırmak için seve seve ruhunu satar.

İrkiliyorum. Bu sesi tanıyorum. Bu alaycılığı. Hançerim ona karşı işe yaramayacak. Eğer bu Avcı'yı öldürürsem, muhtemelen benim üzerime atlar.

Sana bir sır vereyim, diyor yumuşak bir sesle. *Devam edin. İnsanlar. K'Vruck* (hafifçe gülüyor) *olmazsanız tabii.*

İç çekiyorum.

Ben kimsenin beni kontrol etmesine izin vermem MacKayla. Darroc bu kestirme yolu asla kullanamayacak, sen de bunu asla öğrenemeyeceksin.

Avcı, Darroc'un kafasını üzüm gibi eziyor. Saçlar ve kemikler kaldırıma yapışıyor. Bu korkunç manzaradan kendimi alabildiğim anda Avcı'nın diğer elinde tuttuğu şeyi fark ediyorum. Bu şey başından beri elindeymiş.

Derhâl geri çekiliyorum.

Darroc ve ben zaten gecenin karanlığına karışıp *Sinsar Dubh*'ı arayamayacaktık.

Kitap bizden önce davranmış.

Avcımıza otostop çekmiş ve bizim yanımıza gelmiş.

Bense şu an burada, çaresiz bir şekilde duruyorum. Taşlarım yok, hançerim işe yaramıyor.

Tılsım!

Avcı, Darroc'un kafasını kopardığında tılsım vücudunda kaldı! Niyetimi belli etmemek için özellikle tek bir şeye odaklanmamaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

Nerede bu lanet prensler? Gelip beni buradan alabilirlerdi! Ama ne yaptılar? Darroc öldüğü anda ortadan kayboldular. Korkaklar!

İşte orada! Darroc'un vücudu yere düşünce tılsım boynundan çıkmış. Birkaç metre ötemde, kan gölünün içinde duruyor! Karanlık gölümdeki gücü hissediyorum. Tılsımın da desteğiyle kendi gücümü toparlayabilir miyim acaba?

Siyah çakıllı plajıma gitmek için içime yöneliyorum ama adımımı atamadan o lanet duvarlar bir anda peydah oluyor yine. *Sinsar Dubh* gülüyor. Bu duvarı dün gece çatlatmıştım. Bunu bu gece, ne pahasına olursa olsun yapacağım.

Güç edinilir ve sen bu gücü edinemedin.

Yükseldiğini, Avcı'dan ayrıldığını, büyüdüğünü, yavaş yavaş canavara dönüştüğünü, beni feci şekilde parçalamak üzere olduğunu görmek için ona bakmama gerek yok.

Ya da bu sefer kim bilir? Belki daha da kötüsü olacak. Belki de beni *K'Vruck* yapacak.

Fırlayıp tılsımı tutuyorum. Zinciri kavrıyorum. Yakaladım! Kendime doğru çekiyorum!

Sonra bir anda bir şey gelip bana çarpıyor ve tılsım elimden kayıp gidiyor. Birisi kolumu tutup büküyor, beni yere deviriyor ve kaldırımda sürüklemeye başlıyor. Kafam yere çarpıyor ve alnımın üzerinde sürüklenmeye devam ediyorum. Derimin soyulduğunu hissediyorum.

Sonra kucaklanıp havaya atılıyorum. Etrafıma bakınıyorum ama tılsımı göremiyorum. Aşağı indiğimde birisi

beni omuzlarına alıyor. Saçlarım suratıma düşmüş, kollarım boşta sallanıyor ve alnımdan akan kan gözlerime giriyor. Neredeyse kaldırıma kazınmak üzereydim.

Her şey o kadar hızlı hareket ediyor ki etrafımı net göremiyorum.

Olağanüstü bir güç. Olağanüstü bir hız. Midem bulanmak üzere.

"Dani?" Ona pislik yapmış olmama ve kendimden uzaklaştırmama rağmen beni kurtarmaya mı geldi?

"Dani, dur! Tılsımı almam lazım!"

Ayaklarımdan tutulmuş, başaşağı hâlde, kafam kaldırımı sıyırarak havada gidiyorum.

"Dani, dur!"

Ama durmuyor. Arkamızdan yaklaşan hırıltılı sesi duyuyorum.

Avcı kükrüyor.

İnsanın kanını donduran bir uluma sesi gecenin sessizliğine karışıyor.

Bu sesleri biliyorum. Daha önce de duymuştum.

"Geri götür beni, geri götür!" diye bağırıyorum ama bu sefer tamamen farklı bir nedenle. Sesleri Barrons'a benzeyen bu canavarlar da kim? Bilmem gerek!

"Dani, beni geri götürmen gerek!"

Ama götürmüyor. Koşmaya devam ediyor. Söylediğim hiçbir şeye kulak asmıyor. Beni alıp hayatımda bir daha asla görmek istemediğim yegâne yere götürüyor.

Barrons Books and Baubles'a.

14

Kitap dükkânına girdiğimizde, beni omzunda taşıyan kişinin Dani olmadığı yönündeki ilk şüphelerim başgösterdi.

Daha doğrusu, bu şüphe başını çevirip baldırlarımdaki kanı yaladı.

Eğer Dani benim bilmediğim bazı ciddi değişimler göstermediyse, üzerinde olduğum bu omuzlar ona ait değil.

Dilini bacağımın üzerinde gezdirerek, popomun hemen altına kadar yeniden yaladı beni. Elbisem sıyrılmış, karnımla omzu arasında sıkışmıştı. Isırdı beni. Sert bir şekilde.

"Ah!"

Azı dişleriyle. Kanatacak kadar değil ama dişler etime girecek kadar ısırdı. Ceketimin yenindeki kürkle yüzümdeki kanı siliyorum.

Darroc'un hunharca öldürülmesiyle ve *K'Vruck*'ın Kitap olduğunu öğrenince şoka girmiştim. Eğer mantıklı düşünebiliyor olsaydım, yerden yüksekliğime bakarak beni

taşıyan kişinin Dani olmadığını ilk anda anlayabilirdim. Yerden epeyce yüksekteydim.

Beni taşıyan omuzlar kocamandı ama hava, kime ait olduklarını göremeyeceğim kadar karanlıktı. Binanın çatısındaki spot ışıklar kitapçının dış cephesini aydınlatmadığı gibi, içerideki lambalar da yetersiz kalıyordu. Yalnızca kocaman pencerelerden içeriye giren ayışığı vardı.

Beni kapıp götüren neydi? Bir Unseelie mi? Beni neden buraya getirdi? Burayı bir daha asla görmek istemiyordum! BB&B'den nefret ediyordum. Karanlık ve boştu, her yerde hayaletler vardı. Kederli gözlerle yazar kasamın üzerine tünemiş, kitap dolaplarının arasına yatmış, bozguna uğramış hâlde koltuklara kıvrılmış, bir daha asla yanmayacak şöminenin önünde titreşiyorlardı.

Beni omuzlarından atmasına hazır değildim. Havada sırtüstü uçup, kanepenin üzerine düşüp, oradan sekip, bir sandalyeye çarpıp, Barrons'un pahalı kilimlerinden birine takılıp, cilalı zeminde kaydım. Kafamı sert bir şekilde emaye şömineye çarptım.

Bir süre için yapabildiğim tek şey orada öylece yatmak oldu. Vücudumdaki bütün kemikler acıyordu. Kan yüzümde ve gözlerimin kenarlarında kurudu.

Acıyla inleyerek yerde yüzüstü döndüm ve zararı görmek için dirseğimin üzerinde doğruldum. En azından kolum zannettiğim gibi kırılmamış.

Yüzüme düşen saçlarımı geri attım.

Ve donakaldım. Kitapçının loş ışığının içinde feci tanıdık bir siluet duruyordu. "Gölgeden çık," dedim.

Tek cevap hafif bir hırlama oldu.

"Lütfen, beni anlıyor musun? Buraya gel."

Bir kitap dolabının yanında nefes nefese duruyordu. Dev gibiydi, en az iki buçuk metre. Arkasındaki pencereden içeri giren ay ışığının altında bir siluet olarak görünüyordu. Kafasının iki yanındaki iki kemikli çıkıntının üzerinde eşit aralıklarla dağılmış üç sıra sivri, kıvrımlı boynuz vardı.

Buna benzer boynuzları daha önce görmüştüm. İçine taşlarımı koyduğum keseyi buna benzer boynuzlara asardım. Canavar insan formuna geri dönerken eriyip yok oluşunu seyrettiğim boynuzlara.

Silvers'dayken, Barrons'un derisi gündüzleri barut rengi geceleri siyah, gözleri ise gündüzleri sarı geceleri kırmızı olurdu. Bu gördüğüm ise tam gece modundaydı, karanlığın içinde parlayan köpeksi gözlerini saymazsak simsiyah bir karaltıydı. Beni kapıp götürmeden önce sokakta bu yaratıktan daha bir sürüsünün sesini duymuştum. Nereden gelmiş bunlar?

Ellerim titremeye başladı. Olduğum yerde dikkatlice doğrulup oturur pozisyona geçtim. Tendonlarımın ve kaslarımın ağrısı yavaş yavaş kendini belli etmeye başladı. Sırtımı şömineye dayadım, dizlerimi karnıma doğru çekip ellerimi dizlerimin üzerinde kenetledim. Ayakta durabileceğimi sanmıyordum. Bu yaratık Barrons'la aynı türdendi ve kaybettiğim adamla bir bağlantısı vardı.

Burada ne yapıyordu? Barrons ölüyken bile hâlâ bir şekilde koruyor muydu beni? Olabilecek en kötü şey olur da, öldürülürse diye kendi türünden olan başkalarını beni korumakla mı görevlendirmişti?

Gölgelerin içindeki şey aniden döndü ve kitaplığa bir yumruk attı. Koca dolap sallanmaya başladı. Dolabın süslü ayağı metalik bir cayırtıyla zeminden ayrıldı ve düşmeye

başladı. Önce hemen arkasındaki dolaba çarptı, o dolap devrilerek arkasındaki dolabı devirdi. Dolaplar domino taşı gibi devrilerek kitap dükkânımı mahvetti.

"Durdur şunu!" diye bağırdım.

Beni anladıysa, hatta gürültüden duymayı başardıysa bile, umursamadı. Dergilerin olduğu dolaba yöneldi ve onu da devirdi. Günlük ve aylık dergilerin sayfaları havada uçuştu, raflar paramparça oldu. Sandalyeler duvarlara çarptı. Televizyonum yerlerde yuvarlandı. Buzdolabım parçalara ayrıldı. Yazar kasam zil sesleri çıkararak kırıldı.

Bu şey her neyse kitap dükkânının içinde öfkeyle dolaştı, giriş katını tamamen yerle bir etti, sevdiğim her şeyi paramparça etti, kutsal mabedimi harabeye çevirdi.

Benimse yapabildiğim tek şey olduğum yerde kalıp bütün olan biteni seyretmekti.

Parçalanacak ya da kırılacak bir şey kalmadığında ise bana döndü.

Fildişi renkli derisi ve kırmızı gözleri ay ışığının altında parladı. Kollarından ve boynundan damarlar ve tendonlar fışkırıyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Boynuzlarına toz toprak bulaşmıştı. Kafasını vahşi bir hareketle sallayınca plastik ve tahta parçaları havaya saçıldı.

Tarih öncesi zamanlardan kalma yüzüyle, uzun siyah saçlarının arasından, nefret dolu gözlerle bana baktı.

Ben de, nefes almaktan bile korkarak, ona baktım. Beni öldürmek için mi kurtarmıştı? Aslına bakılırsa bunu hak etmiştim.

Bir zamanlar elimde olan ama kaybettiğim şeyleri bana hatırlatıyordu. Asla tam olarak göremediğim ve öldürdüğüm. Silvers'daki yaratığıma bir yandan çok benziyordu,

bir yandan çok farklıydı. Barrons önüne geçilmez derecede cinayete meyilli birisiydi. Ne kadar küçük veya korumasız olursa olsun, önüne gelen her şeyi öldürmekten kendini alamazdı. O uçurumun ucunda, Barrons'un gözlerindeki deliliği görmüştüm.

Bu canavar da bir ölüm makinesiydi ama şuursuz değildi. Gözlerinde delilik yoktu, yalnızca öfke ve kana susamışlık vardı.

Bu Barrons'du. Ama değildi.

Gözlerimi kapattım. Ona bakmak içimi acıtıyordu.

Az önce olduğundan çok daha yakınıma gelerek, göğsünün derinlerinden bir yerden gelen bir sesle hırladı.

Gözlerimi açtım.

Yarım metre ötemde dikilmiş, dinmemiş bir nefretle yukarıdan bana bakıyordu. Köpek gözleriyle boynuma bakıyordu, pençelerini açıp kapamasından aklından boğazımı sıkmaktan başka bir şey geçmediği anlaşılabiliyordu.

Kafamın arkasını ovuşturarak Barrons'un işaretinin hâlâ orada olmasına şükrettim. Bu yaratık çok istemesine rağmen bana zarar vermediğine göre, Barrons'un işareti hâlâ beni koruyordu. Acaba bu işaret Barrons'a benzeyen bu yaratıkların hepsinden koruyabilecek miydi beni? Barrons ölmeme asla izin vermeyeceğini söylemişti. Anlaşılan ona bir şey olması ihtimaline karşılık işaretin beni korumaya devam etmesi için gereken önlemleri almıştı. Ryodan ve ben ve bir hançer gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sözlerim onu öfkelendirmişe benziyordu. Uzanıp ceketimin yakasından tutarak beni havaya kaldırdı ve oyuncak bebek gibi salladı. Dişlerim birbirine çarptı, kemiklerim çatırdadı.

Belki de bu işaret beni hiç de korumuyordu.

Bu akşam burada ölmeyecektim. Görevimin gidişatı değişmiş olabilirdi ama amacım değişmemişti. Ayaklarım yere sürterek havada sallanırken gölüme yöneldim ve kızıl harflerimi çağırdım. Harflerim Unseelie Prensleri'ni uzak tutmuştu, ki Fae Prensleri bu canavardan çok daha güçlü ve tehlikeliydi.

Gölümün yüzeyinde başka şeyler de yüzüyordu ama onları dikkate almadım. Eminim ki geleceğimde bu karanlık, durgun suların altında saklı olan her şeyi keşfetmeme yetecek kadar, hatta istediğimden bile fazla vaktim olacaktı. Ellerimi suya daldırdım, istediğim şeyi aldım ve hemen gölden çıktım.

Canavar hâlâ beni sallıyordu. Kısık gözlerine bakarken bu yaratığın Barrons kadar deli olmadığı konusundaki düşüncelerimi tekrar gözden geçirmem gerektiğini fark ettim.

Üzerinden kan damlayan yumruğumu havaya kaldırdım. Fildişi derili canavar, boynuzlu kafasını salladı ve kükredi.

"Beni yere bırak," diye emrettim.

O kadar hızlı hareket etti ki, ben ne olduğunu bile anlayamadan elimi tamamen ağzına aldı. Daha "bırak" kelimesini bitiremeden elimi kaptı ve siyah sivri dişlerini bileğime geçirdi.

Ama sandığım gibi elimi koparmadı. Elimi *emdi.* Islak ve sıcak dili parmaklarımın üzerinde gezindi.

Elimi nasıl aniden kaptıysa, aynı şekilde bir anda bıraktı. Elim boştu.

Boş gözlerle elime baktım. Fae'lerin en ölümcül olanlarını bile korkutan bu harfleri yedi mi şimdi bu? Lezzetli

bir meze gibi. Dudaklarını yaladı. Ana yemek ben miydim? Bir anda diğer yumruğum da kayboldu.

Derimin üzerinde titiz bir şekilde çalışan ıslak diliyle ve bileğimi kavrayan sivri dişleriyle o yumruğumun içindekileri de aldı.

Beni yere bıraktı. Ayaklarımın üzerine dengesiz bir şekilde düştüm ve kanepeye kapaklandım.

O ise yalanmaya devam ederek uzaklaşmaya başladı.

Süt beyazı ay ışığının altında durduğu anda gözlerim kısıldı. Bir tuhaflık vardı. Her şey yolunda gibi görünmüyordu. Aslında, acı çekiyor gibiydi.

Aklımda korkunç bir düşünce belirdi. Ya bu zehirli bir kıymaya kayıtsız kalamayacak bir köpek gibi kanlı gördüğü her şeyi yiyecek akılsız bir canavarsa ve ben ona ölmesine neden olabilecek bir şey vermişsem?

Yine bu yaratıklardan birini öldürmek istemiyordum! Bu da Barrons gibi kurtarmıştı beni.

Ona her ne yaptıysam ölmemesini umarak, korku dolu gözlerle onu seyrettim. Ben sadece ondan kurtulmak, kendime çekidüzen verecek bir yer bulmak ve yoluma devam edebilmek için güç toplamak istemiştim. Silahlarımın sayısı azalmıştı. Onları iyi değerlendirmem gerekiyordu.

Sendeledi.

Lanet olsun! Ne zaman aklım başıma gelecek?

İç burkan bir inlemeyle kalçalarının üzerine düştü. Derisinin altındaki kaslar titremeye başladı. Kafasını geriye attı ve uludu.

Ellerimle kulaklarımı tıkamama rağmen sağır edici bir sesti bu. Uzaktan bu acıklı konsere eşlik eden sesler duyuldu.

Bu seslerin sahiplerinin, kardeşlerinin yanında olmak ve beni paramparça etmek için derhâl kitapçıya doğru koşuyor olmamaları için dua ettim. Onları da zehirli harflerle kandırabileceğimi hiç zannetmiyordum.

Canavar dört ayağının üzerinde, kocaman kafasını duvardan duvara vurarak, çenesi açık, dili içeri kaçmış, pençelerini çıkarmış şekilde gözümün önünde can çekişiyordu.

Kalbime bir ok gibi saplanan bir çaresizlik ve perişanlıkla uludu, uludu.

"Seni öldürmek istememiştim!" diye feryat ettim.

Yere çömeldi ve değişmeye başladı.

Evet, onu öldürdüm. Barrons'u öldürdüğümde de aynen böyle olmuştu.

Belli ki ölmek, onları değişmeye zorlamıştı.

Öylece bakakalmıştım, gözlerimi ondan alamıyordum. Bu günahımı da ötekiler gibi sahiplenecektim. Değişene kadar bekleyecek ve *Sinsar Dubh*'la yaratacağım yeni dünyada ona özel bir şey yapabilmek için yüzünü hafızama kazıyacaktım.

Belki onu olduğu şeye dönüşmekten kurtarabilirdim. Bu canavarın derisinin altında kim nefes aldı? Barrons'un beni kaçırmak için geldiği manastıra getirdiği diğer sekiz kişiden birisi mi? Onu Chester'ın yerinden tanıyor muydum acaba?

Boynuzları eridi ve yanaklarına doğru akmaya başladı. Kafası sanki canavarın içindeki aşırı büyük kütle, küçücük bir alana sıkışmış da, canavar da buna direniyormuş gibi eğrildi, büğrüldü, tuhaf şekiller aldı. Titreyerek kendi önüne doğru kapanırken ahşap zeminde derin çizikler bıraktı.

Yerde hareketsiz duran pençeler parmaklara dönüştü. Sağrılar havalanıp kendini şöyle bir yere vurdu ve bacaklara dönüştü. Fakat doğru değillerdi. Kol ve bacaklar yanlış yerdeydi, kemikler olmaları gereken konumlarda değildi.

Hâlâ uluyordu ama ses değişiyordu. Ellerimi kulaklarımdan çektim. Uluyuşundaki insani yön kanımı dondurmuştu.

Tuhaf hareketler yapan kafası, sağa sola sallanmaya başladı. Ay ışığının altında parlayan vahşi gözlerini, sivri dişlerini ve hırıldarken akan salyasını gördüm. Sonra alnına düşen perçemleri bir anda eridi, parlak siyah tüyleri seyreldi.

Aniden kasılarak yere yığıldı.

Sonra aniden ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı. Kafası aşağıdaydı. Kemikleri çatır çutur sesler çıkararak yerine oturdu. Güçlü, kaslı omuzlar oluştu. Elleri büyüdü. Bir bacağını hafifçe geri atıp öbür ayağını bükerek saldırı pozisyonu aldı.

Ay ışığının altında yere çömelmiş çıplak bir erkek.

Nefesimi tutup, kafasını kaldırmasını bekledim. Akılsızlığım yüzünden kimi öldürmüştüm acaba?

Bir süre onun ve benim nefes alışımız dışında hiçbir şey duyulmadı.

Sonra gırtlağını temizledi. En azından ben öyle algıladım. Daha çok sanki ağzının içinde kuyruğunu sallayan bir çıngıraklı yılan varmış gibi bir ses çıkardı. Bir süre sonra da güldü ama bu gerçek bir gülme değildi. Şeytanın kontratınızın sona erdiğini bildirmek üzere geldiği gün çıkarabileceği sese daha çok benziyordu.

Kafasını kaldırıp, suratına düşen saçları geri atıp, aşağılayan gözlerle alaycı bir şekilde gülümseyince, yavaş yavaş, olduğum yerde eridim.

"Ah, ama hayatım, sevgili bayan Lane, ben de tam bunu söylemek istiyordum. Öldürdün," dedi Jericho Barrons.

II. KISIM

Algıyla
Yaratım arasına
Duyguyla
Tepki arasına
Düşer o Gölge

-T.S. ELIOT

Yalanlarında gerçeklik var
İnancında şüphe
Kurduğun her şeyi yerle bir ettin

-LINKIN PARK, "IN PIECES"

"Neden beni üzüyorsun?"

"SENİ SEVİYORUM."

"Sen sevme yetisinden yoksunsun."

"BENİM YETİLERİMDEN DAHA ÜSTÜN BİR ŞEY YOKTUR. BEN HER ŞEYİM."

"Sen bir *kitapsın*. Sayfaların, cildin var. Sen doğurulmadın. Sen yaşamıyorsun. Sen bencil bir kralın yanlış bulduğu her şeyi attığı bir çöplüksün."

"BEN ZAYIF BİR KRALIN DOĞRU BULDUĞU HER ŞEYİM. O GÜÇTEN KORKARDI. BENSE KORKU NEDİR BİLMEM."

"Benden ne istiyorsun?"

"GÖZLERİNİ AÇ. GÖR BENİ. KENDİNİ GÖR."

"Gözlerim zaten açık. Ben iyiyim. Sen kötüsün."

-SINSAR DUBH'LA KONUŞMALAR

15

Daha önce kimseye bahsetmemiştim ama Dublin'e ilk geldiğimde beni kötü zamanlarda dik tutacak gizli bir fantezim vardı.

Hepimizi kandırdıklarını, Ashford'a yollanan naaşın Alina'ya değil, ona inanılmaz derecede benzeyen başka bir sarışın kıza ait olduğunu düşünmüştüm. Babamın karşılaştırmak istediği ve yüzde yüz uyumlu çıkan diş raporlarını inatla reddetmiştim.

Temple Bar sokaklarında Alina'nın katilini ararken her an bir köşeyi döndüğümde karşıma çıkabileceğine inanırdım.

Bana afallayarak bakıp, *ufaklık ne haber? Annem ve babam iyi mi? Sen burada ne yapıyorsun,* diyeceğini, birbirimize sarılıp gülüşeceğimizi, her şeyin bir kâbus olduğunu ama artık bittiğini söyleyeceğimizi hayal ederdim. Birer bira içip alışverişe gideceğimizi, İrlanda'nın kayalık kıyılarında bir plaj bulacağımızı düşlerdim.

Ölüme hazırlıklı değildim. Kimse değildir. Kendinizden bile çok sevdiğiniz birini kaybedersiniz ve bir anda ölüm

fikriyle yüzleşmek zorunda kalırsınız. Cennet ve cehenneme gerçekten inanıp inanmadığınızı sorguladığınız ve inançlarınıza tutunabilmek için çeşitli sebepler uydurduğunuz uykusuz geceler geçirirsiniz. Çünkü bunların aslında öyle, bir küçük dua kadar yakınınızda olduğuna inanmak istemezsiniz.

İçimde bir yerlerde bunun basit bir fantezi olduğunu biliyordum. Ama buna ihtiyacım vardı. Bir süre işe yaramıştı.

Kendime Barrons'la ilgili fanteziler üretmeyi yasaklamıştım. Öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyordum çünkü Ryodan'ın da çok yerinde tespitiyle, öfke insana güç veren bir yakıt gibiydi. Benim öfkem plutonyumdu. Zaman içinde radyasyon zehirlenmesi yüzünden mutasyon geçirebilirdim.

Sevdiğiniz birini kaybetmenin ve onu bir daha göremeyecek olmanın getirdiği acının en kötü tarafı, bazı şeyleri asla söyleyememiş olmaktır. Bu söylenmemiş sözler peşinizi bırakmaz, bu hayatta önünüzde daha çok vakit olduğuna inandığınız için sizi aşağılar. Kimsenin böyle bir vakti yoktur.

Şu an, burada, Barrons'la karşı karşıya dururken, dilimi kıpırdatamadım. Tek bir kelime bile edemedim. Söyleyemediğim sözler ağzımın içini dolduran, yutamadığım bir kül yığını gibi beni boğuyordu.

Ama daha kötüsü, birilerinin benimle *bir kez daha* oyun oynadığını fark etmekti. Karşımdaki ne kadar gerçek görünürse görünsün, bunun bir illüzyondan başka bir şey olmadığını biliyordum.

Hâlâ *Sinsar Dubh*'ın elindeydim.

Darroc'u öldürdüğü sokaktan ayrılmamıştım aslında.

Kitap bana canı ne istiyorsa onu yaparken, ben *K'Vruck*'ın önünde duruyor, belki de bir çöp yığınının üzerinde yatıyordum.

Bu durumun, Barrons'la birlikte onu taşlarımızın yardımıyla köşeye sıkıştırdığımız gece, aslında o benim üzerime çökmüş beni okurken, beni, kaldırıma çökmüş onu okuduğuma inandırmasından hiçbir farkı yok.

Bununla mücadele etmeliyim. Gölümün derinliklerine dalmalı, en iyi yaptığım işi yapmalıyım. Olaylar ne kadar kötüye giderse gitsin sürekli ileriye gitmeliyim. Ama burada Barrons'un mükemmel kopyasına bakarken bu seraptan ayılmak için gerekli enerjiyi toplayamıyordum.

Jericho Barrons'un çıplak görüntüsünden daha kötü işkence yöntemleri vardı.

Sidhe kâhini merkezimi arayıp bu serabı bir dakika içinde yok edeceğim. Belki on dakika. Yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle sırtımı şömineye yasladım ve düşündüm: *Yap da görelim.*

Barrons illüzyonu ayağa kalktı ve kas yığını hâlinde karşımda dikildi.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Onu baştan aşağı süzdüm. Kitap mükemmel bir iş çıkartmıştı, en ince detayına kadar aynısını yaratmıştı Barrons'un.

Ama dövmelerini yanlış yapmıştı. Barrons'un vücudunun her santimini bilirim. Jericho Barrons'u son gördüğümde her yeri kırmızı ve siyah koruma dövmeleriyle kaplıydı. Şu an ise sadece karnında dövme vardı.

"Başaramadın," dedim Kitap'a. "Ama iyi deneme."

Sahte Barrons gerildi, dizlerini hafifçe kırdı, ağırlığını öne doğru verdi. Bir an için üzerime atlayacak zannettim.

"Ben mi başaramadım?" diye hırladı uydurma Barrons. Üzerime doğru yürümeye başladı. Göz hizasında hareket eden bunca şey varken yüzüne bakmak çok zordu.

"Bunun nesini anlayamadın?" diye sordum tatlı bir sesle.

"S.kime bakmayı bırak," diye kızdı.

Ah, evet, bu kesinlikle bir illüzyon. "Barrons s.kine bakmamdan çok hoşlanırdı," dedim. "Bütün gün ona baksam, s.kinin ne kadar harika göründüğüne dair şarkılar bestelesem çok mutlu olurdu."

Bir anda fırlayıp yakama yapıştı ve beni kendine çekti. "Bu sen beni öldürmeden önceydi embesil karı!"

Hiç istifimi bozmadım. Onunla böyle burun buruna gelmek bir tür uyuşturucu gibiydi. Buna ihtiyacım vardı. Bunun için canımı verirdim. Bu maskaralığa bir son vermek istemiyordum. "Gördün mü, ölü olduğunu kabul ediyorsun," diye kaçamak bir cevap verdim. "Ayrıca ben embesil değilim. Embesil olsam beni kandırabilirdin."

"Ben ölmedim." Beni alıp duvara yapıştırdı ve üzerime çullandı.

Barrons'unkine benzeyen ellerin bana dokunmasından o kadar hoşlanmış, illüzyon da olsa o siyah gözlere bakıyor olmaktan öylesine etkilenmiştim ki, kafamın duvara çarpmasını bile hissetmemiştim. Bu Beyaz Köşk'ün siyah kanadında onun hatırasıyla geçirdiğim kısa süreden bile daha gerçekçiydi.

"Öldün."

"Ölmedim."

Ağzı kapalıydı. Bunun gerçekten Barrons olmaması kimin umurunda ki? Dudakları aynıydı. Yüzü aynıydı. Bir

öpücük istemek çok mu olurdu? Dudaklarımı ıslattım. "İspat et."

"Ölü olmadığımı mı ispat etmemi istiyorsun?" dedi söylediklerime inanamayarak.

"Çok şey istediğimi sanmıyorum. Sonuçta seni bıçaklayarak öldüren benim."

Avuçlarını kafamın iki yanından duvara dayadı. "Akıllı bir kadın olsan bunu bana hatırlatıp durmazdın."

Bana hayatta olduğumu hissettiren o baharatlı, egzotik kokusunu içime çektim. Aramızda ezelden beri var olan o elektrik tenimi yaktı. Çıplaktı ve beni duvara yapıştırmıştı, Kitap'ın bana bir oyun oynadığını bilmeme rağmen söylediği sözlere bir türlü odaklanamıyordum. Kayıp dövmeler dışında her şey gerçek gibiydi. Kitap Barrons'un s.kinin ne kadar büyük olduğunu biliyordu ama dövmeleri doğru yapamamıştı. Küçük bir detayı atlamıştı.

"Etkilendim," diye mırıldandım. "Gerçekten."

"Etkilenip etkilenmediğin zerre kadar umurumda değil bayan Lane. Umurumda olan tek bir şey var. *Sinsar Dubh*'ın nerede olduğunu biliyor musun? Yoksa Kitap'ı bulup o melez piçe mi verdin?"

"Amma komiksin yahu," diye kahkahayı bastım. *Sinsar Dubh* birisinin illüzyonunu yaratmıştı ve bana *Sinsar Dubh*'ın nerede olduğunu soruyordu. "Biraz fazla ileri gitmiyor musun?"

"Soruma cevap ver yoksa kafanı kopartırım."

Barrons böyle bir şeyi asla yapmazdı. *Sinsar Dubh* bir hata daha yapmıştı. Barrons beni korumak için and içmişti ve son ana kadar bu andına sadık kalmıştı. Hayatımı kurtarmak için ölmüştü. Bana asla zarar vermezdi ve elbette öl-

dürmezdi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye dalga geçtim.

"Onunla ilgili her şeyi biliyorum." Küfretti. "Kendimle ilgili yani."

"Bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Atıyorsun."

"Atmıyorum!"

"Atıyorsun."

"Atmıyorum!" diye bağırdı ve deli gibi solumaya başladı. "Kahretsin. Bayan Lane beni çıldırtıyorsun ulan!"

"Sözlerini aynen iade ediyorum Barrons. Ayrıca şu *kahretsin*leri, *ulan*ları kes istersen. Biraz fazla oluyor. Gerçek Barrons'un ağzı bu kadar bozuk değildi."

"Barrons'un ne kadar ulan diyeceğini bilirim ben ulan. Onu hiç de zannettiğin kadar tanımıyorsun."

"Barrons'muş gibi yapmayı keser misin!" diyerek göğsünden ittiriyorum. "Sen o değilsin ve asla olamayacaksın!"

"Ayrıca bu, sen beni öldürmeden ve bir aydan kısa bir süre içinde yerime Darroc'u koymadan önceydi! Pek üzülmedin galiba bayan Lane?"

Bunu nasıl söyleyebilir? Baştan aşağı üzüntüydüm. Keder ve intikam duygusuyla yaşadım. "Hatırlatmak isterim ki sen üç gündür ölüsün. Ve ben bu işte yokum. Git buradan. Git. Uzaklaş." Ellerini kafamın yanından itiyorum ve hışımla yanından uzaklaşıyorum. "Sana yaptığım şeyin nedenlerini savunacak değilim, hele ki sen gerçekten burada bile değilken. Bu çok manyakça, benim için bile."

Kolumdan tutuyor ve beni geri çekiyor. "Benim burada olduğuma inansan iyi edersin bayan Lane. Seni öldürece-

ğime inansan da iyi edersin. Sadakatini, daha doğrusu sadakatsizliğini daha iyi gösteremezdin. Ryodan benim senin için bir tehdit olduğumu söylediği anda üzerime çullandın ve bir an bile tereddüt etmeden işimi bitirdin."

"Tereddüt ettim! Koruyucu canavarımı öldürmek istemiyordum. Ryodan bana öldürmem gerektiğini söyledi! Sen olduğunu bilmiyordum!" Güzel. Şimdi de *Sinsar Dubh*'ın sahte Barrons'uyla Barrons'u öldürmem hakkında tartışıyoruz. Bana bunu yapmayı neden istiyor ki? Bana bu kavgayı yaşatınca Kitap'ın eline ne geçecek?

"Bilmen gerekirdi!" diye bağırdı.

Bunu bitirmem, illüzyona bir son vermem gerektiğini biliyordum ama yapamadım.

Barrons'un yanında olmak bana hep haz verirdi, bu yüzden bu Barrons'un bir serap olduğunu bilmeme rağmen hiç umursamıyordum. Bazı insanlar içinizdeki en kötü şeyleri, bazıları ise en iyi şeyleri ortaya çıkartır. Ama çok nadir bulunan ve bağımlılık yapan bazıları vardır ki, içinizdeki her şeyin en çoğunu bulup çıkartır.

Size kendinizi öyle canlı hissettirirler ki, size iyi gelsinler diye peşlerinden cehenneme bile gidersiniz.

"Nasıl bilebilirdim ki? Bana karşı hep çok dürüst olduğun için mi? Jericho Barrons'un en iyi yaptığı şey, en parlak olduğu konu bilgi paylaşmak olduğu için mi? Hayır, çünkü EÖ'yü tuşlarsam neler olabileceğini zahmet edip de söylememiştin bana. Bir saniye, buldum: Bilmem gerekirdi çünkü bana ara sıra üç metre boyunda, boynuzlu, deli bir canavara dönüştüğünü itiraf etmiştin. Tıpkı bir çok sırrımızı açık yüreklilik ve güven duygusuyla paylaştığımız gibi!"

"Ben deli değilim. Sürekli etrafına işeyecek kadar aklım başımdaydı. Seni beslemek için avlandım. Arkandan öteberini topladım. Bunu başka kim yapardı ki? V'Lane'in işeyecek bir aleti bile yok. Senin şu küçük MacKeltar'ın kendi yaptığı işleri sahiplenecek cesareti yok. Belli ki bir kadını sahiplenmek için gereken şeyleri yapmaktan aciz!"

"Sahiplenmek mi? Sence bir kadın sahiplenilebilir mi?"

Bakışlarıyla, *ah, tatlım, elbette. Bunu ne kadar çabuk unuttun,* dedi.

"*Pri-ya* hâlindeydim!"

"O hâlinle çok daha fazla hoşuma gidiyordun!" Gözleri sanki az önce bir şeyi nihayet anlamış gibi kısıldı. "Senin için yalnızca üç gündür mü ölüyüm? Sonra da hemen ertesi gün çaresizlikten Darroc'a mı yanaştın? Yerime birini koymak için bir gün mü bekleyebildin? Ben haftalarımı acaba Darroc senin kafana yerleştirdiğim işareti sökecek mi, acaba Silvers'da senin izini sürebilecek miyim diye kaygılanarak geçirdim. Ben senin kıçını ondan kurtarmak için geri gelmeye çalışıyorum, sen o kıçın bir parçasını ona veriyorsun!"

"Darroc'a bir şeyimi falan vermedim!" Geri gelmek mi? Nereden? Ölümden mi?

"Benim bildiğim, bir kadın eğer bir erkeğe o şekilde sürtünüyorsa onunla yatıyor demektir."

"Yaptığım ve yapmadığım şeylerle ilgili en önemli konuyu bilmiyorsun. Gizlice bir iş çevirmek diye bir şey duymadın mı hiç? Veya düşmanınla yatmak diye."

"'Bence sen kral olmalısın Darroc'" diye sesini incelterek beni taklit ediyor. "*Sen de beni istersen eğer, kraliçen olmaktan gurur duyarım.*"

Ağzım açık bakakaldım.

"Bunu lafı sen söylemedin mi?"

"Sen beni takip mi ediyordun? Ayrıca sen Barrons olsaydın, laflara inanmazdın."

"Yaptığın şeyler niyetini açıkça belli ediyor zaten. Dün gece nerede uyudun bayan Lane? Burada değil herhâlde. Dükkânın kapısı açıktı. Yatak odan da, kahrolası gururun da üst katta hazır bekliyordu."

Ağzımı açtım, sonra hemen kapattım. Gurur mu? Barrons "gurur" kelimesini yüzüme mi vuruyordu? Yani şey, *Sinsar Dubh* demek istemiştim. Hepsi birbirine girmeye başlamıştı artık. Kaşlarımı çattım. Burada çok büyük bir tuhaflık vardı. "Barrons" ve "gurur" kelimelerini aynı cümle içinde kullanmayı aklımın ucundan bile geçiremezdim ama yine de *Sinsar Dubh*'ın da bana neden böyle bir oyun oynamak isteyeceğini bir türlü anlayamıyordum. Daha önce hiç bu kadar uzun ve detaylı bir illüzyon yaşatmamıştı bana. Bunu yaparak eline ne geçtiğini merak ediyordum.

"Bu akşam neden senle ve Darroc'la sokakta olduğumu biliyor musun?" Ben cevap vermeyince parladı. "Cevap ver!"

Başımı iki yana salladım.

"Seni ve erkek arkadaşını gizlice takip etmiyordum. Lafı açılmışken, ablanın duygularını hiçe saymak nasıl bir duygu?"

"S.ktir git," deyiverdim bir anda. "Bu kadarı senin için bile çok aşağılıkça."

"Daha bir şey görmedin. Bu gece onu öldürmek için gelmiştim. Bunu çok önceden yapmalıydım. Ama bu zev-

ke erişemedim. *Sinsar Dubh* benden önce davrandı," dedi kırgın bir sesle.

"Yeter artık. *Sinsar Dubh* sensin."

"Pek sayılmaz. Ama her bakımdan onun kadar tehlikeliyim. Seni ikimiz de yok edebiliriz. Eğer bunu kafaya koyarsam seni benden kimse kurtaramaz."

Bu illüzyonun artık sona erme vakti gelmiş de geçiyordu. Bunun bu kadar uzun sürmesine izin vermemin tek nedeni zevkli bir şekilde başlamış olması ve kısa bir süre içinde sona erecek olduğuna inanmamdı. Ama Kitap'ın oynadığı bu tuhaf oyun her ne idiyse, bunu güzel bir şekilde oynamayacaktı. Bu soğuk, alaycı Barrons da hatırlamak istediğim adam değildi.

"Senin artık gitme vaktin geldi," diye homurdandım.

"Bir yere gitmiyorum. Gitmeyeceğim. Oyunun ortasında taraf değiştirmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Güçlü olan benim. Seninse başın dertte. Bana borcun var. Seni zincire vurabilirim, bağlayabilirim, sihirli bir boyunduruğa bağlayabilirim, yapmam gereken her şeyi yapabilirim. Bu Kitap'ı bulmama yardım edeceksin. Kitap'ı ele geçirirsem yaşamana izin verebilirim."

"*Sinsar Dubh* sensin," dedim yeniden ama protestom zayıf kaldı. O konuşurken ben *Sidhe kâhini* merkezime, illüzyonu yok edip altındaki gerçeği açığa çıkaran ve her şeyi gören göze dönüp, karşımdaki serabın üzerine bir lazer ışını gibi odakladım.

Hiçbir şey olmadı. Ne duman çıktı ne de serap yok oldu. Ellerim titriyordu. Ciğerlerime yeterince hava çekemiyordum.

Bu olamazdı.

Onu öldürmüştüm.

Sonra yaptığım şeyi fark edince acımı bir kitle imha silahına dönüştürmüştüm. Değiştirilemeyen bir geçmişi ve somut bir geleceği olan bir plan yapmıştım.

Ama bu, bu benim gerçeklik anlayışıma hiçbir şekilde uymuyordu. Amaçlarımla da, zaman içinde dönüştüğüm kişiyle de uzaktan yakından alakası yoktu.

"Ama vermeyebilirim de," dedi Barrons. "Bazı insanların aksine, ben duygusal anlar yaşamam."

Sert bir şekilde nefes aldım. İyice sersemlemiştim. Bu olamazdı. Barrons gerçekten karşımda durmuyordu.

Yoksa duruyor muydu?

Barrons'a benziyor, Barrons gibi kokuyor ve konuşuyordu; tavırları da tıpkı Barrons gibiydi.

Sidhe kâhini merkezimin canı cehenneme. Benim suya ihtiyacım vardı. Ve nereden bulacağımı biliyordum. Bakışlarımı Barrons'dan başka bir yere çevirdim ve durgun gölümden kana kana ham enerji içtim.

Bakışlarımı yeniden Barrons'a yönelterek tüm varlığımla bu hayale odaklandım.

"Bana gerçeği göster," diye buyurdum.

"Senin gözlerin gerçekleri göremeyecek kadar kör olmuş bayan Lane." O kurt gülümsemesiyle baktı bana ama o eski cazibesinden eser yoktu. Tüm suratını kaplayan bu dişler az önce bileğimi ısırıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Jericho Barrons hâlâ orada duruyordu.

Dimdik ayakta, çıplak ve öfkeden kudurmuş hâliyle karşımdaydı. Yumruk yaptığı elleriyle beni öldüresiye dövmek ister gibiydi.

Yere külçe gibi yığılmış hâlde Barrons'a baktım. "Sen, sen ölmemişsin." Dişlerim öyle takırdıyordu ki kelimeler ağzımdan güç bela çıkabildi.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Öyle bir bakış attı ki bana, o an ölmek istedim. "Yo, bir dakika. Üzgün değilim."

Bu kadarı fazlaydı. Başım dönmeye, gözüm kararmaya başlamıştı.

Bayılmışım.

16

Yavaş yavaş bilincim yerine geldi. Ayıldığımda kitap dükkânının zemininde, karanlığın içinde yatıyordum. Hayatım boyunca hep bayılmanın bir karakter zaafı olduğunu düşünmüşümdür ama şimdi fikrim değişti. Bu insanın kendini korumak için yaptığı bir şeydi. Vücut üstesinden gelinemeyecek kadar yoğun bir duyguyla karşılaştığı zaman, kafası kesik bir tavuk gibi ortalıkta koşarak kendine zarar vermemek için kendini kapatıyordu.

Barrons'un ölmediğini öğrenmek üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. Bir sürü duygu ve düşünce bir anda bir araya gelmeye çalıştı. Beynim, imkânsızın aslında mümkün olduğunu anlamaya, hislerime tercüman olacak kelimeleri bulmaya çalışınca bir anda kendimden geçmişim.

"Barrons?" Yerde dönerek sırtüstü yattım. Cevap yoktu. Bütün bunların bir rüya olması ihtimaliyle bir anda korkuya kapıldım. Barrons gerçekten ölmüş ve ben bu dayanılmaz gerçekle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacakmışım gibi geldi.

Olduğum yerde doğrulup oturma pozisyonuna geçtim ve tüm ümidimi yitirdim.

Yalnızdım. Bütün bunlar zalim bir illüzyon muydu? Bir rüya mıydı? Etrafıma bakınmaya, Barrons'un az önce burada olduğunu gösterecek bir şeyler aramaya başladım.

Kitap dükkânı harabeye dönüşmüştü. Bu kadarı da rüya olamazdı. Ayağa kalkınca bir anda ceketime iğneyle tutturulmuş bir not olduğunu fark edip durdum. Karmakarışık duygularla notu çekip aldım.

Bu dükkândan çıkarsan ve beni seni aramak zorunda bırakırsan, seni hayatının sonuna kadar pişman ederim. ~ Z

Aynı anda hem ağlamaya hem gülmeye başladım. Yerime oturup, kâğıdı mutluluk içinde göğsüme bastırdım.

Ölmemişti!

Bunun nasıl olabildiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Jericho Barrons yaşıyordu. Bu dünyadaydı. Bu benim için yeterliydi.

Ruhumu ezen ağırlığın kalkmasıyla ürpererek gözlerimi yumdum. Üç gündür ilk defa gerçekten nefes aldım. Ciğerlerimi doymak bilmemecesine havayla doldurdum.

Onu öldürmemiştim.

Suçlu değildim. Ablamı kaybetmiştim ama Barrons'u birileri bana bağışlamıştı. Dünyayı da bunun için yok etmek zorunda değildim artık. İkinci bir şans verilmişti bana!

Gözlerimi açıp notu tekrar okudum ve güldüm.

Barrons yaşıyordu.

Kitap dükkânımı tarumar etmişti. Bana bir mektup yazmıştı. Çok şeker bir mektup! Ne kadar mutlu bir gün!

Üzerine tehdit mesajı yazdığı kâğıt parçasını okşadım. Bu kâğıt parçasını seviyordum. Yazdığı tehdidi seviyordum.

Darmadağın olmuş dükkânımı bile seviyordum. Biraz zaman alırdı ama her şeyi yeniden yerine yerleştirebilirdim. Barrons geri dönmüştü. Dolapları yerden kaldırıp mobilyaları yerine koyabilirdim. Gelecekte bir gün koltuğuma oturup şöminedeki ateşe bakarken Barrons içeri girebilirdi ve bir şey demesine gerek olmayabilirdi. İstersek muhabetle, istersek somurta somurta öylece oturabilirdik. İstediği kadar tuhaf planlar yapmış olsun fark etmez, onunla her yere giderdim. Hangi arabayı alacağımız ve kimin kullanacağı konusunda tartışırdık. Canavarları öldürüp Kitap'ı nasıl ele geçireceğimize karar vermeye çalışırdık. Mükemmel olurdu.

Barrons yaşıyordu!

Ayağa kalkmak için hareket edince kucağımdan yere bir şey düştü. Düşen şeyi almak için yere eğildim.

Yere düşen şey Alina'nın fotoğrafıydı. Bu fotoğrafı, V'lane'in yaşadığım şehirde her şeyi düzelttiğini ve ailemi koruduğunu göstermek için beni Ashford'a götürdüğü gece ailemin posta kutusuna bırakmıştım. Darroc'un kafamın arkasındaki işaret yüzünden izimi bulduğu ve annemle babamı kaçırdığı gece.

Bu, Darroc'un BB&'nin kapısına bıraktığı, üzerinde eğer ailemin hayatına değer veriyorsam Silvers üzerinden onun yanına gitmem gerektiği yazan bir kartvizitti.

Barrons'un bu kartı bana bırkmasının tek bir anlamı olabilirdi: Ben EÖ'yü tuşlayarak onu Silvers'a çağırmadan önce annemi ve babamı kurtarmıştı.

Ama Barrons bu fotoğrafı bana hediye olsun diye ya da kendimi daha iyi hissetmem için bırakmamıştı. Darroc neden bıraktıysa o yüzden bırakmıştı. Aynı noktaya vurgu yapmak için.

Ailen elimde. Sakın benle oyun oynamaya kalkma.

Tamam, bana biraz kızgındı. Bunu anlayabilirdim. O beni öldürmüş olsaydı, ne kadar mantıksız bir hareket olursa olsun ben de ona kızardım. Ama o bunun üstesinden gelebilirdi.

Daha ne isteyebilirdim ki? Yani aslında isteyebilirdim, mesela Alina'nın geri gelmesi ve tüm Fae'lerin ölmesi gibi. Ama bu kadarı da yeterdi. Yaşamak istediğim dünya böyle bir yerdi.

Ailem güvendeydi.

Fotoğrafı ve mektubu sıkıca tutup bağrıma bastım. Barrons'un beni böyle yerlerde sürünür hâlde bırakıp gitmesi hiç hoşuma gitmemişti ama en azından onun varlığına dair bir kanıtım vardı ve geri geleceğini biliyordum.

Ben Güç Nesneleri dedektörüydüm, o ise Güç Nesneleri yönetmeniydi. Biz bir takımdık.

Barrons yaşıyordu!

Jericho Barrons'un ölmemiş olmasının verdiği mutlulukla gece boyunca uyanık kalmak istedim ama vücudumun başka fikirleri vardı.

Yatak odama girdiğim anda çökmek üzereydim. Alina'nın ölümünden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da acının her gün maraton koşmaktan daha yorucu bir şey olduğuydu. İnsanı perişan edip, ruhunu ve bedenini yıpratıyordu.

Aynada kendime bakarak geri zekâlı gibi sırıta sırıta yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Fakat bu kadarı bile benim için aşırı bir hareketti. Kendimi çuval gibi yatağa atıp, Barrons'u öldürmemiş olduğum fikrinin koynuna

girerek kıvrılıp yatmak istedim. Suçlu değildim. Barrons ölmemişti.

Beni beklememiş olmasına üzülmüştüm. Keşke nerede olduğunu bilseydim. Keşke cep telefonum olsaydı.

Ona asla söyleyememiş olduğum şeyleri söylerdim. Duygularımı itiraf ederdim. Zayıf biri olmaktan korkmazdım. Onu kaybetmek duygularımı netleştirmişti, ben de bu duyguları çatıya çıkıp dünyaya haykırmak istiyordum.

Ama ne gecenin bu saatinde nereye gittiği hakkında bir fikrim, ne de kıpırdayacak hâlim vardı. Acı beni kararlı kılan ve ayakta tutan güçtü. Acı olmadan elim ayağım tutmuyor gibiydi.

Yarın başka bir gün olacaktı.

Ve Barrons o gün yaşıyor olacaktı!

Soyunup yatağa girdim.

Yorganı üzerime çektiğim anda uyuyakalmışım. Aç karnına ve bir an bile dinlenmeden cehennemi boydan boya yürümüş bir kadın gibi kendimden geçmişim.

Rüyalarım çok renkliydi, sanki gerçek gibiydi.

Rüyamda Darroc'un ölüşünü gördüm. Ölümünün bu kadar kolay bir şekilde olması, intikamımın Avcı'nın pençeleriyle elimden kapılıp götürülmesi canımı sıkmıştı. Sonra Silvers'a geri dönüyor, Christian'ı arıyor ama bir türlü bulamıyordum. Sonra manastırda yerde yatıyordum ve Rowena gelip boğazımı kesiyordu. Kanlar fışkırıyor, etrafımdaki toprak çamur oluyordu. Sonra *Soğuk Yer*'e gidiyor, güzel kadının peşine düşüyor ama bir türlü yakalayamıyordum. Sonra istediğim şeyi sonunda başardığımı, dünyayı yok ettiğimi ve yerine kendi istediğim dünyayı koyduğumu gördüm. Sonra bu yeni dünyaya gidip orada

K'Vruck'ın üzerine biniyordum. Kocaman siyah kanatlarını her çırpışında rüzgârında saçlarım birbirine giriyor, Pink Martini'nin *Qué Sera Sera* yorumunun insanın zihnine işleyen melodisi cehennemden gelen bir klavsen gibi kulaklarımda çınlarken, ben şeytani kahkahalar atıyordum.

On altı saat uyumuşum. Bu uykunun her saniyesine ihtiyacım vardı. Son üç gün sürreal bir kâbus gibi geçmişti ve yorgunluktan bitap düşmüştüm.

Uyanır uyanmaz yaptığım ilk şey Barrons'un yazdığı notu yastığımın altından alıp, kendimi onun hâlâ hayatta olduğuna ikna etmek için yeniden okumak oldu.

Sonra fırlayıp merdivenlerden öyle bir hızla indim ki, son beş basamakta pijamalı popomun üzerinde sektim. Kitap dükkânının hâlâ darmadağın olup olmadığını merak ediyordum.

Kitap dükkânı hâlâ darmadağındı. Yerdeki dökümtülerin arasında mutluluktan dans ettim.

Hâlâ öğlen saatleri olduğu ve Barrons akşamüstü olmadan dükkâna pek gelmediği için tekrar üst kata çıkıp uzun bir banyo yaptım. Kokumdan, kirimden ve tüylerimden arındım.

Sırtımı duvara yasladım, bacaklarımı uzattım ve belimdeki hançerin üzerinden damlayan suları seyrettim. Hiçbir şey düşünmeden bir süre öyle durmak istedim.

Ne yazık ki zihnim bir türlü durmuyor, bedenim dinlenemiyordu. Bacak kaslarım hâlâ gergindi, boynum ve omuzlarım kaskatıydı, parmaklarım küvetin üzerinde trampet çalıyordu.

Bir şey beni rahatsız ediyordu. Hem de çok. Mutlu görünüşümün altında fırtınalar kopuyordu.

Beni bir şey nasıl rahatsız edebilirdi ki? Dublin'de durmaksızın yağan yağmura rağmen benim dünyamda gökyüzü masmaviydi. Böyle bir anda nasıl olur da mutluluktan uçmazdım? Güzel bir gündü. Barrons yaşıyordu. Darroc ölmüştü. Artık Silvers'da kısılı değildim, bir sürü canavarla ve insanın aklını başından alan illüzyonlarla savaşmıyordum.

Sorunun tam da burada olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım.

Şu an itibariyle yanlış giden bir şey yoktu, ayrıca dünyevi olayların o bilindik kaderini de çoktan kanıksamıştım.

Bu çok zoruma gidiyordu. Kendimi mengeneyle sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Buna da alışmıştım.

Bana bir hedef sunan ve o hedefe ulaşma yolunda zinde tutan şey, işlerin ters gidiyor olmasıydı.

Ama son yirmi dört saat içinde, acı ve öfkeden gözü dönmüş birinden, bu duygulardan tamamen kurtulmak için bir sürü geçerli nedeni olan birine dönüşmüştüm.

Barrons yaşıyordu. Acı mı? O da neymiş!

Ablamı öldürdüğüne inandığım ve öldürmeyi kafama koyduğum adam ölmüştü. Meşhur Yüce Efendi artık yoktu.

Hayatımın o kısmı sona ermişti. Darroc artık Unseelie'lerin komutanı olamayacak, hayatımı mahvedemeyecek, bana musallat olamayacak ve bana zarar veremeyecekti. Artık sürekli yan gözle onu takip etmek zorunda değildim. Beni *Pri-ya* hâline sokan piçten artık intikam almama gerek yoktu. Cezasını çekmişti. Yani, ölmüştü işte. Eğer intikam alacak kişi ben olsaydım cezasını çok daha kötü bir şekilde çekecekti.

Her şeye rağmen hayatımdaki en uzun süreli var olma sebebim olmuştu. Ve artık ölmüştü.

Bana geriye ne bıraktı peki? İntikam mı? O da neymiş!

Hep ikimiz arasında gerçekleşecek son bir hesaplaşmanın ve sonunda onu öldürmenin hayalini kurmuştum.

Peki şimdi kötü adam kim olacaktı? Alina'nın ölümünden dolayı kimi suçlayacaktım? Kimden nefret edecektim? Bu kişi Darroc değildi. Onun Alina'ya karşı zaafı vardı. Onu öldürmemişti; eğer ölümünden bir şekilde sorumlu idiyse de bu durumun farkında değildi. Altı aydır Dublin'deydim ve ablamın katilini bulmaya yaklaşamamıştım bile.

Barrons'un yaşadığını ve Darroc'un öldüğünü görünce tüm dikkatim intikama yönelmişti.

Ailem güvendeydi ve Barrons'un himayesindeydi. Kurtarmam gereken birisi de yoktu.

Amaçlarımın hiçbirinin aciliyeti yoktu artık. Kendimi kaybolmuş gibi hissettim. Yönümü şaşırmış gibi.

Elbette Silvers'a gitmeden ve her şey felaket bir şekilde tepetaklak olmadan önceki temel hedeflerimin çoğu hâlâ geçerliydi ama acı, beni küçücük bir kutuya sıkıştırmış ve vücudum o kutunun şeklini almıştı. Artık bu kutu olmadığına göre kendimi çuval gibi yere bırakabilirdim.

Sırada ne vardı? Buradan nereye gidecektim? Gerçekliğimdeki ani değişime uyum sağlayabilmek ve duygularımı benimseyebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamı daha çok karıştıran konu ise, Barrons'un yaşıyor olması nedeniyle hissettiğim mutluluğun altında bir kırgınlık yatıyor olmasıydı. Öfke desem daha doğru olur aslında. İçimde dolup taşan bir şeyler vardı. Ve ben bunu bilmiyordum bile. Ama derin-

lerde bir yerde, her şeyin altında, içten içe öfkeleniyordum ve kendimi çok, çok aptal hissediyordum. Sanki elle tutulur hiçbir yanı olmayan sonuçlara ulaşmışım gibiydi.

Canım müthiş sıkkın bir şekilde banyodan çıktım. Kendime bir elbise seçmeye çalıştım ama hiçbirini beğenmedim.

Dün ne giyeceğimi net bir şekilde biliyordum. Bugünse en ufak bir fikrim bile yok. Pembe mi, siyah mı? Belki de kendime yeni bir favori renk seçmenin vakti gelmiştir. Veya bir favori rengimin olmamasının.

Ben kararsızlıklar içindeyken pencere camına yağmur damlaları vurmaya başladı. Dublin bir kez daha griydi.

Kıçında JUICY yazan gri kapri pantalonumu, fermuarlı eşofman üstümü ve parmak arası terliğimi giydim. Barrons daha gelmediyse alt katı biraz toparlamaya başlayabilirdim.

Sonuçta sözünü dinlemiştim.

Ailem serbestti, ben yaşıyordum, Darroc ölmüştü ve taşlarım bir çatı katının harflerim tarafından sıkı bir şekilde korunan yatak odasında güvendeydi.

Benim hukukuma göre, burası benim kitap dükkânımdı.

Yani aynı zamanda *Lamborghini*'mdi. *Viper*'ımdı.

Barrons'un, "Bu benim de fikrim değildi," diye bağırdığını duydum, merdivenlerden aşağı inerken.

Çalışma odasının kapısı hafifçe aralık kalmıştı ve orada dolanıp durduğunu, bir şeyleri kaldırıp tekrar yenine koyduğunu duyabiliyordum.

Son basamakta durup sesini yeniden duymanın keyfini çıkararak gülümsedim. O gidene kadar dünyanın onsuz ne kadar boş olduğunun farkına varmamışım.

Gülümsemem kayboldu. Merdivenlerde sabırsızca beklemeye başladım.

Denizden yansıyan güneş ışığı gibi görünüyor olabilirdim ama durgun suların altında karanlık anaforlar vardı.

Kainattaki herkesi yok etme arzusuyla, düşünebileceğimden çok daha derine inmiştim. Bana neye mal olursa olsun, ihtiyacım olan bütün karanlık bilgileri Kitap'tan zorla almayı kafama kesin bir şekilde koymuştum. Bu dünyayı yok edip yerine yeni bir dünya yaratabilmem için bana öğreteceği her şeyi uygulamaya hazırdım. Bunun tek nedeni de Jericho Barrons'un ölmüş olduğuna inanmamdı.

Kitap'ı ele geçirmek ve yaratma ve yok etmeyle ilgili tüm büyüleri öğrenmek dışında somut bir planım yoktu. Geri dönüp de davranışlarıma baktığım zaman Kitap tarafından yoluma taş konulduğunu anlıyorum. Çılgınca bir tutku, delicesine bir kararlılık.

Alina'nın ölümü bile bunu yaşatmamıştı bana.

Saçlarımı tutup, sanki hafif bir acı hissiyle düşüncelerimi netleştirebilecekmişim gibi çektim. En son geçici deliliğime ışık tutabilecekmişim gibi.

Beni bu kadar konunun içinde böylesine deliye döndüren şey, işin ihanet kısmıydı herhâlde. Barrons'u bıçaklayan ben olmasaydım muhtemelen bu kadar kafayı yemeyecektim. Barrons'u kaybetmiş olmanın acısı elbette büyüktü ama beni esas yiyip bitiren şey suçluluk duygusuydu. Ben koruyucuma ihanet etmiştim, sonra o koruyucu da Barrons çıkmıştı.

İntikam ateşimi en çok alevlendiren şey acı değil, utanç duygusu olmuştu. Hepsi buydu. Suçluluk duygusu beni bir dünyayı yok edip yeni bir dünya yaratmaya kafayı tak-

mış, takıntılı bir kadına dönüştürmüştü. Alina'yı öldüren ben olsaydım ya da birileriyle beraber öldürseydim de tamamen aynı şeyleri hissederdim ve muhtemelen aynı şeyleri yapardım. Kendi suç ortaklığımı silme arzusu, sevgiden bile daha motive edici olurdu.

Artık içimi burkan o acı hissi ortadan kalktığı için, bu acıyla asla yaşayamayacağımı biliyordum.

Jericho Barrons için dünyayı yeniden yaratmak mı? Düşüncesi bile saçmaydı.

Alina'yı canım kadar sevmeme rağmen onun ölümü beni dünyayı yok etmek isteyen bir ölüm meleğine dönüştürmemişti.

Barrons'u ise yalnızca birkaç aydır tanıyordum. Eğer birisi için dünyayı yeniden yaratacaktıysam, bu kişi ablam olmalıydı.

Tamam, bu konu çözülmüştü. Mad Max'e dönüşmeyerek Alina'ya ihanet etmiş olmuyordum.

Peki neden hâlâ içimde kıpırdanan, yüzeye çıkmaya çalışan karanlık bir şeyler vardı? Beni yiyip bitiren şey neydi?

"Kahretsin Ryodan, bu konuyu bin kere konuştuk!" diye bir anda bağırdı Barrons. "Kaç zamandan beri aynı şeyi söylüyoruz. Bir plan yaptık ama sen uygulamadın. Onu güvenli bir yere götürmen gerekiyordu. Ben olduğumu asla öğrenmemesi gerekiyordu. Bizim ölmeyeceğimizi öğrenmiş olması senin suçun."

Donakaldım. Ryodan da mı yaşıyordu? Paramparça edilişini ve derin bir vadiye atılışını kendi gözlerimle görmüştüm. Kaşlarımı çattım. Barrons, "ölmeyeceğimiz" gibi bir kelime kullandı. Ne demek istedi? Asla ölmeyeceğiz gibi mi yani? Ne olursa olsun!

Bir süre sessiz kalınca cep telefonuyla konuştuğunu anladım.

"Savaşacağımı biliyordun. Kazanacağımı da biliyordun. Ben her zaman kazanırım. Bu yüzden senin bizi ayırman ve beni vurman gerekirdi. Böylece öldüğümü anlamayacaktı. Bir dahaki sefere daha fazla silah getir. Mesela roketatar falan. Belki beni vurmayı başarabilirsin," dedi Barrons alaycı bir şekilde.

Roketatar mı? Barrons bununla bile ölmez yani öyle mi?

"İşin içine sıçan sensin. Kız öldüğümüzü gördü."

Evet, aynen öyle. Peki neden ölmemişlerdi? Bir sessizlik daha oldu. Nefesimi tutup dinledim.

"Ne düşündükleri umurumda bile değil. Ayrıca bu oy zırvasını da kes. Kimse oy falan vermedi. Lor hangi yüzyılda olduğumuzu bile bilmiyor, Kasteo da bin yıldır tek bir kelime konuşmadı. Onu öldürmeyeceksin, kimse öldürmeyecek. Onu öldürecek biri varsa o da benim. Ve bu işi şimdi yapmayacağım. Kitap'a ihtiyacım var."

Bir anda irkildim. "Şimdi" kelimesini, sanki ilerde başka bir zaman da olabilirmiş gibi özellikle vurguladı. Beni şimdi öldürmemesinin sebebi de Kitap'a ihtiyacının olmasıydı.

Ben bu hıyar herif için mi yas tutuyormuşum? Bu herifin mi geri dönmesine seviniyormuşum? "Bin yıldır" kelimesinden bahsetmiyorum bile. O konuya sonra döneceğim.

"Eğer bu işi elimdeki en iyi şansı öldürmek için bu kadar uzun süre kovaladığımı düşünüyorsan benim hakkımda bir bok bilmiyorsun demektir."

İşte, Barrons'un Fiona'yı susturmak için öldürdüğü gece, Fiona'nın kullandığı kelime buydu. Ben Barrons'un "en iyi şansıydım." Hangi konuda?

"Elinden geleni ardına koyma. Sen. Lor. Kasteo, Fade. Yoluma kim çıkmak istiyorsa artık. Ama ben sizin yerinizde olsaydım bu işe karışmazdım. Bana pişman olacağınız şeyler yaptırmayın. Bunu mu istiyorsunuz? Anlamsız, sonsuz bir savaş. Gırtlak gırtlağa mı gelelim?"

Sessizlik.

"Ben sadık kalmam gereken şeyleri asla unutmam. Sense inandığın şeyi unutmuşsun. Kızın ailesinin hayatta kalmasını sağla. Dediklerimi yap. Bu iş yakında bitecek."

Yumruklarımı sıktım. Neymiş bu yakında bitecek olan şey?

"Yanıldığın nokta bu işte. Bir dünya diğerleri kadar iyi olmayabilir. Bazı dünyalar daha iyidir. Kızın bir kapalı kutu olduğunu başından beri biliyorduk. Evvelki gece onunla ilgili öğrendiğim şeyden sonra biraz zaman geçmesini beklemek zorundayım. Tellie'nin yerini tespit edebildiniz mi? O kadını sorgulamam gerekiyor. Eğer hâlâ hayattaysa tabii. Bulamadınız mı? Daha fazla adam yolla o zaman."

Benimle ilgili öğrendiği şey derken ne kastetti? Darroc'la işbirliği mi yaptım demek istedi? Yani ben ona ihanet etmek mi istiyordum? Yoksa ortada başka bir şey mi vardı? Tellie kimdi ve Barrons neden onu sorgulamak istiyordu?

"Darroc öldü. Kız, V'lane'e uydurduğunu söyleyecek. Çocuğa kimse inanmayacak." Yine uzun bir sessizlik. "Tabii ki ben ne dersem onu yapacak. Gerekirse V'lane'i gidip ben alırım." Durdu. "Bok yaparsın."

Sessizliğin bu defa uzun sürmesinden telefonu kapattığını anladım.

Bir elim kapı kolunda yan gözle merdivenlere bakarak kapının ağzında durdum.

"İçeri girin bayan Lane. Derhâl!"

"Duydum," diye söze başladım.

"Duymana izin verdim," diye sözümü kesti.

Sustum, kapıyı kapattım ve sırtımı dayadım. Dudaklarının kenarında sanki gizli bir iş çeviriyormuş gibi hafif bir gülümseme vardı. Bir an için şu sessiz diyaloglarımızdan birini daha gerçekleştiriyormuşuz gibime geldi.

Sence kendini Canavar'la bir odaya kapatmak güvenli mi?

Senden korktuğumu düşünüyorsan yanılıyorsun.

Korkmalısın.

Belki de senin benden korkman gerekir. Haydi, kızdır beni Barrons. Kızdır da olacakları gör.

Şu küçük kıza bak sen. Kendini yetişkin zannediyor.

Yüzünde biraz alaycı, biraz kızgın, biraz da tahrik olmuş bir ifade ve son birkaç aydan beri çok aşina olduğum bir gülümseme belirdi. Erkekler de amma karmaşık oluyorlar.

"Artık senin hakkında ne düşündüklerini biliyorsun. Ben de sen ve adamlarım arasında kaldım," dedi Barrons.

Bu ve çok derin, durgun bir göl. Mecbur kalırsam en dibine kadar dalarım bu gölün. Barrons hayata dönmüş olsa bile, onu hayata döndürmek için bu dünyayı asla yok etmeyeceğimi şimdi anlamış olsam bile, ben artık onu öldürmeden önceki kadın değilim ve asla olmayacağım.

Yaşadığım dönüşüm bende kalıcı bir hasar yaratmıştı. Onun öldüğüne inandığım için hissettiğim duygular bende derin yaralar bırakmış, kalbimi paramparça etmiş, ruhumu değiştirmişti. Acım geçmiş olabilirdi ama o günlerin anı-

ları, yaptığım seçimler, yapmak üzere olduğum şeyler bir parçam olarak sonsuza kadar benimle yaşayacaktı. Sanırım bir kısmım da hâlâ biraz uyuşmuş hâldeydi ve uzun bir süre daha öyle kalacaktı.

Gözlerim Barrons'un boynuna takıldı. Sanki boğazı hiç kesilmemiş gibiydi. Hiçbir yara izi yoktu. Tamamen iyileşmişti. Dün gece onu çırılçıplak gördüğüm için vücudunda da hiçbir yara izi olmadığını biliyordum. Uğradığı vahşi cinayetten eser kalmamıştı.

Yeniden suratına baktım. Yeni boyanmış saçlarıma bakıyordu. Saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. Düşmanca bakışlarından, eğer ağzımı bir daha açarsam beni kıtır kıtır keseceğini anlayabiliyordum. Bu yüzden susup manzaranın keyfini çıkardım.

Barrons için yas tutarken fark ettiğim şeylerden biri de onu ne kadar çekici bulduğumdu. Barrons insanda bağımlılık yapıyordu. İnsanın içine öyle bir işliyordu ki, bir süre sonra bakmaktan daha fazla keyif alabileceğiniz başka biri olabileceğine inanmamaya başlıyordunuz. Siyah saçları bazen geriye yatırılmış, bazen kısa kesilmiş, bazen de uzun oluyordu. Sanki doğru düzgün tıraş olmaya üşeniyormuş gibiydi. Upuzun boyuyla ve kaslı vücuduyla nasıl olup da bir hayvan gibi zarif hareket edebildiğini şimdi anlıyordum.

O bir hayvandı.

Alnı, burnu, ağzı ve çenesi, ona hayvani bir görünüş kazandıran diğer unsurlarla birleşerek çok uzun zaman önce yok olmuş bir gen havuzundan izler taşıyordu. Yüzü her ne kadar simetrik olsa da, keskin hatları yüzünden yakışıklı olarak nitelendirilemeyecek kadar ilkeldi. Barrons iki ayağının üzerinde yürüyebilecek kadar evrimleşmişti belki

ama doğuştan yırtıcı olan bir canlının saflığını ve mağrurluğunu asla edinememişti. Gaddarlık ve kana susamışlık koruyucu cinimin doğasında vardı.

Dublin'e ilk geldiğimde beni korkutmuştu.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Aramızda üç metre ve büyük bir masa olmasına rağmen kokusunu alabiliyorum. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, teninin kokusunu asla unutmam. Tadını biliyorum. Beraber ürettiğimiz kokuyu biliyorum. Seks kendi esansını üreten bir parfümeri gibidir; iki insanı alır ve üçüncü bir kişi gibi kokmalarına neden olur. Kimsenin tek başına üretemeyeceği bir ten kokusudur. Bu üçüncü kokunun yalnızca iki kişinin terinin, tükürüğünün ve sperminin karışımıyla elde edilebilen bir feromon ilacı olup olamayacağını merak ediyorum. Onu masaya yatırıp üzerine çıkmak, vücutlarımız arasında bir duygu fırtınası koparmak istiyorum.

Onun da bana dikkatli bir şekilde baktığını görünce düşündüğüm şeylerin suratımdan belli olduğunu fark ediyorum. Arzunun bakışlardan anlaşılmaması çok zor. İnsanın nefes alıp verişini, ellerinin kollarının hareketini değiştiriyor. Hele ki birini çok iyi tanıyorsanız, bunu fark etmemek imkânsız oluyor.

"Benden istediğin bir şey mi var bayan Lane?" diye çok yumuşak bir ses tonuyla soruyor Barrons. Gözlerinde şehvet parıltısı var. Bu gözlere baktığım ilk anı hatırlıyorum. Çığlık çığlığa bağırarak koşmak istemiştim. Vahşi Mac oyun oynamak istemişti.

Sorduğu sorunun cevabı kocaman bir evetti. Masanın üzerinden atlayıp içimdeki vahşi şeyden kurtulmak istiyor-

dum. Onu dövmek, çektiğim bunca acı yüzünden onu cezalandırmak istiyordum. Onu öpmek, üzerine çullanmak, yaşıyor olduğundan, mümkün olan en ilkel yöntemle emin olmak istiyordum.

Onu öldürecek biri varsa, demişti az önce, *o da benim.*

Tanrım, onun için ne acılar çekmiştim!

Beni öldürmekten sanki çok normal bir şeymiş gibi bahsediyordu. Bana hâlâ güvenmiyordu. Hiçbir zaman güvenmemişti. Bu karanlık düşünceler içimde köpürmeye ve yavaş yavaş taşmaya başlıyor. Ona karşı çok öfkeliyim. O da bir doz acı çekmeyi hak ediyor. Dudaklarımı ıslatıyorum. "Aslına bakarsan, evet var."

Başını kibirli bir tavırla havaya kaldırıp bekliyor.

"Ve bunu bana yalnızca sen verebilirsin," diye kedi gibi mırıldanarak sırtımı kabartıyorum.

Bakışları göğüslerime kayıyor. "Evet, dinliyorum."

"Uzun süredir aklımdaydı. Başka bir şey düşünemiyordum. Bunu senden isteyebilmek için buraya geri dönmeni beklerken neredeyse delirecektim."

Ayağa kalkıyor ve bana anlamlı gözlerle bakıyor.

Duygulu anlar, diyor gözleri.

İlk olarak seninle olmuştu diye cevap veriyorum konuşmadan. *Yani ona artıkları kalmıştı.*

Kapıdan uzaklaşıyorum, masanın etrafından dolaşıyorum. Yanından geçerken Silver'ına parmaklarımla hafifçe dokunuyorum. Ellerime bakıyor. Bir zamanlar ona nasıl dokunduğumu hatırladığını anlıyorum.

Birkaç santim yakınına gelince duruyorum.

İçimde dolup taşan bir enerji var. Onun da. Bunu hissedebiliyorum.

"Bunu elde etmeyi kafaya takmıştım. Eğer hayır dersen kendim almak zorunda kalacağım."

Sertçe nefes alıyor. "Alabileceğini mi sanıyorsun?" Karanlık bakışlarından benimle çekişmek istediği belli oluyor.

Bir anda gözümün önüne kitap dükkânının içinde kıyasıya boğuşmamız, bu mücadelenin en üst noktasında da ateşli ve sınır tanımaz bir şekilde seks yapışımız geliyor. Ağzım öyle bir kuruyor ki bir süre yutkunamıyorum.

"İstediğim şeyi elde etmem biraz zaman alabilir ama onu elde edeceğimden kuşkum yok."

Gözleri diyor ki: *Haydi o zaman. Ama bedelini ağır ödersin.*

Darroc'la işbirliği yaptığım için benden nefret ediyor. Sevgili olduğumuzu düşünüyor.

Ve benimle hemen şu an seks yapabilir. Yanlış olduğunu bile bile, en ufak bir şefkat göstermeden. Ama yine de yapabilir. Erkekleri anlamıyorum. Ben onun beni diyelim ki Fiona'yla aldattığını düşünseydim, bir daha onunla yatmadan önce şöyle epey bir zaman acı çektirirdim ona.

Onu bıçaklayarak öldürdüğümün ertesi günü ablamın sevgilisiyle seks yaptığımı, onu unuttuğumu ve yoluma devam ettiğimi düşünüyor. Erkeklerin yaradılışı farklı. Onlar adına düşünüyorum da, her şey rakibine ait tüm izleri, tüm anıları mümkün olduğunca hızlı ve kökten bir şekilde yok etmekten ibaret. Bunu da yalnızca vücutlarıyla, terleriyle, spermleriyle yapabileceklerini zannediyorlar. Sanki bize yeni bir işaret koyuyorlarmış gibi. Bence seks onlar için çok yoğun bir şey. Kendileri bunun etkisine kolayca kapıldıkları için bizim de aynı şekilde etkileneceğimizi düşünüyorlar.

Kafamı kaldırıp ona, o karanlık, dipsiz gözlere bakıyorum. "Seni öldürmek mümkün müdür?"

Uzun bir süre konuşmuyor. Sonra kafasını hayır anlamında hafifçe sallıyor.

"Kesinkes mi yani? Başına ne gelirse gelsin."

Kafasını yine sessizce önce sola, sonra sağa sallıyor.

Piç. Mutluluğumun altında yatan öfkeyi şimdi anlıyorum. Beynimin bir kısmı zaten bunu çoktan anlamış.

Acı çekmemi istemiş.

Öldürülmesi imkânsız olan bir yaratık olduğunu daha önce hiç söylememişti bana. Ufacık bir gerçekle, küçük bir itirafla bu kadar acı çekmemi önleyebilirdi. Ben de kendimi bu kadar vahşi, karanlık ve kırgın hissetmezdim. Şu kadarcık bir şey söyleseydi: *Bn. Lane, ben öldürülemem. Bu yüzden eğer öldüğümü görürsen sakın inanma. Geri döneceğim.*

Kendimi kaybetmiştim. Onun yüzünden. Kendisiyle ilgili her şeyi geri zekâlı gibi gizli tutma arzusu yüzünden. Bunun özrü olamaz.

Fakat daha bile kötü olan şey şuydu: Yaptığı şey şöyle kısa bir süre uyuklamak gibi bir şeydi ama ben onun beni kurtarmak için canını feda ettiğini sanmıştım. Ölmeyeceğini bilen birisi için ölüm nedir ki? Hiçbir şey. Ufak bir rahatsızlık. EÖ de zaten çok büyük bir mesele olmamıştı.

Ağlamıştım, yas tutmuştum. Zihnimin içinde, "Ben Yaşayayım Diye Ölen Adam Barrons" için devasa ama hiç hak edilmemiş bir anıt yapmıştım. Benim için inanılmaz bir fedakarlık yaptığını sanmıştım. Bu da duygularımı fena hâlde incitmişti. Bunun beni tüketmesine, ele geçirmesine, dönüşebildiğime inanamadığım birine dönüştürmesine izin vermiştim.

Ama o hiçbir zaman ben yaşayayım diye ölmeye niyetli olmamıştı. Bu her zamanki olağan işlerden biriydi. Barrons, Güç Nesnesi dedektörünü canlı, işler ve hedefine odaklanmış hâlde tutuyordu. Ölmeme asla izin vermeyecek kişi olmasının hiçbir anlamı yoktu. Bunun için özel bir çaba göstermesine gerek yoktu. O sadece Kitap'ı istiyordu. Ben de bu amacına ulaşması için bir araçtım. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Neden her zaman bu kadar korkusuz olduğunu sonunda anlamıştım.

Bana hayatını benim için feda edecek kadar önem verdiğini zannetmiştim. Ben de bunu romantikleştirmiş ve bu anlamsız fanteziye kapılıp gitmiştim. Dün gece burada kalsaymış, kendimi iyice rezil edermişim. Uğruma canını feda ettiğini düşündüğüm için ona karşı hissettiğim duyguları itiraf edermişim.

Hâlbuki hiçbir şey değişmemiş.

Aramızda derin bir anlayış ve duygu yokmuş.

O Güç Nesneleri yönetmeni Jericho Barrons'muş. Düşmanla işbirliği yaptığım için bana kızgınmış. Kötü bir şekilde öldüğü için canı sıkılmış. Ama yine de bana hiçbir şey söylemiyor, esrarengiz hedeflerine ulaşmak için beni kullanıyormuş.

Sabırsızlanıyor. Şehvetin üzerinden kayıp gittiğini, altındaki şiddet duygusunun ortaya çıkmaya başladığını hissediyorum.

"Bir şey istediğini söylemiştin. Neymiş bu bayan Lane?"

Havalı bir şekilde gülümsüyorum. "Dükkânı toplamama yardım etmeni isteyecektim. Başka ne olacaktı ki?"

Dani Daily

DYS 106 Gün

DİNG DONG! PİS HERİF ÖLDÜ!

Hepsi burada yazıyor!

YÜCE EFENDİ ÖLDÜRÜLDÜ!!!

Moruk, sanki 14. yaş günüm haftaya, ayın 20'sinde değilmiş gibi süper ötesi bir hediye aldım: Dünyalarımız arasındaki duvarları yıkan şerefsiz Darroc ÖLDÜ! Bu gözler, bu olayı dün gece tam yerinde gördü! Bir de şunu dinleyin; Darroc'u kendi Avcıları'ndan birisi öldürdü! Kafasını uçurdu!

Şimdi mücadele zamanıdır. Tam da onları başlarında biri yokken yakalamışken! Jayne ve adamlarının bir yöntemi var. Dublin Kalesi'ndeki çılgınlığa katılın!

Annie, senin evin arkasındaki sürüngen yuvasını buldum.

İsimsiz847, depoyu temizledim ama bana ihtiyacın yokmuş ki moruk. Sadece iki tane vardı. Unutma, kendi Gölge Avcını kendin yapabilirsin. Bu konudaki her şeyi iki sayı önce anlatmıştım. Alet edevata ihtiyacın olursa Dex'in, Main'deki dükkânından bulabilirsin. Tarifi barın yanındaki duvara astım.

Uzatmayalım, hâlâ on üçümdeyim ve daha haklanacak bir sürü Fae var. On dördüme de çok kalmadı, sadece ALTI gün!!!!!!!

MEGA GİDER!

Not: V gününüz kutlu olsun. Bunu şu an resmen, V'lane günü olarak değiştiriyorum. V'lane demişken; Prens'i son zamanlarda gören oldu mu? Gören olursa Mega'nın onu aradığını söylesin ona. Bilmesi gereken bazı şeyler var.

17

"Burdan sağa dön," dedim.

Barron *s.ktir git şurdan* dercesine bir bakış attı.

Aynı bakışı ona iade ettim. "Taşları Darroc'un evinde bıraktım."

Viper'ın direksiyonunu sağa aniden öyle bir kırdı ki neredeyse kucağına çıkıyordum. Bunun nasıl bir hata olacağını biliyordum. Kitapçıdaki seks kokan dakikalardan sonra benimle tek kelime konuşmamıştı.

Barrons'un sinirli hâlini çok iyi bilirim ama onu hiç şu anki kadar sinirli görmemiştim.

Ona öldürücü darbeyi vurduğum anda bana öyle aşağılayan gözlerle baktı ki, daha küçük bir kadın olsaydım çürüyüp ölürdüm. Ben küçük değilim. O hak etmişti bunu.

Sonra benden uzaklaşıp uzun süre Silvers'a bakmıştı. Sonunda arkasını döndüğünde beni dağınık sarı saçlarımdan parmak arası terliklerime kadar süzmüş, sonra tavana doğru şöyle bir bakış atıp, sanki sözcükler ağzından sesli çıkmışçasına net bir ifadeyle, gidip üzerime yetişkin ka-

dınların giyeceği bir elbise giymemi, çıkmamız gerektiğini söylemişti.

Giyinip geri geldiğimde elini bile sürmeden garaja doğru güttü beni. Unseelie Prensleri'nin derilerinin altında sürekli parlayan renklere çok benzer şekilde, teninin altında gerilimin çılgın bir sörf tahtası gibi süratle gidip geldiğini hissedebiliyordum.

Araba koleksiyonunun içinden *Viper*'ını seçmişti ve direksiyonun başına atlayıvermişti. Bunu beni kızdırmak için yaptığını biliyordum. Hiçbir şeyin bana ait olmadığını hatırlatmak istiyordu. Her şey onundu.

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun," diye bir anda öfkelendim. Beni gerçekten kızdıran şeye tahammül edemez hâle gelmiştim, bu yüzden bu konuyu gündeme getirmek istedim. "Annem ve babam kurtuldu. Ben yaşıyorum Darroc da öldü. Sen yapılması gereken şeyleri ve bunların nasıl yapılacağını hiç söylemedin. Senin için sadece sonuç önemliydi. İstediklerin gerçekleşti."

Viper sokakta gürül gürül ilerlerken içimde bir kıskançlık hissettim. Sürücü koltuğunda oturan kişinin altından geçen egzoz borusunun sıcaklığının verdiği heyecanı, vites kolunu kavramanın keyfini, aç bir şekilde boşa dönerken bir sonraki komutumu bekleyen dev motorların verdiği heyecanı iyi bilirim. İçimi çekerek pencereden dışarı baktım ve yanımdan akıp giden karanlığı seyrettim.

Barrons'a yolu tarif etmeme gerek yoktu. İki gece önce nerede olduğumu tam olarak biliyordu. Önce sağa döndü, sonra sola; iki sokak doğuya doğru gitti, sonra yedi sokak güneye.

Şehir de aynı Barrons gibi sessizdi. Bir sürü Fae'nin etrafta olduğunu hissedebiliyordum ama sokaklarda

hiç görünmüyorlardı. Acaba bir sonraki hareketlerini kararlaştırmak üzere bir yerlerde bir Fae zirvesi mi yapıyorlardı? Acaba Unseelie halkı onlara özgürlüklerini kazandıran kişinin ölümünden huzursuz olup yeni bir lider seçmek için toplanmış olabilirler miydi? Acaba kim çıkıp bu görevi üstlenirdi? Unseelie Prensleri'nden birisi mi?

Bir bakıma, Darroc, Karanlık Diyar'ı yönetmek için hiç de kötü bir seçim sayılmazdı. Bu dünyanın zarar görmesini istemiyordu, çünkü Fae gerçekliğiyle beraber bu dünyayı da yönetmek istiyordu. İnsani zevklerden çok hoşlanmıştı ve bunları devam ettirmek istiyordu. Aramızda geçirdiği yıllar sonunda ölümlü kadınlara ve ölümlülere has sefaya olan düşkünlüğü arttı; dolayısıyla, onları korumak istiyordu.

Ama bu işte sorumluluk almak isteyecek kişinin aynı şeyleri hissedeceğinin garantisi yoktu. Aslına bakarsanız, yeni Unseelie liderinin insanlıkla uzaktan yakından alakası olmayabilirdi.

Eğer bu görevi karanlık prenslerden birisi (diyelim ki Ölüm veya Kıran) üstlenecek olursa uzun vadeli hiçbir hedefin, hiçbir kısıtlamanın olmayacağı kesindi. Ortada yiyip içecek hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi silip süpürürlerdi. Aslında Unseelie'leri bir eski Seelie'nin yönetmesi bizim için büyük şanstı. Prensler'in özünde ne olduğunu biliyordum: Karanlık gökyüzünden bile daha karanlık ve sonsuz bir boşluk. İştahlarının sınırı yoktu, doymak bilmezlerdi.

Seelie'ler ve Unseelie'ler sokakta karşı karşıya geldiğinde olanları görmüştüm. Yer yarılmaya başlamıştı. Eğer bu iki taraf büyük bir savaşta karşı karşıya gelecek olursa, eğer birbirlerine büyük ordularla saldıracak olurlarsa, dünyayı yok edebilirlerdi.

Onlar başka bir gezegene gidebilirlerdi ama biz gidemezdik.

İnsan ırkı tamamen yok olurdu.

Hiçbir zorunluluğum, hiçbir acil işim olmadığını düşünmüştüm. Yanılmışım. Kitap serbest oldukça ve Fae'ler birbirleriyle savaştıkça, insanlığın yok olma tehlikesi de giderek artıyordu.

Acaba Barrons bunların farkında mıydı? Acaba hiç umurunda mıydı? Özelliği her neyse, ister nükleer olsun ister Fae, bütün felaketlerden sağ olarak kurtulabilirdi. Gezegenimizdeki ölümlülerle kolayca kaynaşıp yoluna onlarla devam eder miydi? Nerede durduğunu bilmek istiyordum. "Ciddi sorunlarımız var Barrons."

Frenlere öyle bir asıldı ki boynum kopuyordu. Emniyet kemerim takılı olmasaydı camdan dışarı fırlayacaktım. Öyle düşüncelere dalmışım ki, geldiğimizi fark etmemişim.

"Burada ölümlü birisi var!" dedim boynumu ovuşturarak. "Biraz daha yavaş olabi... Ah! Ne oluyor yahu? Barrons!" Kolumdan tutup beni arabadan dışarı öyle bir çekti ki neredeyse kolum kopuyordu.

Arabadan inip yanıma geldiğini görmemiştim bile. Kendimi bir anda, önce kaldırımın üzerinde, sonra bir binanın tuğla duvarına yaslanmış olarak buldum.

Üzerime abandı, bacaklarıyla bacaklarımı sıkıştırıp, kollarıyla da bu kafesi tamamladı.

Onu kendime yaklaştırmamak için göğsünden ittirdim. Göğüs kafesi ellerimin altında körük gibi inip kalkıyordu. Bacaklarımın arasında sertleştiğini hissettim. Bugüne kadar hissettiklerimden çok daha büyüktü. Yırtılan bir kumaş sesi duydum.

Yüzüne baktım ve o an bir şey fark ettim. Teni, maun ağacı rengini almıştı ve giderek daha da koyulaşıyordu. Boyu normalde olduğundan daha uzundu, gözlerinde kızıl kıvılcımlar çakıyordu. Ağzını açtığı anda ay ışığında parlayan uzun sivri dişlerini gördüm.

Değişiyordu. Saçları uzuyor, gürleşiyor, yüzünün etrafına doğru yayılıyordu. Başını yaklaştırdı ve sivri dişlerini kulağıma hafifçe batırdı.

"Bir daha-asla-seksi-bana karşı-bir silah olarak-kullanma!" Sesi boğuktu. Normal bir insan ağzı için çok büyük olan dişleri yüzünden konuşması bozulmuştu ama söylediklerini net bir şekilde anlamıştım.

Omuzlarımı silktim.

"Bana öyle omuz silkme ulan!" diye öfkeyle bağırdı. Çenesini çeneme dayadığı için giderek keskinleşen ve büyüyen yüz hatlarını hissedebiliyordum. Bir kez daha bir kumaşın yırtılma sesini duydum.

"Kızgındım." Ve buna hakkım vardı.

"Ben de kızgınım. Ama seni kandırmaya çalışmıyorum."

"Sen beni her zaman yönlendirmeye çalıştın."

"Ben gaddar birisi miyim? Evet. Ketum muyum? Kesinlikle. Söylemek istediğin bir şeyi söylemen için bazen baskı yapar mıyım? Elbette. Ama duygularınla asla oynamam."

"Bak Barrons, benden ne istiyorsun? Bu hiç..." Bir süre doğru kelimeyi aradım ama bulduğum kelimeyi de sevmedim. "Olgun bir davranış değildi. Tamam mı? Ama sen de suçsuz değilsin. Beni öldürmekten bahsediyordun."

Gırtlağından bir çıngıraklı yılan geçti.

"Senin de bana bir özür borcun var," dedim öfkeli bir sesle.

"Ne için?" Kulağımı ısırıp derisini yırttı ve akan kanı hissettim. Sonra dilini tenimin üzerinde gezdirdi.

"Bana ölmeyeceğini söylemediğin için. Seni ölürken seyretmenin beni ne hâle getirdiğini biliyor musun?"

"Ah. Bir düşünelim. Evet. Birkaç saat içinde gidip Darroc'la yatmana neden oldu."

"Yoksa kıskanıyor musun Barrons? Bana biraz öyle gibi geldi." Kendimi ifade edemiyordum. O da bana hiçbir açıklama yapmamıştı. Bir açıklama yapmadığı için de aklıma bin türlü şey gelmişti ve dün gece kendimi rezil kepaze etmeme ramak kalmıştı.

Üzerimden çekildiği anda dişlerinin arasından bir tıslama sesi geldi. Vücut ısısıyla beni ısıttığı için havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim. Sırtını bana dönüp yumruklarını sıkmış hâlde, devasa parmaklarının ucunda uzayan pençeleriyle titreyerek, hırlayarak sokağın ortasında durdu.

Duvara yaslanıp onu seyrettim. Kendini ele geçirmek üzere olan hâl, üzerinde kontrol sağlamak için mücadele ediyordu. An itibariyle her iki hâlinden de nefret etmeme rağmen insan hâlini tercih ediyordum. Hayvan hâli daha duygusaldı, tabii bu kelime Barons'un herhangi bir hâli için kullanılabilirse. Bu hâli kafamı karıştırmıştı. Onu bıçakladığım anki görüntüsü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.

Onu kışkırtmaya çalışırken sonucun bu olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Barrons daima çok kontrollü, disiplinli biriydi. Bilinçli olarak hayvana dönüştüğünü zannetmiş-

tim. Bu da dünyadaki diğer her şey gibi yalnızca o isterse olacak bir şeydi.

Onunla beraber yanımıza üç taşı alıp Kitap'ın peşine düştüğümüz ve başarısız olduğumuz gece, göğsünden gelen tuhaf hırıltıyı ilk duyuşumu hatırladım. Beni alıp kitap dükkânına geri taşımıştı. Koltukta uyandığımda da onu karşımda oturmuş beni seyrederken bulmuştum. Barrons'un derisinin, görmek istemediğim bir koltuğa güzel bir kılıf olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Haklıymışım. İnsan hâlinin altında düpedüz bir hayvan yatıyormuş. Ama neden? Nasıl? Barrons neydi peki?

Benim yanımdayken kontrolünü hiç böyle kaybetmemişti. Hayvani özünü dizginleme yeteneği zayıflamış mıydı?

Yoksa ben o değişken derinin altında iyice yer mi etmiştim?

Gülümsedim ama keyiften değil. Bu düşünceyi sevmiştim. Bu durumun kimi daha kötü duruma soktuğunu bilemiyordum. Beni mi, onu mu?

Ben duvara yaslanmış bir şekilde durdum. O da sırtı bana dönük hâlde sokağın ortasında üç dört dakika boyunca durdu.

Büyük acı çektiği belli olarak yavaş yavaş eski hâline döndü. Dün gece neden onu harflerimle öldürdüğümü zannettiğimi anladım. Hayvandan insana dönüş, belli ki fena hâlde acı veriyordu.

Sonunda yüzünü bana döndüğünde o karanlık bakışlarındaki kızıl kıvılcımlardan eser kalmamıştı. Kafasındaki boynuzlar gitmişti. Kaldırıma çıkarken acıyla yüzünü buruşturdu. Eklemleri ağrıyor gibiydi. Dişleri ay ışığının altında beyaz ve normal görünüyordu.

Yeniden otuzlu yaşlarında güçlü kuvvetli bir adama dönüşmüştü. Üzerindeki ceketin omuzları yırtılmış, sırtı sökülmüştü.

"Bir daha beni kandırmaya çalışırsan s.kerim seni."

"Beni tehdit etme." Bu işi hemen oracıkta yapmaya hazırdım. Dediğini yapıp yapmayacağını öğrenmek istiyordum. Ona karşı çok öfkeliydim. Onu istiyordum. Barrons'un ilgilendiği yer, yangın yeri gibiydi.

"Tehdit etmiyorum. Yalnızca uyarıyorum."

Dilimin ucuna sert bir cevap geldi.

"Senden daha iyisini bekliyorum Bayan Lane," diyerek lafı ağzıma tıktı Barrons. Sonra kapıya yöneldi ve binadan içeri girdi.

Çatı katında Unseelie korumalar olacağını tahmin ediyordum ama ya Darroc kapıya nöbetçi dikmeye gerek görmeyecek kadar kibirli davranmıştı ya da öldürüldüğü için adamları artık bu gizli evi korumaya gerek görmemişti.

İçeri girer girmez Barrons doğrudan Darroc'un yatak odasına daldı. Aramaya fırsat bulamadığım tek yer bu yatak odası olduğu için ben de peşinden gittim. Barrons pahalı mobilyalarla dolu odayı altüst ederken, önüne gelen sandalyeleri ve divanları devirirken, şifonyerleri açıp içindekileri dışarı fırlatırken ben kapının eşiğinde durup onu izledim. Sonra yatağa yöneldi. Yatağın üzerindeki örtüyü ve çarşafı çekip attı, şilteyi yerinden çıkardı, bıçağını çıkartıp şilteyi keserek içinde bir şey saklı olup olmadığına baktı, sonra durup derin bir nefes aldı. Bir süre sonra kafasını sallayıp derin bir nefes daha aldı.

O an anladım. Barrons'un duyuları inanılmaz hassastı. İçindeki hayvanla temas hâlinde olmanın büyük avantajları vardı. Kokumu iyi biliyordu ve Darroc'un yatağında kokumu almamıştı.

Belki de onunla mutfak masasında veya banyoda veya koltukta veya balkonda seviştiğimizi, ya da belki nöbetçilerin gözü önünde tüm Gergedan çocuklarla beraber toplu seks yaptığımızı düşündüğü anı gördüm.

Gözlerimi devirdim ve onu Darroc'un yatak odasını araştırmasını bitirmesi için yalnız bıraktım. İstediği şeye inanabilirdi. Umarım Darroc'la seks yaparkenki görüntülerim içinde boğulurdu. Bana karşı bir duygu beslemiyor olabilirdi ama hayvanlara özgü bir alan içgüdüsü vardı. Umarım başka biri de onun çöplüğünü böyle karıştırırdı da, delirirdi.

Kendi uyuduğum odaya yöneldim. Harflerim eşikte ve duvarlarda hâlâ kızıl kızıl parlıyordu. Büyümüşlerdi ve daha parlak ışıklar saçıyorlardı. Orada oyalanmadım. Bu odayı evvelki gece didik didik aramıştım. Çantamı aldım, oturma odasına koştum ve Alina'nın fotoğraf albümlerini çantaya doldurmaya başladım. Bu albümler artık bana aitti. Bütün bunlar sona erdiğinde oturup bu fotoğraflar arasında günlerce, belki haftalarca kendimi kaybedecek ve ablamın hikâyesinin mutlu kısmını kendime anlatacaktım.

Çalışma odasından Barrons'un lambaları ve sandalyeleri devirmesinin, eşyaları karıştırmasının sesi duyuluyordu. İçeri girince havada uçuşan kitapları ve sayfaları gördüm. Barrons içindeki hayvanı dizginlemişti ama insan hâlini kontrol etmeye uğraşmıyordu. Üzerindeki yırtık ceketi Darroc'un ceketlerinden birisiyle değiştirdi. Ceket ona kü-

çük gelmişti ama en azından üzerindeki yırtık pırtık giysileri saklıyordu.

"Ne arıyorsun?"

"Söylenenlere göre Darroc bir kestirme yol biliyordu. Yoksa onu çok uzun zaman önce öldürmüştüm."

"Sana kestirme bir yol olduğunu kim söyledi?" Barrons'un bilmediği bir şey var mıydı?

Bana bir bakış attı. "Birinin söylemesine gerek yoktu ki. İlk görüşte anlamıştım Bayan Lane. Gördüklerim bana bunu söylüyordu. Elinde hiç taş olmamasına rağmen ve taşlardan birine bile dokunduğu anda çürüyecek olmasına rağmen neden sürekli bu kestirme yolun peşinde olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Kendimden iğrenerek kafamı salladım. Bunu merak etmeye yaklaşmam bile aylar sürmüştü. Ne kadar harika bir dedektiftim ben öyle.

"Arkasında bazı notlar mı bıraktığını düşünüyorsun?"

"Bıraktığını biliyorum. Ölümlü beyninin sınırları, onda sorun yaratıyordu. Hâlbuki o Fae'lerin hafıza kapasitesine alışıktı."

O zaman Barrons da kestirme bir yol olduğunu biliyordu ve bir süreden beri bunu arıyordu.

"Bana bunu neden hiç söylemedin?"

"Bunlara boşuna kestirme yol demiyorlar. Bu yola girmek istersen kesilirsin. Her şeyin bir bedeli vardır Bayan Lane."

Bunu bilmiyordum. Diz çöküp yerdeki kâğıtları incelemeye başladım. Darroc yazılarını defterlere yazmamıştı. Kalın ve pahalı parşömenlere, sanki çalışmalarının bir gün müzeye kaldırılmasını istiyormuş gibi süslü el yazılarıyla

yazmıştı. Fae'lerin önderi Darroc'un belgeleri, insanların Anayasaları gibi, bir müzede camekanlar içinde sergilenecekti. Tekrar Barrons'a döndüm. Eşyaları karıştırmayı bırakmış, kitapları ve defterleri incelemeye başlamıştı. O öfkeli hayvandan da, sinirli insandan da eser kalmamıştı. O vurdumduymaz, soğuk Barrons geri gelmişti.

"Kimse buna dizüstü bilgisayar diye bir şey olduğundan bahsetmemiş mi?" diye mırıldandım.

"Fae'ler bilgisayar kullanamaz. Bilgisayarlar Fae'leri kızartır."

Belki de enerji teorimde haklıydım. Havada uçuşan sayfaları toplayıp incelemeye koyuldum. Muhafızlarının bakışları arasında Darroc'un kişisel belgelerini inceleme fırsatı bulamamıştım. Bu belgeler çok etkileyiciydi. Mesela bu dosyada farklı Unseelie kastlarının güçleri, zayıf yanları ve kendilerine has zevkleri vardı. Darroc'un da bizim gibi Unseelie'ler hakkında bilgi edinmek için araştırma yapmak zorunda kalmış olması şaşırtıcıydı. Sayfaları katlayıp çantama doldurmaya başladım. Bunlar çok faydalı bilgilerdi. *Sidhe* kâhinlerinin bu bilgileri nesilden nesile aktarması gerekirdi. Darroc'un notlarından bir Fae ansiklopedisi oluşturabilirdik.

Çantamda yer kalmayınca, sonra dönüp almak üzere kalanları yerlerine koydum.

Sonra diğerlerinden farklı olan, üzerine bazı düşünceler, listeler, yuvarlak içine alınmış yorumlar ve bir nottan diğerine giden oklar çiziktirilmiş bir sayfa çarptı gözüme.

Bu sayfada Rowena'nın ve birkaç başka ismin yanında Alina'nın da ismi yazılıydı. Her ismin yanına bu kişilerin özel yetenekleri yazılmıştı. Bazı ülkelerin, adreslerin

ve karşı komşumuz olan kurye servisi Poste Haste Inc.'in yabancı şubeleri olduğunu tahmin ettiğim şirketlerin bir listesi vardı. Bizim tarikatımızın İrlandalı altı neslinin ve O'Callaghan adında hiç duymadığım bir tarikatın yazılı olduğu bir liste de vardı. Bizim bildiğimizden daha fazla nesil olması mümkün müydü? Ya başka bir Fae bu bilgileri ele geçirseydi? Hepimizin kökünü kazırlardı!

Sayfaları incelemeye devam ederken bir anda soluğum kesildi. Rowena manevi baskı konusunda uzman mıydı? Kat'in duygusal telepati yapabilme yeteneği mi vardı? Darroc nasıl olur da bunları öğrenebilirdi? Ona göre Jo şu an gizli sığınaktaydı! Sayfada aynı zamanda altı defalarca çizilmiş ve yanına bir soru işareti konmuş hâlde Dani'nin de ismi yazılıydı. Listede ben yoktum. Bu da Darroc'un bu listeyi benim farkıma varmadan önce yazmış olduğu anlamına geliyordu.

Sayfanın en altında kısa bir liste vardı:

- *Sidhe kâhinleri*: Fae'leri hissederler.
- Alina: *Sinsar Dubh*'ı, Fae kovuklarını ve eski eserleri hisseder.
- Manastır: *Sinsar Dubh*
- Unseelie Kralı: *Sidhe* kâhinleri?

Bu listeden bir anlam çıkartmaya çalışarak, sayfaya uzun uzun baktım. Darroc aynı Nana O'Reilly'nin de iddia ettiği gibi, Kitap'ı uzun yıllar önce manastıra getirenin Seelie Kraliçesi olmadığını mı söylüyordu yani? Unseelie Kralı, Kitap'ı bize, Fae'leri ve Fae kovuklarını hissedebildiğimiz ve bu yüzden mükemmel muhafızlar olduğumuz için bizzat kendisi mi getirmişti?

Bir anda yanıma gelmiş omzumun üzerinden sayfaya bakan Barrons'u fark ettim.

"Kendi hakkında biraz farklı düşünmene yol açıyor değil mi?"

"Pek sayılmaz. Yani, Kitap'ı manastıra kimin getirdiğinin ne önemi var? Önemli olan bizim muhafız olmamız."

"Bu notlardan bunu mu çıkardın Bayan Lane?" diye mırıldandı.

Kafamı kaldırıp Barrons'a baktım. "Sen ne anlıyorsun bunlardan?" dedim kendimi savunarak. Ses tonundan da, gözlerindeki benimle kafa bulan ışıltıdan da hiç hoşlanmamıştım.

"Söylenene göre, Kral yazdığı kefaret anlaşmasının en güçlü veliahtının doğumuna neden olduğunu fark ettiği zaman dehşete düşmüştü. Onu yok etmeyi kafasına koyarak, binyıllar boyunca bir dünyadan diğerine takip etmişti. En sonunda onu yakalayınca, yüzyıllar sürecek bir savaş başlamış, onlarca dünya harap olmuştu. Ama artık çok geçti. *Sinsar Dubh* önsezileri inanılmaz kuvvetli, kendine özgü karanlık bir gücü olan bir şeye dönüşmüştü. Kral, *Sinsar Dubh*'ı ilk yarattığında kendisi büyük, Kitap küçüktü. Kral'ın kötülüklerini depoladığı bir bilgi havuzuydu bu Kitap ama bir güdüsü veya niyeti yoktu. Fakat ortalıkta dolaşırken evrim geçirdi ve Kralın tüm özelliklerini, hatta daha fazlasını kazandı. Yaratıcısı tarafından terk edilen yaratı, nefret etmeyi öğrenmişti. *Sinsar Dubh,* Kral'ın peşine düşmüştü." Barrons duraksadı ve yüzünde o kurt gülümsemelerinden biriyle bana baktı. "O zaman bu Karanlık Kral başka ne yaratmış olabilirdi? Kim bilir, belki de en büyük düşmanının izini bulacak, onu ele geçirecek

ve kendisini yok etmekten koruyacak bir kast yaratmıştı. Bunun hiç aklına gelmediğini söyleme bana."

Barrons'a baktım. Biz iyi adamlardık. Sapına kadar insan.

"*Sidhe* kâhinleri, Büyük Britanya'nın bekçi köpekleri," diye dalga geçti.

Söyledikleri tüylerimi ürpertmişti. Zaten evlatlık olarak alındığımı ve beni büyüten kişilerin biyolojik anne babam olmadığını öğrenmek yeterince kötüydü. Peki şimdi Barrons ne ima ediyordu? Hiçbir zaman bir ailemin olmadığını mı?

"Bu hayatımda duyduğum en boktan iddia." Önce Darroc benim bir taş olduğumu iddia etmişti. Şimdi de Barrons *Sidhe* kâhinlerinin gizli bir Unseelie kastı olduğunu söylüyordu.

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Ben duman değilim."

"Bu neden canını sıkıyor ki? Güç güçtür."

"Beni Unseelie Kralı yaratmadı!"

"Bu düşünce seni korkutuyor. Korku yalnızca ziyan edilmiş bir duygu değildir. Aynı zamanda at gözlüklerini takmak demektir. Kendi gerçeklerinle yüzleşemezsen, o gerçekliğin bir parçası olamaz, onu kontrol edemezsin. Ayrıca havlu atıp senden daha kararlı insanların nazım çekmek zorunda da kalabilirsin. Aciz olmaktan mı hoşlanıyorsun? Bu şekilde kendini haklı çıkaracağını mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi ben yok olduğum anda adamlarını sana tecavüz ettiren piçe koştun?"

"Peki o zaman, sen ve adamların nesiniz?" diye soğuk bir ses tonuyla karşılık verdim. "Unseelie Kralı'nın gizli kastlarından biri misiniz yoksa? Bu doğru mu Barrons? Bu yüzden mi onlar hakkında bu kadar şey biliyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Arkasını döndü ve incelemesine devam etti.

Titriyordum ve ağzımda acı bir tat vardı. Kâğıtları bir kenara koyup, ayağa kalkıp, balkona çıktım ve karanlık gökyüzüne bakmaya başladım.

Barrons, *Sidhe* kâhinlerinin bir Unseelie kastı olduğunu iddia ederek beni derinden sarsmıştı. Fakat Darroc'un notlarından bu anlamın çıkartılabileceğini de itiraf etmem gerek.

Ayrıca daha dün gece iki Fae ordusunun arasında durmuş, Unseelie'ler gibi acıyla güçlenmiş ciddi ve dirençli bir varlık olsam ne güzel olur diye düşünmüştüm.

Sonra zihnimin içindeki o karanlık durgun göl vardı. Bu göl bana bir eski Fae'nin fark ederek duraksayacağı, Unseelie Prensleri'nin nefret edeceği harfler gibi birçok esrarengiz 'hediye' sunuyordu.

Ürperdim. Jericho Barrons'un ne olduğu sorusunun yanına kafaya takılacak yeni bir soru eklemiştim.

Ben neydim?

18

Evden çıktığımızda, binanın önündeki elektrik direğine tutturulmuş *Dani Daily*'yi aldım, *Viper*'ın yan koltuğuna geçtim ve okumaya başladım. Dani'nin doğum günü yaklaşıyordu. Hafifçe gülümsedim. Bunu tüm dünyaya ilan etmek istediğini anladım. Elinden gelse bu günü resmi tatil ilan ederdi.

Dün gece sokakta olmasına ve Avcı'nın Darroc'u öldürdüğünü görmesine şaşırmadım. Dani kimseden emir almazdı, benden bile. Oraya Darroc'u kendi elleriyle öldürmeye mi gelmişti? Öyle idiyse hiç şaşırmam.

Emniyet kemerimi takarken Dani'nin orada Avcı'nın *Sinsar Dubh* tarafından ele geçirilişini görecek kadar kalmadığı için mi, yoksa sedece öyle karar verdiği için mi haberin bu kısmını atladığını merak ettim. Orada olsaydı acaba beni kapıp götüren hayvanın ne olduğunu zannederdi?

Herhâlde bugüne kadar hiç görmediği bir tür Unseelie olduğunu düşünürdü.

Silvers'da ne kadar uzun süre geçirdiğimi fark edince şaşırıp kalmama ve şubat ayını yarıladığımızı biliyor olmama rağmen, bugünün Sevgililer Günü olduğunu bilmem gerekirdi.

Kırgın gözlerle Barrons'a baktım.

Ben hiç mutlu bir Sevgililer Günü geçirmedim. Chip Johnson'ın çok fazla dondurma yiyip yeni elbisemin üzerine kustuğu anaokulu zamanlarından beri bir sürü boktan anım olmuştu. Meyve suyu içiyordum ve kusmuğu üzerime geldiğinde istemsiz bir tepki vererek, her yere meyve suyu püskürtmüştüm. Bunun üzerine beş yaşında bir sürü çocuğun aynı anda kusmasına neden olacak zincirleme bir tepki oluşmuştu. Bunu hatırladıkça hâlâ midem bulanır.

İkinci ve üçüncü sınıfta bile Sevgililer Günü benim için stresli bir deneyim olmuştu. Her sabah okuldan nefret ederek uyanırdım. Annem de hep Alina'yla bana sınıfımdaki herkese vermem için kartlar hazırlardı. Fakat her anne böyle duyarlı değildi. Sıramda oturup nefesimi tutar, Tubby Thompson veya Blinky Brewer'dan başka birilerinin de beni hatırlaması için dua ederdim.

Sonra ortaokulda şu Sadie Hawkins dansı vardı. Burada kızlar oğlanlara teklif ederdi ve bu, baskıyı daha da artırırdı. Yılın en romantik günü olması gereken günde rüyalarımın erkeğine çıkma teklif ederek reddedilme riskini alıp, cesaretimi topladığım anda Tubby ve Blinky dışında birilerinin kalmış olması için dua etmek yarama tuz basardı. Sekizinci sınıftayken çok beklemiştim ve popüler kimse kalmamıştı, ben de kurutma makinesiyle alnımı ısıtmış, yatağımı su püskürterek ıslatmış ve grip olmuş numarası yapmıştım. Ama annem yine de okula yollamıştı beni.

Alnımdaki yanık izi beni ele vermişti. Saçlarımı alelacele kakül yaparak bu izi saklamaya çalışmış, sonuçta da dansa tek başıma, sefil bir şekilde, acıyan bir yanıkla ve berbat bir saçla gitmiştim.

Lise bir sürü yeni sorunu beraberinde getirmişti. Kafamı salladım. Korkunç ergenlik anılarımı yeniden yaşamayı hiç istemiyordum. İşin iyi olan tek tarafı, bu Sevgililer Günü bundan çok daha kötü olabilirdi. En azından bu gece Barrons'un hayatta olduğu düşüncesiyle rahat bir uyku çekebilecektim.

"Şimdi nereye?" diye sordum.

Barrons dosdoğru karşıya bakıyordu. Göğsündeki çıngıraklı yılan hareket etti.

939 Révemal Sokağı'na gelince arabayı bir zamanlar bezgin zenginler ve canı sıkılan güzellerin Dublin'deki en gözde mekânlarından biri olan ama daha sonra Cadılar Bayramı'nda yıkılan Chester'ın barının önüne park ettik. İnanmayan gözlerle Barrons'a baktım.

Arabayı park etti ve motoru durdurdu.

"Ben Chester'a gelmiyorum. Orada öldürürler beni."

"Ve eğer üzerinde korkunun kokusunu alırlarsa seni öldürmeyi denerler."

Kapıyı açıp arabadan indi.

"Nasıl yani?"

"Senin yerinde olsaydım başka bir şey kokmaya çalışırdım."

"Benim neden gelmem gerekiyor ki?" diye söylendim. "Arkadaşlarını tek başına göremez misin?"

"Anne babanı görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Hemen fırladım, kapıyı çarptım ve enkazların arasından koşarak peşinden gittim. Bunu neden teklif ettiğini bilmiyordum (elbette bana şirinlik yapmak için değil) ama bu fırsatı da kaçırmak istemiyordum. Hayatım her an bambaşka yönlere gidebileceği için bundan sonra sevdiğim insanlarla vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemiyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yan gözle bana baktı. "Görmek dedim. Ziyaret etmek demedim."

Ailemin izbe bir Unseelie mekânında kapatılmış olduğu düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu ama Barrons'un adamlarıyla birlikte burada kalmaları onlar için en güvenli seçenekti. Ashford'a geri dönemezlerdi. Unseelie Prensleri yaşadığımız yeri biliyordu.

Diğer seçenekler manastır, kitap dükkânı veya V'lane'in yanıydı. Manastırda hâlâ Gölgeler vardı, *Sinsar Dubh* orada bir katliam gerçekleştirmişti ve Rowena'ya zerre kadar güvenmiyordum. Ailemin yakınımda olup ne hâle geldiğimi görmelerini istemiyordum. Ayrıca V'lane, insanlara olan o zayıf yaklaşımıyla ailemi bir plaja götürüp Alina illüzyonuyla baş başa bırakabilirdi. Babam bunu kaldırabilirdi ama annem çok zorlanırdı. Onu oradan asla çıkartamayabilirdik.

Evet evet, Chester'ın yeri iyiydi.

Bu bar, zamanında şehrin en gözde mekânlarından birisiydi. Yalnızca davetliler girebilirdi. Bu üç katlı binanın şatafatlı giriş katında mermer sütunlar vardı. Kapının önündeki Fransız usülü sokak lambaları betondan sökülüp şahmerdan niyetine kullanılmıştı. Devrilen sütunlar, mekânın o dünyaca meşhur el oyması barını ve zarif kristal pencerelerini paramparça etmişti. Girişteki tabela kırılıp

yerlere saçılmış, koca beton bloklar kapının önüne yığılmış, binanın her yeri graffitiyle kaplanmıştı.

Binaya artık arka taraftaki, ilk bakışta göze çarpmayan yamulmuş metal kapıdan giriliyordu. Eğer barı bilmiyorsanız, kiler kapısına benzeyen bu kapıdan içeri girildiği aklınızın ucundan bile geçmezdi. Dans pisti yerin o kadar altındayı ve ses izolasyonu o kadar iyiydi ki, Dani'nin süper duyma yeteneğine sahip değilseniz içeride bir parti olduğunu asla fark edemezdiniz.

"Ben bir Unseelie kastının parçası olamam," dedim Barrons kapıyı açarken. "Seelie hançerine dokunabiliyorum."

"Bazıları Unseelie Kralı'nın *Sidhe* kâhinlerini o bitmemiş şarkısıyla yarattığını söyler. Bazıları ise kan bağı oluşturmak için insan kadınlarla seks yaptığını... Belki de senin kanın böyle bir sorun yaratmayacak kadar seyreltilmiştir."

Tipik Barrons yaklaşımı. Bilmek istemediğim her şey için bir cevabı vardır ama bilmek istediğim şeylerin yanıtını asla vermez.

Bir merdivenden inip, başka bir kapıdan daha geçip, ikinci bir merdiveni indikten sonra barın esas girişine, yüksek çift kanatlı kapıları olan bir fuayeye geldik.

Buraya gelmeyeli birisi bir iç mimarla anlaşıp eski ahşap kapıların yerine parlak siyah kapılar taktırmıştı. Bu şık kapılar o kadar parlaktı ki arkamızdaki çiftin yansımasını görebiliyordum. Kadın aynı benim gibi uzun dar bir etek, yüksek topuklu çizmeler ve kürklü bir palto giymişti. Erkek arkadaşı kıza yapışmış, ayaklı bir kalkan gibi vücudunu yaslamıştı.

Saçmalıyordum. Arkamızda kimse yoktu. Kendimi tanıyamamıştım sadece. Saçımı sarıya boyadığım için değil

(siyah kapı renkleri değil, yalnızca biçimleri ve hareketleri yansıtıyordu) başkasına benzediğim için. Farklı duruyordum. Dublin'e gelirken beraberimde getirdiğim bebek yumuşaklığının son kırıntıları da geçen ağustos ayında yok olmuştu. Acaba annem ve babam benim hakkımda ne düşünecekti. Umarım Mac'in uğradığı değişimi görmezden gelebilirlerdi. Eski Mac hâlâ derinlerde bir yerde duruyordu çünkü. Onları göreceğim için heyecanlıydım.

Barrons kapıyı açtı. "Yakınımda dur."

İçeri girdiğim anda barın abartılı şatafatıyla çarpıldım. Krom ve cam ağırlıklı siyah beyaz mekân tasarımı ve Manhattan züppeleri gibi giyinmiş kaslı adamlar gözlerimi kamaştırdı. Burası insana sınır tanımaz bir erotizm, zevku sefa ve uğruna ölünecek seks vadediyordu. Her birinin kendi özel barı olan bir sürü dans pisti vardı. Barın içindeki mini barların kendilerine özgü temaları vardı. Bazıları cilalı zeminleri olan şık yerlerdi, bazıları ise bir sürü dövmeli adamın olduğu kokuşmuş yerlerdi. Her barın barmeni ve garsonu kendi mini barlarının özelliğini yansıtan kostümler giymişti. Bazıları smokin, bazıları ise deri pantalonlar ve zincirler içindeydi. Barın birindeki çok küçük yaştaki garsonlar, lise öğrencisi gibi üniformalıydı. Başka bir barda ise... derken birden kafamı çevirdim. Bütün bunları görmek veya düşünmek istemiyordum. Barrons'un annemle babamı bütün bu sefahatten uzak bir yerde tutuyor olmasını umut ettim.

Kendimi, flört eden insanları ve Unseelie'leri görmeye hazırlamıştım ama bunu yapmaya hazır değildim. Chester'ın yerinde benim gibilerden nefret edilirdi.

Fae'lerin ve insanların karışmaması gerekirdi. Fae'ler insan hayatına hiç saygı duymayan ölümsüz avcılardı.

İnsanlar ise o küçücük ve önemsiz hayatlarının Fae'ler için önemli olduğunu düşünebilecek kadar akılsız yaratıklardı. Yani Ryodan bu tip insanların ölmeyi hak ettiğini söylerdi hep. Chester gibi bir yerde bu insanları görünce Ryodan'a hak vermemek elde değildi. İnsanları kendilerinden koruyamazdınız. Yapabileceğiniz tek şey onları uyandırmayı denemekti.

Tek bir mekâna doluşmuş bu kadar Unseelie'nin çıkardığı ses, kulakları sağır ediyordu. Yüzümü buruşturarak *Sidhe* kâhini ses seviyemi azalttım.

Müzik bir türden diğerine atlayıp duruyordu. Sinatra'nın üzerine Manson, Zombie'nin üzerine Pavarotti çalıyordu. Mesaj oldukça açıktı: İstediğiniz her şeyi çalarız; elimizde yoksa da yaratırız.

Yine de mekânda ortak olan bir tema vardı. Chester, Sevgililer Günü için özel olarak dekore edilmişti.

"Bu çok yanlış," diye söylendim.

Barın her yerine üzerine tatlı sözlerden korkutucu ifadelere kadar bir sürü mesaj yazılmış pembe ve kırmızı balonlar asılmıştı.

Her mini barın girişinde, altın renkli kocaman aşk meleği Cupid heykelleri vardı. Bu melekler ellerinde üzerinde düzinelerce altın ok bulunan yaylar tutuyordu.

Chester'daki insan kalabalığı, merdivenlere tırmanarak, iskemlelerin üzerine tüneyerek balonları kapışıyor, ellerindeki oklarla balonları patlatıyordu. Bunu neden yaptıklarını başta anlamamıştım ama balonlardan birisinin içinden katlanmış bir kâğıt çıkınca ve bir sürü kadın bu kâğıdı kapmak için vahşi kediler gibi kavgaya tutuşunca kâğıdın üzerinde yazan ödülü kapmaya çalıştıklarını anladım.

Kadınlardan birisi ganimeti kapıp kalabalığın içinden sıyrıldığı anda üç kadın onun üzerine çullandı ve ellerindeki oku kadına batırıp elindeki kâğıdı aldı. Sonra dehşet verici bir gaddarlıkla birbirleriyle kapışmaya başladılar. Bir adam kadınların arasına dalıp, kâğıdı kaptığı gibi koşarak uzaklaştı.

Barrons'a bakındım ama kalabalığın içinde birbirimizi kaybetmiştik. Tavandan sarkan ipleri yüzümün önünden çektim.

"Sen istemiyor musun?" diye cırladı kızıl saçlı bir kadın. Az önce çektiğim ipi elimden kaptı.

"Ne var bu balonların içinde?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Davetiye var salak! Şansın varsa tabii! Çünkü çok yok! Bu davetiyelerden birini bulursan gece boyunca kutsanmış Fae eti yemek üzere özel odalardan birine girmeye hak kazanıyorsun!" diye cırlak sesiyle kendinden geçmiş bir şekilde bağırdı. "Diğer balonlarda da hediyeler var!"

"Ne gibi mesela?"

İpini tuttuğu balonu okuyla patlattı. Patlayan balonun içinden havaya küçük et parçalarıyla karışık yapışkan yeşil bir madde saçıldı.

"Bulduk!" diye çığlık çığlığa bağırdı insanlar.

Son anda kalabalığın içinden sıyrılarak ezilmekten kurtuldum.

Kızıl saçlı kadın "Faery'de görüşürüz!" diye cırladı. Sonra atlayıp yeri yalamaya, Unseelie eti parçalarını kapmak için diğerleriyle yarışmaya başladı.

Tekrar Barrons'a bakındım. En azından kokmuyordum. Olup bitenler midemi bulandırmış ve sinirlerimi bozmuş-

tu. Birbirini itip kakan terli vücutların arasından zor bela sıyrıldım. Bu muydu benim dünyam? Geldiğimiz nokta bu muydu? Ya duvarları yeni baştan oluşturamazsak ne olacaktı? Bu şekilde yaşamak zorunda mı kalacaktım?

Yoluma çıkan insanları ittirmeye başladım.

"Önüne baksana!" diye kızdı bir kadın.

"Yavaş olsana orospu," diye bağırdı adamın biri.

"Dayak mı istiyorsun?" diye tehdit etti başka birisi.

"Hey, güzelim."

Dönüp baktım. Seslenen Trinity Üniversitesi'nde Antik Diller bölümünde Christian'la beraber okuyan, sonra duvarlar yıkılınca Chester'da barmenlik yapmaya başlayan hülyalı bakışlı adamdı.

Onu son gördüğümde aynadaki yansıması üzerinden tüyler ürpertici bir olay yaşamıştım. Şu an ise arkasında aynalar olan siyah beyaz bir barın arkasında usta hareketlerle bardaklara içki koyuyordu. Kendisi de aynadaki yansıması da normal görünüyordu. Hülyalı bakışlarıyla içimi eriten o yakışıklı genç adamdı işte.

Anne babamı görmeye çok kararlıydım ama bu adam da sürekli karşıma çıkıp duruyordu ve ben artık tesadüflere inanmıyordum. Annemle babam biraz daha beklemek zorundaydı.

İnce çizgili bir takım elbise ve fötr şapka giymiş, iskelet gibi sıskacık elleriyle oyun kartları karıştıran zayıf bir adamın yanındaki tabureye oturdum. Adam dönüp bana bakınca kafamı hemen öteki tarafa çevirdim. Bir daha da adama bakmadım. Şapkasının altından yüzü görünmüyordu. Gölgeler karanlık bir girdap gibi etrafımda dolanıyordu.

"Geleceğini öğrenmek ister misin?" dedi adam.

Kafamı salladım. Ağzı olmadan nasıl konuşabildiğine hayret ettim.

"Boş ver onu güzelim."

"Sana kim olduğunu göstereyim mi?"

Yine kafamı salladım. Gitmesini istiyordum.

"Aklından bir şarkı tut."

Gözlerimi devirdim.

"Şarkının bir parçasını söyle bana."

Adama sırtımı döndüm.

"Bana yüzünü gösterirsen ben de sana kendi yüzümü gösteririm." Karıştırıp durduğu oyun kartlarının hışırtısı duyuldu.

"Bak dostum, senin yüzünü görmek falan is..."

Tek kelime daha söyleyemeyecek hâle geldiğim için sustum. Suda nefes almaya çalışan bir balık gibi ağzımı açıp kapadım. Söyleyecek bir söz arıyordum. Sanki hayatım boyunca öğrendiğim kelimeler bir anda tükenmişti. Öylece sessiz kalakalmıştım. Düşünce biçimim, bu düşünceleri dile getirme yeteneğim yok olup gitmişti. Bugüne kadar söylediğim ve bundan sonra söyleyeceğim her şey bu adamın eline geçmiş gibiydi. Kafamın içinde feci bir basınç hissettim; sanki bana ait olan her şey beynimden bir elektrikli süpürgeyle emiliyormuş gibiydi. Bir an için kendi yüzümün altında da onun şapkasının altındakine benzer bir boşluk olduğu gibi delice bir düşünceye kapıldım. Kafamın içinde oradan oraya savrulan bir anafor vardı sanki. Ve belki, bir ihtimal, benden istediği şeyi alınca şapkasının altından yüzünün bir parçası görünebilirdi.

Dehşete kapılmıştım.

Hülyalı bakışlı adama deli deli baktım. Arkasını döndü ve kendine bir içki koydu. Barın arkasında duran aynadaki yansımasında sessiz bir isyan çarptı gözüme.

"Şeylerle konuşmaman gerektiğini söylemiştim sana," dedi hülyalı bakışlı adamın aynadaki yansıması.

Kimliğim silinip giderken o bardaklara içki koyup müşterilere yetişmeye çalışıyordu.

Aynadaki gözlerim *yardım et bana,* diye çığlık atıyordu.

Hülyalı bakışlı adam sonunda bana döndü. "O senin değil," dedi uzun boylu sıska adama.

"Benimle konuştu."

"Daha dikkatli bak."

"Benim hatammış," dedi kartları karıştıran şey bir süre sonra.

"Bir daha olmasın."

Adamlar ortadan kaybolduğu anda kelimelerim de geri geldi. Beynim düşüncelerle ve kelimelerle dolup taşmıştı. Yeniden fikirleri ve hayalleri olan bir birey olmuştum. Elektrikli süpürge gitmişti.

Tabureden inip suratı olmayan adamın yanından uzaklaştım. Bacaklarım hâlâ titrediği için sendeledim. Bar tezgâhına tutunarak düşmekten kurtuldum.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecek," dedi hülyalı bakışlı adam.

"Viski ver bana," dedim boğuk bir sesle.

Bir kadeh viski koyup bardağı bar tezgâhının üzerinden kaydırarak yolladı. Viskiyi fondipleyip yenisini istedim. İçim alev alev yanıyordu. Kart karıştırıcısı canavardan kilometrelerce uzakta durmak istememe rağmen kafamda hâlâ soru işaretleri vardı. Hülyalı bakışlı adamın böyle bir şeyi

nasıl söyleyebildiğini bilmek istiyordum. Ayrıca yüzü olmayan o şey neydi?

"*Karanlık Adam*'dı güzelim."

"Sen benim aklımdan geçenleri mi okuyorsun?"

"Okumama gerek yok. Yüzünden her şey belli oluyor."

"Nasıl öldürüyor peki?" Fae'lerin ölümü azar azar verme yöntemlerine kafayı takmıştım. Günlüğüme Fae'lerin çeşitli kastlarıyla ve infaz yöntemleriyle ilgili detaylı notlar yazmıştım.

"Onun amacı ölüm değil."

"Ne peki?"

"İnsanlığın Yüzlerini arıyor güzelim. Sende fazla var mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Daha fazla şey öğrenmek istemiyordum. Chester'ın barı Fae'lerin mekânıydı. Buraya son gelişimde içeride birini öldürecek olursam öldürüleceğimi gayet net bir şekilde anlamıştım. Ryodan ve adamları da beni ölü olarak ele geçirmek istiyordu, bu yüzden şansımı bu gece denemek çok iyi bir fikir değildi. Bu konuyla ilgili biraz daha bilgi edinecek olsaydım ya da omzumdaki kılıfta duran hançerin ağırlığı biraz daha zorlasaydı akılsızca bir şeyler yapabilirdim.

"Bazı şeyler öyle sandığın kadar kolay öldürülemez."

Kızgın gözlerle hülyalı bakışlı adama baktım. Ceketimin içinde tuttuğum elime bakıyordu. Elimi oraya soktuğumun farkında bile değildim.

"Ama o bir Fae, öyle değil mi?"

"Büyük oranda."

"Öyleyse nasıl öldürülebilir?"

"Öldürülmesine gerek var mı?"

"Sen onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Sen de ona hançerini mi saplayacaksın?"

Tek kaşımı kaldırdım. Belli ki Chester'da çalışmanın ön koşulu Fae'leri sevmek ve o meşhur iştahlarını gidermeye istekli olmaktı.

"Uzun süredir görünmüyordun." Çaktırmadan konuyu değiştirmişti.

"Uzun süredir ortalıkta olmadığım içindir," dedim ukala bir tavırla.

"Az önce de neredeyse görünmez olmuştun."

"Komik adamsın yahu."

"Bazıları öyle der. Görmeyeli nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"Çalışıp duruyorum işte."

Hafifçe gülümsedim.

Hülyalı bakışlı adamın kaçamak cevaplarında Barrons'la ilgili hiçbir şey yoktu.

"Yine elin boş dönüyorsun güzel kız."

"Biraz değişiklik yapmak istedim."

"Saçın gibi mi?"

"Galiba."

"Yakışmış ama."

"Bana da iyi geldi."

"Faydası olmayabilir ama. Özellikle böyle zamanlarda. Nerelerdeydin sen?"

Bir bardağı havaya attı. Havada yavaş yavaş dönen bardağı seyrettim.

"Silvers'daydım. Beyaz Köşk'te Cariye'yle Unseelie Kralı'nın sevişmesini seyrediyordum. Ama günlerimin çoğunu *Sinsar Dubh*'ı nasıl köşeye kıstırıp kontrol altına alabileceğimi düşünerek geçirdim."

Unseelie Kralı'nın Kitap'ının ismi sanki barın içinde çınladı. Barın içindeki Unseelie'ler aynı anda dönüp bana bakınca içime bir ürperti geldi.

Bir an için bütün bar dondu kaldı. Çıt çıkmadı.

Hülyalı bakışlı adamın havaya fırlattığı şarap kadehi yere düşüp tuzla buz olunca sesler ve hareket kaldığı yerden devam etti.

Üç tabure ötede oturan uzun boylu sıska şey, boğazına bir şey kaçmış gibi bir ses çıkardı. Elindeki oyun kartları havaya uçuştu ve bar tezgâhına, kucağıma, yere saçıldı.

Hah, diye düşündüm, *yakalandın işte hülyalı*. Meğerse oyun oynuyormuş. Peki o zaman kimdi bu adam ve kimin tarafında oynuyordu?

"Peki, sen kimsin hülyalı bakışlı adam? Ve neden sürekli ortaya çıkıp duruyorsun?"

"Beni böyle mi görüyorsun? Başka bir hayatta benimle çıkmaz mısın? Ailemle tanışmak için evime gelmez misin? Kapının önünde bir iyi geceler öpücüğü vermez misin?"

"Sana *yanımda dur* demiştim," diye kükredi yanımda Barrons. "Ayrıca bu lanet yerde şu lanet Kitap hakkında konuşma. Kaldır kıçını Bayan Lane, haydi bakalım." Kolumdan tutup beni tabureden kaldırdı.

Ayağa kalkınca kucağımdaki oyun kartları yere düştü. Bir tanesi de üzerimdeki ceketin kürklü yakasından içeri girmişti. Tam kartı çıkartıp yere atmak üzereydim ki, birden durup karta baktım.

Karanlık Adam'ın elindeki meğerse bir tarot destesiymiş. Elimdeki kartın üzerinde kara kızıl bir resim vardı. Resmin ortasında gece karanlığında şehrin üzerinde uçan bir Avcı vardı. Sahil uzaktaki okyanusun parıltısıyla karan-

lık bir sınır oluşturuyordu. Avcı'nın kocaman kanatlarının arasında saçlarının perçemi yüzünü kapamış bir kadın oturuyordu. Perçemlerinin arasından yalnızca ağzı görünüyordu. Gülüyordu.

Bu evvelki akşam gördüğüm rüyadan bir sahneydi. Üzerinde gördüğüm bir rüyanın resmi olan bir tarot kartını nasıl oluyordu da elimde tutabiliyordum?

Diğer kartların üzerinde ne vardı?

Yere baktım. Ayağımın hemen dibinde bir Pentagram Beşlisi duruyordu. Karanlıklar içinde bir kadın, bir barın penceresinden içeri bakmış, içerideki bir masada arkadaşlarıyla oturmuş gülüşen sarışın bir kadını seyrediyordu. Ben Alina'yı seyrediyordum.

Güçte, çıplak bir kadın bir kilisenin içinde bağdaş kurmuş, günahlarının bağışlanması için dua edermiş gibi kilisenin mihrabına bakıyor. Tecavüzden sonraki hâlim.

Kupa Beşlisi'nde Fiona'ya şaşırtıcı derecede benzeyen bir kadın BB&B'nin önünde durmuş ağlıyordu. Karta dikkatle baktığımda arka planda gördüklerim benim yüksek topuklu ayakkabılarım ve *iPod*'um muydu yoksa?

Güneş'te biri limoni yeşil, öbürküsü çingene pembesi bikini giymiş iki kadın seresepre uzanmış güneşleniyordu.

Ölüm kartında kukuletalı bir ölüm meleği, elinde tırpanı, kanlar içinde yerde yatan bir kadına bakıyordu. Ben ve Mallucé.

Kartlardan birinin üzerinde bir elbise ve mücevher yığınının yanında duran boş bir bebek arabasının resmi vardı. Shades'den arta kalan mısır kabuklarının bir kısmı arabadan dışarı taşmıştı.

Ellerimle saçlarımı geriye atmış, yere bakıyordum.

"Kehanet her şekilde gelebilir güzel kız."

Kafamı kaldırıp hülyalı bakışlı adama baktım ama artık orada değildi. Sağıma baktım. Uzun boylu, ince çizgili takım elbiseli ve sıska adam da gitmişti.

Barın üzerinde, yeni doldurulmuş bir kadehin ve bir Guiness'in yanında, kapalı bir şekilde dikkatlice yerleştirilmiş bir tarot kartı duruyordu.

"Ya şimdi ya hiç Bayan Lane. Bütün gece bekleyemem."

Kadehi fondipleyip tezgâha geri koydum, kartı aldım ve daha sonra incelemek üzere ceketimin cebine attım.

Barrons beni çekiştire çekiştire başında, Ryodan'ı görmek için buraya son geldiğimde beni alıp üst kata çıkaran adamların beklediği bir merdivene doğru sürükledi. Bunlar ellerinde ve yüzlerinde yara izleri olan, siyah pantalon ve tişört giymiş kaslı adamlardı. Her ikisinin üzerinde de uzun namlulu otomatik silahlar vardı. Dikkat çekici adamlardı ama insan onları gördüğü zaman başka yöne bakmak istiyordu.

Yanlarına yaklaştığımızda ikisi birden silahını çekip bana doğrulttu.

"Bu kız ne arıyor ulan burada?"

"Bırak bu işleri Lor," dedi Barrons. "Benim işime de karışma."

Lor olmayan adam gülünce Lor silahının kabzasıyla adamın karnına vurdu. Sanki çeliğe vurmuş gibi bir ses geldi. Adam yerinden kıpırdamadı bile.

"S.ktir oradan. Rüyanda görürsün ancak. Fade, sen de bir daha gülersen kahvaltıda kendi taşaklarını yersin. Orospu." Lor benim olduğum yöne doğru tükürdü. Ama

bana değil Barrons'a bakıyordu. Sanırım beni çileden çıkartan da bu oldu.

İki korumaya da şöyle bir baktım. Fade dosdoğru karşısına, Lor ise Barrons'a bakıyordu. Barrons'un yanından ayrılıp, tam karşılarına geçip durdum. Bakışları değişmedi. Sanki ben orada değilmişim gibiydi. Ben orada durup, çırılçıplak soyunup dans etsem bile bana bakmayacaklarından emin oldum.

Ben Güney'de, Amerika'nın en tutucu yerinde büyüdüm. Orada hâlâ akrabası olmayan kadınlara bakmayı reddeden adamlar vardı. Konuştukları adamın yanında bir kadın varsa, o adam kadının babası, arkadaşı veya kocası da olsa, sadece adama bakarak konuşurlardı. Eğer kadın bir soru soracak ve adamlar lütfedip de cevap verecek olsa bile, doğrudan adama bakarak konuşurlardı. Hatta sanki kadını gözlerinin ucuyla bile olsa görürlerse sonsuza kadar cehennemde yanarlarmış gibi hafifçe yana dönerlerdi. Ben buna ilk kez şahit olduğumda on beş yaşındaydım ve şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Hatfield Amca bana bakarak konuşsun diye arka arkaya sorular sormuştum. Görünmez olduğumu zannetmeye başlamıştım. Sonunda gidip tam önünde durmuştum. Cümlesini yarıda kesip uzaklaşmıştı.

Babam bu amcanın bize olan saygısı yüzünden böyle davrandığını, kadının ait olduğu erkeğe karşı bir nezaket ifadesi olduğunu anlatmak için uzun süre dil dökmüştü. 'Kadının ait olduğu erkek' lafını aklımdan çıkartamamıştım. Bu tam anlamıyla bir mülkiyet meselesiydi ve belli ki Lor da (ki Barrons'a göre hangi yüzyılda olduğumuzu bile bilmiyordu) hâlâ erkeklerin kadınların sahibi olduğu çağlarda kalmıştı. Bin yıldan uzun süredir konuşmayan Kasteo

hakkındaki yorumunu da unutmamıştım. Bu adamlar kaç yaşındaydı? Hangi tarihte, nerede, nasıl yaşıyorlardı?

Barrons kolumdan tutup beni merdivenlere yönlendirdi ama onu itip Lor'a döndüm. Çok olumsuz bir elektrik almıştım. Ben taş değildim. Unseelie Kralı tarafından yaratılmamıştım. Ve hain değildim.

Bu konulardan herhangi birisi için *eni konu* kavga edebilirdim.

"Neden orospu oluyormuşum?" diye sordum. "Darroc'la yattığımı sandığın için mi?"

"Şu kızın çenesini kapat yoksa öldüreceğim onu," dedi Lor, Barrons'a.

"Benim hakkımda onunla konuşma. Benim hakkımda benimle konuş. Barrons'un öldüğüne inanınca amacıma ulaşmak için gidip düşmanla işbirliği yaptığım için mi beni adamdan saymıyorsun? Ben de ne kötü biriymişim," diye dalga geçtim. "Herhâlde her şeyi öylece bırakıp inleye inleye ölmem gerekirdi. Bu seni memnun eder miydi Lor?"

"Çek şu orospuyu karşımdan."

"Anlaşılan Darroc'un peşine düşmek beni (Barrons'un bu kelimeden nefret ettiğini biliyordum ve şimdi de bunu Lor'un üzerinde denemek istiyordum) çıkarcı biri yapıyor, öyle değil mi? İstersen beni bu yüzden suçlayabilirsin. Veya kafanı kıçından çıkartıp bana bu yüzden saygı duyabilirsin."

Lor sanki onun dilinden konuşmaya başlamışım gibi kafasını çevirdi ve bana baktı. Barrons'un aksine, bu kelime onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Aslında Lor ne demek istediğimi anlamış, hatta beni takdir etmiş gibiydi. Buz gibi bakan gözlerinde bir ışıltı belirmişti. İlgisini çekmiştim.

"Bazı insanlar bana bakınca bir hain görmez. Bazı inanlar hayatta kalmayı başarmış birini görür. Sen hangisini seçersen seç, benim için fark etmez. Ama bunu yaparken bana bakacaksın. Yoksa burnunun dibine öyle bir girerim ki, gözlerin kapalıyken bile görürsün beni. Gece kâbuslarına girerim. Göz kapaklarının içine kazırım kendimi. Benimle uğraşmayı bırak. Ben eskiden bildiğin o kadın değilim artık. Eğer benle savaşmak istiyorsan sen bilirsin. İstersen bir dene. Ben de gider zihnimin içindeki karanlık yerde oynarım."

"Karanlık yer mi?" diye mırıldandı Barrons.

"Sanki sende de yokmuş gibi ne soruyorsun?" diye kızdım. "Benim mağaram seninkinin yanında güneşli bir plaj gibi kalır." Korumalara omuz atarak merdivenlere yöneldim. Arkamdan bir kahkaha koptu. Dönüp baktım. Üç tane adam, cellatlara özgü duygusuz bakışlarla bana bakıyordu.

Ama olsun, en azından bakıyorlardı.

Tırabzanın arkasından üst kat görünüyordu: Üzerinde hiç kapı ya da pencere olmayan, koyu renk camdan, dümdüz bir duvar.

Bu katta kaç oda olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Alt katın genişliğine bakılırsa elli ya da daha fazla oda olabilirdi.

Bir girişi işaret ettiğini fark etmediğim küçük bir ayrıntıyı görene kadar cam duvarların arasında yürüdük. Barrons avucuyla koyu renk camlı bir panele dokundu. Panel açılınca beni içeri itti. Ama benimle içeri girmedi, başka bir yere doğru koridorda yürümeye başladı.

Panel arkamdan kapandı. Chester'ın kalbinin attığı yer olan bu odada Ryodan ile başbaşa kalmıştım.

Odanın zemini, duvarları, tavanı tamamen camdı. Dışarısı görülebiliyordu ama dışarıdaki biri içerisini göremiyordu.

Duvarlardaki bir sürü LED ekranda, sanki ayağınızın altında gördükleriniz yetmiyormuş gibi, bardaki tüm odalarda olup bitenleri kaydeden kameralardan gelen görüntüler vardı. Ben olduğum yerde durdum. Görünen tek beton zemin kırk metre aşağıda olunca, insanın cam bir zeminde yürümesi korkutucu oluyordu.

"Mac," dedi Ryodan.

Gölgelerin içindeki bir masada oturuyordu. Beyaz gömleğinin içinde iyice esmer görünüyordu. Odayı aydınlatan tek ışık yukarıdaki ekranlardan geliyordu. Fırlayıp Ryodan'a saldırmak, gözlerini oymak, ısırmak, yumruklamak, bıçaklamak istedim. Ona karşı hissettiğim nefretin derinliği beni bile etkilemişti.

Barrons'u öldürmeme neden olmuştu.

O uçurumun tepesinde, Dublin'e geldiğim günden beri beni koruyan adamı ikimiz birden dövüp bıçaklamıştık. Bana yıllar gibi gelen günler boyunca Ryodan'ın neden Barrons'un ölmesini istediğini merak etmiştim.

"Onu öldürmem için beni kandırdığını düşünüyordum. Ona ihanet ettiğini düşünüyordum."

"Sana bin kere gitmeni söyledim. Sen ise gitmedin. Onu ne olduğunu görmemen gerekiyordu."

"Hepinizin ne olduğunu demek istiyorsun herhâlde," diye düzelttim. "Dokuzunuzun birden."

"Dikkatli ol Mac. Bazı konular konuşulmaz. Asla."

Elim hançerime gitti. Uçurumun oradayken bana gerçekleri söyleyebilirdi ama Barrons gibi o da acı çekmeme göz yummuştu. Bu iki adamın gerçeği benden saklayarak bu kadar acı çekmeme neden olduklarını düşündükçe daha da öfkeleniyordum. "Ben sadece seni bıçaklayıp öldürürsem geri gelip gelmeyeceğinden ve bunu yeniden yapıp yapamayacağımdan emin olmak istiyordum."

Hançerimi tutuyordum ama birden büyük bir el elimi yakaladı ve bıçağı boğazıma dayadı.

Ryodan da Dani, Barrons ve diğerleri gibi hareket edebiliyordu. O kadar hızlıydı ki kendimi savunacak fırsat bulamıyordum. Arkamda duruyordu ve kolunu belime dolamıştı.

"Bir daha asla böyle bir tehditte bulunma. O hançeri at Mac. Yoksa ben alırım onu senden." Uyarı için hançerin ucunu hafifçe batırdı.

"Barrons olsa bunu yapmana izin vermezdi."

"Barrons'un nelere izin vereceğini görsen şaşarsın."

"Çünkü o da benim bir hain olduğumu düşünüyor."

"Seni Darroc'la beraber kendi gözlerimle gördüm. Dün gece sokakta sesini duydum. Gördüklerinle söylenenler birbirini tuttuğu zaman gerçek apaçık ortaya çıkmış demektir."

"İkinizin birden öldüğünü sanmıştım. Ne bekliyordun ki? Birbirinizde hayran olduğunuz o hayatta kalma içgüdüsü bende olunca sizi rahatsız ediyor. Herhâlde korkutuyor sizi. Sandığınızdan daha öngörülemez yapıyor beni."

Kabzayı kavrayan elimi tutup hançeri kılıfına geri soktu. "Burada anahtar kelime öngörülemez olsa gerek. Kafayı mı yedin sen Mac?"

"Öyle mi görünüyorum?"

Yüzümün önüne düşen saçları alıp yavaşça kulağımın arkasına attı. Ürperdim. Barrons'unkine benzeyen bir enerjiyle doluydu; sıcaklık, kas ve tehlike. Barrons dokunduğu zaman beni heyecanlandırıyordu. Ama Ryodan arkamda durup, çelik gibi kollarıyla beni kavrayarak yumuşakça dokunduğu zaman ödüm kopuyordu.

"Sana kafayı yemekle ilgili bir şey söyleyeyim Mac," dedi kulağıma fısıldayarak. "İnsanların çoğu iyidir ama ara sıra kötü olduğunu bildikleri şeyleri de yaparlar. Bazı insanlar kötüdür ve bu kötülüğü kontrol altına almak için her gün mücadele verirler. Diğerleri ise tamamen ahlaksız insanlardır ve yakalanmadıkları sürece kötülük yapmak umurlarında değildir. Ama kötülük bambaşka bir yaratıktır Mac. Kötülük, *iyi* olduğuna inanan bir kötüdür."

"Ne demek istiyorsun Ryodan? Kafayı yediğimi ve bunu anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu?"

"Beğenemedin mi?"

"Beğenemedim. Merak ettiğim bir nokta var. Sen ve Barrons hangi grupta oluyorsunuz? Tamamen ahlaksız olanlar ve kötülük yapmayı umursamayanlar mı?"

"Kitap'ın Darroc'u neden öldürdüğünü zannediyorsun?"

Bunun nereye gittiğini biliyordum. Ryodan'ın teorisine göre ben *Sinsar Dubh*'ı takip etmiyordum; o beni buluyordu. Ryodan bana Kitap'ın bana yaklaşmak için Darroc'u öldürdüğünü söyleyecekti. Yanılıyordu. "Kitap Darroc'u durdurmak için öldürdü. Bana onu kimsenin kontrol edemeyeceğini söyledi. Darroc'un Kitap'ı ele geçirmek ve kullanmak için bir kısa yol bildiğini benden öğrenmiş olmalı.

Bu yüzden ben veya herhangi biri bunu bilmesin diye onu öldürdü."

"Bunu senden nasıl öğrendi? Birlikte çay içip sohbet ederken mi?"

"Darroc'un evinde kaldığım gece beni buldu. Zihnimi okuyor. Tadımı bildiğini, beni bildiğini söylüyor."

Belimi kavrayan kolunu iyice sıktı.

"Canımı yakıyorsun!"

Kolunu hemen gevşetti. "Bunu Barrons'a anlattın mı?"

"Barrons bir süredir pek konuşacak hâlde değildi."

Ryodan arkamda durmuyordu artık. Yeniden masasına geçmişti. Karnımı ovuşturdum. Artık bana dokunmadığı için memnundum. Vücudunu bana yasladığında verdiği rahatsızlıkla Barrons'a çok benziyordu. Gölgelerin içinde yüzünü seçemiyordum, seçmek de istemiyordum. O kadar öfkeliydi ki, yakınımda durduğu müddetçe bana zarar vereceğinden korkuyordu.

"*Sinsar Dubh* zihnini mi okuyor? Bunun ne gibi sorunlar yaratabileceğini hiç düşündün mü?"

Omuzlarımı silktim. Sanki herhangi bir konuyu düşünecek vaktim mi olmuştu? Kızgın yağdan ateşe, sonra tekrar kızgın yağa atlayıp durmakla o kadar meşguldüm ki, çeşitli olasılıklar üzerine düşünmek önceliklerimden biri olmamıştı. Gerçek sorunlarla allak bullak olmuşken muhtemel sorunları kim düşünecekti?

"Bu bizim hakkımızda da bir şeyler bildiği anlamına geliyor," dedi gergin bir ses tonuyla.

"İlk olarak, bunu neden istesin? İkinci olarak, ben zaten senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden çok bir şey biliyor olamaz."

"Bundan çok daha önemsiz nedenlerden adam öldürdüm ben."

Bundan hiç şüphem yoktu. Ryodan buz gibi bir adamdı ve bu konuda kafası çok rahattı. "Benden seninle ilgili bilgi almış olsa bile, öğrenebileceği tek şey Barrons ve Darroc'un öldüğü, seninse yaşadığın olabilir."

"Yanlış. Bundan çok daha fazlasını biliyorsun. Ayrıca Barrons geri gelip de onun ölmediğini öğrendiğin anda ona söylemen gereken ilk şey Kitap'ın hepimiz hakkında bir sürü şey öğrendiği olmalıydı."

"Eh yani, Barrons'un ölmediğini öğrenince dilim tutulduğu için kusuruma bakma. Hayvanın Barrons olduğunu neden söylemedin Ryodan? Onu neden öldürmek zorunda kaldık? Hayvanken kendini kontrol edemediği için olmadığını biliyorum. Dün gece beni Kitap'tan kurtarırken kendini gayet iyi kontrol ediyordu. İsterse değişebilir, değil mi? Silvers'da ne oldu? Silvers'ın senin üzerinde, seni kontrol edilemez bir hâle getiren bir etkisi mi var?"

Neredeyse alnıma bir şaplak indiriyordum. Barrons, vücuduna kırmızı ve siyah koruma harfleri dövmeleri yaptırmasının nedeninin önlem alınmazsa geri tepebilecek bir kara büyü kullanması olduğunu söylemişti. EÖ'yü çalıştırmak için de büyülerin en karasını mı kullanmak gerekiyordu? Bu onun ben nerede olursam olayım sihirli bir şekilde beni bulabilmesini sağlarken, bunun bedeli olarak da en karanlık, en vahşi hâline bürünmesine mi neden oluyordu?

"Bunun nedeni oraya bu şekilde varmış olmamızdı, öyle değil mi?" dedim. "İkinizin yaptığı büyü sayesinde tam olması gerektiği gibi yanıma geldi ama bu yüzden kendinin

en düşük ortak paydasına dönüştü. Manyak bir ölüm makinesine. Ona göre bunda hiçbir sorun yoktu çünkü eğer ölüyorduysam büyük ihtimalle bir ölüm makinesine ihtiyacım var demekti. Bir anda ortaya çıkıp bütün düşmanlarımı bertaraf edecek bir şampiyona. Bu yüzdendi, değil mi?"

Ryodan hiç kıpırdamıyordu. Tek bir kası dahi oynamıyordu. Nefes aldığından bile emin değildim.

"EÖ'ye bastığım takdirde neler olacağını biliyordu. Bu yüzden bununla başa çıkabilmek için seninle planlar yaptı." Barrons böyleydi; her zaman düşünen, konu ben olduğumda her zaman riskleri göze alan. "Üzerime bir işaret koymak ve bu sayede beni öldürmemek için bana dövme yaptı. Senin de onu takip etmen gerekiyordu. Bu kelepçeleri bu yüzden takıyordunuz, birbirinizi bulabilmek için. Böylece onu öldürecektin ve o da insan formunda geri dönecekti. Ben de hiçbir şey fark etmeyecektim. Hayatım kurtulacaktı ve ben de bunu yapanın Barrons olduğunu, onun bazen hayvana dönüştüğünü bilmeyecektim. Ama işleri karıştırdın. Bu sabah telefonda sana bağırıp çağırmasının nedeni de buydu. Onu öldürerek sırrınızın ortaya çıkmasına neden olmak senin hatandı."

Çenesindeki ufak bir kas hareket etti. Kızmıştı. Ben kesinlikle haklıydım.

"Barrons, kara büyünün üstesinden her zaman gelebilir," dedim. "Onu öldürdüğün zaman aynı eski hâlinde geri geliyor, değil mi? Vücudunun her yerine koruma dövmesi yaptırabilir, dövme yapacak yer kalmadığı zaman da kendini öldürür ve temiz bir bedenle her şeye yeniden başlamak üzere geri döner." Dövmeleri bu yüzden sürekli değişiyor-

du. "Senin şu müthiş hapishaneden çıkış kartından bahset biraz istersen! Sen bir çuval inciri berbat etmeseydin bunu asla öğrenemeyecektim. Bu senin hatan Ryodan. Bence senin beni değil kendini öldürmen gerekiyor. Ama dur, bir dakika," dedim alaycı bir şekilde, "bu işe yaramazdı, değil mi?"

Sen Silvers'dayken Kitap'ın manastıra uğradığını biliyor muydun?"

Yüzümü buruşturdum. "Dani anlattı. Kaç *Sidhe* kâhini öldü?"

"Konuyla alakası yok. Sence Kitap neden manastıra gitti?"

Alakası yokmuş! Ölememek (ki bu konuyu hâlâ çözebilmiş değildim ve bunu anlamak için bazı yaratıcı yöntemler bulacağımdan da emindim) onda Fae'lere özgü bir kibre ve ölümlülere karşı bir küçümsemeye neden olmuştu. "Dur söyleme, tahmin edeyim," dedim sertçe. "Bu da benim hatam, değil mi?"

Ryodan masasındaki bir düğmeye bastı ve mikrofona konuştu. "Barrons'a onları oldukları yerde bırakmasını söyle. Orada güvendeler. Kızı onlara ben götüreceğim. Bir sorun çıktı. Büyük bir sorun." Elini düğmeden çekti. "Evet," dedi bana dönüp, "senin hatan. Bence Kitap seni bulamayınca manastıra gitti, seni aradı. Seni ele geçirmek istiyordu."

"Diğerleri de buna inanıyor mu yoksa bu senin kendi yanılsaman mı? Kendine bir bakış açısı edin Ryodan."

"Buna ihtiyacı olan ben değilim."

"Benden neden nefret ediyorsun?"

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum Mac. Ben yalnızca kendimi düşünüyorum. Sen de kendim değilsin."

Yanımdan geçip avucunu kapıya dokundurdu ve dışarı çıkmamı bekledi. "Barrons aileni görmeni istiyor. Böylece işine devam ederken onların burada benimle olduğunu hatırlayacaksın."

"Ne güzel," diye mırıldandım.

"Aksini düşünmeme rağmen, Barrons'un hatırına onları öldürmüyorum. Ama Barrons'un da hatırı azaldı. Bunu da unutma."

19

"Onları cam bir odaya mı koydun? Biraz mahremiyet sağlayamaz mıydın?" Duvarın arasından anne babama baktım. Odada güzel halılar, bir yatak, bir koltuk, küçük bir masa ve iki iskemle vardı. Oda Ryodan'ın ofisindeki aynı camdan yapılmıştı ama bir farkla. Annem ve babam dışarıyı göremiyorlar ama dışarıdan görülebiliyorlardı.

Sol tarafa baktım. Duş biraz gizli gibiydi ama tuvalet tamamen ortadaydı. "Dışarıdan görülebildiklerini biliyorlar mı?"

"Onların hayatını bağışlamışım, sen hâlâ mahremiyet peşindesin. Bunu senin için yapmıyorum. Onlar için de yapmıyorum. Bu benim sigortam," dedi Ryodan.

Barrons yanımıza geldi. "Fade'e biraz kumaş ve selobant getirmesini söyledim."

"Ne için?" Korkmuştum. Ailemi kumaşlara sarıp ağızlarını mı bantlayacaklardı?

"Kumaşı duvarlara bantlayacaklar."

"Oh," dedim. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Bir süre annemi ve babamı camdan izleyip sustum. Babam yüzü anneme dönük bir şekilde koltukta oturmuş, annemin ellerini tutarak bir şeyler anlatıyordu. Her zamanki gibi güçlü kuvvetli ve yakışıklıydı. Biraz daha ağaran saçları onu daha ayrıcalıklı gösteriyordu. Annemin yüzünde olaylarla baş edemediği zaman ortaya çıkan donuk ifade vardı. Babamın annemi gerçekliğe çekmek için gündelik normal şeylerden bahsettiğini biliyordum. Her şeyin yoluna gireceğini söylediğinden şüphem yoktu, çünkü Jack Lane hep bunu söylerdi. Etrafına güven verirdi, söz verdiği her şeyi gerçekleştireceğine inandırırdı insanı. Onu bu kadar iyi bir avukat ve iyi bir baba yapan şey buydu. Babam yanınızda olduğu zaman tüm engelleri aşabileceğinizi düşünür, hiçbir tehditten korkmazdınız. "Onlarla konuşmam gerek."

"Olmaz," dedi Ryodan.

"Neden?" diye sordu Barrons.

Bir an duraksadım. Ashford'a V'lane'le gittiğimi Barrons'a hiç söylememiş, annem ve babam bizi evlat edinmeleri konusunda tartışırlarken konuşmalarına kulak misafiri olduğumu itiraf etmemiştim. Babamın benim hakkımdaki kehanetinden de hiç bahsetmemiştim. Dünyanın sonuna neden olacağım kehanetinden.

Kat'la birlikte deniz kenarındaki evinde ziyaret ettiğim doksan yedi yaşındaki kadın Nana O'Reilly, iki cins kehanet olduğundan bahsetmişti: Umut aşılayan kehanetler ve dünyada bir kıtlık olacağı konusunda uyaran kehanetler. Eğer bunlardan birinin bir parçası olursam, diğerinin gerekliliklerini de yerine getirmem gerekiyordu. İkinci tip

kehanetlerden kaçınmak için biraz daha bilgi edinmek istemiştim.

Babam seneler önce Alina hastalandığında onun tıbbi geçmişini öğrenmek için Dublin'e gittiği zaman konuştuğu kişilerin isimlerini öğrenmek istemiştim. Babama tam olarak ne söylediklerini bilmek istiyordum.

Ama Barrons ve Ryodan'ın önünde ona bu konuda bir şey sormam mümkün değildi. Dünyanın sonuna neden olacağım konusundaki kehanetle ilgili en ufak bir şey öğrenecek olurlarsa, beni içeri tıkıp anahtarı da çöpe atarlardı.

"Onları özledim. Hayatta olduğumu bilmeleri lazım."

"Biliyorlar. Sen içeri girerken seni kameraya çektim, Barrons da bu görüntüleri onlara gösterdi." Ryodan biraz durakladı, sonra devam etti. "Jack çok ısrar etti."

Ryodan'a sertçe baktım. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme mi vardı? Ryodan, babamı seviyordu. Ona *Jack* diye seslendiği zaman sesinden anlamıştım. Ona saygı duyuyordu. İçim bir tuhaf oldu. Babamla her zaman gurur duyardım ama Ryodan gibi biri onu sevince... Chester'ın sahibi bu adama sinir olmama rağmen bunu bir iltifat kabul etmiştim.

"Onun gerçek kızı olmaman çok yazık. Çok güçlü bir soydan geliyor."

Ryodan'a, Barrons'dan öğrendiğim bir bakış attım.

"Ama kimse senin tam olarak nereden geldiğini bilmiyor, öyle değil mi Mac?"

"Biyolojik annem Isla O'Connor'du. Haven *Sidhe* kâhinlerinin lideri," dedim hava atarak.

"Gerçekten mi? Çünkü Barrons bana O'Reilly denen kadının söylediklerini anlatınca biraz araştırma yap-

tım da, Isla'nın iki değil bir çocuğu olduğunu öğrendim. Çocuğunun adı da Alina'ymış. Ve Alina ölmüş."

"Belli ki yeterince iyi araştırmamışsın," diye sertçe karşılık verdim. Ama birden keyfim kaçtı. Demek ki Nana bu yüzden bana Alina deyip duruyormuş. "Beni daha sonra doğurmuş olmalı. Nana bunu bilmiyordu herhâlde."

"*Sinsar Dubh*'ın hapishaneden çıktığı gece hayatta kalan tek Haven üyesi Isla'ydı."

"Sen bu bilgileri nereden ediniyorsun?" diye sordum.

"Bu yüzden onun için *daha sonra* diye bir şey yok."

"Bunu nereden biliyorsun? Annem hakkında ne biliyorsun Ryodan?"

Ryodan'la Barrons birbirine baktı. Bakışlarıyla bir şeyler söylemek istiyor gibilerdi ama hangi dilden konuştuklarını bilmiyordum.

Öfkeyle Barrons'a baktım. "Sana neden içimi dökmediğimi merak ediyordun değil mi? Sen de bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Boş ver. Bu işi ben hallederim," dedi Barrons Ryodan'a.

"Sana kendine daha iyi bir iş bulmanı öneririm."

"Ben de sana s.ktirip gitmeni öneririm."

"Mac sana Kitap'ın önceki gece Darroc'un evine uğradığını söylememiş. Mac'in zihnini okuyor, düşündüklerini bilebiliyormuş."

"Bence sadece yüzeydekileri okuyabiliyor," dedim telaşla. "Her şeyi okuyamıyor."

"Mac'den Darroc'un bir kısa yol bildiğini öğrenmiş, bu yüzden öldürmüş Darroc'u. Başka ne öğrendi acaba."

Barrons dönüp bana baktı. *Bana bundan hiç bahsetmemiştin.*

Sen de bana annem hakkında hiçbir şey söylemedin. Onun hakkında ne biliyorsun? Benim hakkımda ne biliyorsun?

Barrons'un bakışlarından bu gafletimi cezalandıracağı belli oluyordu. Benimkinden de.

Bundan nefret ediyordum. Barrons'la düşman olmuştuk. Bu durum kafamı karıştırıyor ve içimi acıtıyordu. Sanki hayatımdaki tek önemli insan oymuş gibi arkasından yas tutmuştum. Şimdi ise hasımdık. Kaderimiz sonsuza kadar düşman olmak mıydı?

Birimizin diğerine güvenmesi gerekecek, dedim Barrons'a.

Önce sen Bayan Lane.

Bütün sorun da buradaydı. İkimiz de bu riski almak istemiyorduk. Benim bir sürü gerekçem vardı ve hepsi de çok mantıklıydı. Babam bu işi Yargıtay'a kadar götürebilirdi. Barrons ise hiç güven vermiyordu. Güven vermek için uğraşmıyordu bile.

Hayatta olmaz Barrons.

Hep aynı boktan laflar Bayan Lane. Hep aynı...

Cümlesinin ortasında kafamı çevirdim. Bu ona hareket çekmek gibi bir şeydi.

Ryodan dikkatli gözlerle bizi izliyordu.

"Sen karışma bu işe," diye uyardım. "Bu iş Barrons'la benim aramda. Senin yapman gereken tek şey annemle babamı korumak ve..."

"Sen böyle serseri mayın gibi ortalıkta dolaştıkça pek mümkün değil ama."

Kapı bir anda açıldı ve Lor ve diğer iki adam içeri daldı. Çok heyecanlılardı, odadaki oksijeni bir anda bitirdiler.

Arkalarından elinde bir kumaş yığını ve selobantla Fade içeri girdi.

"Bara az önce kimin geldiğine inanamayacaksın," dedi Lor Ryodan'a. "Değişmemi söyle. Söyle o kelimeyi."

Gözlerimi kıstım. Lor'un Ryodan'ın iznine ihtiyacı mı vardı ki? Yoksa bu bir saygı ifadesi miydi?

"*Sinsar Dubh* mı yoksa?" Ryodan Barrons'a baktı. "Mac'in zihnini okuyabildiğine göre bizi nerede bulabileceğini biliyor olmalı."

"Sen iyice paranoyak olmuşsun Ryodan. Seni neden bulmak istesin ki?" dedim.

"Belki," dedi diğer adamlardan birisi, "ona yolu biz göstermişizdir. Kullanılmaktan da hiç hoşlanmayız."

"Sen bu kıza hiç strateji öğretmedin mi?" diye parladı Ryodan Barrons'a.

"O kadar vaktim olmadı," dedi Barrons.

"Bir Seelie. Lanet olası bir prens," dedi Lor. "Dışarıda da bir sürü kasttan yüzlerce Seelie bekliyor. Savaş ilan etmekle tehdit ediyorlar bizi. Burayı kapamamızı ve Unseelie'leri beslemeyi bırakmamızı istiyorlar."

Nefesim kesildi. "V'lane mi?"

"Buraya gelmesini sen söyledin!" diye suçladı Ryodan.

"V'lane'i tanıyor muymuş?" diye bağırdı Lor.

"Mac'in öbür sevgilisi," dedi Ryodan.

"Darroc'la birlikte mi?" diye sordu adamlardan biri.

Lor, Barrons'a baktı. "Ne zaman akıllanacaksın ve bu orospunun çenesini kapatacaksın?"

İçerideki testosteron seviyesi tehlikeli boyutlara yükselmişti. Bir anda hepsinin birden hayvana dönüşmesinden endişelendim. Sivri dişli, pençeli ve boynuzlu canavarların ortasında kalacaktım. Barrons'un işareti bile beni bu diğer beş adamdan koruyamazdı.

Hatta belki Barrons üzerinde bile işe yaramayabilirdi.

"Sence endişelenmen gereken konu Seelie'ler mi?" dedi Fade.

"Sence hangi konuda endişelenmemiz gerekir?" dedi Barrons sabırsızca.

Fade silahını çıkardı ve kimsenin hareket etmesine fırsat kalmadan Barrons'u kurşun yağmuruna tuttu. "Ben konusunda."

20

Bunu yapabilmesinin tek sebebi Fade'in Barrons'u hazırlıksız yakalamış olmasıydı. Yoksa Barrons öyle hızlı hareket ederdi ki, onu silahla ateş ederek öldüremezdiniz.

Ama Barrons Fade'in ona ateş etmesini beklemiyordu. Ayrıca Fade de Barrons kadar hızlıdır.

Barrons'un ve diğerlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama biri bana aksini söyleyene kadar hepsinin aynı olduğunu varsayacağım. Hepsinin duyuları çok hassastır; çok iyi koku alırlar, görürler ve duyarlar. Barrons on adam gücündedir ve kemikleri olağanüstü güçlüdür. Sanırım öyle olması da gerekir, yoksa bu şekilde dönüşemezdi. Barrons'un on metre aşağıya kedi gibi ayaklarının üzerine düşüşünü seyrettim.

Fade herkesi şaşırtmıştı. Ryodan'ı da vurmayı başarmıştı. Sonra diğer adamlar üzerine çullanıp silahını aldı.

Fade sırtını duvara yasladı. Ben bu esnada Fade'in silahının elinden alınmış olmasına rağmen hâlâ kumaşları elinde tutmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum.

"Ne oluyor Fade?" diye bağırdı Lor. "İlaçlarını almayı mı unuttun yine?"

Fade bana baktı. "Sırada annenle baban var," diye hırladı. "Sevdiğin her şeyi yok edeceğim MacKayla."

Dehşetten nefesim kesildi. Ryodan paranoyak falan değildi. Haklıydı. *Sinsar Dubh* zihnimi okuyup onlarla ilgili bilgi almış ve derhâl harekete geçmişti.

Şu an buradaydı. Bu odada benimle birlikte!

Chster'ın yerini öğrenmiş ve şöyle gelip içeride ne var ne yok görmek istemişti.

Üç gündür Silvers'ın dışındaydım ve üç gündür gelip beni buluyordu!

Beni Dublin'de bulamadığı için manastıra gitmiş olması gerçekten benim hatam mıydı? O gece bütün *Sidhe* kâhinlerinin ölmüş olmasından dolayı olarak ben mi sorumluydum? Ne kadar zamandır buradaydı ve kişiden kişiye atlayarak bana yaklaşıyordu?

Ailemin nerede olduğunu bulmaya yetecek kadar uzun zamandır.

"Kumaşların içinde," diye bağırdım. "Kumaşları alın!" Bunları söylediğim anda pişman oldum. O kumaşlara dokunan herkes ele geçecekti. Diğer adamlarda da hâlâ silah vardı. "Hayır, durun! Kumaşlara dokunmayın!" diye çığlık attım.

Fade bir anda harekete geçti ve kayboldu.

Ötekiler beni odada bırakıp Fade'in peşinden koştular.

Kapıya doğru koştum ama ben yetişemeden kapı kapandı. Nasıl açılacağı konusunda da en ufak bir fikrim yoktu. Avucumu deli gibi bir sürü yere bastırdım ama kapıyı açmayı başaramadım.

Uzanıp öteki odaya baktım. Ya *Sinsar Dubh* annemle babamın yanına gittiyse? Ya Fade onu oraya götürdüyse? Ya onları öldürürse?

Bu düşünce beni delirtiyordu.

Annemle babam ayağa kalkmış bana bakıyorlardı ama beni göremediklerini biliyordum. Sadece silah sesinin geldiği yöne doğru bakıyorlardı.

Kapı açıldı ve kapandı.

"Seni buradan çıkartmak zorundayım," diye gürledi.

Hançerimi elime alıp arkamı döndüm. "Senin Kitap olmadığını nereden bileceğim?"

"Bak bana. Nereye saklayacağım ki?"

Pantalonu ve gömleği kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Ayakkabılarına baktım. Botlarına. "Çıkar onları."

Ayakkabılarını fırlatıp attı. "Sıra sende. Ceketini çıkar."

Ceketimi çıkarttım.

"Eteğini de."

"Buna vaktimiz yok," diye öfkelendim. "Zira annemle babam..."

"Fade bardan çıktı. Şu an güvendeler."

"Yeterli değil!"

"Gereken önlemleri alacağız. Şu an her yeri koruyoruz. Birisinin Kitap'ı içeri taşıması gerek. Barın üst katlarına ve anne babanın kaldığı hücreye elbiseli kimse giremeyecek."

Kaşlarımı kaldırdım. İşte bu annem için gerçekten büyük bir şok olacaktı.

"Eteğini çıkar dedim."

"Fade Kitap'ı bana nasıl vermiş olabilir ki?"

"Çok küçük bir olasılık. Ama riske giremem."

İç çekerek fermuarı açtım ve eteğimi çıkardım. Bluzum daracıktı. Siyah tangamı giymiştim. Çizmelerim de bacağıma yapışıktı. Kitap'ı saklayabileceğim bir yer yoktu. "Memnun musun?"

"İdare eder."

Eteğimi giyerken annemle babama son kez uzun uzun baktım ve arkamı döndüm. Döndüğüm anda yerde yatan Barrons'u gördüm ve dehşetle geri çekildim.

Barrons ölmüştü. Yine.

Gerçekten ölmediğini ya da uzun süre ölü kalmayacağını biliyordum ama acım daha çok tazeydi ve duygularım altüst olmuştu.

"Daha ne kadar böyle..." derken sesimdeki ağlamaklı tonu fark edip birden sustum.

"Neden soruyorsun ki?"

"Sormuyorum, yani, ben, kahretsin!" Arkamı dönüp duvarı yumrukladım. Ailemin bu sesi duyması ya da duvarın yumruklarımla yıkılması umurumda değildi. Lor'un benim hakkımda ne düşündüğü de önemli değildi. Barrons'un ölmesinden nefret ediyordum. Nefret. Çok mantıksız bir şekilde. Kendim de anlayamıyordum bunu.

Duvarı yumruklamaktan ellerim kanayınca Lor beni tutup çekti.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum. "Bilmek istiyorum! Cevap ver bana!"

Hafifçe sırıttı. "Ne yani, beni harflere mi boğacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Siz erkekler birbirinize her şeyi anlatır mısınız?"

"Her şeyi değil. *Pri-ya* bana bayağı bir etkileyici gelmişti. Ama bütün detaylarıyla hiçbir zaman öğrenemedim."

"Ne kadar sürecek? *Cevap ver.*" Onu baskı altına almak için Ses'i kullanmıştım.

"Bu seferkinden emin değilim. Ama geçen seferki kadar uzun sürmeyecektir. Ayrıca bir daha bana karşı Ses'i kullanırsan kadın, aileni bizzat ben öldürürüm."

21

"Bir prensin Sevgililer Günü öpücüğü alması için ne yapması gerekir MacKayla?"

Bu sözler karanlığın içinde yankılanırken, vücudumun etrafında uçuşan Eros, yüzlerce küçük okunu batırıyordu. *Priya* hâline bağışıklık kazanmış olmama rağmen, V'lane'in müzikli sesi hâlâ tüylerimi ürpertiyordu. Artık ortaya çıktığı anda soyunmaya başlamıyordum ama içimde bir yerlerde bunu hâlâ isteyen bir kız duruyordu, özellikle de V'lane böyle baştan çıkartıcı sözler söylediğinde.

Hayatımda kaç kez Sevgililer Günü'nde öpüşmüştüm ki sanki?

Bir elin parmaklarını geçmez.

Ayrıca bunlar çok normal öpücüklerdi, harika değillerdi. Bir kadının dünyasını değiştirecek türden sayılmazlardı.

Barrons Books and Baubles'ın kapı kolunu çevirmek üzereyken durdum. Barrons garajın ve arka kapının kilitlerini değiştirmişti, bu yüzden *Viper*'ı sokağa park edip ön kapıya yürümek zorunda kalmıştım. Çok zor bir gece ol-

muştu. Gecenin sona ermesine çok hazırdım. Yorganı üzerime çekip deliksiz bir uyku uyumak istiyordum.

Çok değil, birkaç saat önce, Barrons bana kızgın olsa da hayatta olduğunu bildiğim için en azından bu gece bir uyku uyuyabileceğimi söylüyordum kendime.

Doğru. Sevgililer Günüm kutlu olsun.

"Sanırım insan erkekler çiçek verir."

Bir anda mis gibi gül kokularının içinde kalmıştım. Bir buket belirdi ve kucağıma bırakıldı. Güllerin yaprakları burnumu gıdıkladı. Yürüdüğüm yollara da gül yaprakları dökülmüştü. Havada sanki bu dünyaya ait olmayan baharatlı bir koku vardı.

Alnımı kapıya dayadım. Camdan berbat hâldeki dükkânımı görebiliyordum. "Sen de mi buraya beni hıyanetle suçlamak için geldin?" Beni bir yandan hediyelere boğarken bir yandan da tehdit etmek tam da Fae'lere özgü bir davranış olurdu. Suçsuzluğumu ispat etmek istiyordum. Barrons'un cansız gözlerini bir kez daha görmek beni yeniden o uçurumun dibine götürmüştü. Gerçekten ölmediğini bildiğim hâlde Barrons'u o hâlde görmekten neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyordum. Lor bana Barrons'un geri geleceğini söylemişti ama ne zaman geleceğini söylememişti. Neden söyleyememişti? Barrons'un vücudunun iyileşmesi mi gerekiyordu? Bazı yaralar daha mı geç iyileşiyordu?

O görüntüyü gözümün önünden atamıyordum. Şimdi Barrons'un kendime işkence yapabileceğim iki görüntüsü vardı, bıçaklanmış ve vurulmuş olarak. Üstelik ailem için de endişeliydim. Kitap'ın bana en yakın kişilerin arasına bu kadar kolay sızması beni dehşete düşürmüştü. Önce ma-

nastır, sonra Darroc, Barrons ve şimdi annem ve babam. Ryodan'ın Kitap'ın beni bulduğu iddiasına artık itiraz edemeyecektim. Benimle oyun oynuyordu. Ama beni neden hemen öldürüp bu işi bitirmiyordu? Benim gerçekten (Ryodan'ın dediği gibi) 'hareket çekeceğimi' mi düşünüyordu? *Sinsar Dubh*'la ilgili hiçbir şeye akıl sır ermiyordu. Bazen başıma korkuç bir ağrı saplanıyordu ve onun geldiğini kilometrelerce öteden hissedebiliyordum. Diğer zamanlarda ise, mesela bu gece, benimle aynı odada olduğu hâlde ruhum bile duymuyordu.

Benim dışımda temas ettiği herkesi öldürmüştü. Canımı yakıyordu ama öldürmüyordu. Neden?

Lor'dan annemle babamı Dublin'den götürmesini istemiştim. Bunu düşünmeyi bile reddetmişti. Barrons'dan habersiz kimsenin parmağını bile kıpırdatamayacağını söyledi. Hepsi kellemi istediği için bu iyi bir şeydi, belli ki her konuda son sözü Barrons söylüyordu.

V'lane'den her zaman oraya gidip annemle babamı almasını ve güvenli bir yere götürmesini isteyebilirdim. Fakat, yani belki de *Sidhe kâhini* genlerimdendir ama, ailemi bir Fae'ye emanet etmeyi göze alamıyordum.

"Ben aptal değilim MacKayla. Darroc'la oyun oynuyordun. Tek sorum var, neden?"

Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Sonunda birisi bana inanmıştı. Bunun V'lane olacağını tahmin etmeliydim. "Teşekkür ederim," dedim sadece.

Arkamı dönünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. V'lane her zaman bir görüntüydü. Sesini kısmış, 'insan' formuna bürünmüştü ama yine de bu dünyaya ait olmayan o cazibesi yerli yerindeydi. Siyah pantalonu, botları ve kaşmir kazağı

içinde, omuzlarından aşağı dökülen uzun saçlarıyla ve altın yaldızlı kadife teniyle tam bir meleğe benziyordu.

Bu gece her zamankinden daha ihtişamlı görünüyordu. Bir Seelie ordusunu yönetmek ona eksikliğini çektiği bir amaç mı kazandırmıştı? Artık can sıkıcı ve boş arzuların peşinden koşan bir ölümlü değildi, gerçek bir liderdi. Seelie diyarına liderlik etmek tüm vaktini alıyordu. Belki Jayne ve Muhafızlar yeterli sayıda Seelie vursaydı veya esir alsaydı saklandıkları yerlerden çıkmaya başlarlardı. Biraz zorluk ve sıkıntı Seelie'yi harika bir yer yapardı.

"Benden hiç şüphelenmedin mi? Orada sokakta Unseelie ordusuyla birlikte dururken bile mi?"

"Ben senin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum MacKayla. Fae olsaydın benim tarafımda olurdun." O kadim, pırıltılı gözleriyle beni uzun uzun süzdü. "Ordum benim kadar anlayışlı değildir. Onlar senin Darroc'la ittifak yaptığını düşünüyor. Onları bunun aksine ikna etmemiz gerekecek." Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şey değilse, Barrons'un öldüğü iddian seni ele verdi. Barrons'u bu gece Chester'da gördüm." Bir an durakladı. "Nasıl başardığını bilmiyorum ama Unseelie Prensleri'ni kandırmışsın. Barrons'un öldüğüne inanmışlar."

Bu sözleri öyle tatlılıkla söyledi ki neredeyse soruyu ve tabii ki tehdidi kaçırıyordum. İpeksi sözlerinin üzerinde çelik bir katman vardı. V'lane'in bu şakacı hâlinin altında tehlikeli bir ruh hâli yatıyordu. Ama neden? Chester'da olduğunu biliyordum. Lor beni dışarı sürükleyip *Viper*'a tıktıktan sonra bir şey mi olmuştu? *Sinsar Dubh*'ın da orada olduğunu biliyor muydu?

"Yeni öğrendiğim küçük bir numara sadece," diye kaçamak bir cevap verdim.

"Barrons hiç ölmedi mi peki? Bir süreliğine devre dışı mı kaldı?"

V'lane ve Barrons birbirinden nefret eder. Bunun nedeni Barrons'un çok uzun zaman önce V'lane'in prenslerinden birisini öldürmüş olmasıdır. Zannettiğimden daha derin bir içgüdüyle yalan söyledim. "Şaka yapıyorsun herhâlde. Barrons öldürülemez."

"Unseelie Prensleri'ni nasıl kandırdığını bilirdim MacKayla." İşte, çelik bir kez daha ipeği kaplıyordu. Bu bir soru değildi. Bir emirdi.

Benimle birlikte içeri girince botlarının altında ezilen mor gül yapraklarının kokusuna Fae'ler diyarının baş döndüren yasemin ve sandal ağacı kokusu karıştı. Tehlike de onunla birlikte içeri girmişti.

Kafamı çevirip onu süzdüm. Bu öfkesinin nedenini bir anda anlamıştım. Karanlık prensleri kandırdığını düşündüğü için değil, prensler başından beri Barrons'un ölmediğini bildiği ve bir şekilde onu kandırmayı başardığı için tehlikeli bir hâle gelmişti.

V'lane, Kraliçe'nin Yüce Divanı'ndaydı. Fae'ler diyarında dönen dolapları ortaya çıkartmak için ırklarının lideri tarafından bizzat seçilmişti. Ve başarısız olmuştu. Gerçekle yalanı birbirinden ayıramamış olması onu çok sarsmıştı. Bunu anlıyordum. Kendi yargınıza güvenemeyeceğinizi fark ettiğiniz zaman takatiniz kalmıyordu.

Ama şu anki durumda yanılmamıştı. Barrons gerçekten ölmüştü ve Unseelie Prensleri V'lane'i kandırmamıştı. Ama bunu ona söylemeyecektim. Yalnızca Barrons V'lane'e yalan

söylemem için ısrar etmemişti, aynı zamanda Barrons'un sırrını saklamam için kesin bir emirle programlanmış gibiydim.

Barrons'u tanıyordum, bu emri muhtemelen bir yerime dövme olarak işlemişti.

Yine de V'lane'e gerçeğin bir kısmını anlatabilirdim. "Ne olduğumu keşfetmeye daha yeni başladığımı söylediğini hatırlıyor musun?"

Bakışları sertleşti ve başını salladı. Saçıma dokundu. "Bunu hatırlamana sevindim MacKayla. Çok hoş."

Eh, Barrons pek böyle düşünmüyordu. "Haklıydın. İçimde nasıl bildiğimi bilmediğim bir yer olduğunun farkına daha yeni varıyorum. Anlayamadığım şeyler buluyorum."

Başını eğip bekledi.

"Prenslerin hiç hoşlanmadığı harfler buldum. Bu harflerin yanında başka şeyler kullanarak Barrons'un öldüğü yanılsamasını yaratıyorum," diye yalan söyledim.

Sözlerimi gözden geçirdi. Unseelie'ler onu kandırmamıştı, ben Unseelie'leri kandırmıştım. Yüzündeki belli belirsiz gerginlik kayboldu.

"Darroc ve prensleri Barrons'un öldüğüne inandırdın, bu yüzden Darroc onunla işbirliği yapmak istediğine inandı öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Neden?"

Bir an duraksadım.

"MacKayla, birbirimize bir türlü güvenemeyecek miyiz?" dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Seni ikna etmek için ne yapmam gerekir? Emret bana, emrindeyim."

Yalan söylemekten ve bana yalan söylenilmesinden, güvenememekten ve bana güvenilmemesinden yorulmuştum. "*Sinsar Dubh*'ı kontrol altına alabileceği bir kısa yol biliyordu. Kitap bu yüzden öldürdü onu."

"O zaman duyduklarım doğruydu," diye mırıldandı. "Yani onu öldüren bir Avcı değildi."

Başımı salladım.

"Peki neymiş bu kısa yol?"

"Ölmeden önce bunu ondan öğrenme fırsatım olmadı."

V'lane beni süzdü. "Prensleri böyle kolayca kandırabilmek için büyük bir güç gerekir."

Bir şey söyleyecek gibiydi ama birden fikrini değiştirdi ve sustu. Sonra dikkatli bir şekilde sordu: "Şu kullandığın harfler ne renkti?"

"Kızıl."

V'lane donakaldı. Yüzünde neye baktığından emin değilmiş gibi bir ifade belirdi. Bu beni inanılmaz rahatsız etti. "Bu harfler insan kalbi gibi atıyor muydu?" diye sordu sonra.

"Evet."

"İmkânsız!"

"Onları hemen şimdi çağırmamı ister misin?"

"Öyle hemen çağırabilir misin?"

Başımı salladım.

"Buna gerek yok. Sana inanıyorum MacKayla."

"Nedir bu harfler? Darroc bana söylemedi."

"Herhâlde Darroc o harfleri gördükten sonra seninle daha da fazla ilgilenmeye başlamıştır. İnanılmaz bir güç bu MacKayla. Parazit gibi, dokundukları her şeye yapışır, orada gelişip insan hastalığı gibi yayılırlar."

Harika. Harflerin Darroc'un evinin yatak odasında nasıl daha büyük göründüklerini hatırladım. Yoksa bilmeden dünyaya yeni bir Unseelie kötülüğü mü getirmiştim?

"Bu harfler Yaratış Şarkısı'yla birlikte kullanıldıkları zaman aşılmaz bir duvar oluştururlar," dedi V'lane. "Ben kendi gözlerimle görmedim ama bu harflerin ilk Seelie Kraliçesi tarafından ceza vermek amacıyla kullanıldığı ve Unseelie hapishanesinin duvarlarında kullanılan malzemelerden birisi olduğu söylenir."

İrkildim. "Harflerin Unseelie hapishanesinin duvarlarında kullanıldığını nereden bilebilirdim ki?"

"Ben de tam bunu öğrenmek istiyordum."

İç geçirdim ve gözlerimi ovuşturdum. Arka arkaya soru geliyordu. Akıl sağlığımı yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştım.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi V'lane yumuşak bir sesle. "Bu âşıklar gecesinde nerede uyuyacaksın MacKayla? Palmiyelerin arasına kurulmuş ipek bir hamakta, tropik rüzgârlarla sallanarak, her isteğini yerine getiren sadık bir Fae ile mi? Bir Fae Prensi'nin kulübesini paylaşır mısın? Yoksa tarumar olmuş bir kitapçının merdivenlerini çıkıp, sana hiçbir zaman güvenmemiş ve güvenmeyecek bir adamın evinde tek başına mı uyuyacaksın?"

Of.

Çeneme dokundu ve parmağıyla yanağımı okşadı. "Ne kadar güzel bir kadın olmuşsun. Aylar önce buraya gelen küçük kız değilsin artık. Güçlenmişsin. Güç ve kararlılık sergiliyorsun. Ama akıllı mısın? Yoksa yanlış adama kaptırdığın gönlünün peşinden mi gidiyorsun? Sen de birçok insan gibi değişme yeteneğinden mahrum musun?

Değişim için hata yaptığını kabul etmek gerekir. Senin ırkın ise daima hatalarını temize çıkarmanın peşindedir, düzeltmenin değil."

"Ben gönlümü kimseye kaptırmadım."

"Güzel. O zaman bana kaptırabilirsin." Başını eğdi ve beni öptü.

Gözlerimi kapadım ve eriyip gittim. Birinin bana inanması, sorduğum sorulara cevap vermesi, bana iyi davranması tuhaf bir değişiklikti. V'lane'in Fae ismi baştan çıkartıcı ve davetkar bir şekilde ağzıma yavaşça yerleşti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Telaffuz etmeyi hiçbir zaman başaramadığım sessiz harfler ve zarif aryalardan oluşan sesli harfler dilimi delmeye, zevkten tüm vücudum yanmaya başlamıştı.

Fae prensinin kokusunu ve gül yapraklarının baş döndürücü aromasını ciğerlerime çektim. Hiç fena bir Sevgililer Günü öpücüğü sayılmazdı.

Bana ismini sabırla vermiş, o imkânsız hecelerin içime yavaş yavaş işlemesini sağlamıştı. Bu heceler nihayet yerlerini bulunca direnme gücüm kalmadı, tüylerim diken diken oldu. BB&B'nin girişinde durmuş, ismi yeniden benim olduktan çok uzun süre sonra onu öpüyordum.

Merdivenleri çıkıp yatağıma kendimi attığımda hâlâ kor gibi yanıyordum.

"Moruk, ne olmuş burada?"

Süpürgemi yerde duran bir dolaba dayadım. Dani BB&B'nin kapısında durmuş, ağzına tıktığı protein kalıbını kemiriyordu. Kitapçıdaki yıkımın boyutlarını algılayınca gözleri kısıldı. Vitrinden içeri giren sabah güneşi kestane rengi kıvırcık saçlarının üzerinde ateşten bir hâle

oluşturuyordu. Parlak ve neredeyse rüzgârsız bir gündü, hava da son yağan kardan sonra bir anda ısınmıştı. Yine de, iki şömineyi birden yakmış olmama da rağmen, bir türlü ısınamıyordum.

"Kapıyı kapatabilir misin?" dedim. Bütün gece rüyamda *Soğuk Yer*'i görmüştüm. Hain bir akıntıya, peşimdeki isimsiz bir dehşete kapılarak bir tür korkuyla bir kaç kez uyanır gibi olmuştum ama her seferinde kâbus beni tekrar içine çekmişti.

Rüyamda o kederli ve güzel kadının peşinden buzlu dağları tırmanıp, bir sonraki tepede onu bulacağımdan emin olarak ona sesleniyordum. Fakat her zirvede bulduğum tek şey içindeki kumu hızla alt kademeye dökülen onlarca kum saati oluyordu. Bir kum saatinden öbürüne deli gibi koşuyor, telaşla kum saatlerini ters çeviriyor ama saniyeler içinde boşalmalarını engelleyemiyordum.

Uyanmadan saniyeler önce o kadını bulamayışımın nedeninin çok uzun süre beklemiş olmam olduğunu anladım. Zaman hayati önem taşıyordu ve ben çok geç kalmıştım. Kadın gitmişti. Ümit de ince kum taneleri gibi yok olup gitmişti. Kaçırmıştım.

Başarısızlık hissinin omuzlarımdaki büyük ağırlığıyla duş alıp giyindim. Bir ilerleme kaydetmiş olmak, herhangi bir şeyin başarılmış olduğunu görmek için elimdeki süpürgeyle ve içimdeki intikam duygusuyla darmadağın hâldeki kitap dükanının süprüntülerine daldım. Saatlerdir toz duman içinde Barrons'un halılarının üzerindeki cam kırıklarını süpürüp duruyordum.

Dani içeri girdi ve kapıyı kapattı. "V'lane senin beni görmek istediğini söyledi. Ne için olduğunu bilmiyorum

ama baktım ki bu sabah pek bir işim yok, gelip seni bir dinleyeyim dedim. Ama bu seferkiler değişik bir şeyler olsa iyi olur, çünkü geçen sefer buluştuğumuzda pek arkadaşımmış gibi konuşmuyordun." Üstüne başına çeki düzen verdi. "Bana çikolata getirmiş. Şuna bak, sanki sevgiliymişiz falan gibi. Biraz konuştuk. Ona neredeyse on dört yaşında olduğumu ve bekâretimi bir gün ona vereceğimi söyledim."

Sinirlendim. Dani bunu ona gerçekten söylemiş miydi? V'lane'i onu bulması için göndermeden önce o ölümcül erotizmini devre dışı bırakması için yemin ettirmiştim. "Bekâretin ve V'lane meselesine daha sonra geleceğiz. Önce şu olaylar bir durulsun da."

"Acayip olaylar oluyor Mac. Bir şeyin durulacağı yok. Dünya böyle. Hayat böyle." O bilindik fiyakasına ve uçarılığına rağmen gözleri çok donuktu. Tedirgin bakıyordu.

Ağır laflardı. Yenilir yutulur cinsten değildi. "Bu sefer öyle olmayacak Dani. Buna izin vermeyeceğiz."

"Biz ne yapabiliriz ki? Dünya çok büyük. Ayrıca çok da kötü değil. Ama sen gıcıklık yapıp gittin. İkimizin etle tırnak gibi dost olduğumuzu zannediyordum. Ama sen Yüce Canavar'la kucaktan kucağa oyunu oynadın. Bu işe çok sinir oluyorum." Bana öyle bir bakış attı ki, söylemediği sözleri de duyar gibi oldum: *Beni terk ettin. Yapayalnız bıraktın. Şimdi buradayım ama yine aynı şeyi yapmazsın umarım.* Cebinden bir elma çıkarttı ve yemeye başladı.

Dün gece, V'lane gitmeden önce, ondan bu sabah Dani'yi bulmasını ve Barrons'un ölmediğini, gizli bir iş peşinde olduğumu ve onu kandırdığım için özür dilediğimi iletmesini istemiştim. Ama bir aracıyla iletilen özür gerçe-

ğinin yerini tutmuyordu. Dani bunu bizzat benden duymak istiyordu. Ben de bunu bizzat söylemek istiyordum.

"Özür dilerim Dani. Seni incitmek istememiştim."

"Geç bunları moruk. Beni incitmedin. Çok daha kötüsünü yaptın. PMS falansın sandım. Sorun değil. Sadece salakça bir hareket yaptığını söylemeni istiyordum."

"Salakça bir hareket yaptım. Belki senin umurunda olmamıştır ama beni deliye döndürdü. Affettin mi beni?"

Geri çekildi ve bana tedirgin bir bakış attı. Bu büyümüş de küçülmüş velede bugüne kadar iki şekilde muamele edilmişti. Ya emir verilmiş ya yok sayılmıştı. Bugüne kadar hiç kimse herhangi bir şey için ondan özür dilemiş miydi acaba?

"Salaklık ettiğini söylemen yeterli. Yetişkinler gibi dokunaklı sözler söylemeye gerek yok." Kasanın durduğu yıkık tezgâhın etrafından dolanıp yamuk bir ağızla sırıttı. "Ee, neler oldu peki burada? Kasırga mı geçti?"

"Paltonu çıkar," diye lafı değiştirdim. *Barrons ben onu öldürünce o kadar sinirlendi ki kitap dükkânını tarumar etti* diyemedim.

"Doğru. Unutmuşum."

Paltosunu çıkartıp yerdeki siyah deri yığınının üzerine attı. Üzerinde siyah streç bir kot, dar bir bluz ve boğazlı siyah spor ayakkabı vardı. Yeşil gözleri ışıl ışıldı.

"Kitap böyle ortalıkta dolandıkça herhâlde bir süre daha böyle kevaşe gibi giyineceğiz değil mi? Dapdaracık. Herkesin her şeyi meydanda olacak moruk, manastırdaki şişman hatunlar yüzünden de gözlerim yuvalarından fırlayacak. Koca göbekler, koca kıçlar, ıyyy!"

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Dani böyleydi işte. Nezaketin zerresi yoktu onda. O da aynı etrafındaki

dünya gibiydi, neyse oydu. Lafını esirgemezdi. "Herkeste sendeki süper hızlı metabolizma yok ki," dedim soğuk bir sesle. Bende böyle bir özellik olması için neler vermezdim. Kahvaltıda çikolata, öğle yemeğinde hamur işi, akşam yemeğinde pasta yerdim.

Elmayı bir çırpıda yiyip bitirdi ve koçanı çöp yığınlarından birinin üzerine attı. "Barrons'u görmek için de sabırsızlanıyorum ayrıca," dedi heyecanla. "Ya sen? Senin pek umurunda olduğunu sanmıyorum. Onu herhâlde aylardan beri çıplak görüyorsundur, öyle değil mi?"

Bazen cidden laflarının bazılarını esirgemesini istiyordum. İşte yine bir anda o bodrum katında Barrons'un odada çırılçıplak dolaşmasını izliyor, ona hayatımda gördüğüm en güzel erkek olduğunu söylüyordum.

Aniden konuyu değiştirdim. "Manastırda neler oluyor? Orayı terk ettiğini biliyorum ama sen gitmeden önce durumlar nasıldı?"

Yüzü kardı. "Kötüydü Mac. Berbattı. Niye sordun ki? Oraya geri dönmeyi mi düşünüyorsun? Sana söyleyeyim, bu hiç de iyi bir fikir değil."

İyi ya da değil, başka seçeneğim yoktu. Nana'ya göre *Sinsar Dubh* yirmi küsur yıl önce manastırdan kaçtığında, annem Haven İmparatoriçesi'ymiş. Ryodan'ın söylediğine göre bir gece tüm Haven yok olmuş, yalnızca annem hayatta kalmış.

Nana bana Alina ismini koymuş.

Yine Ryodan'ın söylediğine göre Alina, Isla'nın tek çocuğuydu. Ryodan'ın ağzının ne kadar sıkı olduğu düşünülürse, ondan bir şeyler öğrenmeye çalışmak anlamsız bir çaba olacaktı. Ayrıca o esnada Ryodan ölüydü ve ne kadar zamandır ölü olduğunu bilmiyordum.

Geriye Nana ve manastır kalmıştı.

Manastır daha yakındı, ayrıca manastırda yaşayanlar konuşmasının ortasında uyuyakalan yüz yaşında ihtiyarlar değildi.

Haven'in orijinal üyelerinin hepsi ölmüş olabilirdi ama annemin, Kitap'ın en son katliamından sonra bile hayatta olan bazı akrabaları olmalıydı. Rowena ve diğerleri de annemi tanıyordu. Diğerleri o gece olanlarla ilgili bir şeyler biliyordu.

Bir de şu girmek zorunda olduğum kütüphaneler vardı. Kapı görevlisini aşamadığım bir tanesinde V'lane bile kriz geçirmişti. Sözü açılmışken, onu manastıra çağırdığım gün neler olduğunu sormayı unuttum. Daha sonra takip etmek üzere bu konuyu zihnime not ettim.

Zihnimi meşgul eden şeylerden birisi de Rowena'yla yüzleşip ondan gerçekleri öğrenmekti. Darroc'un bu yaşlı kadında varolduğunu düşündüğü zihinsel baskı gücü, tam son dönemde kendimde keşfettiğim güce göreydi. Bu gücü test etmekten kaçındım çünkü bu hem köprüleri yakmak olurdu hem de tüm *Sidhe* kâhinleriyle birlikte bindiğimiz dalı kesmiş olurdum. Rowena'nın verdiği kararları destekleseler de desteklemeseler de *Sidhe* kâhinlerinin çoğunluğu ona çok sadıktı. Bir taraftan da Rowena'nın bu gücünün nereden geldiğini bilmiyordum ve Büyük Sahip'in bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeye ihanet etmekten çekiniyordum. Hem ya bütün bu harfler bir tür parazitse ve dünyamıza daha çok zarar verirse?

Yine de yedeğimde deneyebileceğim başka bir silahım daha vardı. Ses konusunda uzmanlaşmıştım ve bunu

Barrons'un bana öğrettiği bir Druid sanatı olarak kolayca açıklayabiliyordum.

"Cevapları öğrenmem gerek Dani. Bana yardım eder misin?"

"Ro bizi yakalarsa küplere biner," diye uyardı Dani. Gözleri parlıyordu ve heyecandan flulaşmaya başlamıştı.

Gülümsedim. Bu çocuğu seviyordum. Aramız yine düzelmişti. İçimdeki bir başka acı daha yok olmuştu. "Bizi kesinkes yakalayacak. O yaşlı kadına bir çift lafım olacak." Eğer olaylar güneye yönelecek olursa gücümü kontrol altında tutacak ve Dani'nin bizi buradan uçurmasına izin verecektim. Veya V'lane'i çağıracaktım. "Gelmek ister misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Kaçırır mıyım hiç?"

22

Dani'nin bizi süper hızda uçurmasına rağmen güney kanatta bizi bulmaları üç dakika bile sürmedi. Ro, manastıra girecek olursak hemen ona haber vermeleri için kapıya yeni görevliler koymuş olmalıydı. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyorum. Sanki biraz saç, kan veya tırnakla cadı büyüsü yapıyormuş gibiydi. Yaşlı kadın fokurdayan bir cadı kazanının başında kazana birtakım nesneler atıp, kart sesiyle kahkahalar atarak karıştırırken gözümün önüne geliyordu.

Ro nasıl yaptıysa, buraya en son gelişimde gizlice girdiğim Yasak Kütüphane'ye varamadan, iki koridorun kesiştiği noktada Kat önderliğinde bir grup *Sidhe* kâhini karşıladı bizi. Bir grup bu konu üzerinde çalışırken ben manastırdaki çıkmaz sokaklardan birinin kapısındaki holografik muhafızı aşmaya çalışıyordum.

Onlar da bizim gibi içinde Kitap saklanamayacak dar elbiseler giymişti. Shades zamanlarıyla *Sinsar Dubh*'ın gelişi arasında manastırda durumların bayağı gerildiğini anladım.

"Çantada ne var?" diye sordu Kat.

Yanımda getirdiği plastik market poşetini açıp içinde Kitap olmadığını gösterdim. Herhangi bir yerimde bir şey saklamadığıma emin oldukları anda hemen konuya girdiler.

"Büyük Sahip senin öldüğünü söyledi," dedi Jo.

"Sonra ölmediğini ama Alina gibi sen de Yüce Efendi'nin tarafına geçtiğin için seni ölmüş olarak düşünmemiz gerektiğini söyledi," dedi Clare.

"Ama sen artık Alina'nın kardeşi değilsin, öyle değil mi?" diye sordu Mary.

"Nana O'Reilly'yi ziyaret ettikten sonra," dedi Kat, "Rowena'yla konuştum. O da Nana'nın Haven İmparatoriçesi'nin bir O'Connor olduğu konusunda söylediklerini doğruladı. Ama Isla'nın Kitap kaçtıktan birkaç gün önce öldüğünü ve cesedinin bulunamamasına rağmen Alina'nın da öldüğüne inanıldığını söyledi. Her neyse, Alina onun tek çocuğuydu. O zaman sen kimsin Mac?"

Onlarca *Sidhe kâhini* cevabımı duymak için bana bakıyordu.

"Sana cevap vermesine gerek yok," dedi Dani kavgaya hazır bir şekilde. "Bir sürü koyun, daha gözünüzün önünde olup bitenleri göremiyorsunuz."

"Gayet de görüyoruz. Aslında var olmayan bir *Sidhe kâhini* görüyoruz. Bu aramızdan bazılarını beklendiği üzere kaygılandırıyor," dedi Kat. "Bir de sen varsın tabii. Onu böyle ateşli bir şekilde savunuyorsun. Bunu neden yapıyorsun ki?"

Dani dudaklarını büzüştürdü ve sıska kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayağını yere vurup tavana baktı. "Size şöyle

söyleyeyim, bir şey, siz anlamıyorsunuz ya da sevmiyorsunuz diye her zaman kötü olmak zorunda değil. Bu sizden daha akıllı ve hızlı birinin sadece daha fazla beyni veya daha hızlı bacakları olduğu için tehlikeli olduğunu düşünmeye benziyor. Hiç adil değil. İnsanlar nasıl doğacaklarına karar veremez."

"Biz burada durmuş, anlamayı bekliyoruz." Kat bakışlarını bana çevirdi. "Yardım et bize Mac."

"Doğru mu bu?" dedim boş gözlerle. "Senin *Sidhe kâhini* yeteneğin duygusal telepati mi?"

Birden kendine gelen Kat bluzunu içine attı ve saçını düzeltti. "Bunu nereden duydun?"

Market poşetinden Darroc'un notlarını çıkardım ve ona uzattım. O da zaten daha elimi uzatmadan kâğıtları elimden kaptı.

Çantama tıkıştırdığım notların hepsini değil, sadece iyi niyet göstergesi olmaya yetecek kadarını getirmiştim. Rowena'nın benim hakkımda düşündükleri zerre kadar umurumda değildi, bunu *Sidhe* kâhinleri için istiyordum. Bir yanım Rowena'nın daha en büyük sorumluluğunu kontrol edemezken *Sidhe* kâhinlerinin gücünü sıkı bir şekilde kontrol ettiği bu manastırdan nefret ediyordu. Bir yanım ise hâlâ buraya ait olmak istiyordu. Çift kişiliğim yine kendini gösteriyordu.

"Bunları Darroc'a karşı ajanlık-" Kelimeyi özellikle vurguladım, "-yaparken buldum. Evini araştırdım. Hiç duymadığım ya da görmediğim Unseelie'ler de dahil olmak üzere her şey hakkında notlar almış. Bu notları kütüphanene eklemek isteyeceğini düşündüm. Yeni kastlarla karşılaştığınız zaman faydası olur. Bu duvarların içinde olup biten-

leri nasıl öğrenmiş bilmiyorum, herhâlde içeride bir adamı vardı. Belki hâlâ vardır." Dani ben *Pri-ya* hâlindeyken birisinin hücremin kapısında duran nöbetçilere sabotaj düzenlediğini söylemişti. "Darroc'un, Rowena'nın yeteneğinin zihinsel baskı olduğunu söylemesi belki ilginizi çeker," dedim.

"Bu kâğıtların senin uydurduğun zırvalar olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Mary.

"Siz karar verin. Ben kendimi savunmayacağım."

"Soruma daha cevap vermedin," dedi Kat. "Kimsin sen Mac?"

Bana dik dik bakıyordu. Kat mantıklı düşünebildiğine ve akıllıca kararlar verebileceğine inandığım tek kişiydi. Bu minyon kumral, göründüğünden daha güçlü olan, aklı başında, stresli zamanlarda sakin kalabilen bir kişiydi. Umarım bir gün Rowena'nın yerine manastırın Büyük Sahibi olurdu. Bu mevki için Haven'deki gibi *Sidhe* kâhinlerinin en güçlüsüne değil, uzun vadeli planları ve vizyonu olan akıllı bir kadına ihtiyaç vardı. Kat hiç belli etmezdi ama büyük yetenekleri vardı; hiç kendini beğenmiş birisi değildi, kafası hızlı çalışırdı ve mangal gibi yüreği vardı. Benim oyum tereddütsüz ona olurdu.

Eğer söylendiği gibi duygusal telepati yeneği varsa, kendimle ilgili gerçeğin bildiğim kadarını söylediğimde, samimi olduğumu anlayabilirdi.

"Kim olduğumu bilmiyorum Kat. Gerçekten Alina'nın kardeşi olduğuma inanıyordum. Olmadığıma da hâlâ ikna olmuş değilim. Nana benim Isla'ya benzediğimi söylerdi. Belli ki beni Alina'nın yetişkin hâline benzetiyordu. Ama ben de sizin gibi Isla'nın ikinci bir çocuğu olmadığını duy-

dum. Bu sizi bile üzüyorsa düşünün benim ne hâle geldiğimi." Acı acı gülümsedim. "Önce evlatlık edinildiğimi öğreniyorum, sonra varolmadığımı. Ama al sana başka bir şok haber Kat: Darroc'un notlarına bakılırsa *Sidhe* kâhinlerinin kökenini biliyormuş. Güya..."

Üç kulak tırmalayıcı ıslıkla beraber tüm *Sidhe* kâhinleri bir anda kulak kesildi.

"Yeter!" diye bağırdı Rowena. Üzerinde masmavi, güzel bir elbise vardı. Uzun beyaz saçlarını örmüş, kafasının üzerinde bir taç gibi toplamıştı. Kulaklarında, boynunda ve gözlüklerinin kenarından sarkan zincirlerde inci mücevherler vardı.

"Bu kadarı yeter artık! Haini yakalayın ve yanıma getirin. Ve sen, Danielle Megan O'Malley, Mac'i kaçırmayı aklının ucundan bile geçiriyorsan bence bir daha düşün. Çok, çok dikkatli olun Danielle." Kat'a döndü ve "Sana bir emir verdim. Derhâl uygula!" dedi.

Kat Rowena'ya baktı. "Mac doğru mu söylüyor? Senin yeteneğin zihinsel baskı mı?"

Rowena'nın kaşları çatıldı. Mavi gözleri çakmak çakmak oldu. "Siz benim dediğime değil de eski bir Fae'nin iddiaları üzerine bu kızın söylediği yalanlara mı inanıyorsunuz? Ben de senin akıllı birisi olduğunu sanmıştım Kat. Kızlarımın en akıllısı olduğunu. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Şimdi de uğratma."

"Benim yeteneğim duygusal telepati," dedi Kat. "Darroc bu konuda haklı."

"Usta yalancılar, yalanlarının arasına biraz gerçek katarlar ki inanılırlıkları artsın. Ben kızlarıma asla baskı yapmam. Yapmayacağım."

"Bence herkes için doğruyu söylemenin vakti geldi Büyük Sahip," dedi Jo. "Yalnızca üç yüz elli sekiz kişi kaldık. Kardeşlerimizi kaybetmekten korkuyoruz."

"Kardeşlerimizden fazlasını kaybettik," dedi Mary. "Ümidimizi de kaybediyoruz."

"Katılıyorum," dedi Clare. "Evet," diye mırıldandı Josie ve diğerleri.

Kat başını salladı. "Darroc'un kökenimiz hakkında söylediklerinden biraz bahsetsene Mac."

Rowena gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Sakın!"

İşte o an zihnimde hafif bir baskı hissettim ve acaba tanıştığımız günden beri bu gücü benim üzerimde uyguluyor olabilir mi diye düşündüm. Ama bu artık benim için bir tehdit değildi. Ses'e bile direnmeyi öğrenmiştim, Rowena'dan gelen baskı onun yanında hiçbir şeydi. Barrons'la dizlerimin üzerine çöküp kendimi keserdim ben. Felaket bir öğretmenim vardı.

Rowena'ya sırtımı dönüp *Sidhe* kâhinlerine yöneldim. "Darroc'a göre çok uzun zaman önce *Sinsar Dubh*'ı gömmek üzere manastıra getiren kişi Seelie Kraliçesi değildi."

Rowena başını salladı. "Yapma bunu. Onların inanmaya ihtiyacı var. İnançları dışında değerli pek bir şeyleri yok. Bunu ellerinden alma. Darroc'un iddialarını ispat edemezsin."

Rowena beni durdurmaya çalışırken zihnimdeki baskı giderek artmaya başlamıştı. "Sen bunu biliyordun. Başından beri biliyordun. Diğer pek çok şey gibi bunu da onlara söylemedin."

"Eğer içinde bir kötülük tohumu olduğuna inanırsan, o kötülüğün esiri olabilirsin." Yüzüme uzun uzun baktı. "Ne demek istediğimi anladığına eminim."

"Ama içinde bir kötülük tohumu olduğuna inanıyorsan, bunu kontrol etmeyi öğrenebileceğin de söylenebilir," diye cevap verdim.

"Cehaletin güvenli olduğu da söylenebilir."

"Güvenlik bir çittir; çitler de koyunlar içindir. Yüzlerce yıl boyunca yalanlarla yaşayacağıma yirmi iki yaşında gerçekleri bilerek ölmeyi tercih ederim."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun. Bunu gerçekten test edecek olsaydık hangisini tercih ederdin acaba?"

"İllüzyon hayatın yerini tutamaz," dedim.

"Bırak kutsal geçmişleri kendilerinde kalsın," dedi Rowena.

"Ya bu geçmiş o kadar kutsal değilse?" dedim.

"Söyle bize," dedi Clare. "Bunu bilmeye hakkımız var."

Rowena kafasını çevirdi, sanki ben doğrudan yüzüne bakılmayacak kadar iğrenç biriymişim gibi yan gözle bakarak konuşmaya devam etti. "Seni gördüğüm ilk andan beri bizi yok etmeye çalışacağını biliyordum MacKayla; ya da artık her kimsen. Senin işini o zaman bitirmem gerekirdi."

Kat atıldı. "O bir insan Rowena, hayvan değil. Biz insanların işini bitirmeyiz."

"Evet Ro," dedi Dani heyecanla. "Biz insanların işini bitirmeyiz."

Dani'ye baktım. Nefret dolu gözlerle Rowena'ya bakıyordu. Evet, bu duvarların içinde gerçekleri söylemenin vakti gelmiş de geçiyordu, bu gerçeklerden hoşlansak da hoşlanmasak da... Belki de Darroc yanılıyordu. Aldığı notlar belki de sadece varsayımlarıydı. Ama yüzleşmeyi istemediğimiz bir şeyi de sorgulayamazdık. Hem akıllarda kalacak soru işaretleri giderek beter bir hâl de alabilirdi. Mesela be-

nim kafamda, kalbimde giderek daha da büyüyen bir soru işareti vardı.

"Rowena bir konuda haklı," diye kabul ettim. "Darroc'un söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama Barrons'un da bundan şüphelendiğini bilmeniz gerekir."

"Anlat," dedi Kat.

Derin bir nefes aldım. Bunun beni nasıl etkilediğini biliyordum, ayrıca hayatımı *Sidhe kâhini* inançlarını özümsemeye adamamıştım. Buraya gelmeden önce Darroc'un notlarına bir kez daha göz atmıştım. İlerleyen sayfalarda şu cümleyi bir varsayım olarak değil, bir gerçek olarak yazmıştı: *Sidhe kâhinlerini Unseelie Kralı yaratmıştır.* "Darroc *Sinsar Dubh*'ı yakalayıp ona burada, bu dünyada bir hapishane yaratan kişinin Unseelie Kralı olduğuna inanıyordu. Ayrıca Kral'ın muhafızları da yarattığını iddia ediyor." Bir an durakladım, sonra gaddarca ekledim. "*Sidhe* kâhinleri. Darroc'a göre onlar Karanlık Kral'ın yarattığı en son Unseelie kastıymış."

Çıt çıkmıyordu. Herkes susmuştu. Kimse hareket etmiyordu.

Bu iş aradan çıkınca, dikkatimi Rowena'ya yönelttim. Öğrenmek istediğim şeyi bildiğinden hiç şüphem yoktu. "Kehanetin ne olduğunu söyle bana Rowena."

Burnunu çekti ve arkasını döndü.

"Bu işi istersen güzellikle, istersen zorla yaparız."

"Git şurdan çocuk. İş miş yapmıyoruz."

"*Kehanetin ne olduğunu söyle bana Rowena,*" diye yineledim. Bu sefer ona emretmiş olmak için Ses'i kullandım. Ses manastırın taş duvarlarında yankılandı. *Sidhe* kâhinlerinden hafif bir uğultu geldi.

Rowena gözleri yuvalarından fırlamış hâlde, yumruklarını sıktı ve tek kelimesini anlamadığım bir dilde bağırmaya başladı.

Tam ona İngilizce konuşmasını söyleyecekken Kat hafifçe öksürerek öne çıktı. "Bunu yapma Mac. Onu zorlamana gerek yok. Kehanetlerin olduğu Kitap'ı senin açtığın Yasak Kütüphane'de bulduk. Öğrenmek istediğin her şeyi anlatabiliriz," dedi solgun bir yüzle ama soğukkanlı ve kararlı bir ses tonuyla. Getirdiğim kâğıtları almak için elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Kâğıtları Kat'e verdim.

Gözlerimin içine baktı. "Sence Darroc doğru mu söylüyordu?"

"Bilmiyorum. Rowena üzerinde Ses'i kullanıp bildiği şeyleri öğrenebiliriz. Onu uzun uzun sorguya çekebilirim."

Kat dönüp hâlâ konuşmakta olan Rowena'ya baktı. "Eski İrlanda Galcesi bu," dedi bana. "Biraz zaman aldı ama tercüme ettik. Bizimle gel. Ama ne olur sustur onu." Ürperdi. "Bu doğru değil Mac. Nana'ya da aynısını yapmıştın. Kendi iradelerimizle hareket etmemiz gerekir."

"Sizin üzerinizde yıllardan beri zihinsel baskı uyguluyorken sen bunları nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Onun gücüyle seninki kıyaslanamaz bile. Onunki baştan çıkartmaysa seninki tecavüz. Aramızdan bazıları onun liderlik yeteneklerinden şüphe ediyor. Ama yine de zekice ve adil kararlar veriyor."

"Size yalan söylüyor," dedim. Kat benden çok daha merhametliydi.

"Gerçeği saklıyor Mac. Küçük ama önemli bir fark. Rowena inanç konusunda haklıydı. Unseelie olabileceği-

miz bize çocukken söylenseydi çok farklı bir yol izleyebilirdik. Onu serbest bırak. Senden rica ediyorum."

Uzun bir süre Kat'e baktım. Acaba duygusal telepatinin yanında, canı isterse sürebileceği bir duygu merhemi falan mı vardı? Kat'in gözlerine baktıkça Rowena'ya olan öfkem kayboluyordu. Söylediklerinde gerçeklik payı vardı. Alina ve Christian bunlara "mecburi yalanlar," derdi. Acaba birisi bana, ben mesela dokuz on yaşlarındayken falan, Unseelie olduğumu söylemiş miydi? Söylemiş olsaydı doğuştan kötü olduğuma inanıp asla iyi olmayı denememeyi mi seçerdim? *Ne alakası var,* diye mi düşünürdüm?

İç geçirdim. Hayat çok karışıktı. "*Kehaneti unut Rowena,*" diye emrettim.

Rowena bir anda konuşmayı kesti.

Kat kaşlarını kaldırdı, eğlenmişe benziyordu. "Sen gerçekten bunu yapmasını mı söyledin ona?"

Bir anda irkildim. "Hayır dur! Unutma Rowena! Sadece konuşmayı kes!"

Ama artık çok geçti. Ses'i kullanarak ona kehaneti unutmasını emretmiştim ve şu anda yüzündeki küçümseyici ifadeden kehanetin son kelimesine kadar zihninden uçtuğunu anlayabiliyordum.

"Hepimizi tehdit ediyorsun," dedi mağrur bir tavırla.

Saçlarımı karıştırdım. Bu Ses işi çok tehlikeliydi.

"Senin Druid sanatlarındaki beceriksizliğin yüzünden artık hatırlamadığım kehaneti sana kızlarım aktaracak. Sana her şeyi, hiçbir baskı altında kalmadan anlatacaklar. Ama sen de benim kurallarıma uyacaksın. Sadece bizimle çalışacaksın. Eğer onun şeklini hatırlarsam neye ihtiyacımız olduğunu biliriz. Onun izini sen bulacaksın.

Gerisini biz şeyle hallederiz..." Birden sustu ve elini alnına götürdü.

"Beş Druid ve taşlarla," diye tamamladı Kat.

"Kehaneti buldun ve kehanet bize ne yapmamız gerektiğini söylüyor, öyle mi?" dedim.

Kat başını salladı.

"Görmek istiyorum."

Yasak Kütüphane'de toplandık. Burası ilk geldiğimde de beni hiç etkilememiş olan küçük, penceresiz bir odaydı. Alçak tavanlı taş odaya dizilen onlarca lamba etrafa gölgeleri uzak tutmaya yetecek kadar parlak ama yüzlerce yıllık solmuş sayfalara zarar vermeyecek kadar yumuşak bir ışık yayıyordu.

Şöyle bir etrafıma bakınca burası beni ilk geldiğimden daha fazla etkilemişti. *Sidhe* kâhinleri yokluğumda bu tozlu keşmekeşi temizleyip, toparlayıp, kocaman eski kitapları çantalarla taşımışlar, kolay erişim ve kataloglama için de kitapları düzenlemişler.

Kitapları severim. Kanımda var benim bu. Taş odada rastgele dolanıp, ellerimi dokunmaya kıyamadığım narin ciltlerin üzerinde gezdirdim.

"Her şeyi kopyalıyoruz ve güncelliyoruz," dedi Kat. "Binlerce yıldır yalnızca Haven'ın bu kayıtlara erişim şansı vardı. Birkaç yüzyıl daha geçse bunların hepsi toz olurmuş." Rowena'ya sitemkar bir bakış attı. "Bazıları çoktan olmuş bile."

"Eğer bir gün sen de bu asayı elinde tutacak olursan Katrina," dedi Rowena sert bir sesle, "tek bir hayatın kısıtlılığını ve kararların ne kadar zor verildiğini anlarsın."

"Kehanet," dedi sabırsızca.

Kat hepimizi büyük oval bir masanın başına topladı. Sandalyelerimizi çektik ve oturduk.

"Elimizden geldiği kadar tercüme ettik."

"Bazı kelimeler eski İrlanda Galcesi değil," dedi Jo. "Ama belli ki bu konuda kendini eğitmiş biri tarafından uydurulmuş."

"Jo bizim tercümanımız," dedi Dani, eşit seviyede gururlu ve aşağılayıcı bir tavırla. "Araştırma yapmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ne eğlencelisi ulan."

"Sözlerine dikkat et!" diye azarladı Rowena.

Dani'ye göz kırptım. "Ulan," lafını duymaya o kadar alışmıştım ki bana artık küfür gibi gelmemeye başlamıştı.

"Bu artık seni ilgilendirmez. Benim patronum değilsin artık," diye diklendi Dani.

"Yani tek başına mutlusun, öyle mi Danielle O'Malley? Kızının manastırı terk edip bir Fae prensiyle ve bir sürü soyu belirsiz kişiyle arkadaşlık ettiğini ve küçük yaşına bakmadan emirlere karşı koyduğunu görse, annen mezarından çıkıp gelirdi."

"Bu küçük yaş muhabbetini kes artık," diye bağırdı Dani. "Ayrıca çok yakında on dört oluyorum." Masanın etrafında dolandı. "Yirmi Şubat, unutma. Çikolatalı pasta severim. Sarı olmasın. Pastada meyveden nefret ederim. Çikolata üzerine çikolata olmalı, ne kadar çok olursa o kadar iyi."

"Siz ikiniz, sessiz olamayacaksanız dışarı çıkın," dedim.

Kat'in açtığı kitap şaşırtıcı derecede küçük ve inceydi, düz kahverengi bir deriyle kaplıydı ve eskilikten aşınmış bir deri iple bağlanmıştı. "Moreena Bean, bu duvarların arasında bin yıl kadar önce yaşamıştı."

"Yeteneği geleceği görmek olan bir *Sidhe kâhini* mi bu?" diye tahmin ettim.

Kat kafasını salladı. "Hayır. Manastırın başrahibesinin çamaşırcısıydı. Dengesiz hareketleri yüzünden ona Deli Morry derler, rüyaların da gündelik olaylar gibi gerçek olduğu söyledikçe onunla dalga geçerlerdi. Deli Morry, hayatın geçmiş ve şimdiki zamanla değil, olasılıklarla şekillendiğine inanıyordu. Yaşadığı her anın göle atılmış bir taş olduğuna ve saçını süpürge ettiği saygıdeğer kişilerin bu taşların suda oluşturduğu daireleri göremediğine inanıyordu. Deli olmadığını, sadece etkilendiğini söylüyordu." Kat hafifçe gülümsedi. "Yazdığı şeylerin çoğunun hiçbir anlamı yok. İşler kötü giderse, burada yazılanlarla günümüz arasında bir bağ kuramayız ve Morry'nin işaretlerini anlayamayız. Eğer bu sayfalara yazdıkları birer birer gerçekleşecekse, şu an tahminlerinin daha başındayız demektir. Sadece yirmi sayfa içinde *Sinsar Dubh*'ın kaçışını söylüyor."

"O da *Sinsar Dubh* mı diyormuş?"

"Buradaki hiçbir şey bu kadar net değil. Manastırımızın altına çöreklenmiş olan ve *en üst dairede* yer alan birinin yardımıyla serbest kalacak büyük bir kötülükten bahsediyor."

"Çamaşırcı bir kadın Haven'ı biliyor muymuş?" diye şaşırdım.

"Belki de efendilerinin konuşmalarına kulak misafiri olmuştur," diye tane tane konuştu Rowena.

Gözlerimi devirdim. "Sapına kadar elitistsin değil mi?"

Kat bana üzerinde Jo'nun yaptığı bir tercümenin yazılı olduğu sarı bir dosya kâğıdı uzattı.

"Konuya girmeden önce uzun bir saçmalama bölümü var," dedi bana Jo. "Bu kadın M.S. 1000 yıllarında yaşa-

mış, hayatında hiç araba, uçak, cep telefonu ve deprem görmemiş, gördüklerini tanımlayacak kelimeleri olmayan bir çamaşırcı. Bu olayın ne zaman gerçekleşeceğini söylemek istediği zaman her seferinde *günü geldiğinde* ifadesini kullanmış. Ben yalnızca *Sinsar Dubh* ile ilgili kısımları tercüme ettim. Diğer tahminleri üzerine çalışmaya devam ediyorum ama yavaş ilerliyor."

Kendi kahramanca rolümle ilgili kanıtlar bulmak, en azından hain olduğuma dair kanıtların olmamasını dileyerek okumaya başladım.

Hayvan serbest kalacak ve dünyayı cezalandıracak. O yok edilemez. Ona zarar verilemez. O her seferinde yeni yapraklar açacak olan kötücül bir ağaçtır. Etrafının örülmesi (Duvarla çevrilmesi? Kafese alınması?) gerekir. En şanlı soylardan iki kişi gelir: Eğer birisi genç yaşta ölürse, ölümü arzulayan diğeri onun peşine düşecektir. Buzlu dağların doğusuna, batısına, kuzeyine ve güneyine konan mücevherler üç suratı bir araya getirecektir. Mücevherler konduğu anda beş gizli bariyer şarkı söylemeye başlayacak, yanan (yakılarak öldürülen) kişi de onu kaçtığı yere geri götürecektir. Eğer ruhu ele geçirilen... ecinnilere karışan onu karanlıklara hapsederse, hayvan tek gözü açık bir şekilde uykuya dalacaktır.

"Bu ne be moruk? Kim yazmış bu deli saçmasını?" dedi Dani omzumun üzerinden.

Jo burnunu çekti. "Kadın kelimeleri her seferinde farklı farklı yazmış. Ben elimden geleni yaptım."

"Acaba Kitap, biraz daha anlaşılır yazması için öldürmüş olabilir mi bu kadını?" diye söylendi Dani.

"Kadın muhtemelen anlaşılır yazdığını düşünüyordu," dedim. Yazdığı dilin vurguları sürekli değişiyordu, özellikle şivesi ve lehçesi. "Hakikaten Dani, bundan bin yıl sonra *moruk* falan gibi lafları kim tercüme edebilir ki?"

Fakat işleri karıştıran yalnızca yazının dili değildi. Bir rüyayla iletişime geçmek zordu. Ortaokuldayken *Soğuk Yer* rüyalarımdan o kadar rahatsız olmuştum ki, en sonunda babama gidip sürekli aynı kâbusu gördüğümü söylemiştim. O da bana bu kâbusu yazmamı söylemişti. Babamla beraber bu kâbusu yorumlamaya çalışmıştık.

Mantıklı ve pragmatik bir insan olarak Jack Lane, beynin dev bir bilgisayar gibi olduğuna ve bilişsel aklın gündelik olayları rüyalar aracılığıyla depolayarak hatıraları dosyaladığına inanırdı. Ama aynı zamanda eğer bir rüya sürekli tekrar ediyorsa, bunun zihnimizin ya da kalbimizin bir konuda sorun yaşadığı anlamına geldiğine de inanırdı.

Rüyamın, bir çocuğun annesini kaybetmeye yönelik doğal bir korkuyu yansıttığını öne sürmüştü. Ama on yaşımdaki hâlimle bile bunu çok akla yatkın bulmamıştım. Şimdi ise babamın gizliden gizliye bu kâbusun kaybettiğim biyolojik annemle ilgili olmasından, belki de soğuk bir yere kapatılıp annemin ölümünü izlemek zorunda bırakılmış olduğumdan şüphelendiğini düşünüyorum.

Beyaz Köşk'te Cariye ve Kral'la yaşadığım deneyime, Cariye'nin rüyalarımda gördüğüm o kadın olduğunu fark edene kadar ben de böyle düşünüyordum. Ama şimdi zihnimi bambaşka bir olasılık kurcalıyordu.

Çocukken bu *Soğuk Yer* rüyasını yazmayı denediğimde ortaya aynı bu kehanet gibi anlaşılmaz, hayal ürünü ve fena hâlde kafa karıştırıcı bir şey çıkmıştı.

"Sanırım biz bunu çözümledik," dedi Jo. "*Keltar* kelimesi sihirli pelerin anlamına geliyor. Keltar ya da MacKeltar klanı binlerce yıl önce, Fae'ler hâlâ aramızda yaşarken Tuatha Dé Danann'a Druid olarak hizmet ederdi. Anlaşma sağlanıp Fae'ler dünyamızdan gittiğinde anlaşmanın uygulanıp uygulanmadığını kontrol etmesi ve eski bilgileri koruması için Keltar'ı burada bıraktılar."

"Biz de hâlâ hayatta olan beş erkek Druid'in olduğunu öğrendik," dedi Mary.

"Dageus, Drustan, Cian, Christian ve Christopher," dedi Jo. "Onlara bize katılmaları için bir mesaj yollamıştık."

Maalesef Christian sorun yaratacaktı.

"Şu dört taşın nerede olduğunu bildiğini söylemiştin," dedi Kat.

Evet anlamında başımı salladım.

"Senden istediğimiz şey ise Kitap'ın nerede olduğunu söylemen, Keltar'lardan birisinin Kitap'ı alıp buraya getirmesi, dört taşı etrafına dizip hangi bağlayıcı şarkıyı biliyorlarsa onu söyleyerek yeniden toprağa gömmesi... Belli ki içlerinden birisi son aşamada ne yapılması gerektiğini biliyor. Keltar'lardan birisinin karısıyla konuşmuştum, kadın *ruhu ele geçirilen ya da ecinnilere karışan* kelimelerinin ne anlama geldiğini gayet iyi anlamış gibi görünüyordu."

"Nereye gömecek?" diye sordum, Rowena'ya pürdikkat bakarak. Sanki bu konudaki tek görevim Kitap'ın yerini tespit etmekmiş gibi gelmişti bana. Geçen tüm bu süre boyunca sanki bütün bu işleri benim yapmam gerekiyor-

muş gibi hissediyordum ama kehanette bana düşen kısım aslında çok küçüktü. Kehanette benimle ilgili kötü hiçbir şey yoktu. Sadece Alina'nın ölebileceği ve benim de ölümü arzulayacağım söyleniyordu ki bu kısmı zaten yaşamıştım. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. İşin geri kalan kısmından beş kişi sorumluydu. Ayak altında dolanmama hiç gerek yoktu.

"Daha önce olduğu yere," dedi soğukkanlılıkla.

"Neresiymiş peki orası?"

"Dani'nin senin geçemeyeceğini söylediği koridor," dedi Jo.

Büyük Sahip, Jo'ya sakin olmasını söylercesine bir bakış fırlattı.

"Kitap'ı koruyan kadını aşabilir misin?" diye sordum Rowena'ya.

"Sen benim işime burnunu sokma kızım. Ben kendi üstüme düşeni yaparım. Sen de kendi vazifeni yerine getir."

"V'lane o kadını aşamamıştı da," diye sebepsiz yere ortaya bir laf attım.

"Hiçbir Fae aşamaz." Sözlerinden kibir akıyordu. Bu konuyla ilgili bir şeyler bildiğini anlamıştım.

"Salonu koruyan kadın kim peki?"

Jo cevapladı. "Haven'in bilinen son lideri."

Rowena'nın mevcut Haven'ı bir esrar perdesinin ardındaydı. "Yani annem mi?"

"Isla senin annen değildi! Onun yalnızca tek çocuğu vardı," diye azarladı Rowena.

"Peki o zaman ben kimim?"

"Aynen." Tek kelimeyle beni yargılamayı, suçlu bulmayı ve idam etmeyi başarmıştı.

"Kehanette iki kişi olduğumuz söyleniyor. Birimiz genç yaşta ölüyor, diğerimiz ölümü arzuluyor." Yanımızda başka birileri olmasaydı sorularıma ne kadar yanıt alabilirdim bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey vardı: Bu iş bittiğinde kendimden nefret edecektim.

"Belki de çamaşırcı kadının teki, bayat balık yiyip midesi kötü olunca kâbuslar görmüş, sonra da kendini kâhin ilan etmiştir. Burada soylardan diyor mesela. Çoğul."

"Kadının imlası berbat. Bir sürü kelimede fazladan harf kullanmış," dedi Jo.

"O kısımları düzeltmen gerekecek," dedim.

"Bu iğrenç şeyi gömdüğümüz zaman ortada hiç Fae kalmayacak!"

"V'lane bana taşı vermez," dedim Rowena'ya. "Asla."

"Sen de bir Fae'nin daha altına yatarsın ve taşı alırsın o zaman," dedi Rowena buz gibi bir sesle. "Sonra da alıp bize getirirsin. Ayin esnasında burada olmana hiç gerek yok."

Yanaklarım kızardı ve çok sinirlendim. Kimse bu yaşlı kadın kadar içime işlememişti. Acaba annem de (hayır, düzeltiyorum, *Isla*) aynı şeyi hissetmiş miydi? Tam biyolojik annemi buldum diye sevinirken şimdi birden herkes onun tek bir çocuğu olduğunu söylemeye başlamıştı. Sanki annem de ablam da benden çalınmış gibi hissediyordum. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"S.ktir git ihtiyar," dedim.

"Bu lafları bana kullanarak harcama," diye cevabı yapıştırdı. "Taşları elinde tutan ben değilim."

"Sen bana bir keresinde ne demiştin? Dur bir dakika, hatırlayacağım..." Ses'i bütün gücümle kullanarak "*Kapa çeneni Rowena,*" dedim.

"Mac," diye uyardı Kat.

"O bana hakaret edecek ama ben ona susmasını söyleyemeyeceğim, öyle mi?"

"Elbette ama eşit şartlarda, baskı olmadan. Hiç gereği yokken gücüne başvuruyorsun, seni insan yapan özelliklerini kaybetmeyi göze alıyorsun. Çok çabuk sinirleniyorsun ve kontrolden çıkıyorsun. Biraz sakinleşmen gerek."

"*Konuşabilirsin Rowena.*" Barrons kullandığı zaman Ses hiç bu kadar gıcık gelmiyordu.

"Senin öncelikle bize, *Sidhe* kâhinlerine bağlı olman gerek," dedi Rowena anında.

"Duvarların yeniden örülmesini istiyor musun Rowena?" diye sordum.

"Elbette istiyorum!"

"O zaman Seelie'lerin de bu işe katılması gerekecek. Kitap yeniden toprağa gömüldükten sonra Kraliçe'nin Yaratış Şarkısı için buraya gelip Kitap'ı araması..."

"Yaratış Şarkısı, *Sinsar Dubh*'ın içinde mi?" diye şaşırdı Rowena.

"Kraliçeye göre şarkının bir kısmı oradaymış. O kısımları kullanarak şarkıyı baştan yazabilirmiş."

"Bunun gerçekleşmesini istediğinden çok eminsin herhâlde."

"Sen Unseelie'lerin yeniden kapatılmasını istemez misin?"

"Evet, isterim. Fakat onlarla tanıştığımız günden çok öncesinden beridir Yaratış Şarkısı olmadan yaşıyorlar. Fae'ler bu melodiyi yeniden kazanırlarsa güçleri bir kez daha sınırsız hâle gelecektir. O zamanların nasıl olabileceği konusunda hiçbir fikrin var mı? İnsan ırkının hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun?"

Korkutucu bir sessizlik oldu. Unseelie'lerin yeniden hapsedilmesine ve Seelie'lerin kendi taraflarına geri gönderilmesine öyle bir odaklanmıştım ki, Yaratış Şarkısı'nı yeniden yazmanın Fae'ler üzerinde nasıl bir etki yaratacağını düşünememiştim. Bu düşünce yüzümde ayan beyan okunmuş olmalıydı ki Rowena'nın sesi yumuşadı. "Oo, yani o kadar da aptal değilmişsin."

Rowena'ya şöyle bir baktım. "Yapacak çok işim var. Ayrıca Ses'i kullanmayı da çok hızlı öğrenmişim, değil mi? Ama bizim başka, çok daha acil sorunlarımız var. Christian MacKeltar'ı tanıyorum. Kendisi şu an kayıp. Cadılar Bayramı'ndan beri Silvers'a kapatılmış hâlde. Onu bulmadan hiçbir şey yapamayız."

"Silvers'da mı?" diye şaşırdı Kat. "Silvers'a gidemeyiz! Kimse gidemez!"

"Ben daha yakınlarda oradaydım. Bu mümkün."

Rowena beni takdir etti. "Silvers'da mıydın sen?"

"Hall of All Dayd'deydim," dedim ve sesimdeki gururlu tonu duyunca şaşırdım. İki adet kehanetin olduğunu ve bu kehanetlerden birinde benim güya dünyayı yok ettiğimi öğrendiğim günden beri içimi kemiren soruyu nihayet sorabilecektim. Bu kehanet gerçekten benim hakkımda mıydı? Yoksa o da bu Kitap'taki kehanet gibi anlaşılmaz mıydı? "İki kehanet olduğunu duydum. Öteki kehanet nerede?"

Kat ve Jo tedirgin gözlerle birbirine baktı.

"Çamaşırcı kadın, sayfanın sonuna kadar belirli bir anda göle kaç adet taş atılması gerektiği konusunda lafı dolandırıp durmuş ama bu sözler diğerlerine göre çok daha akla yatkın geliyor," dedi Jo. "Rüyasında düzinelerce taş gördüğünü yazmış ama bunlardan yalnızca iki tanesi sanki

işe yarar gibi. Birincisi bizi kurtarabilir. İkincisi ise bizi yok etmeye çok daha yakın."

Sabırsızca başımı salladım. "Biliyorum. Peki şu ikinci kehanet neymiş?"

Kat ince kitabı bana uzattı. "Sayfayı çevir."

"Eski İrlanda Galcesini anlamam ki ben."

"Sen sayfayı çevir."

Sayfayı çevirdim. Kullandığı mürekkep parşömen sayfaların arkasına geçtiği için Deli Morry sayfaların yalnızca bir yüzüne yazmıştı. Sonraki sayfa kayıptı. Yırtılan sayfalardan arta kalanlar kitabın cildinde küçük parçalar hâlinde duruyordu. "Birisi bu sayfaları yırtmış," dedim inanamayarak.

"Bayağı bir zaman önce. Sen kütüphaneyi koruyan bekçileri ortadan kaldırdıktan sonra dosyaladığımız ilk ciltlerden birisi bu. Bunu bir masanın üzerinde açık hâlde, bu ve birkaç sayfası yırtılıp alınmış olarak bulduk. Bu işi sen *Pri-ya* hâlindeyken hücrenin kapısında bekleyen muhafızları yok eden kişinin yaptığından şüpheleniyoruz," dedi Kat.

"Manastırda bir hain var," dedi Jo. "Ve bu kişi her kimse, ya benim kadar iyi tercüme yapıyor ya da sayfaları rastgele yırtıp almış."

"Muhafızlarımı aşıp kütüphaneye girebildiğine göre," diye ekledi Rowena sinirli bir sesle, "bu işi en güvendiğim Haven'larımdan birisi yapmış olmalı."

23

Viper'ı kitapçının arkasına park edip, bir zamanlar şehrin en büyük Karanlık Bölge'si olan ve özellikle bir tanesi benim onu tehdit etmekten keyif aldığım kadar beni tehdit etmekten keyif alan biçimsiz kan emici Gölgeler'le tıka basa dolan bu yeri izlemeye başladım.

Acaba şu an neredeydi? Umarım onu yakalama ve üzerinde yeni harflerimi deneme fırsatını bulup onu sonsuza kadar yok edebilirdim. Çünkü Dublin'de elektriklerin gittiği gece buradan kaçmadan önceki devasa hâliyle küçük bir şehri tek bir lokmada yutabilir gibi geliyordu bana.

Garaja baktım. Kitap dükkânına baktım. İç geçirdim.

Onu özlüyordum. Ne tuhaf ki, kim ve ne olduğumu merak etmeyi bıraktığımdan beri onun kim ve ne olduğunu da artık merak etmiyordum.

Neden sürekli onu davranışları yüzünden yargıladığımı söyleyip durduğunu şimdi anlamaya başlamıştım. Ya *Sidhe* kâhinleri gerçekten Unseelie idiyse? Bu bizi doğuştan kötü mü yapardı? Yoksa bu sadece insan ırkının geri kalanı gibi

iyi ya da kötü olmayı seçmemiz gerektiği anlamına mı geliyordu?

Arabadan indim, kapıyı kilitledim ve kitap dükkânına yöneldim.

"Barrons, *Viper*'ını kullanmana izin vermiş miydi?" dedi arkamdan Lor.

Elim hâlâ kapı kolunda, anahtarlar elimde sallanır hâlde arkama döndüm. "Hukukun onda dokuzu mülkiyettir."

Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onunla çok fazla takılmışsın."

"Fade nerede? Yakalayabildin mi onu?"

"Kitap öldürmüş onu."

"Peki sen ne zaman geri geleceğini düşünüyorsun onun?" dedim tatlı bir sesle.

"Rapor ver. Manastırda ne öğrendin?"

"Şu an sana rapor verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Barrons geri gelip kontrolünü ele alana kadar."

"Böyle mi düşünüyorsun? Barrons beni kontrol mü ediyormuş?" Bir anda kan beynime sıçramıştı.

"Öyle olsa iyi olur, yoksa seni öldüreceğiz." Bu tehdit sanki çok normal bir şeymiş gibi, kayıtsız bir tavırla söylemişti bunu. Kanım donmuştu. "Biz aslında yokuz. Bu hep böyle olmuştu, hep böyle olacak. Eğer birileri hakkımızda bir şeyler öğrenirse, onları öldürürüz. Kişisel bir şey değil yani."

"Yani kusuruma bakma ama beni öldürecek olursan biraz kişisel algılarım."

"Öyle bir şey yapmayacağız. En azından şu an. Rapor ver."

Homurdana homurdana arkamı dönüp kitapçıya yöneldim.

Lor arkamdaydı. Kapı kolunu tutan elimi tutup, yüzünü saçlarımın içine soktu, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Beni kokladı. "Diğer insanlar gibi kokmuyorsun Mac. Neden acaba? Ben Barrons gibi değilim. Ryodan çok medenidir. Kasteo'nun sorunları bende yoktur, Fade'in de keyfi hâlâ yerinde. Ölüm benim için çocuk oyuncağıdır. Kan kokusunu ve kırılan kemiklerin sesini severim. Beni azdırır. Kehanetle ilgili ne öğrendiysen anlat bana. Sonra da kâhinin Kitap'ını getir. Annenle babanın tek parça hâlinde kalmasını istiyorsan sadece bizimle iş birliği yapacaksın. Bizim dışımızdaki herkese yalan söyleyeceksin. Senin sahibin biziz. Beni sana bir ders vermek zorunda bırakma. Seni üzebilecek şeyler var. Bazı acıların insanı nasıl delirttiğine inanamazsın."

Lor'a yüzümü dönmek istedim. Bir süre buna izin vermedi, üzerime abanarak onunla boğuşmamı istedi. Onun vücudu da Barrons'un ve Ryodan'ınki gibi elektrik yüklüydü. Lor'un bu durumdan benim anlayamayacağım ilkel bir şehvetle keyif aldığının da farkındaydım.

Seni üzebilecek bazı şeyler var, demişti Lor. Neredeyse gülecektim. Beni en çok üzen şeyin Barrons'un öldüğüne inanmak olduğunu bilmiyordu.

Lor'un gözlerine şöyle bir baktım ve onunla bazı meseleleri konuşmak için Barrons'un geri gelmesini beklemeye karar verdim. "Barrons'un bana karşı bir zaafı olduğunu düşünüyorsun herhâlde," dedim. "Seni endişelendiren de bu olmalı."

"Yasak bu."

"Barrons benden nefret ediyor. Darroc'la yattığımı düşünüyor, unuttun mu?"

"Senin Darroc'la yatmış olmanı önemsiyor."

"Halısını yakmış olmamı da önemsiyordu. Malına bir zarar geldiği zaman çok gıcık olur."

"Kafamı bozuyorsunuz ha! Kehanet diyorum. Konuş."

İkna olana kadar beni yaklaşık yarım saat sorguya çekti. Dördüncü kattaki yatak odama girdiğimde canımdan bezmiş hâldeydim. Yatak odam darmadağınıktı. Her tarafta protein kalıbı ambalajları, boş su şişeleri ve elbiseler vardı. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim. Tam yatağa girmek üzereyken aklıma dün geceki hülyalı bakışlı adamın bana verdiği tarot kartı geldi.

Elimi paltomun cebine atıp kartı çıkardım. Kartın arka yüzü siyahtı. Üzerinde *Sinsar Dubh*'ın üç hâlinden birinde, hani şu kocaman kilitleri olan eski siyah ciltte gördüğüm gümüş renkli gravürlere çok benzeyen semboller ve harfler vardı.

Kartın arkasını çevirdim. Üst kısmında DÜNYA yazıyordu.

Kızıl ve siyah çerçeveli çok güzel bir karttı. Ürkütücü bir buz mavisine çalan beyaz bir arka planın önünde yüzü dönük bir kadın resmi vardı. Yıldızlı bir gökyüzünün altında duran kadının yüzünün tam önünde dönen bir gezegen vardı ama kadın başka tarafa, çok uzaklara bakıyordu. Belki de kartta olmayan birine bakıyordu. Tarottaki DÜNYA kartının ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hiç tarot falı baktırmamıştım. Mac 1.0 için, geleceğini tarot kartından öğrenmeye çalışmakla, ölmüş bir akrabanın ruhunu çağırmaya çalışmak arasında hiçbir fark yoktu. Mac 5.0 ise işine yarayabilecek her kaynaktan

memnuniyetle faydalanabilirdi. Karta uzun uzun baktım. Hülyalı adam bana neden bu kartı vermişti? Bu karttan ne öğrenecektim ki? Dünyaya bakmam gerektiğini mi? Başka şeyler ve insanlar dikkatimi dağıttığı için dünyayı net göremediğimi mi? Gerçekten dünyanın kaderinin benim elimde olduğunu mu?

Kartı nasıl yorumlarsam yorumlayayım, bana çok fazla sorumluluk yüklüyordu. Kehanete göre bana çok fazla iş düşmüyordu. Kartı başucumdaki komodinde duran kitabın arasına koydum, yatağa girdim ve yorganı üzerime çektim.

Rüyamda yine o kederli güzel kadını gördüm, yine hem onun gözlerinden hem kendi gözlerimden bakarak o tuhaf ikiliği, onun kederini ve kendi kafa karışıklığımı hissettim. *Hadi, acele etmelisin, bilmelisin.*

Telaşa kapıldım.

Sadece sen yapabilirsin. Başkası... Sesi dağlarda yankılandı, her yankılanışında giderek azaldı. *Uzun zamandır... zor bela... maya çalışıyorum...*

Sonra kadının (benim) yanında bir Unseelie Prensi belirdi.

Ama bu prens benim tanıdığım, bana tecavüz eden o üç prensten biri değildi. Bu dördüncüsüydü. Daha önce hiç görmediğim o dördüncü.

Rüyalarda bazı şeyleri tuhaf bir şekilde bilirsiniz ya, ben de bu prensin *Savaş* olduğunu biliyordum.

Kaç, saklan, diye bağırıyordu kadın.

Kaçamıyordum. Ayaklarım yere yapışmış gibiydi, gözlerimi prensten alamıyordum. Diğer Unseelie Prensleri'nden çok daha güzel ve çok daha korkutucuydu. O da diğerleri

gibi bana değil, sanki içime bakıyordu. Bakışları en mahrem umutlarımı ve korkularımı dilim dilim kesen bir bıçak gibiydi. Savaş'ın özelliğinin yalnızca birbirine zıt güruhları, ırkları veya kitleleri birbirine düşürmek değil, aynı zamanda insanların içindeki farklı yönleri de birbirine düşürmek olduğunu biliyordum.

Karşımda tam bir düzenbaz, bir yok edici duruyordu.

Ve anlıyordum ki korkulacak kişi Ölüm değildi. İnsanların hayatını mahvedecek olan Savaş'tı. Ölüm sadece ortalığı toparlayan temizlik görevlisiydi.

Savaş'ın boynunda da aynı siyah kolye vardı ama bu kolyenin zincirleri gümüştü. Derisinin altında renkler bir kaleydoskopta olduğu gibi sürekli devinim hâlindeydi. Sırtındaki siyah tüylere gözüm takıldı. Savaş'ın kanatları vardı.

Çok geç kaldın, dedi bana.

24

Sabah alışılmadık bir gürültüyle uyandım. Yatağımda doğrulup etrafıma baktım. Bu ses bir iki kere daha tekrar edince ne olduğunu anladım. Birisi cama taş atıyordu.

Gözlerimi ovuşturup gerindim. "Geliyorum," diye homurdanarak üzerimdeki yorganı attım. Bu Dani olmalıydı. Cep telefonum hâlâ düzelmediği ve kitap dükkânının kapı zili olmadığı için Dani'nin dikkatimi çekip içeri girebilmesinin tek yolu buydu.

Perdeyi aralayıp sokağa baktım. V'lane, Barrons'un *Viper*'ının üzerine uzanmış, sırtını da ön cama yaslamıştı. Arabanın bana ait olmamasına rağmen (bu konunun da gereğini yapacaktık) hemen V'lane'in üzerinde arabayı çizecek kesici bir alet olup olmadığına baktım. Spor arabaları çok seviyordum. V'lane'in beline sardığı beyaz havlunun arabayı çizmeyeceğini fark edince içim rahatladı. Kusursuz vücudu altın, gözleri ise elmas gibi parıldıyordu.

Pencereyi açtım. İçeri hava doldu. Hava soğumuş, kara bulutlar gelmişti. Dublin bir kez daha soğuk ve karanlıktı.

V'lane elindeki Starbucks bardağını kaldırdı. "Günaydın MacKayla. Sana kahve getirdim."

Şüpheci ama bir yandan da istekli gözlerle kahveye baktım. "Bu saatte açık Starbucks'ı nereden buldun?"

"New York'daki bir dükkâna girdim. Kahveyi kendi ellerimle öğütüp pişirdim. Hatta, nasıl diyorsunuz, sütü bile kendim köpürttüm." Elindeki poşetleri gösterdi. "Tatlandırıcı mı istersin şeker mi?"

Ağzım sulandı. Sabah kahvesi ve şeker. Bir seks eksikti.

"Barrons buralarda mı?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım.

"Nerede?"

"Bugün bir işi varmış," diye yalan söyledim.

"*Senin işin var mı?*"

Gözlerimi kıstım. V'lane hiç böyle konuşmazdı. Genelde çok resmi bir dil kullanırdı. Bugünse neredeyse insan gibi konuşuyordu. Altında Kitap mı var acaba diye düşünerek belindeki havluya baktım. Bu gayet mümkündü. "Belindeki havluyu sıyır da altını göreyim."

Bir anda soyunuverdi.

Kesinlikle Kitap yoktu. "Havluyu geri sar," dedim telaşla. "Niye böyle tuhaf konuşuyorsun?"

"Tuhaf mı konuşuyorum? İnsanlardan öğrenmeye çalışıyorum MacKayla. Beni daha çekici bulacağını düşünmüştüm. Güzel olmuş mu? Hayır, bir dakika. İnsanlara özgü ekleri öğrenmeye çalışıyorum da. Güzel olmuşum mu?"

Hâlâ çıplaktı. "Havluyu derhâl beline sar. Ayrıca yanlış öğrenmişsin. Güzel olmuşum mu denmez, güzel olmuş muyum denir. Neyse ama, sorun yok. Zaten insanlara özgü konuşma senin ağzına hiç yakışmıyor."

Yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Beni olduğum hâlimle beğeniyorsun yani. Bu çok iyi. Seni plaja götürmeye geldim. Sörf ve kum. Hindistan cevizi ve palmiye ağaçları. Deniz ve güneş. Gel." Elini uzattı. Bana yönelen tek uzvu da eli değildi ayrıca.

Dört bir yanım seksi erkeklerle çevrilmişti. "*Havlu,*" dedim. Alt dudağımı ısırdım. Bunu yapmamalıydım. Buna hakkım yoktu. Tüm dünyanın sorumluluğu benim omuzlarımdaydı. Tarot kartımla ispatlayabilirdim bunu.

"Beni çıplak görmekten neden hoşlanmıyorsun? Ben seni çıplak görmeye bayılıyorum."

"Seninle plaja gelmemi istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

Parlayan gözleri muhteşemdi. "Davetimi kabul ettin. Gözlerinden okunuyor. Baygın baygın bakıyorsun. Beni heyecanlandırıyorsun."

"Ama Faery'de bir plaja gitmeyeceğiz," dedim. "İllüzyon yok bu sefer. İnsan dünyasında, insan saatlerini geçirebileceğimiz, mesela Rio gibi bir yere gidebilir miyiz?"

"Emrin olur MacKayla. Senin belirleyeceğin insan saatleri boyunca beraber oluruz."

Fena hâlde yoldan çıkmıştım. Hayır diyemedim. "Kahveyi almaya geliyorum." Sanki bardağı uçurarak yollayacakmış gibi camdan dışarı uzandım.

"Sana yardım edemeyeceğim. Paranoyak herifin koruyucuları hâlâ aktif. Binaya birkaç metreden fazla yaklaşamıyorum."

"Ama arabasından uzak tutamıyor anlaşılan," dedim yüzümde bir gülümsemeyle. Barrons, V'lane'in, *Viper*'ına dokunduğunu görse deliye dönerdi. Hele çıplak bir hâlde

üzerine uzanmış hâlde görse herhâlde beyin kanaması geçirirdi.

"İsmimi kaportaya kazımadığıma şükretsin. Korkarım kahveni almak için aşağı inmen gerekecek. Hâlâ sıcak, acele et."

Aceleyle saçlarımı şöyle bir taradım, yüzümü yıkadım, şortumu ve terliklerimi giydim. On dakika sonra Rio'daydım.

Bir plajda olduğum zaman Alina'yı aklımdan çıkaramıyordum. Bütün bunlar bittiğinde V'lane'den bir Alina illüzyonu yaratmasını ve bütün gün şarkılar dinleyip bira içerek plajda voleybol oynamamızı isteyeceğimi söyleyip durdum kendime. Sonra son bir kez hoşçakal diyecektim Alina'ya. Kederi ve öfkeyi bir kenara bırakacak, birlikte geçirdiğimiz harika zamanları kalbimin derinliklerine gömecek ve onsuz yaşamayı kabul edecektim.

Barrons da gerçekten ölmüş olsa ve yeteri kadar süre geçse, onsuz yaşamayı da böyle kabullenebilir miydim? Korkarım yapamazdım.

Dikkatimi yeniden yanımda yürüyen Unseelie Prensi'ne yönelttim. Bu sabah gelip beni bulmuş olmasından memnundum. Gelmeseydi onu ben çağıracaktım. Dün gece gördüğüm rüyalar keyfimi kaçırmıştı. Kafamın içinde sorular dönüyordu, bu sorulara cevap verebilecek tek kişi de oydu.

İncecik kumlu plajda biraz yürüdük ve denize yakın şezlonglardan birine oturduk. Üzerimdeki elbiseler uçup gitmiş, yerine çingene pembesi bir bikini ve süslü taşlarla bezenmiş bir bel kolyesi gelmişti. Plajda kimsecikler

yoktu. Hiç insan kalmamış mıydı yoksa V'lane başbaşa kalabilmemiz için onları göndermiş miydi bilemedim.

"Bu bel kolyesi de ne?" Bel kolyelerine bir düşkünlüğü varmış gibi görünüyordu.

"Seninle arkadan seks yaptığımız zaman bu kolyeyi seni tutmak ve daha derine girebilmek için kullanacağım."

Ağzımı açtım ve kapadım. Bunu isteyen salak bendim.

"Artık bu altın kolye güneşte parladığı zaman sen de benimle düzüşmek isteyeceksin."

Şezlonga uzanıp kafamı geriye attım, üzerimizde uçuşan kuşları seyrettim. Sahile hafif hafif vuran dalgalar ruhumu dinlendiriyordu. "Bir şapka ve güneş gözlüğü lütfen."

Uzanıp kafama bir şapka, yüzüme de bir güneş gözlüğü yerleştirdi. Ona baktım. Bir kez daha çıplaktı. Havluyu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı.

"Çok yanıyormuş. Hiç hoş değil."

"Senin derin gerçek mi?"

Havluyu kaldırdı. "Dokun." Ben hiç kıpırdamayınca "Bana bağışıklığın olmasına çok üzülüyorum. Senin gibi bir insanı baştan çıkartmak binlerce yıl sürüyor. Evet MacKayla, bu hâldeyken benim derim de en az seninki kadar gerçek."

Elimde birden bir içki buluverdim. Ananaslı, hindistan cevizli ve romlu bir kokteyl.

"Bana Cruce'dan bahset," dedim.

"Neden?" dedi V'lane.

"İlgimi çekiyor."

"Neden?"

"Bana diğer Unseelie Prensleri'nden farklıymış gibi geliyor. Öbürlerinin ismi yoktu. Cruce'un neden var? Seninle

ilk tanıştığımızda bana Cruce'un bilekliğini vermek istemiştin. Ona neden öyle deniyordu? Cruce, Silvers'ı lanetlemeyi nasıl öğrenmişti? Bana sanki onun diğer prenslerden çok daha fazla hikâyesi varmış gibi geliyor."

V'lane tam bir insan mimiğiyle iç geçirdi. "Bir gün gelecek benim hakkımda da konuşmak isteyeceksin. Benim varoluşumla ve Fae tarihindeki yerimle ilgili de bu kadar soru soracaksın. Benim geçmişim Cruce'unkinden çok daha ihtişamlı. O çok toy bir prensti. Benimse sunacak çok daha fazla şeyim var."

Parmaklarımı tıngırdatarak bekledim.

Elini kolumun üzerinde gezdirdi, parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Elleri gerçek bir erkeğin elleri gibi sıcak ve güçlüydü. Bugün hakikaten insanı oynuyordu.

"Ben sana zaten Fae tarihini hiçbir insanın bilmediği kadar anlatmıştım."

"Ama hâlâ olayların sadece kaba hatlarını biliyorum. Seni bir insan gibi görmemi, sana güvenmemi istiyorsun ama güven bilgiyi paylaşmaktan ve ortak paydayı bulmaktan gelir."

"Irkımın diğer üyeleri sana bu kadar çok şey anlattığımı öğrenecek olursa..."

"Ben şansımı denemek istiyorum. Sen de ister misin?"

"V'lane turkuaz dalgalarda bir hikmet ararmış gibi denize baktı. "Nasıl istersen MacKayla, ama bu bildiklerini asla başka bir Fae'yle paylaşmaman gerekir," dedi sonunda.

"Anlıyorum."

"Unseelie Kralı en düşük Unseelie kastlarının oluşmasıyla sonuçlanan ilk ve hatalı deneylerinden sonra yeterince ilerlediğine ikna olunca Seelie hiyerarşisini taklit etmeye

başladı. Seelie Hanedanı'nın karanlık karşılığı olarak dört kraliyet sarayı yarattı. En son yaptığı saray Cruce'unkiydi. Cruce da zaten yaratılmış olan son Unseelie'ydi. Kral son kraliyet sarayı üzerine çalışmaya başladığında çocuklarını yaratma konusunda ustalaşmıştı, hem de Yaratış Şarkısı olmadan. Kuzguni siyah saçlarına, siyah kolyelerine ve insanın içine işleyen melodilerine rağmen onlara asla bir Seelie gözüyle bakılmadı. Güzellik, erotizm ve ihtişam bakımından en üst seviyedeki bir Fae'yle eşdeğer görülüyorlardı. Bazılarına göre Kral bir çocuk daha yapsaydı, (aynı sizin mitolojilerinizde olduğu gibi) o çocuk büyüdüğünde babasını öldürüp krallığı ele geçirirdi."

Üniversitede okuduğum Oedipus'u hatırlayarak başımı salladım.

"Başlangıçta Kral, Cruce'u çok sevdi ve bildiği her şeyi onunla paylaştı. Kendine kıymetli bir yoldaş bulmuştu, sevgili Cariye'sini yaratma sürecinde beraber çalışabileceği birisini. Cruce çok akıllıydı, hızlı öğreniyordu ve birçok şey icat etmişti. Bileklik Cruce'un ilk icatlarından biriydi. Bu bilekliği Kral'ın Cariye'ye vermesi için bir hediye olarak yapmıştı. Böylece Cariye, Kral'ın yanında olmasını istediği zaman onu düşünerek bu bilekliğe dokunup Kral'ın yanına gelmesini sağlayacaktı. Bileklik aynı zamanda Cariye'yi bazı tehlikelere karşı da koruyordu. Bu hediye Kral'ın çok hoşuna gitmişti. Prensle beraber Cariye'ye illüzyon yaratma yeteneğini kazandıracak bir sürü tılsım hazırlamışlardı. Kral bizzat hazırladığı son tılsımı sevdiceğine sunmuştu. Bazılarına göre Cariye bu tılsımla yarattığı illüzyonla herkesi, hatta Kral'ın kendisini bile kandırabilirdi. Kral bunun üzerine Cruce'a çalışma

odalarına, kütüphanelerine ve laboratuvarlarına daha çok girmesi için izin verdi."

"Peki Cruce'un bilekliğini sen nasıl aldın?"

"Kraliçem verdi."

"O nasıl almış?"

"Sanırım Cruce öldürüldüğünde ondan almışlar, sonra da korumak için kraliçeden kraliçeye geçmiş."

"Yani Kral, Cruce'a bildiği her şeyi anlatacak kadar güvenirken, Prens onu devirmeye karar verip Cariye'sini de elinden almış, öyle mi?" dedim. Sesimdeki kınayıcı tonu engelleyememiştim.

"Sen bunu kimden duydun?"

Bir an duraksadım.

"Güven karşılıklı olmalıdır MacKayla," diye payladı beni V'lane.

"Silvers'da Christian'ı görmüştüm. Bana Cruce'un Kral'dan nefret ettiğini, Cariye'sini istediğini ve Kral'ı Cariye'den uzak tutmak için Silvers'ı lanetlediğini öğrendiğini söylemişti. Cruce'un nasıl kadınını ve Silvers'daki dünyaları Kral'ın elinden almayı planladığını anlattı."

V'lane kafasını salladı, siyah saçları güneşin altında parladı. "O kadar basit değildi. Hiçbir şey o kadar basit değildir. İnsani bir deyişle, Cruce, Kral'ı her şeyin üzerinde seviyordu. Unseelie'nin yaratıcısının karşı konulmaz bir cazibesi vardır. Eğer o hakikaten bir Fae'yse, bugüne kadar varolmuş en eski, en saf soydan gelmiş demektir. Kimileri ona Her Şeyin Babası der. Kimileri ise Kral'ın, kıydığı son Kraliçe'ye kadar yüzlerce kraliçeyi eskittiğini söyler. Onun girebileceği sayısız şekli Fae'ler bile algılayamaz. Devasa siyah kanatlarının tüm Unseelie Diyarı'nın üzerini

örtebileceği söylenir. İnsan şekline girmek isterse sayısız bedeni işgal etmesi ve sayısız görünüşe bürünmesi gerekir. Tek bir ölümlünün bedeninde vücut bulamayacak kadar büyüktür."

Yine ürperdim. V'lane'in bahsettiği kanatları, Beyaz Köşk'te görmüştüm. Cariye'yle beraber o kanatları hissetmiş, çıplak bedenine o kanatlarla dokunduğu zaman Cariye'yle beraber kendimden geçmiştim. "Ben Kraliçe'nin sizin ırkınızın en güçlüsü olduğunu zannediyordum."

"Kraliçe halkımızın büyüsünün varisidir. Bu farklı bir şeydir. Bu büyü, Gerçek Irk'tan bir erkeği asla kabul etmemiştir, hâlbuki..."

"Hâlbuki ne?"

V'lane bana yan gözle şöyle bir baktı. "Sana çok fazla şey anlatıyorum." İç geçirdi. "Çok da hoşuma gidiyor. Bu kadar fazla sır vermeye değecek birini tanımayalı çok uzun zaman olmuştu. Eski bir mite göre, Kraliçe'nin tahtı için aday kalmadığında, büyü, ırkımızın en baskın erkeğine yönelecektir. Bazılarına göre bizim hükümdarlarımız sizin yin-yang'ınız gibidir. Kral halkımızın gücü ise, Kraliçe erdemidir. Güç, kaba kuvvetten gelir; erdem ise gerçek iktidardan. Kral ve Kraliçe her iki tarafı ahenk içinde yönetmişti. Hâlbuki biz savaşıyoruz. Kral'ın Kraliçe'yi öldürdüğü günden beri çatışmamız devam ediyor."

"Fakat başka kraliçeler de olmuş. Kral barışı sağlayamamış mı?"

"Bunu hiç denememiş ki. Aksine, çocuklarını terk etmiş. Cariye'sini öldürülmüş olarak bulunca, kefaret ödemek için asla yapmamaya yemin ettiği şeyleri yapmış. Tüm karanlık bilgisini büyülü bir kitaba aktarınca, bilmeden o

güne kadarki en güçlü 'çocuğunu' yaratmış. Sonra da ortadan kaybolmuş. Seelie'ler ve Unseelie'ler arasında Kral'ın o günden beri bu Kitap'ı (siz insanların ayağı sakatlanan atlara yaptığı gibi) uyutmaya çalıştığı söylenir durur. Darroc'u öldüren Avcı, söylenene göre milyonlarca yıldır Kral için çalışıyordu. Kral'ı bir dünyadan öbürüne taşıyıp can düşmanını arıyordu. Kral da, diğer tüm Fae'ler gibi, kendinden başka hiçbir şeyi sevmiyordu. Kitap serbest olduğu sürece Kral huzur bulamayacak. *Sinsar Dubh*'ın Kral'ın küheylanını almış olmaktan çok memnun olduğundan şüpheleniyorum. Ayrıca eğer Kral o Avcıyı artık kullanmıyorsa ve Avcı burada, senin şehrindeyse, Kral da buradadır diye düşünüyorum."

Şaşakaldım. "Yani Dublin'de mi?"

V'lane başını salladı.

"İnsan şeklinde mi?"

"Kim bilir? Kral gibi birisi için bir tahminde bulunmak imkânsızdır."

Sayısız görünüşe bürünmesi gerekir. Barrons'u ve sekiz adamını düşündüm. Bu fikirden rahatsız olup kafamı salladım. "Cruce'a geri dönelim," dedim sabırsızca.

"Cruce'a bu ilgi neden?"

"Kronolojiyi anlamaya çalışıyorum. Anladığım kadarıyla Kral, Cruce'a güvenmiş, onunla çalışmış, bildiklerini ona öğretmiş, sonra da Cruce ona ihanet etmiş. Neden peki?"

V'lane'in gözleri kısıldı ve burun delikleri duyduğu bu isimden iğrenircesine genişledi. "Kral'ın Cariye'sine olan bu düşkünlüğü hiç normal değildi. Bu durum bizim ırkımızda sapkınlık olarak görülür. İnsanlar tek eşliliğe çok değer verir çünkü gözlerini bile kırpmadan birbirlerini harca-

yabilirler. Siz ölümün gölgesinde yaşıyorsunuz. Bu yüzden hiç de doğal olmayan bir esarete mahkûmsunuz. Biz ise bir eşle yüz, bilemedin iki yüz yıldan fazla zaman geçirmeyiz. Biz kazandan içtik. Değişiriz. Yolumuza devam ederiz. Ama Kral böyle yapmamıştı."

"Lafı açılmışken, sen bunları nereden biliyorsun?"

"Bizim yazılı tarihimiz vardır. Kraliçe'nin Yüce Divanı'ndan birisi olarak emir aldığım zaman geçmişimizi araştırmak benim görevimdi. Kraliçe, herhangi bir zamandan herhangi bir parçayı ezberden anlatabilmemi isterdi."

"Peki o zaman, yani Kral eşine sadık birisiydi ve Fae halkı bundan hiç hoşlanmıyordu, öyle mi?"

V'lane bana şöyle bir baktı. "Birisiyle bin yıl geçirirsen sen de bunun normal bir şey olmadığını söylersin. En azından sıkıcı bulursun."

"Ama belli ki Kral böyle düşünmüyormuş." Kral'ın bu yönünü sevmiştim. Gerçek aşk fikri hoşuma gitmişti. Belki bazı insanlar da onları tamamlayan diğer yarılarını bulabilecek kadar şanslı olabilirdi.

"Kral çocukları için tehlike arz etmeye, halkı da söylenmeye başlamıştı. Kral'ı sınamaya karar verdiler. Cruce, Kral'ın aklını çelebilir, Cariye'sine olan tutkusunu ölümlülere yönlendirebilirdi."

"Kral biseksüel miydi?"

V'lane bana boş boş baktı.

"Fae'lerin cinsiyeti var sanıyordum."

"Ha, yani kim kimi beceriyordu demek istiyorsun ve, nasıl diyorsunuz, monoseksüel olup olmadığımızı soruyorsun."

"Heteroseksüel," diye düzelttim. V'lane'in müzikli, şehvetli sesinden 'becermek' kelimesini duymak bile başlı

başına bir ön sevişme gibiydi. İçkimden bir yudum alıp, şezlongta ayağımı uzattım. Kıyıya vuran dalgalar ayak baş parmağımı ıslatıyordu.

"Fae'lerin baştan çıkarıcılığı, insanların şehvet anlayışından farklıdır. Karşısındaki kişinin..." Uygun kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi. "İnsanların bu durum için uygun bir kelimesi yok. Karşısındaki kişinin ruhunu ele geçirmektir aslında. Cruce daha sonra Kral'ın en sevdiği çocuğu olacak, Kral'ın uzun süredir aklından çıkaramadığı, bizim ırkımızdan bile olmayan o ölümlünün yerini alacaktı. Kral'ı bir kez daha ırkımızın sevgilisi hâline getirecekti. Kral'ın ilgisi yeniden Gölgeler Diyarı'na yönelince Cruce, gölgeleri ırkının diğer üyeleriyle birlikte hak ettikleri yere, aydınlığa taşıyacaktı. Kardeşleri saklanmaktan nefret ediyor, hep bir arada olmak istiyordu. Akranlarının tadını çıkardığı hayatı yaşamak istiyorlardı. Kral'ın onlar için savaşmasını, Kraliçe'nin onları kabul etmesini sağlamasını, iki tarafı birleştirmesini istiyorlardı. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünüyorlardı. Kraliçe, Seelie diyarının akıllı ve gerçek lideriydi, Kral ise Unseelie diyarının güçlü ve görkemli hükümdarıydı. Kral ve Kraliçe bu iki tarafın bir arada yaşamasına izin verseydi, bir elmanın iki yarısı gibi olabilirlerdi."

"Seelie'ler de aynı şeyi düşünüyor muydu?" Bunu düşünemiyordum bile.

"Seelie'lerin Unseelie diye bir ırkın olduğundan haberleri bile yoktu."

"Ta ki birisi Kral'ın Kraliçe'ye ihanet etmesini sağlayana kadar."

"İhanet denen şeyin tanımı kişiden kişiye değişir," dedi V'lane katı bir sesle. Bir an için gözlerini kapadı. Gözlerini

açtığında öfkeli ifadesi yok olmuştu. "Bunu senin anlayabileceğin bir şekilde bir daha tanımlayayım: Kraliçe gerçeği öğrenmeden çok önce birisi ona gerçeği söylemiş olmalı. Kraliçe'ye kayıtsız şartsız itaat edilmeliydi. Kral ise ona sayısız kereler itaatsizlik etmişti. Kral Cruce'u evlatlıktan reddedince, Unseelie'ler onun bir daha asla onları savunmayacağını anlamışlardı. Ayaklanmadan, iç savaştan bahsetmeye başlamışlardı. Cruce bunu önlemek için karanlık kardeşlerinin adına konuşmak üzere Kraliçe'nin yanına gitti. Diğer prensler ise Cruce'un yokluğunu fırsat bilip, Silvers'a musallat olacak bir lanet yarattılar. Eğer Kral bu ölümlüden vazgeçmezse onun Silvers'a girmesini yasaklayarak Cariye'yle buluşmasını engelleyeceklerdi."

"O zaman Silvers'ın iletişim ağını bozan kişi Cruce değildi."

"Elbette değildi. Cruce ismi benim ırkım için siz insanların şu, neydi o, Murphy'sine denk bir şeye dönüştü. Hani şu bir şey ters gittiği zaman suçladığınız Murphy var ya. Cruce'a da aynı anlam yüklendi. Eğer Cruce gerçekten laneti Silvers'a sokmuş olsaydı, bu lanet Silvers'ın temel işlevini bozamazdı. Sadece Kral'ın Silvers'a girmesini engellerdi. Cruce bizzat Kral'la çalışmıştı; kardeşlerinden çok daha hünerliydi."

"Cruce, Kraliçe'nin yanına gittiğinde Kraliçe ne söylemiş ona?" diye sordum. Cruce bana neredeyse isyankar bir kahraman gibi görünmeye başlamıştı. Unseelie'ler aşağılık yaratıklardı ama bugüne kadar tanıdığım Seelie'ler de pek farklı sayılmazdı. Bana sanki birbirlerini hak ediyorlarmış gibi geliyordu. Tek bir tarafta birleşmiş olmaları, kendi kendilerini yönetmeleri ve bizim dünyamızdan uzak durmaları gerekirdi.

"Bunu asla bilemeyeceğiz. Kraliçe, Cruce'un söylediklerini duyunca onu kendi odasına hapsetti. Sonra Kral'ı çağırdı ve o gün gökyüzünde buluştular. Hafızamda bu konuyla ilgili hiçbir şey olmamasına rağmen, tarihimizden okuduğum kadarıyla Cruce'u alıp getirmesi için beni göndermiş, ben Cruce'u getirince onu alıp bir ağaca zincirlemiş, Işık Kılıcı'nı çıkarmış ve Kral'ın gözlerinin önünde öldürmüş."

Nefesim kesildi. V'lane'in tüm bu süre boyunca hayatta kalmış olduğunu fark etmek çok garipti. Bütün bu olanlara kendi gözleriyle şahit olmasına rağmen hiçbir şey hatırlamıyor olması da tuhaftı. Kendi isteğiyle unutmuş olduğu bu olayları hatırlamak için tarih kaynaklarına bakmak zorunda kalmış olması da şaşırtıcıydı. Merak ettim. Ya Fae tarihini yazan kişiler aynı bizim dünyamızda olduğu gibi olayları biraz çarpıttıysa? İllüzyona olan düşkünlüklerini düşününce, herhangi bir Fae'nin doğruyu tam olarak söyleyeceğine bir türlü inanamıyordum. O zamanlarda gerçekten neler olduğunu hiç öğrenebilecek miydik acaba? Yine de V'lane'in hikâyesinin en akla yatkın versiyon olduğunu düşünüyordum. "Ve savaş çıkmış."

V'lane başını salladı. "Kral, Kraliçe'yi öldürüp kendi tarafına döndükten sonra Cariye'sini ölü hâlde bulmuş. Prenslerin söylediğine göre, Cariye savaş çıktığını ve Kral'ın onun yüzünden ırkını kılıçtan geçirdiğini öğrenince Silvers'dan çıkmış, yatağına yatmış ve kendini öldürmüş. Kral'a bir not bıraktığını da söylüyor prensler. Söylediklerine göre Kral bu notu hâlâ yanında taşırmış."

Ne kadersiz âşıklarmış! Çok acıklı bir hikâyeydi. Çok mutsuz olmalarına rağmen, Kral'la Cariye'nin aşkını

Beyaz Köşk'ün cam zemininde hissetmiştim. Kral, sevgili Cariye'si kendisi gibi Fae olmadığı için, Cariye de kapana kısılmış, yapayalnız hâlde Kral'ın gelip kendisini ona 'layık' bir hâle getirmesini beklediği için mutsuzdu. Cariye kendini değersiz hissediyordu. Kral'ı bir küçük ölümlü olarak sevebilir ve mutlu olabilirdi. Yine de birbirlerine olan aşkları su götürmezdi. Yalnızca birbirlerini istiyorlardı.

"*Sinsar Dubh*'dan bir daha haber aldığımızda, serbest kalıp sizin dünyanıza geldiğini öğrendik. Seelie'lerin arasında bu Kitap'ın sayfalarında yazılı olan bilgilere göz dikenler vardı. Darroc da bunlardan birisiydi."

"Kraliçe bu bilgileri nasıl kullanmayı planlıyor?" diye sordum.

"Irkımızın anaerkil büyüsünün onu yeniden canlandıracağına inanıyor." V'lane bir an duraksadı. "Birbirimize güveniyor olmamız çok hoşuma gidiyor. Güçlü, canlı ve kıvrak bir zekâsı olan bir yandaşa sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu." Beni sınıyor, bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Bütün bunların yanı sıra, İlk Dil'i, yani Kral'ın karanlık bilgilerini aktarırken kullandığı terimle kadim *Değişim*'in dilini bilen kişi, *Sinsar Dubh* ele geçirildikten sonra oturup bu Kitap'ı sayfa sayfa okuyabileceği, Kral'ın yasak büyüsünü ve bildiği her şeyi anlayabileceği de söyleniyor."

"Darroc bu dili biliyor muydu?"

"Hayır. Bundan kesinkes eminim. Kazandan en son içtiğinde ben de oradaydım. Irkımızdan herhangi biri, kazandan bu kadim dil, hafızalarının sislerinin arasında kaybolana kadar içmeden önce *Sinsar Dubh*'ın sizin ma-

nastırın altında atıl hâlde durduğunu bilseydi, onu ele geçirmek için dünyanızı çoktan yerle bir etmiş olurdu."

"Kral'ın sahip olmaktan çok pişman olduğu için defetmek istediği bu bilgiyi neden öğrenmek istesinler ki?"

"Irkımın kendisi kadar çok sevdiği yegâne şey güçtür. Bu güce nedensiz yere büyük bir düşkünlüğümüz vardır. Aynı bir insan erkeğinin çok seksi bir kadına kendini paralayacak kadar düşkün olması gibi. Bir insanın (ya da Fae'nin) olası sonuçları gözden geçirebileceği, sizin önce dediğiniz bir an vardır. Bu an bizim için bile kısacıktır. Ayrıca, Kral bu güçle düşüncesizce işler yapmayı tercih etmiştir ama başka birimiz bunu yapmayabilir. Güç ne iyidir, ne kötüdür. Güçle ne yapılacağı, bu gücü elinde tutan kişey bağlıdır."

Irkının zaaflarından açık yüreklilikle bahsederken, hatta kendi halkını insanlarla karşılaştırırken çok çekici görünüyordu. Belki gün gelirdi de Fae'ler ve insanlar... Bu düşünceyi zihnimden atmak için kafamı salladım. Biz çok farklıydık, aramızdaki güç dengesi çok abartılmıştı.

"Sana olan güvenimi boşa çıkarma MacKayla. Manastıra gittiğini biliyorum. Kitap'ın nerede saklandığını öğrendin mi?"

"Sanırım. Kitap'ı yeniden toprağa gömmek için neler yapılması gerektiğini söyleyen bir kehanet bulduk."

V'lane yerinde doğruldu ve güneş gözlüklerini çıkardı. Pırıldayan gözlerle bana uzun uzun baktı. "Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun?" dedi kulaklarına inanamayarak. "Ne yapmalıyız peki?"

"Bir tür bağlama ayini yapması gereken beş Druid var. Söylentiye göre bu işi uzun zaman önce sizin ırkınızdan öğrenmişler. İskoçya'da yaşıyorlar."

"Keltar," dedi V'lane. "Kraliçe'nin eski Druid'leri. Demek bu yüzden onları bu kadar uzun süredir koruyormuş. Bu olayların olacağını önceden sezmişolmalı."

"Sen tanıyor musun onları?"

"Kraliçe onların ırkına tebelleş olmuştu. Bu Druid'lerin toprakları koruma altındadır. Hiçbir Seelie ya da Avcı bu topraklara yaklaşamaz bile."

"Bu seni üzüyor galiba."

"İhtiyacım olan aletleri bulmak için her yeri arayamazken Kraliçem'in güvenliğini sağlayabilmem çok zor. Druid'lerin taşları koruyup korumadığını hep merak etmişimdir."

V'lane'i şöyle bir yokladım. "Madem ki birbirimize güveniyoruz, şunu sorabilirim. Taşlardan birisi sende, öyle değil mi?"

"Evet. Peki sen diğerlerinin yerini tespit etmeyi başarabildin mi?"

"Evet."

"Kaç tanesinin?"

"Üçünün birden."

"Diğer üç taş sende mi? Zannettiğimden çok daha yakınımdalarmış! Nerede bu taşlar? Kuşkulandığım üzere, Keltar'da mı?"

"Hayır." Aslında taşlar şu an bende, güvenli bir yerde saklanmış hâldeydi ama V'lane'in taşların Barrons'da olduğunu düşünmesini daha doğru buldum. "Barrons'da."

V'lane Fae'lere özgü o tiksinme sesini çıkararak tıslad ı. "Bana nerede olduklarını söyle! Taşları ondan alayım, Barrons'la da işimiz sonsuza kadar bitmiş olsun!"

"Barrons'dan neden nefret ediyorsun?"

"Bir keresinde halkımdan epey bir kişiyi katletmişti."

"Prensesin de dahil olmak üzere, değil mi?"

"Barrons, *Sinsar Dubh* hakkında daha fazla bilgi almak için onu baştan çıkartmıştı. Prenses de ona vurulup hakkımızda asla ortaya çıkmaması gereken şeyler anlatmıştı. Barrons uzun zamandır bunun peşindeydi. Neden olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Barrons insan değil, ırkımızı öldürebilir ve üstelik Kitap'ın peşinde. İlk fırsatta onu öldüreceğim."

Bol şanslar, diye düşündüm. "Barrons taşların yerini asla söylemeyecektir."

"Taşları ondan al."

Güldüm. "Mümkün değil. Barrons'dan bir şey çalamazsın. Ne yapsan olmaz."

"Nerede olduklarını öğrenebilirsen, taşları ondan alman için sana yardım ederim. İkimiz bu işin üstesinden gelebiliriz. Elbette onu engellemek için Keltar'a da ihtiyacımız var ama başka bir şeye de gerek yok MacKayla. Taşları Kraliçe'ye götürmek üzere güvenli bir yere saklayabilirsek, Kraliçe seni cömertçe ödüllendirir. İstediğin her şey senin olabilir." Bir an sustu, sonra yumuşak bir sesle devam etti. "Kaybettiğin şeyleri bile geri getirebilir."

Bana attığı zokayı yutmamak, yani Alina'yı düşünmemek için denize baktım. Rowena yalnızca *Sidhe* kâhinleriyle, Lor ise yalnızca Barrons ve adamlarıyla çalışmamı istiyordu. Şimdiyse V'lane onunla ittifak yapmamı ve diğer herkesi devre dışı bırakmamı istiyordu.

Ben de hiçbirine güvenmiyordum.

"Dublin'e geldiğim günden beri herkes benden kendi tarafını seçmemi istiyor. Ben hiçbir tarafı seçmeyeceğim. Hiçbirinizi bir ötekine tercih etmeyeceğim. Bu işi ya hep beraber yaparız ya da hiç yapmayız. Bu işi yapacaksak da *Sidhe* kâhinlerinin orada olup bizi izlemesini istiyorum. Böylece gelecekte bir şeyler yine ters gidecek olursa bunu nasıl engelleyeceğimizi biliriz."

"Bu işe çok fazla insan karışmış oluyor ama," dedi V'lane sert bir sesle.

Omuzlarımı silktim. "O zaman seni rahatlatacaksa Seelie'lerinden bir kısmını getir yanında."

Ilık hava bir anda soğudu. V'lane fena gücenmişti. Ama umurumda değildi. Nihayet işe yarayabilecek somut bir planımızın olduğunu hissediyordum. Taşlar ve kehanet elimizdeydi, yalnızca Christian'a ihtiyacımız vardı. Kraliçe'nin okumasına izin verilecekse, Kitap'ı güvenli bir yere kapattıktan sonra ne yapacağımız konusunda kaygılanmayı bırakmıştım. Aynı anda yalnızca tek bir aşılmaz engelle başa çıkabilirdim. Christian'ı Silvers'a nasıl sokacağımız konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Barrons keşke onu da işaretleseydi.

Bir sorum daha vardı. Bu düşünce V'lane'le konuşmaya başladığımız andan itibaren içimi kemirip durmuştu. Kendimle ilgili öğrenmek istediğim bir şeyler, hayat boyu gördüğüm o rüyayı açıklayacak bir gerçek olduğu fikrini aklımdan çıkartamıyordum. "V'lane, Cruce neye benziyordu?"

V'lane omuzlarını silkti, ellerini başının arkasında birleştirdi ve yüzünü güneşe döndü. "Diğer Unseelie Prensleri'ne."

"Kral'ın bu prensleri giderek daha usta bir şekilde yarattığını söylemiştin. Cruce'un farklı bir yönü yok muydu?"

"Niye soruyorsun ki?"

"*Sidhe* kâhinlerinden birisi bir şey söylemişti de," diye yalan söyledim.

"Kehanette söylenenleri ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

"Tüm Keltar'ları bir araya getirdiğimiz zaman."

V'lane bana baktı. "Yakında yani," diye mırıldandı. "Çok yakında."

Başımı sallayarak onayladım.

"Mümkün olduğunca çabuk olmalı. Kraliçe için endişeleniyorum."

"Sana Cruce'la ilgili bir soru sormuştum," diye hatırlattım.

"Yüz binlerce yıl önce yaşamış önemsiz bir prens hakkında amma çok soru soruyorsun."

"Ne var bunda?" Sesinde bir alınganlık mı vardı yoksa?

"Yani ölmüş olmasaydı, siz insanları sık sık ele geçiren şu duygu neydi, hah, hatırladım, kıskanabilirdim."

"Güldürme beni."

Uzun süre sustu, sonra yine tam bir insan gibi iç geçirdi. "Tarih kaynaklarımıza göre, Cruce, prenslerin arasında en güzel olanıydı. Bakmaya bile kıyamayacağın kadar mükemmel bir görüntüsü vardı.

Kraliyet hanedanına ait kolyesinin gümüş zincirleri vardı. Yüzünden saf altın renkli bir ışık yayılırdı. Ama bence Kral'ın ona karşı böyle bir yakınlık hissetmesinin sebebi, Cruce'un Kral'ın diğer çocuklarından çok daha fazla

babasına benzemesiydi. Cruce'un da, aynı Kral gibi, devasa siyah kanatları vardı."

25

Gece yarısını az geçe, Barrons Books&Baubles'ın arka sokağında yürürken, kendi kendime tartışıyor ve hiçbir sonuca varamıyordum.

Barrons hâlâ geri gelmemişti ve bu beni delirtiyordu. Ortaya çıktığı an onunla tüm anlaşmazlıklarımızı sona erdirmeyi planlıyordum. Aramızdaki bütün kirli çamaşırları ortaya dökecektim. Bir kez daha öldürülecek olursa, tam olarak ne kadar onsuz kalacağımı bilmek istiyordum. Sürekli diken üstündeydim. Bir daha asla geri gelmeme ihtimalinden korkarak, bekleyip duruyordum. Onu kendi gözlerimle görene kadar gerçekten yaşıyor olduğuna inanmayacaktım.

Bu gece ne zaman uykuya dalacak olsam aynı *Soğuk Yer* rüyamı gördüm. Bu rüya ne zaman rahatlayacak olsam beni pusuya düşürüyordu. Sayısız kum saatini ters çevirdim; güzel kadının ardından, giderek artan bir telaşla, buz üzerinde binlerce kilometre yol katettim; ikimizin de korktuğu o kanatlı prensten kaçıp durdum.

Neden sürekli bu lanet rüyayı görüp duruyordum?

On dakika önce, bu rüyadan beşinci kez uyandığımda, bu rüyayı görmeden uyuyamayacağımı mecburen kabul ettim. Sonuçta da hiç uyuyamadım. Rüyanın bana hissettirdiği korku ve ızdırap o kadar yorucuydu ki, her uyandığımda bir öncekinden daha bitap hâlde oluyordum.

Durdum ve tuğla duvara bakmaya başladım.

Artık orada olduğunu bildiğim için, tuğlaların içinde saklı olan *Tabh'r*'i, Darroc'un kitapçının çaprazındaki duvara dikkatle gizlediği o Silver'ı hissedebiliyordum.

Yapmam gereken tek şey duvarı itip, on aynalı odaya giden tünele girip, soldan dördüncü aynanın içinden geçip Beyaz Köşk'e girmekti. Acele etmem gerekiyordu çünkü Silvers'da zaman farklı şekilde geçiyordu. Şöyle bir bakıp çıkacaktım. İlk gidişimde gözümden kaçan bir şey olup olmadığını görmek istiyordum.

"Belki duvarda Unseelie Kralı'yla kol kola bir portrem asılıdır," diye mırıldandım.

Gözlerimi kapadım. İşte orada, karşımdaydı. Korkuma karşı Ses'i kullanmıştım. Şimdi bunun üstesinden gelmem gerekiyordu. Bu bir esrar perdesinin ardında kalan her şeyi açıklayabilecek yegâne şey gibi görünüyordu.

Nana bana Alina diye hitap etmişti.

Ryodan, Isla'nın tek çocuğu olduğunu (ki bunu eğer yalan söylemiyorsa Rowena da doğrulamıştı) ve artık hayatta olmadığını söylemişti. Annem olduğuna inanmak istediğim kadınla ilgili ertelenecek hiçbir şey kalmamıştı artık.

Ailemin nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Sonra bir de tüm hayatım boyunca hissettiğim o çift kişiliklilik durumu vardı. Yüzeyin hemen altına bastırılmış olan o duygular. Başka bir hayatın anıları mıydı onlar? Darroc'la Beyaz Köşk'te dolaşırken her şey çok tanıdık gelmişti. Eşyaları tanımıştım. Orada daha önce bulunmuştum. Hem de sadece rüyalarımda değil.

Rüyalardan bahsetmişken; hayatımda hiç görmediğim o dördüncü prensi şu karışık zihnimde nasıl canlandırabilmiştim? Cruce'un kanatları olduğunu nereden biliyordum?

Sinsar Dubh'ı hissedebiliyordum. Beni sürekli buluyor, benimle oyun oynamaktan zevk alıyordu. Neden? Eski hayatında, yani sürgün edilmiş bilgilerle dolu bir Kitap değil de daha Unseelie Kralı iken beni sevdiği için mi? Onun o eski hâlini sevdiğim için mi hissediyordum onu?

Saçlarımı çekiştirdim, sanki acı, düşüncelerimi netleştirecekmiş ya da kararlılığımı pekiştirecekmiş gibi.

Gör beni, deyip duruyordu Barrons.

Ayrıca, *kendi gerçeğinle yüzleşemezsen onu kontrol edemezsin,* de demişti yakın bir zamanda.

Ryodan haklıydı. Ben serseri bir mayındım. Ama zannettiği nedenle değil.

Kendi gerçeğimin ne olduğunu bilmiyordum. Bunu öğrenene kadar da ne yapacağı belli olmayan kapalı bir kutu olarak kalacaktım. Gece boyunca uykularımı kaçıran soru *Sidhe* kâhinlerinin bir Unseelie kastı olup olmadığı değildi. Bu kendi sorunumla karşılaştırıldığında çok önemsiz kalıyordu. Uykumu kaçıran soru çok daha endişe vericiydi.

İmkansız gibi görünse de, acaba Unseelie Kralı'nın Cariye'si ben olabilir miydim? Yeni bir bedende reenkarne olup dünyaya geri mi gelmiştim? Kaderi o insan olmayan

aşığıyla yazılmış, alın yazısı trajik bir şekilde her seferinde yeniden doğmak olan kadın.

Peki Barrons ve sekiz adamı neydi? Kadersiz aşığım dokuz insan bedenine mi bölünmüştü? Ne müthiş bir düşünceydi bu. Cariye'nin Kral'ı doyumsuz bulmasına şaşmamak gerekirdi. Bir kadın dokuz erkeği birden nasıl idare edebilirdi?

"Ne yapıyorsun Bayan Lane?" Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, karanlığın içinde birden Barrons belirdi.

Ona baktım. BB&B'nin kocaman jeneratörlere bağlı olan dış ışıklarını açık bırakmıştım. Fakat ışık arkadan geldiği için Barrons gölgede kalmıştı. Ama gözlerim kör olsa bile onu tanırdım. Varlığını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum.

Bana çok öfkeliydi. Ama umurumda değildi bu. Geri dönmüştü. Yaşıyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu. Varlığı beni ürpertmişti. Nerede, ne zaman, hangi şartlar altında olursa olsun çarpardı. Ne yaparsa yapsın. Bütün bu işleri başlatan Unseelie Kralı'nın dokuzda biri olsa bile.

"Benim çok ciddi bir sorunum var," dedim güç bela nefes alarak.

"Bunu yeni mi fark ediyorsun?"

Barrons'a şöyle bir baktım. "Seni yine canlı hâlde görmek ne güzel."

"Canlı olmak çok güzel."

"Ciddi misin?" Geçmişte ölümle ilgili bana şu an çok anlamlı gelen şeyler söylemişti. Anlaşılan o bunu asla tecrübe edemeyecekti ve bazen neredeyse buna gıpta ediyor gibiydi.

"Ne güzel bronzlaşmışsın. Ben burada yokken şu Fae'lerden uzak duramıyorsun değil mi? V'lane seni yine

plaja mı götürdü? Sen güneşlenirken o da seni mi becerdi yoksa?"

"Sen Unseelie Kralı mısın Barrons? Sen ve sekiz adamın. İnsan şekline bürünmüş farklı bedenlerde tüm Dublin'de kayıp Kitap'ını mı arıyorsun?"

"Sen Cariye misin? Kitap belli ki sana abayı yakmış. Senden uzak duramıyor. Herkesi öldürüyor. Seninle oyun oynuyor."

Gözümü kırptım. Benden her zaman bir adım öndeydi. Şu kanatlı prens rüyamı veya köşkte yaşadığım deja vu'yu bilmiyordu bile. Birbirimiz hakkında aynı şeyleri düşünüyorduk. Şu güya ölü Cariye ben miyim diye merak edip etmediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var. Bana seni görmemi, gerçekle yüzleşmemi söyleyip duruyorsun. Hazırım." Elimi uzattım.

"Yine zihnimin içine girmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Beni durdurabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Sen yalnızca kendini düşünmez misin?" diye dalga geçti.

"Benimle bir yere gelmeni istiyorum," dedim. Barrons kim olduğunu bildiği hâlde bunu itiraf etmiyor muydu yoksa? Kral kendini birçok insan bedenine bölüp, kim olduğunu unutmuş olabilir miydi? Yoksa insan şekline bürünmesi için aklı çelinmiş, kazandan içmeye zorlanmış ve Unseelie'lerin bu en korkulanı şimdi de kim olduğu hakkında şu her şeyden bihaber Cariye'si dışında en ufak bir ipucu olmadan dünyaya mı inmişti?

Öyle ya da böyle, sorularıma cevap almak istiyordum. Kendimle ilgili hakikatten yeterince emindim. Eğer onun

hakkında yanılıyorsam, kaybedeceği çok fazla bir şey yoktu. Birkaç günlük bir 'uyku' çekecekti o kadar. Her nasılsa bu sefer böyle olmayacağını da biliyordum. Bu konuda haklıydım. Haklı olmak zorundaydım.

Barrons çıt çıkarmadan bana bakıyordu.

"Haydi Barrons. En kötü ne olabilir ki? Ben seni bir tuzağa düşürmüş olurum, sen de birkaç gün ölü kalırsın," diye ekledim.

"Bu hiç hoş değil Bayan Lane. Ayrıca çok zahmetli."

Zahmetli. Zahmetli diye uçurumun orada benim için ölmeye denir. Zahmetliymiş. Ben de onun için dünyayı yok etmeyi düşünüyordum. "Peki. Ne istiyorsan onu yap. Ben gidiyorum."

Arkamı döndüm ve duvarı ittim.

"Dur, ne yapıyorsun, çık şurdan! Bayan Lane! Kahretsin! Mac!"

Duvarın içine girip kaybolurken, paltomun ucundan tutmaya çalışıyordu. Güldüm. Bana Mac demişti. Ve ben ölmüyordum bile.

"Hangi ayna peki Bayan Lane?" On aynalı beyaz odada, bir o aynaya bir öbür aynaya bakıp duruyordu.

"Soldan dördüncü *Jericho*." Bana Bayan Lane demesine gıcık oluyordum. Beyaz zeminin üzerinde kendime çekidüzen verdim. Silver üzerimde taşlar olmamasına rağmen bir kez daha beni büyük bir şevkle kaldırıp yere çarpmıştı. Üzerimde hançerimden, bir protein kalıbından, iki fenerden ve cebimdeki bir şişe Unseelie'den başka bir şey yoktu.

"Bana Jericho demeye hakkın yok."

"Neden? Yeterince samimi olmadığımız için mi? Seninle akla gelebilecek her pozisyonda seks yaptık, seni öldürdüm, seni hayata döndürmek için kanımla besledim, midene kendi ellerimle Unseelie eti doldurdum, bağırsaklarını yerine yerleştirdim. Bana sorarsan bunlar gayet özel şeyler. Sana Jericho diye hitap edebilmem için daha ne kadar samimi olmamız gerek, *Jericho?*"

Akla gelebilecek her pozisyonda seks yapmak kısmına takılacağını düşünüyordum ama o sadece "Beni neyle besledin?" dedi.

Lafını keserek aynayı ittim. İlkinde olduğu gibi önce direndi, sonra beni alıp öteki tarafa fırlattı.

Öteki taraftan önce sesi geldi Barrons'un. "Seni salak, yaptığın şeylerin ne sonuç doğuracağını düşünmekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" Sonra aynanın içinden geçti.

"Elbette vazgeçerim," dedim sakince. "Sonuçları düşünmek için her zaman vakit bulunur. Önce işleri karıştırmak gerekir ama."

"Kendini çok komik zannediyorsun değil mi Bayan Lane."

"Öyleyimdir. Jericho. Mac. Benim adım Mac. Lütfen aramızdaki şu sahte resmiyeti bırak. Ya kurallara uy, ya da buradan çek git."

Karanlık gözleri öfkeyle parladı. "Büyük konuşuyorsun. *Bayan Lane.* Bir dene bakalım." Gözlerinden benimle çekişmek istediği belli oluyordu.

Ona doğru yavaş yavaş yürüdüm. Öylece durup bana bakınca, kızgın olduğum için ona asılıyormuş gibi yaptığım gece geldi aklıma. Yine aynı şeyi yaptığımı düşünüyordu. Hâlbuki yapmıyordum. Onunla Beyaz Köşk'e girince

bana bir hâller olmuştu. Sanki bu duvarların yalana hiç tahammülü yokmuş ya da belki burada yalana hiç gerek yokmuş gibi, bastırdığım tüm duygularım açığa çıkmıştı.

Sonra bir baktım ki Barrons benden uzaklara bakıyor. "İnanamıyorum. Beyaz Köşk'teyiz. Beni alıp, sanki gündelik bir işimizi halledecekmişisz gibi buraya soktun. Bu kahrolası yeri ne zamandan beri arıyordum."

"Ben senin her yere girebileceğini zannederdim." Buraya hiç gelmemiş miydi? Yoksa çok uzun zaman önce, başka bir hayatta buraya gelmişti de, hatırlamıyor muydu?"

Beyaz mermer zemini, kolonları, dışarıdaki şahane kış gününe bakan pencereleri inceleye inceleye odada turlamaya başladı. "Nerede olabileceğini biliyordum ama Beyaz Köşk kime ne zaman görüneceğini kendi seçer. Bu inanılmaz bir şey." Pencerenin yanına gidip dışarı baktı. Sonra bana döndü. "Kütüphaneleri bulabildin mi?"

"Ne kütüphanesi?" Arkasındaki büyüleyici kış gününe bakmaktan ona bakamıyordum. O karlı bahçede, göz kamaştırıcı buzdan heykellerin ve donmuş çeşmelerin arasında oturup ne çok beklemiştim onu.

Buzunun ateşi. Ateşinin buzu.

Bu kanadı seviyordum. Pencereden dışarı bakarken bir anda Cariye'yi gördüm, fakat sanki sislerin içindeydi, unutulmaya yüz tutmuş eski bir anı gibiydi.

Cariye bir banka oturdu. Üzerinde elmas işlemeli kan kırmızısı bir elbise vardı. Sanki onun dışındaki her şeyin renk ayarı düşürülmüş gibi tuhaf bir ışık vardı.

Birden irkildim. Dördüncü Unseelie Prensi, kanatlı Savaş/Cruce aniden belirivermişti. O da sanki çok uzun zaman önceden bir kalıntı gibi yarı saydamdı. Kolunda bü-

yük gümüş bir bileklik, boynunda Darroc'un taktığından çok farklı bir tılsım vardı.

Cariye'nin ayağa kalkıp Prens'i iki yanağından öperek karşılamasını büyülenmiş gözlerle seyrettim. Aralarında bir çekim vardı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, rüyalarımdaki güzel kadın ondan korkmuyordu. Ne değişmişti? Kuzguni kanatlı Prens'in elinde, üzerinde bir çay fincanı ve nadide bir siyah gül olan gümüş bir tepsi vardı. Cariye, Prens'e gülümsedi ama gözleri kederli kederli bakıyordu.

Yoksa beni değiştiren o iksirlerinden biri daha mı?

Savaş/Cruce anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Cariye fincanı aldı. *Belki de kurtulmasını istemiyorum.* Ama Cariye fincanı aldı, içindekini bir dikişte bitirdi.

"Kral deneyleriyle ilgili tüm notlarını ve günlüklerini, Karanlık Diyar'dakiler içindeki bilgileri çalmasın diye Beyaz Köşk'te saklamıştı." Barrons'un sesiyle kendime geldim.

Gözümü kırptım ve görüntü kayboldu.

"Kral'la ilgili amma çok şey biliyorsun." Bir şeyler daha söyleyecektim ama sanki birisi beni göbek deliğime bağlanmış bir paket lastiğinden tutup çekmiş gibi bir anda odanın öbür ucuna uçtum.

Tek kelime dahi söylemeden arkamı döndüm ve koridorun öbür ucuna doğru koşarak Barrons'dan kaçtım. Onunla kavga etme isteğim kalmamıştı. Birisi beni çağırıyordu. Vücudumdaki bütün kaslar buraya en son geldiğimde olduğu gibi kasılmıştı.

"Nereye gidiyorsun? Dur!" diye seslendi arkamdan Barrons.

İstesem de duramazdım. Buraya bir amaç için gelmiştim ve o amaç beni kendine çekiyordu. Unseelie Kralı'nın siyah

zemini beni çağırıyordu. Yine o odaya gitmek istiyordum. Bu sefer Kral'ın yüzünü görmek istiyordum. Bir yüzü vardı herhâlde.

Gül kurusu renkli mermerlerin üzerinden geçtim, bronz renkli zeminin üzerinde patinaj yaptım, turkuaz koridorlara daldım, sarı salonlara girip çıktım ve sonunda kızıl kanadın ihtiras dolu sıcaklığını hissettim. Barrons'un arkamdan geldiğini de hissedebiliyordum. İstese beni yakalayabilirdi. O da Dani gibi, tüm adamları gibi hızlıydı. Ama kaçmama izin verdi ve beni takip etti.

Neden? Yoksa o da benimle aynı şeylerden mi şüpheleniyordu? Her şeyin ortaya çıkmasını mı istiyordu? Kalbim korkuyla ve her şeyin nihayet sona ereceği, kim olduğumu, Barrons'un ne olduğunu öğreneceğim düşüncesiyle çarpıyordu.

Barrons bir anda yanıma geldi. Yan gözle ona baktım, o da öfke ve şehvetle karışık bir ifadeyle bana baktı. Öfke kısmından artık gerçekten kurtulması gerekiyordu. Bu artık iyice canımı sıkmaya başlamıştı. Ben de ona en az onun bana olduğu kadar öfkeliydim.

"Darroc'la seks yapmadım." Yine Barrons'a fena hâlde sinir olmuş, fiziksel temas için kaşınmaya başlamıştım. "Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Aynı senin bana hiçbir şey anlatmadığın gibi. Ama Darroc'la seks yapmış olsam bile, senin inandığın gibi bir kalleş olsam bile, o artık öldü. Yani Barrons'un felsefesiyle, kim takar artık onu? İşte burada, seninleyim. Önemli olan yapılan iştir, öyle değil mi? Al sana iş. Güç Nesneleri dedektörü yine kontrol altında, sağlam bir yere bağlanmış hâlde duruyor. Haydi yapışsana yakama, ne duruyorsun? Seni en mutlu

eden şey bu değil mi? *Hav, hav.*" Dalga geçercesine, kuduz bir köpek gibi havladım.

"*Pri-ya* olduğundan beri benimle düzüşmedin. Sen macera peşindesin. Her şey apaçık ortada."

Son sözlerim onu ateşlemişti. Güzel. Ben de ateşliydim. "Kim daha uzağa işeyecek yarışması mı yapıyoruz? Darroc benimle yattı ama sen yatamadın diye. Seni çıldırtan bu mu yani?" Neymiş ki apaçık ortada olan? Ben yalnızca seks istediğim zaman mı dokunuyorum ona?

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Anlatmayı bir denesene." Benimle ilgili küçücük bir duygusunu itiraf etse, ben de ona bir duygumu itiraf edebilirdim.

"Beni zorlama Bayan Lane. Burası üzerime üzerime geliyor. Hayvana dönüşmemi mi istiyorsun?"

Barrons'a baktım. Gözleri kızıl kızıl parlıyordu ve deli gibi soluyordu. Ama yorulduğu için değil. Onu tanıyordum. Saatlerce koşabilirdi Barrons. "Beni arzuluyorsun Jericho. İtiraf et. Hem de öyle bir iki kereliğine değil. Ben senin içine işlemişim. Sürekli beni düşünüyorsun. Geceleri uykunu kaçırıyorum. Haydi, itiraf et."

"S.ktir git Bayan Lane."

"Böyle mi itiraf ediyorsun?"

"Hayır, böyle, büyü artık kızım diyorum."

Siyah mermer zeminin üzerinde kayarak durdum. Ben durunca, sanki aynı tasmaya bağlıymışız gibi o da bir anda durdu.

"Ben küçük bir kızsam, sen de iğrenç bir sapıksın." *Beraber yaptığımız şeyler...* Ona gözlerimle bir şeyler hatırlatmaya çalıştım.

Ooo, yani sonunda bu konu hakkında konuşmaya hazırsın yani, diye dalga geçercesine baktı karanlık gözleri. *Ama belki ben hazır değilim henüz.*

Çok kötü. Sen hep anıları bir tokat gibi yüzüme çarpardın. Öyle olsun. Ama bil ki o yataktaki küçük bir kız değildi Jericho. Şu an karşında duran da küçük bir kız değil.

Parmağımla göğsünü ittirdim. "Gözlerimin önünde öldün ve bunun gerçek olduğuna inanmama izin verdin, piç herif!" Kendimi ortadan ikiye bölünmüş gibi hissediyordum; kaderim beni odaya doğru çekiyordu, ayaklarım ise şikayetlerimi dile getirmek için beni yere mıhlamıştı.

Barrons parmağımı geri itti. "Bunun benim için eğlenceli olduğunu mu zannediyorsun?"

"Seni ölürken seyretmek ne kadar korkunç bir şeydi biliyor musun?"

"Benim için de aynı derecede korkunçtu. Aklıma geldikçe içim daralıyor."

"Üzüntüden kahroldum!" diye bağırdım. "Kendimi suçlu..."

"Suçlu hissetmekle üzülmek aynı şey değildir," diye azarladı beni.

"Ve kayıp..."

"O zaman git kendine bir harita al. Kendini kaybolmuş hissetmek de üzülmekten başka bir şeydir."

"Ve, ve, ve..." Sustum. Hissettiğim şeyleri ona anlatmam mümkün değildi. Mesela dünyayı onun için yok etmeye hazır olduğumu nasıl anlatacaktım?

"Ve ne? Ne hissettin?"

"Suçluluk," diye bağırdım. Göğsüne sıkı bir yumruk attım.

Beni ittirince sırtımı duvara çarptım.

Ben de onu ittim. "Ve kaybolmuşluk."

"Aslında işleri karıştırdığın için canın sıkılıyordu senin. Bana benim için üzüldüğünü söyleme. Ben öldüm, sen de kendin için üzüldün. Hepsi bu kadar." Bakışları dudaklarıma kaydı. Bunu gördüm. Bir kez daha bana öfkelenmişti ve bir kez daha benimle seks yapmaya hazırdı. Barrons tam bir muammaydı. Galiba öfkelenmeden herhangi bir şey konusunda herhangi bir şey hissetmesi mümkün değildi. Öfke benimle seks yapma isteği mi doğuruyordu onda? Yoksa benimle hep seks yapmak istediği için mi bu kadar öfkeliydi?

"Senin sandığından çok daha fazla acı çektim ben. Benimle ilgili en temel şeyi bilmiyorsun!"

"Bu yüzden suçluluk hissetmiş olmalısın."

"Sen de."

"Suçluluk duygusu beyhudedir Bayan Lane. Yaşamana bak."

"Oo! Yine mi Bayan Lane olduk? Önce kendimi suçlu hissetmemi söylüyorsun, sonra da bunun beyhude olduğunu. Bir karar ver! Ayrıca bana yaşamamı söyleme. Ben tam da bunu yaptım. Hayatıma devam ettim."

"Düşmanla."

"Yaşadığım sürece sana ne ki? Bana vermeye çalıştığın ders bu değil miydi? Uyum sağlama yeteneğinin hayatta kalma yeteneği olduğu. Senin öldüğüne inanıp her şeyden vazgeçsem daha mı kolay olurdu? Ama ben öyle yapmadım. Neden biliyor musun? Çünkü zorba herifin teki bana önemli olanın hayatına nasıl devam ettiğin olduğunu öğretmişti."

"Burada vurgulanması gereken kelime 'nasıl' idi. Mesela onurlu bir şekilde olabilirdi."

"Ölümün yanında onurun ne önemi var ki? Ve lütfen, sen Silver'dan kurtardığın o kadını onurlu bir şekilde mi öldürdün?"

"Senin bunu da anlaman mümkün değil."

"Her şeye verdiğin cevap bu, değil mi? Benim anlamam mümkün değil, bu yüzden sen de zahmet edip anlatmayacaksın. Ne düşünüyorum biliyor musun Jericho? Sen korkağın tekisin. Kimsenin sana hesap sormasını istemediğin için kelimeleri kullanmıyorsun," diye suçladım Barrons'u. "Gerçeği söylemeyeceksin çünkü o zaman birisi seni yargılayabilir ve Tanrı'nın da..."

"... bu olayla hiçbir alakası yok ve..."

"... benimle samimi olmanı yasakladığını..."

"... birinin beni yargılaması umurumda değil..."

"... benimle seks yapmaya çalıştığını ima etmiyorum..."

"... seninle seks yapmaya çalışmıyorum..."

"... şu anda demiyorum. aslında..."

"... ayrıca bu mümkün değildi çünkü koşuyorduk. Neden koştuğumuz hakkında da hiçbir fikrim yok," dedi Barrons sinirli bir şekilde, "ama bunu başlatan da durduran da sensin."

"... yani diyorum ki aramızdaki duvarları yık da ne olacağını görelim. Ama yok, sen öyle bir korkaksın ki ya öleceğimi ya da aklımın başımdan gittiğini düşündüğün zaman bana adımla hitap ediyorsun. Hoşlanmadığın biriyle aranda dev bir duvar örüyorsun."

"Bu bir duvar değil. Ben sadece sınırlarımızın belli olmasına çalışıyorum. Ayrıca senden hoşlanmadığımı da söylemedim. *Hoşlanmak* çocukça bir laf. Vasat insanlar

hoşlanır. Duygusal bir içerikle ilgili tek soru şudur: Bu duygu olmadan yaşayabilir misin?"

Bu sorunun onu ilgilendirecek kısmıyla ilgili cevabım hazırdı ve bu cevaptan zerre kadar hoşlanmıyordum. "Yani sınırlarımızı öğrenmem için yardıma mı ihtiyacım var? Sınırlarımızın nerede olduğunu sen anlayabiliyor musun? Bana sorarsan bu sınırlar çok muğlak!"

"Birbirimize nasıl hitap edeceğimizi tartışmak isteyen sendin."

"Sen Fiona'ya nasıl hitap ediyorsun? Fio! Aman ne etkileyici. Casa Blanc'da o McCabe denen tuhaf adamı gördüğümüz geceki salak kızın adı neydi peki? Marilyn!"

"Adını hatırladığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Ona ilk ismiyle hitap ediyordun ama ondan hoşlanmıyordun bile. Ama bana ismimle hitap etmiyorsun. Ama yo, ben Bayan Lane'im. Sonsuza kadar."

"İsim meselesine neden böyle kafayı taktın anlamıyorum *Mac,*" diye bağırdı.

"Jericho," diye bağırdım ben de ona, sonra da onu ittim.

Tek eliyle iki bileğimi birden kavradığı için vuramadım ona. Çılgına döndüm. Kafa attım.

"Benim için öldüğüne inanmıştım!"

Beni alıp duvara yapıştırdı ve yine kafa atmayayım diye koluyla göğsüme abandı. "Manyak mısın sen yahu? Konumuz bu mu şimdi?"

"Sen ölmedin. Bana yalan söyledin. Kısa bir uykuya daldın ve seni öldürdüğümü düşünür hâlde bıraktın beni o uçurumun dibinde!"

Gözlerini kısarak uzun uzun yüzüme baktı. "Ha, anladım. Senin için ölmüş olmamın bir anlamı olduğunu

düşündün. Çok mu romantik geldi sana? Bu büyük fedakarlığım için şarkılar besteledin mi? Benden daha çok hoşlanmanı sağladı mı bu? Beni görmen için ölmem mi gerekiyordu? Uyan artık Bayan Lane. Ölmek sandığın kadar önemli bir şey değil. İnsanlara özgü duygusallık, bunu aşkın zirvesi hâline getirmiş. Dünyanın en büyük saçmalığı. Zor olan birisi için ölmek değildir. Ölen insan kurtulur. Bu kadar basit. Oyunun sonu. Acıların sonu. Alina şanslıydı. Birisi için yaşamayı denesen. İyi günde, kötü günde, mutlulukta, kederde. Zor olan budur."

Alina şanslıydı. Ben de böyle düşünmüştüm zamanında ve böyle düşündüğüm için kendimden utanmıştım. Barrons'a öyle bir vurdum ki kaygan siyah zeminde ayağı kaydı. Onu öyle yere düşerken görünce bir anda içimi korku sardı. Onu böyle tökezlerken görmeyi hiç istemezdim, bu yüzden tam düşeceği anda kolundan tuttum ve ikimiz birden yere kapaklandık. "Lanet olsun sana Jericho!"

"Çok geç Gökkuşağı Kız." Saçımdan tuttu. "Birisi senden önce davrandı." Güldü. Dudak dudağa geldiğimiz anda sivri dişleriyle beni ısırdı.

Evet, o bodrum katında uyanıp yataktan çıktığım andan beri ihtiyacım olan şey buydu. Ağzımın içindeki dili, tenimi okşayan elleri. Vücudumda hissettiğim sıcaklığı. İki elimle kafasını tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Dişlerinde kendi kanımın tadını aldım. Umurumda değildi. Ona yeterince yakın değildim. Önce hızlı ve sert bir seks, sonra da saatler sürecek yavaş ve kusursuz bir sevişme istiyordum. Onunla haftalarca yatakta kalmam lazımdı. Belki onunla yeterince uzun süre isteyerek, bilinçli bir şekilde seks yaparsam etkisinden kurtulabilirdim.

Ama bundan da hiç emin değildim.

Barrons tısladı. "Ağzında o lanet Fae'nin tadı var. Sadece benle öpüşeceksin, başkasıyla öpüşmeyeceksin. Yoksa beni elde edemezsin." Dilimi uzun uzun emdi. V'lane'in isminin dilimden çıkıp gittiğini hissedebiliyordum. Barrons V'lane'in ismini tükürüp attı. Umurumda değildi. Ağzımın içinde ikisine yetecek kadar yer yoktu zaten. Vücudumu ona yapıştırıp umarsızca sürtündüm. Barrons içime girmeyeli ne kadar zaman geçmişti? Çok uzun. Gömleğini tutup iki yana çektim, yırtılan gömleğinin düğmeleri havada uçuştu. Teninin tenime değmesini istiyordum.

"En sevdiğim gömleklerimden biriydi. Elbiselerimle ne alıp veremediğin var?" Elini bluzumdan içeri soktu ve sutyenimi çıkardı. Göğüs uçlarıma dokunduğu anda içim ürperdi.

Çabuk, acele et...

Kes sesini, diye azarladı sessizce. Ses'i Dublin'de, yatak odamda bana işkence eder hâlde bırakmıştım.

Her şey kaybolacak... Bu sen olmalısın... Gel.

Homurdandım. Beni yalnız bırakamaz mıydı? Son kırk beş dakikadır konuşmamıştı zihnimin içinde. Neden şimdi konuşuyordu? Uyumuyordum. Uyanıktım ve buna ihtiyacım vardı. Barrons'a ihtiyacım vardı. *Git,* diye yalvardım. "Lütfen," diye bağırdım.

"Ne lütfeni Mac? Bu sefer bunu istemen, tane tane telaffuz etmen gerekecek. Artık sen istemeden ihtiyacın olan hiçbir şeyi vermeyeceğim."

"Doğru. Senin için kelimelerin hiçbir anlamı yoktu hani? Şimdi ise konuşmam için ısrar ediyorsun," dedim. "Ne kadar ikiyüzlüsün."

"Sen de çift kişiliklisin. Beni istiyorsun. Her zaman. Bunun kokusunu almadığımı mı sanıyorsun?"

"Ben çift kişilikli değilim." Bazen tam bam telime basabiliyordu. Pantalonunun düğmelerini açtım, fermuarını indirdim ve elimi içeri soktum. Kaya gibi sertleşmişti. Tanrım, ne güzeldi.

Kenetlenmiş dişlerinin arasından tıslayarak kasıldı.

Acele et... Geliyor...

"Beni rahat bırak," diye kızdım.

"Ne diyorsun yahu," dedi Barrons şaşırarak. "Aletim şu an elinde." S.kinin biraz sonra nerede olacağını söyleyince pelte gibi oldum, yere uzandım. Artık bana istediği her şeyi yapabilirdi.

"Sen değil. O."

"O kim?"

Bir el ceketimin yakasından tuttu. Bunun Barrons olmadığını biliyordum. "Beni öp de gitsin." İçime girmesini o kadar çok istiyordum ki. Isınmış ve ıslanmıştım, şu an ve bu adam dışındaki hiçbir şey umurumda değildi.

"Kim?"

"Öp beni!"

Ama Barrons öpmedi. Geri çekildi ve arkama baktı. Yüzündeki ifadeden onu görebilen kişinin yalnızca ben olmadığımı anladım.

"Sanırım o benim," diye fısıldadım.

Bir ona, bir bana baktı. "Şaka mı bu?"

"Bu evi biliyorum. Burayı biliyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı ise bilemiyorum."

"İmkânsız."

Haydi. Birazdan çok geç olacak.

Bu artık rica değil, emirdi. Kolumu tutan elden kurtulmak da mümkün değildi. Ne kadar burada kalmak ve seksle kendimden geçmek istesem de, Barrons'un içimde olmasına, olabilecek en ilkel şekilde birleşmemize, dudak dudağa, vücut vücuda gelmemize ne kadar ihtiyacım olsa da, bu emre itaatsizlik edemezdim.

Tanrım, buna o kadar ihtiyacım vardı ki, bu duruma içerliyordum. Bir adamı bu kadar çok arzulamayı hiç istememiştim. O kadar ki, bunu elde edememek fiziksel acı veriyordu. Bir erkeğin benim ve hayatımın üzerinde hakimiyet kurmasını hissetmeyi hiç bu kadar istememiştim.

Barrons'u üzerimden ittim ve dizlerimin üzerinde doğruldum.

Barrons paltomun yakasını tuttu, ben geri çekince palto yırtıldı. "Bunu konuşmamız gerek! Mac!"

Koridora daldım, Cariye'nin arkasından kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek gibi koşmaya başladım.

Cariye'nin odasının beyaz yarısı üzeri çiyli çiçek yapraklarıyla bezenmişti ve binlerce mumla aydınlatılmıştı. Havada titreyerek parlayan elmaslar küçük yaramaz yıldızlar gibiydi. Dev aynadan Karanlık Kral'ın tarafına geçebilen az sayıda elmas, sanki yeterli oksijen yokmuş gibi sönüveriyordu. Belki de o kısım o kadar karanlıktı ki ışığı yansıtmıyordu.

Cariye beyaz şöminenin önündeki kar beyazı yatağa çırılçıplak uzandı.

Yatak odasının öteki ucundaki gölgelerin içinde bir karaltı hareket etti. Kral, Cariye'yi aynanın içinden izliyordu. Onu orada yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. Cariye de Kral'ın kendisini izlediğini biliyordu. Yavaşça gerindi,

ellerini vücudundan saçlarına doğru götürdü ve geriye yaslandı.

Lastiğin öbür ucunun burada, Cariye'nin ellerinde olduğunu zannediyordum ama birisi hâlâ beni kendine çekiyordu. Lastik yatak odasını ikiye bölen dev siyah Silver'a doğru görünmez bir şekilde uzadı.

Oraya gidip o yoğun hissin bir parçası olmak istedim.

Bu gölgelere bir adım daha yaklaşmayı daha önce hiç istememiştim.

Beni çağıran Kral mıydı yoksa? Yoksa Kral'ın bir parçası şu an bile arkamda mı duruyordu? Bunu öğrenmem gerekiyordu. Jericho'ya korkak demiştim ama ben de aynı şeyle kolayca itham edilebilirdim.

İhtiyacım var... diye çağırdı ses.

Bunu anlamıştım. Benim de ihtiyacım vardı. Sekse. Cevaplara. Korkularıma bir son vermeye. Ne pahasına olursa olsun.

Ama bu ses yatağın üzerindeki kadından gelmiyordu.

Ses, Kral ancak o büyüklükte bir yatağa sığabildiği için bir ucundan öbür ucuna kadar tamamen yataktan ibaret olan odanın karanlık tarafından gelmişti. Bu karşı koyamayacağım bir emirdi. Aynanın içinden geçecektim ve Barrons beni alıp Unseelie Kralı'nın yatağına koyacak, üzerimi de karanlık ve şehvetle örtecekti. Böylece kim olduğumuzu öğrenecektik. Bunda hiçbir sorun yoktu. Nihayet her şey açıklığa kavuşacaktı.

Kral veya Cariye olmayan herkesi öldürebilecek bir ayna olan Silver'a bakarken, birden beş yaşıma geri döndüm. Aklım bir anda *Soğuk Yer* rüyamın ayrıntılarıyla doldu ve hâlâ hatırlayamadığım bir sürü ayrıntı olduğunu fark ettim.

Rüyamda her zaman ilk önce yarısı karanlık yarısı beyaz, yarısı sıcak yarısı soğuk olan bu odadan geçmek zorundaydım. Fakat bunu takip eden kâbus gibi olaylardan çocukça bir saflıkla korkup elim ayağım tutulunca, rüyanın nasıl başladığını hep unuturdum.

Kendimi bu dev siyah Silver'dan geçmeye zorlamak da hep çok zor olurdu çünkü sonsuza kadar odanın bu sıcak beyaz kısmında kalmaktan, biteviye tekrar eden ve bir zamanlar var olan ama şimdi kaybettiğim, bir daha da asla bulamayacağım bu sahnelerin içinde kendimi kaybetmekten başka bir şey istemezdim. Tanrım, meğerse keder nedir hiç bilmemişim. Keder bu siyah salonda kol geziyordu ve beraber geçirdiği zamanın tadını çıkartamayacak kadar akılsız olan âşıkların kalıntılarıyla sonsuza kadar lanetleneceğini biliyordu. Anılar bu koridorlarda dolanıp duruyordu, ben de bu anıları kederli bir hayalet gibi takip ediyordum.

Yine de illüzyon hiçbir şey olmamasından daha iyi değil miydi?

Burada kalabilir ve varoluşumun koca bir boşluk olduğu, tüm hayatımın da o boşluktan, yani rüyalardan, baştan çıkmaktan, şatafattan ibaret olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten sonsuza kadar kurtulabilirdim.

Yalanlar. Koskoca yalanlar.

Ama burada unutabilirdim.

HEMEN gel.

"Mac." Jericho beni sarsıyordu. "Bana bak."

Onu uzaktan, parlayan elmasların ve geçen zamanın hayaletlerinin arasından görebiliyordum. Aynanın içinden, hemen arkasındaki Unseelie Kralı'nın karaltısını da görebiliyordum. Jericho, Kral'ın öteki taraftaki, odanın beyaz

yarısındaki gölgesi gibiydi. Acaba Kral'ın Silver'ının içinden Cariye'nin gölgesi de farklı mı görünüyordu? Cariye, Kral'ın tarafına geçince ona mı benziyordu? Kral her ne ise, onunla çiftleşecek kadar büyük ve karmaşık mıydı? Orada, o huzurlu, konforlu, kutlu karanlığın içinde kimdi o? Ben neydim?

"Mac, dikkatini bana ver! Bana bak, konuş benimle!"

Ama bakamadım. Dikkatimi ona veremedim çünkü aynanın öteki tarafındaki şey her ne ise, hayatım boyunca beni çağırmıştı.

Silver'ın beni öldürmeyeceğini biliyordum. Bundan hiç kuşkum yoktu.

"Üzgünüm. Gitmem gerek."

Barrons omuzlarımdan tuttu ve beni geri çekmeye çalıştı. "Uzaklaş oradan Mac. Boş ver gitsin. Bazı şeyleri bilmeye gerek yok. Hayatın olduğu hâliyle yetmiyor mu sana?"

Güldüm. Her zaman her şeyi olduğu gibi görmemi isteyen adam şimdi saklanmamı mı istiyordu? Arkasındaki yatakta yatan Cariye de gülüyordu. Sanki görünmez bir sevgili onu öpüyormuş gibi başını geri attı, çenesini havaya kaldırdı.

Kral, Barrons olmalıydı. Kolunu tuttum, parmaklarımı parmaklarına kenetledim. "Benimle gel," dedim ve Silver'a doğru koşmaya başladım.

26

O siyah çeperden nasıl kolayca geçebildiğime kendim de şaşırdım. İçime işleyen soğuktan buz kesmiştim. Beynim nefesimin kesilmesini emrediyordu ama bedenim bu emre itaat etmiyordu. Saçımdan tırnağıma kadar tüm vücudumu ince bir buz tabakası kaplamıştı. Her adımımda küçük bir parça kırılıp ayağımın dibine düşüyor ama açılan yer, anında buz kesiyordu.

Burada nasıl nefes alacaktım? Cariye burada nasıl nefes alabiliyordu?

Burnumun içi, ağzım, dilim, ciğerlerim, bedenime hava girebilecek her yerim buzla kaplanıyordu. Aynanın öteki tarafına, ışığın ve oksijenin olduğu beyaz kısma geri dönmek istedim.

O kadar soğuktu ki hareket edemiyordum. Bir an için Silver'dan geçip geri dönemeyeceğimi düşündüm. Bir kez daha Unseelie Kralı'nın yatak odasında öleceğimden korktum. Bu sefer ardımda bırakacağım bir notum da yoktu.

En sonunda siyah çeperden geçmeyi başarınca bir anda ısındım. Havada uçarak odanın öbür ucundaki duvara çarptım. Yatakta hâlâ uzanmış hâlde duran Cariye oralı bile olmadı. Havayı olanca gücümle ciğerlerime çektim.

Jericho neredeydi? Öteki tarafta nefes alabiliyor muydu? Nefes almasına gerek var mıydı, yoksa zaten orası onun doğal ortamı mıydı? Öteki taraftaki karaltısının hareketini, onu gerçek kimliğini ifşa etmeye zorladığım için bana sert sert bakmasını görmeyi umarak aynaya baktım.

Sendeledim, neredeyse yere kapaklanıyordum.

Haklıymışım.

Barrons ışıkla karanlığın birleştiği noktada, odanın beyaz kısmında yerde yatıyordu.

Kainatta yalnızca iki kişi o Silver'da seyahat edebilir: Unseelie Kralı ve Cariye'si, demişti bana Darroc. *Onların dışında Silver'a dokunan herkes ölür. Fae'ler bile.*

"Jericho!" Yanına koşup onu aynanın önünden çekip aldım ve yanına oturdum. Onu sırtüstü yere yatırdım. Nefes almıyordu. Ölmüştü. Yine.

Ona baktım.

Aynanın karanlığına baktım.

Silver beni öldürmemişti. Ama Barrons'u öldürmüştü. Bunun ne anlama geldiğini anlamıştım ve anladığım şeyden hiç hoşlanmamıştım.

Cariye bendim.

Ama Jericho benim kralım değildi.

ŞİMDİ.

Emir çok büyüktü, karşı konulmazdı, Ses'in zirvesiydi. Ben Jericho'yla kalmak istiyordum. Hayatım buna bağlı olsa kalamazdım. Ve eminim ki hayatım buna bağlıydı.

"Burada nefes alamıyorum."

Silver'ın bu tarafında yaşayamazsın. Beklentilerini değiştir. Nefes almaktan vazgeç. Gerçekler değil, korku engel oluyor sana.

Bu mümkün müydü? İnanmıyordum buna. Ama galiba inanıp inanmamam pek önemli değildi çünkü ayaklarım beni dosdoğru Silver'a doğru götürüyordu.

"Jericho!" diye bağırdım. Birisi beni zorla çekip alıyor gibiydi.

Bu durumdan nefret etmiştim. Ben Cariye'ydim ama Jericho Kral değildi. Bu düşünceyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Jericho Kral olsaydı da bu düşünceyle nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum ya. Şimdi de nefes alamadığım ruhu bedeninden ayrılmış işkencecimin söylediğine göre gerçekten yaşamadığım bir yere çağrılıyordum ve Barrons'u ölü hâlde, bir başına bırakmaktan başka çarem yoktu.

Bir anda kendimle ilgili herhangi bir şey daha öğrenme isteğim yok olup gitti. Bu kadarı yeterdi. Her şeyi öğrenmeye bu kadar meraklı olduğum için pişmandım. Barrons haklıydı. Zaten hep haklı değil miydi? Bazı şeyleri öğrenmeye gerek yoktu.

"Bu sefer dediğini yapmayacağım. Ne olursa olsun, kim olursan ol, artık o aptal oyunlarını oynamayacağım. Kendi hayatıma geri dönüyorum. Mac'in hayatına." Cevap gelmedi. Yalnızca merhametsiz bir el beni karanlığa doğru çekti.

Bir kez daha kukla ustasının elindeki bir kuklaya dönüşmüştüm. Başka seçeneğim yoktu. Bir şey beni kendine doğru çekiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Boğuşarak, dişlerimi sıkarak, olanca gücümle direnerek Jericho'nun cansız bedeninin üzerinden Silver'a doğru sürüklendim.

27

Nefes almaya çalışmak tam bir içgüdüydü.

Silver'dan geçtiğim anda her tarafım yine bir anda buzla kaplanmıştı.

Karanlık aynadan geçince, çoktan unutmuş olduğum çocukluk anılarım gözümün önünde birer birer canlanmaya başladı. Ansızın kendimi dört, beş, altı yaşındaki hâlimde, her gece gördüğüm o tuhaf düşler ülkesinde kısılıp kalmış olarak buldum. O zamanlar duamı edip, gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya kalmadan, nereden geldiği belirsiz bir emir uykumun içine sızardı.

Bu kâbustan nefes nefese ve tir tir titreyerek uyanır, babama koşar, çok üşüdüğümü ve nefes alamadığımı söylerdim.

Acaba genç Jack Lane, doğduğu ülkeye geri dönmesi sonsuza kadar yasaklanmış olan, o felaket soğuk ve havasız kâbusların işkencesine maruz kalan evlatlık kızının bu sözlerinden ne anlardı? Beni böylesine yaralayacak kadar korkutan şeylerin ne olduğunu düşünürdü?

Babamı bana sunduğu çocukluk için tüm kalbimle severdim. Bana güneşli günler, bisiklet yolculukları, müzik dersleriyle dolu, annemle ışıklı ve sıcak mutfağımızda yemekler yaptığım basit bir yaşamın gündelik rutinleriyle bezenmiş güvenli bir hayat sunmuşu. Belki de o kâbusların bana verdiği acıyı gidermek için bu kadar uçarı bir kız olmama izin vermişti. Ben bir ebeveyn olarak bu şekilde davranabileceğimi düşünemezdim.

Nefes alamamak o zamanki çocuk aklımla korkutucu bulduğum şeylerden yalnızca bir tanesiydi. Yaşım ilerledikçe ve ebeveynlerimin o huzur verici sevgisiyle güçlendikçe, kâbuslarımdaki o korkunç görüntüleri ve *Soğuk Yer*'in yarattığı o kasvetli hissi bastırmayı öğrendim. Ergenlik çağıma geldiğimde, bu kâbuslar bilinçaltımın derinliklerine gömülmüş, geriye soğuğa karşı büyük bir nefret ve nihayet anlamaya başladığım bir çift kişiliklilik hâli kalmıştı. Eğer hiç anlam veremediğim imgeler bir yolunu bulup rüyalarıma sızacak olursa da, bunu televizyonda seyrettiğim korku filmlerine yoruyordum.

Korkma. Seni seçtim çünkü bunu yapabilirsin.

Bunu da şimdi hatırlıyorum. Gelmemi isteyen o Ses beni rahatlatmaya çalışıyor ve bana verdiği bu görev her ne ise onu yapabileceğimi söylüyordu.

Buna hiçbir zaman inanmadım. Bunu yapabilecek olsaydım bu kadar korkmazdım.

Şöyle iyice bir silkinerek üzerimdeki buz katmanını kırdım. Üzerimdeki buz parçaları yere düştüğü anda vücudum yeniden buzla kaplanıyordu.

Buzu yeniden kırdım, yeniden buzlandım. Bunu dört beş kere tekrar ettim. Bunu yapmazsam üzerimdeki bu-

zun giderek daha da kalınlaşacağını ve sonunda Unseelie Kralı'nın yatak odasında donmuş ve unutulmuş bir kadın heykeli olarak, olduğum yerde sonsuza kadar kalacağımdan korkuyordum.

Barrons hayata döndüğü zaman ayağa kalkıp aynanın içinden beni görecek, beni kendime getirmeye çalışacaktı. Fakat ben orada, Barrons'un ulaşamayacağı bir noktada sonsuza kadar öyle kalacaktım çünkü ben ve Unseelie ırkının esrarengiz yaratıcısı dışında hiç kimse Kral'ın odasına giremeyecekti. Ve kim bilir bu Kral neredeydi?

Ayrıca, kim bilir bu Kral kimdi?

Bu arada Kral'ın doğal ortamında dolaşmayı da gerçekten istiyorum, bu yüzden bunun bir yolunu bulmalıydım. Bunu Kral'ın sevgilisi olarak çok uzun zaman önce, bir başka hayatta yapmıştım. Bu yüzden bunu yeniden yapabilirdim. Belki de kendim için bazı ipuçları bırakmıştım.

Gerçekler değil, korku engel oluyor sana.

Beklentilerimi değiştirmem ve nefes almadan yaşamam gerekiyordu.

Vücudum yine buzlanmaya başladığında, bu sefer hareket etmedim. Direnmek ve nefes almak için mücadele etmek yerine her tarafımın buzla kaplanmasına izin verdim. Bunu ateşimi düşürecek bir serinlik olarak tahayyül etmeye çalıştım. Fakat buna sadece otuz saniye dayanabildim, sonra paniğe kapıldım. Telaşla hareket edince üzerimden gümüş renkli buz kalıpları cam zemine düşüp parçalandı.

İkinci denememde bu süre bir dakikaya çıktı.

Üçüncü denememde ise birden aynadan geçtiğimden beri tek bir nefes bile almamış olduğumu fark ettim. Kendimi buzla mücadele etmeye öylesine kaptırmıştım ki,

nefes almadığımı algılayamamıştım. Belki burnumdan nefes alabilirim diye bir denedim ama olmadı. Silver'ın bu tarafında resmen hiç hava yoktu. Burada benim bilmediğim bir tür fiziksel ortam vardı.

Burada durmuş, ihtiyacımın olmadığı bir şey için uğraşıp duruyordum.

Bu tarafta konuşabilir miydim acaba? Ses çıkarmak için nefes almak gerekiyor muydu?

"Merhaba." İrkildim.

Karanlık prensler gibi çınlamıştım. Yalnızca bir farkla, daha tiz ve kadınsı bir sesle. Ağzımdan üç hecelik bir kelime çıkmış olmasına rağmen, nefes alamadığım için sanki şeytani bir ksilofona çekiçle vurulmuş gibi korkunç bir ses çıktı.

"Kimse yok mu?" Her yerim yeniden buzla kaplandı, çıkardığım tuhaf sesten başım dönerek olduğum yerde donakaldım.

Nefessizlikten boğulmayacağıma emin olunca, bir şekilde konuşabildiğimi fark edince ve hareket ettiğim sürece üzerimdeki buzun kırılacağını anlayınca odanın içinde dolaşmaya ve etrafa bakınmaya başladım.

Kral'ın yatak odası bir futbol stadyumu büyüklüğündeydi. Kara buzdan duvarlar o kadar yüksekti ki tavanı göremiyordum. Ayaklarımın altında bu dünyaya ait olmayan muhteşem bir gül bahçesinden gelen, her adımımda hafifçe uçuşan siyah yapraklar vardı. Tenimin üzerinde oluşmaya çalışan buz kalıpları kırılıp bu yapraklarla buluşuyordu. Siyah zeminin ve çiçeklerin üzerinde pırıldayan kristaller başımı döndürüyordu.

Bir avuç kadifemsi çiçek yaprağı havada uçuşarak çıplak göğüslerine düşüyor...

Burası asla soğuk olmaz.

Her zaman bir aradayız.

Kedere gark olmuştum. Neredeyse boğulacaktım.

Erkeğin bir sürü tutkusu vardı.

Kadının ise tek: Sevmek.

Erkek ondan öğrenebilirdi.

Yatak odasının Cariye'ye (bana demeye hâlâ dilim varmıyordu) ait olan kısmındaki minik elmaslar hâlâ ışıldıyordu. Bu kısma geçtiklerinde başka bir şeye dönüşmüş, karanlığın içinde mavi ışıklar saçarak uçuşan ateş böcekleri gibi titreşiyordu.

Yatak odasının öteki taraftan da görülebilen üçte birlik kısmını kaplayan yatağın üzerinde ipeksi siyah örtüler vardı. Yatağın yanına gidip, örtüleri okşadım. Bu yumuşacık yatağa çırılçıplak uzanıp sonsuza kadar orada kalmak istedim.

Burası bana o çok konforlu ve tanıdık gelen sıcak beyaz taraf gibi değildi ama burada, aynanın bu kısmında da bir güzellik vardı. Cariye'nin dünyası hiçbir sır saklamayan muhteşem bir yaz günü gibiydi. Kral'ın tarafı ise her an her şeyin olabileceği karanlık bir geceydi. Yukarıya baktım. Tepemde gördüğüm şey, üzerine yıldızlar çizilmiş siyah bir tavan mıydı yoksa başka bir dünyadan kesip alınmış ve benim için buraya getirilmiş bir gökyüzü müydü?

Kral'ın yatak odasındaydım. Burayı hatırladım. Buraya daha önce gelmiştim. O da gelecek miydi? Çok uzun süredir görmediğim sevgilimin yüzünü nihayet görecek miydim? O benim sevgili Kralım'sa, niçin bu kadar korkuyordum?

Çabuk ol! Neredeyse gelecek... Hemen gel!

Emir yatak odasının öbür ucundaki kemerli dev açıklığın arkasından gelmişti. Bu çağrıyı cevapsız bırakmam imkânsızdı. Çocukluğumun Fareli Köyün Kavalcısı'ndan gelen sese doğru koşmaya başladım.

Kral bir zamanlar Seelie Kraliçesi'ni herkesten çok severmiş. Fakat aradan geçen milyonlarca yıl içinde bazı şeyler değişmiş. Kral binlerce yıl boyunca bu işe kafa yormuş, Kraliçe'yi izleyerek, onu kurnazca testlere tabi tutarak sorunun onda mı yoksa kendisinde mi olduğunu anlamaya çalışmış.

Kral olup biten tüm bu şeylerin onların hatası yüzünden olmadığını, ırklarını ezelden beri bir arada tutan bu iki kişinin Kraliçe *Durağanlık*, Kral da *Değişim* olduğu için ayrı düştüğünü anlayınca rahatlamış. Bu onların doğasıymış. Tuhaf olan bu kadar uzun süre bir arada kalabilmeleriymiş.

Ne Kral kendi evrimini önleyebilmiş ne de Kraliçe kendi durağanlığını değiştirebilmiş. Kraliçe her zaman, her yerde neyse oymuş.

Tuhaftır ki ırklarının anası, Yaratış Şarkısı'nı yaratan, tüm yaradılışın en muhteşem eserlerini üreten kadın Yaratan değilmiş. Mucizesi olmayan bir güç, zevkten mahrum bir tatminmiş. Mucize olmadan, zevk olmadan varlık nedir ki? Anlamsızdır. Boştur.

Ve Kraliçe, Kral'ın tehlikeli olduğunu düşünürmüş.

Kral giderek daha fazla kaçamak yapmaya başlamış, Kraliçe'yi yanına almadan dünyalar keşfetmiş, adını koyamadığı zevklerin peşinden koşmaya başlamış. Bir zamanlar zararsız ve eğlenceli bulduğu aydınlık diyar artık ona boş ve tatsız gelmeye başlamış.

Kara buzlar diyarına bir şato inşa etmiş Kral, çünkü bu Kraliçe'nin o güne kadar tercih ettiği her şeyin tam tersiymiş. Burada, bu karanlık ve sessiz şatoda düşünebiliyormuş. Burada, gösterişli at arabalarının ve cafcaflı saray soylularının olmadığı bu yerde, büyüdüğünü hissedebiliyormuş. Hiç durmadan çınlayan şen kahkahaların, anlamsız çekişmelerin içinde boğulmuyormuş. Özgürmüş.

Bir gün, Kraliçe, Kral'ı buzdan şatosunda bulmuş. Kral'ın seçtiği dünyadaki her şeyi siyaha, beyaza ya da maviye boyayan o tuhaf ışığın, üzerindeki tüylere vurmasıyla Kraliçe'nin yüzünde beliren dehşeti görünce Kral çok eğlenmiş. Bu dünya, sadeliği ve sıradanlığıyla varoluşunun karmaşıklığından kurtulmaya çalışan Kral'ın tam istediği gibi bir yermiş. Kral böylece yeni hayatında ne olmak istediğine karar vermiş. Bu, Cariye'sini bulduktan ve halkına artık birkaç saatten fazla tahammül edemediğinin farkına varmasından sonra, sevgili Fae'sini kendine benzetmeye çalışmaya başlamasından ise önce gerçekleşmiş.

Kraliçe baştan çıkartıcı, kurnaz ve alaycı biriymiş. En sonunda Şarkı'nın küçük bir parçasını Kral'a karşı kullanmayı denemiş. Fakat Kral buna hazırlıklıymış çünkü o da Kraliçe gibi bugünleri önceden sezebilecek bir öngörüye sahipmiş.

Her ikisi de ırklarının tarihinde ilk kez olarak birbirlerine silah doğrultmuşlar.

Buyurgan ve merhametsiz Kraliçe hışımla şatodan çıkınca, Kral arkasından kapıları kilitlemiş ve Kraliçe istediği şeyi (sevgili Cariye'si için ölümsüzlüğün sırrını) ona verinceye kadar hiçbir Seelie'nin bu kapılardan içeri giremeyeceğine ant içmiş. Ölümsüzlük iksirini yalnızca Kraliçe

hazırlayabilirmiş. Bu iksirin formülünü de özel odasında saklıyormuş. Kral ise bu formülü bulmak ve Cariye'sini her anlamda kendi dengi yapmak istiyormuş.

Şöyle iyice bir silkindim ve koşmayı bıraktım. Anında buz tuttum ama bu sefer korkmadım. Biraz bekledim, tekrar yürümeye başlayınca buzlar yeniden kırıldı.

Silver'ın Kral'ın tarafındaki anılar Cariye'nin tarafındaki geçmiş zaman tortuları gibi gözümün önünde canlanmadı. Anılar burada sanki doğrudan beynimden içeri süzülüyor gibiydi.

Burada sanki iki kişi gibiydim. Birinci kişi kara buzdan dev salonlarda koşuyor, diğer kişi ise kocaman bir salonda öylece durmuş, ilk Fae Kraliçesi'nin muazzam bir karanlıkla boğuşmasını, karanlığın güçsüz yanlarını bulmaya çalışmasını, hile yapmasını, sürekli olarak hile yapmasını seyrediyordu. Kraliçe'nin varlığının her ayrıntısını, gerçek hâlinin ve tercih ettiği dış görünüşünün nasıl olduğunu biliyordum. Ölürken yüzünün aldığı şekli bile biliyordum.

Gel bana...

Cam zeminde yeniden koşmaya başladım. Kral çok fazla dekorasyon yapmamıştı. Duvarlarda dış dünyaya açılan pencereler yoktu. Hâlbuki bir zamanlar, Kraliçe onun gezegenini hapishaneye çevirmeden önce burada pencereler olduğunu biliyordum. Ayrıca burada basit ama krallara layık mobilyalar olduğunu da biliyordum, fakat şu an süs olarak sadece mekâna yalın bir asalet katan buza kazınmış desenler vardı. Kraliçe'nin tarafı makyajını abartmış bir fahişeyse, Kral'ın tarafı tuhaf ama doğal bir güzelliği olan bir kadındı.

Her odayı, her ayrıntıyı, her salonu biliyordum. Kraliçe, Kral onun için Silver'ı yapmadan önce burada yaşamış olmalıydı. Yani ben burada yaşamış olmalıydım. Ürperdim.

Peki o zaman Kral şimdi neredeydi?

Eğer ben gerçekten Kral'ın Cariye'sinin reenkarne olmuş hâliysem, Kral neden beni beklemiyordu? Bir şekilde buraya gelmek üzere programlanmıştım sanki. Beni çağıran kimdi?

Ölüyorum...

Kalbim sıkıştı. Az önceki nefes alamaz hâlim şu son kelimenin bana hissettirdiklerinin yanında solda sıfır kalıyordu. Bu sesin sahibinin ölmemesi için sağ kolumu, varımı yoğumu, hatta hayatımın yirmi yılını verebilirdim.

Kral'ın şatosunun dev kapısının önüne gelince durup yukarı baktım. Abanoz renkli buzun üzerine elle kazınmış desenler olan bu kapı, belki de yüz metre yüksekliğindeydi. Bu kapıyı açmam imkânsızdı. Ama ses kapının arkasından, buzlu Unseelie cehenneminden geliyordu.

Kapının üzerindeki kemerde özenle işlenmiş semboller vardı. Birden bunların kapıyı açacak şifreler olduğunu anladım. Ama ne yazık ki bu semboller, dokunamayacağım kadar yüksekteydi ve yakınlarda yüz metrelik bir merdiven yoktu.

Onu o an hissettim.

Sanki bir anda arkamda bitivermişti.

Ağzımdan, insan diliyle telaffuz edilemeyecek bir komut çıktı ve dev kapı sessizce açıldı.

Buzlu hapishane tek bir fark dışında tam rüyalarımda gördüğüm gibiydi.

Boştu.

Kâbuslarımda bu hapishanede daima sayısız Unseelie olurdu.Bu dev yaratıklar yüksek tepelerden üzerime sanki onlar cehennemden gelen bovlingcilermiş de ben de lobutmuşum gibi koca buz kütlelerini atardı. Daha alçaklarda olanları ise dev gagalarıyla beni gagalardı.

Kral'ın dev kapısından geçtiğim anda kendimi bir saldırıya hazırlamıştım.

Saldıran olmadı.

Issız kutup bölgesi, paslanmış parmaklıklarıyla bomboş bir hapishaneydi.

Bir zamanlar buraya hapsedilen kişilerden eser kalmayan bu tepelerde şimdi keder kol geziyor, rüzgâr olup yamaçlardan aşağı süzülüyor, dipsiz yarıklardan fışkırıyordu.

Kafamı yukarı kaldırdım. Gökyüzü yoktu. Kara buzlarla kaplı dağlar göz alabildiğince yükseliyordu. Dağlardan etrafa yayılan mavi ışık hüzmeleri buradaki yegâne ışık kaynağıydı. Tepelerdeki buzulların arasından mavi siyah bir sis iniyordu.

Burada ay asla yükselmiyor, güneş asla doğmuyordu. Mevsimler geçmiyordu. Renk yoktu.

Burada ölüm bir lütuftu. Hiç umut yoktu, yaşamdan kaynaklanan hiçbir beklenti yoktu. Unseelie'ler yüz binlerce yıl boyunca bu dondurucu, bunaltıcı, güneşsiz tepelerde yaşamıştı. İhtiyaçları, boşlukları hapishanelerini oluşturan özü lekelemişti. Burası bir zamanlar, çok uzun zaman önce, güzel ve tuhaf bir dünyaydı. Şimdi ise dibine kadar radyoaktifti.

Bu çorak yerde daha fazla kalırsam buradan geri dönme isteğimi tamamen kaybedeceğimi biliyordum. Bu buzul

çölünün, bu donmuş zindanın ötesinde bir şey olmadığına, daha kötüsü, tam hakettiğim yer olduğuna inanabilirdim.

Çok mu geç kalmıştım? Bu çağrılara hapishanenin duvarları çökmeden çok önce mi cevap vermeliydim? Siyah kumları boşalan kum saati kâbuslarını bu yüzden mi görüyordum?

Fakat rüyalarımdaki sesi şu an, uyanıkken de duyuyordum. Bu hâlâ vaktim olduğu anlamına geliyor olsa gerekti?

Ama ne için?

Kara tepelerin dik yamaçlarındaki mağaralara, Unseelie'lerin merhametsiz araziye elleriyle oydukları soğuk evlere uzun uzun baktım. Her şey olduğu gibi duruyordu. İçlerinde rahatlık sağlayacak hiçbir şey olmadığını anlamam için aslında bakmama bile gerek yoktu. Umudu olmayanlar kendi rahatlarını düşünmezdi. Bu sıkıntıya katlanırlardı. Böylesine bir yokluğa mahkûm edildiklerini görünce içimi bir anda derin bir keder kapladı. Kraliçe ne kadar da kindar birisiydi! Buradakiler Aydınlık Diyar'dakilerle kardeş olabilir, soğuğun ve karanlığın içinde sonsuza kadar üşümeye mahkûm edilmeyebilirlerdi. Güneşli kumsallarda, tropik diyarlarda belki böyle canavarlara dönüşmeyebilir, Kral'ın geçirdiği evrimi geçirebilirlerdi. Ama hayır, gaddar Kraliçe onları hapsetmekle yetinmemişti. Acı çekmelerini de istiyordu. Ama hangi suç yüzünden? Bunu haketmek için, Kraliçe'nin onayı olmadan doğmuş olmak dışında ne yapmışlardı?

Fikirlerimin böyle değişmesinden rahatsız olmuştum. Unseelie'lere acıyor, Kral'ın evrim geçirdiğini düşünüyordum.

Burasının bende tortusu kalan anısı da bu olmalıydı.

Kar birikintilerinin üzerinden yürüdüm, sarp yamaçlara tırmandım ve yüzlerce metre yükseklikteki tepelerin arasındaki dar patikalara doğru yöneldim. Arasından geçtiğim ince yarıklar çocukluğumda beni korkutan şeylerden biriydi. Yalnızca bir metre genişliğindeki bu dar pasajlar içimi daraltıyor, beni klostrofobik yapıyordu ama yine de gitmem gereken yönün bu olduğunu biliyordum.

Attığım her adımda çift kişilikli hâlim artıyordu.

Ben Unseelie'lerden nefret eden, hapishane duvarlarının yeniden örüldüğünü ve bu katil canavarların buraya hapsedildiğini görmekten başka bir şey istemeyen Mac'tim.

Ben Kral'ı ve tüm çocuklarını seven Cariye'ydim. Burayı seviyordum bile. Kaltak Kraliçe hayatının son saniyelerinde her şeyi yakıp yıkmadan önce burada mutlu zamanlar geçirmiştim.

Ölümden bahsetmişken, benim de ölmem gerekiyordu. Nefes almıyordum çünkü. Kanım damarlarımda dolaşmıyordu. Oksijen yoktu. Silver'dan geçtiğim anda donarak ölmem gerekiyordu. Bu şartlar altında yürüyebiliyor olmamın hiçbir açıklaması yoktu ama işte buradaydım, yürüyordum.

O kadar üşüyordum ki ölmek beni rahatlatırdı. Çocuk aklımla "Sam McGee'nin Ölüsünün Yakılması" şiirinden neden bu kadar korktuğumu anlamak şimdi çok daha kolaydı. Yeniden ısınacağım fikri neredeyse algımın ötesine geçmişti.

Bu istenmeyen görevimden vazgeçmeyi defalarca düşündüm. Arkamı dönüp köşke geri gidebilir, Silver'dan geçip Jericho'yu bulabilir, her şeyi baştan planlayabilir ve bütün bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdim. O da bun-

lardan hiç bahsetmeyebilirdi. Onun da kendine ait bazı karanlık sırları vardı.

Cariye olduğumu unutabilirdim. Bir geçmişim olduğunu unutabilirdim. Yani gerçekten, kim hayatında hiç görmediği birine âşık olmak ister ki? En azından şimdiki hayatında. Unseelie Kralı düşüncesi içimde çözülmemiş hâlde bırakmayı tercih ettiğim bir kördüğümdü.

Acele et! Hemen gelmelisin!

Jilet gibi keskin bir kar yağmaya başladı. Mağaraların derinliklerinden kulak tırmalayan korkunç bir çınlama geldi. Jericho bana Unseelie hapishanesindeki yaratıkların duvarlar yıkılsa bile evlerini çok sevdikleri için orada kalmayı tercih edecek kadar sapkın ve anormal olduklarını söylemişti. Peki burası hâlâ bu yaratıklarla doluysa, ben buraya kadar nasıl ulaşabilmiştim? Nasıl oldu da buraya, bu ana, bu şekilde gelmiştim? Ve en önemlisi, kim getirmişti beni buraya? Kimin kuklasıydım ben? Burada olmak zoruma gidiyordu. Hiçbir şey için geri dönemiyordum.

Attığım her adımda sanki ıslak çimentoda yürüyormuşum gibi ayaklarımı ağırlaştıran bu umutsuzluk ve beyhudelik içinde ne kadar süre geçirdiğimi bilmiyorum. Burada zaman yoktu. Saatler, dakikalar, gece, gündüz, güneş, ay yoktu. Sadece amansız bir sefalet, amansız bir siyah, beyaz ve mavi vardı.

Uykularımda bu patikadan kaç kere geçmiştim acaba? Doğduğumdan beri bu rüyayı görüyor olsam, herhâlde sekiz binden fazladır.

Bu yüzden her adımımı içgüdüsel olarak atıyordum. Orada olduğunu hayatta bilemeyeceğim ince buz tabakalarının üzerinden dikkatlice geçiyordum. Dipsiz yarıkların

yerini sezgisel olarak algılayabiliyordum. Tepemdeki kara duvarların içindeki mağaraların şeklini ve kaç girişi olduğunu biliyordum. Buralardan sayısız kez geçmeyen birisinin hayatta göremeyeceği işaretleri anında görüyordum.

Kalbim küt küt atıyordu. Beni neyin beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Rüyalarımda yolculuğumun sonuna gelmişsem de, zihnim bunu derinlere bir yere atmış olmalıydı.

Bana emirler veren, ona itaat etmemi söyleyen hep bir kadın sesi olmuştu. İçimdeki Cariye her uykuya dalışımda rüyalarıma girip, beni bir şeyi hatırlamaya ve yapmaya mı zorluyordu?

Darroc bana Unseelie Kralı'nın kara bir buz kütlesinin içinde sonsuza kadar bu hapishaneye kapatıldığını söylemişti. Yoksa Kral, bir tuzağa mı düşürülmüştü? Onu serbest bırakmam için gerekli olan tüm bilgileri öğretmek için rüyalar âleminde beni bulmaya çalışıyor olabilir miydi? Tüm hayatım bunun üzerine mi kuruluydu?

Kral ve Cariye arasındaki aşkı bilmeme rağmen şu ölümlü bedenimin başıma neler gelebileceği düşünülmeden böyle kullanılıyor olmasına içerliyordum. Cariye zamanında Kral'ın uyanmasını, kafasını kaldırıp hayata dönmesini yeterince beklememiş miydi?

Üniversite zamanlarımda kendimi hep psikozda hissetmiş olmama şaşmamak gerek! Çocukluğumdan beri bilinçaltıma itilmiş fantastik bir öteki hayatla yaşamıştım!

Birden kendimle ilgili her şeyden şüphelendim. Gerçekten güneşi bu kadar çok seviyor muydum yoksa bu, Cariye'den bana kalan bir his miydi? Modaya gerçekten bu kadar düşkün müydüm yoksa zihnimin bir yerlerine

Cariye'nin içinde binlerce göz kamaştırıcı elbise olan dolabı mı kazınmıştı? Yaşadığım yerleri süslemeye gerçekten bu kadar önem veriyor muydum yoksa bu Cariye'nin sevgilisini beklerken kapatılmış olduğu yeri değiştirme ihtiyacının bir uzantısı mıydı?

Pembeyi bile gerçekten bu kadar seviyor muydum?

Cariye'nin elbiselerinden kaç tanesinin gül kurusu renginde olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Ufff," dedim. Sesim derinlerden bir yerden gelen bir gong sesi gibi çıktı.

Cariye olmak istemiyordum. Kendim olmak istiyordum. Ama anladığım kadarıyla ben doğmamıştım bile.

Zihnimde birden korkunç bir düşünce belirdi. Belki ben Cariye'nin reenkarne olmuş hâli değildim; belki de ben Cariye'nin ta kendisiydim ve birisi beni kazandan içmeye zorlamıştı.

"Olabilir, sonra da beni bir estetik cerraha yollayıp yüzümü yeniden yapmışlardır," diye mırıldandım. Çünkü hiç Cariye'ye benzer bir hâlim yoktu.

Başım her biri bir öncekinden daha rahatsız edici kaygılarla dönüyordu.

Sanki içimde bir radyo sinyali vardı da, frekansı giderek artmış, en sonunda biteviye tek bir sese dönüşmüştü. Durdum.

Oradaydım. Artık 'orası' neresiyse? Beni bekleyen kader her ne ise, beni buraya her ne, hem kim getirmiş ise, şu an tam karşımdaki tepenin üzerinde, yirmi metre ötemdeydi.

O kadar uzun süre durdum ki yeniden her tarafım buzla kaplandı.

İçimi bir umutsuzluk kapladı. Bakmak istemiyordum. O tepeye çıkmak istemiyordum. Ya bulduğum şeyi sevmezseydim? Bu anıyı, orada öleceğim için mi hafızamdan silmiştim?

Ya çok geç kalmışsam?

Hapishane boştu. Devam etmenin anlamı yoktu. Pes etmem, sonsuza kadar buza dönüşmem ve unutmam gerekiyordu. Cariye olmak istemiyordum. Kral'ı bulmak istemiyordum. Faery'de kalmak ya da Kral'ın ölümsüz aşkı olmak istemiyordum.

İnsan olmak istiyordum. Dublin ve Ashford'da yaşamak, annemle babamı sevmek istiyordum. Jericho Barrons'la kavga dövüş içinde yaşamak ve dünyamız bir gün yeniden yaratıldığında bir kitap dükkânı işletmek istiyordum. Dani'nin büyümesini ve ilk kez âşık olmasını izlemek istiyordum. Manastırdaki yaşlı kadının yerine Kat'ı getirmek ve insan dünyasındaki tropik sahillerde tatil yapmak istiyordum.

Kararsızlık içinde bekledim. Küçük uslu bir robot gibi gidip kaderimle mi yüzleşmeliydim? Yoksa bu mekânın beni ikna etmeye çalıştığı üzere donup, her şeyi unutmalı mıydım? Yoksa geri dönüp buradan gitmeli miydim? Bana en cazip gelen düşünce buydu. Kendi irademle, rotasını kendim belirleyeceğim bir yöne yelken açmak.

Eğer o tepeye tırmanmazsam ve hayatım boyunca bana musallat olan bu rüyanın sonunu öğrenmezem, bundan kurtulabilir miydim?

Beni devam etmeye zorlayacak bir güç, Kitap'ı bulmaya ve duvarları yeniden inşa etmeye itecek ilahi bir kudret yoktu. Kitap'ı bulabilecek olmam bulmak zorunda oldu-

ğum anlamına gelmiyordu. Fae'lerle savaşmak zorunda değildim. Özgürdüm. Şu an buradan geri dönüp burayı terk edebilir, sorumluluktan kaçabilir, kendi işime bakıp bu belayı başkasına devredebilirdim. Hayat çok garipti. Direnmeyi bırakıp uyum sağlayabilir ve elimden geleni yapabilirdim. Şu geçen birkaç ay içinde kendime ispat ettiğim bir şey varsa, o da işlerin zannettiğim gibi olmadığını fark ettiğim zamanlarda bu duruma uyum sağlayabileceğim ve yoluma devam edebileceğimdi.

Yine de gerçekten tüm bu olup bitenin ne olduğunu öğrenmekten vazgeçip buradan gidebilir miydim? Tüm tercihlerimi etkileyen çözümsüz bir çift kişiliklilikle yaşayabilir miydim? En kritik anda kaçıp giden birisinin kafa karışıklığıyla ve ezikliğiyle yaşamak istiyor muydum?

Güvenlik bir kafestir, kafesler de koyunlar içindir, demiştim Rowena'ya.

Bunu sınayacak olsak, demişti o da sertçe, *acaba sen o kafesin hangi tarafında kalırsın?*

İşte şu an sınanıyordum.

Buzları kırdım, silkelendim ve tepeye doğru yürümeye başladım.

28

Tam o anda, zirveyi görmeden hemen önce, bugüne kadar bilinçaltıma bastırmış olduğum son bir anı yüzeye çıktı. Kuyruğumu kıstırıp geri kaçmam için son bir fırsat.

Neredeyse işe yarayacaktı.

Tepeye varınca, karla kaplı bir platformun üzerinde dört taşın oyulduğu o aynı mavi siyah buzdan yapılmış bir tabut olacaktı.

Dondurucu bir rüzgâr saçlarımı dağıtarak esecekti. Tabuta doğru yürümeden önce bir süre durup düşünecektim.

Tabutun kapağının üzerinde elle işlenmiş antik semboller olacaktı. Elimle saat on ve iki yönündeki harflere bastıracak, kapağı açacak ve tabutun içine bakacaktım.

Ve çığlık atacaktım.

Ayaklarım birbirine dolandı.

Gözlerimi kapadım ama ne kadar denediysem de tabutun içinde çığlık atmama neden olan şeyin ne olduğunu

hatırlayamadım. Belli ki kâbusumun nasıl sona erdiğini görmek için bu işi yapmak zorundaydım.

Gücümü topladım, tepeye çıktım ve irkilerek durdum.

İnce ince işlenmiş ve süslenmiş buzdan mezar, tam hatırladığım şekilde orada duruyordu. Ve Kral'ı içine alabilecek kadar da büyük görünmüyordu.

Peki bu kimdi?

Bu yeni bir şeydi. Kâbuslarımda burada benden ve tabutun içindeki kişiden başka kimse olmuyordu.

Orada, tabutun yanındaki kar öbeğinin üzerinde uzun boylu, güzel vücutlu, kar beyazı, mermer gibi pürüzsüz tenli, uzun siyah saçlı bir adam, elleriyle yüzünü kapatmış hâlde oturuyordu.

Tepede öylece durup bakakaldım. Yüksek yamaçlardan soğuk bir rüzgâr esiyor, saçlarımı dağıtıyordu. Bu da bir anı tortusu muydu? Fakat o tortulardaki fluluk, saydamlık yoktu.

Bu adam Kralım mıydı?

Bu soruyu düşündüğüm anda, o olmadığını anladım.

Peki kimdi o zaman?

Fildişi renkli teninde, yanağına dayadığı elinde ve kaslı kollarında görebildiğim tek şey karanlık şekiller ve sembollerdi.

Acaba beş Unseelie Prensi olabilir miydi? Bu bana tecavüz eden üç prensten birisi değildi ve ayrıca kanatları da yoktu. Demek ki Savaş/Cruce da değildi.

Peki kimdi o zaman?

"Tam zamanında geldin," dedi omzunun üzerinden, bana bakmadan. "Haftalardır seni bekliyorum."

Sıçradım. O kulak tırmalayıcı çınlamayla konuşmuştu. Zihnim söylediklerini anlamış olsa bile, kulaklarım bu

sese bir türlü alışamamıştı. Sıçramamın sebebi yalnızca bu değildi ayrıca. Üzerimdeki buzları kırmam gerekiyordu. Fakat esas olarak gördüğüm kişiyi tanımış olmamdan kaynaklanan dehşet etkiliydi.

"Christian MacKeltar," dedim ve yüzümü ekşittim. Düşmanlarımın hiçbir zaman öğrenmemiş olduğum o diliyle, o dile ait sesleri asla çıkartamayacak olan bir ağızla konuşuyordum. "Sen misin bu?"

"Ta kendisi genç bayan. Yani, kısmen."

Kafasını kaldırdı ve bana yan gözle vahşi bir bakış fırlattı. Güzeldi. Yanlıştı. Gözleri simsiyahtı. Gözlerini kırpınca beyaz kısmı tekrar belirdi.

Başka bir hayatta Christian MacKeltar için çıldırabilirdim. Ya da en azından Dublin'de tanıştığım Christian için kafayı yiyebilirdim. Şimdi ise o kadar değişmişti ki, konuşmasa kim olduğunu hayatta anlayamazdım. Güzel vücutlu, Druid kalpli, muhteşem gülüşlü o yakışıklı üniversite öğrencisinden eser kalmamıştı. Derisinin altında hareket eden şekillere ve sembollere bakarak düşündüm: Şu an her şeyin rengini solduran bu hapishanede olmasaydık, dövmeleri yine de siyah mı olurdu yoksa kaleydoskobik renklerde mi?

Uzun süre kıpırdamadan durunca birden ona kalın bir buz tabakasının arkasından bakar oldum. O da hareketsiz bir şekilde oturuyordu ve üzeri buzla kaplı değildi. Nasıl oluyordu bu? Üstelik üzerinde kısa kollu bir tişört vardı. Üşümüyor muydu? Buzlarımı kırınca konuşmaya başladı.

"Burada olanların çoğu aslında senin zihninin içinde oluyor. Hissetmeye izin verdiğin şeyler yoğunlaşıyor." Kelimeler ağzından yamuk bir ksilofona koca çanlarla vuruluyormuş gibi bir sesle çıkıyordu. Tüylerim ürperdi.

Çınlamaların arasında İskoç aksanını duyabiliyordum ve insana ait olmayan bir dildeki insani öğeler iyice rahatsız edici bir hâl alıyordu.

"Yani buz tutmayla ilgili düşünmezsem buz tutmam, öyle mi?" dedim. Midem guruldadı ve bir anda üzerim yoğun, mavi bir kremayla kaplandı.

"Şimdi de yemek düşündün, değil mi genç bayan?" Çınlamanın arasından bu sesi biraz daha dayanılır kılan eğlenceli bir tını duyuldu. Ayağa kalktı ama bana doğru yürümedi. "Burada bu duruma daha çok rastlayacaksın."

Kremayı buza dönüştürmeyi düşündüm. Bu kadar basitti. İleri doğru bir adım atında buz paramparça oldu. "Yani sıcak, tropik bir sahili düşünürsem..."

"Hayır. Burasının yapısı neyse o olur. Daha kötü hâle getirebilirsin ama daha iyi hâle getiremezsin. Burada sadece yok edebilirsin, yaratamazsın. Bu da Kraliçe'nin buraya kattığı iğrençliklerden birisiydi. Demin üzerini kaplayan da krema değil, yakından bakmasan daha iyi olacak bir şeyin iç organlarından yapılmış buz parçacıklarıydı."

Tabuta baktım. Buna engel olamıyordum. Yirmi yıldır gördüğüm kâbusların öcüsü orada kasvetli ve sessiz bir şekilde yatıyordu. Görmezden gelmek istiyordum ama yapamıyordum. İçim içimi yiyordu.

Gidip yanında duracaktım.

Tabutu açacaktım, içine bakacaktım ve çığlık atacaktım.

Evet. Hiç acelem yoktu.

Tekrar Christian'a baktım. Burada ne yapıyordu? Beni buraya getiren şey hayatım boyunca gecelerimi yiyip bitirmişti. Kaderimde her ne varsa, bu gerçekleşmeden önce birkaç dakika kendi başıma kalmaya hakkım vardı.

Eğer gerçekten kendimsem tabii.

Tam olarak ihtiyacım olan şeyi bulmuş olduğum da dikkatimden kaçmamıştı. Ayini gerçekleştirebilmem için gereken beş Druid'in beşincisini tam olması gereken yerde bulmam ne büyük şanstı!

Ne yazık ki artık şansa inanmıyordum.

Kendimi fena hâlde kullanılmış hissettim. Ama kim tarafından ve neden?

"Sana neler oldu?" diye sordum.

"Bana neler mi oldu?" Karatahtaya metal bir cisim sürtülmüş gibi bir ses çıkararak güldü. "Sen olsan gerek bayan. Bana sen oldu. Bana Unseelie eti yedirdin."

Dehşete düştüm. Karanlık Fae'lerin etini yedirmek ona bunu mu yapmıştı? Christian'ın gölün kıyısında elbiselerimizi kuruttuğumuz dünyada geçirmeye başladığı değişim inanılmaz bir hızla devam etmişti.

Yarı insan yarı Fae gibi görünüyordu ve bu gölgeler ve buzlar diyarında aydınlık kardeşlerine değil, Unseelie'lere daha yakın duruyordu. Birkaç ufak rötuşla aynı o karanlık prenslere benzeyebilirdi. Dudağımı ısırdım. Ne diyebilirdim ki? Özür dilerim. Canın yanıyor mu? Sen de içten içe bir canavara mı dönüşüyorsun? Belki siyah, beyaz ve mavinin dışında da renklerin olduğu gerçek dünyaya dönerse daha iyi görünebilirdi.

Bana o müthiş gülümsemesinin daha karanlık bir versiyonuyla baktı. Mermer gibi beyaz suratının ve çini mavisi dudaklarının altından beyaz dişleri parlıyordu. "Bana bakınca için acıyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum," diye dalga geçti. Gülümsemesi kayboldu, bakışlarındaki düşmanca ifade arttı. "Öyle de olmalı. Onlardan biri gibi

görünüyorum değil mi? Burada el aynası yok. Yüzümün nasıl göründüğünü bilmiyorum, bilmek de istemiyorum."

"Unseelie eti yediğin için mi böyle oldu? Anlamıyorum. Ben de Unseelie eti yedim. Mallucé ve Darroc da, Fiona ve O'Bannion da. Sonra Jayne ve adamları da var. Bana ya da onlardan birine böyle bir şey olmadı."

"Sanırım Cadılar Bayramı'nda olmaya başladı bu. Üzerimde yeterince harf yoktu." Gülümsemesi müthiş olmaktan çıkıp fena bir hâl aldı. "Bütün suç şu senin Barrons'da. Kimin daha iyi bir Druid olduğunu şimdi göreceğiz. Bir dahaki rastlaşmamızda ona birkaç lafım olacak."

Bembeyaz yüzündeki ifadeden pek de konuşmayacaklarını anladım. "Sana dövme yapan Jericho muydu?"

Christian tek kaşını kaldırdı. "Adı *Jericho*, öyle mi? Hayır, amcalarım Dageus ve Cian yaptı dövmeleri, fakat iş bittiğinde Barrons'un gelip kontrol etmesi gerekirdi. Ama etmedi. Ayine korumasız olarak katılmama sebep oldu."

"Ama kontrol etmeye çalışsaydı amcaların ne kadar gıcık olurdu." Barrons'u içgüdüsel olarak koruyordum.

"Yine de kontrol etmeliydi. Koruma harfleri hakkında bizden çok daha fazla şey biliyor. Onun bilgisi bizimkilerden daha eski, bunu da aklım almıyor ya."

"Taşların içindeki gece neler oldu Christian?" Ne o ne de Barrons anlatmıştı bunu bana.

Eliyle yüzünü ovuşturdu, mavi siyah sakallarının altındaki derisi gıcırdadı. "Sanırım artık kimin bildiğinin önemi yok. Utancımı gizlemeyi düşündüm ama galiba artık her şey ortada."

Kara tabutun etrafında, çizmelerinin altındaki buzları çatırdatarak yavaş yavaş yürümeye başladı. Yürüdüğü kı-

sımdaki buzlar incelmişti. Belli ki epey bir süredir buradaydı.

Dikkatimi Christian'a vermeye çalışıyordum ama gözüm ister istemez tabuta kayıp duruyordu. Vücudumu kaplayan buz tabakası iyice kalınlaşmıştı ama dikkatlice bakınca belli belirsiz bir şekil görebiliyordum. Kapak tabutun geri kalan kısmından daha inceydi.

Buz tabakasının altından gördüğüm şey bir yüz müydü yoksa?

Bakışlarımı güç bela Christian'ın aşırı beyaz yüzüne yönelttim. "Eee?"

"Karanlık büyücüler tarikatı olan Draghar'ların antik tanrısını çağırmaya çalıştık. Draghar'lar o tanrıya Fae'ler ortaya çıkmadan çok önce tapınıyorlardı. Bu bizim Darroc'un büyüsünü etkisiz hâle getirmek için son umudumuzdu. Onu yerinden kaldırmayı başarmıştık. Hayata döndüğünü hissetmiştim. Onu toprağın derinliklerinde tutan taşlar düşmüştü." Biraz durdu, çınlayan sesinin giderek azalan bir desibelde duvarların arasında yankılanmasını bekledi, sonra buzlu dağlarda bir sessizlik oldu. "Benim için gelmişti. Doğrudan bana geldi. Ruhumu elimden almak için fırsat kolluyordu. Sen hiç ödlek tavuk* oynamış mıydın Mac?"

Hayır anlamında kafamı salladım.

"Ben kaybettim. Barrons'u öldürmemesi bir mucizeydi. Yanımdan hızla geçip ona çarptığını hissettim. Sonra da bir anda... gitti."

* *Chicken*: Dar bir yolda iki sürücünün arabalarını birbirlerinin üzerine sürmesiyle oynanan oyundur. Amaç rakipten korkmamak ve direksiyonu kırmamaktır. Her iki oyuncu da birbirinden korkmazsa olabilecek en kötü sonuç olur, iki araba kafa kafaya çarpışır. Oyunculardan birisi korkup direksiyonu kırarsa ölümden kurtulurlar ama direksiyonu kıran kişi tavuk (ödlek) olur. Bu kavram siyaset biliminde, ekonomide ve oyun teorisinde de sık sık kullanılır. Ç.N

"Öyleyse sana olanlardan nasıl sorumlu olabiliyor ki?"

"Bana dokundu." Hezimete uğramış gibi görünüyordu. "O... Neyse, bu konuda konuşmak istemiyorum. Sonra da sen bana karanlık Fae'lerin kanını verdin. Bu da burada geçirdiğim üç yılla birleşince..."

"Üç yıl mı?" Kelimeler ağzımdan öylesine kakofonik bir şekilde çıkmıştı ki, çıkan kulak tırmalayıcı çınlama yüzünden çığ düşmemiş olmasına şaşırdım. "Sen üç yıldır mı bu Unseelie hapishanesindesin?"

"Hayır. Sadece birkaç haftadır buradayım. Ama bildiğim kadarıyla üç yıldır Silvers'dayım."

"Ama dışarıda seni görmemin üzerinden daha bir ay bile geçmedi!"

"Öyleyse zaman burada benim için daha hızlı geçiyor," diye mırıldandı.

"Genelde tam tersi olur hâlbuki. Buradaki birkaç saat, dışarıdaki birkaç güne denktir."

Omuzlarını silkti. Kasları ve dövmeleri dalgalandı. "Beni ilgilendiren kısımda işler pek iyi gitmiyor. Ne yapacağı belli olmayan birine dönüştüm." Gergin bir ifadeyle gülümsüyordu. Gözleri yine kapkara olmuştu.

Özür dilemek istedim ama artık eskisinden daha pragmatik biriydim ve olup bitenler yüzünden suçlanmaktan sıtkım sıyrılmıştı. "Seni o çölde bulduğumda ölmek üzereydin. Seni Silvers'da gömmüş olmamı mı tercih ederdin?"

Christian'ın yüzünde hafif bir tebessüm oldu. "Evet, sorun da burada, değil mi? Hayatta olduğuma memnunum. Seninse bunun bana ne yaptığını bilmene imkân yok. Ben bir zamanlar Fae'lere karşı korunan, Compact'ları des-

tekleyen ve onlarla aramızdaki ateşkesi devam ettiren bir klanın üyesiydim. Şimdiyse o aşağılık heriflerden birine dönüşüyorum. Eskiden Keltar'ların iyi adamlar olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi iyi adam diye bir şey olduğuna inanmıyorum."

"İyi adam diye bir şey olsa iyi olur. Ayini gerçekleştirmem için beş adet iyi adama ihtiyacım var." Bakışlarım yine tabuta kaydı. Şöyle bir silkinip başka yere baktım. Buradan kendi irademle çıkacağımı varsaydım.

"Sen kendin karar ver. Ben onlara uyarım. Dageus Amca bir keresinde, bugüne kadarki en kötü kalpli on üç Druid'e kendini açmıştı, onların parçalarını hâlâ daha içinden atabilmiş değil."

O zaman kehanette bahsedilen "ruhu ele geçirilmiş" kişi Dageus'tu!

"Cian Amca da Silver'da yaklaşık bin yıl boyunca tutsak edilmişti. O da her türlü gücün iyi bir şey olduğunu düşünürdü ve kendini ve karısını hayatta tutmak ve mutlu etmek için her şeyi yapardı. Bir de *Da* var tabii ama o senin işine yaramaz. Druid'ler ortaya çıkınca onlara şöyle bir bakmış ve hayatı boyunca Druid sanatlarını icra etmemeye yemin etmişti."

"Bunu kabul edemem," dedim donuk bir sesle. "Beşinize de ihtiyacım var."

"Sana bol şanslar o zaman."

Sessizce birbirimize baktık. Bir süre sonra Christian gülümsedi. "Birisinin buraya geleceğini biliyordum. Ama bu kişinin sen olacağını düşünmemiştim. Amcamlar gelip burayı bulur diye düşündüğüm için buradan hiç ayrılmadım. Zaten çıkış yolunu da kendi başıma bulamadım."

"Ne yiyip içtin burada?"

"Neyi soluyorsak onu. Burası cehennem gibi bir yer. Yemek yok, hava yok. Ama açlık, ah, açlık hiç dinmiyor. Miden guruldayıp duruyor. Ama açlıktan ölmüyorsun da. Hele seks. Of Tanrı'm, ne büyük bir ihtiyaç!" Bakışları kanımı donduruyordu. Prenslere özgü o derin bakışlardan eser yoktu ama insani bir bakış da değildi. "Burada azabilirsin ama otuz bir çekemezsin. Seni daha fazla azdırmaktan başka bir işe yaramaz. Bir kere deneyecek oldum, neredeyse aklımı yitirecektim. Senle seks yapsak..."

"Sağ ol, istemez," dedim hemen. Hayatım zaten yeterince karışıktı, öyle olmasa bile burası hayatımı daha karmaşık bir hâle getirmek için hiç de uygun bir yer değildi.

"Zaten bir işe yarayacağını da sanmam," diye bitirdi sözlerini. "O kadar mı iğrenç görünüyorum hanımefendi, ne dersiniz?"

"Sadece biraz... korkutucu görünüyorsun."

Christian gözlerini benden kaçırdı.

"Yine de çok seksi görünüyorsun," diye ekledim.

Yeniden bana baktı, kocaman gülümsedi.

"İşte bildiğim Christian," diye cilve yapmaya çalıştım. "Hâlâ oradasın."

"Silvers'dan çıkınca böyle olmayacağını umuyorum. Böyle olmayacağım."

Buradan çıkınca her şeyin normale dönmesini uman birisi daha vardı işte.

Tabuta baktım. Zamanı gelince tabutun kapağını açmak zorunda kalacaktım. Bu işi yapacak ve kurtulacaktım. Tabutun içindeki Kral mıydı? Beni korkutuyor muydu? Neden? Orada bana çığlık attıracak ne olabilirdi?

Christian da bana bakıyordu. "Artık neden burada olduğumu biliyorsun. Sen neden geldin buraya? Burayı nasıl buldun?"

"Çocukluğumdan beri her gece rüyamda burayı görüyorum. Sanki buraya gelmek üzere programlanmış gibiydim."

Ağzını büzüştürdü. "Evet, bu kadının huyu bu. Kafa buluyor bizimle."

"Kadın mı? Kim?"

Başıyla tabutu işaret etti. "Kraliçe."

Gözümü kırptım. "Ne kraliçesi?" Hiçbir anlam veremiyordum.

"Aoibheal, Seelie'lerin Kraliçesi."

"Tabutun içindeki o mu?"

"Kim olduğunu sanıyordun ki?"

Bir anda tüm tedirginliğim gitmişti, tabutun yanına gidip kapağın arasından baktım.

Buz tabakasının ve harflerin altında solgun bir yüzü ve altın sarısı saçları belli belirsiz seçebiliyordum.

"Onu buradan bir an önce çıkarmamız gerekiyor," dedi Christian, "eğer hâlâ yaşıyorsa tabii. Kalın buz tabakası yüzünden anlayamıyorum. Kapağı açmaya çalıştım ama yerinden bile oynatamadım. Bir iki kere hareket ettiğini sandım. Bir kere de ses çıkardığına yemin edebilirim."

Onu güç bela duyabiliyordum. Kraliçe onca yer içinden neden burayı seçmişti? V'lane onu Faery'de güvenli bir yerde tuttuklarını söylemişti.

V'lane yalan söylemişti.

Başka hangi konularda yalan söylemişti acaba?

Kraliçe'yi buraya o mu getirmişti? O getirmemişse, kim getirmişti? Neden getirmişti? Ve kapağı açınca ne-

den çığlık atacaktım? İki elimle suratımın önüne düşen saçları geriye atıp çekiştirdim. Bir şey benden kurtulmaya çalışıyordu.

"Tabutun içindekinin Seelie Kraliçesi olduğuna emin misin?" Kraliçe neden beni, Cariye'yi çağırıyor olsundu ki? Reenkarne olduğuma göre, benim kim olduğumu nereden bilebilirdi? Hâlâ Cariye'ye benzediğim için değil herhâlde. Beni yanlışlıkla seçtiğini düşünmek de saçmaydı. Hiçbir anlam veremiyordum. Seelie Kraliçesi'ni görmenin bana çığlık attırması için hiçbir sebep göremiyordum.

"Evet, eminim. Atalarım binlerce yıldır onun resmini çiziyor. Onu her yerde tanırım, buzun içinde bile."

"Ama neden beni çağırsın ki? Benim bütün bu olanlarla ne alakam var?"

"Amcalarım onun binlerce yıldan beri klanımızla uğraştığını, bizi en büyük ihtiyacının karşılanacağı ana hazırladığını söyler durur. Cian amcam onu dört beş yıl önce, büyük salonumuzun merdiven parmaklıklarının arkasından bizi seyrederken görmüş. Daha sonra uykusunda ona gelip, çok da uzak olmayan bir gelecekte öldürüldüğünü ve bunu (ve anladığımız kadarıyla dünyanın yok olmasını) önlememiz için bazı şeyler yapmamız gerektiğini söylemiş. Duvarların yıkılacağı kehanetinde de bulunmuş. Biz duvarların yıkılmasını önlemek için elimizden geleni yaptık. Amcam, Kraliçe'nin, Rüyalar Âlemi'nde bile solgun ve zayıf göründüğünü söylemişti. Anladığım kadarıyla Kraliçe bir şekilde kendini bu hapishanedeki tabutundan yansıtıyordu. Daha fazla şey anlatmak üzere geri geleceğini söylemiş amcama ama asla geri gelmemiş. Belli ki senin ailene de dadanmış."

Beni kullanmıştı. Fae'lerin Kraliçesi kim olduğumu anlamış ve beni kullanmıştı. Bu çok gücüme gitmişti. Onun, beni (düzeltiyorum, Cariye'yi) Fae yapmayı reddeden ve Kral'ın arzusunu yerine getiren orijinal Kraliçe değil, uzak diyarlardan gelen bir halef olduğunu ve aslında sonsuz gücünü iyilik için kullanabilecekken nefret ve intikam tohumlarını eken kaltak olmadığını bilmeme rağmen, hangi Seelie Kraliçesi onu kurtarmak için beni kullanmaya cüret edebilmişti? Beni, Cariye'yi! Onu daha görmeden ondan nefret etmiştim.

Bu hiç sona ermeyecek miydi? Sonsuza dek onların satranç tahtalarındaki bir piyon olarak mı kalacaktım? Sürekli yeniden doğup duracak mıydım? Kazandan içmeye zorlanarak ya da artık hafızamı altüst etmek için her ne yapılacaksa yapılarak sonsuza dek kullanılacak mıydım?

Arkamı döndüm. Sinirim iyice tepeme çıkmıştı.

"Şu an önemli olan tek şey onu buradan çıkartmamız. Geldiğim yoldan geri dönemem. Beni buraya atan Silver iki kat yukarıda, bir dağın eteğinde. Düşerken öyle bir kendimden geçmişim ki şimdi yolu bulamıyorum. Sen nasıl girdin buraya genç bayan?"

Bakışlarımı tabuttan alıp Christian'a yönelttim. Onu buradan çıkartmak şu ana kadar aklıma gelmeyen yepyeni bir problemdi. "Sen benim geldiğim yerden çıkamazsın," diye mırıldandım.

"Niye ki?"

Acaba burada Fae ilmini ne kadar öğrenmişti? Belki de ben yanlış biliyordum; Barrons ayna yüzünden değil, bambaşka tesadüfi bir sebepten ölmüştü. Belki de Christian cevabımı duyunca bana gülecek, bana saçmaladığımı, bir

sürü insanın ve Fae'nin o aynayı kullanabileceğini, belki de Cruce'un lanetinin işleri karıştırdığını söyleyecekti. "Çünkü buraya Kral'ın yatak odasındaki Silver'dan geçerek geldim."

Christian bir süre sustu. "Hiç komik değil bayan."

Hiçbir şey söylemeden ona baktım.

"Ayrıca mümkün de değil," dedi soğuk bir sesle.

Ellerimi cebime attım ve söylediklerimi kabullenmesini bekledim.

"Bu her gittiğim dünyada çok iyi bilinen bir efsane. Kral'ın Silver'ından yalnızca iki kişi geçebilir," dedi.

"Belki de Cruce'un laneti işleri değiştirmiştir."

"Bahsettiğin Silver, Kral'ın ilk yaptığı Silver'dır ve tamamen farklı bir alaşımdan yapılmıştır. Hiç bozulmadan kalmıştır. Cruce'un zamanından çok sonraları bile bir idam yöntemi olarak kullanılır."

Lanet olsun! Evet, gerçekten bunu söylememesini umuyordum. Ona sırtımı döndüm ve tabutun yanına gittim. Fae Kraliçesi bana çığlık attıracaktı. Neden acaba? Meraktan ölüyordum. Gerçeği öğrenmenin vakti gelmişti.

Christian arkamda hâlâ konuşuyordu. "Sense ne Cariye'sin ne de Kral."

"Sönse nö coriyesin nö krol," diye söylediklerini taklit ederek dalga geçtim. Az sonra göreceğim şeyle hayatım tamamen altüst olmadan önce son bir kez espri yaptım.

Saat on ve iki yönündeki harflere bastırdım. Bir klik sesi duyuldu. Bir tıslama duyuldu ve tabutun kapağı ellerimin altında havalandı. Kapağın altındaki yayları hissedebiliyordum. Yapmam gereken tek şey, kapağı kenara itmekti.

"O aynayı yalnızca Unseelie Kralı ve Cariye kullanabilir." Christian hâlâ konuşuyordu.

Kapağı kenara ittim ve tabutun içine baktım.

Gördüğüm şeyi algılamaya çalışarak bir süre sustum.

Sonra çığlık attım.

29

Bana çok uzun bir çığlık atmadım gibi gelmişti. Ama o korkunç dilden çıkan kısacık bir tını bile zaten gevşek duran kar ve buz kütlelerini harekete geçirmeye yetmişti. Çınlayan çığlığım tepemizdeki dik yamaçlarda yankılandı. Ama normal bir yankıda olanın tersine, ses yankılandıkça şiddetlendi ve bir gürleme duydum. Bu tek bir şeye delalet olabilirdi: Çığ

Hemen Tabuta ve Christian'a döndüm. "Kaldır onu!"

Christian küfür ederek kafasını salladı. "Kahretsin. Önce taşların olduğu çantanı açıyorsun. Bana Unseelie eti yediriyorsun. Çığlık atıyorsun. Tam bir..."

"Onu al ve koşmaya başla! Hemen!"

Christian tabutun yanına koştu, sonra bir an tereddüt ederek durdu.

"Neyin var senin? Alsana şunu!"

"Fae Kraliçesi bu." Sesi korku doluydu. "Kraliçeye dokunmak yasaktır."

"Tamam, o zaman onunla kal ve canlı canlı gömül."

Christian Kraliçe'yi kucakladı.

Kraliçe o kadar narin, o kadar çelimsiz görünüyordu ki onu ben bile taşıyabilirdim. Fakat ona dokunmayı hiç istemiyordum. Asla. Düşündüğüm zaman bu bana rahatsız edici bir şekilde saçma geliyordu. Bu yüzden düşünmemeye çalıştım.

Tepelerdeki buz kütleleri çatırdayarak kırıldı ve aşağılara doğru gümbür gümbür gelmeye başladı.

Çok fazla düşünecek vaktimiz yoktu. Fırladık ve geldiğim tepeden aşağıdaki dar geçide doğru kayarak inmeye başladık. Arkamızdan hızla bize doğru gelen çığ kütlesiyle amansız bir yarış başladı.

"Niye çığlık attın ki?" diye bağırdı bana Christian o gümbürtünün arasında.

"Çünkü korktum," diye bağırdım ben de.

"Aferin sana. Bir dahaki sefere ağzına bir çorap tıka bari."

Bundan sonra ikimiz de bir şey söylemedik. Canımızı kurtarmak için koşmak zorundaydık. Yamaçtan aşağı koşarken taşların arasında ping pong topu gibi sektim. İki kere ayağım kaydı düştüm. Chrsitian üzerimden uçarak geçti ama kucağındaki Kraliçe'ye rağmen düşmemeyi başardı. Arkamızdaki çığ, şimşek gibi gürleyerek, sürekli büyüyerek, kar tanelerini havaya saçarak peşimizden geliyordu.

Yamaçtaki klostrofobik patikadan nihayet çıktık, dik bir yamaçtan popomuzun üzerinde kayarak indik ve kanyonun karşı tarafındaki kara buz şatosuna doğru koşmaya başladık.

*

"Unseelie Kralı'nın şatosu!" Christian şaşkınlık içinde yüksek kapıdan geçti. Sürekli etrafına bakınıyordu. "Çocukluğumdan beri burayla ilgili masallar dinlerim ama burayı göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Efsanevi Tuatha Dé'yi sadece resimlerden görebilirim sanıyordum. Ama şu an kucağımda Seelie Kraliçesi'yle, Unseelie Kralı'nın şatosundayım." Acı acı güldü. "Ve onlardan birine dönüşüyorum."

Kapıları açmak için geçen sefer söylediğim komutu mırıldandım. Kapı arkamızdan gelen çığın üzerine sessizce kapanınca derin bir nefes aldım. Neden olduğum çığ, şatoya ulaşabilir miydi? Kapının önünde yığılarak en sağlam kilitten daha sıkı bir şekilde kilitleyebilir miydi bizi buraya? Christian'ın kapıyı nasıl kapattığımı sormasını bekliyordum ama o etrafıyla öyle bir merakla ilgileniyordu ki bunu fark etmedi bile.

"Şimdi ne yapacağız?" Şaşkın gözlerle bir kollarındaki narin kadına, bir etrafına bakıp duruyordu.

"Şimdi Kral'ın odasındaki Silver'a gideceğiz," dedim.

"Neden? O Silver'dan ben de geçemem o da geçemez."

"Ben geçebilirim. Ve yardım edebilecek kişileri alıp sizinle buluşmak üzere aynaya getirebilirim. Seni buradan çıkartmanın bir yolunu bulacağız."

Kafasını geri çekerek bir süre bana baktı. "Bilmen gereken bir şey var bayan. Gerçeklik alıcım, bu Unseelie hapishanesinde gayet iyi çalışıyor."

"Eee?"

"Az önce söylediğin şey gerçek değildi."

"Aynadan geçeceğim mi? Gerçek değil miymiş yani?" dedim sabırsızca.

"O gerçek."

"Ve sana yardım edebilecek birilerini bulup getireceğim. O mu gerçek değilmiş?"

"O da gerçek."

"E o zaman sorun nerde?" Kafamda bir sürü şey vardı. Vakit kaybına tahammülüm yoktu. Burada böyle durunca düşünmeye başlıyordum. Bu yüzden sürekli hareket etmem gerekiyordu. Kollarındaki kadını görmeye dayanamıyordum. Kadını görmenin bana düşündürdüğü şeyleri düşünmek istemiyordum.

Christian'ın gözleri kısıldı. Yeniden simsiyah olmuşlardı. Eskiden olsa bu beni sinirlendirirdi ama sanırım artık beni hiçbir şey sinirlendiremeyecekti. Stresin, korkunun çok ötesinde bir yerlere geçmiştim.

"Beni kurtarmak için plan yaptığını söyle bana," diye emretti.

Bu kolaydı. Her geçen gün Jericho'yu daha iyi anlıyordum. İnsanlar doğru soruları sormuyordu. Yanlış sorularını da yeterince cevaplarsanız, günü gelip doğru soruyu sordukları anda derhâl kafalarını kesip susturabiliyordunuz. Jericho bunu kaç kere yapmıştı bana. Bu taktiklerine gıcık olsam da, onu yine de çok takdir ediyordum. Hele ki şimdi; ondan saklamam gereken bir şey de var artık.

"Seni kurtarmak için plan yapıyorum," dedim ve sesimdeki samimiyeti algılamak için gerçeklik alıcısına falan da gerek yoktu. "Ve elimden geldiğince hızlı olacağım. İlk olarak seni buradan kurtarmaya çalışacağım." Gerçekten öyle yapacaktım. Ona ihtiyacım vardı. Hem de zannettiğimden de çok.

"Bu da gerçek."

"O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum. Bir şey." Kraliçe'yi iyice kollarına aldı.

Kraliçe pırıltılı beyaz bir elbise giymişti. Bu elbiseyi tanımıştım. Kim seçmişti acaba? Kendisi mi seçmişti? Nasıl ve neden? Ona bakmayı reddediyordum. Bakışlarımı Christian'ın yüzüne sabitledim.

"Bana neden çığlık attığını bir daha söyle," diye konuyu açtı.

Biraz fazla samimi olmaya başlamıştı. Ama bu oyunu biliyordum. Barrons bana gayet iyi öğretmişti. "Korktuğum için."

"Gerçek. Neden?"

"Yapma yahu Christian, söyledim ya! Bütün gün sen beni sorgular hâlde burada böyle duracak mıyız yoksa buradan çıkacak mıyız?" Kalenin kapılarının arkasında büyük bir gümbürtüyle çığ iniyordu. Ama içimdeki gümbürtü onu bastırıyordu. "Görmeyi beklediğim kişi o değildi, tamam mı?" Bu kesinlikle gerçekti! "Bana tabutun içindekinin Kraliçe olduğunu söylemene rağmen ben orada Unseelie Kralı var sanıyordum," diye çıkıştım, onu biraz geri püskürtmek için.

Onu yatıştırmak için söylediğim sözlerde yeterince samimiyet vardı. Ama sadece yeterince. "Eğer bana yalan söylüyorsan..." diye uyardı.

Ne yapardı? Benim yaptığım şeyi anladığı anda artık çok geç olacaktı. Ayrıca kime dönüşürse dönüşsün, ne kadar güçlenirse güçlensin, ben gerçekten tehdit etmek isteyeceği birisi değildim. Onun dönüşebileceği her şeyden çok daha korkutucu biri olduğumu daha yeni anlamıştım.

"Kral'ın yatak odası şu tarafta," dedim sakince. "Ayrıca beni tehdit etme. Kullanılmaktan ve bir işe zorlanmaktan nefret ederim."

Christian oyalanıyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Unseelie Kralı'nın sarayı onu büyülemişti, ayrıca yaşadığı deneyim her ne kadar onu kaygılandırsa da, Keltar gelenekleri bir Fae soylusu olarak ona doğumundan beri aşılanmıştı. Gördüğü her şeyi daha sonra klanına anlatmak üzere zihnine kazırdı. İyi ki kalem kâğıdı yoktu yoksa onu asla aynanın yanına götüremezdim. "Şuna bak Mac! Sence bu ne demek?"

Gösterdiği yere isteksizce baktım. Küçük bir kapı vardı. Kapının kirişinde bir yazıt vardı. Güçlü bir efsundu. Kral orada asla dünyaya çıkmamasını istediği şeyleri saklarmış. Büyü uzun zaman önce bozulmuş. Harika. Benim dünyamda olmamalarına memnun oldum. Dümdüz karşıya bakarak yürümeye başladım. Christian'ın aksine, ben hiçbir şey görmek falan istemiyordum.

"Ben gittiğim zaman bol bol etrafta dolaşacak vaktin olacak," dedim.

"Ne zaman geri döneceğini bilmek için Silver'a yakın olmam gerek."

"O zaman biraz acele et, olur mu? Gerçek dünyada zamanın nasıl geçtiğini bilmiyoruz. Sen yavaşlatıyorsun, ben hızlandırıyorum."

"Belki de birbirimizi dengeliyoruzdur."

"Kim bilir?" Barrons'un hayata dönmüş olmasına yetecek kadar zaman geçmiş midir acaba? Aynanın karşısında beni bekliyor mudur? Yoksa çok fazla zaman geçtiği için umudu kesip gitmiş midir? Başka işlerine mi bakmıştır?

Bunu birkaç dakika sonra öğrenecektim.

"Nefes almıyor," dedi Christian.

"Biz de almıyoruz."

"Ama sanırım canlı. Onu hissedebiliyorum."

"İyi. Ona ihtiyacımız var. Buradan," dedim.

Kısa bir süre sonra Unseelie Kralı'nın odasında, Gölgeler Diyarı'nın yaratıcısının dinlendiği (asla uyumazdı), düzüştüğü ve hayal kurduğu yerdeydim. Barrons aynanın öbür tarafında ölü değildi artık ama orada beni de beklemiyordu. Anladığım kadarıyla dünyadaki zaman olarak epey bir süre bu tarafta kalmıştık.

Christian işimi kolaylaştırmıştı.

Daha fazla bir şey isteyemezdim.

Kraliçe'yi Kral'ın yatağına, Silver'a yakın bir yere koydu ve üzerini yorganlarla örttü.

"Buz gibi oldu. Acele etmen gerek Mac. Onu ısıtmalıyız. Yaptığım seyahatlerde duyduğum kadarıyla, Kral ve orijinal Kraliçe arasındaki savaş esnasında Seelie'lerin bazıları hapishane duvarları örülmeden önce esir alınmış. Unseelie'ler onlara sonsuza kadar işkence yapmayı düşünüyorlarmış ama efsanelere göre Seelie'li tutsakların hepsi, burası onların varlığının antitezi olduğu için ölmüş." Bana korkutucu bir ifadeyle baktı. "Sanırım birisi Seelie Kraliçesi'ni buraya getirmiş, tabuta koymuş ve yavaş yavaş ölmesi için orada terk etmiş. Cian Amca, Kraliçe'nin onu görmeye geldiğinde gerçekten orada olmadığını, gördüğü şeyin Kraliçe'nin bir yansımasının olduğunu söylemişti. Sanki birisi onu bir yere kapatmış, o da tüm enerjisini sürekli kendi görüntüsünü göndererek ilgi çekmeye harcıyor ve doğru zaman gelince onu kurtarmaya gelecek kişiyi bek-

liyormuş gibi. Birisi intikam istiyordu. Sanırım çok uzun zamandır oradaydı."

Ve ilk günden beri Kraliçe'nin nerede olduğu konusunda bana yalan söyleyen V'lane de baş şüpheli konumundaydı. Ama bütün bunlar nasıl olabilirdi? V'lane neden bu kadınla başlamıştı ki? Seelie diyarına nasıl gelmişti?

Aslına bakarsanız o kadar çok yalanın ortasında kalmıştım ki (bazıları yüzbinlerce yıllık yalanlardı) durumu düzeltmek için nereden başlayacağımı bilmiyordum. Neresinden tutsam elimde kalıyordu, bu yüzden herhangi bir şeyden anlam çıkartmaya çalışmak anlamsızdı.

Yapabileceğim tek şey, yapılması gereken şeydi. İkisini de buradan çıkartmak. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Özellikle de Kraliçe'yi. Kraliçe olduğu için değil, Christian'ın anlattıkları kulağımda çınlıyordu ve ben de öyle biliyordum. Bir Seelie burada yalnızca kısa bir süre hayatta kalabilirdi. Bir insanınsa bu sürenin yarısı kadar bile dayanamayacağını düşünüyordum. Ayrıca Kraliçe'nin de gerçekte Seelie mi insan mı olduğundan emin değildim.

Kraliçe olağanüstü zayıftı. Yatakta olup olmadığı bile anlaşılmıyordu. Gümüş renkli saçları sağlıksızlıktan çelimsiz bir çocuğunkine dönüşen vücudunu örtüyordu. Rüyalarım meğerse beni uyarmaya çalışıyormuş. Çok beklemişim. Neredeyse çok geç kalacakmışım.

"Şuraya bak," diye şaşkınlıkla yatağın öbür ucunu işaret ettim. "Şu duvardaki şey ne? Sanırım bu sembolleri daha önce de görmüştüm."

Yatak odasının yarısına varınca altıncı hissiyle omuzlarının üzerinden bana baktı. Bunu biliyordum çünkü ben de omuzlarımın üzerinden ona bakıyordum.

Ama artık çok geçti.

Kraliçe'yi çoktan kucaklamış, Silver'ın içinden geçirmiştim. Kraliçe'nin çok tuhaf bir hafifliği vardı. Sanki onu oluşturan enerjiyi bir yere zaptetmek için fiziksel bir forma bürünmüştü ve hayat özü buharlaştıkça onu kaplayan fiziksellik de buharlaşıyormuş gibiydi. Kurtarılamayacak hâle mi gelmişti?

Christian'ın ne düşündüğünü biliyordum.

Ben bir haindim.

Onu sadece Kral'ın ve Cariye'nin geçebileceği bir aynadan geçmeye zorlayarak Kraliçe'yi öldürme görevini tamamlıyordum. Fae'ler de dahil olmak üzere diğer tüm canlıları öldüren aynadan.

Ama hiç alakası yoktu.

Kraliçe'yi öldürmeye çalışmıyordum. Ölmeyeceğini biliyordum. Aynadan geçebileceğini biliyordum.

Çünkü kollarımdaki kadın Fae Kraliçesi Aoibheal değildi.

Cariye'ydi.

30

Bu yüzden çığlık atmıştım. Cariye'nin ben olduğum düşüncesiyle çok uzun süredir zor zamanlar geçiriyordum.

Tabutun içine bakıp onu Beyaz Köşk'ten hatırlayınca, eğer tabutun içinde yatan Cariye'yse ve ben Kral'ın Silver'ından geçebildiysem diye düşünerek, ortada ciddi bir sorun olduğunu anladım.

Çığlık içgüdüsel olarak çıkmıştı ağzımdan. İliklerimden başlayıp, boğazımdan geçip, ağzımdan çıkan bir inkârdı.

Eğer o Cariye'yse ve ben de Silver'dan geçebiliyorsam, geriye olabileceğim yalnızca bir kişi kalıyordu.

"Ve bu kişi de elbette Cariye değildi," diye mırıldandım kendi kendime, Silver'ın içinden geçip duvara yapışırken. Diğer tüm Silver'larda olduğu gibi burada da bir direnç bekledim ama bu Silver'ın efsunu Cruce'un lanetiyle bozulmuştu. Son anda arkamı dönmüş, Kraliçe'ye iyice sarılmış ve darbenin etkisini omuzlarımla hafifletmiştim. Olup bitenlere hiç anlam veremiyordum.

"Mac, ne yapıyorsun?" diye öfkeyle bağırdı Christian, aynanın öteki tarafından.

"Dokunma oraya!" diye bağırdım. "Seni öldürür!" Aynanın onu öldürmeyeceğini düşünerek geçmeyi denemesini hiç istemiyordum. Barrons'u öldürmüştü ayna. Christian'ı da yok edeceğinden emindim, hem onun beleş, ölümden dönme kartı da yoktu. En azından bildiğim kadarıyla. Fakat kısa bir süre önce acıyla öğrendiğim üzere, zaten pek bir şey bilmiyordum. Belki de bir deste kartı vardı. Belki de kartı olmayan tek kişi bendim. Yine de buna bel bağlamayacaktım. Christian'a ihtiyacım vardı. *Sinsar Dubh*'ı hapsetmeye her zamankinden fazla ihtiyacım vardı ve bunu yapmak için gerekli olan beş kişiden birisi oydu. *Sinsar Dubh*'ın benimle neden oyun oynadığını şimdi anlıyordum.

Christian aynanın dibine kadar geldi ve öteki taraftan bana baktı."Ayna neden öldürmedi onu? Doğru söyleyip söylemediğini anlarım, ona göre," diye uyardı.

Kraliçe'yi kollarıma iyice yerleştirdim, saçlarını alıp ayaklarıma dolanmasın diye omzumun üzerinden attım. Aynanın içinden Christian'a baktım. "Çünkü o Cariye. Bu yüzden çığlık atmıştım. Onu tanıdım."

"Ama ben senin Cariye olduğunu san..." Beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Ama sen şeyden geçtin... Yani şimdi sen... Mac?"

Omuzlarımı silktim. Söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Onun Cariye olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bu salonlarda Kral'a ve Cariye'ye ait anı tortuları dolaşır. Bu tortuların arasında kaybolmamak çok zordur. Ama

senin kişisel olarak bu olayla çok fazla bir ilgin olmadığı için benim kadar zorlanacağını sanmıyorum," dedim acı acı. "Ben yokken onu göreceğine eminim." Ona hâlâ bakmıyordum. Çok kaygı vericiydi bu. Cariye korkutucu derecede hafif, narin ve çok, çok soğuktu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Christian'la birbirimize baktık.

"Buna inanmıyorum," dedi sonra.

"Yalan olamayacak kadar mantıklı. Doğumumla ilgili hiçbir kayıt yok Christian. Kitap benim peşimde. Duyduğuma göre ezelden beri peşimdeymiş."

"Palavralarını yutmuyorum."

"Başka bir açıklama getir o zaman."

"Belki de efsaneler yanlıştır. Belki bir sürü kişi Silver'dan geçebiliyordur. Belki de bu aynadan geçilmesini önlemek için yapılmış bir blöftür."

İleri doğru bir adım atınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Hayır, dur! Christian, dinle beni. Sana kim olduğunu söyleyemem, fakat söylediğim şeyin gerçek olduğunu anlayabilirsin. Silver'ın birini öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm."

Bir süre yukarı baktı, sonra başını salladı. "Tamam bayan. Gerçek olduğunu anladım, fakat neden kim olduğunu söyleyemiyormuşsun?"

"Bu benim kendi sırrım değil."

"Bir gün söylersin o zaman."

Cevap vermedim.

"Hâlâ yutmuyorum."

"Bana bir alternatif bul. Herhangi bir alternatif. Memnuniyetle inanırım."

"Belki sen... bilmiyorum... belki de sen onların çocuğu falansındır," diye tahmin yürüttü.

"Yedi yüz küsur bin yıl sonra mı?" Bu fikri çoktan sorgulamış ve elemiştim. Hem içgüdülerim buna hayır diyordu hem de "Bildiğim, hissettiğim ve hatırladığım hiçbir şeyi, veya Kitap'ın neden benimle oyun oynadığını açıklamıyor"du. Bunu nasıl bildiğimi açıklayamıyordum ama ben Unseelie Kralı'yla Cariye'nin çocuğu değildim. Hislerim çok daha kişiseldi. Çok daha seksüel ve sahiplenici̇ydi. Bir çocuğun hisleri falan da değildi bu. Bir aşığın hisleriydi.

Christian omuzlarını silkti. "Ben burada bekleyeceğim. Acele et."

"Aynadan geçmeye çalışmayacağına söz ver Christian."

"Söz veriyorum Mac. Ama acele et. Burada kaldıkça değiştiğimi hissediyorum."

Başımı salladım. Uğruna dünyaları yok edeceğim kraliçe/cariye/kadını alıp arkamı döndüğümde, diğer parçalarımın nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

31

Barrons Books &Baubles'ın ön kapısından içeri bakarken beni neyin daha fazla şaşırttığını bilemiyordum. Ön taraftaki oturma odasının toplanmış olmasına mı, yoksa kitap yığınlarının ve duvarlardaki el çizimi haritaların arasında Barrons'un ayaklarını masaya uzatmış hâlde oturuyor olmasına mı?

Ben de sayısız geceler boyunca aynı yerde ve pozisyonda oturup, sorularıma cevap bulmak için kitaplar karıştırmış, ara sıra pencereden Dublin gecesini seyretmiş ve Barrons'un çıkagelmesini beklemiştim. Şimdi de onun beni bekliyor olduğu düşüncesi hoşuma gitmişti.

İyice yaklaşıp camdan içeriyi seyrettim. Dükkânın mobilyalarını yenilemişti. Ne kadar zamandır yoktum acaba?

Dergilerimin olduğu dolap, tezgâhım, yeni bir eski model yazar kasa, yeni model bir teleziyon ve DVD oynatıcısı ve *iPod*'um için hoparlörler. Barrons dükkânın içini yenilemekten de fazlasını yapmıştı. Bir, üzerinde EVİNE HOŞ GELDİN MAC yazan flama eksikti.

İçeri girince bir çan çıngırdadı.

Barrons oturduğu yerde doğrulup bana doğru döndü, kitaplar yere düştü.

Onu son gördüğümde ölüydü. Kapının ağzında durup, yattığı yerde muhteşem bir hayvan gibi doğrulmasını nefesimi tutarak izledim. Dört katlı binanın her yerini kendi varlığıyla bezemişti. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

Barrons'a kalsa, dünya yıkılsa bile zengin bir iş adamı gibi giyinirdi. Elbisesi harika, gömleği jilet gibi, kravatı özenle bağlanmış ve zevkle seçilmişti. Kolunda, üzerinde antik Kelt desenleri olan ve Ryodan'ın da taktığı o tanıdık Silver vardı.

Başımdaki tüm dertlere rağmen yine de dizlerimin bağı çözülmüştü. Bir anda o bodrum katına geri dönmüştüm. Ellerim yatağa bağlıydı. Barrons bacaklarımın arasındaydı ama istediğim şeyi vermiyordu. Önce ağzını kullanmış, sonra klitorisime sürtünmüş, içime girdiği gibi geri çıkmış, sonra aynı şeyleri defalarca tekrarlamış, tüm bu süre içerisinde de aşağıdan bana bakmıştı.

Neyim ben Mac, diye soracaktı.

Dünyamsın, diye kedi gibi mırlayacaktım ve gerçekten de öyle düşünüyordum. Ve korkarım, şu an *Pri-ya* hâlinde olmamama rağmen, Barrons'la aynı o zamanlardaki gibi kontrolümü kaybetmiş bir şekilde sevişecektim. Eriyecek, mırlayacak ve ona kalbimi sunacaktım. Ve hiçbir mazeretim, suçlayacak hiçbir şeyim olmayacaktı. Eğer yataktan kalkıp gidecek ve geri dönmeyecek olursa bir daha asla iyileşemeyecektim. Onun gibi bir adam bulmayı bekleyip duracaktım, ama onun gibi bir adam olmayacaktı. Hayatında yaptığı en müthiş seksi, acı veren bir anı olarak hatırlayan yaşlı ve yalnız bir kadın olarak ölecektim.

Hayattasın ha, diyordu karanlık gözleriyle. *Böyle merak içinde beklemekten nefret ediyorum. Bu konuyla ilgili bir şey yap.*

Ne gibi? Herkes senin gibi olamaz Barrons.

Gözlerinde bir anda gölgeler oluştu ve ben tek bir kelime bile edemedim. Sabırsızlık, öfke, eski ve merhametsiz bir şey. Buz gibi bir ifadeyle, sanki bir şeyleri kafasında tartar gibi uzun uzun bana baktı. *Bebeğim, bir şeyleri düşünürken sanki o şeyler ölüm kalım meselesiymiş gibi oluyorsun.* Barrons için ölüm kalım meselesi olan bir şeyler var mıydı acaba?

Ürperdim.

"Neredesin yahu sen? Bir ayı geçti yoksun. Bir daha bana ne yapacağını söylemeden maceraya atılırsan, geri döndüğünde seni yatağa zincirlerim."

Bu söylediği caydırıcı bir şey miydi yoksa teşvik edici bir şey mi? Kendimi sırtüstü yatmış, kafası bacaklarımın arasında hareket ederken hayal ettim. Şu anda bildiklerimi bilen Mac 1.0'ı düşündüm. Birkaç ay içinde Barrons'un bir erkeğin bir kadına yatakta yapabileceği her şeyi yapacağını. O zamanki Mac çığlık çığlığa kaçar mıydı yoksa hemen oracıkta üstünü başını mı yırtardı?

Uzandığı kanepeden kalkınca kollarımdaki zayıf kadını ve yerleri süpüren gümüş renkli saçlarını gördü. Gözlerine inanamıyor gibi görünüyordu, başını hafifçe yana eğmiş ve gözlerini kısmıştı. "Nereden buldun onu?"

Kadının narin vücudunu Barrons'un kollarına bıraktım. Ona istemediğim kadar dokunmuştum. Duygularım ifade edilemeyecek kadar karışıktı. "Unseelie hapishanesinde. Buzdan bir tabutta."

"Şerefsiz V'lane, hainin o olduğunu biliyordum."

İç geçirdim. Yani Jericho da onun Kraliçe olduğunu zannediyordu. Fakat bilmesi gerekirdi. Onun tarafında zaman geçirmişti. Ama ben onun Cariye olduğunu biliyordum. Öyleyse yüzbinlerce yıl önce Unseelie Kralı'nın odasında ölen kişi kimdi? Biri gerçekten ölmüş müydü acaba? Cariye kendini öldürmemişti. Nasıl olur da Silvers'dan Faery'ye geçip bir anda kendini Kraliçe olarak bulmuş olabilirdi? V'lane bana yalan mı söylemişti? Yoksa bütün Fae'ler tarihlerini unutacak kadar çok mu içmişlerdi kazandan? Belki de biri yazılı kaynaklarını sabote etmişti.

"Onu buraya nasıl getirdin? Silver'ın onu öldürmüş olması gerekirdi."

"Belli ki Kraliçe'nin aynı *Sinsar Dubh*'a olduğu gibi Silver'a da bağışıklığı var." Bu kadar ustaca yalan söylemiş olmama kendim de şaşırdım. Barrons yalanın kokusunu iyi alırdı. "Her ikisine de dokunabiliyor. Galiba Kral ve Kraliçe'nin yaptığı büyüler başkaları tarafından bozulabiliyor." En iyi yalanlar sağlam bir şekilde istisnalara dayandırılanlardır; Kraliçe de her iki diyarın birden hükümdarı olarak, doğası gereği Fae'ler diyarındaki herkesi bağlayan kuralların tam bir istisnasıydı. Yaptığım şeylerden kafamda hiçbir soru işareti kalmayacak şekilde emin olana kadar yalanlarımı örtbas etmek için bu durumdan faydalanacaktım. Barrons'un karanlık bakışlarında, yalanımı mantıklı bulduğu anı tespit ettim.

Ben nasıl Unseelie Kralı olabilirdim? Kendimi kral gibi hissetmiyordum. Açıklayamadığım bir sürü anısı olan Mac gibi hissediyordum. Yani, gerçek tam olarak bu değildi. Aynı zamanda zihnimin içinde antik kökenimin asalak

harfleri gibi ufak tefek şeyler de... Düşüncemin o kısmını iptal ettim. Kendimle ilgili açıklayamadığım şeylerin çetelesini tutacak değildim. Liste bir hayli kalabalıktı çünkü.

Barrons, Kraliçe'yi alıp yatağa götürdü, üzerine battaniyeler örttü ve koltuğu şöminenin yanına çekip ateşi harlandırdı. "Şeytan diyor ki al onu geri götür, orada ölüp gitsin," dedi korkutucu bir sesle.

"Ona ihtiyacımız var."

"Olabilir." Sesi hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Kahrolası Fae'ler."

Göz açıp kapatıncaya kadar koltuğun oradan yanıma gelmişti, şu an burun burunaydık. Nefesim hızlandı. İlk kez yanımda o doğaüstü hızını kullanmıştı.

Bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına attı. Parmaklarını boynumda gezdirdi. Dudaklarıma dokundu, sonra elini çekti.

Dudaklarımı ıslatıp ona baktım. Ona bu kadar yakınken duyduğum arzu dayanılacak gibi değildi. Ona sarılmak istiyordum. Kafasını kendime doğru çekip onu öpmek istiyordum. Soyunup, onu yatağa atıp üstüne çıkmak, orgazm olurken kaba, hayvani, seksi sesler çıkarana kadar üzerinde kalmak istiyordum.

"Unseelie Kralı'nın Cariye'si olduğunu ne zamandan beri biliyorsun?" Sesi çok yumuşaktı ama sorusu çok netti. Gergin olduğu ağzının şeklinden belli oluyordu. Bu ağzın her detayını biliyordum. İçinde giderek büyüyen öfke bir çıkış yolu arıyordu. "Silver'dan başına bir şey gelmeden geçebileceğine bu kadar emin olduğuna göre."

Biraz histerik bir şekilde güldüm. Keşke sorunlarımın kaynağı bu olsaydı!

Ben koltuktaki kadınla kafayı bozmuş bir kadın mıydım? Yoksa Jericho'yla kafayı bozmuş Fae Kralı mıydım?

Cinsel tercihler konusunda açık fikirli olduğumu düşünürüm (aşk aşktır, bedenin aşk için ne yapacağına kim karışabilir ki?) ama bu iki senaryoyu da kabul etmem imkânsızdı. İkisi de bana göre şeyler değildi, hâlbuki cinsellik öyle olmalıydı. Doğru kişiyle yapıldığı zaman kendi teniniz gibi üzerinize otururdu, benim üzerime cuk diye oturan cinsellik de kadın ve erkek arasında olandı. Sonra bir de *amanın, bütün bu karmaşanın sorumlusu benim* meselesi vardı. Artı Unseelie Kralı'nı bir sürü kötü karar vermek ve hayatımı mahvetmekle suçlamayacaktım. Belki de ben onların hayatını mahvetmiştim. Eğer bu doğruysa, bundan çok büyük bir suçluluk duyacaktım.

İki elimle saçlarımı geriye attım. Bu konu hakkında düşünmeye devam edersem aklımı yitirecektim.

Ben Cariye değilim Jericho. Korkarım Unseelie Kralı'nın insan bedenine bürünmüş bir parçasıyım. "Uzun süreden beri değil," diye yalan söyledim. "Beyaz Köşk'teki eşyaları tanıdım, ayrıca sürekli gördüğüm rüyalar bana Cariye'nin ben olduğumu söylüyordu. Bunu test etmenin bir yolu olduğunu biliyordum."

"Salak mısın sen? Yanılıyor olsaydın ayna seni öldürürdü!"

"Ama yanılmıyormuşum."

"Ne kadar aptalca ve mantıksız bir laf."

Omuzlarımı silktim. Aslında göründüğümden çok daha kötüydüm.

"Bir daha asla böyle salakça bir şey yapmayacaksın," dedi. Çene kasları kasılıyordu.

Geçmiş performansım göz önünde bulundurulursa, yapacağımdan şüphem yoktu. Yani gerçekten, eğer ben Unseelie Kralı'ysam (gelmiş geçmiş en güçlü Fae) kendimi bir şekilde budala bir insan olarak buluvermiştim. Bu da yalnızca kötü, takıntılı ve yıkıcı olduğum değil, aynı zamanda akıl almaz derecede aptal olduğum anlamına geliyordu.

Barrons etrafımda dönmeye, hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvanmışım gibi beni süzmeye başladı. "Sen bir de benim kral olduğumu düşünüyordun. Bu yüzden beni de aynanın içine çekmeye çalıştın. Beni öldürmeye doyamıyorsun değil mi? Bana söylediğin en son şey neydi?" Kadın sesi çıkararak beni taklit etti. "*En kötü ne olabilir ki? Ben seni bir tuzağa düşürmüş olurum, sen de birkaç gün ölü kalırsın,*"

Hiçbir şey demedim. Artık kendimi haklı çıkartmak için uğraşmayı anlamsız buluyordum.

"Anlaşılan romantik tarafın yine galeyana gelmiş senin."

"*Galeyan* diye bir kelime mi varmış?"

"Bizim kadersiz âşıklar olduğumuzu mu düşündün Bayan Lane? İhtiyacın olan mazeret bu muydu?"

O kurt gülümsemesiyle bana baktı. *Evet, iki tarafı keskin kılıcın üzerindeki kadersiz âşıklar,* diye düşündüm. Bu adam öyle birisiydi çünkü. Keskin, sivri, tehlikeli. Ve evet, aslına bakılırsa kadersiz âşıklar olduğumuzu düşünüyordum. Ama bunu ona söylemeyecektim.

Karşısına dikilip o karanlık, düşmanca bakan gözlerinin içine baktım. "Bu meseleyi köşkte hallettiğimizi sanmıştım Jericho. Benim adım Mac."

"Seni becerirken Mac. Geri kalan zamanlarda Bayan Lane. Buna alış."

"Sınırlar mı yani, Barrons?"

"Kesinlikle. Kral nerede Bayan Lane?"

"Yerini bildirmek için beni aradığını mı sanıyorsun? *Tatlım, akşam yemeğine yedide geleceğim.* Nereden bileyim yahu?" Aslına bakılırsa gerçek de buydu. Christian bile bu soruya cevap veremezdi. Kral'ın diğer parçalarının nerede olduğunu bilmiyordum.

Cariye'den hafif bir ses gelince ona döndük.

Barrons'un gözleri kısıldı. "Onu buradan götürmem gerek. Tüm Fae ırkının koruma büyülerimi aşmaya çalışmasını istemiyorum. Sanırım onu korumamız gerekecek." Bu durumdan hiç hoşlanmadığı apaçık belli oluyordu. Kendisine jiletle lavman yapılmasıyla bir Fae'yi (hele ki Kraliçe gibi olağanüstü güçleri olan bir Fae'yi) korumak arasında seçim yapma şansı verilse, iç kanama yüzünden birkaç kez ölmeyi seve seve tercih ederdi.

Ama Kraliçe için canını feda etmezdi. Henüz.

Kraliçe'yi başka bir yere götürme fikrine sıcak bakıyordum; benden ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Barrons'un onu kitapçıda saklamayı isteyeceğinden korkuyordum ve kendimi bu konuda tartışmaya hazırlamıştım. Barrons'un efsunu ne kadar güçlü olursa olsun, buraya sürekli gidip gelmek zorunda kalacağımız için Kraliçe sık sık yalnız kalmak zorunda olacaktı ve bu onun güvenliğini riske atardı. "Ne düşünüyorsun peki?" dedim.

Yarısı yırtılmış bir *Dani Daily,* soğuk gece rüzgârıyla bir sokak lambasının üzerinde sallanıyordu. Gazeteyi çekip aldım, üzerindeki DYS tarihine baktım ve aceleyle bazı hesaplamalar yaptım. Bu sabah yayınlanmış olsa (ki duru-

mundan pek öyle olmadığı anlaşılıyordu) bugün 23 Mart idi. Belki bir hafta geçmiş olabilirdi.

Gazeteyi okudum ve hafifçe gülümsedim. Ben yokken kimseye pabuç bırakmamıştı. Bu çocuk hiçbir şeyden korkmuyordu.

Dani Daily

DYS 147 Gün

Moruklar! Hayatta Kalmak İstiyorsanız Kulağınızı İyi Açın!

Birkaç basit kuralı uygulayarak hayatta kalabilirsiniz!

1. Ya dar elbiseler giyin ya da hiçbir şey giymeyin! Utanmayın, sıkılmayın. Kitap'ı saklayabileceğiniz bir yer olmasın üzerinizde. Bu şerefsiz iyice azmış durumda! Elbiselerinizin altında hiçbir şeyin saklı olmadığından emin olun.
2. Ayrılmak yok! Hiçbir yere tek başınıza gitmeyin. Kitap, kurbanlarını yalnız başlarınayken yakalıyor! Eğer yerde bir kitap görürseniz SAKIN DOKUNMAYIN!!!
3. Gece saatlerinde evlerinizden çıkmayın! Neden bilmiyorum ama bu Kitap karanlığı seviyor. Evet, SINSAR DUBH'dan bahsediyorum. Evet, doğru duydunuz. Gazetemi daha önce okumayanlar için; Sinsar Dubh, Unseelie Kralı'nın yaklaşık bir milyon yıl önce yazdığı bir kara büyü kitabıdır. Gerçeği öğrenmenizin zamanı geldi artık. Bu kitaba dokunacak olursanız, başta en sevdiğiniz insanlar olmak üzere ETRAFINIZDAKİ HERKESİ ÖLDÜRMENİZE neden olur. Kuralları hemen uygulamaya başlayın! Akıllı olun, salaklık etmeyin!

*

Gazetenin alt yarısı yırtılmıştı ama gerisini okumama da gerek yoktu zaten. Sadece bugünün tarihini öğrenmek istiyordum. Dani'nin doğum gününü kaçırmıştım. Çikolatalı çikolata istemişti. Ona kendi ellerimle pasta yapacaktım. İki kişi olsak bile ona sürpriz bir doğum günü partisi düzenleyecektim.

İnsanlar için doğum günü partisi Unseelie Kralı'nın pek de düşünemeyeceği bir şeydi.

"Sen bütün gece bekle istersen ama bazılarımızın pek vakti yok," diye homurdandı Barrons.

Kâğıdı cebime tıktım ve arkalarından koştum. *Viper*'ı bir üst sokağa park etmiştik. Kraliçe'nin üzerinde kapşonlu bir pelerin vardı. Soğuğa karşı battaniyelere sarmalanmıştı.

"Senin bu geceye, yarın geceye hatta sonsuza kadar vaktin var. Bu arada, bu sefer ne kadar süre ölü kaldın?" diye iğneleyici bir şekilde sordum.

Gırtlağından bir hırıltı geldi.

Onu sinirlendirmekten sapıkça bir zevk alıyordum. "Bir gün mü? Üç mü? Beş mi? Bu neye göre belirleniyor? Ne kadar ağır yaralandığına mı bağlı?"

"Senin yerinde olsaydım Bayan Lane, bu konuyu bir daha açmazdım. O Silver'dan geçtiğin için bir anda başrol oyuncusu olduğunu mu..."

"Aynanın öbür tarafında Christian'ı bıraktım. Onu hapishanede buldum," diye lafını kestim.

Bir anda çenesi kapandı. "Önemli şeyleri bana neden bu kadar geç söylüyorsun?"

"Çünkü hep çok önemli şeyler oluyor," diye kendimi savundum. "Dikkat et, saçları yine yerlere sürünüyor."

"Al o zaman yerden. Benim ellerim dolu."

"Ona dokunmam."

Barrons yüzüme sert bir ifadeyle baktı. "Gücüne mi gider Bayan Cariye?"

"O gerçek Kraliçe değil ki zaten," dedi rahatsız olarak. "Cariye'nin hayatını mahveden Kraliçe değil en azından. Ben sadece Fae'leri sevmiyorum. Ben bir *Sidhe* kâhiniyim, unuttun mu?"

"Öyle mi?"

"Bana neden bu kadar gıcık oluyorsun? Kim olduğum benim suçum değil ki. Tek suçum bununla yapmayı seçtiğim şey."

Bu akşam söylediğin tek akıllıca söz bu olabilir, dercesine yan gözle baktı bana.

Gözlerim arka taraftaki Chester'ın yerine takıldı. Burası bir an için gözüme başka bir zamana ve mekâna ait korkutucu bir harabe gibi göründü. Etrafında kızıl bir halesi olan dolunay, kanlı kraterleri olan şişman yuvarlak bir yüz gibi gökyüzünde asılı duruyordu. Dünyamızdaki Fae değişimleri devam ediyordu.

"İçeri girince merdivenlerin oraya git, bir kişi de yukarı kadar sana eşlik etsin. *Doğrudan* merdivenlere git," dedi özellikle vurgulayarak. "Sakın başını belaya sokma ve olay çıkartma."

"Bu söylediğin hiç adil değil. Hayatım her zaman bu kadar kaotik değildir."

"Ne zaman değildir mesela?"

"Mesela..." Biraz düşündüm. "Yalnızken," dedim önce, sonra sinir olarak tamamladım. "Bir de uyurken." Annemle babam hakkında soru sormadım. Sanki Jack ve Rainey

Lane hakkında soru sormaya hakkım yokmuş gibi. Bu içimi acıtıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"İçeride buluşuruz."

"Kullanacağın gizli geçidi öğrenirsem bunu tüm Fae'lere yayarım diye mi böyle yapıyorsun?" dedim kinayeli bir şekilde. Bana olan güveni öyle bir sarsılmıştı ki benim Kral'ın ölümlü sevgilisi olduğuma inanıyordu. Büyük Kötü'nün ta kendisi olduğumu öğrenirse ne yapardı acaba?

"Haydi bakalım Bayan Lane," dedi sadece.

İnsanlarla ve Unseelie'lerle tıka basa dolu olan Chester'ın barına girdim.

Ben Kral olamazdım. Bunlar benim "çocuklarımdı". Kendimi hiç baba gibi hissetmiyordum. Cinayete meyilli gibi hissediyordum. Bu her şeyi açıklıyordu. Ben insandım. Aynanın içinden geçmeme nasıl izin verdiğini bilmiyordum ama eninde sonunda öğrenecektim.

Şaşkın gözlerle etrafıma baktım. Ben yokken çok şey değişmişti. Yokluğumda dünya iyice tuhaf bir yere dönüşmüştü.

Chester'da artık Seelie'ler de vardı. Sayıları çok fazla değildi ve Unseelie'ler tarafından da çok sıcak karşılanmıyorlardı ama yine de gözüme bir düzine kadar Seelie çarpmıştı ve insanlar onlara bayılıyordu. Görseniz gülmekten yerlere yatacağınız iki küçük iğrenç yaratık insanların üzerine pike yapıyor, havada uçarken sağda solda gördükleri içkileri kapmaya çalışıyorlardı. Üç tanesi ise kalabalığın arasında vızıldayarak dolanıyordu. Tavandan sarkan bir kafesin içinde çıplak erkekler, etraflarına üşüşen zarif kanatlı peri kızlarıyla buram buram seks kokan hareketlerle kıvırarak dans ediyordu.

Barın içinde etrafıma bakınmaya devam ettim ve bir anda irkildim. Çok genç insanlara düşkünlüğü olan kişilere hizmet veren bir kısımdaki yüksek bir platformun üzerinde, V'lane ağzını yok ettiği zaman Dree'lia'yı teselli eden altın tanrı duruyordu.

Oraya gidip o altın tanrıyı bıçaklamamak ve V'lane'in bir hain olduğunu ilan etmemek için kendimi zor tuttum.

Sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Kalabalığın içine daldım, altın tanrının yanına çıktım ve "Hey, beni hatırladın mı?" dedim.

Beni görmezden geldi. Buraya uzun süreden beri geliyorsa bu sözü çok duymuş olmalıydı. Yanında durup bir süre yukarıdan insan kalabalığını izledim.

"Geçen gece sokakta karşılaştığınız zaman Darroc'un yanında olan kadınım. V'lane'i çağırmanı istiyorum."

Altın tanrı kafasını bana çevirdi. Ölümsüzlere has yüzünde birden küçümseyici bir ifade belirdi. "V'lane? Çağırmak? Bu iki kelime hiçbir dilde bir araya gelemez insan."

"Barrons gelip alana kadar adı dilimin ucundaydı. Onu istiyorum. Derhâl." Bu altın tanrı bundan önce bir kere beni sinirlendirmiş olabilirdi ama şu an belimde bir hançer, kalbimde kara bir sır vardı ve beni artık hiçbir şey sinirlendiremezdi. V'lane'i hemen şimdi burada istiyordum. Cevaplaması gereken birkaç şey vardı.

"V'lane sana adını vermedi."

"Bir sürü kez verdi. Hem ayrıca sana onu çağırmanı söylediğim hâlde senin bunu reddettiğini öğrenirse öfkesinden deliye döner."

Taş gibi bir sessizlikle bana baktı.

Omuzlarımı silktim. "Tamam. Öyle olsun. Ama Dree'lia'ya yaptığı şeyi unutma." Arkamı döndüm ve yürüdüm.

Bir anda önümde bitiverdi.

"Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun yahu? Barın içinde dolaşmak yasak!" diye bağırdı birisi. Altın tanrı irkildi ve ani bir hareketle kendini sarmalayan koldan kurtuldu. Kol bir anda sanki madde hâlinden enerji hâline geçmiş gibi altın tanrının vücudundan kayıp gitti.

Kolun sahibi genç, aksi suratlı, fıldır fıldır bakan gözleri olan bir adamdı. Yere düşen uzvunu aldı, sanki uykuya dalmış gibi okşadı. Sonra birden yanına gelen kişinin kim olduğunu fark etti ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

Altın tanrının elinde birden bir içki belirdi. İçkiyi yarım ağızla bir şeyler mırıldanarak çocuğa uzattı. "Barınızın kurallarını ihlal etmek istememiştim. Kolunuz biraz sonra iyileşecek."

"Sorun yok," dedi çocuk sevinçle içkiyi alırken. "Önemli değil." Fae'nin suratına taparcasına bakıyordu. "Senin için ne yapabilirim?" dedi nefes nefese. "Gerçekten dostum, yani ne istersen yapabilirim! Ne istersen!"

Altın tanrı yere çömelip çocuğun kulağına yaklaştı. "Benim için ölür müsün?"

"Ne istersen yaparım dostum! Ama önce beni Faery'ye götür."

Altın tanrının arkasına saklanıp ağzımı kulağına götürdüm. "Kolumun altında kılıfının içinde duran bir hançer var. Sen bir kuralı çiğneyip ortalıkta dolandın. Yani bu benim de kuralları çiğneyebileceğim anlamına gelir. Denemek ister misin?"

Fae'lere özgü o öfkeli tıslama duyuldu. Sonra sakinleşti ve ayağa kalktı.

"Aferin sana akıllı Fae," dedim. "Şimdi git V'lane'i getir bana." Son sözlerimi gözden geçirerek bir an tereddüt ettim. "Ona *Sinsar Dubh*'la ilgili yeni haberlerim olduğunu söyle."

İçerideki uğultu ve kahkaha sesleri bir anda kesildi, bütün bar bir anda ölüm sessizliğine büründü.

Hareket durdu.

Etrafıma bakınıp ne olup bittiğini anlamaya çalıştım. Sanki *Sinsar Dubh*'ın adı geçtiği anda bir anda hayat durmuş gibi olmuştu.

Barın içinde zaman donmuş gibi olmasına rağmen tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yoksa burada Kral'ın yasak Kitap'ının adı telaffuz edildiği anda bu sözleri söyleyen kişi ve büyüyü yapan kişi dışındaki herkesi anında donduracak bir tılsım mı vardı?

Barın diğer kısımlarına baktım.

Kendi nefesimi duyabiliyordum. İki kat aşağıdaki dans pistinde, göz alıcı beyaz bir takım elbise giymiş olan bir adam beyaz bir koltukta, hiç kıpırdamadan ihtişamla oturuyordu. Etrafında yine beyazlar içinde onlarca hizmetçi vardı.

Onu çok uzun zamandan, Barrons'la Casa Blanc'ı aradığımız geceden beri görmemiştim. O da benim gibi hareket edebiliyordu.

McCabe aşağıdaki heykel denizinin arasından bana bakarak başıyla bir işaret yaptı.

Hayat nasıl bir anda durduysa, o an aynı hızda kaldığı yerden devam etti.

"Beni çok rencide ettin insan," diyordu altın tanrı, "seni ilk fırsatta öldüreceğim. Belki bu gece burada değil ama çok yakında."

"Olur, sen bilirsin," diye mırıldandım. "Sadece onu buraya getir." Arkamı dönüp kalabalığı yararak ilerledim ama beyaz koltuğa ulaşana kadar McCabe çoktan gitmişti.

Merdivenlere ulaşmak için hülyalı bakışlı barmenin olduğu kısımdan geçmem gerekiyordu. "Doğrudan," aslında tamamen yönle ilgili bir komuttu ve yolum boyunca bazı yerlerde duramayacağım anlamına gelmiyordu. Hem dilim damağım kuruduğu hem de tarot kartıyla ilgili sormak istediğim bazı şeyler olduğu için bara yöneldim ve tezgâha vurarak bir içki istedim.

Arkadaşlarımla içki içip kendimden geçercesine parti yapmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordum bile.

Beş tabure ötemde, derhâl temizlenmesi gereken eski bir şömine gibi görünen, her tarafı örümcek ağı içinde kalmış bir fötr şapka duruyordu. Şapkanın altında, çizgili takım elbise giymiş bir süpürge gibi görünen, saman gibi saçları bir deri bir kemik kalmış omuzlarının üzerine düşmüş birisi vardı. *Karanlık Adam* yine hülyalı bakışlı barmenle takılıyordu. İçim ürperdi.

Yanında kimse oturmuyordu. Ben dört ötedeki boş taburaya otururken bir fötr şapka beni izledi. Ceketinin cebinde özenle yerleştirilmiş bir tarot destesi vardı. Kemikli bacaklarını birbirinin üzerine atınca sivri uçlu, parlak rugan ayakkabıları ortaya çıktı.

"Omuzlarında dünyanın yükü var herhâlde," dedi panayır çığırtkanı gibi bir sesle.

Fötr şapkanın altındaki karanlık kasırgaya baktım. Yüzünün parçaları (yeşil bir gözün ve kaşın yarısı, burnunun bir kısmı) rüzgârla gelip camınıza yapışan, bir sonraki rüzgârla da uçup giden bir dergi sayfasındaki resimler gibi bir belirip bir yok oluyordu. Şirinliğin ve uğursuzluğun Fae'lerin kendisi kadar eski olduğunu fark ettim. Acaba *karanlık adam* mı şapkayı yapmıştı, yoksa şapka mı *karanlık adamı*?

Ailem beni terbiyeli biri olarak yetiştirdiği için ve eski huylar da kolay kolay unutulmadığından, çenemi tutmam çok zordu. Ama onunla bir daha konuşmak gibi bir hata yapmayacaktım.

"İlişkin mi kötü gidiyor?" diye bağırdı *OxiClean* reklamındaki adam gibi taşkınlıkla. "Belki de tek ihtiyacın şehirde bir gece geçirmektir!" dedi şevkle ve çok ince bir sesle.

Oralı bile olmadım.

Taburesinin üzerinden uzanıp o uzun kemikli kolunu ve iskelet gibi ellerini bana uzattı. "Bana bu dansı lütfeder misin şekerim? Fred Astaire gibi dans ederim ben." Ayaklarını şöyle bir ki kere yere vurup, zayıf kollarını gösterişli bir şekilde iki yana açarak yerlere kadar eğildi.

Bar tezgâhının üzerinden kayarak bir shot viski geldi. Hemen alıp kafaya diktim. Sonra hülyalı bakışlı barmen geldi.

"Görüyorum ki dersini iyi çalışmışsın küçük kız."

"Bu aralar çok şey öğreniyorum."

"Dinliyorum o zaman."

"Tarot destesi benim hayatımdı. Nasıl oluyor bu?"

"Sana söyledim. Kehanetler. Hepsi şekillerden ibaret."

"Bana neden DÜNYA'yı verdin?"

"Vermedim. Vermemi ister misin?"

"Bana asılıyor musun?"

"Asılsam ne yapardın?"

"Çığlık çığlığa bağırarak kaçabilirdim."

"Akıllı kız."

Güldük.

"Christian'ı gördün mü bu aralar?"

"Evet."

Bir süre bekledi.

"Sanırım bir şeye dönüşüyor."

"Her şey değişir."

"Sanırım Unseelie'ye dönüşüyor."

"Fae'ye. Deniz yıldızı gibi, güzel kız."

"Nasıl yani?"

"Eksik parçalarını yeniden üretiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Denge. Dünya buna dayalıdır."

"Ben entropiye dayalı olduğunu sanırdım."

"Yaratılıştan gelen bir ahmaklık. İnsanlar ahmaktır. Evrenler değil."

"Peki eğer bir Unseelie Prensi ölürse, birisi onun yerini mi alır? Bir Fae ya da bir insan?"

"Prenseslerin de öldüğünü duydum."

Kusacak gibi oldum. Kadınlar da Unseelie eti yerse zamanla onlara mı dönüşürdü acaba? Fae'ler hayatımdan daha neler çalacaktı bakalım? Yani, şey, aslında, ben ve benim... Konuyu hemen değiştirdim. "Bana kim verdi o zaman o kartı?"

Baş parmağıyla *karanlık adamı* işaret etti.

Buna bir an için bile inanmadım. "O karttan ne anlamam gerekiyordu?"

"Ona sor."

"Onla konuşmamamı söylemiştin."

"Evet, bu bir sorun."

"Çözümü ne peki?"

"Belki de kart dünyayla ilgili değildir."

"Başka neyle ilgili olabilir ki?"

"Gözlerin var GK, kullan onları."

"Ağzın var HBÇ, kullan onu."

Geri çekildi, profesyonel bir jonglör gibi şişeleri havaya atıp tutmaya başladı. Bir yandan ellerinin hareketlerini seyrederken, bir yandan da onu nasıl konuşturacağımı düşündüm.

Bir şeyler biliyordu. Bunu seziyordum. Bir sürü şey biliyordu.

Bar tezgâhına beş shot bardağı koydu. Hepsini ağzına kadar doldurdu ve imrenilecek bir ustalıkla tezgâhın beş ayrı noktasına gönderdi.

Tezgâhın arkasında hafif bir açıyla duran ve pürüzsüz siyah tezgâhı gösteren aynaya baktım. Kendimi gördüm. *Karanlık adamı* gördüm. Bar tezgâhına toplanmış onlarca başka gedikli müşteri gördüm. Barın bu kısmı çok kalabalık sayılmazdı. Daha küçük, daha az popüler olan kısımlardandı. Burada seks veya şiddet yoktu, onların yerine örümcek ağları ve tarot kartları vardı.

Hülyalı bakışlı çocuk aynada görünmüyordu. Havada uçan bardakları ve şişeleri görebiliyordum ama onları havaya atan kişi görünmüyordu.

Kafamı indirdim, havalı bir şekilde bardaklara içki dolduruyordu.

Tekrar yukarı baktım. Aynada yansıması yoktu.

Boş bardağımı tezgâha vurdum. Bardağım anında dolduruldu. Bu bardağı yavaş yavaş yudumlayarak içtim, yanıma geri gelmesini bekleyerek onu seyrettim.

Epey bir oyalandı.

"Kafan karışık gibi görünüyorsun güzel kız."

"Aynada seni görmüyorum."

"Belki ben de seni görmüyorum."

Donakaldım. Bu mümkün müydü? Ben de mi yoktum aynada?

Güldü. "Şaka yapıyorum. Sen görünüyorsun."

"Hiç komik değil."

"Benim aynam değil."

"O ne demek?"

"Gösterdiği şeyden ben sorumlu değilim. Ya da göstermediği şeyden."

"Kimsin sen?"

"Sen kimsin?"

Gözlerimi kıstım. "Nedense bana yardım etmek istediğini düşünmüştüm. Meğer yanılıyormuşum."

"İmdat. Tehlikeli ilaç."

"Nasıl?"

"Doğru dozu ayarlamak çok zor. Özellikle birden fazla doktor varsa."

Uzun bir nefes aldım. Hülyalı gözlü çocuğun gözleri artık hülyalı bakmıyordu. Artık... Gözlerine baktım. Artık... Alt dudağımı ısırdım. Neye bakıyordum ben? Ne oluyordu bana?

Artık tezgâhın arkasında değildi, hemen solumdaki hayır sağımdaki taburede oturuyordu. Hayır, benimle

aynı taburedeydi. Arkama geçmiş, ağzını kulağıma dayamıştı.

"Çok fazla yalan şişirir. Az yalan ise söndürür. En usta cerrahların parmakları kelebek gibidir. Hafif. Hassas."

Saçımda dolaşan parmakları gibi. Dokunması büyüleyiciydi. "Ben Unseelie Kralı mıyım?" diye fısıldadım.

Güve kanadı gibi hafif bir gülme sesi kulaklarımın içinden akıp zihnimin içine doldu, ruhumun süprüntülerini şöyle bir karıştırdı. "Benim olduğumdan fazla değil." Yeniden tezgâhın arkasındaydı. "Senin huysuz geliyor." Başıyla merdivenleri işaret etti.

Aşağı inen Barrons'u gördüm. Tekrar tezgâha döndüğümde, hülyalı bakışlı çocuk aynadaki yansımasından daha görünür değildi.

"Geliyordum," dedim sinirli bir şekilde. Barrons bileklerimden kavramış, beni merdivenlere doğru sürüklüyordu.

"*Doğrudan* lafından sen ne anlıyorsun?"

"Sen *başkalarıyla iyi geçin* lafından ne anlıyorsan onu, ey huysuz adam."

Gülmesine şaşırdım. Onu neyin güldüreceğini asla bilemiyordum. En tuhaf anlarda, kendi sinirli hâlinde bile gülecek bir şeyler bulabiliyordu.

"Benimle düzüşmek istediğini söyler ve hemen burada işe koyulursak daha az huysuz olurum."

Şehvetle yanıp tutuşuyordum. Barrons 'düzüşmek' demişti ve ben hazırdım. "Yüzünü güldürmenin tek yolu bu mu?"

"Daha çok sayarım."

"Bir konuşma gerçekleştiriyor muyuz acaba Barrons? Hani şu duygularını ifade ettiğin olay."

"Eğer kalkmış bir s.ke duygu dersen, Bayan Lane."

Barın girişinde, iki kat üzerimizde çıkan arbede dikkatini çekti. Boyu benden uzun olduğu için kalabalığın üzerinden olup biteni görebiliyordu. "Şaka yapıyorsun herhâlde." Balkonlu giriş holüne bakınca yüzü gerildi.

"Ne? Kim?" dedim, neler olduğunu görebilmek için parmaklarımın ucunda yükselerek. "V'lane mi o?"

"Neden V'lane olsun ki?" Birden bana baktı. "Onun adını dilinden almıştım senin. Ne ara geri aldın?"

"Adamlarından birine onu getirmesini söyledim. Öyle bakma bana. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Olan şu ki Bayan Lane, Unseelie hapishanesinde Seelie Kraliçesi'ni bulmuşsun. Olan şu ki, Kraliçe'nin mevcut durumu düşünüldüğünde, V'lane sana Kraliçe'nin bulunduğu yer hakkında alenen yalan söylüyormuş. Bu da tek bir anlama gelebilir."

"O da adamlarımın Kraliçe'nin kayıp, hem de birçok insan yılından beri kayıp olduğunu bilmelerine izin veremeyeceğimdir," dedi V'lane arkamızdan sakin bir sesle. "Darmadağın olurlardı. Başlarında onlara hükümdarlık edecek Kraliçe olmazsa onlarca fraksiyona ayrılıp dünyanıza saldırabilirlerdi. Faery'de uzun süredir bir huzursuzluk var. Ama burası bunları konuşmak için pek uygun bir yer değil."

Barrons'la aynı anda arkamıza döndük.

"Velvet beni çağırdığını iletti MacKayla," diye devam etti V'lane, "ama kölemizle ilgili değil, Kitap'la ilgili haberlerin olduğunu söylemişti." Yüzüme onunla tanıştığımdan beri hiç görmediğim bir soğukkanlılıkla bakıyordu. Sanırım çağırma biçimim onu rencide etmişti. Bu Fae'ler

de amma çabuk bozuluyorlardı her şeye. "Kraliçe'yi gerçekten buldun mu? Yaşıyor mu? Her fırsatta onu aradım ben. Bu yüzden seni istediğim kadar göremedim."

"Velvet diye bir Fae ismi mi varmış?"

"Gerçek adını siz insanlar telaffuz edemezsiniz. Kraliçe burada mı?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Onu görmem gerek. Ne yiyip içiyor?"

Barrons V'lane'in gırtlağına yapıştı. "Yalancı piç!"

V'lane bir eliyle Barrons'un kolunu, öbür eliyle gırtlağını tuttu.

Ağzım açık onları seyrediyordum. Son gelişmeler beni öyle bir serseme çevirmişti ki Barrons ve V'lane'in, belki de tarihte ilk kez, bir dans pistinde birbirlerini öldürecekmiş gibi burun buruna geldiklerini fark etmemiştim bile. Yani Barrons'un V'lane'i öldürecek kadar birbirlerine yaklaştıklarını. Barrons, Fae Prensi'ne, sanki vücudu balla kaplı hâlde boylu boyunca çölde yatarken yüzyıllardan beri kendine işkence eden bir karıncayı nihayet yakalamış gibi bir ifadeyle, V'lane ise Barrons'a bu kadar aptal olabileceğine inanamıyormuşçasına dik dik bakıyordu.

"Senin kişisel kininden daha önemli meselelerimiz var burada," dedi V'lane küçümseyerek. "Kafanı kıçından çıkartıp bunu göremezsen dünyana olacak şeyleri hak ediyorsun demektir."

"Belki de dünyaya ne olduğu umurumda bile değildir."

V'lane bana dönüp takdir eden gözlerle baktı. "Hançerini taşımana izin vermiştim MacKayla. Bana zarar vermesine kayıtsız kalmayacaksın herhâlde. Öldür onu."

Barrons, V'lane'in gırtlağını sıktı. "Kapa çeneni dedim."

"Dördüncü taş onda," diye hatırlattım Barrons'a. "Ona ihtiyacımız var."

"Keltar'lar!" dedi V'lane giriş kısmına bakarak. Dişlerinin arasından tısladı.

"Biliyorum. Bu akşam deli bir parti olacak," dedi Barrons.

"Nerede? Onlar mı geldi?" dedim.

Barrons iyice yaklaşıp V'lane'i kokladı. Kokusu sanki hem iğrençmiş hem de lezzetli bir bonfileymiş gibi burun delikleri büyüdü.

"Nerede o?" diye kükredi bir adam. Christian gibi ama biraz daha ağdalı bir İskoç aksanı vardı.

V'lane emretti. "Bir sonraki sorusu *Kraliçe nerede* olmadan ve buradaki bütün Unseelie'ler Kraliçe'nin burada olduğunu öğrenmeden kesin şunun sesini."

Barrons ben ne olduğunu anlayamadan yumruğu patlattı. V'lane'in muhteşem suratından ve parçalanan burnunda kanlar akıyordu. Barrons "Yine görüşeceğiz Fae," dedi ve gitti.

"Nerede ulan bu adamlar..."

Bir hırıltı duydum, sonra yumruk sesleri gelmeye başladı ve Chester'da kıyamet koptu.

"Senin ne düşündüğün umurumda değil. O bizim sorumluluğumuz altında..."

"Ya, sen de çok iyi bir iş başardın..."

"O benim Kraliçem ve onu iki ahmak insanla..."

"... değil mi onu lanet Unseelie'lere kaptırarak..."

"... ve onu İskoçya'ya, güvenli bir yere götürüyoruz."

"... hiçbir yere göndermem. Kraliçe Faery'ye ait."

"Seni Faery'ye geri yollarım Fae, hem de öyle bir..."

"Eksik taşı unutma melez."

Birbirleriyle tartışırlarken bir İskoça, bir Barrons'a, bir V'lane'e baktım. Beş dakikadır bir arpa boyu yol gidememişlerdi. V'lane, Kraliçe'nin kendisine teslim edilmesini talep ediyor, İskoç ise İskoçya'ya götürmek istiyordu. Ama Barrons'u tanıdığım kadarıyla Kraliçe'yi ikisine de bırakmazdı. Sadece kimseye güvenmediği için değil, Kraliçe onun için iyi bir koz olduğu için de buna izin vermeyecekti.

"Sen Kraliçe'nin burada olduğunu nasıl biliyordun ki?" diye sordu Barrons.

Burnu tekrar o mükemmel hâline dönmüş olan V'lane "MacKayla beni çağırdı. Arkanızdan yürürken de söylediklerini duydum. Dikkatsizliğin yüzünden Kraliçe'nin hayatını riske attın."

"Sana demedim," diye kükredi Barrons. "İskoça dedim."

"Yaklaşık beş yıl önce Kraliçe, Cian'ı Rüyalar Diyarı'nda ziyaret edip bu akşam burada olacağını söylemişti ona. Kraliçe bu gece bu adresten gelip onu almamızı söylemişti. Emir büyük yerden geldi. Biz Keltar'larız ve Fae'lerin korunmasından sorumluyuz. Şimdi derhâl onu bize verin," dedi İskoç.

Neredeyse gülecektim ama iki İskoça bakınca kendimi tuttum. Belli ki günlerdir zorlu yollarda yürümüş, günlerdir banyo yapmamış ve traş olmamışlardı. 'Sabır' ya da 'diplomasi' gibi sözcükler onların lügatinde yer almıyordu. Olaylara neden ve sonuç ilişkisi gözüyle bakıyorlardı, bu yüzden bu ikisi arasında ne kadar az engel olursa onlar için o kadar iyiydi. Aynı Barrons gibilerdi; kararlı, azimli ve acımasız.

İkisinin de üzeri çıplaktı ve vücutları dövmeyle kaplıydı. Barrons'un daha önce hiç görmediğim adamlarından biri ve Lor, barın üst kısmına geçmemize izin vermeden önce elbiselerimizin altında bir kitap saklayıp saklamadığımızı görmek için hepimizden elbiselerimizi çıkartmamızı istedi. Şu an beşimiz birden boş bir kabinde yarı çıplak hâlde duruyorduk.

Barrons ve V'lane'le tartışan Dageus upuzun boylu, kaslı, kedi gibi hızlı ve zarif hareketleri, çita gibi altın renkli gözleri olan bir adamdı. Siyah saçları o kadar uzundu ki, siyah deri pantalonu kalçalarını sımsıkı sardığı için aslında takmasına hiç de gerek olmayan kemerine değiyordu. Kapıda başlayıp barın tüm kısımlarına bulaşıcı bir hastalık gibi yayılan arbadede dudağı patlamış ve gözü morarmıştı. Olayları yatıştırmak için Barrons'un beş adamının müdahale etmesi gerekmişti. Rüzgâr gibi hareket ediyor olmaları onlara muazzam bir avantaj sağlıyordu. Müşterilere kavga etmeyi kesmelerini söylemiyorlar, bir anda beliriverip onları öldürüyorlardı. İnsanlar ve Fae'ler durumun ciddiyetini anladıkları anda arbade başladığı gibi sona erdi.

Diğer İskoç, Cian, tek bir kelime konuşmamış ve kavgadan yara almadan kurtulmuştu ama vücudundaki kırmızı ve siyah lekeler sanırım kandı. Vücut geliştirme salonundan ya da hapishaneden yeni çıkmış gibi kaslı, devasa bir adamdı. Omuzları gepgeniş, karnı dümdüzdü; her yerinde piercingler vardı, dövmelerinden birinde JESSI yazıyordu. Acaba Jessi nasıl bir kadındı da böyle bir adam onun ismini göğsüne dövme yaptırmıştı?

Bunlar, Christian'ın bahsettiği amcalarıydı. Yani Barrons'la tılsımı çalmak için Galli'nin şatosuna giren,

Cadılar Bayramı'nda da Barrons'la ayini gerçekleştiren adamlar. Daha önce gördüğüm hiçbir amcaya benzemiyorlardı. Ben otuzlu ya da kırklı yaşlarının sonunda yaşlanmış akrabalar beklerken, bunlar belki otuz yaşında, tehlikeli ve seksi vücut hatları olan gencecik adamlardı. İkisinin de gözleri, sanki bugüne kadar çok fazla rahatsız edici şey görmüşler de gördüklerine tahammül edebilmek için artık her şeye biraz şaşı bakmaya başlamışlar gibi ayrı yerlere bakıyordu.

Acaba benim gözlerim de onlarınki gibi mi olmuştu?

"Şurası kesin: Kraliçe size ait değil," dedi Dageus, Barrons'a.

"Nereden biliyorsun İskoç?"

"Biz Fae'leri koruruz ve o da bir Fae. Yani bizim onun üzerinde daha fazla hakkımız var."

Birisinin bana dikkatle baktığını hissedip etrafıma baktım. V'lane kısık gözlerle beni izliyordu. Herkes Kraliçe'yi ne yapacağını tartışmaya öyle bir dalmıştı ki kimsenin aklına onu nasıl bulduğumu ya da hapishaneden nasıl çıkardığımı sormak gelmemişti. Sanırım şu an V'lane'in kafasındaki sorular da bunlardı.

Kral'ın Silver'ı hakkındaki efsaneyi biliyordu. O aynadan yalnızca iki kişinin geçebileceğini de biliyordu. Tabii eğer attığım yalanla bir gerçeği keşfetmemişsem, yani şu anki Kraliçe'nin Kral'ın efsununa karşı bağışıklığı yoksa. Kral'ın Cariye'sini korumak isteyeceği tek kişi Seelie Kraliçesi olabilirdi. Şatosunun kapılarını, kinci orijinal Kraliçe oraya gelip de kavga ettikleri gün kapatmıştı. Hiçbir Seelie o kapıdan asla geçemeyecekti. Kendi odasıyla Cariye'nin odasını birbirine bağlayan Silver'a da aynı

büyüyü, hatta belki daha güçlüsünü yaptığından kuşkum yoktu. V'lane Kraliçe'nin aslında kim olduğunu, benim aslında kim olduğumu veya onların tarihinin de bizimkisi kadar muğlak ve çarpıtılmış olup olmadığını merak ediyor olmalıydı. Ne olursa olsun, V'lane benimle ilgili esrarengiz bir durum olduğunu anlamıştı.

Kraliçe'nin aslında Cariye olduğunu benim dışımda sadece Christian biliyordu. Hükümdarlarının diğer yarısı olduğum şeklinde basitçe açıklanabilecek olan içimdeki bu ikiliği ise bir ben biliyordum.

V'lane bana uzun uzun baktıktan sonra kafasını sertçe salladı.

Bu da ne demek oluyordu? Şimdilik sessizliğini koruyacağı ve zaten yeterince bulanık olan suları daha fazla bulandırmamak için hiçbir şey sormayacağı anlamına mı geliyordu? Kafasını neden salladığını anlamış gibi ben de V'lane'e bakarak kafamı salladım.

"Duvarların yıkılmasını önlemek için lanet bir ayini bile gerçekleştiremiyorsunuz ama Kraliçe konusunda size güvenmemi bekliyorsunuz, öyle mi? Ve sen..." Barrons olayları sessizce takip eden V'lane'e döndü. "Onu asla buradan çıkartmayacaksın. Anladığım kadarıyla Kraliçe'yi o tabuta sen koymuşsun."

"Neden Kraliçe'ye kendin sormuyorsun?" dedi V'lane sakince. "Onu oraya ben koymadım, bunu o da söyleyecektir sana."

"Üzgünüm ama şu an konuşacak durumda değil."

"Yaralanmış mı?"

"Nereden bileyim? Sizin neden yapıldığınızı bile bilmiyorum."

"Neden birisi onu Unseelie hapishanesine koymak istemiş olabilir ki?" dedim.

"Bu onu yavaş yavaş ama kesin bir şekilde öldürmenin tek yoludur bayan," dedi Dageus. "Unseelie hapishanesi Kraliçe'nin yapısının tam tersidir ve bu yüzden yaşam özünü yavaş yavaş kurutur."

"Biri onun ölmesini istiyorsa daha hızlı bir yöntem bulabilirdi," diye karşı çıktım.

"Belki onu oraya götüren kişi hançeri ya da kılıcı alamamıştır."

Bu, V'lane'i devre dışı bırakıyordu. V'lane hançerimi şu an olduğu gibi benden kolaylıkla alabiliyordu. Darroc da. Kraliçe'yi orada tutsak eden kişi her kimse, onu oraya götürebilecek kadar güçlü ama hançeri ya da kılıcı alamayacak kadar güçsüz olmalıydı. Bu durumların ikisinin de aynı anda olması ise imkânsız görünüyordu. Kraliçe'yi kaçıran kişinin onun yavaş yavaş ölmesini istemesi için mantıklı bir neden olabilir miydi?

"V'lane bana tüm Seelie prenseslerinin öldüğünü söylemişti," dedim. "Bir Fae efsanesine göre, Kraliçe'nin tahtına aday olan kişilerin hepsi ölürse ırklarının Gerçek Büyüsü mecburen en güçlü erkeğe geçer. Ya birisi kraliyet ailesinin Aoibheal'a kadar tüm kadınlarını öldürerek *Sinsar Dub*'ı ele geçirmek ve böylece sadece Unseelie Kralı'nın gücüne değil, aynı zamanda Kraliçe'nin Gerçek Büyüsü'ne de sahip olup ırkının hükümdarı olmak istiyorsa? En güçlü erkek kim?"

Bütün gözler V'lane'e döndü.

"Siz insanlar ne diyorsunuz? Hah, hatırladım: Yapmayın yahu," dedi V'lane soğuk bir sesle. Bana öfkeli ve sitemkar

gözlerle baktı. Sanki *ben senin sırlarını saklıyorum, sen neden bana kalleşlik yapıyorsun,* der gibiydi. "Bu bir efsane, hepsi bu. Ben hayatım boyunca Aoibheal'a hizmet ettim, hâlâ da ediyorum."

"Neden onun nerede olduğuyla ilgili yalan söyledin bize?" diye sordu Dageus.

"Faeler arasında iç savaş çıkmasını önlemek için çok uzun insan yıllarından beri onun yokluğunu gizlemeye çalışıyorum. Prensesler öldükten sonra Kraliçe'nin tahtına layık olacak bir aday çıkmadı çünkü."

Çok uzun insan yılları mı? Bunu ikinci kez söylüyordu ama bende jeton yeni düşmüştü. V'lane'e baktım. Bana birden fazla yalan söylemişti. Cadılar Bayramı'nda bana işi olduğunu, Kraliçe'sini güvenli bir yere taşıması gerektiğini söylemişti. O gece ona delicesine ihtiyacım varken o gerçekte neredeydi? Bu soruların cevaplarını hemen öğrenmek istiyordum ama şu an içerisi zaten yeterince karışıktı. Zamanı gelince onu esaslı bir sorgulamaya çekecektim.

"Peki nasıl öldü bu prensesler?" dedi Barrons.

V'lane iç geçirdi. "Kraliçe ölünce ortadan kayboldular." Tekrar bana baktı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarında keder ve yakında bu konuyu konuşacak olmamıza yönelik bir umut vardı.

"Senin de işine geldi tabii, Fae."

V'lane Barrons'a nefretle baktı. "Çok dar görüşlüsün, ölümlü. Unseelie Prensleri en az benim kadar güçlüdür. Ayrıca Unseelie Kralı hepimizden de güçlüdür. Büyü her nerede olursa olsun onu bulacaktır. Kraliçem'e zarar vererek elime hiçbir şey geçmez, aksine çok şey kaybederim. Onu bana vermen gerek. Eğer kayıp olduğu süre boyunca Unseelie ha-

pishanesinde idiyse, şu an ölmek üzeredir. Onu Faery'ye götürüp gücüne geri kavuşmasını sağlamama izin vermelisin!"

"Kesinlikle olmaz."

"O zaman Kraliçemiz'in ölümünden sen sorumlu olursun," dedi V'lane öfkeyle.

"Peki senin amacının başından beri bu olmadığını nereden bileceğim?"

"Hepimizi üzüyorsun. Kendi sefil intikam hırsını bastırmak için Kraliçe'nin ölmesine göz yumuyorsun."

Barrons'un intikam almak istediği şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama şu an yine o lanet ikilik hâlini yaşıyordum. Şu an konuyla çok ilgisiz şeyler konuşuluyordu. Gerçeği yalnızca ben biliyordum.

Hakkında ağız dalaşı yaptıkları kişi Kraliçe değildi. Yüzbinlerce yıl önce yaşamış ve bir şekilde Seelie Kraliçesi olmuş Cariye'ydi. Kral en sonunda istediği şeyi elde etmiş miydi? Faery'de geçirdiği uzun süre sevdiceğini Fae'ye mi dönüştürmüştü? Hülyalı bakışlı çocuğun bahsettiği o dünyanın 'dayandığı' denge, aynı Christian'ı yedek bir prense dönüştürdüğü gibi bir ölümlüyü de yedek bir kraliçeye mi dönüştürüyordu?

Peki eğer ben Kral'sam, bu beni neden mutlu etmiyordu? Cariye sonunda Fae olmuştu işte! Kafamı salladım. Bu şekilde düşünemiyordum. İşe yaramıyordu. "Mac," diye mırıldandım. "Sadece Mac ol."

Barrons bana sert bir ifadeyle baktı ve *düşüncelerini sonraya sakla Bayan Cariye,* dedi.

"Bakın beyler," dedim. Dört çift göz hışımla bana döndü. İki İskoça bakarak göz kırptım. "Ha, siz ikiniz aslında hiç de göründüğünüz gibi değilsiniz, değil mi?"

"Hangimiz öyle ki?" dedi Barrons kızarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Kraliçe burada güvende," dedim kısa ve net bir şekilde.

"Ben de başından beri bunu söylüyorum ya zaten," diye homurdandı Barrons. "Bu kat kitap dükkânındaki efsunla korunuyor. İçeri kimse giremez..."

V'lane tısladı.

"... ve kimse dışarı çıkamaz. Ne Seelie'ler ne Unseelie'ler ulaşabilir Kraliçe'ye. Kimseyi elbiseyle sokmayız içeri. Rainey de Kraliçe'nin başında..."

"Onu ailemin yanına mı koydun?" dedim kulaklarıma inanamayarak. "İnsanlar da oraya çırılçıplak hâlde mi girip çıkıyor?"

"Başka nereye koysaydım?"

"Faery Kraliçesi annem ve babamla birlikte o cam odada mı?" Sesim giderek yükseliyordu. Umurumda da değildi.

Barrons omuzlarını silkti. Bakışları *Aslında değil, bunu sen de biliyorsun. Sen bu dünyadan bile değilsin,* diyordu.

Benimkiler ise *Bundan önceki hayatımda kim olduğum umurumda bile değil. Şu an kim olduğumu biliyorum,* diyordu.

"Bir yeri, Jack ve Rainey'nin olduğu oda gibi büyüyle korumak zaman ve emek ister. Aynı işi baştan yapmak istemiyorum," dedi Barrons.

"Keltar Şatosu bizzat Kraliçe'nin kendisi tarafından efsunlanmıştır," dedi Dageus. "Hem de Dublin'den, *Sinsar Dubh*'ın kol gezdiği bu şehirden uzaktır. Bence bu daha iyi bir seçenek."

"Burada kalıyor. Tartışma bitmiştir. Hoşunuza gitmediyse almaya çalışın da görelim bakalım," dedi Barrons sa-

kince. Karanlık gözlerindeki öngörüyü gördüm. Kraliçe'yi almaya çalışmalarını istiyordu. Tam kavga modundaydı. Odadaki herkes öyleydi. Tuhaftır ama ben bile öyle hissediyordum. Hiç istemediğim hâlde bir anda erkekler tarafından takdir edilmiştim. Çözemediğim bir sorunum vardı. Fakat mesela yumruk yumruğa bir kavga gibi çözülebilir bir sorun yaratabilir ve önüme gelene yaka paça girişebilirsem eminim ki bir süreliğine rahatlayacaktım.

"O kalıyorsa biz de kalıyoruz," dedi Dageus sakince. "Orada ya da burada fark etmez. Kraliçe'yi korumamız gerekiyor."

"Onlar kalıyorsa ben de kalıyorum." V'lane'in sesi buz gibi bir hava estirmişti. "Ben var olduğum sürece hiçbir insan Kraliçem'i koruyamaz."

"Ne kolay çözüm getirdin, Fae. O zaman seni yok edeyim."

"Seelie'ler bizim düşmanımız değil. Ona dokunursan karşında bizi bulursun."

"Dokunamam mı sanıyorsun, İskoç?"

Odadaki gerilim bir anda inanılmaz yükselmişti. Az sonra birbirimizin gırtlağına sarılacağımızı hissedebiliyordum.

Aramızda öldürülemeyecek tek kişi Barrons'du. Kitap'ı toprağa geri gömme ayini için İskoçlara, köşeye kıstırmak için de V'lane'e ve taşlarına ihtiyacım vardı. Bu yüzden kavga etmek şu an hiç de iyi bir fikir değildi.

"O zaman anlaştık," diye neşeyle atıldım. "Herkes burada kalıyor. Chester Hilton Oteli'ne hoş geldiniz! Gidelim de yataklarımızı hazırlayalım bari."

Barrons bana çıldırmışım gibi baktı.

"Sonra da dışarı çıkıp öldürecek bir şeyler bulalım," diye ekledim.

Dageus ve Cian beni onaylayan bir hırıltı çıkardılar. V'lane bile rahatlamış görünüyordu.

32

Duştan çıkıp aynada kendime baktım. Her tarafım sızlayarak zor bela kendimi BB&B'deki yatak odama atmıştım. Yirmi dakika sonra vücudumdaki morlukların yüzde kırkı geçmişti. Parmağımı köprücük kemiğimin üzerindeki fena bir morluğun üzerinde gezdirdim. Oradan bir çatırtı gelince kemiğim kırıldı zannetmiştim ama şimdi anladığım kadarıyla basit bir ezikti ve hızla iyileşiyordu.

Bana ne oluyordu? Bunun benimle, yani Cariye Olmayan'la ilgili bir durum olduğunu zannedebilirdim ama çocukluğumdan beri hiçbir yaram böyle hızlı iyileşmemişti ki. Her zaman yaralı dizlerle dolaşırdım ben.

McCabe benim parçalarımdan birisi miydi? Bu yüzden mi barda o da donmamıştı? Hülyalı bakışlı çocuk da bir parçam olabilir miydi? Başka kim olabilirdi? Cariye Olmayan'ın kaç parçası vardı acaba?

"Ben Kral değilim," dedim kendi kendime. "Bunun başka bir açıklaması var." Başka bir açıklama olmalıydı. Bunu kabul edemezdim.

Bu gece çok hareketli geçmişti. Jayne ve muhafızlarına ve Dani'ye rastlamış, şehri darmaduman etmiştik. Dageus, Cian ve V'lane yumruklarını, Dani ve ben de hançerlerimizi konuşturmuştuk. Barrons da bir şeyler yapmıştı ama o kadar hızlıydı ki ne yaptığını görememiştim. Kendi işimle meşgul olduğum için de zaten bir süre sonra takip etmeyi bırakmıştım.

Saymaktan yorulduğumda ölü sayısı yüzü çoktan geçmişti.

Onları yaratan bensem, nasıl oluyor da Unseelie öldürmek bu kadar büyük bir zevk veriyordu bana?

"Gördün mü? Kral olmadığıma dair bir kanıt daha," dedim kendime aynada bakarak ve kafamı salladım. Aynadaki yansımam da duruma hakim bir şekilde bana kafasını salladı. Saç kurutma makinemi orta seviyeye ayarladım ve saçlarımı kurutmaya başladım.

Unseelie'ler geri çekilmişti. Ortalığı kırıp geçirdiğimizi duyunca çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Hayatları boyunca hapiste yaşadıkları ve şimdi özgür oldukları için hemen ölmek istemiyorlardı. Barrons'u, Keltarları ve V'lane'i kana doymamış hâlde ve birbirlerinin boğazına sarılmak üzereyken bırakıp kitapçıya dönmüştüm. Çok yorulmuş ve yaralanmıştım, kimseyle uğraşacak hâlim kalmamıştı. Birbirlerini öldürecek kadar aptallarsa bunun sonucunda ortaya çıkacak sorunları hak ediyorlar demekti.

Pijamalarımı giydiğim anda birisi yatak odamın camına küçük bir taş attı.

Şu anda V'lane'le uğraşmayı hiç istemiyordum. Evet, sorularım vardı ama bu gece soramayacaktım. Dinlenmem ve kafamı toparlamam gerekiyordu. Sırt çantamı bir

kenara fırlattım, yatağa girdim ve dükkânın önündeki beş lambanın parlak ışığından kurtulmak için yorganı kafama çektim. Gölgelerin gitmiş olması gerekiyordu. Bu 'gerekiyordu' lafına da çok illet oluyordum.

Bir taş daha.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve taşı atanın gitmesini bekledim.

Küçük taşlar beş dakika boyunca ısrarla camıma çarptı, sonra koca bir taş gelip camı kırdı. Ödüm kopmuştu.

Yataktan fırlayıp yerdeki cam kırıklarına baktım. Gidip taşı atanın kafasını kopartacaktım ama yerdeki cam kırıklarının üzerinden geçebilmem için önce ayakkabılarımı bulmam gerekiyordu.

İçeri giren buz gibi rüzgâr perdeleri havalandırdı.

Botlarımı ayağıma geçirdim ve pencereye gittim. "Bu camın yenisini takana kadar seninle konuşmuyorum V'lane," diye bağırdım aşağı. Sonra, "Aaa?" dedim.

Sokakta pelerininin kapşonunu başına geçirmiş bir karaltı duruyordu ve ben bu kişiyi bir an için Mallucé'ye benzetmiştim. Karaltı sanki her adımında canı yanıyormuş gibi aksak hareketlerle pencereye yaklaştı. Lambaların altına gelince bunun çok şık ipekli bir pelerin olduğunu gördüm.

Başta bunun esrarengiz kıvrımların arasına saklanmış olan *Sinsar Dubh* olduğunu zannettim.

"Pelerinini çıkar. Ellerini, her şeyi görmek istiyorum."

Can çekişiyormuş gibi bir inleme duydum. Pelerinin altındaki kişi yavaş hareketlerle boynundaki ilmeği çözdü. Pelerin hışırdayarak yere düştü.

Neredeyse kusacaktım. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Gördüğüm şeyin düşmanımın bile başına gel-

mesini istemezdim. Pencerenin altındaki kişi Fiona'ydı. Derisi tamamen yüzülmüştü ve her tarafı feci hâlde yara bere içindeydi.

"Yardım et." Paramparça olmuş dudakları yüzünden doğru düzgün konuşamıyordu bile.

Kafamı pencereden içeri aldım ve elim ağzımda bir süre öyle kalakaldım. Gözlerimi kapatmış olsam da görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

Bana şimdi sanki başka bir hayatmış gibi gelen uzun bir zaman önce beni öldürmeye çalışmıştı. Önce Derek O'Bannion'la sonra da Darroc'la düşüp kalkmıştı.

Sadece Jericho Barrons'u seviyordu diye.

Kitap'ın onu balkonuma derisi yüzülmüş hâlde getirdiği gece onu hayatta tutan şeyin Unseelie eti yemek olduğunu düşünmüştüm. Unseelie etinin ciddi bir iyileştirme özelliği vardı. Ama belli ki yeni bir insan derisi yaratmak (veya *Sinsar Dubh*'ın neden olduğu herhangi bir büyü yarasını iyileştirmek) gibi bir özelliği yoktu.

"Kitap'ın ele geçirdiği herkesi öldürdüğünü zannediyordum," diyebildim sadece. Sözlerim sessiz karanlığın içinde çınladı.

"Bizim gibi... Unseelie eti yiyenlere... özel bir... düşkünlüğü var." Sesi acıyla titriyordu.

"Darroc'u öldürdü ama. O da Unseelie yerdi."

"Onu... susturmak için. Bildiği şeyler... yüzünden."

"Neymiş onlar?"

"Keşke... bilseydim. O zaman... belki..." Hırıltılı bir ses çıkardı. Karanlığın içinden gelen hırıltılardan ve inlemelerden, pelerinini geri giymek için yere eğildiğini anlayabiliyordum. Soğuk gece rüzgârının mı yoksa elbiselerinin

mi derisi soyulmuş etini daha çok acıttığını tahayyül etmeye çalıştım. İkisi de cehennem ızdırabı gibi olmalıydı. Bu acıya nasıl dayandığını anlayamıyordum.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ben de... denerdim," diye devam etti uzun bir sessizlikten sonra, "beni de... öldürmesini... isterdim."

"Neden geldin buraya?" Pencereye geri gidip aşağı baktım. Pelerinini giymişti ama kapşonunu takmamıştı.

"İyileşemiyorum." Kanlı gri gözleri acıyla titriyordu. Göz kapakları bile gitmişti. "Ölemiyorum da. Her şeyi... denedim."

"Hâlâ Unseelie eti yiyor musun?"

"Acıyı... hafifletiyor."

"Seni hayatta tutan da o olmalı."

"Artık... çok geç."

"Yani çok uzun zamandır Unseelie yediğin için şimdi yemeyi bıraksan bile ölmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Söylediklerini şöyle bir düşündüm. Ne kadar yediğine bağlı olmak kaydıyla, bu mümkündü. Bundan sonra hiç Unseelie eti yemese bile yeniden tam bir insana dönüşmesi artık imkânsızdı. Ben hayatımda iki kere Unseelie yemiştim ve vücudumdan sonsuza kadar çıkıp gitmiş olmasını umuyordum.

"Bulamıyorum..." Bakışları terk edilmiş Karanlık Bölge'ye kayınca kendisini öldürmesi için bir Gölge aradığını anladım. Fakat Gölgeler çok uzun zaman önce uzak yaylalara taşınmıştı ve Fiona'da o kadar uzun süre yürüyebilecek gibi görünmüyordu. O soyulmuş derisiyle oturup

araba kullanabileceğini de hiç sanmıyordum. Ürperdim. "Sadece... hançer... ya da... kılıç..."

"... seni hayatta tutan Fae kısımlarını devre dışı bırakabilir," diye tamamladım. Gözlerimi Fiona'dan kaçırıp, Barrons'un garajının çatısının ötesindeki yüzlerce karanlık çatıya baktım. "Seni öldürmemi istiyorsun." Kaderin ne feci bir cilvesiydi.

"Evet."

"Neden Dani'ye gitmiyorsun? Şansını onunla bir dene istersen."

"Olmaz dedi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Dani'nin nerede olduğunu öğrenmiş ve onu bulmuştu da Dani onu ret mi etmişti yani?

"Bana dedi ki... sen..."

"Benim sana yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana... bakamıyorsun... bile."

Bakışlarımı tekrar derisi soyulmuş yüzüne çevirdim. "Seni hayatım boyunca görmezden gelebilirim." Ama bu doğru değildi ve bunu o da biliyordu.

"Yardım et," dedi yine.

Pencerenin doğramasına yumruk attım.

Artık bundan sonra kolay seçim yoktu. Aşağı inip ona bakmak istemiyordum. Onu bıçaklamak istemiyordum. Ama yapabileceğim bir şey varsa, ki vardı, böyle acı çekmesine de izin veremezdim.

Yatağıma özlemle baktım. Yorganı üzerime çekip, kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Penceremin camı kırılmıştı. Odanın içi az sonra buz gibi olacaktı.

Hançerimin kılıfını aldım, pijamamın üzerinden doladım, hançeri kılıfına koydum, sandalyenin üzerinde duran paltomu giydim ve merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerden inerken geçmişteki olayları şöyle bir aklımdan geçirdim.

Hançerim Fiona'nın arzusunu yerine getirebilir, Fae kısımlarını öldürebilirdi, fakat bu çok uzun zaman alırdı. Mallucé'nin ölmesi aylar sürmüştü. Ben sadece tamamen Fae olanları bıçaklamıştım ve onlar da anında ölmüşlerdi. Ama bir insan, Unseelie yediği zaman o ölümsüz et insanın vücuduna kenetlenirdi. Tüm parçaları kesip almak da imkânsızdı, bu yüzden yaralar insanı uzun ömürlü bir zehir gibi yavaş yavaş öldürürdü. Ölümsüzleri öldüren silahları yaratan kişi acaba o silahları böyle, feci bir suç işleyen kişiyi feci bir şekilde cezalandıracak şekilde mi tasarlamıştı?

Fakat Fiona'yı anında öldürebilecek bir infaz yöntemi de vardı. Ya da cevaplanmasını fena hâlde istediğim bir soruyu cevaplayabilecek bir yöntem.

Bu gece, dövüştüğüm tüm o süre boyunca bunu düşünmüştüm.

Beyaz Köşk'teki Silver'ı denemek istiyordum.

Belki de o Silver'dan bir sürü insan ve Fae geçebilirdi.

Bir Unseelie'yi esir alıp Silver'dan geçirmeyi düşünmüştüm.

Ama buna gerek yoktu artık. Bir gönüllü bulmuştum.

Hatta istediğimden bile iyiydi bu, Fiona'nın çoğunluk kısmı insandı.

Eğer Fiona, Silver'dan ölmeden geçebilirse, demek ki efsane de bir blöftü.

Barrons'u öldürdü.

Omuzlarımı silktim. Orada anormal bir durum olmuş olabilirdi. Barrons fizik kanunlarına aykırıydı. Belki de insanlar o aynadan rahatlıkla geçebilirdi. Belki Unseelie Kralı aynayı sandığı kadar güçlü efsunlayamamıştı. Belki de bizim gezegenimizin insanları ölümlü Cariye'den çok farklı varlıklardı. Bilinmeyen bir varlığa karşı nasıl bir efsun yapılabilirdi ki? Bildiğim tek şey Kral olmadığımdı ve şu an bunu ispat etmek için elime bir şans geçmişti. Daha fazla vakit kaybetmekten hiç hoşlanmıyordum ama kafamdaki bu soruya yanıt bulabilirsem, kaybettiğim bu vakte değecekti.

Sokağa çıktım ve yavaşça Fiona'ya yaklaştım. "Kapüşonunu tak."

Neredeyse gülme diyebileceğim bir sès çıkardı ama kapşonunu takmadı.

"Ölmek istiyor musun? O zaman kapşonunu tak."

Nefret dolu gözlerle, acı içinde güç bela kapşonunu taktı ve yüzünü örttü.

Esen rüzgârla etinin iğrenç kokusu burnuma geldi. Midem kalktı. Kan, çürük et ve sanki avuç avuç ağrı kesici yutmuş gibi kesif bir şekilde ilaç kokuyordu.

"Beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hançer seni öldürecektir ama çok yavaş. Seni anında öldürecek bir yöntem biliyorum."

Kapşon bana döndü. Sanki Fiona ne yapmak istediğimi anlamak için suratıma bakıyormuş gibiydi.

Babam bir keresinde, başkalarının da bizim yapabileceğimiz en kötü şeyleri yapabileceğine inandığımızı söylemiş-

ti. Fiona da benim ona karşı, onun yerinde ben olsaydım onun bana davranacağı kadar gaddar olup olamayacağımı düşünüyordu galiba.

"Oraya kadar yürümen çok acı verici olacak. Ama hançer yarasından haftalar, hatta aylar boyunca acı çekerek ölmektense yirmi dakikalığına bu eziyete katlanırsın herhâlde. Yediğin Unseelie'ler yüzünden yavaş yavaş ölüyorsun."

"Hançer... anında... öldürmez mi?" Sesinde korku vardı.

"Hayır."

Fikrimi anında kabul ettiğini anladım. Arkamı dönüp tuğla duvarın içindeki Silver'a yöneldim, Fiona da peşimden geldi. Arkamdaki pelerinin hışırtısını duyabiliyordum.

"Aslına bakarsan bir prens var. Eğer gerçekten ölmek istiyorsan, bana bu prens hakkında bildiğin her şeyi..."

"Seni bir dakikalığına yalnız bırakamayacak mıyım ben yahu?" dedi Barrons. "Bu sefer nereye gidiyorsun Bayan Lane? Ve yanındaki kim?"

Üçümüz birlikte yürümeye başladık.

Hayatımdaki en tuhaf, en rahatsız yürüyüşlerden biriydi.

Bir kez daha kendime yabancılaşmıştım. Sekiz ay önce, ilk kez bir Karanlık Bölge'yle tanışmış ve sığınacak bir yer arar hâlde BB&B'den içeri girdiğim anda bu anı yaşayacağımı hayal bile edemezdim. Rahatlamak için onunla seks yapmamı bekleyen ve iki buçuk metre boyunda bir hayvana dönüşmüş olan Barrons ve Barrons'la zamanında BB&B'yi işletmiş olan, şu an ise derisi felaket bir şekilde yüzülmüş ve bir sürü ağrı kesiciyle ayakta durabilen bir kadınla kitap dükkânının arkasındaki tuğla duvarı itip içine girmeye

çalışıyordum. Ve bütün bunları dünyamı ele geçiren canavarların yaratıcısı ve kralı olup olmadığımı anlamak için yapıyordum. Başıma bunların geleceğini bilseydim buraya geldiğim an doğru havaalanına koşar ve ilk uçakla evime dönerdim.

Barrons yanımızda belirdiği andan itibaren Fiona'nın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Kapşonuyla yüzünü iyice örtmüştü. Delicesine âşık olduğu adamla o adamı elinden aldığını düşündüğü kadının arasında intihar etmeye giderken neler hissettiğini hayal edemiyordum.

Başta Barrons planıma fevri bir şekilde karşı çıktı.

Silvers'a gitmeden bu işi hançerle halletmek, Fiona'yı öldürmek için orada haftalar, belki de aylar kaybetmek istemiyordu. Ama onu bir köşeye çekip bunun çok iyi bir test olacağını açıklayınca hemen kabul etti. O anda onun da içinden efsanenin yanlış bir mit olmasını umduğunu anladım.

Neden? Barrons benim Cariye olduğumu zannediyordu. Fakat aslında kim olduğumu düşününce, Cariye olduğum fikri bir anda o kadar da kötü gelmemişti bana.

Tabii eğer ben Cariye'ysem Kral'ın er ya da geç gelip beni bulacağını ve onun hayvan hâlindeyken bile başa çıkamayacağı bir rakip olduğunu düşünmüyorsa. Belki de Kral'ın onun Güç Nesneleri detektörünü almasından korkuyordu. O zaman ne yapardı Barrons?

Fakat ona benim hakkımda tek bir soru bile sorarsan Bayan Lane, diye fısıldadı kulağıma, *onu buracıkta öldürürüm ve senin şu test de suya düşer.*

Yan gözle Barrons'a baktım. Hakikaten bunu yapar mıydı? Aynı Fae'leri öldürdüğü gibi. Ayrıca bunu iyiliğinden

yapmıyordu. Bizimle güllü koridorda yürürken neler hissettiğini merak ettim. Yıllarca kitap dükkânını işleten, bugüne kadar bana verdiği sırlardan kat be kat fazlasını verdiği bu kadın için üzülüyor muydu? Acılarına son vermek için onu hemen öldürmeyi teklif etmemişti. Bunu bir daha işlerine burnunu sokmamam için bir tehdit olarak kullanıyordu.

Yüzünde sert, soğuk bir ifade vardı. Fiona'nın yüzüne bakınca birden suratı değişti; fakat sonra ona baktığımı görünce o taştan maskeyi yeniden yüzüne geçirdi.

Fiona için üzülüyordu. Acı çektiği ya da öleceği için değil, onu şu an buraya getiren bir yolu seçtiği için üzülüyordu. Fiona bana ihanet etmemiş olsaydı Barrons'un onu asla yalnız bırakmayacağını ve ona göz kulak olacağını düşündüm. Fakat o ihanet Fiona'nın sonunu hazırlamıştı.

Barrons hayatımda tanıdığım en karmaşık ve en basit adamdı. Ya onun tarafındaydın ya da tam karşısında. O kadar. Ona karşı yalnızca tek bir şansınız vardı. Ve eğer ona ihanet ederseniz, sizi öldürmenin fırsatını buluncaya kadar dünyasından silerdi.

Fiona uykumda beni yemeleri için Gölgeleri kitapçıya soktuğu (ve dolayısıyla Barrons'un delicesine istediği şeyi ondan çaldığı) anda Barrons'un dünyasından silinmişti. Şu an Barrons'un hissettiği tek şey olayların böyle gelişmiş olmasından dolayı çektiği büyük ızdıraptı. Daha çok kısa bir süre öncesine kadar Fiona'nın kalbine hançeri saplayıverirdi. Fiona'da Unseelie eti yememiş olsaydı oracıkta ölürdü. Barrons orada, sokağın ortasında da gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi Fiona'yı.

Az önce kafamdan geçirdiğim düşüncelerin içeriğini fark edince Barrons'a çaktırmadan bir daha baktım.

Barrons onun öldüğünü zannettiğimde Darroc'la iş birliği yaptığım için ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ama beni dünyasından silmemişti. *Sinsar Dubh*'dan her ne istiyorsa, delicesine istiyordu.

Ve onu tanıdığım kadarıyla, istediğini elde ettiği anda beni öldürecekti.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki, o da dönüp bana baktı.

Yanlış bir şeyler mi var Bayan Lane?

Dalga geçercesine baktım. Şu anki durumumuzun neresi doğru ki?

Yalandan gülümsedi. *Yani malum durum dışında.*

Kafamı iki yana salladım.

Sanki seni öldürecekmişim gibi bakıyorsun da.

İrkildim. Aklımdan geçenler bu kadar kolay mı okunuyordu?

Ne biçim bir adam olduğumu ve ve bütün bu olup bitenler hakkında ne hissettiğimi merak ediyorsun.

Bakakaldım.

Bana ihanet ettiğini ve bu yüzden seni bir gün öldüreceğimi düşünüyorsun.

Ben niye boşu boşuna konuşuyorum ki? Gözlerim sinirle parladı. Bu kadar şeffaf olmaktan nefret ediyordum.

Amacına ulaşmak için Darroc'la ittifak yapmanı ihanet olarak görmüyorum. Ben de olsam aynısını yapardım.

Bu yüzden mi bu kadar gıcık davranıyorsun bana?

Benimle bir kere düzüşürsen onunla düzüşmeni affedebilirim. Başka bir kadın olsaydı günahlarının affedilmesi için bunu düşünmeden kabul ederdi.

Dümdüz karşıya bakarak bu konuşmaya bir son verdim. Çok yavaş ilerliyorduk. Fiona pek hızlı hareket edemiyordu.

Kaplumbağa hızıyla gül kurusu renkli, altın sarısı ve bronz renkli odalardan geçtik.

"Kütüphaneler," dedi Barrons oradan geçerken. "Nasıl olsa burada olduğumuza göre dönüşte oraya da bir uğrarız. Oraya bir daha bakmak istiyorum."

Kapşon bana dönünce pelerinli karaltının birden gerildiğini hissettim.

Bakışlarındaki kederi ya da zihnini dolup taşıran ölüm fikrini hissetmem için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Söylediği cümle biz buradan çıkarken onun ölmüş olacağını fark etmemize neden olmuştu. Fiona'nın onun bu dünyadaki varlığı sona erdikten, o sanki hiç doğmamış, kimse onun için üzülmemiş, onu özlememiş gibi bir anda yok olup gittikten sonra bizim Barrons'la harika vakit geçireceğimizi, dans edip tartışacağımızı, seks yapıp keyfimize bakacağımızı düşünüyor olmalıydı.

Pelerinin altından yayılan kötücül ve karanlık nefreti hissettiğim anda karşımdaki siyah zemini görünce memnun oldum.

Kendimi mahkûmla elektrikli sandalyeye giden o berbat yolda yavaş yavaş yürüyen bir gardiyan gibi hissettim. Aramızda yürüyen mahkûm bir fırsatını bulsa infazdan kaçacaktı ama kader artık onun için ağlarını örmüştü.

"Nasıl?" diye fısıldadı kulağıma Fiona, hep birlikte siyah tünele girerken.

Barrons'la birbirimize baktık. Siyah zemine bastığımız andan itibaren, köşkün bu kısmının üzerimde kaçınılmaz olarak yarattığı cinsel gerilimi hissetmeye başlamıştım. Suratındaki ifadeye bakılırsa aynı şey Barrons için de geçerliydi.

Fiona'nın da aynı hisler içinde olabileceğini fark edince dehşete kapıldım.

"Unseelie Kralı'nın odasıyla Cariye'nin odasını birbirinden ayıran bir Silver var. Bu Silver'dan yalnızca Kral ve Cariye geçebilir. Diğerleri anında ölür," dedi Barrons açıkça.

"Sen... bile mi?"

Yani Fiona, Barrons'un ölebileceğini biliyordu. Ve geri geleceğini.

"Evet."

Ne gülüş ne değil denebilecek o korkunç ıslak ses geldi yine. "Artık... o da... biliyor."

Barrons bana şunun çenesini kapat yoksa bu işi burada bitiririm dercesine baktı.

"Evet. Hepsini biliyorum Fiona," diye yalan söyledim.

Fiona yine sessizliğe bürünerek ilerledi.

Christian, Unseelie Kralı'nın kocaman yatağında uzun siyah saçları yastığa yayılmış şekilde uyuyordu.

Fiona böyle derisi yüzülmüş ve acı çekiyor hâlde olmasaydı bu işi hemen bitirmek için onu tuttuğum gibi aynanın içine atardım ama bu hâliyle ona dokunabileceğimi sanmıyordum.

"Bu da kim? Neler oluyor?" Barrons kar beyazı tüylerin içinden ve havada uçuşan elmas taneciklerinin arasından Silver'ın yanına gelip, yatakta yatan erkeğe baktı.

Cariye'yi görme umuduyla şöminenin oraya baktım. Kraliçe'nin anı tortuları burada canlanacak olursa Barrons'a olayları nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. Fakat yatak boştu, şöminedeki alev sönmüş, geriye yalnızca küçük beyaz korlar kalmıştı.

Christian, Barrons'un sesini duyunca şaşırarak uyandı; yatağında doğruldu, sonra ayağa kalktı.

Üzerindeki ipek yorgan sıyrılınca Christian çırılçıplak ve uyarılmış olduğu açıkça görülür hâlde kaldı. Önce vücudundaki dövmelerden kurtulmuş olduğunu zannettim ama daha sonra dövmeler bacaklarından kasıklarına, oradan da karnına ve göğsüne doğru yayılmaya başladı. Kısa bir süre sonra tekrar yok oldular.

Aynaya, Barrons'un yanına gittim. Christian'a bakmamaya çalışıyordum ama muhteşem vücutlu çıplak erkekler de hakikaten muhteşem oluyordu.

Acaba Kral ve Kraliçe'nin sevişmelerinin anıları onu da benim gibi etkiliyor muydu? Gözlerindeki baygın şehvet ifadesinden ne tip rüyalar gördüğünü çok iyi tahmin edebiliyordum. Zamanı gelince onu oradan çıkartmak zor olabilirdi.

Yatak odasının siyah kısmından bana baktı. "Rüya görüyorum herhâlde. O güzel kıçını buraya getir de Tanrı kadınları ve koca s.kli İskoçları neden yaratmış göstereyim."

"Bu da kim yahu?" diye sordu Barrons.

"Christian MacKeltar."

"Bu Christian MacKeltar değil!" diye bağırdı Barrons. "Onlar Unseelie Kraliyet Ailesi'ndendir!"

"Ah, yapma yahu." Christian ellerini uzun siyah saçlarına götürdü, omuzlarındaki kaslar hareket etti. "Gerçekten öyle mi görünüyorum Mac?"

Neredeyse, *ne bileyim, şeyine bakmaktan kendimi alamıyorum,* diyecektim.

Fiona beni itti.

Kaltak aslında arkadan çekti beni.

O kadar şaşırmıştım ki nefes bile alamadım. Nutkum tutulmuştu. Ben ona merhamet etmek için buraya gelmiştim, o ise bir kez daha beni öldürmeye çalışmıştı!

Barrons'un söylediklerinden Silver'a dokunursam benim de öleceğimi çıkartmış ve hayatındaki son hareketi beni de yanında götürmeye çalışmak olmuştu.

Beni öyle bir itmişti ki zaten dirençli olmayan Silver'ın içinden doğrudan uçup Christian'a çarpmış, onu sırtüstü yatağa devirmiştim. Yatakta birbirimize dolandık, ayrılmak için bir süre uğraştık.

Barrons arkamdan kükrüyordu.

Christian üzerime çıkıp vahşi, abazan bir ses çıkardı ve üzerime abandı.

Dişlerimin arasından nefes aldım. İçgüdülerim hemen, burada, kiminle olursa olsun seks yapmak istiyordu. Burası tehlikeli bir yerdi. "Christian, burası Kral'ın odası. Seks yapacak olursan..."

"Biliyorum bayan. Uzun süredir buradayım." Beni yatağa bastıran kollarından birini kaldırdı. "Altımdan kalk. Haydi hemen!" dedi dişlerini gıcırdatarak.

Hemen dediğini yapmayınca bağırdı. "Çabuk! Bunu bir daha söyleyemeyebilirim!"

Christian'a baktım. Gözleri aynı bir Fae prensininki gibi, sanki bana değil içimdeki bir noktaya bakıyor gibiydi. Altından kalktım ve yataktan çıktım.

Orada bir süre ellerinin ve dizlerinin üzerinde, testisleri büyümüş, kocaman bir ereksiyonla durdu. Sonra kendini örtmeye çalışarak ayağa kalktı. Elleri öününü kapatabilmek için çok yetersiz kalıyordu. Yatağın üzerindeki çarşafı almayı denedi ama ipek çarşaf Kral'ın dev

yatağının boyutlarına göre yapılmıştı. Küfrederek yastıkların ve yorganların arasında elbiselerini aramaya başladı. Ben ise bu esnada ona bakmamaya çalışıyor ama pek beceremiyordum.

"Mac!" diye gürledi Barrons.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Ben Christian'ı değil Barrons'u istiyordum ama istediğim adam aynanın öbür tarafındaydı. Bu yarısı siyah yarısı beyaz lanet oda ise insanı bir doz adrenalinin üzerine steroid ve ecstacy almış gibi yapıyordu ve zihnini allak bullak ediyordu.

Bu büyülü anı Fiona'nın korkunç gülme sesi bozdu.

Aynadan öbür tarafa bakınca Fiona'nın aynanın karşısında, Kapşonunu çıkarmış hâlde Barrons'un yanında durduğunu gördüm.

Ağzından bu geceki en uzun cümlesi çıktı.

"Birini onun seni istediğinden daha fazla istemek nasıl bir his Jericho?" Sesinden zehir damlıyordu. "O eğer aynanın içinden geçebiliyorsa, demek ki Kral'a ait. Umarım onu istemek seni yer bitirir. Umarım Kral onu senin elinden alır. Umarım sonsuza kadar acı çekersin!"

Barrons hiçbir şey söylemedi.

"Beni bulduğun yerde ölüme terk etmeliydin piç herif," dedi acı bir sesle. "Yaptığın tek şey bana elde edemeyeceğim şeyleri isteyeceğim bir hayat sunmak oldu."

Bunun hiç de öyle olmadığını söyleyecektim Fiona'ya. Barrons bana veya hiç kimseye karşı bu şekilde hissetmiyordu. Fakat ağzımı açmama kalmadan Fiona kendini aynanın içine attı.

Bana çarpmaması için yere eğildim.

Unseelie Kralı olmadığıma o kadar emindim ki.

Burnumun direğini sızlatan leş kokusuna, derisi yüzülmüş vücudunun gelip bana çarpmasına hazırladım kendimi. Onu yatağa yönlendirip orada bıçaklayacak ve hepimizi onun sefaletinden sonsuza kadar kurtaracaktım.

Fiona aynaya dokunduğu anda öldü.

"Merhaba Bayan Cariye," diye dalga geçti Barrons.

Ah, bir bilseydi.

Ama ona gerçeği Christian da ben de söylemedik.

33

LEHİMDEKİ DELİLLER: Neden Kral değilim?

1. Ben yirmi üç yıl önce bebektim. Kendi fotoğraflarımı gördüm ve küçüklüğümü hatırlıyorum. (Eğer birisi zihnime sahte bir hafıza yerleştirmemişse.)

2. Cariye'den hoşlanmıyorum bile. (Eğer ona olan aşkım çok uzun zaman önce tükenmediyse.)

3. Kendimi hiçbir zaman farklı parçalara ayrılmış gibi hissetmedim ve kadınları asla çekici bulmadım. (Eğer bu duygumu bastırmıyorsam.)

4. Fae'lerden gerçekten nefret ederim, ama özellikle de Unseelie'lerden. (Duygularımı belli etmemeye çalışıyor olabilir miyim acaba?)

5. Kral olsaydım Unseelie Prensleri beni tanırdı ve tecavüz etmezdi.

6. Altı yedi bin yıl bulunduğum bir yeri nasıl olur da bilemem? (Tamam, belki birisi beni kazandan içmeye zorlamıştır.)

ALEYHİMDEKİ DELİLLER: Belki de Kral olabilirim diye düşündürebilecek şeyler

1. Beyaz Köşk'ün içinin nasıl olduğunu biliyordum. Ayrıca Unseelie hapishanesindeki her adımımı da biliyordum. Cruce'un kanatları olduğunu bilmemde de aynı şey geçerli. Bende nasıl var olduğunu açıklayamadığım bir sürü bilgiye sahibim. (Belki birisi o anıları zihnime yerleştirmiştir. Sahte anıları yerleştirebiliyorlarsa, neden gerçeğini de yerleştiremesinler?)

2. Hayatım boyunca rüyalarımda Cariye'yi gördüm. Cariye bilinci yerinde olmamasına rağmen beni çağırabiliyordu. (Belki Rüyalar Âlemi'nde beni de Keltarlar gibi yönlendiriyordur.)

3. Bir zamanlar Unseelie hapishanesinin duvarlarını güçlendirmek için kullanıldığı söylenen harfleri büyü yaparak çağırabiliyorum. (Bunun hangi kısımda olması gerektiğini bilemiyorum. Kral neden yardım etmiş olsun ki?) (Belki bu benim Sidhe kâhini yeteneklerimden biridir.)

4. Kitap benim peşimde ve benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. (Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Belli ki bende farklı bir şey var.)

5. K'Vruck beni zihinsel olarak şöyle bir yokladı ve "Ah, işte buradasın," dedi. (Ne???)

6. Sadece Kral ve Cariye'nin geçebildiği aynadan geçebiliyorum. Kraliçe aslında Cariye. Barrons aynadan geçemiyor. Fiona geçemedi.

7. Beyaz Köşk'teyken Cariye'yi görebiliyor ama Kral'ı göremiyordum. Bu da net bir şekilde Kral'ın anılarını yaşadığım anlamına geliyor çünkü bir şey hatırladığınız zaman kendinizi görmezsiniz, o esnada orada olan kişileri ve etrafınızda olup bitenleri görürsünüz.

Kalemi bırakıp günlüğümü kapattım. Babam aleyhimdekiler listesinin bu son iki maddesini okusa bana hayat boyu hapis cezası verebilirdi.

Silver üzerinde daha fazla deney yapmam gerekiyordu. Bu işime yarayabilirdi. Başka birisinin de ayndan geçebildiğini ispat edersem kendi kendime kafayı yemekten kurtulabilirdim.

"Doğru," diye mırıldandım. "Daha fazla deney yapmalıyım. Ne kadar tanıdık sözler, değil mi?" Sanki tüm hayatını canavar bir ırk yaratmak için deneyler yapmaya adamış takıntılı bir kral gibi. Yalnız şöyle de fena bir gerçek vardı: Eğer testlerimde başarısız olursam deneklerim ölürdü. Kendimi temize çıkartmak için katil olmaya razı olacak kadar çaresiz durumda mıydım? Evet son birkaç ayda epey bir kişiyi öldürmüş olabilirdim ama hepsi de kavga esnasında, önceden tasarlanmamış cinayetlerdi. Fiona ise zaten ölmek istiyordu.

En iyi test gerçek bir insanla olacaktı.

Chester'da ölmeye can atan birini bulabilirdim belki. Ya da çok sarhoş birini.

İnsanlığımı yitiriyor muydum? Yoksa zaten hep biraz eksik miydi insanlığım?

Kafamı tuttum ve homurdandım.

Aniden sanki birini selamlamak için ayağa kalkacakmışım gibi vücudumdaki bütün kaslar kasıldı. "Barrons." Ellerimi çekip kafamı kaldırdım.

"Bayan Lane." Sandalyesini yanıma öyle tekinsiz bir ihtişamla çekti ki onun insan olduğuna nasıl inandığıma şaşırdım. Kendini berjer koltuğa tüm azametiyle külçe gibi bıraktı. Sanki odadaki tüm eşyaların yerini santimi santimine biliyormuş gibi hareket ediyordu. Odanın içinde yü-

rümüyordu; sanki kendi atomlarıyla diğer atomlar arasındaki ilişkiyi ezbere biliyormuş gibi süzülüyordu. Bu onun cansız nesnelerin arkasına saklanmasını ve benzer bir yapıya bürünmesini kolaylaştırıyordu.

"Sen benim yanımda hep böyle hızlı hareket ediyordun da ben mi fark etmiyordum acaba? Çok mu ilgisiz biriyim ben?"

"Hem evet hem hayır. Sen ilgisiz birisin. Kafan hep o küçük pembe kıçının içinde. Ama senin yanında da hiç bu şekilde hareket etmemiştim." Bakışlarında cinsel bir ima vardı. "Senin arkandayken bu şekilde bir ya da iki kere hareket etmişimdir."

"Artık benden bir şey saklamıyor musun?"

"Yok, o kadar da değil."

"Senin gibi birisi neden bir şeyler saklar ki?"

"Öğrenmek istemez miydin?" Çakmak çakmak olmuş gözleriyle beni baştan aşağı iyice bir süzdü.

Fiona'yı Silvers'da öldürmemizin üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti ve elbise dolabım yüzünden krizler geçiriyordum. Felaket durumdaki der pantalonumun üzerine önünde *ben SULU bir kızım* yazan kapşonlu pembe baby-doll bluzumu giymiştim. Saçlarımda gotik bir eşarp, kulağımda ise Alina'nın sallanan kalpli küpeleri vardı. Tırnaklarım uzayınca ellerime Fransız manikürü yaptırmıştım ama tırnaklarımı siyaha boyamıştım. Alakasızlıklar bununla da kalmıyordu. Siyah bir tanganın üzerine pembe beyaz çizgili yün bir sutyen takmıştım. Ciddi sorunlar yaşıyordum.

"Kimlik bunalımındasın galiba Bayan Lane."

Eskiden olsa cevabı yapıştırırdım. Ama şu an sarhoş gibiydim: Kitap dükkânımda oturmuş, üzerinde mumlar

olan masanın karşı tarafındaki Barrons'a bakarak sıcak kakaomu yudumluyordum. Günlüğüm ve *iPod*'um elimin altındaydı, ailemin iyi olduğunu biliyordum; şu küçük kişilik bunalımım dışında her şey yolunda görünüyordu. Arkadaşlarım ve sevdiğim insanlar güvendeydi. Nefes alıyordum. Değerli bulduğum insanlar da nefes alıyordu. Hayat güzeldi.

Kısa bir süre önce bir daha asla buraya adım atamayacağımı düşünüyordum. Barrons'un dudağını şöyle hafifçe, seksi bir şekilde kaldırıp bana çok eğlendiğini ama hâlâ takdir edilmeyi beklediğini söyleyen yüz ifadesini göremeyeceğimi düşünüyordum. Bir daha asla çekişe çekişe tartışamayacağımızı ve planlar yapamayacağımızı düşünüyordum. Bu işyerinin eski sahibi hayatta olduğu sürece burası Karanlık Bölgeleri, Faeleri ve canavarları uzakta tutacak bir kale olarak kalacağı düşüncesiyle mutlu olamayacağımı düşünüyordum. Burası benim sığınağımdı.

Onun için bu kadar büyük acılar çekmeme göz yumduğu için ondan nefret etmeme rağmen, öldürülemez birisi olduğu için ona ne kadar minnettar olsam azdı çünkü bu artık onun yüzünden acı çekmeyeceğim anlamına geliyordu.

Barrons'a hiçbir şey için kırılamazdım. Onunla ilgili hiçbir şey beni üzemezdi, çünkü o her gecenin sonunda doğan güneş gibi her gidişinden sonra daima geri gelecekti. Ne olduğuyla ilgili sorularım, davranışlarıyla ilgili de kaygılarım vardı ama bu sorular bekleyebilirdi. Zorlayarak ve bunaltarak asla yapamayacağımız şeyler zaman içinde kendiliğinden ortaya çıkabilirdi. "Ne giyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yok, üzerime ne bulduysam geçiriverdim öyle."

"Çıplak dolaşsan?"

"Onun için hava biraz soğuk."

Masanın iki ucundan birbirimize baktık.

Gözleri, *ben seni ısıtırım,* demiyordu, benimkiler de, *ne bekliyorsun,* demiyordu. İlk hamleyi yaparsam şerefsizim de demiyordu gözleri, bu yüzden ben de *keşke yapsan, çünkü ben yapamıyorum,* dememeye özen gösteriyordum, o da çünkü kendini beğenmişin birisin diye kızmıyordu bana.

"Sanki sen değilsin."

"Efendim?"

"Gerçekten Barrons," dedim soğuk bir sesle. "Az önceki konuşmayı tek başıma yapmadım, sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

Dudaklarını yine şöyle hafifçe, seksi bir şekilde kaldırdı. "Sen çok adi bir insansın Bayan Lane."

"Aynen iade ediyorum."

Konuyu değiştirdi. "Keltar'lar karılarını ve çocuklarını Chester'a getirmiş."

"Ne zaman?"

Beyaz Köşk'e yaptığımız ziyaret bize Dublin zamanıyla yaklaşık beş hafta kaybettirmişti. Dönüş yolunda kütüphanelere uğramış ve Unseelie Kralı'nın kitaplarından Fiona'mn cesediyle beraber taşıyabileceğimiz kadarını paketleyip yanımıza almıştık. Sadece Dani'ninkini değil, 1 Mayıs'taki kendi doğum günümü de kaçırmıştım. Zaman su gibi akıp geçiyordu.

"Yaklaşık üç hafta önce. Şimdiye iyice yerleşmişlerdir herhâlde. Kraliçe'yi onlara verene kadar da oradan gitmeyi reddediyorlar."

"Ki bu asla olmayacak," dedim.

"Kesinlikle."

"Kaç çocukları varmış?" Chester'ın krom cam karışımı şık ortamında çocuklu aileleri düşündüm. Bir yandan battaniyelerini taşırken bir yandan da parmağını emen kabarık saçlı bızdıklar merdiven korkuluklarının yanında yürürken gözümün önüne geldiler. Bu durum bana hem feci şekilde yanlış hem de komik bir şekilde doğru geldi. Belki bu sayede mekânın belalı ortamı biraz yatışırdı.

"Dört Keltar Druid'i de karılarını ve çocuklarını getirmiş. Yeni bir saldırıya karşı ülkelerinin nüfusunu kalabalık tutmak kişisel görevleriymiş gibi üremişler. Ortalıkta onlarca Keltar dolaşıyordu. Tam bir kaos ortamı vardı."

"Ryodan fıttırıyor olmalı." Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Barrons dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Kraliçe'yi görmeye giderken bir çocuk peşimize takıldı. Ryodan'dan bir oyuncağını tamir etmesini mi istiyordu ne?"

"Tamir etti mi peki Ryodan?"

"Susmadığı için sinirlenip kafasını kopardı."

"Çocuğun mu?" diye telaşla sordum.

Barrons bana delirmişim gibi baktı. "Ayının. Pili bittiği için oyuncağın içindeki ses kaydı tekrar edip duruyordu. Susturmanın tek yolu buydu."

"Veya yeni bir pil takmak."

"Çocuk deli gibi bağırdı. Keltar ordusu koşarak geldi. Oradan yeterince hızlı kaçamadım."

"Ailemi görmek istiyorum. Şey yani, onları ziyarete gitmek."

"V'lane Christian'ı Unseelie hapishanesinden çıkartmak için Keltar'lara yardım etmeyi kabul etti. Onlara senin için

yıktığı LaRuhe'deki dolmeni yeniden yaptırıyor şimdi." *O işi yapmadan önce biraz düşünmüş olsan şimdi zaman kazanabilirdik,* dercesine bana bir bakış attı. "İşi bittikten sonra bağlantıyı yeniden sağlayabileceğini ve Christian'ı bu tarafa alabileceğini söylüyor."

Anlaşılan V'lane ekibi için harıl harıl çalışıyordu. Onunla daha bitmemiş ciddi bir meselemiz vardı, ama artık ismi dilimde değildi ve sanırım benden kaçıyordu. Geçen hafta hiç kimseyle yüzleşecek hâlde değildim. Zaten kendimle yeterince yüzleşiyordum. "Sen ayarlamazsan ben kendim giderim." Christian yakında aramızda olacaktı! Fiona'yı öldürüp Silvers'dan geri döndüğüm andan itibaren Christian'ı Unseelie hapishanesinden çıkartmak için lobi çalışmalarına başlamıştım. Çalışmalarıma daha önce de başlayabilirdim ama Cari'ye olmadığımı öğrenmek zihnimde acayip bir fırtına yaratmıştı. "Ne zaman geri gelecek?"

"Senin şu yakışıklı üniversiteli artık pek yakışıklı değil."

"O benim yakışıklı üniversitelim değil."

Birbirimizin gözünün içine baktık.

"Aslına bakarsan bence hiç fena değil," dedim, sırf onu gıcık etmek için.

Seni onunla yine Silvers'daki gibi yatakta görürsem onu öldürürüm.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bunu Barrons'un gözlerinde görmemiştim.

Sandalyesinden bir anda buhar olup uçtu ve yine bir anda beş metre ötede, şöminenin önünde, sırtı bana dönük hâlde belirdi.

"Bugün yarın geri gelir diyorlar."

Christian'ı kurtardıkları anda orada olmak isterdim ama Keltar'lar açık bir şekilde beni orada istemediklerini söylemişlerdi. Yeğenlerine Fae eti yedirdiğimi onlara hiç söylememem gerekirdi. Bunu yamyamlık ya da günah olarak görüp görmediklerini bilemiyorum ama gerçekten çok bozulmuşlardı. Fae eti yemenin Christian üzerindeki etkisinden de çok ayrıntılı bahsetmemiştim. Bunu da yakında öğreneceklerdi.

Ürperdim. Zaman yaklaşıyordu. Yakında ayini gerçekleştirecektik. "Hep beraber bir toplantı yapmamız gerekir. Keltarlar, *Sidhe* kâhinleri, V'lane. Ayrıntıları konuşmalıyız." Kitap'ı kilit altına aldıktan sonra ne olacaktı? Barrons, Kitap tutsak edildikten sonra onu nasıl kullanacaktı? İlk Dil'i biliyor muydu? O kadar yaşlı mıydı? Bu dili zaman içinde kendi mi öğrenmişti yoksa birisi mi ona öğretmişti? Kitap'ı manastırda yeniden toprağa gömmemize izin verip, sonra oturup Kitap'ı okumayı mı planlıyordu?

Ve Kitap'tan edindiği bilgilerle ne yapacaktı?

"Bana *Sinsar Dubh*'ı neden istediğini niye hiç söylemiyorsun?"

Ateşe bakmayı bırakıp bana döndü.

"Neden hep böyle hareket ediyorsun? Daha önce hiç böyle hareket etmezdin." Çok sinir bozucuydu.

"Sinirini mi bozuyorum?"

"Yooo. Sadece takip etmekte biraz zorlanıyorum."

Gözlerinde kırmızı bir parıltı belirdi. "Hiç mi sinirlenmiyorsun?"

"Hiç. Sadece neyin değiştiğini öğrenmek istiyorum."

Omuzlarını silkti. "Benim dizginlerimi ele almak biraz çaba ister." Ama gözleri *hayvanı kabul ettiğini mi*

düşünüyorsun? Sabahtan akşama kadar ona bak o zaman, diyordu.

Sorun değil.

"Kraliçe geçen gün bir ara kendine geldi..."

"Bilinci açık mı yani?" diye şaşırdım.

"... sonra hemen yine kendinden geçti."

"Neden önemli şeyleri bana böyle geç anlatıyorsun?"

"Kraliçe kendine gelince, Jack soğukkanlılığını koruyarak onu tabuta kimin koyduğunu sordu."

Merakla dikildim. "Eee, kimmiş?"

"Daha önce hiç görmediği bir Fae Prensi olduğunu söyledi. Adı Cruce'muş."

Donakaldım. "Ama nasıl olur? O ölmemiş miydi?"

"Pek öyle görünmüyor."

"Kanatları var mıymış?"

Barrons dönüp bana baktı. "Niye ki?"

"Cruce'un var çünkü."

"Sen nereden... Ha pardon, anılar."

"Şey olmam seni rahatsız mı etti?" *Cariye olmamam.* Cümlemi tamamlayamadım.

"Benim kadar bile insan olamaman mı? Tam aksine. Sen ya çok uzun süredir yaşıyorsun ya da reenkarnasyon denen şeyin ispatısın. Hangisinin doğru olduğunu bilmeyi çok isterdim, böylece ölüp ölmeyeceğini bilirdik. Er ya da geç. Unseelie Kralı seni bulmak için buraya gelecek. Onunla bir konuşma yapmamızın vakti geldi de geçiyor."

"Kitap'ı neden istiyorsun Barrons?"

Gülümsedi. Aslına bakılırsa dişlerini gösterdi. "Bir büyü için Bayan Lane. Hepsi bu. Sen hiç bu işe kafanı yorma."

"Benimle bu şekilde konuşma. Eskiden bu aşağılayıcı tavrıların karşısında susardım. Ama artık bana işlemez. Ne büyüsüymüş? Seni eskiden olduğun şeye döndürme büyüsü mü? Ölebilmen için mi?"

Gözleri kısıldı ve göğsünden yine o çıngıraklı yılan tıslaması duyuldu. İyice yaklaşarak yüzüme baktı. Sanki burun deliklerimin nefes alıp verirkenki hareketlerinden, ağzımın şeklinden, gözlerimin hareketlerinden beni okumak istiyor gibiydi.

Tek kaşımı kaldırıp bekledim.

"Benim hakkımda bunu mu düşünüyorsun? Ölmek istediğimi yani. Beni cazip bulman için şövalye kılığına mı sokman gerekiyor? Şövalye olmak için intihara eğilimli olman gerekir. Bende öyle bir eğilim yok. Ben yaşamaya doyamıyorum. Her sabah sonsuza kadar uyanacağımı bilerek uyanıyorum. Olduğum hâlimi seviyorum. Çok rahatım. Bütün bunlar olurken burada olacağım. Bütün bunlar bittiğinde de burada olacağım. Ve küllerimden doğup yeniden başladığımda, her şeyi yeniden yapacağım."

"Birisinin seni lanetlemede benden önce davrandığını söylemiştin."

"Melodramdı o. İşe yaramış mıydı? Beni öpmüştün."

"Sen kendini lanetlenmiş hissetmiyor musun?"

"Alem buysa kral benim."

Bir anda yok oldu. Artık karşımda durmuyordu. Kitap dükkânı boş görünüyordu. Neden böyle aniden yok olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Kitap dolabının, perdenin veya sütunun arkasına mı saklanmıştı?

Bir anda bir el arkamdan gelip beni saçlarımdan tuttu, kafamı arkaya doğru hızla çekti.

Barrons dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve dilini dişlerimin arasından zorla ağzıma soktu.

Kolunu yakaladım ama saçımı iyice çekti, kıpırdamadan durmaktan başka çarem kalmadı.

Diğer eliyle boynumdan tutarak çenemi iyice havaya kaldırdı, direnmeme olanak vermeden daha sert ve derin bir şekilde öpmeye devam etti.

Bunu pek istediğim söylenemezdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bacaklarımı ayırdı. Çok çeşitli öpücük vardır. Ben bunların hepsini Dublin'e geldikten sonra, özellikle de *Pri-ya* hâlinde olduğum aylar boyunca bu adamla yatakta tecrübe ettiğimi sanıyordum.

Fakat bu yeniydi.

Yapabildiğim tek şey kendimi onun kollarına bırakmak ve hayatta kalmaya çalışmaktı.

Aslında 'öpücük' pek doğru bir kelime değildi.

Bizi birbirimize kenetliyordu. Ağzım o kadar açılmıştı ki onu öpemiyordum bile. Sadece öyle duruyordum. Dilimi emerken sivri dişleri batıyordu.

O an Barrons'un insandan çok hayvan olduğunu anladım. O bodrum katındaki yatağımızda bu yönünü hiç göstermemişti. Belki her zaman hayvan değildi ama şu an öyleydi. Belki çok uzun zaman önce, en başlarda, insan olmayı özlemiştir. Ama artık özlemiyordu. Tamamen ilkelleşmişti.

Bundan biraz etkilenmiştim. Olmayı seçtiği adama bak! Rahatlıkla köpekleşebiliyordu. Hayatımda gördüğüm en hızlı, en güçlü, en akıllı yaratıktı. Fae'ler de dahil olmak üzere herkesi ve her şeyi öldürebilirdi. Asla öldürülemezdi. Adam gibi adamdı, Dublin'de yaşıyordu, kitap dükkânı, güzel arabaları vardı ve nadide eşyalara meraklıydı. Halıları

yandığında çıngar çıkarmıştı ve birileri elbiselerini karıştırdığı zaman çok sinir olurdu. Her zaman çok memnun görünmese de bazı insanların üzerine titrerdi. Ve hayvani denemeyecek bir onur anlayışı vardı.

"Onur hayvanın ta kendisidir. Hayvanlar saftır. İnsanlar boktandır. Düşünmeyi kes artık." Önce konuşabileceği kadar bir süre ağzımı bıraktı, sonra yeniden nefesim kesildi.

İyi oynamıyordum. İyi hissetmiyordum çünkü. Tuhaf bir açıyla koltuğa sırtüstü yapışmış durumdaydım. Tamamen onun kontrolündeydim, kurtulmaya çalışırsam boynum kırılabilirdi. Hangi büyüyü istediğini öğrenmek istiyordum, bu yüzden zihninin içine girdim.

Kırmızı ipek çarşaflar.

Mac'in içindeyim ve bana tüm dünyası benmişim gibi bakıyor. Bu kadın beni bitiriyor.

İrkiliyorum. Kendimle seks yapıyorum, kendimi Barrons'un gözlerinden görüyorum. Çıplakken inanılmaz görünüyorum. Barrons beni böyle mi görüyormuş? Hiçbir kusurumu görmüyor. Ben hiçbir zaman kendime bunun yarısı kadar güzel gelmemiştim. Çıkmak istiyorum buradan. Bu çok sapıkça. Çok etkilendim. Ama bu hiç de istediğim bir şey değildi.

Kelepçeler nerede? Ah, tut şu kafasını, yine aşağılara iniyor. Boşalacağım. Bağla onu. Geri mi geldi? Daha ne kadar sürecek?

Beni hissediyor.

Zihnimden çık!

Dilimi iyice ağzına sokup dilini ısırıyorum ve zevkten kuduruyor. Bundan faydalanıp iyice derinlere iniyorum. Bastırdığı bir düşüncesi var. Onu istiyorum.

Tüm dünyası olduğum kadın dışında kimse yok burada. Böyle devam edemem, bunu yapamıyorum.

Neden devam edemiyordu? Neyi yapamıyordu? Onunla istediği her şekilde seks yapıyordum ve gözlerinin içine taparcasına bakıyordum. Sorun neydi peki?

Üzerime bir anda yorgunluk çöküyor. Barrons'un bedeninin içindeyim, kendimi onun altında görüyorum ve dikkatle gözlerime bakıyorum.

Ne işim var benim burada?

Barrons kendinin ne olduğunu, benim ne olduğumu biliyordu.

Farklı dünyalardan olduğumuzu, birbirimize ait olmadığımızı biliyordu.

Birkaç ay için aramızda hiç sınır çizgisi olmamıştı. Tanımların ötesinde, hiçbir kuralın olmadığı bir yerdeydik ve bundan zevk alan yalnızca ben değildim. Fakat ben seksle kendimden geçerken, o geçen zamanın, olup biten her şeyin farkında oluyordu. Aklımın yerinde olmadığını, isteksiz olduğumu fark ediyordu ve ben de kendime geldiğimde onu suçluyordum.

Gözlerindeki ışığı görme umudunu yitirme. Bunun onun hoşça kal dediği anlamına geldiğini bile bile.

Görmüştüm. Mantıksız veya değil, bunu yüzüne vurmuştum. Beni tüm benliğimle çırılçıplak görmüştü, bense onu hiç görmemiştim. Aslında ona duymadığım biçare bir şehvetle gözlerim kör olmuştu. Şehvet bendim, o da oradaydı.

Sadece bir kez, diye düşünüyor birlikte giderek daha boş bakan donuk gözlerime bakarken.

Bir kez ne? Onu zorlamak yerine, gizli bir saldırı planlıyorum. Teslim olmuş gibi yapıp kazandığını zannet-

mesini sağlıyorum, sonra son anda arkama dönüyorum. Düşüncelerini öğrenmek için saldırmak yerine çok, çok hareketsiz durup dinliyorum.

Suratımın önüne düşen saçları eliyle kenara çekiyor. Hayvana benziyorum. Bakışlarımda hiç duygu belirtisi yok. Küçücük beyinli bir mağara kadını gibiyim.

Kim olduğumu öğrendiğin zaman, erkeğin olmama izin ver.

Beni kafasının içinden öyle bir güçle atıyor ki neredeyse bayılıyorum. Kulaklarım çınlıyor ve başım ağrıyor.

Nefes alıyorum. Barrons gidiyor.

34

Güneşli bir bahar günü Temple Bar'da yürüyordum. Sabah erken uyanmış, yatak odamın penceresinden içeri süzülen güneş ışığına şöyle bir bakmış, giyinmiş ve işlerimi halletmek üzere dışarı çıkmıştım.

Buzdolabım bomboştu, daha fazla gecikmeden kutlamak istediğim iki doğum günü vardı ve elimdeki malzemelerle pasta yapmak için doğaçlama bir şeyler uydurmam gerekiyordu. Cadılar Bayramı'ndan beri yağ, yumurta ve süt bulmak çok zorlaşmıştı ama Güneyli bir kadın katı yağ, süt konsantresi ve yumurta tozuyla bir sürü şey yapabilirdi. Hayatta yapacağım en son şey olsa da üzeri duble çikolata sosuyla kaplı kocaman bir pasta yapacaktım. Dani'yle oturup film seyredecek ve tırnaklarımızı boyayacaktık. Aynı Alina'yla eski zamanlarda yaptığımız gibi.

Sokakta koşar adım yürürken kafamı kaldırıp güneşe baktım. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koca bir kıştan sonra, bahar, nihayet Dublin'de yüzünü göstermeye başlamıştı.

Güneş ve yeniden doğuş mevsimini çok özlemiştim. Faery'de ve Silvers'da bir sürü işle uğraşırken soğuk kış günlerinden kaçmayı başarmıştım ama yine de bu hayatımın en uzun kışı olmuştu.

Bahar burada kıştan çok da farklı görünmüyordu ama baharın geldiği havadan anlaşılabiliyordu. Ilık meltem, okyanustan tomurcukların ve filizlerin yolda olduğunu müjdeleyen bir kokuyu taşıyordu. Sinekleri ve böcekleri özleyebileceğim aklımdan bile geçmezdi ama onları bile özlemiştim. Dublin'de güveler, kelebekler, kuşlar ve arılar da dahil olmak üzere hiçbir canlı yaşamıyordu. Tek bir çiçek bile açmıyor, ağaçların dallarından tek bir sürgün çıkmıyor, çimenler birazcık bile uzamıyordu. Gölgeler buradan giderken şehri yakıp yıkmış, sonra da geçen Cadılar Bayramı'nda kapıyı çarpıp çıkmıştı. Toprak çorak kalmıştı.

Pek bahçıvan sayılmazdım ama bu konuda epey bir araştırma yapmıştım. Toprağa doğru besin maddelerini eklersek yeniden bir şeyler yetiştirilebileceğinden emindim.

Birçok yeri yeniden ıslah etmemiz gerekiyordu. Bazı ağaçlar sökülüp yerlerine yenileri dikilmeliydi. Bahçelere ve saksılara yeni çiçekler konmalıydı. Parkların yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. İşe önce ufak ufak başlamayı, manastırdan biraz toprak taşıyıp birkaç papatya, düğün çiçeği, belki biraz da petunya ve camgüzeli yetiştirmeyi planlıyordum. Kitap dükkânını eğreltiotlarıyla ve kurdela çiçekleriyle doldurup, terasımda sere serpe yatıp, geceleri de yeniden kendi odamda uyuyabilecektim.

Bir gün gelecek ve Dublin yeniden canlanacak ve nefes alacaktı. Bir gün gelecek sokaklardaki insan ölüleri toplanacak ve törenle toprağa verilecekti. Bir gün turist-

ler sıfır noktasını görmek için buraya gelecekler ve Cadılar Bayramı'nda duvarların yıkıldığı günü anacaklar (hatta belki laf arasında o günü kurtarmadan önce çan kulesinin içinde saklanan kızdan da bahsedecekler), sonra da insan ırkının zaten kendilerine ait olan şeyi geri alışını kutlamak için yeniden yapılan altı yüz pubdan birine gidecekler.

Çünkü bunu başaracaktık. Her kimsem veya neysem, Kitap'ı ele geçirip toprağa gömmenin ve duvarları yeniden inşa etmenin bir yolunu bulmaya kararlıydım. Bu esnada da Kral olmadığımı, aslında birileri tarafından zihnine her nedense bir sürü anı yüklenen basit bir insan olduğumu ispat edecektim. Ben insanlığın kurtulacağını veya yok olacağını söyleyen bir kehanetin çıkış noktası değildim. Ben yalnızca Kitap'ın serbest kalması hâlinde onu bulmak için Kraliçe ya da kim bilir, belki de Kral tarafından önceden programlanmış biriydim. Aynı Keltar'lar gibi, Kitap'ı bu sefer sonsuza kadar ortadan kaldıracak denklemin küçücük bir parçasıydım.

Sokaklarda öyle aylak aylak dolaşırken bir yandan da uçaktan inip Temple Bar'a gitmek üzere taksiye binen, geçen yaz sonunda Clarin Oteli'ne yerleşen ve rezervasyondaki tuhaf yaşlı adamın ağır aksanından hiçbir şey anlamayan kızın zihnine geri dönmeye çalıştım. Açlıktan ölmek üzere olan, korku ve acı içindeki o kızın. Dublin çok büyüktü, bense çok küçüktüm ve ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şehrin bir zamanki harala gürelesinin yerini alan derin sessizliği dinleyerek etrafıma bakındım. Bu sokaklar eskiden neşe doluydu, asla bitmeyecek gibi görünen bir canlılık vardı.

"Günaydın Bayan Lane." Dedektif Jayne yanımda yürüyordu.

Ona şöyle bir baktım. Üzerinde düz beyaz bir tişört ve paçalarını asker postallarının içine soktuğu haki renkli, dar bir kot vardı. Her tarafında patlayıcılar, belinde silahlar, omzunda ise bir Uzi vardı. Kitap'ı saklayabilceği bir yer yoktu. Aylar önce gördüğümde göbeği çıkmaya başlamıştı. Şimdi ise o göbekten eser kalmamıştı. Kaslanmıştı ve uzun yıllardan beri ilk defa ayaklarını yere sağlam basan bir adam gibi yürüyordu.

Onu görünce hakikaten memnun olarak gülümsedim ama elim her an hançerime de gidebilirdi. Bana garezinin kalmamış olmasını umdum.

"Ne güzel bir sabah, değil mi?"

Güldüm. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Acaba bizde mi bir sorun var? Dublin'de çıt çıkmıyor, biz ise keyiften dört köşeyiz." Unseelie çayı tiryakisi dedektifle belli ki epey bir yol katetmiştik.

"Artık anlamsız evrak işleri bitti. Eskiden bu işlerden nefret ederdim. Meğerse hayatımı yiyip bitirirmiş."

"Dünya değişti."

"İyice tuhaf bir hâl aldı."

"Ama iyi oldu."

"Evet. Sokaklar sessiz. Kitap şu aralar pek ortalıkta görünmüyor. Günlerdir hiç Avcı görmedim. Biz İrlandalılar kıtlık zamanlarının geleceğini bildiğimiz için bolluk zamanlarının tadını çıkartmasını biliriz. Dün gece karımla seviştim. Çocuklarım sağlıklı ve güçlü. Yaşamak için güzel bir gün," dedi açık yüreklilikle.

Onu çok iyi anlayarak kafamı salladım. "Avcılar'dan laf açılmışken, çok yakında gökyüzünde onları görmeye baş-

layabilirsin." Ona planımızdan kısaca bahsettim. Avcı'yla beraber sokakları didik didik ederek *Sinsar Dubhi*'ı arayacağımızdan. "O yüzden sakın beni vurma, olur mu?"

Gözlerini kurnaz bir ifadeyle kıstı. "Onu nasıl kontrol edeceksin? Seni inine götürmeye razı edebilecek misin onu? O ini bir bulabilsek bir sürü Avcı'yı yok edebiliriz."

"Önce sokakları Kitap'tan kurtaralım. Sonra Avcılar'ı yakalamana yardım ederiz, söz."

"Bu sözünü unutmayacağım. Kızı kullanmaktan hiç hoşlanmıyorum ama çok ısrar ediyor. Zaten hayatı yeterince zor. Evde olması gerek onun, birisi ona göz kulak olmalı. Sanki doğuştan katilmiş gibi herkesi öldürüyor. Merak ediyorum, acaba ne zamandır..."

"MacKayla," dedi V'lane.

Jayne ağzı açık öylece kalakaldı.

Gerildim, elim hançerime gitti.

"Konuşmamız gerek."

"Hayır. Senin bir açıklama yapman gerek." Hançerimi kılıfından çıkardım.

"O hançeri kılıfına geri sok."

"Neden almadın hançerimi?"

"İyi niyet gösterisi yapıyorum."

"Neredesin?" diye sordum. Sesini duyuyor ama onu göremiyordum. Ses sürekli yer değiştiriyordu.

"Sen de bana iyi niyetini gösterirsen ortaya çıkarım."

"Hangi iyi niyetmiş o?"

"Ben hançerinin sende kalmasına izin veriyorum, sense onu kılıfından çıkarıyorsun. Hâlbuki birbirimize güven aşılamamız gerekir."

"Hiç şansın yok."

"Bir açıklama yapması gereken tek kişi ben değilim. Kraliçe'yi Kral'ın aynasından nasıl geçirdin?"

"Sana anlamadığım şeyi söyleyeyim mi? Geçen Cadılar Bayramı'nda Unseelie Prensleri tarafından tecavüze uğradım. Bana o esnada Kraliçe'yi güvenli bir yere götürdüğünü söylemiştin. Ama şimdi öğreniyorum ki Kraliçe, nasıl diyorsun, uzun insan yıllarından beri Unseelie hapishanesindeymiş. O gece aslında neredeydin V'lane?"

Birkaç metre önümde beliriverdi.

"Sana yalan söylemedim. Yani söylediklerimin bir kısmı doğruydu. Sana aynı anda iki yerde birden olamayacağımı söylemiştim ve bu kısım doğruydu. Ama Kraliçem'i güvenli bir yere taşıdığım gerçek değildi. O esnadaki karmaşadan faydalanıp Darroc'un Silvers'ında Kraliçe'yi arıyordum. Kraliçe'nin ortadan kaybolmasının arkasında onun parmağı olduğundan emindim. Kraliçe'yi LaRuhe'deki çalıntı aynalardan birine hapsettiğini zannediyordum ama efsun bozulana kadar o Silver'lara bakamadım. Darroc'un dolmenini yıktığımda gidip kontrol etmeyi çok istiyordum. Bu dolmenler sonra yeniden yapıldı, Christian'a da daha dün kavuşabildim, yoksa bunu sana çok daha önce açıklayacaktım. Ama Darroc Beyaz Köşk'ten çalınan günlüklerden bir sürü şey öğrenmişti, ben de onun efsununu bozmayı başaramadım."

"Bana tecavüz edilirken sen Darroc'un evini arıyor ve hiçbir şey bulamıyordun yani, öyle mi?"

"Bu yargın yalnızca o aramalarım sonucunda bir şey elde edememiş olduğum için kabul edilebilir. Kraliçe'nin orada olduğundan emindim. Orada olsaydı bütün bu çabama değecekti. Ama olan bitenleri öğrendiğimde, hisse-

tim ki..." Gözlerini kıstı, göz kapaklarının altından sadece gümüş renkli ince bir parıltı görülüyordu. "Hissettim ki." Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Bu hissedilebilecek bir şey değildi. Fae'ler hissetmez. Kraliçe'nin ilk Prensi de elbette hissetmez. Seni tanıdığım için karanlık kardeşlerimin bana olan kıskançlığını tattım. Sana zarar verdikleri için çılgına döndüm. Hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir kayıp duygusunun acısını yaşadım. Bu insanların pişmanlık dediği şey değil mi? Hissettiğim şey..." Yavaş ve uzun bir soluk aldı, sonra geri verdi. "Utançtı."

"Diyorsun."

Dudaklarındaki tebessüm kayboldu. "Hayatımda ilk kez geçici bir kayıtsızlık hâli yaşamak istedim. Düşüncelerimin bana itaat etmesini sağlayamıyordum. Ben bu kadar büyük bir acı çekerken düşüncelerim kendi bildiğini okuyordu. Onları durduramıyordum. Düşüncelerim durmayı istememe yol açtı. Aşk bu mudur MacKayla? Sana da böyle mi olur? Öyleyse insanlar neden âşık olmayı ister ki?"

Barrons'un yanına yatıp onunla birlikte kan kaybından ölmeyi düşündüğüm anı hatırlayarak irkildim.

"İçinden çıkılmaz durumlarda kalmaktan çok yoruldum. Kraliçem'e sadakat ezelden beri en büyük önceliğim olmuştu. O olmazsa ırkım ölüme mahkûm olur. Kraliçe'nin tahtının hiçbir veliahtı yok. Halkıma önderlik edebilecek birisi de yok. Onu korumam gerekirken sana yardım etmeyi tercih edemezdim. Duygularımı bu işe karıştıramazdım. Ben çok uzun zamandan beri savaşla barış arasındaki tek kişi oldum." Gözlerimin içine baktı. "Hâlbuki..."

"Hâlbuki ne?"

"Hâlâ o hançeri bana doğrultuyorsun."

Elimi indirip V'lane'e doğru yürüdüm.

Bir anda yok oldu.

Arkamdan sesini duydum. "Sen de giderek bize mi benziyorsun acaba?"

Gözlerimi kısarak arkama döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Fae'ye mi dönüşüyorsun? Sanırım genç Druid de doğum acılarından muzdarip. Bu hiç beklenmedik bir gelişme."

"Ve hiç hoş değil."

"Bunu göreceğiz."

Kulağımda nefesini mi hissediyordum? Saçlarımın arasında hissettiğim şey dudakları mıydı?

"Bana hiç hoş gelmiyor! Sizden birisi olmayacağım. Bunu aklından çıkar. İstemiyorum bunu."

Kalçamdan popoma doğru inen ellerini hissettim. "Ölümsüzlük bir lütuftur. Prenses."

"Ben prenses değilim. Ve Fae'ye falan da dönüştüğüm de yok."

"Henüz değil belki. Ama sen bir şeysin, öyle değil mi? Acaba nesin? Barrons'un etrafına işeyip durmasından nefret ediyorum. Sonunda bana bakıp bir Fae'den ve bir prensten çok daha fazlası olduğumu göreceğin günü beklemekten yoruldum. Ben bir erkeğim. Sana karşı dinmez bir açlığı olan bir erkek. Sen ve ben evrendeki her şeyden daha fazla yakışıyoruz birbirimize."

Yarım metre ötemde durmuş, gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu şekilde devam etmek istemiyorum. Bölünmüş hâldeyim ve çok huzursuzum. Gururum yüzünden se-

ninle bir türlü açık konuşamıyordum. Ama artık böyle olmayacak."

Yine bir anda kayboldu ve sonra tekrar tam önümde belirdi. O kadar yakınımdaydı ki parıldayan gözlerindeki gökkuşağı renklerini görebiliyordum.

Hançer aramızda duruyordu.

Hançerin kabzasını tutan elimi sıktım. Elimi tuttu, hançeri göğsüne dayadı ve üzerime abandı. Onu hissedebiliyordum, sert ve hazırdı. Çok hızlı soluk alıyordu, gözleri parlıyordu.

"Beni ya kabul et ya öldür. Ama birini seç. Tanrı aşkına seç."

35

Annemle en son yüz yüze görüştüğümde tarih iki Ağustos'tu. O gün annemle vedalaşmış ve Dublin uçağına binmiştim. İrlanda'ya gidiyor olduğum için kavga etmiştik. "O lanetli şehir," dediği yere ikinci kızını da kurban vermek istemiyordu. O zaman bu duruma aşırı duygusal bir tepki verdiğini düşünmüştüm. Şimdi anlıyorum ki Alina'nın gitmesine kesinlikle izin vermemiş olması gerektiğini düşünüyormuş ve benim de Alina'nın peşinden gidiyor olmam onu çok korkutmuş. Yüz yüze yaptığımız son konuşmanın bu kadar sert olması canımı çok sıkmıştı. Daha sonra telefonla sık sık konuşmuştuk ama yüz yüze konuşmak gibi olmamıştı.

Babamla ise üç hafta sonra beni bulmak için BB&B'ye geldiğinde görüştük. Barrons babamın üzerinde Ses'i kullanarak onu eve dönmeye zorlamış ve İrlanda'ya geri dönmemesi için bilinçaltına gizli komutlar yerleştirmişti. Bu epey işe yaramıştı. Babam yanıma gelmek için birkaç kez havaalanına gitmiş ama bir türlü uçağa binememişti.

Noel'den iki hafta sonra, *Pri-ya* hâlinden kurtulduğumda ve V'lane memleketimin yeniden inşa edilmesine yardım ettiğini ve hemşehrilerimi koruduğunu göstermek için beni Ashford'a götürdüğünde annemle babamı görmüştüm.

O zaman onlarla konuşmamıştım. Evimin arkasındaki çalıların arkasına saklanıp onları seyretmiş, dünyayı yok edeceğim hakkındaki konuşmalarını dinlemiştim.

Darroc onları rehin aldığı zaman da görmüştüm annemle babamı. Elleri ve ağızları bağlıydı.

Sonra bir kere de burada, Chester'da, *Sinsar Dubh*'ın Fade'i ele geçirip Barrons ve Ryodan'ı öldürdüğü gece de görmüştüm ama yalnızca kapalı tutuldukları hücrenin penceresinden.

Beni en son görmelerinin üzerinden dokuz ay geçmişti. Her ne kadar hayatımın en hareketli dönemi de olsa, Faery'de *Pri-ya* hâlinde ve Silvers'da geçirdiğim süre bana üç ay gibi gelmişti.

Onları görmek istiyordum. Hemen şimdi. V'lane'i istediği gibi kabul etmemiş olsam da, onu bıçaklamamıştım. İyi de olmuştu çünkü bugün öğlen saatlerinde Kitap'ı ele geçirmek için yaptığımız planları gözden geçirmek amacıyla hep beraber Chester'da toplanacağımızı söylemişti. V'lane'i herkesi bu toplantıya çağırmak için görevlendirmişlerdi.

Özel işlerimin biraz bekleyebileceğine karar verdim. Kitap'ı ele geçirmek için ciddi bir deneme yapmaya çok yakın olduğumuzu öğrenince, bu büyük toplantıdan önce annemle babamı hemen görmek istemiştim. Ayinden önce. Hayatımda yeni bir sorun çıkmadan önce. Kimlik

bunalımım bir yana, onlar benim ebeveynlerimdi ve hep öyle kalacaklardı. Bundan önce başka birisi veya başka bir şey olarak yaşamış olsam bile, o hayat şimdiki hayatımın yanında çok sönük kalıyordu.

Chester'a daldım, günün bu erken saatinde tıklım tıklım dolu olan barların arasından havalı bir şekilde geçtim ve hemen merdivenlere yöneldim. Barın gizemli müdavimleriyle hiç konuşasım yoktu.

Merdivenlerin başına gelince Lor ve yanındaki uzun beyaz saçlı, soluk tenli, kaslı ve öfkeli bakışlı adam aynı anda yolumu kesti.

Tam derin gölümde neler kalmış olabileceğini düşünürken (çünkü Barrons kızıl harflerimi mantar gibi toplamıştı) Ryodan yukarıdan "Bırakın geçsin," diye seslendi.

Kafamı kaldırdım. Şehrin seks, uyuşturucu ve egzotik heyecanlarla dolu bu en büyük batakhanesinin kibar sahibi, kocaman ellerini krom tırabzanlara koymuş, merdivenlerin başında duruyordu.

Kalın bileklerinde gümüş bileklikler vardı, yüz hatları gölgelerin içinde belli belirsiz görülebiliyordu. Façalı bir *Gucci* modeline benziyordu. Şu anki hâllerine gelene kadar yaşadığı hayat vahşi ve sert olmalıydı. Aynı kendisi gibi.

"Neden?" diye sordu Lor.

"Ben öyle diyorum çünkü."

"Toplantı saati gelmedi daha."

"İlla anne babasını görmek istiyormuş."

"Eee?"

"Kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşünüyor. Çok da ısrarcı davrandı."

"Ooo, çok iyi. Konuşmama bile gerek kalmadı," diye mırıldandım. Gerçekten ısrarcı davranıyordum. Ryodan içimdeki kötü hisleri ortaya çıkarmıştı. Rowena gibi o da bana karşı peşin hükümlü davranıyordu.

"Bugün pek duygusalsın. Duygusal insanların ne yapacağı belli olmaz; senin zaten hiç belli olmaz." Ryodan çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Ayrıca Jack, Barrons'un Ses'ine karşı bağışıklık kazanıyor. Ne zamandır da seni görmek istiyordu. Seni ona getirmezsek Kraliçe'yi rehin alacağını söyledi. Kraliçe'nin güvenliğiyle ilgili kaygım yok. Rainey Kraliçe'yi seviyor, Jack de Rainey'nin sevdiği şeyleri seviyor. Ama bizimle ölümüne pazarlık edeceğinden endişeleniyorum."

Hafifçe gülümsedim. Bu pazarlığı kazanacak birisi varsa o da babamdı. Lor'a omuz atarak yanından geçtim. Mengene gibi koluyla ensemden yakaladı ve beni durdurdu.

"Bana bak kadın," diye kükredi Lor.

Kafamı çevirdim ve sakince ona baktım.

"Eğer sana bizimle ilgili bir şey söyleyecek olursa seni öldürürüz. Anlıyor musun? Tek bir kelime konuşursa ölürsün. Barrons seni düzmekten hoşlandığı için kendini güvende hissedip ukalalık yapacak olursan bir daha düşün derim. Barrons böyle yaptığı sürece aramızdan birinin seni öldürme ihtimali iyice artıyor."

Kafamı kaldırıp Ryodan'a baktım.

Chester'ın sahibi kafasını salladı.

"Kimse Fiona'yı öldürmedi ama."

"O çok ezik birisiydi."

Ensemden tutan elini ittim. "Çekil yolumdan."

"Hayatta kalmak istiyorsan Barrons'u bu hastalığından kurtarırsın," dedi Lor.

"Merak etme, hayatta kalacağım."

"Senden ne kadar uzak durursa o kadar güvende olursun."

"Kitap'ı bulmamı istiyor musun istemiyor musun?"

Ryodan cevapladı. "Kitap'ın ortalıkta dolanıyor olması umurumuzda değil. Ya da duvarların yıkılmış olması. Hayat devam diyor, biz de işimize bakıyoruz."

"O zaman neden ayinin gerçekleştirilmesine yardım ediyorsunuz? V'lane Barrons'un senden ve Lor'dan diğer taşlara göz kulak olmanızı istediğini söyledi."

"Barrons'un hatırına. Ama ağzından kendisiyle ilgili tek bir söz çıkacak olursa ölürsün."

"Barrons'un sizin patronunuz olduğunu sanıyordum."

"Doğru. Burada kuralları o koyar. Ama biz yine de seni ondan alacağız."

Seni ondan alacağız. Bazen çok kalın kafalı oluyordum. "O da bunu biliyor."

"Bunu çok daha önce yapmalıydık," dedi Lor. "Kasteo o günden beri bizimle tek bir kelime konuşmadı. Boş ver dedim ona. Üzerinden bin yıl geçti dedim. Bir kadına değer mi?"

Lor ve Ryodan'ın söylediklerinin ne anlama geldiğini kavrayınca yavaş ve derin bir nefes aldım. Demek bu yüzden Barrons hiçbir soruma cevap vermiyordu ve vermeyecekti. Sorularımı cevaplayacak olursa, Kasteo'nun kadınına bin yıl önce ne yaptılarsa aynısını bana da yapacaklarını biliyordu. "Endişelenmenize gerek yok. Barrons bana hiçbir şey anlatmadı."

"Henüz," dedi Lor.

"Ama daha da önemlisi," dedim yukarıdaki Ryodan'a bakarak, "zaten ben de sormayacağım. Bir şey bilmeme

gerek yok." Söylediklerimin doğru olduğunu fark ettim. Jericho Barrons'a bir isim koymayı ve açıklama getirmeyi kafama takmıyordum artık. O neyse oydu. Hiçbir isim, hiçbir açıklama onunla ilgili bir şeyi değiştirmeyecekti. Ya da hislerimi.

"Bunu her kadın bir noktada söyledi. Sen *Mavi Sakal* masalını bilir misin?"

Elbette. Karılarından tek bir şey isterdi Mavi Sakal: Üst kattaki yasak odaya girmemelerini. O odada, o yasak odaya girdikleri için öldürdüğü karılarının cesetlerini saklardı. "Mavi Sakal'ın karılarının bir hayatı yoktu." Ryodan'ın suratına uzun uzun baktım. Bu adamların hepsi çok kontrollü, çok sert ve çok acımasızdı. "Birbirinizden ne kadar şey aldınız? Birbirinizin yüzüne bakmaktan tiksinecek kadar mı? Sizin şen biraderler bandosu ölümsüz bir Soğuk Savaşa mı dönüştü?"

Ryodan'ın bakışları sertleşti. "Yukarı geliyorsan soyun."

Şöyle bir baktım ona. "Üzerimde dar elbiseler var."

"Pazarlık yok. Hepsini çıkar. Üzerinde ne varsa."

Lor kollarını gevşetti, merdivene yaslandı ve güldü. "Kıçı çok güzel. Umarım tanga giymiştir."

Beyaz saçlı adam kahkahayı bastı.

"Daha önce kimseyi böyle soymamıştın," dedim.

"Yeni kurallar." Ryodan gülümsedi.

"Soyunmazsam..."

"Aileni göremezsin," diye lafımı kesti.

"Çırılçıplak soyunacaksam onları görmek istemem. Annem bunu asla atlatamaz."

Ryodan elindeki kısa bornozu gösterdi.

"Bunu planlamışsın." Alçak herif.

"Söyledim ya, yeni kurallar. Kraliçe buradayken çok dikkatli olamıyorum."

Bunu yapacağımı düşünmemişti. Yanılıyordu.

Sinirli hareketlerle ayakkabılarımı, bluzumu, pantalonumu, sutyenimi ve tangamı çıkardım. Sonra omuz kılıfımı takıp, hançerimi içine sokup, çırılçıplak vaziyette merdivenlerden çıkmaya başladım. Yürürken hafifçe de kırıttım, Ryodan gözlerini benden alamadı.

Yukarıya çıkınca Ryodan elindeki bornozla yanıma geldi. Arkamı dönüp Ryodan'a ve diğer muhafıza baktım. İkisi de bana bakıyordu ve artık gülmüyorlardı.

Chester'ın ikinci katı çok güzel kokuyordu. Havayı kokladım. Parfüm ve yemek? Bu katta mutfak mı vardı?

Bir duvarın arkasından gülüşerek ve konuşarak üç kadın çıktı. Ellerinde üzeri kapakla örtülü yemekler taşıyorlardı. Diğer bir panelin arkasına geçerek gözden kayboldular. Çok bozulmuştum. Bu kadınlar kapıların nasıl açılıp kapanacağını biliyordu ama ben bilmiyordum.

Ryodan elbiselerimi bana fırlattı. "Keltar'ların karıları kontrolden çıktı. Yemek pişirip, vıdı vıdı edip, gülüşüp duruyorlar. Geri zekâlılar."

Ryodan'a baktım. Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Salonun bir köşesinde elbiselerimi giyerken o çoktan cam duvarlı odalardan birine girip gözden kaybolmuştu.

Giyinip yürümeye başlayınca Lor yanıma yanaştı. Bana bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. Suratında beni çırılçıplak kırıtarak yürürken görünce oluşan ve hiç gitmeyecekmiş gibi gözüken sabit bir ifade vardı.

"Jack ve Rainey geldi." Cam ve kromdan oluşan bir arı kovanına benzeyen bu katta sola dönüp, daha önce burada olduğunu fark etmemiş olduğum bir koridora girdi. Camların üzerindeki yansımalar aynalı oda etkisi yaratıyordu. Chester'ın ikinci katı sandığımdan da genişti.

"Yerlerini değiştirmişsiniz."

"Kraliçe burada olduğu için daha iyi efsunlayabileceğimiz bir yere geçirmemiz gerekti."

Karşıda Drustan ve Dageus koridorda durmuş bir şeyle konuşuyorlardı. Durup baktım. Bu bir Fae miydi? Pek Fae'ye benzemiyordu. Neydi bu? Uzun siyah saçlı, altın yaldızlı tenli, karizmatik bir adamdı. Ne Fae'ydi ne değildi.

Yanlarına yaklaşırken Dageus'un sabırsız bir şekilde "Senden istediğimiz tek şey onun gerçekten Aoibheal olup olmadığını öğrenmen. Sen beş bin yıl boyunca onun en sevdiği adamıydın Adam. Onu hepimizden iyi tanıyorsun. Çok solgun ve bitkin hâlde. Biz onun Aoibheal olduğundan bayağı eminiz ama bunu bir de bir zamanlar onun sağ kolu olan birisinden duyarsak iyice rahatlayacağız," dediğini duydum.

"Ben ölümlüyüm, Gab hamile ve rezil bir Fae savaşında ölmek istemiyorum. Bu benim savaşım değil. Bu artık benim hayatım değil."

"Biz sadece onun Aoibheal olup olmadığını söylemeni istiyoruz. V'lane'e söyleriz seni buradan alıp..."

"O aşağılık herife burada olduğumu söylerseniz istediğiniz hiçbir şeyi yapmam. Benim İrlanda'da olduğumu kimse öğrenmemeli. Tek bir Fae bile. Anladın mı?"

"Hâlâ peşinde olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hafızaları kuvvetlidir, Kraliçeleri zor durumda ve beni de hiçbir zaman gerçekten sevmediler. Bazıları kazandan benim kadar sık içmez. Bir kere bakarım. Onun Aoibheal olup olmadığını söylerim ama sonra buradan derhâl giderim. Sonra bir daha yanıma gelmeyin."

"Darroc'u öldürme fırsatını ele geçirmiştin. Ama bunun yerine onu ölümlü yapmayı tercih ettin," dedi Dageus sakince.

Adam'ın koyu renk gözleri ışıldadı. "Birinizin beni olup bitenlerden dolayı suçlayacağını biliyordum zaten. Darroc'un yaşamasına izin verdim. İnsanlar da Hitler'in yaşamasına izin vermişti. Dünya nüfusunun üçte birinin yok olmasının sorumlusu ben değilim."

"Ölenlerin arasında hiç Keltar olmamasına şükret, yoksa senin peşine bizzat biz düşerdik."

"Beni tehdit etme İskoç. Bana boşuna *kara peri* demiyorlar. Ayrıca ortalıktan kaybolmadan önce tüm önlemlerimi almıştım. Hâlâ bilinmeyen birkaç numaram daha var. Kendi klanımı korumalıyım."

Yanlarından geçerken Adam'a baktım. Birden kafasını çevirip kısık gözlerle bana baktı. Yanlarından geçip gidene kadar beni takip etti.

"Kim bu kız?" diye sorduğunu duydum.

"Kraliçe'nin seçilmişlerinden biri galiba. Kitap'ı bulabilirmiş."

"Ya, eminim," diye mırıldandı Adam.

Omzumun üzerinden şöyle sertçe bir baktım ve arkama döndüm. Neden böyle söylediğini öğrenmek istiyordum.

Lor kolumdan tuttu. "Yürümeye devam et. Chster'da ziyaret saatleri... yani senin için ziyaret saati yok ama."

Koridorun öbür ucunda, üzerinde bir sürü harf olan camdan bir duvarın önünde durup avucuyla cama bastırdı. Kapı açılırken zeminin de harflerle kaplı olduğunu gördüm.

"Barrons'dan bıkarsan." Soğuk ifadesiyle suratıma bakıyordu. "Hayatta kaldığını varsayarak."

Şaşkınlıkla karışık alaycı bir ifadeyle Lor'a baktım. "Mucizeler hiç bitmeyecek mi? Lor'un teklifine de bakın. Şimdi bayılacağım."

"Cazibe düzüşmeye harcanandan daha fazla enerji tüketir. Ben kafama sopa yemeyi tercih ederim." Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Gözlerimi devirdim, sonra omuzlarımı dikleştirip harflerin üzerinden geçtim.

Daha doğrusu harflerin üzerinden geçmeyi denedim.

Harfler beni aynen geri attı ve binadaki bütün alarmlar aynı anda ötmeye başladı.

"Üzerimde Kitap falan yok! Beni çıplak gördünüz. Bırakın beni!"

Lor kolunu boynuma dolamış, nefesimi kesiyordu. Biraz daha sıkacak olursa oksijensizlikten bayılabilirdim.

Ryodan koşarak geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Harflerin üzerine basmış."

"Neden öyle yaptın acaba Mac?"

"Çek şu herifi üzerimden," dedim.

"Bırak onu." Barrons koridora çıkıp Ryodan'ın yanına geldi. "Hemen."

Ryodan Barrons'a baktı ve ifadelerinden bu durumu beklediklerini anladım. Bir noktada ailemi görmek isteye-

ceğimi biliyorlardı. Ryodan'ın yukarı çıkmama izin vermesinin tek nedeni beni bu teste tabi tutmaktı. Ama ne elde etmişlerdi?

"Bir şeyi değiştirmez," dedi Barrons.

"Evet," diye onayladı Ryodan.

"Neyi değiştirmez?" diye sordum.

"Efsun seni Fae olarak algılıyor," dedi Barrons.

"Ama bu imkânsız. Hepimiz Fae olmadığımı biliyoruz. Fae yediğim için böyle oluyor herhâlde."

"Sen Fae mi yedin?" Adam'ın suratında benden tiksinen bir ifade oluştu.

"Sen tanıyor musun bu kızı? Yanından geçerken sanki yabancıymış gibi bakıyordun," dedi Lor.

"Sadece içinde bir Fae'lik olduğunu biliyorum. Atalarından kalma. Kraliyet hanedanından kalma. Ama kim olduğunu bilmiyorum."

Herkes bana bakıyordu. "Konuşsanıza beyler. Hiçbiriniz insan değilsiniz. Yani belki Cian ve Drustan olabilir ama onlar da Kraliçe tarafından seçilip onun Druid'leri olarak eğitilen kişiler. Bu yüzden bana böyle yaratıkmışım gibi bakmayın. Belki *Sidhe* kâhinlerinden birisi bunu size ispat edebilir. Belli ki hepimizin yaradılışında Unseelie Kralı'nın bir parmağı var. Manastırda Fae'leri uzak tutmak için kurulan alarmlar bana hiç ötmemişti."

Yoksa ötmüş müydü? Ne zaman manastıra gitsem dikkat çekecek kadar hızlı bir şekilde bulunuyordum. Bir keresinde o sarışın kadın da *sen buraya giremezsin, bizden biri değilsin* diye koridorda yolumu kesmişti. Yani ben *Sidhe kâhini* değil miydim? Haven üyesi değil miydim? İnsan değil miydim?

"Annemle babamı görmek istiyorum," dedim sakince.

Barrons ve Ryodan bir kez daha birbirlerine baktılar, sonra Ryodan omuzlarını silkti. "Bırakın geçsin. Anne babasını da yandaki odaya getirin."

"Mac!" Jack beni görünce şaşırarak kapıdan girdiğim anda üzerime atladı. "Aman ya Rabbi, seni ne kadar özledik bebeğim!"

Babam bana kocaman sarılınca nane ve traş losyonu kokularının içinde kayboldum. Kokunun anıları harekete geçiren en güçlü kaynak olduğu söylenir. Babamın kokusunun içinde bir anda aylar öncesine dönüvermiştim.

Ben Fae değildim, Unseelie Kralı olmam da mümkün değildi. Dünyayı falan da yok etmeyecektim. Güvenli ve korunaklı bir yerde, sevgi içindeydim. Babamın küçük kızıydım. Her zaman da öyle kalacaktım.

"Babacığım!" Burnumu tişörtünün içine gömdüm. "Ve anneciğim!" Annemin omzuna yüzümü yasladım. Üçümüz birden dünyayı unutarak birbirimize sarıldık.

Geri çekilip annemle babama baktım. Jack Lane uzun boylu, yakışıklı ve her zamanki gibi iyi giyimliydi. Rainey ise kocaman gülümsüyordu.

"Süper görünüyorsunuz. Anne, hele sen!" Narin hatlı yüzünde en ufak bir üzüntü belirtisi yoktu. Gözleri parlıyordu, yüzü ışıl ışıldı.

"Ne kadar harika görünüyor değil mi?" dedi Jack annemin elini avuçlarında sıkarken. "Annen çok değişti."

"Ne oldu?"

Rainey güldü. "Fae Kraliçesi'yle cam duvarlı bir odanın içinde yaşamaktan olmalı. Bir de alt kattan sürekli gelen

müzik sesi yüzünden. Arada sırada buradan geçen çıplak insanları da unutmayalım."

Babam homurdandı.

Gülümsedim. Annemle babamın bu durumu nasıl karşıladıklarını çok merak ediyordum. Annem yoğunlaştırılmış bir tuhaflık kursu alıyordu. "Dublin'e hoş geldin," dedim ona.

"Çok da bir şey gördüğümüz yok ama." Sanki Ryodan'ın durduğu yeri tam olarak biliyormuş gibi gözleriyle camı işaret etti. "Bu aralar çıksak iyi olurdu." Tekrar bana baktı. "Yanlış anlama. Buraya ilk geldiğimizde biraz zorlandım. Baban sürekli meşguldü. Ama bir sabah sanki uykumda bütün korkularım uçup gitmiş gibi uyandım. Bir daha da asla korkmadım."

"Çünkü her şey o kadar tuhaf ki korkmaya vakit kalmıyor, değil mi?" diye sordum.

"Aynen öyle! Bugüne kadar bildiğim hiçbir şey burada geçerli değil. Buradaki olaylar benim algımın çok dışında. Ya delirecektim ya da algı biçimimi değiştirecektim. Şu an hayata karşı sizin küçüklüğünüzden beri, sen ve ablan için endişelenmeye başladığım zamanlardan beri hissetmediğim bir heyecan hissediyorum. Şimdiyse sadece seni ne zaman görebileceğimi düşünüyorum. Ve Mac, saçına bayıldım! Saçlarını biraz kısaltmışsın, çok yakışmış. Ama kilo vermişsin tatlım. Çok kilo vermişsin. Yemek yiyor musun? Pek yemiyorsun herhâlde. Yemek yesen bu kadar zayıf olmazdın. Bu sabah kahvaltıda ne yedin?"

Babama bakıp kafamı salladım. "Annem hâlâ kahvaltıda peynir kızartması ve domuz pirzolası yapıyor mu? Mutfağa girmesine izin veriyorlar mı?"

"Lor sık sık gizlice içeri sokuyor."

"Lor mu?"

"Annenin keklerine bayılıyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. Lor kek yapsın diye annemi gizli gizli mutfağa mı sokuyormuş?

"Senin Barrons da benim elmalı turtamı seviyor," dedi Rainey neşeyle.

"O benim Barrons değil, ayrıca o adam hayatta elmalı turta yemez." Barrons ve elmalı turta en az vampirler ve yavru köpekler kadar birbirine uzak iki kavramdı. İkisini bir arada düşünmek imkânsızdı.

"Ama dondurma istemiyor. Dondurmadan nefret ediyormuş."

Annem Barrons'un damak tadını benden iyi biliyordu. Tabii canavara dönüşünce yediği hayvanları saymazsak. Pençe sevmediğini biliyordum, bir de sadece içinde ilik olan kemikleri yerdi. O gün hiçbir şey yememiş olsa bile kalpleri ayırırdı.

"Ayini yakında yapacaklarını duydum," dedi Jack.

"Bu adamlar size her şeyi söylüyor mu yahu?" dedim çileden çıkarak. Anneme babama güveniyorlardı ama bana güvenmiyorlardı yani öyle mi? Ne kadar ayıptı.

"Keltar'lar konuşurken duyduk," dedi Rainey. "Karıları buraya uğruyor."

"Biz de ağızlarından biraz laf almış olabiliriz tabii." Babam göz kırptı. Keltar'ların karılarının, babamın insana kendisini dünyanın en özel ve ilginç kişisi gibi hissettiren yoğun ilgisinin aslında yaptığı sorgulamaların üzerini örten bir perde olduğunu anlaması ne kadar sürecekti acaba? Babam aslında inceden inceye onların ağzından laf alıyor,

aklına yatacak (ya da yatmayacak) ipuçları arıyordu. Bu savunmasız, silahsız kurbanların ağzından Ashford'daki ve civardaki dokuz şehirdeki tüm avukatlardan daha fazla itiraf almıştı.

"Konuşmak demişken," dedim, "size bir itirafta bulunmak istiyorum."

"Ocak ayında bizi görmeye geldin ama orada kalmadın," dedi Rainey. "Biliyoruz. Bize Alina'nın bir fotoğrafını bıraktın. Posta kutusuna bırakmış olmana çok şaşırdık. Oraya bakmak aklımızın ucundan geçmemişti. Baban posta kutusunun oradaki süt kutusundaki arı kovanına bakmasa hayatta bulamazdık."

En basit şeyleri bile akıl edemiyordum. "Yapma yahu! Hiç posta gelmiyor mu size?"

"Postaneler bir süre çalıştı ama bir sürü postacı şu boyut atlamaları sonucunda öldü ya da Unseelie'ler tarafından saldırıya uğradı. Artık hiçbiri posta dağıtmak istemiyor," dedi Jack.

"Fotoğrafı, o adamın gelip bizi kaçırdığı gün bulduk," dedi Rainey.

"Ama ben o zaman bırakmamıştım." Babama baktım. "Annemle bahçede oturup hakkımda konuştuğunuz gece gelmiştim ben."

Jack uzun uzun gözlerime baktı. "Sanırım o geceyi hatırlıyorum."

"Annemle bana hiç söylememiş olduğunuz bir sürü şey olduğunu konuşuyordunuz." Bu çok iyi ve emniyetli olmuştu. Çünkü Ryodan ve Barrons'un odanın dışında olduğunu ve konuştuğumuz her şeyi dinlediğini biliyordum. Kehanetle ilgili bilgi almak istiyordum ama onların önün-

de soramıyordum. Az önce efsunun beni kabul etmediği de düşünülürse, dünyayı yok etmeyle ilgili bir şey söyleyecek olursak ayinin dışında bırakılacağımdan korkuyordum. O ayinde olmam gerekiyordu. Bu büyük hesaplaşmayı kaçıramazdım. Benim de söyleyecek sözlerim vardı. Hem de okkalı sözlerim. Yapmam gereken tek şey Avcı'yı uçurmak ve kötü Kitap'ın yerini göstermekti.

"Evet," dedi Jack bana bakarak, "konuşuyorduk. İnsan bir şans daha bulamayacağını düşündüğü zaman keşke söyleseydim dediği şeyleri düşünüyor. Biz de seni bir daha görüp göremeyeceğimizden emin değildik."

"Ama işte buradayım," dedim neşeyle.

"Biz de seni çok özledik bebeğim," dedi Jack.

Mesajımı aldığını anladım.

Sonra hepimiz gözlerimiz dolu dolu biraz daha birbirimize sarılıp sohbet ettik. Bana Ashford'u, kimlerin ölüp kimlerin hayatta olduğunu anlattılar. Gölgeler'in şehri ele geçirmeye çalıştığını (bunu meyve sebze artıklarından anlamışlardı), sonra Gergedan-çocukların geldiğini ama annemin sözleriyle "sana düpedüz abayı yakmış ve seni koruyabilecek ve güvenli bir yerde saklayabilecek olan o yakışıklı Fae Prensi'nin," geldiğini ve şehrimizi tek başına kurtardığını söylediler.

Annemi lafını hiç sakınmadan V'lane'le ilgili övgü dolu sözler söylemesi için teşvik ettim. Bunun Barrons ve Ryodan'ı uzak tutacağını, en azından çileden çıkartacağını umuyordum.

Zaman çok hızlı bir şekilde akıp gitti. Ben farkına varamadan neredeyse yarım saat geçivermişti. Birisi dışarıdan tüm gücüyle cama vuruyor, saatin on ikiye yaklaştığını ve süremin dolduğunu bağırıyordu.

Odadan dışarı çıkarken annemle babama sarıldım ve gözlerim bir kez daha yaşla doldu. "Seni görmek için mümkün olduğunca çabuk geri geleceğim. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Acele et." Anneme sarılmış hâlde bir süre durdum, sonra babama döndüm. Babam da yanıma gelip bana uzun uzun sarıldı.

"Ben de seni seviyorum Mac." Babam kulağıma eğilip fısıldadı. "Devonshire'lı deli kadın Augusta O'Clare idi. Tellie adında bir torunu vardı. Augusta'nın dediğine göre Tellie sen ve Alina'nın ülkeden çıkması için annene yardım etmiş. Sen benim gün ışığımsın bebeğim. Seninle ilgili tek bir sorun bile yok, bunu sakın aklından çıkarma." Geri çekilip gülümseyerek bana baktı. Gözleri sevgi ve gururla parlıyordu.

Tellie. Barrons'un, hayatta olduğunu öğrendiğim günün ertesi Ryodan'la yaptığı telefon görüşmesinde bahsettiği isim buydu. Ryodan'a Tellie'nin yerini tespit edip edemediğini sormuş, araştırmaya daha fazla kişinin katılmasını söylemişti.

"Haydi git de dünyayı kurtar bebeğim."

Alt dudağım titreyerek başımı salladım. Canavarları avlayabiliyordum. Hayvana dönüşen erkeklerle seks yapabiliyordum. Gözümü kırpmadan cinayet işleyebiliyordum.

Ama babam sadece bana inanarak beni hâlâ ağlatabiliyordu.

"Bizimle yerde olmasını istemiyorum," diyordu Rowena on beş dakika sonra. "Buna hiç gerek yok. Yanımızda telsizlerimiz olacak. O sadece yukarıda uçsun, Kitap'ın yerini

tespit etsin, bizi taşlarla birlikte gereken yere konuşlandırsın, sonra da küheylanına binip fırlayıp gitsin." Bana yaşayan hiçbir *Sidhe* kâhininin bir Avcı'ya binemeyeceğini ima eden zehir gibi bir bakış attı. Hıyanetimi ispat edecek tüm delillere sahipti. "Keltar'lar ilahiler eşliğinde Kitap'ı manastıra getirecek, orada kızlarıma Kitap'ı toprağa nasıl gömeceklerini öğretecekler. Mac'in orada olmasına hiç gerek yok."

Derin derin soludum. Havada yoğun bir gerilim vardı, oksijensizlikten başım dönmeye başlamıştı. Şu anki kadar güvensizlik ve saldırganlıkla dolu bir odada daha önce hiç bulunmamıştım. Ryodan'ın herkesi soyması ve elbiselerini araması sinirleri iyice germekten başka hiçbir işe yaramamıştı. Bunu neden yaptığını biliyordum. Yeni kurallarla falan alakası yoktu. Herkesin dengesini bozmak, hiçbir şeyin, hatta kendi adamlarının bile kontrolünün en başından beri kendi elinde olmadığını göstermek istiyordu. Giyinik muhafızların önünde çırılçıplak kalmak, herkesin kendini aşırı derecede savunmasız hissetmesine neden olmuştu.

Odaya göz gezdirdim. Cam odanın doğu yönündeki duvarının önünde her tarafı dövmelerle dolu, dar pantalonlar ve tişörtler giymiş beş Keltar duruyordu.

Güney tarafındaki duvarın önünde Rowena, Kat, Jo ve üç *Sidhe* kâhini dar elbiseler içinde bekliyorlardı. Dani aralarında değildi. Rowena'nın onu getirmemiş olmasına şaşırmıştım ama Dani'nin risklerinin, faydalarından daha fazla olduğuna karar vermiş olduğunu tahmin edebiliyordum. En büyük risk beni seviyor olmasıydı.

Kuzey tarafındaki duvarda V'lane, Velvet, Dree'lia (geri verilen ağzını yerinde bir tercihle kapalı tutuyordu) ve aynı

kasttan üç Seelie içini gösteren kısa elbiseler içinde mağrur bir edayla bekliyordu. Kusursuz yüzleri kusursuz genital organlarıyla uyum içindeydi.

Barrons, Lor, Ryodan ve ben batı yönündeki, kapıya en yakın olan duvarın önünde duruyorduk.

Rowena bir Amerikan futbolu takımının defans oyuncuları gibi omuz omuza duran beş İskoç'a kaşlarını çatarak baktı. "Kitap'ı nasıl gömeceğinizi biliyorsunuz değil mi?"

İskoçlar farklı seviyelerde düşmanca ifadelerle Rowena'ya baktı.

Keltarlar kadınlardan, hele ki Rowena gibi yaşlı kadınlardan emir alacak tipte adamlar değildi. Rowena da manastırdan alınıp, gözleri bağlanarak Chester'ın üst katındaki cam odalardan birine getirildiğinden beri birazcık bile diplomatik davranmamıştı.

Sapkınlık ve kokuşmuşluk, demişti gözlerindeki bağı açtıkları anda. *Bu rezalete göz mü yumuyorsunuz? Burada insanlar ve Fae'ler yan yana. İnsanlığın yüz karaları sizi,* diye tıslamıştı Ryodan'a.

İnsanlığı s.keyim! Umurumda değilsin.

O an Rowena'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülmemek için kendimi zor tutmuştum ama şu an hiç gülecek hâlim yoktu. Rowena beni ayinin dışında bırakmaya çalışıyordu. Sanki bu odaya girmesine bile izin verilmemesi gereken bir meczupmuşum gibi davranıyordu.

"Elbette biliyoruz." Konuşan Drustan'dı, *Sinsar Dubh*'ı alıp manastıra götürecek olan Keltar. Kardeşi onu mangal gibi yüreği olan dürüst biri olarak tanımlıyordu. Buna bir an bile inanmamıştım. Kimse mangal yürekli değildir. Herkesin zaafları vardır. Ama itiraf etmeliydim ki bu gümüş

gözlü adamın görüntüsüyle tezat oluşturan tuhaf bir dinginliği vardı. Sanki eski zamanlarda bir elinde kılıcı, öbür elinde değneği İskoçya'da yaşayan bir adam olsa kendini çok daha iyi hissedermiş gibi görünüyordu. Aslında hepsi öyleydi. Christopher hariç; o Drustan'a çok benziyordu ama atalarının genetik özelliklerini taşımıyordu. Drustan'ın ise kendini hemen belli eden bir havası vardı. Ağzı iyi laf yapıyordu, sesi de yumuşak olduğu kadar derin ve buyurgandı. Diğer Keltar'lardan çok daha yumuşak bir sesle konuşuyordu ama çoğu zaman olduğu üzere hep bir ağızdan konuştuklarında duymaya çalıştığım kişi hep o oluyordu.

Christian'a bakıp hafifçe gülümsedim ama yüzündeki buz gibi ifadede en ufak bir değişiklik olmadı.

V'lane ve Keltar'lar daha dün gece LaRuhe 1247'deki dolmeni Unseelie hapishanesiyle birleştirip, onu kurtarmak için Kral'ın şatosuna zorla girmişlerdi. Aşağı yukarı on altı saattir dışarıdaydı ama Silvers'da olduğundan daha iyi görünmüyordu. Artık mermer, kobalt ve kehribar renginde değildi ama tuhaftır, bir şekilde bu renkler hâlâ hafifçe üzerinden yansıyormuş gibiydi. Saçlarına dikkatlice bakacak olursam biraz bakır rengini, hatta koyu renk at kuyruğunun içinde belli belirsiz bir iki tel altın rengini görebiliyordum ama ilk bakışta saçları fildişi rengindeydi ve sanki olduğundan daha uzundu. Dudakları pembeydi ve kafamı aniden çevirmediğim takdirde gayet de öpülebilir görünüyordu. Sonra bir anda soğuktan masmavi olduklarına ve hafifçe donduklarına yemin edebilirdim. Teni altın renkli, pürüzsüz ve dokunulabilir hâldeydi ama kafamı hızlıca çevirip ona doğru bakınca arkasından ışık vurmuş bir buz kalıbı gibi ışıldıyordu.

Gözleri de değişmişti. Bir zamanların önde gelen yalan detektörü, şimdi sanki dünyayı hepimizden farklı görüyormuş gibi bakıyordu.

Babası Christopher, Christian'ın dikkatini ona vermediğini düşününce ona uzun uzun baktı. Birinin oğlunun dikkatini ona vermediği bir an olmadığını söylemesi gerekiyordu. Christian birkaç saniyeliğine dalıp gitmiş gibi görünebilirdi ama gözlerinin içine bakarsanız etrafına her zamankinden fazla yoğunlaştığını görebilirdiniz. O kadar ki, sanki içinde tam bir konsantrasyon gerektiren bir kulak varmış gibi kıpırdamadan duruyordu. Âdeta burada değildi.

"Yalan," dedi şimdi de.

Drustan kaşlarını çatarak Christopher'a baktı. "Sana şunun çenesini kapat demiştim."

"O artık kimse için çenesini kapatmayacak," dedi Christian monoton bir sesle.

"Nasıl yalan yani?" diye sordu Rowena.

"İlahilerinin işe yarayıp yaramayacağından emin değiller. Silvan'ın kulesinde saklanan eski metinler bozulmuş. Bu yüzden doğaçlama yapmaktan başka çareleri yok."

"Biz de bu işte çok iyiyizdir. Seni çıkarmadık mı işte?" diye homurdandı Cian.

"Oraya düşmüş olmam zaten senin suçundu." Christian birden Barrons'a döndü. "Onun neden burada olduğunu bilmiyorum bile."

"O burada," dedi Barrons sakince, "çünkü Kitap'ı köşeye sıkıştırmak için gereken taşların üç tanesi onda."

"O zaman ver o taşları da s.ktir ol git."

"Periye dönüşmen benim suçum değil."

V'lane çıkıştı. "Periye değil. Fae'ye."

"Dövmelerimin yeterli koruma sağlamadığını biliyordun..."

"Ben senin dadın mıyım?"

Christopher tısladı. "Onu kontrol etmeliydin..."

"Meryem aşkına," diye parladı Rowena. "Dört bir yanım barbarlarla ve aptallarla dolmuş!"

"... ayrıca sana dövme yapmak benim işim değil. Kendi işini kendin yap. Benim işim mi..."

Drustan yumuşak bir sesle söze karıştı. "Onu kontrol etmemiz gerekirdi..."

Dageus kükredi. "Sanki insanlığa kıyak yapmışsın gibi konuşma..."

"Beni Silvers'dan çıkarmaya tenezzül etmedin. Hiç birine orada olduğumu söyledin mi ki?"

"... ama zaman ilerlemişti," dedi Drustan, "ve kimse zamanı geri alamaz."

"... sen kendin insansın," diye lafını bitirdi Dageus.

"... duvarları korumak? Ayrıca elbette kıyak yaptım. Sen tabii bana ne kadar teşekkür edildiğini bilemezsin. Ayrıca beni kendi ırkınla bir tutmazsan iyi olur İskoç."

"Of, kesin sesinizi," dedim çileden çıkarak. "Daha sonra kavga edin. Şu an yapmamız gereken işler var." Keltarlara dönüp "Doğaçlama yaptığınız kısımlardan ne kadar eminsiniz?" diye sordum.

Kavgalarını sessizce sona erdirdiler. Kimse bir süre konuşmadı. Birbirlerine tehditkar bakışlarla baktılar.

"Olabildiğince eminiz," dedi Dageus sonunda. "Bu işte yeni sayılmayız. Compact anlaşmasının yapıldığı günden beri Kraliçe'nin Druid'leri olarak görev yapıyoruz. Eski

Günler'den beri onlarla yaşıyoruz ve bütün yöntemlerini öğrendik. Daha o zamanlar büyük Tara tepesi yapılmamıştı bile. Ayrıca elimizde hâlâ bazı gizli bilgiler de var."

"Geçen sefer nasıl işe yaradıklarını gördük," dedi Barrons yumuşak bir sesle.

"Belki de destek değil köstek oluyordunuz ihtiyar," diye parladı Dageus. "Belli ki senin kendi planın var. Neymiş o?"

"Kesin!" diye bağırdı Rowena.

Gerilim iyice artmıştı.

"Barrons ve adamları üç taşı yerleştirecek." Ortalığı yeniden sakinleştirmek istiyordum.

"Taşları *Sidhe* kâhinlerime verecek," dedi Rowena sert bir şekilde. "Taşları biz yerleştireceğiz."

Barrons tek kaşını kaldırarak hayretler içinde Rowena'ya baktı. "Bunu hangi gerçeklikte yapmayı düşünüyorsun?"

"Sen bu işe karışma."

"Bana bak ihtiyar, senden hiç hoşlanmıyorum," dedi Barrons buz gibi bir sesle. "Benim yanımdayken dikkatli ol. Çok ama çok dikkatli ol."

Rowena sustu, burnunun ucuna düşen gözlüklerini düzeltti ve dudaklarını büzdü.

V'lane'e baktım. "Dördüncü taşı getirdin mi?"

V'lane, Barrons'a baktı. "O diğer üç taşı getirmiş mi?"

Barrons, V'lane'e dişlerini gösterdi.

V'lane tısladı.

Keltar'lar homurdandı.

Ve her şey bu şekilde devam etti.

Kırk beş dakika sonra, hep beraber odadan çıkarken duvarların ikisi parçalanmış, zemin çatlamıştı.

Ama planımızın ayrıntıları konusunda anlaşmıştık.

Ben şehrin üzerinde bir Avcı'yla uçacak, *Sinsar Dubh*'ın yerini tespit edecek ve aşağıdakilere telsizle bildirecektim.

Barrons, Lor, Ryodan ve V'lane dört taşla yaklaşacak, bu esnada Keltar'lar da Kitap'ın üzerini kaplayacak bağlama büyüsüne başlayacak, böylece Kitap hareket ettirilebilecekti.

Drustan Kitap'ı alacaktı.

Barrons, Rowena, Drustan, V'lane ve ben Barrons'un Hummer'ıyla manastıra gidecektik (çünkü kimse V'lane'in ya da başka bir Fae'nin Kitap'la önceden oraya gidip diğerlerini beklemesini istemiyordu).

Rowena efsunu kaldıracak, böylece bugün bu odada bulunan herkes *Sinsar Dubh*'ı hapsetmek için bin yıllar önce inşa edilen yer altı lahidine girebilecekti.

Dageus, Kitap'ın sayfalarının kapalı kalmasını sağlayacak bağlama büyüsünü bitirecek ve (eski bilgileri sayesinde) Kitap'ı kilitleyerek sonsuz bir sessizliğe boğacaktı. *En pis iş de bana kaldı,* demişti nemrut bir suratla.

Sanki bildiği bir iki şey varmış gibiydi.

Onun orada olmasına hiç gerek yok, diyerek beni protesto etmeye devam etmişti Rowena, tüm *Sidhe* kâhinleriyle birlikte gözlerinin bağlanmış olmasına rağmen delici gözlerle bana bakarak. Ryodan barını görmelerini ve arka girişi öğrenmelerini istemiyordu onların.

Senin de orada olmana hiç gerek yok ihtiyar, demişti Barrons da. *Efsunu kaldırdıktan sonra sana ihtiyacımız yok.*

Sen de gerekli değilsin.

Yani sana göre Kitap'la beraber yalnızca Dageus ve Drustan mı girsin manastıra, demiştim ben de iğneleyici bir dille.

Bardan çıkana kadar sinirden burnundan solumuştu.

Bulutlu öğleden sonraya çıkınca ürperdim. Bahar havasından eser kalmamıştı. Hava yine tüm kasvetiyle kararmış, yağan yağmurla iyice ağırlaşmıştı. Yarın gece O'Connell ve Beacon'la buluşacaktık. Ve ne şans ki, ertesi sabah güneş doğarken dünya daha güvenli bir yer olacaktı.

Bu esnada hayatımdaki tüm erkeklerden bir süre uzak durmak istiyordum. Bir kızlar gecesi yapmaya ve normalliğin konforuna ihtiyacım vardı.

V'lane'e dönüp koluna dokundum. "Rica etsem Dani'yi bulup bu akşam saat sekizde kitap dükkânına gelmesini söyleyebilir misin?"

"İsteğiniz benim için emirdir MacKayla." Gülümsedi. "Yarın plajda başbaşa bir gün geçirelim mi?"

Barrons da yanımda yürüyordu. "Mac'in yarın işi var."

"Yarın işin mi var MacKayla?"

"Benimle eski metinler üzerine çalışacak."

V'lane acıyarak bana baktı. "Ha. Eski metinler. Kitap dükkânında mükemmel bir gün yani."

"Kama Sutra'yı tercüme ediyoruz," dedi Barrons. "Uygulamalı biçimde."

Neredeyse boğulacaktım. "Gün içinde hiç ortalıkta olmazsın."

"Neden ki?" V'lane sanki masumiyet timsaliydi.

"Yarın ortalıkta olurum," dedi Barrons.

"Bütün gün mü?" diye sordum.

"Bütün gün."

"Yarın benimle plajda çıplak hâlde olacak."

"Seninle yatakta çıplak oldu mu hiç? Orgazm olduğu zaman kükrer."

"Orgazm olduğu zaman nasıl bir ses çıkardığını gayet iyi bilirim. Onu sadece öperek defalarca orgazm etmişliğim vardır."

"Onu becererek defalarca orgazm etmişliğim vardır. Hem de aylar boyunca, Fae."

"Onu hâlâ beceriyor musun?" diye mırıldandı V'lane. "Pek senin gibi kokmuyor da. Eğer öyleyse onu yeterince işaretlemiyorsun demektir. O benim gibi kokmaya başladı da. Fae gibi."

"İnanılmaz," diye arkamdan söylendiğini duydum Christian'ın.

"İkisini de yatağa mı atıyormuş?" diye sorduğunu duydum Drustan'ın.

"Ve buna göz mü yumuyorlarmış?" Dageus da hayretler içinde kalmıştı.

Bir V'lane'e bir Barrons'a baktım. "Konuştukları şeyin benle alakası bile yok."

"Yanılıyorsun." Barrons elini cebine attı ve bir cep telefonu çıkardı. "İstediğin zaman beni nasıl bulabileceğini biliyorsun."

Uzaklaşıyordu.

"Yeni kısaltmalar mı?"

Barrons gitmişti.

"Beni de nasıl bulabileceğini biliyorsun Prenses." V'lane beni tutup kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Mac, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Christian.

V'lane beni bıraktığında hafifçe sersemlemiştim. İsmi bir kez daha dilime yerleşmişti. "Biliyor musunuz?" dedim

rahatsız olarak. "İşlerime burnunu sokmasanız iyi olur. Hiçbirinize cevap vermek zorunda değilim."

Hayatımda gerçekten çok fazla testosteron vardı.

İhtiyacım olan tek şey bir kızlar gecesiydi.

III.KISIM

Arzuyla
Kasılma arasına
İktidarla
Varoluş arasına
Özle
Soy arasına
Düşer o Gölge

-T.S. ELIOT

Que sera, sera
Ne olacaksa olacak
Geleceği biz bilemeyiz

-DORIS DAY
(LIVINGSTON VE EVANS)

"BEN KÖTÜ DEĞİLİM."

"Öyleyse neden yok ediyorsun?"

"NETLEŞTİR."

"İğrenç şeyler yapıyorsun."

"AÇIKLA."

"Öldürüyorsun."

"ÖLDÜRÜLENLER BAŞKA BİR ŞEYE DÖNER."

"Evet, ölür! Yok olur."

"YOK ETMEYİ TANIMLA."

"Mahvetmek, zarar vermek, yıkmak, öldürmek."

"YARATMAYI TANIMLA."

"Oluşturmak, yoktan bir şey var etmek, ham maddeyi alıp yeni bir şey üretmek."

"HİÇBİR ŞEY DİYE BİR ŞEY YOKTUR. HER ŞEY BİR ŞEYDİR. BU HAM MADDE DEDİĞİN ŞEY NEREDEN GELİYOR? O DA SEN ONU BAŞKA BİR ŞEYE DÖNÜŞTÜRMEDEN ÖNCE BİR ŞEY DEĞİL MİYDİ?"

"Kil, bir sanatçı onu alıp güzel bir vazoya dönüştürmeden önce basit bir kil parçasıdır."

"PARÇA. GÜZEL. FİKİR. TARAFSIZ. KİL BİR ŞEYDİ. BELKİ İNSANLARIN BENİM UMURUMDA OLMAMASI GİBİ KİL DE SENİN UMURUNDA DEĞİLDİR AMA YİNE DE BUNUN KİLİN ÖZÜNÜ OLUŞTURDUĞUNU İNKAR EDEMEZSİN. KİLİ EZDİN, YOĞURDUN, ŞEKİLLENDİRDİN, BOYADIN VE SONUNDA BAŞKA BİR ŞEYE DÖNÜŞTÜRDÜN. AMACINI ONUN ÜZERİNDE

UYGULADIN. VE SEN BUNA YARATMAK MI DİYORSUN? BEN BİR VARLIĞI ALIRIM VE MOLEKÜLLERİNİ DİNLENDİRİRİM. BU YARATMAK DEĞİL MİDİR YANİ? BU VARLIK, BİR ŞEYDİ. ŞİMDİYSE BAŞKA BİR ŞEY. BİR ZAMANLAR O BİR ŞEYLER YİYORDU, ŞİMDİ BİR ŞEYLER ONU YİYOR. BU VARLIĞIN, YENİ HÂLİYLE BAŞKA BİR VARLIĞIN YAŞAMINI SÜRDÜRMESİNİ SAĞLAMADIM MI? BİR ŞEYİ YOK ETMEDEN YARATMAK MÜMKÜN MÜDÜR? KÖYLER YOK OLUR. ŞEHİRLER DOĞAR. İNANLAR ÖLÜR. GÖMÜLDÜKLERİ YERDEN YENİ BİR YAŞAM BAŞLAR. YOK ETME EYLEMİ, YETERLİ ZAMAN GEÇTİKTEN SONRA, YARATMAK DEĞİL MİDİR?"

- *SINSAR DUBH'*LA KONUŞMALAR

36

Kapıyı açtım ve BB&B'den içeri, "Mutlu yıllar!" diye neşeyle bağırdım. Dani içeri girince kafasına ponponlu bir parti şapkası taktım, şapkanin lastiğini çenesinin altından geçirdim ve eline bir parti düdüğü tutuşturdum.

"Şaka yapıyorsun herhâlde Mac, doğum günüm aylar önceydi." Utanmış görünüyordu ama gözlerindeki kıvılcımı da gördüm. "V'lane beni çağırdığını söyledi. Amma kıyak değil mi moruk? Bir Fae Prensi Mega'nın ayağına geliyor! Ne haber? Ne zamandır görmüyorum seni."

Dani'yi alıp kitap dükkânının arkasındaki parti merkezine götürdüm. Şömine yanıyor, müzik çalıyordu. Masanın üzerinde hediye paketleri duruyordu.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunların hepsi benim mi? Kimse benim için doğum günü partisi yapmamıştı."

"Patates kızartmamız, pizzamız, pastamız, kurabiyelerimiz ve şekerlerimiz var. Bütün tatlılar üç kat çikolatayla kaplı. Koltuğa yayılıp hediyelerimizi açacağız, tıka basa yemek yiyeceğiz ve film seyredeceğiz."

"Alina'yla eskiden yaptığınız gibi mi ?"

"Aynen öyle." Kolumu omzuna attım. "Ama önce bazı işlerimiz var. Otur ve burada beni bekle."

Koşa koşa içeri gittim, buzdolabından pastayı çıkardım, üzerine koyduğum on dört mumu yaktım.

Pastamla gurur duyuyordum. Üzerindeki kremasını özene bezene yapmış, bitter çikolata rendesiyle süslemiştim.

"Bir dilek tut ve mumları üfle." Pastayı Dani'nin önündeki sehpaya koydum.

Kuşkulu bir ifadeyle bir süre pastaya bakınca bir an için *ne olur pastayı tavana fırlatmasın,* diye düşünmekten kendimi alamadım. İyi bir pasta yapana kadar üç deneme yapmak zorunda kalmış ve tüm öğlen uğraşmıştım.

Dani bana baktı, gözlerini sımsıkı yumdu ve yüzünü vahşi bir kararlılıkla buruşturdu.

"Kendini çok sıkma canım. Alt tarafı bir dilek tutacaksın," diye takıldım.

Ama sanki dilek tutmaktan başka her şeyi yaparcasına dilek tuttu; yüzde yüz elli. O kadar uzun süre durdu ki vasiyetnamesini de yazıyor zannettim.

Sonra gözlerini açtı ve o kocaman sırıtışıyla bana baktı. Mumları üflerken neredeyse pastanın üzerindeki süsleri de uçuracaktı. "Mumların hepsini aynı anda söndürürsem dileklerim gerçek olur değil mi?"

"Sana daha önce kimse doğum günü pastası yapmadı mı Dani?"

Kafasını hızla sağa sola salladı.

"Bugünden itibaren her yıl Dani Mega O'Malley için en az bir doğum günü pastası yapılacaktır," diye resmen ilan ettim.

Dani neşeyle pastasını kesti ve tabaklara iki koca dilim pasta koydu. Ben de biraz kurabiye ve şeker ekledim.

"Moruk," dedi bıçağı keyifle yalarken, "önce hangi filmi seyredeceğiz?"

Dublin'e geldiğimden beri şöyle koltuğa yayılıp, kafa dinleyip her şeyi unutma fırsatı bulamamıştım.

Bu gece öyle bir geceydi. Bir lütuftu. Felekten çalman bir geceliğine yine eski Mac olmuştum. Güzel yemekler yiyor, keyifle muhabbet ediyor, hiç derdim tasam yokmuş gibi davranıyordum. Öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın zorlaştıkça kafanı dinleyecek vakit bulduğunda kendine daha iyi davranmaktı, yoksa gerektiği zamanlarda güçlü olamıyordun.

Bir yandan ben Dani'nin tombul parmaklarına siyah oje sürerken, bir yandan da bir komedi filmi izleyip karnımız ağrıyıncaya kadar güldük.

"Bu nedir?" dedim, boynundaki kolyeyi fark edince.

Yanakları pembeleşti. "Bir şey değil. Dancer verdi bana."

"Dancer da kim? Erkek arkadaşın mı var?"

Burnunu büzüştürdü. "Pek öyle sayılmaz."

"Ne sayılır peki?"

"Dancer iyi biri ama, şey yani, arkadaşım sadece."

Yemezler. Mega'nın yüzü kızarmıştı. Dancer bir arkadaştan daha fazlasıydı. "Nasıl tanıştınız?"

Huzursuzca kıpırdandı. "Filmi mi izleyeceğiz, kız gibi dedikodu mu yapacağız?"

Kumandayı alıp filmi durdurdum. "Kız gibi değil, kız kardeşler gibi. Dök bakalım eteğindeki taşları Dani. Kimmiş bu Dancer?"

"Sen bana kendi seks hayatından hiç bahsetmedin," dedi aksi aksi. "Kesin Alina'yla sürekli seks hakkında konuşuyordunuz."

Bir anda alarma geçip oturduğum yerde dikildim. "Senin bir seks hayatın mı var?"

"Yok be oğlum. Daha değil. Lafın gelişi. Kız kardeşler gibi konuşmamızı istiyorsan ahiret soruları sormaktan vazgeçmen gerek."

Derin bir nefes aldım. Dani çok hızlı büyümek zorunda bırakılmıştı. Hayatının bir kısmının yavaş yavaş, olması gerektiği gibi, güllerle ve romantizmle geçmesini istiyordum. İçinde bulunduğu dönemin coşkusuyla, bir Camaro'nın konsolu sırtına bata bata, üzerinde pek tanımadığı bir herifle değil sonsuza kadar hatırlayacağı bir şekilde olmasını. "Sana bir şeyi konuşmamızın vaktinin geldiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Hah, ders başlıyor," diye söylendi. "Moruk, kulağını aç da dinle. Bize kehanetle ilgili önemli şeylerin hepsini anlatmadılar. Epey bir kısım eksik kaldı."

Bunu bir anda tak diye söylemiş, tam da beklediği üzere beni mat etmişti.

"Sen de bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Alt dudağını büktü. "Konuya gelecektim. Ben profesyonelce konuşmak isterken salak salak şeylerden bahsedip duran sendin. Kendi kulaklarımla duydum. Bu aralar manastırda pek takılmıyorum. Uzun süre önce taşındım oradan."

Ben manastıra geri dönmüştür zannediyordum! Bir gün gelecek ben de varsayımlarda bulunmaktan vazgeçmeyi öğrenecektim. "Nerede kalıyorsun peki? Jayne'le Dublin Şatosu'nda mı?"

Kollarını gururla göğsünün üzerinde birleştirdi. "Yakaladıkları şerefsiz Fae'leri öldürmek için arada bir uğruyorum ama kendi evim var. Casa Mega diyelim."

Dani kendi başına mı yaşıyordu? Ve bir erkek arkadaşı mı vardı? "Daha yeni on dört oldun." Dehşete düşmüştüm. Erkek arkadaşı olmasında bir sorun yoktu (yani aslında nasıl biri olduğuna, kaç yaşında olduğuna ve ona layık biri olup olmadığına bağlıydı) ama kendi başına yaşama kısmının derhâl değişmesi gerekiyordu.

"Biliyorum. Zamanı çoktan gelmiş değil mi?" Yine afacan afacan sırıttı. "Farklı ruh hâllerim için birkaç değişik yerim var. İstediğimi seçiyorum. Yarış motorum bile var!" Parmaklarını salladı. "Geçenlerde çaldım bir tane. Ben bu iş için yaratılmışım."

Nezle olursa ona kim bakacaktı? Doğum kontrolünü ve zührevi hastalıkları ona kim anlatacaktı? Yaralarına kim pansuman yapacaktı? Doğru düzgün yemek yiyip yemediğini kim kontrol edecekti?

"Kehanete gelince Mac. Bize anlatmadıkları çok önemli bir şey daha var."

Annelik içgüdülerimi bir an için rafa kaldırdım. "Nereden duydun?"

"Jo söyledi."

"Jo'nun Rowena'nın sözünden hiç çıkmadığını sanıyordum."

"Galiba başka işler de çeviriyor. Ro'nun Haven'ının da bir parçası ama sanırım ikisini de sevmiyor. Ro'nun sana tüm gerçeği anlatmalarına izin vermeyeceğini söyledi. Bana da söylemiyorlar çünkü bana da güvenmiyorlar. Ama ben sana her şeyi anlatacağım."

"Anlat hadi," diye merakla sıkıştırdım.

"Kehanette daha bir sürü başka şey var, insanlarla ve olup bitecek şeylerle ilgili bir sürü detay. Diyor ki, genç yaşta ölecek kişi insan ırkına ihanet edecekmiş ve Hayvanı yaratanlarla ilişkiye girecekmiş."

Huzursuzlandım. Doğumundan bin yıl önce, Alina'nın Darroc'un ekibine katılacağı mı öngörülmüştü yani?

"Diyor ki, ölümü arzulayan, Kitap'ı ele geçirecek olan kişi (bu sen oluyorsun Mac) insan değilmiş. Tarih öncesi soylardan gelen iki kişinin bu keşmekeşi düzeltmesinin imkânı ve ihtimali yokmuş. Çünkü bunu istemeyenler varmış."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Diyor ki, yapılan şeylerin işe yarama ihtimali yaklaşık yüzde yirmiymiş; eğer bu olmazsa ikinci kehanet yüzde iki ihtimal veriyor."

"Kim yazmış yahu böyle saçma sapan kehanetleri?" dedim rahatsız olarak.

Dani kahkahayı bastı. "Moruk, ben de aynı şeyi söyledim!"

"Bana niye söylememişler? Sanki önemsiz biriymişim gibi olmuş." Böylesi daha çok hoşuma gitmişti. Zaten başımda yeteri kadar sorun vardı.

Dani omuzlarını silkti. "Ro'nun bize bir Unseelie kastı olabileceğimizi söylememesinin tek sebebi, sen bunu öğrenirsen bunun kendini gerçekleştiren bir kehanet olacağıymış. Bence her ne isen bunu bilmen gerekir,öyle değil mi? Aynaya bakarsın, kendi gözlerine bakamıyorsan kafanı çevirirsin."

"Başka ne varmış?" diye sordum. "Başka bir şey söylenmiş mi?"

"Bir de şu, ne o, alt kehanet var. Diyor ki, eğer tarih öncesi soydan gelen iki kişi öldürülürse, olaylar farklı şekilde gelişirmiş ve başarı ihtimali artarmış. Ne kadar genç yaşta öldürülürlerse o kadar iyi olurmuş."

Tüylerim diken diken oldu. Bu çok zalimceydi ve tam da benden bahsediyordu. Kim gidip de ihtimalleri insan ırkının lehine bu kadar çarpıtırdı? Doğduğumuz anda öldürülmemiş olmamamıza şaştım. Tabii doğmuş olduğumu varsayarak.

"Ben de muhtemelen bu yüzden Alina'yla evlatlık verilmiş olduğunuzu düşünüyordum. Birileri sizi daha çocuk olduğunuz için öldürmek istemedi, bu yüzden sizi yolladılar."

Elbette. Ayrıca geri dönmemiz de yasaklanmıştı. Ama Alina yurtdışında okumak için Dublin'e gitmek istemişti, babam da bizi hiçbir şeyden mahrum etmek istemezdi.

Bir kararla, küçücük bir kararla dünyanın çöküşü başlamıştı.

"Başka?" diye sıkıştırdım Dani'yi.

"Jo, Nana O'yla Ro'nun arkasından konuşmaya başladıklarını söyledi. Kitap'ın kaçtığı gece ihtiyarın manastırda olduğunu söyledi. Bir şeyler görmüş. *Sidhe* kâhinlerinin paramparça edildiğini. Bazılarının sadece ufak parçaları bulunabilmiş, bazıları ise hiç bulunamamış."

"Kitap'ın kaçtığı gece Nana orada mıymış?" Rowena Kat'la birlikte deniz kenarındaki evde onunla konuştuğumuzda bu konuyla ilgili tek kelime etmemişti. Bana Alina diye hitap etmenin, torunu Kayleigh'nin Isla'nın en iyi ar-

kadaşı ve eski bir Haven üyesi olduğunu ve bir de toprağın altında tekinsiz kıpırtılar hissettiğini söylemenin dışında pek bir şey anlatmamıştı.

Dani kafasını salladı. "Sonra ortaya çıktı. Kemikleri ona kızının ölümsüz ruhunun tehlike altında olduğunu söylemiş."

"Torunu demek istiyorsun herhâlde, Kayleigh yani."

"Kızı demek istiyorum." Dani'nin gözleri parladı. "Ro."

Ağzım açık kaldı. "Rowena Nana'nın kızı mıymış?" Sonunda başarmıştım. Rowena Kayleigh'nin annesi miydi yani? Nana O'Reilly'nin bana anlatmadığı daha neler vardı acaba?

"İhtiyar ondan nefret ediyor. Onu kabul etmiyor. Kat ve Jo, Nana uyurken evini araştırmış ve bazı şeyler bulmuş. Resimler, çocuk kitapları falan. Nana Kitap'ın kaçmasından biraz da Ro'yu sorumlu tutuyor. Kayleigh'nin ona Ro'dan habersiz yedek bir mini Haven yarattıklarını anlattığını söyledi. Hem de manastırda yaşamayan bir liderle birlikte. Adı da Tessie mi, Tellie mi ne öyle tuhaf bir şeymiş. Manastırda yaşayan Haven üyelerinin başına bir şey gelirse diye."

Başım dönmeye başlamıştı. Meğerse dünyadan haberim yokmuş. Dani'nin doğum günü kutlamasını ertelemeseymişim bunların hiçbirini öğrenemeyecekmişim. Hem Barrons'un hem babamın bahsettiği şu esrarengiz Tellie buymuş demek! Gizli Haven'ın lideriymiş. Annemin kaçmasına yardım eden kişi. Onu bulmam gerekiyordu. *Tellie'nin yerini tespit edebildiniz mi?* Barrons'un sesi kulaklarımda çınlıyordu. *Bulamadınız mı? Daha fazla adam gönder o zaman.* Belli ki Barrons bir kez daha benden önce

davranmış ve adamlarını çoktan Tellie'nin peşine takmıştı. Neden? Bu kadını nereden biliyordu? Bana söylemediği başka ne biliyordu? "Eee?"

"Senin anne, yani, sen insan olmadığına göre sanırım o da annen olamaz, senin şu Isla canlı olarak kurtulmuş. Nana O' o gece onu manastırı terk ederken görmüş. Kiminle olduğunu hayatta tahmin edemezsin!"

Artık konuşabileceğimi sanmıyordum. Rowena. İhtiyar kaltak da muhtemelen onu öldürmüştü. Annem olsun ya da olmasın, kendimi bir şekilde ona bağlı hissediyor, onu korumak istiyordum.

"Haydi, bir tahminde bulun!" Heyecandan flulaşmaya başlamıştı.

"Rowena," dedim donuk bir sesle,

"Bir daha tahmin et," dedi Dani. "Bu sefer kafayı yiyeceksin. O adamla manastıra uğramamış olsaydın Nana hayatta öğrenemezdi. Gerçi ona adam demiyor, o yaratık diyor ama."

Dani'ye boş gözlerle baktım. "Kimmiş?"

"Isla'yı *lanetlenmiş* dediği birisiyle bir arabaya binerken görmüş. Manastırdaki Haven'ın hayatta kalan tek üyesiyle yirmi küsur yıl önce arabaya binip giden adam Barrons'muş."

Dani'nin bana anlattıklarından sonra tansiyonum o kadar yükselmişti ki koltuğa kıvrılıp uyuşuk uyuşuk film seyretmemin imkânı kalmamıştı. Ayrıca bünyeme o kadar çok şeker almıştım ki Dani gibi kıpır kıpır olmuştum.

Dani ise Barrons bombasını patlattıktan sonra filme kaldığı yerden devam edip yeniden kahkahalara gömülmüştü. Ne vurdumduymaz bir çocuktu.

Oturduğum yerden boş gözlerle ekrana bakıyordum.

Barrons, Kitap yirmi küsur yıl önce manastırdan kaçarken orada olduğunu bana neden söylememişti? Isla O'Connor'ı, ablamın annesini tanıdığını benden neden saklamıştı? Hiçbir zaman annem olmayan birinden feragat edebilirdim ama ablamdan asla vazgeçemezdim. Gerçek ablam olsun olmasın, ben onu ablam olarak görüyordum. O kadar.

Barrons'un Ryodan'la telefonla konuşurken *geçen gece o kadınla ilgili öğrendiğim şeylerden sonra,* dediğini hatırladım. Deniz kenarındaki eve gittiğimiz geceyi mi kastediyordu? Nana bana onun yirmi yıl önce manastırda bıraktığı kadının aslında benim annem olduğunu söylediğinde şaşırdığım kadar şaşırmış mıydı?

Isla'yı şu Tellie denen, daha sonra Alina'yla benim Amerika'da bir aileye evlatlık olarak verilmemize yardım eden kadına mı götürmüştü? Isla manastırı canlı olarak terk ettiyse neden, nasıl ve ne zaman ölmüştü? Tellie'ye kadar gitmeyi başarabilmiş miydi yoksa kadın ona bir şey olursa çocuklarını manastırdan çıkartmayı peşinen kabul mü etmişti? Barrons'un tüm bu olup bitenlerdeki rolü neydi? Isla'yı öldürmüş müydü?

Huzursuz huzursuz kıpırdandım. Barrons pastayı görmüştü. Bir doğum günü partisi planladığımı biliyordu. Doğum günlerinden nefret ederdi. Bu akşam kesinlikle ortalıkta görünmezdi.

Tabağımdaki çikolatalı pastanın artıklarıyla oynadım. Boş gözlerle etrafa bakındım. Tavandaki duvar resmine baktım ve kaşmir şalımla oynadım. Koltuğun kenarındaki kırıntıları topladım ve tabağıma dizdim.

Rowena, Nana'nın kızıydı. Isla ve Kayleigh aslında bir arada büyümüştü. Isla, Haven'ın lideriydi. Ro'dan habersiz yeni bir Haven kurmaya gereksinim duymuşlardı. Hem de manastırın dışında. Resmi olanı Isla, gizli olanı Tellie yönetiyordu. Geçen tüm bu yıllar boyunca Kitap'ın kaçmasından annem (Isla) sorumlu tutulmuştu ama şimdi her şeyin arkasında Rowena'nın olduğu ortaya çıkmıştı.

Rowena bunca zaman suçun bizim üzerimize kalmasına göz yummuştu; önce Isla, sonra Alina, şimdi de ben.

... Tarih öncesi soylardan gelen iki kişinin bu keşmekeşi düzeltmesinin imkânı ve ihtimali yokmuş. Çünkü bunu istemeyenler varmış.

İç geçirdim. O gece Ashford'da annemle babama kulak misafiri olup da dünyayı yok edebileceğimi konuştuklarını duyduğumda kendimi suçlu hissetmiştim. Sonra Kat ve Jo bana kehaneti gösterince (şimdi öğrendiğim kısaltılmış versiyondu) aklandığımı zannetmiştim.

Ama şimdi kendimi yeniden suçlu hissediyordum. Ablamın ve benim olabildiğince genç yaşta öldürülmemizin insan ırkı için çok iyi olacağını öğrenmek beni fazlasıyla rahatsız etmişti.

Eğer yaşasaydı, Alina Darroc'u mu seçerdi acaba? Acıyla kendimden geçtiğim bir anda bu dünyayı yok etmek ve içinde Barrons'un olduğu yeni bir dünya yaratmak istemiştim. İkimiz de fena hâlde defolu muyduk yoksa? Kendi iyiliğimiz için ülkeden gizlice kaçırılmak yerine dünyanın iyiliği için sürgüne mi yollanmıştık? Hülyalı bakışlı çocuk üzerinde DÜNYA yazan kartı bu yüzden mi vermişti bana? Eğer dikkatli olmazsam dünyayı yok edebileceğim konusunda beni uyarmak için mi? Dünyaya bakmam,

görmem, onu seçmem için mi? Ayrıca kimdi bu hülyalı bakışlı çocuk?

Dublin'e ilk geldiğimde ve kendimle ilgili bazı şeylerin farkına varmaya başladığımda kendini efsanevi bir yolculuğa çıkan gönülsüz bir kahraman gibi hissetmiştim.

Şimdiyse yalnızca işleri çok fazla karıştırmamak istiyordum. Büyük sorunlar için büyük kararlar almak gerekiyordu. Daha kim olduğumdan bile emin değilken kendi muhakememe nasıl güvenecektim?

Bağdaş kurdum. Sonra tekrar oturma pozisyonuna geçtim ve saçlarımla oynamaya başladım.

"Moruk, filmi mi seyredeceksin yoksa koltuk jimnastiği mi yapacaksın?" diye söylendi Dani.

Asık bir suratla Dani'ye baktım. "Gidip bir şeyler öldürmek ister misin?"

Yüzü ışıldadı. Çikolatadan bir bıyığı olmuştu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım yahu!"

Dani'yle sırt sırta savaştığımız her an, zihnime altın harflerle kazıdığım anılar canlanıyordu.

Alina bana güvenmiş olsaydı ve birlikte savaşıyor olsaydık olaylar aynı bu şekilde gelişirdi diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Birinin senin arkanı kolladığını, bir takım olduğunuzu, birbirinizi asla yüzüstü bırakmayacağınızı, birisi düşman tarafından tutsak edildiği anda diğerinin gelip onu kurtaracağını bilmek dünyadaki en harika hislerden biriydi. Başını ne kadar büyük bir derde sokarsan sok, onun senin yanında olacağını bilmek; bunun adı sevgiydi. Acaba Alina ve ben bizi ayırmalarına, aramıza bir okyanus girmesine izin verdiğimiz için mi güçsüz kal-

mıştık? Acaba birbirimizden hiç ayrılmamış olsaydık Alina hâlâ hayatta olur muydu?

Nereden geldiğimi asla öğrenemeyecek olabilirdim ama şu andan itibaren ailemi seçebilirdim ve Dani'de bu ailenin vazgeçilmez bir üyesi olacaktı. Jack ve Rainey de zamanı gelip Dani'yle tanışınca çok seveceklerdi onu.

Yağmurun ıslattığı sokaklara fırlayıp, müthiş bir intikam duygusuyla Unseelie öldürdük. Bıçakladığım her Unseelie'yle beraber, Kral olmadığım konusunda biraz daha ikna oluyordum. Kral olsaydım herhâlde pişmanlık, suçluluk ya da herhangi bir şey hissederdim. Kral bu gölge çocuklarından vazgeçmeye hiç niyetli değildi. Bense yaratıcılara özgü bir gurur ya da sapkınca bir sevgi hissetmiyordum. Onların ölümsüz, asalak varoluşlarına bir son veriyor olmaktan ve insanların hayatını kurtarmaktan müthiş bir keyif alıyordum.

Jayne ve Muhafızlar'ının yanına koşup, onları köşeye sıkıştıran bir grubun elinden kurtardık. Yolda Lor ve Fade'i sinsi sinsi dolaşırken gördük. Sanırım çatılardan birinin üzerinde de Keltar'lardan birini gördüm ama gördüğüm kişi o kadar hızlı yok oldu ki karanlığın içinde dövmeli kollarından başka bir şey göremedim.

Güneş doğmak üzereyken Chester'ın oraya kadar ilerlemiş ve bugünlük bu kadar yeter demiştik. Sonunda uyuyabilecek kadar yorulmuştum. *Sinsar Dubh*'ın yerini tespit edeceğim gün iyice dinlenmiş vaziyette olmak istiyordum.

Bu gece her şey nihayet sona erecekti. Bu gece Kitap'ı sonsuza kadar ortadan kaldıracaktık. Sonra paramparça olmuş hayatımın parçalarını toparlayacak ve annem ve babamdan başlamak üzere her şeyi yeniden inşa etmeye

başlayacaktım. Alina'yı kimin öldürdüğünü ve benim kim olduğumu bulma çalışmalarıma devam edecektim ama önce Kitap'ı yeniden ortadan kaldırmam ve daha rahat nefes almaya başlamam gerekiyordu. Kendime, yaşamaya ve sevmeye bu geceki gibi daha fazla zaman ayıracaktım.

"Haydi kitap dükkânına geri dönelim Dani."

Cevap olarak duyduğum tek şey boğuk bir ses oldu.

Arkamı döndüm ve nefesim kesildi. Düşünmedim. Sadece fırladım ve kaltağı etkisiz hâle getirmek için ona vurdum.

Gri Kadın donmuştu ama çok geç kalmıştım.

Dehşet içinde bakakaldım. Düşüncelerim içinde kaybolduğum sırada her tarafı yara bere içindeki Gri Kadın arkadan yaklaşmış, Dani'yi gafil avlamış ve onu yemeye başlamıştı. Bütün bunlar hemen arkamda olmuştu ve ben fark etmemiştim bile!

Düşünebildiğim tek şey, *ama Gri Kadın sadece erkekleri yer* olmuştu!

Dani çırpınıp Gri Kadın'dan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Moruk, çok mu kötü durumdayım?"

Dani'ye bakınca neredeyse aklımı yitirecektim. Çok kötüydü. Öylece bakakaldım. Bu gerçek olamazdı. Bu kabul edilemezdi. Bunu yapamazdım. Dani'yi kaybedemezdim. İçimde çok vahşi ve karanlık bir şeylerin kıpırdandığını hissettim.

"Aaah, kurtar beni!" diye bağırdı Dani.

Denedim. Ama olmadı. Dani de denedi ama Gri Kadın ellerini kurbanına mengene gibi yapıştırmıştı ve bırakmaya da hiç niyetli değildi. Onu hareketsiz hâlde tutmak, *Etkisizleştirme* etkisini sağlamak için sürekli vuruyor, bir

yandan da kafamı toparlayıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. Sürekli yan gözle Dani'ye bakıyordum. Saçlarından geri kalan kısım artık kumral değildi. Kafasında kocaman kellikler ve kafa derisinde yaralar oluşmuştu. Gözleri bembeyaz suratının üzerinde iki küçük delik gibi görünüyordu. Her tarafı iltihapla kaplanmıştı ve sanki bir anda otuz kilo vermiş gibiydi.

"Bilmeliydim," dedi Dani çaresizce. "Buralarda takılır. Chester'ı sever. Ne zamandır onun peşindeydim. Herhâlde biliyormuş bunu. Of!" Gri Kadın Dani'nin ağzına dokundu.

Dani'nin dudakları çatlamıştı, kanıyordu. Dişleri her an dökülecekmiş gibi görünüyordu.

Gözlerim yaşla doldu. Gri Kadın'a vurmaya devam ettim. "Bırak onu, bırak!" diye bağırdım.

"Çok geç Mac. Öyle değil mi? Gözlerinden belli oluyor."

"Hiçbir şey için geç değil." Hançerimi çıkartıp Gri Kadın'ın gırtlağına dayadım. "Dediğimi yap Dani. Sakın hareket etme. Bu işi bana bırak. Şimdi yeniden çözeceğim onu."

"Beni öldürür!"

"Hayır. Bana güven. dayan." Gözlerimi kapadım ve zihnimi açtım. Kara plajda durdum ve karanlık sulara baktım. Çok derinlerde bir şeyler kıpırdadı, bana hoş geldin dedi ve beni muhabbetle selamladı. *Seni özlemiştim,* dedi. *Al bunları. İhtiyacın olan şeyler burada. Ama hemen geri gel, burada daha fazlası da var.* Bunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Göl yüzleşmeyi başaramadığım düşüncelerimi sakladığım kilitli kutum gibiydi. Kırılması gereken bir zincir, açılması gereken bir kapak vardı. Topladığım

harfler çatlaklardan sızıyordu. Ama bir gün gelecek ve bu karanlık güç mekânımı açmak ve derinlere bakmak zorunda kalacaktım. Kara suyun içinden kızıl harfleri topladım. Gözlerimi açtım ve harflerden birini Gri Kadın'ın kanayan yanağına, diğerini ise cüzzamlı göğsüne bastırdım.

Bekledim.

Gri Kadın çözüldüğü anda hareket etmeye çalıştı ama karanlık gölümün de vaat ettiği üzere harfler onu engelledi. Direnmeye çalıştıkça harfler daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Bunun Barrons'un bana bahsettiği, hapishane duvarlarına zımbayı ekleyen Yaratılış Şarkısı malzemesi olduğunu hatırladım. Bu zımba sayesinde Fae'ler duvarlara yüklendikçe duvarlar daha da güçlenmişti.

Gri Kadın Dani'yi bir anda bırakıp ciyak ciyak bağırarak harfleri üzerinden çıkarmaya çalıştı. Harfler belli ki onu yakıyordu. Güzel.

Dani bir kâğıt parçası gibi yere düştü. Zayıftı, bembeyazdı ve her tarafı cılk yara içindeydi.

Gri Kadın'ı tekmelemeye başladım. Tüm gücümle. Defalarca. "İyileştir onu!"

Gri Kadın yerden bana bakarak tısladı.

Kanlar damlayan yumruğumu havaya kaldırıp, üçüncü bir harfi üzerine fırlattım.

Çığlık attı ve yerde iki büklüm oldu.

"İyileştir onu dedim!"

"Imkânsız."

"Sana inanmıyorum. Onu emdin. Geri verebilirsin. Vermezsen seni cüzzamlı bedeninde hapsederim ve sana sonsuza kadar işkence yaparım. Aç olduğunu mu düşünüyorsun? Açlığın ne demek olduğunu bilmiyorsun o

zaman. Sana acının ne olduğunu öğretirim. Seni bir kutuya hapsederim ve hayatımı sana acı çektirmeye adarım. Bundan emin olabilirsin."

Öfke ve acıyla hırıldayarak, yattığı yerden kanlı ellerini Dani'nin yüzüne yapıştırdı. "Serbest geçiş!" Ağzından kanlı tükürükler fışkırdı.

"Ne?"

"Bunu yaparsam beni öldürmezsin. Seninle benim aramda, nasıl derler, bir silahsızlanma olacak. Yoldaş olacağız. Bana borçlu olacaksın."

"Canını bağışlayacağım. Hepsi bu kadar."

"Sen benim canımı almadan ben onunkini alabilirim."

"S.ktir et onu," diye bağırdı Dani. "Öldür şu kaltağı. Ona hiçbir borcun yok Mac."

Kafama takılan bir şey vardı. Bu yaptığı sanki kişisel bir saldırıydı. "Sen kadınları öldürmezsin. Neden Dani'ye saldırdın?"

"Sen benim dostumu öldürdün!" diye hırıldadı.

"Gri Adam'ı mı?"

"O benim öteki yarımdı. Şimdi ben seni üzeceğim. Al şunları üzerimden!"

"Ondan aldığın şeyi geri ver. Onu eski hâline geri döndür, ben de harfleri çıkartayım. Yoksa derine kazırım onları."

Gri Kadın kaldırımda kıvranıyordu.

"Üçe kadar sayacağım kaltak. Bir, iki..."

Zayıf, yara içindeki elini kaldırdı. "Bana ant iç. Serbest geçiş izni ver, yoksa kız ölür." Acı acı güldü. "Kaçtığımız zaman ayrı düştük. Birlikte avlanacak, birlikte beslenecektik. Kim bilir? Bu dünyada belki de sonsuza kadar genç

kalacaktık. Ama onu bir daha asla göremedim." Dudakları gerildi. "Seç. Senden usandım."

"S.ktir et onu," diye bağırdı Dani.

"Onun hayatından daha fazlasını istiyorum. Bir daha hiçbir dostuma zarar vermeyeceksin. Kimin dostum olduğunu sana açıklamak için nefesimi harcamayacağım. Eğer yemeyi düşündüğün kişinin benimle en ufak bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsan, bırak onu. Yoksa ateşkes anlaşmamız biter. Anladın mı?"

"Ne sen ne de dostum dediğin kişiler beni avlayacak. Anladın mı?"

"Ona verdiğin zarardan eser kalmayacak."

"Bana bir gün bir iyilik borcun olacak."

"Anlaştık."

"Hayır Mac!" diye bağırdı Dani.

Avucumu Gri Kadın'ın avucuna bastırdım. Elime bir iğnenin battığını ve elimin kanadığını hissettim. Böylece ant içmiş olduk.

"İyileştir onu," dedim. "Derhâl."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye söylendi Dani, belki onuncu kez.

Yanaklarına kan gelmişti, gözleri parlıyordu, kıvırcık kumral saçları eskisinden de parlak bir hâl almıştı. Hatta sanki derisinin altına ekstra bir iki kollajen katmanı eklenmişçesine kilo almış gibi görünüyordu.

"Galiba sana biraz fazladan ekledi," diye takıldım. Eklemediğinden de emin değildim. Dani ışıldıyordu, teni pürüzsüzleşmişti, gözleri öyle bir yeşil olmuştu ki bakınca insanı büyülüyordu. Yakut rengi dudakları kiraz gibi olmuştu.

"Sanırım memelerim de biraz büyüdü," dedi dudağının kenarıyla hafifçe gülümseyerek. Sonra birden ayıldı. "Beni öldürmesine izin vermeliydin, biliyorsun."

"Hayatta olmaz."

"Sense gidip o iğrenç yaratıkla aşağılık bir anlaşma yaptın."

"Yine olsa yine gözümü kırpmadan yaparım. Bir daha sorun çıkartırsa düşünürüz bunu. Hayattasın ya, önemli olan bu."

Dani serinkanlılığını koruyordu. Duygularını nadiren belli ederdi, belli ettikleri de yüzüne yerleştirdikleri ve görmenize izin verdikleri olurdu. Repertuvarında sonsuz somurtkan ve alaycı ifade vardı; bilinen tüm sırıtma ve efelenme biçimlerine sahipti. Sanırım Ölüm Bakışı'nı beşe katlayabilirdi.

Şu an ise yüzü çırılçıplaktı, apaçıktı. Gözleri katıksız bir hayranlıkla parlıyordu. "Bu hayatımın en güzel doğum günüydü! Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı," dedi şaşkınlıkla. "Annem bile..." Birden sustu, dudaklarını büzüştürdü.

"Biz bir elmanın iki yarısıyız Mega," dedim kıvırcık saçlarını okşayarak. Kitapçının arka sokağında yürüyorduk. "Seni seviyorum çocuk."

İrkildi ama yaşadığı şoku hemen tasasız bir sırıtışla örttü.

"Moruk, bana çocuk demene bile izin vereceğim. Hakikaten daha güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Umurumda olduğundan falan değil ha, sadece eskisinden de seksi olduğum zaman nasıl bir baş belası olacağımı bilmek istiyorum. Dancer da şöyle iyice bir..."

"Bije içejek güjel bi şeyler mi getirdin hıjlı kıj? Geçen şeferki şok tatlıydııı."

İrkilerek hemen hançerime davrandım. Ya bir anda karşımıza çıkıvermişlerdi ya da hiç kıpırdamadan gölgelerin içinde bekliyorlardı. Az önceki beladan kurtulduğumuz için o kadar rahatlamıştık ki, çok ihmalkar davranmış ve gafil avlanmıştık.

BB&B'nin arka kapısının önündeki çöp bidonlarının orada daha önce hiç görmediğim iki Unseelie duruyordu. Birbirlerinin tıpatıp aynıydılar. Dört kolları, dört incecik boru gibi bacakları, üçer kafaları, korkunç suratlarında düzinelerce ağızları ve iğne gibi sipsivri dişleri vardı. Ağızlarının birçoğunun kenarında daha uzun dişleri vardı ve nasıl anladığımı bilmiyorum ama bu dişleri pipet gibi kullandıklarını hemen anlamıştım.

Ablamın kemiklerinde hiç ilik kalmamıştı, içsalgı bezleri tamamen boşaltılmıştı, gözleri yok olmuştu ve omurilik sıvısı bitmişti. Otopsi görevlisi neye uğradığını şaşırmıştı.

Bense şaşırmamıştım. Artık hiçbir şeye şaşırmıyordum.

Alina'yı hangi kastın öldürdüğünü biliyordum. Etini yavaş yavaş ısırarak parçalayanların, iç sıvılarını gurme edasıyla ustaca kimlerin emdiğini.

Söylediklerini sonradan anladım.

Bize içecek güzel bir şeyler mi getirdin hızlı kız? Geçen seferki çok tatlıydı.

Dehşete kapılarak donakaldım. Belli ki aslında başka bir şey söylemek istiyorlardı. Hızlı kız Dani'ydi. Ne? Neden? Beynim allak bullak olmuştu.

Arkamdan umutlu bir ifadeyle bakıyorlardı. "O da mı bijimmmm?" Altı ağız aynı anda konuşuyordu. "Hanşerini

al da bije verrr. Öbür şarışına yaptığın gibi bunun da şilahını alll. Onu şokakta bijimle bırakkk."

Dani. Ağzımı açıyorum. Sesim çıkmıyor.

Arkamdan boğuk bir ses geliyor, hırıltılı bir nefes.

"Gitme hıjlı kıjj!" Altı ağız birden bağırıyor, bir sürü göz dimdik bana bakıyor. "Geri dön, beşle biji yinee! Şok açıjj!"

Arkamı dönüp Dani'ye bakıyorum.

Gözleri faltaşı gibi, suratı bembeyaz. Benden uzaklaşıyor.

Kılıcını çekerse her şey daha kolay olacak.

Çekmiyor.

"Kılıcını çek."

Dani kafasını sallıyor ve bir adım daha uzaklaşıyor.

"Çeksene kılıcını!"

Alt dudağını ısırarak yine kafasını sallıyor. "Olmaz. Ben daha hızlıyım. Seni öldüremem."

"Ablamı öldürdün. Beni niye öldürmüyorsun?" Zihnimdeki karanlık göl fokurdamaya başlıyor.

"Öyle değil."

"Onu bunlara getirmişsin."

Yüzü öfkeyle allak bullak oluyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, geri zekâlı! Hiçbir şey bilmiyorsun!"

Arkamdan hışırtılar, şakır şukur sesler geliyor. Arkama dönüyorum. Ablamı öldüren yaratıklar bir an dikkatimin dağılmasından faydalanıyorlar ve gitmeye çalışıyorlar.

Hayatta bırakmam. Ben bunun için yaşıyordum. Bu an için. İntikam için. Önce bunlar, sonra Dani.

Ablamın adını haykırarak üstlerine atlıyorum.

Kesiyorum, biçiyorum, parçalıyorum.

Önce hançerimle, sonra çıplak ellerimle.

Barrons'un hayvan hâli gibi üzerlerine yığılıyorum. Ablam sokağın ortasında, üzerinde çalışan üç canavarın arasında ölmüştü. Şimdi anlıyorum ki, hızlı bir ölüm olmamış. Gözümün önüne dudakları acıdan bembeyaz olmuş, öleceğini bildiği için kaldırıma bir ipucu bırakmaya çalışırkenki hâli geliyor. Geleceğimi umarak, geleceğimden korkarak. Onun başarısız olduğu şeyi benim başaracağıma inanarak. Tanrım, onu ne kadar özledim! Nefret beni tüketiyor. Kendimi intikamın kollarına bırakıyorum, intikamı kucaklıyorum, intikamın ta kendisi oluyorum.

İşim bittiğinde yumruğumdan daha büyük bir parça kalmıyor geriye.

Titriyorum, soluk soluğayım, her tarafımda et ve beyin parçaları var.

Beşle biji yineee, demişlerdi.

İki büklüm oluyorum ve kusarak kaldırıma düşüyorum. Öğüre öğüre kusuyorum, öğürdükçe kulaklarım çınlıyor, gözlerim yanıyor.

Dani'nin gittiğini anlamak için arkama bakmama gerek yok.

Sonunda Dublin'e neden geldiğimi anladım.

Ablamı kimin öldürdüğünü biliyorum.

Kardeşim olarak görmeye başladığım kız.

Buz gibi kaldırımın üzerinde kıvrılıyorum ve ağlıyorum.

37

Duştan çıkarken aynada kendimi gördüm. Hiç güzel değildim.

Dublin'de olduğum sürede, yaşadığım onca korkunç olaya rağmen bu ifadeyi yüzümde hiç görmemiştim.

Lanetlenmiş gibi görünüyorum. Lanet en iyi, gözlerden okunur.

Kendimi lanetlenmiş hissediyorum.

Buraya intikam için gelmiştim. Ellerimi lavaboya dayayıp aynaya iyice yaklaşıyorum. Kendime uzun uzun bakıyorum.

Orada, yüzümün arkasında kim var? On dört yaşındaki, sevdiğim bir kızı gözünü kırpmadan öldürebilecek bir Kral mı? Eskiden sevdiğim yani. Şu an ondan nefret ediyorum. O kız ablamı alıp bir sokağa götürdü, canavarlara verdi. Canavarlar da onu paramparça etti.

Neden gibi şeyleri düşünemiyorum bile. Artık pek önemi yok sanki. Yapmış işte. Babamın da dediği gibi, *res ipsa loquitur.* Yani, *durumdan da anlaşılacağı üzere.*

Saçımı kurutmaya ya da makyaj yapmaya mecalim yok. Giyinip, ayaklarımı sürüye sürüye merdivenlerden inip, oturma odasındaki koltuğa külçe gibi bırakıyorum kendimi. Kurşuni gökyüzünde şimşekler çakıyor. O kadar şiddetli bir yağmur yağıyor ki, öğle saatleri olmasına rağmen hava kapkaranlık. Şimşek çakıyor.

Çok şey kaybettim. Çok az şey kazandım.

Kazandıklarım sütununda Dani vardı.

Alina'yı kimin öldürdüğünü öğrenmek acımı depreştirmişti. Her şey bir kez daha gözlerimin önüne gelmişti. Kendi kendime Alina'nın hemen öldüğünü, ona her ne olduysa öldükten sonra olduğunu telkin etmiştim. Şimdi daha iyi anlıyordum. Onlar Alina'nın içini yavaş yavaş boşaltırken, o kaldırıma benim için bir ipucu bırakmaya çalışıyordu. Oturduğum yerde Alina'nın çektiği acıları düşünerek kendime işkence ettim. Sanki böylece kendime işkence etmenin yanında faydalı bir iş yapabilirmişim gibi.

Sehpanın üzerindeki yarısı yenmiş pasta dalga geçerek bana bakıyordu. Açılmamış hediye paketleri öylece duruyordu. Ablamın katili için pasta yapmıştım. Hediyeler almıştım. Tırnaklarına oje sürmüştüm. Onunla oturup film seyretmiştim. Ben ne biçim bir canavardım? Nasıl bu kadar kör olabilirdim? Bugüne kadar hiç fark etmediğim ipuçları mı vardı? Ağzından bir şey kaçırmış mıydı hiç? Alina'yla ilgili bana söylememesi gerekirken söylediği ama benim dikkatimden kaçan bir şey olabilir miydi?

Başımı ellerimin arasına aldım, şakaklarımı ovuşturdum, saçlarımı çekiştirdim.

Günlük sayfaları!

"Alina'nın günlüğü Dani'deydi," dedim. Kısa bir süre gördüğüm günlük sayfaları bana pek bir şey ifade etmemişti. Çok bir şey anlamamıştım ve bu sayfalar zaten en tuhaf anlarda karşıma çıkmıştı. Mesela Dani'nin bana postamı getirdiği gün gibi. Sayfalar tam da Rowena'nın kullanacağı tip kalın, kaliteli bir zarfın içindeydi.

Ama bu sayfaları bana neden vermiş olabilirdi ki? Bu sayfalarda yalnızca...

"Alina'nın beni ne kadar çok sevdiği yazıyordu." Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Kapının üzerindeki zil şıngırdadı.

Oturduğum yerde hafifçe doğrulup bekledim. Günün bu saatinde kim gelmiş olabilirdi ki?

Kaslarım gerildi, meraktan midem karıncalandı. Koltuğa sırtımı yeniden yasladım.

Bu tepkiyi yalnızca tek bir kişiye verirdim. Jericho Barrons.

Keder ve öfkeye gark olmuş, hayattan nefret eder hâldeydim. Ama yine de ayağa kalkıp, derhâl soyunup onunla buracıkta sevişmek istiyordum. Benim varlığım bundan mı ibaretti? *"Düşünüyorum, öyleyse varım,"* sözü benim için geçerli değildi. Ben onun yerine, *Varım, öyleyse Jericho Barrons'la düzüşmek istiyorum,* diyordum.

"Arka sokak biraz pislenmiş Bayan Lane." Sesi dolapların arasında yankılanarak kendinden önce geldi.

İstediğim kadar pislenmemişti. Keşke o Unseelie piçleri şu an yaşıyor olsaydı da onları baştan bir daha öldürebilseydim. Yapmam gereken şeyi nasıl yapacaktım?

Belki Dani'yi alıp sokaktaki canavarlara verebilirdim. Seyretmesi hiç kolay olmazdı ama karanlık, durgun gö-

lüm kıpırdanıyor, fısıldıyor, her türlü yardımı teklif ediyordu. Çocuğu yakalayabilecek enerjimin de fazlasıyla olduğunu biliyordum. İstediğim her şeyi yapabilecek gibi hissediyordum kendimi. İçimde çok soğuk bir şey vardı. Her zaman olmuştu. Şimdi bunu kucaklamak istiyordum. İçimde lanetli hiçbir şey kalmayana kadar kanımı ve tüm duygularımı dondurmasına izin vermek istiyordum çünkü içimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Yağmur temizler."

"Kapının önünde pislik olmasından hiç hoş..."

"Jericho." Bu bir rica, ağıt ve takdisti.

Barrons ismini söylediğim an sustu. En son kitaplığın yanında belirdi ve bana baktı. "Bunu istediğin zaman söyleyebilirsin Mac. Özellikle de çıplakken ve ben senin üzerindeyken." Bana baktığını, neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Kendimi anlayamıyordum. Bana şu an sataşmaması için rica etmiştim. Şu an iğneleyici sözlere hiç ihtiyacım yoktu. Ağıt acımı paylaşmak içindi çünkü Barrons'un acıyı algılayabileceğini biliyordum. Takdis ise açıklayamadığım kısımdı. Sanki Barrons benim için kutsal biriymiş gibi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Barrons annem olduğu söylenen kadın Kitap'ın kaçtığı gece manastırı terk ederken onun yanındaydı ve bunu bana hiçbir zaman söylememişti. Ona nasıl saygı gösterebilirdim? Onunla yüzleşecek enerjim yoktu. Alina'yı Dani'nin öldürdüğünü öğrenince patlak bir balon gibi öylece kalakalmıştım.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?" dedi Barrons uzun bir sessizlikten sonra.

"Alina'yı kimin öldürdüğünü öğrendim."

"Ah." Tek bir kelimeyle birçok insanın paragraflar boyunca anlatamayacağı kadar çok şey söylemişti. "Emin misin?"

"Çok net."

Bekledi. Hiçbir şey sormadı. Birden zaten hiç sormayacağını anladım. Bu onun varoluşunun bir parçasıydı. Barrons hissederdi; ve en güçlü şekilde hissettiği zamanlarda en az konuşur, en az soruyu sorardı. Ona daha fazla bir şey anlatıp anlatmayacağımı beklerken vücudunda oluşan gerilimi oturduğum yerden bile görebiliyordum. Eğer bir şey anlatmazsam dükkânın içinde yürümeye devam edecek ve geldiği gibi sessizce gidecekti.

Ama konuşursam? Ya benimle sevişmesini istersem? Düzüşmesini değil, sevişmesini.

"Dani'ymiş."

O kadar uzun süre sustu ki beni duymadığını zannettim. Sonra tuhaf bir ses çıkararak çok uzun bir soluk verdi. "Mac, üzgünüm."

Barrons'a baktım. "Ne yapacağım?" Sesimin çatladığını duyunca şaşırdım.

"Daha bir şey yapmadın mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Acı acı güldüm, neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım. "Bunu hiç öğrenmemiş gibi yapmak ve böyle bir şey hiç olmamış gibi hayatıma devam etmek."

"O zaman öyle yap."

Kafamı kaldırdım ve duyduklarıma inanamayarak ona baktım. "Ne? Büyük intikam savaşçısı Barrons benden affetmemi ve unutmamı mı istiyor? Sen asla affetmezsin. Sen asla kavgadan kaçmazsın."

"Kavgayı severim. Sen de bazen. Ama bu durumda pek öyle gözükmüyor."

"Öyle demek istemedim, yani, şey... Tanrım, her şey çok karışık!"

"Hayat çok karışık. Kusurlu. Bombok. Ne düşünüyorsun peki Dani hakkında?"

"Ben..." Kendimi Barrons'un sorularını cevaplayan bir hain gibi hissediyordum.

"Başka bir şekilde sorayım: Alina'yı öldürdüğünü öğrenmeden önce Dani hakkında ne düşünüyordun?"

"...onu seviyordum," diye fısıldadım.

"Sevginin öyle bir anda yok olup gittiğini mi düşünüyorsun? Acı veya rahatsızlık verdiği anda, sanki daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişsin gibi aniden bitiveren bir şey midir sevgi?"

Suratına baktım. Jericho Barrons sevgiden ne anlardı ki?

"Keşke öyle olsaydı. Keşke öyle kolayca kurtulunabilen bir şey olsaydı. Ama sevgi musluk gibi bir şey değildir. Sevgi gürül gürül akan bir nehirdir. Onu yalnızca bir doğal felaket ya da bir set engelleyebilir. Onlar da yalnızca yönünü değiştirir. Her ikisi de çok aşırı şeylerdir ve zaten araziyi öyle bir değiştirir ki sonunda neden böyle bir şey yaptım ben diye kalakalırsın. Koca arazide yönünü tayin edebileceğin hiçbir işaret kalmaz. Sadece hayatına yeni bir yön çizerek hayatta kalabilirsin. Onu dün seviyorduysan, bugün de seviyorsundur. Seni mahvedecek bir şey yapmış olabilir ama onu yarın da seveceksindir."

"O benim ablamı öldürdü!"

"Kasten mi? Kininden mi? Zalimliğinden mi? Güce düşkün olduğu için mi?"

"Nereden bileyim?"

"Onu seviyorsun," dedi katı bir şekilde. "Demek ki onu tanıyorsun. Birini sevdiğin zaman onun içini görürsün. Kalbini dinle. Dani öyle birisi mi?"

Jericho Barrons bana kalbimi dinlememi söylüyordu. Bakalım hayat bana daha neler gösterecekti?

"Belki de bunu yapmasını birisi söylemiştir ona."

"Onun daha iyi bilmesi gerekirdi!"

"İnsanlar çocuk gibidir, bu yüzden çocuk gibi davranır."

"Yaptığı şeye bir mazeret mi bulmaya çalışıyorsun?" diye bağırdım.

"Bunun bir mazereti olamaz. Ben sadece göstermemi istediğin şeyi gösteriyorum. Tanıştığınız günden itibaren nasıl davranmıştı Dani sana?"

Bu sözleri söylemek bile canımı acıtıyordu. "Uzun süredir arayıp da bulamadığı ablasıymışım gibi."

"Sana sadık mıydı? Başkalarına karşı senin yanında mı duruyordu?"

Başımı sallayarak onayladım. Darroc'la ilişkimin olduğunu düşündüğü zamanlarda bile yanımda olmuştu. Beni cehenneme kadar takip etmişti.

"Senin Alina'nın kız kardeşi olduğunu biliyor olmalıydı."

"Evet."

"Seni görmek için yanına gelmek her seferinde içini yakıyordu herhâlde."

Ona abla kardeş gibi olduğumuzu söylemiştim. Ve demiştim ki, *abla kardeşler birbirlerinin her şeyini affeder.* Bunu söyledikten sonra, o farkında değilken aynadan yüzünü görmüştüm. Buz gibi bir ifadesi vardı. Neden öyle

olduğunu şimdi anlıyorum. Çünkü *Yemezler. Mac öğrendiği zaman beni öldürecek,* diye düşünüyordu. Ama yine de yanıma gelmeye devam etmişti. O Unseelie'leri öldürüp kanıtları ortadan kaldırmamış olduğunu düşündükçe şaşırıp kalıyordum.

Barrons bir süre sustu, sonra "Alina'yı gerçekten o mu öldürmüş? Kendi elleriyle mi? Silah kullanmış mı?"

"Neden soruyorsun?"

"Her şeyin bir derecesi var."

"Bazı öldürme biçimleri daha mı iyidir yani?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Ölüm ölümdür!"

"Katılıyorum. Ama öldürmek her zaman cinayet demek değildir."

"Onu alıp öldürüleceğini bildiği bir yere götürmüş."

"Yani onu öldürdüğünden emin değilsin."

Barrons'a dün gece olanları, Unseelie'lerin söylediklerini, Alina'nın cesedinin nasıl göründüğünü, Dani'nin nasıl ortadan kaybolduğunu anlattım.

Sözlerim bitince sessizce başını salladı.

"Ne yapayım peki ben şimdi?"

"Benden bir tavsiye mi istiyorsun?"

Kendimi alaycı bir yoruma hazırladım. "Beni sakın bozum etme olur mu? Çok kötü bir gece geçirdim."

"Öyle yapmayacaktım." Önümde yere çömeldi ve gözlerime baktı. "Bu seferki seni gerçekten üzmüş. Başına gelen diğer şeylerden çok daha fazla hem de. *Pri-ya* hâline gelmekten bile."

Omuzlarımı silktim. "Hiç durmadan, utanmadan, sıkılmadan seks yapmak zorunda kalmıştım o zaman.

Dalga mı geçiyorsun. Bununla kıyaslandığında o büyük bir keyifti."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ama duyularının tamamıyla tekrar etmek istemeyeceğin bir şeydi."

"Şeydi..." Düşüncelerimi ifade edecek uygun sözcükleri aradım.

Barrons kıpırdamadan beni bekliyordu.

"Cadılar Bayramı gibiydi. İnsanların ayaklandığı. Her yeri yağmaladığı. Manyakça şeyler yaptığı."

"Yani *Pri-ya* bir tür kendinden geçişti öyle mi?"

Başımı salladım. "Peki ne yapayım ben şimdi?"

"Çek şu lanet olası..." Sessiz bir öfkeyle dişlerini gösterdi, sonra kafasını çevirdi. Tekrar bana döndüğünde yüzünde yeniden o medeniyet maskesi vardı. "Birlikte yaşayacağın şeyi kendin seçersin. Neyle yaşamayacağını da. Yapacağın şey budur."

"Yani onu öldürme düşüncesiyle yaşayabilirim mi diyosun? Onu öldürmezsem kendime tahammül edebilir miyim?"

"Onsuz yaşayabilir misin demek istiyorum. Onu öldürürsen öbür dünyaya yollamış olursun. Dani diye birisi kalmaz ortada. On dört yaşında yok olup gitmiş olur. Bir şansı vardı, kullanamadı, kendi kaybetti. Onun hakimi, jürisi, celladı olmaya hazır mısın?"

Yutkunarak başımı önüme eğdim. Arkasına saklanmak ve bir daha asla ortaya çıkmamak istercesine saçlarımı suratımın önüne düşürdüm. "Yani kendimi sevmeyeceğimi söylemek istiyorsun."

"Bence bununla başa çıkabilirsin. Neyi nereye koyacağını biliyorsun. Nasıl çalıştığını gördüm. Nasıl öldürdüğü-

nü gördüm. Bence O'Bannion ve adamları, senin için en zor olanıydı çünkü onlar öldürdüğün ilk insanlardı. Fakat daha sonra elin alıştı. Ama bu bilinçli bir öldürme olacak. Önceden planlanmış. Böylesi farklı nefes almana neden olur. Böyle bir denizde yüzebilmek için solungaçlarının olması gerek."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Onu öldürmemi mi söylüyorsun?"

"Bazı eylemler seni iyi yönde değiştirir. Bazıları ise kötü yönde. Hangisi olduğundan emin ol ve bir şey yapmadan önce bunu kabullen. Dani için ölüm geri dönüşsüz bir şey."

"Sen olsan onu öldürür müsün?"

Bu sorunun rahatsız ettiğini anlayabiliyordum ama nedenini bilmiyordum.

Gergin bir bekleyişten sonra "Eğer istediğin buysa, evet. Onu senin için öldürürüm," dedi.

"Hayır, onu benim için öldürür müsün demedim. Sen benim yerimde olsan öldürür müydün demek istemiştim."

"Ben senin yerinde değilim ki ama."

"Bana ne yapacağımı söylemeyeceksin değil mi?" Bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum. Bu işin sorumluluğunu üstlenmek istemiyordum. Olup bitenlerden hoşlanmazsam suçlayabileceğim birinin olmasını istiyordum.

"Sana bundan çok daha fazla saygı duyuyorum."

Neredeyse koltuktan düşecektim. Saçlarımı aralayıp Barrons'a baktım ama artık karşımda değildi. Kalkıp gitmişti.

"Konuşuyorduk ama."

"Az önce sana bir tavsiyede bulunmamı istedin. Beni can kulağıyla dinliyor musun? Öyleyse evet, konuşuyoruz.

Bunun farkında olmadığını görebiliyorum. Zaten bana karşı genellikle böyle düşmanca tavırların vardır..."

"Öyle mi? Sen bana hep düşmanca davranırsın..."

"İşte yine başladık. Sen sinirleniyorsun, benim tüylerim diken diken oluyor. Lanet olsun yahu, dişlerimin çıktığını hissediyorum. Sana bir şey söyleyeyim mi Bayan Lane?" dedi yumuşak bir sesle, "benimle konuşmak istediğin zaman, dışarıdan bakıp da benimle düzüşmek istediğin zamanki meseleleri bir kenara bırak, içeri gir, bakalım ne göreceksin. Belki gördüğün şey hoşuna gider."

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

"Bekle! Dani konusunda ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum."

"Öyleyse şimdilik cevabın bu kadar." Kapıda durdu, arkasına dönüp bana baktı. "Gerçekleri daha ne kadar görmezden geleceksin?"

"Görmezden gelmekten bahseden kim?"

Kapıya dayandı ve kollarını kavuşturdu. "Daha fazla beklemeyeceğim. Bu senin son şansın."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Ne diyordu? Barrons beni böylece bırakıp çekip gidecek miydi? Beni. Beni asla bırakmamıştı. Beni hayatta tutan daima o olmuştu. Beni isteyen. Ben hep bunlara güvenmiştim.

"İnsanlar gözleri kararınca her zaman yapmak isteyip de bastırdıkları, sonuçlarından korktukları için yapamadıkları şeyleri yaparlar. Başkalarının onların hakkında düşüneceklerinden korkarlar. İçlrindeki şeylerle yüzleşmekten korkarlar. Ya da sadece onları yöneten toplum tarafından cezalandırılmaktan çekinirler. Sen artık insanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamıyorsun. Seni kimse

cezalandırmayacak. O zaman sorum şu: Neden hâlâ benden korkuyorsun? Neden kafandaki soru işaretlerinden kurtulmuyorsun?"

Barrons'a baktım.

"Senin sen olduğun hâlini istiyorum. Ama gerçekleri böyle görmezden geldiğin sürece yanıldığımı düşüneceğim. Aslında sende olmayan şeyleri gördüğümü."

Yumruklarımı sıktım ve protestomu kendime sakladım. Kafamı çok karıştırmıştı. *Yanılmadın. O kadın benim işte,* diye bağırmak istedim. İyice rezil olmadan bu işe bir son vermek ve şeytan ruhumu daha fazla ele geçirmeden kaçıp gitmek istedim.

"O bodrumda saflık vardı. Ben öyle yaşarım. Bir zamanlar senin de öyle yaşadığını düşünmüştüm."

Öyle yaşadım demek istedim. Öyle yaşıyorum.

"Bazı şeyler kutsaldır. Sen öyle değillermiş gibi davranana dek. Sonra onları kaybedersin."

Kapı sessizce kapandı.

38

"İyi misin Mac?" Kat'in sesi çok endişeliydi. "Pek iyi görünmüyorsun."

Zorla gülümsedim. "İyiyim. Biraz heyecanlıyım o kadar. Her şeyin iyi gitmesini ve bu işin bir an önce hallolmasını istiyorum. Sen nasılsın?"

Kat gülümsedi ama gözleri pek gülmüyordu. Duygusal telepati yeteneği olduğunu hatırladığımda ise artık çok geçti. Kafamın nasıl allak bullak olduğunu hissedebiliyordu.

Önce Dani tarafından, sonra da beni sonsuza kadar beklemeyeceğini söyleyen Barrons tarafından fena hâlde ihanete uğramış gibi hissediyordum. Anlamadığım şeyler yüzünden de utanç içindeydim. Ama bu Barrons'un öldüğüne inandığım, sonra aslında hayatta olduğunu öğrendiğim ve bunun ablamla ilgisi olduğunu anladığım günden beri böyleydi. Hayır, aslında çok daha önceden, *Pri-ya* hâlinden çıktığımdan beri böyleydi. İç geçirdim. Ne zamandan beri böyle olduğumu tam olarak kestiremiyordum.

"Dün gece Alina'yı öldüren Unseelie'leri buldum," dedim Kat'e. Bunu söylersem yakamdan düşeceğini umuyordum.

Bakışlarındaki keskin ifade yumuşadı. "İntikamını aldın mı peki?"

Konuşmayı göze alamayarak başımı salladım.

"Ama belli ki zannettiğin gibi bu senin acını hafifletmemiş." Bir süre sustu. "Duvarlar yıkıldığında Rowena bize Unseelie eti yemeyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı. Shades de iki kardeşimi birden kaybettim. O günden beri onlarca Unseelie öldürdüm. Ama bu hiçbir zaman kendimi iyi hissetmemi sağlamadı. Keşke intikam onları geri getirebilseydi, ama getirmiyor işte. Sadece birkaç yeni ceset oluyor, o kadar."

"Her zamanki gibi bilgesin Kat." Gülümsedim. Ama öfkeden içim içime sığmıyordu.

Ben bilgelik istemiyordum. Kan istiyordum. Kemik kırmak istiyordum. Yok etmek. Karanlık gölümde dün gece dalgalar köpürmüştü, üzerinde kapkara sert bir rüzgâr esiyordu.

Buradayım, diyordu karanlık gölüm. *Kullan beni. Ne bekliyorsun?*

Verecek hiçbir cevabım yoktu.

Saatime baka baka O'Connell ve Beacon'a doğru yürümeye devam ettim. Saat dokuza on vardı. Kat de birkaç sokaktır benimle yürüyordu.

"Jo nerede?"

"Yediği yemekten zehirlenmiş. Tarihi geçmiş fasulye konservesi yemiş. Dani'yi getirmeyi düşündüm ama ortalarda yoktu. Onun yerine Sophie'yi getirdim."

Dani'nin ismini duymak beni fazlasıyla sarsmıştı. Kat dikkatle bana baktı. Omuzlarımı dikleştirdim ve yürümeye devam ettim. Yol ağzına V'lane ve Seelie'leri, yolun öbür tarafında da Rowena ve *Sidhe* kâhinleri bekliyordu.

Rowena'yı görünce karanlık gölüm kabardı ve fokurdamaya başladı: *Bu işi Dani'nin yaptığını bilmediğini mi sanıyorsun? O her şeyi biliyor. Bunu yapmasını o mu söyledi?* Çenemi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım.

Kişisel intikamlarımla daha sonra ilgilenecektim. Öncesinde halletmem gereken işler vardı. Eğer Unseelie Kralıysam, Kitap'ı bir an önce ortadan kaldırmam gerekiyordu. Eğer Unseelie Kralı değildiysem, yine Kitap'ı ortadan kaldırmam gerekiyordu çünü her nedense sürekli benim ve sevdiklerimin peşindeydi. Kitap serbest olduğu sürece ailem ve ben asla güvende olmayacaktık.

Yapmam gereken tek şey üzerime düşen görevi yerine getirmekti. Barrons'un katkısıyla getirilen, ehlileştirilen ve kontrol altına alınan Avcı'yla şehrin üzerinde uçacak ve aşağıdakilerin Kitap'ı köşeye kıstırmasına yardım edecektim. Kitap ele geçtikten sonra aşağıdakilere katılacaktım.

Tedbiri elden bırakmamak için aşağıdakilerle mesafemi korumayı planlıyordum. Hayatımda daha fazla sürpriz istemiyordum.

Vücudum cinsel bir şeylerin varlığıyla gerilmişti.

"Mac," dedi Ryodan sakince, yanımdan geçerken bana hafifçe dokunarak.

Cinsel gerilim acı verecek kadar yükselmişti. Barrons'un da arkamda olduğunu biliyordum. Onun da geçip gitmesini bekledim.

Kat geçti, Lor geçti, hepsi birden yol ağzında buluştu. Bense hâlâ duruyor, Barrons'un arkamdan çekilmesini bekliyordum.

Sonra ense köküme dokundu, popomda sertliğini hissettim. Sertçe soludum ve ona yaslandım. Dudaklarımı ona yönelttim.

Gitmişti.

Yutkundum. Öğleden beri, onu kaybedebileceğimi söylediği andan beri görmemiştim onu.

"Bayan Lane," dedi sakince.

"Barrons."

"Avcı birazdan inecek." Yukarı baktı. "Üç, iki, şimdi."

Avcı kanatlarından siyah buz kristalleri saçarak yol ağzına kondu. Yere konarken yumuşak bir nefes verdi, kafasını eğdi ve ateşli gözlerle bana baktı. Bu işe zorlandığı için fena hâlde öfkeliydi. Çektiği acıyı zihnimde canlandırmaya çalıştım. Öfkeden kuduruyor, Barrons'un gizemli harfleri ve büyüleriyle yarattığı kafesin parmaklıklarını zorluyordu.

"İyi avlar," dedi Barrons.

"Barrons, ben..."

"Şimdi sırası değil."

"İkiniz orada tüm gece gözlerinizle düzüşecek misiniz yoksa işimize bakalım mı?" dedi Christian.

Keltar'lar da gelmişti. Christopher, Drustan, Dageus ve Cian yandaki sokağın başında görünmüştü.

"Atına bin ve uç kızım. Ama unutma," dedi Rowena parmağını sallayıp beni uyararak, "seni izliyoruz."

Rowena'nın neden ısrarla benim bir tehdit olduğumu düşündüğünü artık bilmeme rağmen (çünkü Dani

bana gerçek kehaneti anlatmıştı) zamanı gelince onu öldüreceğim düşüncesiyle kendimi avutuyordum.

Bu Avcı, Barrons'un geçen sefer *büyülediği* Avcı'dan daha büyüktü. Üzerine binmem için Barrons'un, Lor'un ve Ryodan'ın yardım etmesi gerekti. Yanımda eldiven getirmeyi ve üzerime kalın bir şeyler giymeyi akıl ettiğim için memnundum. Kükürt saçan bir buz dağının üzerine oturuyor gibiydim.

Avcı'nın buzla kaplı kanatlarının arasına oturunca etrafıma bakındım.

Başlıyorduk.

Sinsar Dubh'ı alt edeceğimiz gün gelip çatmıştı.

Dünkü toplantıda kimse şu soruyu sormamıştı: *Sonra ne olacak?*

Rowena şunu söylememişti: *Seelie'lerin Kitap'a yaklaşması yasak! Onu muhafaza etmek bizim görevimiz ve onu sonsuza kadar biz gözetim altında tutacağız.*

Zaten buna kimse inanmazdı. Kitap'ı zaten bir kez ellerinden kaçırmışlardı.

V'lane de şunu söylememişti: *Sonra Kraliçemi ve Kitap'ı alıp Faery'ye götüreceğim. Kraliçem orada iyileşecek ve Kitap'ta Yaratış Şarkısı'nın parçalarını arayacak. Böylece Unseelie'leri yeniden hapsedecek ve dünyalarımızın arasındaki duvarları yeniden örecek.*

Buna da inanmazdım. Şarkının parçalarının Kitap'ta olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Ya da Kraliçe'nin Kitap'ı okuyabileceğine?

Cariye bir zamanlar İlk Dili biliyor olabilirdi ama eminim ki kazandan o kadar çok içmişti ki şu an tek kelime bile hatırlayamıyordu.

Ve Barrons da şunu söylememişti: *Ele geçirdikten sonra oturup Kitap'ı okuyacağım, çünkü İlk Dili bir şekilde biliyorum. Peşinde olduğum büyüyü öğrendikten sonraysa istediğiniz boku yiyebilirsiniz. Dünyayı ister yenileyin, ister yok edin. Umurumda değil.*

Ryodan ise şunu söylememişti: *Kitap'ı ele geçirdikten sonra seni öldüreceğiz Mac, çünkü sana güvenmiyoruz. Ayrıca sana artık ihtiyacımız kalmayacak.*

Ne yazık ki bu son ikisine inanıyordum.

Hissettiğim gerilim dayanılmaz seviyelere çıkmıştı. Barrons bu sabah kendisinin benim için bir son kullanma tarihi olduğunu net bir şekilde ifade etmeseydi, onun ne olursa olsun hep yanımda olacağını zannetmeye devam edecektim.

Onu kaybedebilirdim.

Belki ondan ne istediğimi bilmiyor olabilirdim ama en azından hep yanımda olmasını istediğimi biliyordum. Bunun onun için daima yeterli olduğunu zannediyordum.

Bu hiç adil değil, biliyorsun, dedi içimdeki bir ses.

Belimdeki telsiz öttü. "Mac, duyuyor musun?"

Telsizin tuşuna bastım. "Duyuyorum Ryodan."

Telsizi bir sürü noktada test ettik.

"Ne bekliyorsun kızım?" diye seslendi Rowena. "Haydi git bul şunu!"

Avcı'yı hafifçe dürttüm. Avcı dev siyah kanatlarıyla rüzgârlar estirerek havalanırken aşağıda giderek küçülen Rowena'yı seyrettim. Ufacık bir benek hâline gelince onu baş parmağımla ezivermek istedim.

Sonra içinde bulunduğum anın zevkiyle onu unuttum.

Bu müthiş bir şeydi.

Bu... çok güzeldi. Çok tanıdık.

Özgür.

Gökyüzünde yükseldikçe yükseldik. Evlerin çatıları altımızda ufacık kaldı.

Gümüş renkli deniz önümdeydi. Uçsuz bucaksız arazi ise arkamda.

Hava tuz kokuyordu ve buz gibiydi. Altımızdaki ışıklar giderek seyreliyordu. Kahkahalarla güldüm. Bu inanılmaz bir şeydi. Uçuyordum.

Bunu daha önce Barrons'la da yapmıştım ama bu farklıydı. Şu an sadece ben, Avcım ve gece vardı. Yapabileceğim şeyleri düşündükçe coşkuya kapıldım. Dünya benim istiridyemdi. Hayır, dünyalar benim istiridyelerimdi.

Tanrım, ben olmak ne güzeldi!

Birden aklıma Avcılar'la ilgili bir şey geldi. Belki de Avcı bunu zihnime işledi. Bu devasa ejderler bir anda ortaya çıkmakla kalmamış, aynı zamanda Silvers'ı unutturmuşlardı. Onlar Fae değildi. Hiçbir zaman olmamışlardı. Bizimle eğleniyorlardı. Sadece kafalarına göre vakit geçirmek için Unseelie'lerle takılıyorlardı. Hiçbir zaman hapsedilmemişlerdi.

Kimse onların sahibi değildi.

Kimse olamazdı.

Aslında onların ne olduğunu daha anlamamıştık bile. (Sandığımız şekilde canlı bile değillerdi. Canlı bir meteorun üzerinde mi uçuyordum? Evrenin yaratıldığı taştan oyulan bir meteorun.)

Avcının zihnine girdim. *Sen dünyaları dolaşabilirsin!*

Avcı kafasını çevirdi ve ateşli turuncu gözlerini bana dikti. Sanki, *çok aptalsın biliyor musun,* der gibiydi.

Hayır bilmiyorum.

Burnundan dumanlı bir ateş çıkardı, kotumu yaktı.

"Offf!" Elimle dizime vurdum.

Şu at gözlüklerini çıkar. Üzerimdeki izleri sil. Görüşümü engelliyor. Bu adam yok edilmeli. Tanrıların araçlarıyla oynuyor.

"Barrons mu? Ne izi?"

Kanatlarımda, kafamın arkasında. Sil onları.

"Olmaz."

Hayal kırıklığına uğramıştı ama kararıma saygı duyarak sustu.

Sidhe kâhini duyularımı açtım. Yoksa Unseelie Kralı olan kısmımı mı demeliydim? Soluğum kesildi.

Sinsar Dubh'ın nerede olduğunu biliyordum. Barrons, Books and Baubles'ın önündeydi. Beni arıyordu.

"Doğuda," dedim telsize. "Kitapçının önünde."

Kitap'ın etrafını sardılar, manastırın olduğu tepelerden kazıp çıkardıkları taşlardan bir ağ ördüler, benim komutlarımla yavaş ama emin adımlarla yaklaştılar.

Yakında olduğumu hissedebiliyordu. Nerede olduğumu tam olarak anlayamamıştı, aşağıdakileri de hissetmiş gibi görünmüyordu.

Telsizimdeki konuşmaları dinledim.

Kat'in olanca iyi niyetiyle Rowena'nın buyurgan tavırlarını bastırmaya çalışmasına rağmen, Rowena Kitap esir alındıktan sonra Seelie'lerin onu görmesinin yasak olduğunu söyleyip duruyordu.

Seelie'ler giderek daha çok gerilmişlerdi. Ve giderek daha fazla emir vermeye başlamışlardı.

Drustan müdahele etmeye çalışıyordu ama diğer Keltar'lar Seelie'lerin ve *Sidhe* kâhinlerinin görevleri hakkında kendi aralarında didişmeye başlamış, ısrarla kendi rollerinin daha önemli olduğunu söylüyorlardı.

Barrons her dakika daha çok sinirleniyor, Lor ise herkes çenesini kapatmazsa taşı bırakıp gideceğini söylüyordu.

"Batı yönünde iki sokak ötenizde V'lane," dedim. V'lane koşmuyor, yürüyordu. Koşarsa Kitap'ın onu fark edeceğini söyledi.

"Yine hareket etti, bu sefer hızlı," diye bağırdım. Birkaç saniye içinde üç sokak öteye gitmişti. "Bir arabanın içinde olmalı. Kitap her kimdeyse o kullanıyor arabayı. Daha iyi görmek için biraz yaklaşmayı deneyeceğim."

"Sakın ha!" dedi Rowena. "Olduğun yerde kal, fazla yaklaşma kızım!"

Kaşlarımı çattım. Avcı gidip kafasına sıçsa kendimi çok daha iyi hissederdim. Şimdilik. Korkarım onu öldürmek beni uzun vadede tatmin edecek tek şeydi.

"Düş artık yakamdan ihtiyar," diye söylendim. Sonra onları duyabilmek ama onların beni duymaması için telsizimin sesini kıstım.

Yanımda bir anda beliren ve üzerinde bulunduğum Avcı'ya ait olamayacak kadar büyük olan kanatların çıkardığı hışırtılı sesi kimsenin fark etmesini istemiyordum.

Avcım'ın tüylü kanatlarının arasından yanımızda uçan diğer Avcı'ya baktım.

K'Vruck.

Gecerüzgârıyüksekteneserrrrr.

Telaşla iç radarımı kontrol ettim. Bu pek *Sinsar Dubh* düşüncesi sayılmazdı ama kendimi de pek güvende hisset-

miyordum. Sadece Kitap'ın hâlâ yerde olduğunu bilirsem rahat bir nefes alabilirdim.

Onu buraya Kitap getirmediyse K'Vruck'ın burada ne işi vardı? Düşüncesi kelimelerden ziyade içinde bulunduğumuz ana ait bir gözlem gibiydi.

K'Vruck... mutlu muydu?

Kafasını çevirip tüm dişlerini ve tüylü dudaklarını göstererek sırıttı. Kanatlarının ucu Avcım'ın kanatlarına değdi, paniğe kapılıp gerilemesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun?"

Nesin sen?

"Ha?"

Uçuyorum ben.

Boş gözlerle K'Vruck'a baktım. 'Ben' kelimesini özellikle vurgulamıştı.

Eskiden beni uçururdu, diye sitemle hışırdadı. *Eski bir dost.*

Şaşırıp kaldım.

Gözlerimi kıstım. Bu kesinlikle Unseelie Kralı olduğumu düşünmem için yapılan kumpasın bir parçasıydı. Ama bu sefer yutmayacaktım. "Git buradan." Onu sinek gibi elimle kovaladım. "Kışt! Git buradan." Ölümden bile daha kesin olan bir sonluğu kışkışlıyordum.

Bir anda telsizimde bağırıp duran Barrons'un sesine ayıldım.

K'Vruck tüylü sırıtışını öte yana çevirdi ve arkasında hafif bir rüzgâr bırakarak, kanatlarını bile çırpmadan sakince süzülüp gitti. Avcım'dan neredeyse beş kat daha büyüktü. Tüylü kanatları ve pençeleri, cehennem gibi gözleri, o buz gibi karalığı bir arada tutan cüssesi ürkütücü bir boyuttay-

dı. Karanlık gökyüzünde süzülürken devasa vücudundan gelen rüzgârdan kuru buz gibi buhar tütüyordu.

"Git!" diye bağırdım.

"Mac, nerede bu Kitap?" Ryodan'ın sesi telsizde teneke gibi şıngırdıyordu. Zannettiğimden çok daha yüksekteydik. "Neredesin? Seni göremiyorum. Birlikte uçan iki Avcı görüyorum ama seni göremiyorum. Oha, o ne kadar büyük öyle?"

Harika, tam istediğim gibi. Birisi yukarı bakıyor ve beni Unseelie Kralı'nın favori *Lamborghini*'siyle yan yana uçarken görüyordu. Telsizimin sesini tekrar açtım. "Buradayım. Bulutun içindeyim. Bekle. Birkaç dakika sonra göreceksin beni." diye yalan söyledim.

"Havada hiç bulut yok Mac," dedi Lor.

Christian köpürdü. "Yalan söylüyorsun MacKayla. Bir daha dene. Kiminle uçuyorsun?"

"Kitap nerede?" diye sordu V'lane.

"Şey, ah, işte orada! Kahretsin! Şu an batı yönünde dört sokak ötede, iskelelerin orada. Daha iyi görmek için alçalıyorum."

Alçalması için Avcım'ı dürtünce, K'Vruck da bizimle dalışa geçti.

"Bayan Lane," dedi Barrons, "neden Darroc'u öldüren Avcı'yla uçuyorsun?"

39

Yere konmama izin vermediler. Onları suçlayamazdım. O gece aşağıda bulunanların hepsi bir şekilde karanlık işlere bulaşmış kişilerdi ama yanımda şeytani yardımcım olduğu için Kitap gidip K'Vruck'ı alıp, hepimizi K'Vrucklayacak falan da değildi.

Onu uzaklaştıramamıştım. Kendini ölümden bile kesin olarak tanımlayan Avcı öyle kolay kolay peşimi bırakmazdı. İçimdeki gizli bir kısım da bundan birazcık korkmuştu.

Ölüm'le birlikte Dublin semalarında uçmuştum.

Georgia'nın ufak bir kasabasından bir garson için çok iddialı bir olaydı bu.

Aşağıdaki hezimeti yukarıdan seyretmek zorunda kalmıştım. Tam bir hezimetti.

Kitap'ı köşeye kıstırdılar, etrafını taşlarla çevrelediler, tecavüze uğradığım kilisenin merdivenlerine kadar bıçaklarla kovaladılar. Kitap'ın burada tecavüze uğradığımı bilip bilmediğini ve kafamı karıştırmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Zihnimin içinde konuşmasını bekleyip durdum ama konuşmadı. Bir kere bile konuşmadı. Tek kelime etmedi. İlk defa ben yakınlarındayken benimle uğraşmadı. Sanırım taşların ve Druid'lerin ehlileştirici bir etkisi olmuştu.

Ben yukarıdan olup bitenleri seyrederken, aşağıdakiler de taşları Kitap'ın etrafında on metreye on metrelik bir kare oluşturana kadar dört koldan hareket ettirdiler.

Taşların arasında yumuşak, mavi bir ışık yayıldı ve âdeta bir kafes oluşturdu.

Herkes geri çekildi.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım, çan kulesinin üzerinde daireler çizerken.

"Artık o benim," dedi Drustan sakince. Keltar Druid'leri ilahi söylemeye başladılar ve gümüş gözlü İskoç öne çıktı.

Gözümün önüne bir anda Drustan'ın kilisenin merdivenlerinin üzerinde ölü hâldeki görüntüsü geldi. Kitap Hayvana dönüşüyor, gülerek büyüyordu.

"Hayır," diye bağırdım.

"Ne hayırı?" dedi Barrons anında.

"Drustan, dur!"

İskoç kafasını kaldırıp bana baktı ve durdu.

Aşağıdaki tabloya baktım. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. *Sinsar Dubh* zararsız bir kitap gibi merdivenlerin üzerinde duruyordu. Ne büyüyen bir Hayvan vardı, ne testere dişli O'Bannion, ne de derisi yüzülmüş Fiona.

"Arabadan ne zaman çıktı?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi.

"Arabayı kim kullanıyordu? Kitap'ın arabadan indiğini gören oldu mu?"

"Ryodan, Lor, söyleyin!" diye bağırdı Barrons.

"Bilmiyorum Barrons. Görmedim. Sen gördün sanıyordum."

"Merdivenlere nasıl geldi?"

V'lane tısladı. "Bu bir illüzyon!"

İnledim. "Kitap merdivenlerde değil. Sanırım izini kaybettim. Ben de neden benle uğraşmıyor diyordum. Meğerse uğraşıyormuş. Ama bu sefer her zamankinden farklı bir şekilde. Her şeyi berbat ettim. Aman Tanrım. V'lane, dikkat et!"

40

"Duyuyor musun?" Delirmek üzereydim.

"Neyi?"

"Birinin ksilofon çaldığını duymuyor musun?"

Barrons bana baktı.

"Yemin ederim bir yerlerde *Que Sera Sera* çalıyor."

"Doris Day mi?"

"Pink Martini."

"Yooo. Duymuyorum."

Sessizce yürüdük. Daha doğrusu o sessizce yürüdü. Benim dünyamda ise bangır bangır trompetler çalıyor, klavsenler çınlıyordu. Kollarımı açıp *Que Sera Sera* şarkısını söyleyerek sokakta döne döne dans etmemek için kendimi zor tutuyordum: *Küçük bir kızken anneme sordum, "Büyüyünce ne olacağım? Güzel olacak mıyım, zengin olacak mıyım? O da bana dedi ki...*

Bu gece tüm cephelerde feci bir hezimet yaşanmıştı.

Sinsar Dubh bizi kandırmıştı ve bunun tek suçlusu bendim. Onun yerini tespit edebilecek tek kişi bendim.

Yapmam gereken ufacık bir işi bile yapamamıştım. Son anda uyarmasaydım Kitap, V'lane'i ele geçirecek ve muhtemelen hepimizi, ya da en azından öldürülebilecek olan herkesi öldürecekti. Ama V'lane uyarım üzerine Kitap'ı ona uzatan *Sidhe* kâhininin elinden almadan ve Kitap'ın olanca kötülüğüyle onu esir almasına fırsat vermeden oradan uzaklaşmıştı.

Kitap beni kandırıp merdivenlerde olduğunu zannetmemi sağlamış, herkes dikkatini oraya vermişken de Sophie'yi kandırıp ele geçirerek burnumuzun dibine kadar gelmişti.

Kim bilir ne kadar zamandır aramızda dolaşıyordu. Bana yaşattığı illüzyonla herkesi yanlış yönlendirmeme neden olmuştu. Neredeyse bir kitle katliamı olacaktı.

Hepimiz bir anda batan gemiden kaçan fareler gibi dört bir yana kaçışmıştık.

Muhakkak görülmesi gereken bir sahneydi. Hayatta tanıdığım en güçlü ve tehlikeli adamlar (Unseelie dövmeleriyle Christian; öldürülmesi imkânsız üç metrelik canavarlar olan Ryodan, Barrons ve Lor; akıllara durgunluk veren güçleri olan Lor ve yandaşları) elinde bir kitap tutan küçücük bir *Sidhe* kâhininden çil yavrusu gibi kaçışmışlardı.

Bir Kitap. Salağın birinin içindeki bütün kötülüğü boşaltmak ve böylece hayata ırkının atası olarak yeniden başlayabilmek için yazdığı büyülü bir kitap. Sorumluluklardan kaçmaya çalışmanın hiçbir işe yaramadığını ona ben de anlatabilirdim.

Ve bu gece veya yarın gece, kimse gidip onu kurtarmaya çalışmayacağı için Sophie ölebilirdi.

Ve kendisiyle birlikte kim bilir kaç kişiyi daha. V'lane Sophie'nin artık onlardan birinin olmadığını söylemek için fırlayıp manastıra gitmişti.

"Yukarıda Avcı'yla neler oldu Bayan Lane?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sanki bir arkadaşın varmış gibiydi. Ben Cariye'nin Avcısı olabileceğini düşündüm."

"Ben bunu düşünmemiştim!" Şaşırmış gibi yapmaya çalıştım.

Bana kuru kuru baktı. "Yalan söylediğini anlamak için Keltar Druidi olmaya gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "Niyeymiş o?"

"Uzun süredir buralardayım da ondan. İnsanları okumayı öğrendim."

"Tam olarak ne zamandan beri?"

"Sana ne söyledi?"

Hafakanlar bastı. "Eskiden onu kullandığımı söyledi. Bana *eski dost* dedi." Barrons'la konuşmanın güzel yanlarından birisi de lafı ağzımda gevelemek zorunda olmamamdı.

Barrons kahkahayı bastı.

Onu böyle gülerken o kadar az görmüştüm ki şimdi böyle gülüyor olmasına çok içerlemiştim. "Bunun nesi komik?"

"Yüzündeki ifade. Hayat seni buna inanacak hâle getirmiş olamaz herhâlde, değil mi Gökkuşağı Kız?"

Bu isim kalbime bıçak gibi saplandı. *Beni terk ediyorsun Gökkuşağı Kız.* Sonra kalbim şefkatle dikilmişti. Şimdi ise alaycı bir tonla söyleniyordu.

"Yanlış yönlendirildiğim çok net," dedim sert bir ifadeyle. Körolası klavsenler yine başlamıştı, trompetler yine çınlıyordu.

Büyüyüp de âşık olunca, sevdiceğime sordum, "Şimdi ne olacak? Her gün gökkuşakları mı olacak?" Sevdiceğim de dedi ki...

"Gerçekten Unseelie Kralı olduğuna inanmıyorsun değil mi?"

Sanki plağın iğnesi bir anda çekilmiş gibi cayırtılı bir ses geldi, trompetlerin sesi kesildi, klavsenler sustu. Niye nefesimi yoruyordum ki? "Bu fikri nereden edindin?"

"Beyaz Köşk'te Kraliçe'yi gördüm. Onun anı tortularının orada olmasına akıl sır erdiremedim. Occam'ın usturası. O Kraliçe değil. Ya da o zaman değildi."

"O zaman kimim ben?"

"Unseelie Kralı değilsin."

"Bana başka bir açıklama yap."

"Daha kendini tanıtmadı."

"Augusta O'Clare isimli bir kadını bulmanı istiyorum."

"Öldü o."

Durdum. "Onu tanıyor muydun?"

"Tellie O'Sullivan'ın büyükannesiydi. Kitap'ın manastırdan kaçtığı gün Isla O'Connor onların evine gitmek istemişti."

"Eee?"

"Şaşırmadın. Enteresan. Manastırda olduğumu biliyordun yani."

"Anne, şey, Isla'yı ne kadar iyi tanıyordun?"

"O gece tanışmıştık. Beş gün sonra mezarını ziyaret ettim."

"İki çocuğu mu vardı peki?"

Kafasını iki yana salladı. "Sonra kontrol ettim. Tek kızı vardı. Tellie o gece çocuğa bakıcılık yapmaya gelmişti. Isla'yı götürdüğümde o çocuğu evinde gördüm."

Ablam. Alina'yı Tellie'nin evinde görmüştü. "Ve benim Unseelie Kralı olmadığıma mı inanıyorsun?"

"Bence yeterince kanıtımız yok."

Ağlayacak gibi oldum. Emerald Isle'a ayak bastığım gün hayatım yavaş yavaş kaymaya başlamıştı. Ben gelmiştim; Jack ve Rainey Lane'in kızı, Alina'nın kız kardeşi. Evlatlık olmayı kabul etmiştim. Kökenimin İrlandalı olduğunu keşfedince çok sevinmiştim.

Ama şimdi de Barrons benim bir O'Connor olmadığımı söylüyordu. Isla'nın öldüğü gün orada bulunduğunu ve tek çocuğu olduğunu söylüyordu. Ryodan'ın bu kadar emin olmasına şaşmamak gerek. İzahsız rüyalarla geçen bir hayat, izahsız bilgilerle bezenmiş bir zindan, kötü bir Kitap ve bana karşı rahatsız edici bir düşkünlüğü olan korkunç bir Avcı dışında beni tanımlayabilecek hiçbir şey yoktu.

"O gece manastırda neler oldu? Sen neden oradaydın?"

"Kulağımıza bir şeyler çalınmıştı. Köydeki bazı konuşmalar. İhtiyar kadınların dedikoduları. İhtiyar kadınları dinlemeyi öğrenmiştim."

"Ama Nana O'Reilly'le dalga geçmiştin."

"Geri dönüp daha fazla şey öğrenmeni istemiyordum."

"Neden?"

"Sana öğrenmeni istemediğim şeyleri anlatacaktı."

"Mesela senin ne olduğun gibi mi?"

"Sana benim için bir isim verebilirdi." Bir süre sustu, sonra devam etti. "Yanlış olabilir. Ama yine de bir isim. O zamanlar bir isme ihtiyacın vardı."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Lanetlenmiş diyordu ona. Neden acaba?

"Öğreniyorsun işte. Manastır dedikoduların merkeziydi. Haftalar boyunca manastırın büyülerini harekete geçirmeden içeri sızmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştım. Ama çok akıllıca yapılmıştı o büyüler. Beni bile hissetmişlerdi, ki beni hiçbir şey hissedemez."

"*Kulağımıza* bir şeyler çalınmıştı dedin az önce. Ben seni yalnız çalışırsın sanıyordum. Biz dediğin kim?"

"Evet, yalnız çalışırım. Ama zaman içinde düzinelerce kişi onun peşine düşmüştü. Kolleksiyoncular. O gece eline bazı sayfaların kopyalarını geçiren Londralı bir büyücü. Gangsterler. Kral özentileri. Aynı yolları takip ettik, herkesin gözü birbirinin üzerindeydi, gün gelir de birisi iyi bir yol bulur diye birbirimizden köşe bucak kaçtık. Ama Keltar'ları hiç görmedim. Sanırım Kraliçe onlardan sonra ortalığı toparladı, *gizli pelerinini* iyi bir yere sakladı."

"Yani sen manastırın dışında mıydın?"

"İçeride olup bitenler hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Manastırı dışarıdan gözetlediğim diğer gecelerden hiçbir farkı olmayan sessiz bir geceydi. Hiç gürültü patırtı da olmadı. Kitap ya kimse fark etmeden gecenin karanlığına karıştı ya da bir punduna getirip daha sonra terk etti manastırı. Manastırın arka penceresine etrafını kolaçan ede ede tırmanan bir kadın çarptı gözüme. Bıçaklanmıştı ve kanlar içindeydi. Sanki benim orada olduğumu biliyormuş gibi doğrudan yanıma geldi. *Beni buradan çıkartman gerek,* dedi bana. Onu Devonshire'a, Tellie O'Sullivan'ın yanına götürmemi istedi. Dünyanın kaderinin buna bağlı olduğunu söyledi."

"Dünyanın kaderinin senin umurunda olmadığını sanırdım."

"Değildir. *Sinsar Dubh*'ı görmüş. Kitap'ın hâlâ manastırda olup olmadığını sordum ona, artık olmadığını söyledi. O gece öğrendim ki meğerse o lanet şey, aslında bin yıldır burnumun dibindeymiş."

"Ben dünya var olduğundan, orası bir manastır olmadan çok önceden beri orada olduğunu sanıyordum." Barrons'un yaşını falan öğrenmeye çalışmıyordum.

"Ben sadece son bin yıldır İrlanda'dayım. Ondan önce ise başka yerlerdeydim. Tatmin oldun mu artık Bayan Lane?"

"Eh işte." Neden İrlanda'yı seçtiğini merak ediyordum. Onun gibi bir adam neden tek bir yerde kalırdı ki? Neden seyahat etmezdi? Bir 'evinin' olmasını mı seviyordu? Ayıların ve aslanların bile bir ini olur diye herhâlde.

"Bana Kitap'ın Haven'daki herkesi öldürdüğünü söyledi. O zamanlar Haven'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde Ses'i kullanmayı denedim ama bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Yanımda kanını durdurabileceğim hiçbir şey yoktu. Kitap'ı takip etmemde faydası olacağını düşündüğüm için onu arabama alıp arkadaşına götürdüm. Oraya vardığımızda komaya girmişti."

"Sana söylediği tek şey bu mu oldu yani?"

"Atlatamayacağını anladığım anda, Kitap'ın izini kaybetmemek için yoluma devam ettim. Bir sürü kişiyle rekabet ediyordum. İnsanların yazılı arşiv oluşturmayı öğrendiği günden beri gözler *Sinsar Dubh*'ın üzerindeydi. Başkaları da onun peşindeydi. Yerlerini hâlâ biliyorken onları öldürmem gerekiyordu. Devonshire'a döndüğümde ise kadın ölmüş ve gömülmüştü."

"Mezarını sen mi..."

"Yakılmıştı."

"Oh, ne kadar rahat öyle değil mi? Tellie'yi sorguladın mı? Onun ve büyükannesinin üzerinde Ses'i kullandın mı?"

"Ne kadar zalimsin. Gitmişlerdi. O günden sonra peşlerine adamlarımı taktım. Büyükanne sekiz yıl sonra öldü. Torununu da ondan sonra gören olmadı."

Gözlerimi devirdim.

"Evet, hiç hoş değil. Senin Kral olduğuna inanmamamın birçok sebebinden birisi de bu. Olup bitenleri saklamak için bir sürü insan çok çaba harcadı. Bunu Fae'ler için yapan insan görmedim hiç, özellikle de *Sidhe* kâhinleri arasında. Hayır, işin içinde başka bir iş vardı."

"Birçok sebepten birisi dedin."

"Liste kabarık. Buraya ilk geldiğinde nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Sence Unseelie Kralı gerçekten pembe giyinir miydi? Ya da üzerinde *Ben SULU Bir Kızım* yazan bir tişört?"

Barrons'a baktım. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı.

"Gözümün önüne Fae'lerin en haşmetlisinin pembe mor çiçekli tangalar sutyenler giydiğini getiremiyorum bir türlü."

"Beni güldürmeye çalışıyorsun." Canım çok sıkkındı. Dani konusunda ne yapacağımla ilgili düşünceler, Rowena'ya karşı öfkem, bu gece herkesi yanlış yönlendirmiş olduğum için kendime kızıyor olmam; içimde duygular kördüğüm olmuştu.

"Ve görüyorum ki pek işe yaramıyor," dedi Barrons, Barrons Books and Baubles'dan içeri girerken. "Peki buna ne dersin?" Beni tekrar sokağa çıkardı ve başımı ellerinin

arasına aldı. Önce beni öpeceğini sandım ama kafamı yukarı doğru kaldırdı.

"Ne?"

"Tabelaya bak."

Parlak pirinç bir direğin üzerinde bir tabela sallanıyordu: MACKAYLA'S MANUSCRIPTS AND MISCELLANY.

"Şaka yapıyorsun herhâlde," diye bağırdım. "Benim mi bu? Ama daha bugün senle ilgili son şansım olduğunu söylemiştin!"

"Hâlâ öyle." Kafamı bıraktı ve geri çekildi. "Tabelayı koyduğum gibi aynen geri kaldırabilirim."

Tabelam. Kitap dükkânım. "Peki ya *Lamborghini*m?" diye sordum umutla.

Kapıyı açıp içeri girdi. "Şansını zorlama istersen."

"Peki *Viper*?"

"Hiç şansın yok."

Ben de peşinden içeri girdim. Pekala, arabalar olmadan da yapabilirim. Şimdilik. Kitap dükkânı benimdi. Boğulacak gibi olmuştum. BENİMDİ; büyük harflerle. Aynı tabeladaki gibi. "Barrons, ben..."

"Klişe lafları bırak. Sana hiç yakışmıyor."

"Ben sana teşekkür edecektim," dedim sinirlenerek.

"Ne için? Gittiğim için mi? Tabelayı değiştirdim çünkü artık burada kalmayı düşünmüyorum. Seninle bir ilgisi yok. İstediğim şey artık çok yakınımda. İyi geceler Bayan Lane."

Barrons arkasını dönüp gitti. Ondan ne beklediğimi bilmiyordum.

Aslında biliyordum. Beni tekrar yatağa atmaya çalışacağını umuyordum.

Tanıştığımız günden beri Barrons'un bana olan yaklaşımı önceden tahmin edilebilirdi. Başlarda çenemi kapatmak için seksten bahsederdi. Sonra beni uyandırmak için seksi kullandı. *Pri-ya* hâlinden çıktıktan sonra ise beni diken üstünde tutmak için yeniden seksten bahsetmeye başladı. Bir ara ne kadar yakın olduğumuzu hatırlamaya zorladı beni.

Onunla ilgili diğer her şey gibi, buna da inanmaya başlamıştım.

İma ve davet. İrlanda yağmuru gibi sonsuz. Yüzümü aslan yalamış gibi olmuştum. Ve hoşuma gitmişti.

Bu gece konuşa konuşa, bildiğimiz şeyleri birbirimizle gönül rahatlığıyla paylaşa paylaşa kitapçıya doğru yürürken aramızda yeniden bir şeyler tomurcuklanıyor gibi hissetmiştim. Hele tabelayı görünce, içim erimişti.

Sonra kafamdan aşağı buzlu su dökmüştü.

Ne için? Gittiğim için mi? Tabelayı değiştirdim çünkü artık burada kalmayı düşünmüyorum.

Hiçbir imada veya davette bulunmadan yürüyüp gitmişti.

Gidivermişti.

Gitmenin, beni yalnız bırakmanın nasıl bir şey olduğunu ucundan azıcık tattırarak.

Bütün bu işler bittiği zaman gerçekten sonsuza kadar gidecek miydi? İstediği büyüyü elde edince bir hoşça kal bile demeden sırra kadem mi basacaktı?

Ayaklarımı sürüye sürüye beşinci kattaki yatak odama çıktım ve kendimi boylu boyunca yatağa attım. Genelde yatak odamın bazen dördüncü, bazen beşinci katta olmasında hiç tuhaf bir şey yokmuş gibi davranırım. 'Tuhaflıkları' artık o kadar kanıksadım ki, artık beni kaygılandıran tek

şey yatak odamın bir gün tamamen yok olabileceği ihtimaliydi. Ya ben içindeyken yok olursa? Ben de yok olur muyum? Yoksa avazım çıktığı kadar bağırarak duvara ya da yere sıkışıp kalır mıyım? Yatak odam kitap dükkânının içinde bir yerlerde olduğu sürece kendimi oldukça güvende hissediyordum. Hayatımın geldiği noktaya bakılınca, eğer yatak odam yok olacak olursa muhtemelen şöyle bir iç geçirip, üstümü başımı giyinip hemen peşine düşerdim.

Kendinizin olduğunu düşünmeye başladığınız şeyleri kaybetmek çok zordu.

Bütün bunlar yakında sona erecek miydi? Bu gece işleri elimize yüzümüze bulaştırmıştık ama gelecek sefer böyle yapmayacaktım. Yeni bir plan yapmak üzere yarın Chester'da buluşmayı kararlaştırmıştık. Biz bir ekiptik, denemeye devam edecektik. *Sinsar Dubh*'ı muhtemelen birkaç güne kalmayacak alaşağı edecektik.

Peki sonra ne olacaktı?

V'lane, Kraliçe ve tüm Seelie'ler dünyamızı terk edip kendi diyarlarına mı göçecekti? Duvarları bir şekilde yeniden örmeyi ve dünyamı Unseelie belasından kurtarmayı başarabilecekler miydi?

Barrons ve sekiz adamı Chester'ı kapatıp ortadan kayıp mı olacaklardı?

V'lane olmadan, savaşacak Unseelie'ler olamdan, Barrons olmadan ben ne yapacaktım?

Ryodan onlar hakkında bilgi edinen hiç kimsenin yaşayamayacağını açıkça ifade etmişti. Aramızdaki ölümsüz mevcudiyetlerini binlerce yıldan beri saklıyorlardı. Beni öldürmeyi deneyecekler miydi? Yoksa arkalarında en ufak bir iz bırakmadan buradan çekip gidecekler miydi?

Dünyayı karış karış arayıp onları bir daha asla bulamayacak mıydım? Yaşlandığım zaman Dublin'deki bu tutkulu, çılgın, karanlık günleri aslında yaşamamış, hayalimde canlandırmış olduğumu mu düşünmeye başlayacaktım?

Nasıl yaşlanacaktım? Kiminle evlenecektim? Beni kim anlayacaktı? Hayatımın geri kalan kısmını yalnız başıma mı yaşayacaktım? Beni bu hâle getiren adam gibi huysuz, gizemli ve tuhaf birisi mi olacaktım?

Yatak odasında volta atmaya başladım.

Barrons'un kim olduğu, benim kim olduğum, Alina'nın katilinin kim olduğu gibi sorular kafamı öyle bir kurcalıyordu ki, geleceğimi hiç düşünmemiş ve olayların muhtemel sonuçlarını tasavvur etmeye çalışmamıştım. Her gün sadece bir geleceğiniz olması için savaşmak zorunda kaldığınızda, geleceğinizin nasıl olacağını tahayyül etmeye çalışmak çok zor oluyordu. Nasıl yaşayacağını düşünmek, yaşayacağını bilen insanlara özgü bir lükstü.

Her şey olup bittiğinde Dublin'de tek başıma kalmak istemiyordum.

Ne yapacaktım? Şehri özene bezene yeniden inşa eden diğer insanlarla beraber anılar içinde kitapçı dükanımı mı işletecektim? Barrons olmazsa ben de burada kalamazdım. Gitse bile burada, baktığım her yerde olacaktı. Bu onun ölmesinden de beter bir şey olurdu. Barrons'un hatıraları Kral'la Cariye'nin Beyaz Köşk'ün renkli koridorlarındaki hatıraları gibi her yere sinerdi. Onun oralarda bir yerde olduğunu ama ona sonsuza kadar ulaşamayacağımı bilirdim. Yirmi üç yaşında yaşanan o güzel günler, kırk yaşına gelince tıpkı arkadaşıyla oturmuş bira içen, iki çocuğu, dırdırcı bir karısı, aile boyu bir panelva-

nı ve hayata karşı kini olan bir futbolcununki gibi geçip gitmiş olurdu.

Kendimi yeniden yatağa attım.

Nereye baksam hayaletler görüyordum.

Sokaklarda da Dani'nin hayaletiyle mi karşılaşacaktım? Bunu da yapacak mıydım? O kadar ileri gidecek miydim? Çocuk denecek yaştaki bir kızı önceden planlayarak öldürecek miydim?

Birlikte yaşayacağın şeyi kendin seçersin, demişti Barrons. *Ve neyle yaşamayacağını.*

Dublin'de geçirdiğim sürenin sonunda hayatıma Barrons olmadan bir kitapçı dükkânında devam edeceğim daha önce aklımın ucundan bile geçmemişti. Alina'nın hayaletiyle dolu...

"Kahretsin yahu, ablamdı o benim," diye hırladım, yastığımı yumruklayarak. Aynı anneden doğup doğmamış olmak umurumda değildi. Alina benim en iyi arkadaşımdı, ruh ikizimdi; bu da, nereden bakarsanız bakın, bizi abla kardeş yapardı.

"Nerede kalmıştım?" diye mırıldandım. Hah, evet, ablamın hayaletiyle, kız kardeşim olarak görmeye başladığım, ablamın öldürülmesinde parmağı olan ergenin hayaletiyle dolu sokaklarda mı yürüyeceğim her gün?

Ne berbat, ne boş bir hayat olurdu bu!

"Alina, ne yapmam gerekiyor?" Tanrım, ne çok özledim onu. Her şey daha dünmüş gibi geliyor. Yataktan çıktım, sırt çantamı aldım, yerde bağdaş kurdum, fotoğraf albümlerinden birini çıkardım ve güneş sarısı kapağı çevirdim.

Alina işte orada, annem ve babamla birlikte üniversite mezuniyetindeydi.

İşte oradaydık, bir grup arkadaş, sanki sonsuza kadar yaşayacakmışız gibi bira içip voleybol oynuyorduk. Gençtik, çok genç. Ben gerçekten bu kadar genç olmuş muydum hiç?

Sayfaları çevirdikçe gözlerimden yaşlar süzüldü.

İşte orada, yeni arkadaşlarıyla Trinity Üniversitesi'nin çimlerindeydi.

Publarda dans ederken kameraya el sallıyordu.

Darroc'da oradaydı; sahiplenici, seksi bakışlarıyla Alina'yı seyrediyordu.

Alina oradaydı; tamamen savunmasız bir şekilde Darroc'a bakıyordu. Nefesimi tuttum. Tüylerim diken diken oldu.

Alina Darroc'u seviyordu.

Bunu görebiliyordum. Ablamı tanıyordum. Ona deli oluyordu. Barrons bana ne hissettiriyorsa, Darroc da Alina'ya onu hissettiriyordu. Benim olabileceğimden çok daha tutkulu, destansı, maceralı, soluk soluğa, birlikte geçirilecek bir sonraki an için can atılan bir aşk. Hayatının son aylarında çok mutluydu Alina, hayat dolu ve çok mutlu.

Peki ya yaşasaydı ne olurdu?

Gözlerimi kapadım.

Ablamı tanıyordum.

Darroc haklıydı. Alina ona giderdi. Ne olursa olsun onu sevmenin bir yolunu bulurdu. İkimiz de fena hâlde çatlaktık.

Peki ya, ya Alina'nın aşkı Darroc'u değiştirecek olsaydı? Böyle olmayacağını kim söyleyebilirdi? Ya hamile kalsaydı ve birden savunmasız, pembe, kıpır kıpır bir bebek Alina

doğsaydı? Aşk Darroc'un aşırılıklarını, intikam tutkusunu bastırır mıydı? Aşk daha önce çok daha büyük mucizeler yaratmıştı. Belki de Alina'yı çatlak olarak değil de, her şeyi daha iyi yöne götürecek bir kişi olarak tanımlamalıydım. Kim bilir?

Sayfayı çevirdim, yanaklarım yanmaya başladı.

Bakmamalıydım ama kendime engel olamıyordum. Yataktaydılar. Alina'yı göremiyordum. Kamera ondaydı. Darroc çıplaktı. Fotoğrafın çekildiği açıdan Alina'nın üstte olduğu anlaşılıyordu. Yüzündeki ifadeden, fotoğraf çekildiği anda Darroc'un orgazm olduğu anlaşılıyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

Darroc da Alina'yı seviyordu.

Albümü elimden attım ve boş boş bakmaya başladım.

Hayat çok karmaşıktı. Alina Darroc'u sevdiği için mi kötüydü? Darroc kendisinden alınan şeyi geri istediği için mi kötüydü? Unseelie Kralı ve Cariye'sini de aynı güdüler yönlendirmemiş miydi? İnsanları her gün yönlendiren de aynı güdüler değil miydi?

Kraliçe neden Kral'ın sevdiği kadınla yaşamasına izin vermemişti? Kral neden bir ömürle mutlu olamamıştı? Hiçbir zaman hapsedilmemiş olsalar, Unseelie'lere ne olurdu? Seelie diyarındakiler gibi mi olurlardı?

Peki ya ablam ve ben? Gerçekten dünyayı yok mu edecektik? Böyle mi yetiştirilmiştik, yoksa bu bizim doğamız da mı vardı? Neydik biz?

Nereye bakarsam bakayım yalnızca grinin tonlarını görüyordum. Siyah ve beyaz, zihnimizdeki yüce ideallerden başka bir şey değildi. Olayları yargılamak ve dünyadaki yerimizi belirlemek için kullandığımız standartlardı. En saf

hâliyle iyilik ve kötülük, o Fae illüzyonları gibi elle tutulmaz, algımızın ötesinde bir şeydi. Yapabileceğimiz tek şey onları hedeflemek, onları istemek ve gölgelerin içinde ışığı artık göremeyecek kadar kaybolmamayı ummaktı.

Alina doğru şeyi hedefliyordu. Ben de öyle. O bunu başaramamıştı. Ben de mi başarısız olacaktım? Bazen doğru şeyin ne olduğunu bilmek çok zordu.

Kendimi berbat bir dikizci gibi hissederek fotoğraf albümüne uzandım, yeniden dizlerimin üzerine koyup sayfalarını çevirmeye başladım.

O an fark ettim. Darroc'un aşağıdan Alina'ya sanki tüm dünyası oymuş gibi bakarak içine boşaldığı anın fotoğrafının bulunduğu cep çok kalındı, altında bir şeyler vardı sanki.

Ellerim titreyerek fotoğrafı çıkardım. Burada ne bulacaktım acaba? Ablamdan bir not mu? Ölümünden önceki hayatıyla ilgili önemli bir ipucu mu?

Darroc'tan bir aşk mektubu mu? Yoksa Alina'dan bir aşk mektubu mu?

Eski bir parşömen kâğıdını çıkarıp yavaşça açtım. Kâğıdın iki yüzünde de bir şeyler yazılıydı. Arkasını çevirdim. Kâğıdın bir yüzü tamamen yazıyla doluydu. Diğer yüzünde ise birkaç satır yazı vardı.

Kâğıdı ve dolu yüzündeki yazıları anında tanıdım. Eski İrlandacayı bilmesem de, Deli Morry'nin el yazısını daha önce görmüştüm.

Nefesimi tutarak kâğıdın arkasını çevirdim. Evet, Darroc yazıyı tercüme etmişti!

EĞER İLK KARANLIK PRENS ÖLDÜĞÜNDE O ÜÇ SURATLI HAYVAN ELE GEÇİRİLMEZSE,

HAYVAN İNANILMAZ BİR GÜÇ ELDE EDECEĞİ VE DEĞİŞECEĞİ İÇİN İLK KEHANET TUTMAYACAK. O YALNIZCA KENDİ İSTEĞİYLE TESLİM OLUR. HER KİM Kİ ESKİDEN OLDUĞU GİBİ DEĞİLDİR, O TILSIMI ALACAKTIR VE İÇİNDEKİ CANAVAR MAĞLUP EDİLDİĞİNDE DIŞINDAKİ CANAVAR DA MAĞLUP OLACAKTIR.

Baştan bir kez daha okudum. "Ne tılsımı?" Bu çeviri ne kadar doğruydu? *Her kim ki eskiden olduğu gibi değildir,* diye yazmıştı. Darroc gerçekten de Kitap'la birleşebilecek tek kişi miydi yani? Dageus eskiden olduğu gibi değildi. Barrons'un da öyle olmadığına kalıbımı basardım. Aslına bakarsanız, hangimiz öyleydik ki? Ne muğlak bir ifadeydi bu. Buna tanımlayıcı bir kriter demek mümkün değildi. Babam olsa böyle üstü kapalı bir ifadeyle mahkemede destan yazardı.

İlk karanlık prens öldüğünde... Eğer bu doğruysa zaten çok geç kalmıştık. İlk karanlık prens Cruce'du, onun da hayatta olması mümkün değildi. Son yedi yüz bin yıl içinde en az bir kere yüzünü göstermiş olması gerekirdi. Birisi onu muhakkak görürdü. Ama hayatta olsa bile, Dani'nin manastırdaki hücreme gelen karanlık prensi öldürdüğü anda ilk kehanetin tutması artık imkânsızdı.

Kestirme yol bir tılsımdı. Ve bu tılsım Darroc'taydı.

Bilinçaltımda bir şeyler kıpırdandı. Sırt çantamı aldım ve içinde deli gibi tarot kartını aramaya başladım. Çantanın içindeki her şeyi çıkardım, kartı buldum ve bakmaya başladım. Bir kadın, önünde dünya dönerken uzaklarda bir yere bakıyordu.

Ne demekti bu şimdi? Hülyalı bakışlı çocuk (ya da onun deyimiyle *karanlık adam*) neden özellikle bu kartı vermişti bana?

Kadının elbisesine ve saçlarına, gezegenin üzerindeki kıtalara dikkatle baktım. Bu gezegen kesinlikle Dünya'ydı.

Belki gizli harfler veya semboller vardır diye kartın her yerini inceledim. Hiçbir şey yoktu. Ama bir dakika! Kadının bileğindeki de neydi? İyice yakından bakınca kadının teninde bir kıvrım olduğunu fark ettim.

Bunun gözümden kaçmış olmasına inanamıyordum.

Kartın kenarına doğru konumlandırılmış, pentagram zannedilsin diye akıllıca gizlenmişti ama taşın olduğu kafesin şeklini biliyordum. Kadının bileğinde Darroc'un Mallucé'dan çaldığı tılsımlı zincir vardı.

Hülyalı bakışlı çocuk meğerse bana yardım etmeye çalışıyormuş.

Kehanette bahsi geçen tılsım işte bu zincirdi. Tılsım Darroc'un kestirme yoluydu!

Sinsar Dubh'ın Darroc'un kafasını üzüm gibi kopardığı gece bu tılsım çok yakınımdaydı. Ona dokunmuştum. Sonra hatırladığım tek şeyse bir şeyin beni sırtına aldığı ve tılsımın gittiğiydi.

Gülümsedim. Tılsımı nerede bulacağımı biliyordum.

Barrons bir erkek olarak antikalara, halılara, el yazmalarına ve eski silahlara çok düşkündü. Bir hayvan olarak ise dokunduğum her şeyi topluyordu. Taş kesemi, kazağımı.

Hangi hâlinde olursa olsun, Barrons ona güzel kokan her türlü ıvır zıvırın peşine düşerdi.

O gece o tılsımı da orada bırakmış olamazdı. Ona dokunmuştum çünkü.

Parşömeni ve tarot kartını cebime atıp ayağa kalktım.

Jericho Barrons'un kitap dükkânından çıktıktan sonra nereye gittiğini öğrenmenin vakti gelmiş de geçiyordu.

*

Çok uzağa gitmemişti.

Onu tanıdığım süre boyunca da hiç çok uzağa gitmemiş olduğuna yemin edebilirdim.

En alt merdivene inince kokusunu aldım. Çalışma odasının hemen dışında, baharatlı kokusu havada asılı duruyordu. Silver'ını sakladığı çalışma odası.

Pri-ya hâlinde olduğum süre boyunca, hiç uyuduğunu görmemiştim. Ben ara sıra uyuyakalıyordum ama her uyandığımda onu karşımda, göz kapakları parlak gözlerinin üzerinde ağırlaşmış beni izlerken ve uyanıp beni tekrar becermesini istememi beklerken buluyordum.

Vücudumun buna nasıl bir tepki verdiğini hatırladım.

Hayatımda hiç Ecstasy ya da başka bir uyuşturucu kullanmamıştım. Ama eğer *Pri-ya* hâlinde olmak gibi bir etkisi varsa, bunu isteyerek yapmayı aklım almıyordu.

Bedenim kontrolümden çıkmıştı ama beynim hayal meyal de olsa hâlâ olup bitenlerin farkındaydı.

Elini bana değdiği anda, içime girmesini öyle bir şehvetle istiyordum ki neredeyse çığlık atacak gibi oluyordum. Orada olması için her şeyi yapabilirdim.

Pri-ya hâlinde olmak prensler tarafından tecavüze uğramaktan da beter bir şeydi.

Bedenim arka arkaya yüzlerce kez tecavüze uğramak istiyordu. Zihnimin içi bomboştu. Yine de benliğimin bir kısmı hâlâ oradaydı ve bedenimin kontrolümden çıktığının tamamen farkındaydı. Bunu kendi isteğimle yapmadığımı biliyordu. Bütün seçimler zaten benim için yapılmıştı. Seks bir seçim olmalıydı.

Bana yalnızca tek bir şey bırakılmıştı: Daha fazla seks.

İçime girdiğini hissetmek beni ateşli, ıslak, daha fazlasını isteyen vahşi bir yaratığa dönüştürüyordu. Her öpücükten, her okşamadan, her abanıştan sonra daha fazlasını istiyordum. Bana dokununca deliriyordum. Dünya tek bir şeye indirgenmişti benim için: Ona. O bodrumda gerçekten benim dünyam olmuştu Barrons. Bir kişinin diğeri üzerinde sahip olabileceği en büyük güce sahipti. İnsanı dizlerinin üzerine çöktürüp yalvartabilirdi.

Bir sırrım vardı.

İçimi kemiren berbat bir sır.

Lise mezuniyetinde ne giymiştin Mac?

Duyduğum son şey bu olmuştu, *Pri-ya.*

O andan sonraki her şey gerçekten olmuştu.

Kandırmıştım.

Ona ve kendime yalan söylemiştim.

Durmuştum.

Ve hiç farklı hissetmemiştim.

Aynı seviyede doyumsuz, aynı seviyede açgözlü, aynı seviyede hassastım. Kim olduğumu, kilisede neler olduğunu ve son birkaç aydır neler yaptığımı gayet iyi biliyordum.

Ve bana dokunduğu anda dünyam tek bir şeye indirgeniyordu: Ona.

O hiçbir zaman hassas birisi olmamıştı.

Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Kafamı sallayıp bu kötü düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Barrons yalnız kalmak, dinlenmek ya da belki uyumak için nereye giderdi? Kimsenin ulaşamayacağı bir yere. Yoğun bir şekilde efsunlanmış bir Silver'a.

*

Havada hâlâ kokusu olan çalışma odasını karıştırmaya başladım.

Kendimi çok zalim hissediyordum ve oyunu kurallarına göre oynamaktan çok yorulmuştum. Zaten aramızda neden kurallar olduğunu da bir türlü anlayamıyordum. Bu bana çok saçma geliyordu. O, tanıştığımız günden beri benim alanımdaydı. Gerçeküstüydü, mevcudiyetiyle heyecan veriyor, beni sarsıyor, uyandırıyor ve deliliğin sınırlarında tutuyordu.

Antika silahlarından birini aldım ve masasındaki kilitli çekmecelerini zorlayarak açtım.

Evet, odasına gizlice girdiğimi anlayacaktı. Ama hayır, umurumda değildi. Öfkesini benden çıkartmayı deneyebilirdi. Benim içim rahattı.

Çekmecede benimle, ailemle, McCabe'le, O'Bannion'la, hayatımda hiç duymadığım kişilerle, hatta kendi adamlarıyla ilgili dosyalar vardı.

Bir sürü farklı ülkedeki bir sürü adrese gönderilecek faturalar vardı.

Alt çekmecede kendi fotoğraflarımı buldum. Deste deste.

Clarin Oteli'nde, çiyli bir Dublin sabahında, favori beyaz eteğimin altından görünen bronz bacaklarımla, at kuyruğu yapılmış sarı saçlarımla.

Trinity Üniversitesi'nin çimenlerinde yürürken, Dani'yle çeşmenin yanında tanıştığımız ilk anda.

Alina'nın apartmanının merdivenlerinden inip sokağa çıkarken.

Barrons'un tüm ışıkları kapatıp etrafımızın Gölgelerle kaplanmasını sağladığını ve benim için tehdit oluşturan

tek bir kişiyi öldürmeleri için on altı adamını birden yolladığını öğrendiğim sabah, arka sokakta gizli gizli yürüyüp, O'Bannion'un terk edilmiş arabalarına bakarken. Gözlerimde şok, dehşet ve sanki biraz da rahatlama ifadesi vardı.

Dani'yle sırtı sırta savaşırken, kılıcımız ve hançerimiz karanlığın içinde parlarken. Çatıdan çekilmiş bu fotoğraflardan uzun bir seri vardı. Çok ateşli görünüyordum, yüzüm parlıyordu, gözlerim kısıktı, vücudum sanki bu iş için yaratılmıştı.

Kitap dükkânının vitrininin önünde babama sarılırken.

BB&B'nin bekleme odasındaki koltuğa kıvrılmış, ellerimi göğsümde kavuşturmuş hâlde uyurken. Makyajsız. On yedi yaşında, biraz kayıp, tamamen savunmasız görünüyordum.

Jayne'le polis karakoluna girerken. Fenerlerimiz olmadan kitap dükkânına geri dönerken. O gece hiçbir tehlike yaşamamıştım. Barrons da oradaydı, yoluma çıkan şeylerden kurtulduğumdan emin olmak istiyordu.

Daha önce kimse bu kadar fotoğrafımı çekmemişti. Alina bile. Barrons her fotoğrafta gizli duygularımı yakalamayı başarmıştı. Beni izliyordu, daima izliyordu.

Bir çiftçinin kulübesinin penceresinden, Nana'nın yüzüne dokunup düşüncelerini hissetmeye ve annemi görmeye çalışırken. Gözlerim yarı kapalıydı, yaptığım şeye konsantre olduğum için yüzümde ciddi bir ifade vardı.

Çatıdan çekilmiş başka bir fotoğraf. Avucum Gri Kadın'ın göğsüne, ondan Dani'yi iyileştirmesini isterken.

Barrons'un bilmediği bir şey var mıydı?

Fotoğrafları çekmeceye geri koydum. Sersemlemiştim. Barrons her şeyi görmüştü; iyiyi, kötüyü, çirkini. Cevapları

bulmam gerektiğini düşünmediği sürece bana hiç soru sormamıştı. Beni hiçbir zaman süslü etiketlerle donatmamış, beni bir kutuya sığdırmaya çalışmamıştı. Bana tutturabileceği bir sürü etiket varken bile. Ben o an neysem oydum ve bu onun hoşuna gidiyordu, onun için önemli olan tek şey de buydu.

Arkamı dönüp aynaya baktım.

Aynadaki yabancı da bana baktı.

Aynadaki yansımamın yüzüne dokundum. Hayır, bu yabancı biri değildi. Hayatta kalmak için konforlu alanından çıkan, bir savaşçıya dönüşen bir kadındı. Aynada gördüğüm kadını sevdim.

Parmaklarımla dokunduğum aynanın yüzeyi buz gibiydi.

Bu Silver'ı biliyordum. Bütün Silver'ları biliyordum. Hepsinde K'Vruck'tan bir parça vardı. Kral bunları yaratırken içlerine acaba Avcı'nın dünyasından bazı şeyler mi katmıştı?

Aynaya bakarken bir yandan da karanlık, durgun göle içeri girmek istediğimi söylüyordum.

Seni özlemiştim, diye fokurdadı. *Gel de yüz.*

Yakında, diye söz verdim.

Gölün karanlık sularının derinliklerinden kaymaktaşı harfler titreşerek yüzeye çıktı.

Bu kadar kolaydı işte. Ben istemiştim, o vermişti. Her zaman oradaydı, her zaman hazırdı.

Harfleri toplayıp birer birer Silver'ın yüzeyine bastırdım.

Son harf de yerine konduğu anda Silver'ın yüzeyi gümüş renkli bir su birikintisi gibi, halkalar yayarak kıpırdanmaya başladı. Parmaklarımı yüzeye değdirince sular

aynanın siyah çerçevesine doğru ikiye ayrıldı. Aradan bir mezarlığa doğru giden sisli bir patika göründü. Mezar taşlarının ve türbelerin arkasında karanlık yaratıklar yerlerde sürünüyordu.

Silver'ın içinden buz gibi bir hava esti.

Aynanın içine doğru yürüdüm.

Barrons tam tahmin ettiğim üzere, bu yer altı meskenini korumak için ve içeri gizlice girmeye çalışan kimse hayatta kalamasın diye Silver'lardan bir zırh yapmıştı.

Silver'dan geçilebileceğini dokuz ay önce öğrenmiş olsaydım muhtemelen birkaç adım attığım anda ölmüş olurdum. Bu sefer de içeri girdiğim anda saldırıya uğramıştım. Hançerimi çıkarmaya fırsatım olmamıştı. Vücuduma dişler ve pençeler batar batmaz gölüm anında devreye girmeyi teklif etmiş, ben de bunu tereddüt etmeden kabul etmiştim.

Avucumda mor bir harf parlayarak duruyordu.

Bana saldıranlar anında geri kaçtı. Elimdeki şeyden nefret etmişlerdi.

Ayaklarımın altındaki çıplak toprağa bata çıka, belime kadar gelen sisin içinde yalpalaya yalpalaya yürümeye başladım. İskelete benzeyen ağaçlar ürkütücü ay ışığının altında sarı kemikler gibi parlıyordu. Kırık dökük mezar taşları yan yatmış şekilde duruyordu. Ferforje demir kapının arkasından dev gibi lahitler görünüyordu. Burası da neredeyse Unseelie hapishanesi gibi dondurucu bir soğukluktaydı. Saçlarım dondu, kaşlarım ve burun kıllarım buz kesti. Parmaklarım uyuşmaya başladı.

Bu Silver'la diğeri arasında bir geçiş bağlantısı yoktu. Hiçbirinde yoktu. Barrons Silver'ları istifleme konusunda

Darroc'tan daha ustaydı ve belli ki Unseelie Kralı'ndan bile daha becerikliydi.

Etrafımdaki değişimi fark etmemiştim bile. Birden bir ayağımın buzlu mezarlıkta, diğerinin ise güneşin yaktığı kara kumlu bir çölde olduğunu fark ettim. Kavurucu sıcağa doğru bir adım attım ve anında kavruldum. Bu çölleşmiş arazide bana saldıran kimse yoktu. Acaba buraya gizlice girenleri uzak tutan şey başlı başına güneş miydi? Diğer aynaya geçince neredeyse kriz geçirecektim. Bir anda kendimi suyun altında buldum. Nefes alamıyordum. Paniğe kapıldım ve sudan çıkmaya çalıştım.

Ama Unseelie hapishanesinde de nefes alamıyordum.

Mücadele etmeyi bıraktım ve bilinmeyen bir gezegene ait bir okyanusun dibinde yarı yüzerek, yarı yürüyerek ilerledim. Bilinmeyen bir gezegendi, çünkü bizim dünyamızda dişlerden oluşan çarkları olan küçük su altı vapurlarına benzeyen balıklar olmazdı.

Durgun gölüm bana bir çeşit kabarcık sundu, etrafımı bu kabarcıkla kapladı ve bana doğru hamle yapan her şey buradan geri sekti.

Kendimi düpedüz yok edilemez hissetmeye başlamıştım. Çok havalıydım. Suyun içinde biraz daha efelenerek yürümeye başladım.

Birkaç 'bölgeden' daha geçtikten sonra hava atmanın da ötesinde geçmiştim. Karanlık gölümün bana saldıran her şey için bir yanıtı vardı. Kendi gücümden neredeyse sarhoş olmuştum.

Bir resim olsaydı adı 'Uzak Bir Yıldızda Gece Yarısı' olabilecek bir araziden geçerken kendimi bir anda loş bir odada buldum ve gözlerimi kırptım.

Burası Eski Dünya'daki Sparta gibiydi ve güzel kokuyordu. Baş döndürücü, rayihalı bir kokusu vardı bu odanın. Barrons. Dizlerim çözüldü. Onun kokusunu aldığım anda seks düşünmeye başlıyordum. Ben umutsuz bir vakaydım.

Nerede olduğumu o anda anladım.

Barrons Books and Baubles'ın arkasındaki garajdaydım.

41

Etrafı keşfetmek istiyordum. O çocuk ağlaması olmasaydı keşfedebilirdim de.

Barrons'un tüm dünyadan sakladığı ve bu kadar iyi koruduğunu düşünebileceğim şeylerin arasında bir çocuk yoktu.

Kimliğiyle ilgili ipuçları? Elbette olabilirdi.

Lüks bir ev? Kesinlikle.

Ama bir çocuk? Asla.

Afallamış bir şekilde sesi takip ettim. Ses uzaktan, aşağılardan bir yerden geliyordu. Çocuk sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Çocuğun kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım ama acısı ve kederi insanın içini paralıyordu. Ağlamasını durdurmak istedim. Ağlamasını durdurmak zorundaydım. Yüreğimi dağlıyordu.

Etrafımdakilere hiç bakmadan odadan odaya geçerek, bir kapıyı açıp öbür kapıyı kapatarak, aşağı inmek için bir yol aradım. Barrons'un kolleksiyonunun en nadide parçalarının burada, bu yer altı sığınağında olduğunu biliyor-

dum. Daha önce müzelerde gördüğüm ve şimdi o gördüklerimin kopya olduğunu anladığım şeylerin arasından geçtim. Barrons kopyalarla uğraşmazdı. Antika eşyalarını çok severdi. Buralarda bir yerlerde Güç Nesneleri olmalıydı. Onları er ya da geç bulacaktım.

Ama önce çocuğu bulmalıydım.

Ağlama sesi beni öldürüyordu.

Jericho Barrons'un çocukları mı vardı? Belki de Fiona'dan bir çocuğu vardı?

Tıslադım, sonra bir anda Fae'lerin çıkardıkları sesi hatırladım ve bu sesi çıkarmamış gibi yaptım. Durup kafamı kaldırdım. Çocuk sanki tıslamamı duymuş gibi, daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Sanki *buradayım, yakındayım, lütfen bul beni, çok yalnızım, korkuyorum,* der gibiydi.

Buralarda bir yerde bir merdiven olmalıydı.

Odanın içinde bir o kapıyı bir bu kapıyı açarak dolanıp durdum. Ağlama sesi annelik içgüdülerimi harekete geçirmişti. Sonunda doğru kapıyı buldum ve içeri girdim.

Barrons çok ciddi önlemler almıştı.

Kendimi lunaparklardakine benzer aynalı bir odada buldum. Her tarafta merdivenler vardı ama hangisinin gerçek hangisinin yansıma olduğunu ayırt edemiyordum.

Ve Barrons'u çok iyi tanıdığım için, yansımaya doğru gidersem başıma felaket bir şey geleceğini de biliyordum. Çocuğu korumak için eminim ki büyük çaba harcamıştı.

Karanlık gölüm yardım önerdi ama bu sefer ihtiyacım yoktu.

"Bana hangisinin gerçek olduğunu göster," diye mırıldandım ve aynalar arka arkaya kararmaya başladı. En sonunda loş ışıkta parlayan tek bir merdiven kaldı.

Sessizce merdivene, çocuğun çınlayan sesine doğru yöneldim.

Beklentilerim bir kez daha boş çıkmıştı.

Ağlama sesi zincirli, asma kilitli ve üzerine harfler oyulmuş dev bir kapının arkasından geliyordu. Normalde bu ağlama sesini hiç duyamamış olmam gerekiyordu. Barrons'un yerin bu kadar altından kükremesini duymuş olmak bile beni şaşırtmıştı.

Zincirleri, efsunu ve harfleri kaldırmak için yirmi dakika uğraştım. Barrons belli ki ne pahasına olursa olsun bu çocuğu korumak istiyordu. Neden? Bu kadar önemli olan şey neydi? Neler oluyordu?

Kapıyı açınca ağlama birden durdu.

Odaya girip etrafa bakındım. Beklediğim şey her neyse, bu değildi. Burada bir hazine ya da değerli herhangi bir eşya yoktu. Mallucé'un, Burren'in altındaki mağarasından hâlliceydi.

Oda dünyanın ana kayasına oyulmuş taştan bir mağara gibiydi. Doğu yönündeki duvardan çıkıp batı yönündeki duvarda kaybolan ince bir buhar tütüyordu. Her yere kameralar yerleştirilmişti. Buradan hemen şimdi çıksam bile Barrons burada olduğumu anlayacaktı.

Odanın ortasında, birbirine çok yakın kalın demir parmaklıkları olan, yirmi metreye yirmi metrelik bir kafes vardı. Aynı kapılar gibi, bu kafesin üzeri de harflerle kaplıydı.

Ayrıca boştu.

Kafese doğru ilerledim.

Sonra bir anda afallayarak durdum.

Kafes zannettiğim gibi boş değildi. Kafesin içinde çırılçıplak bir çocuk, kıvrılmış yatıyordu. On, on bir yaşlarında gözüküyordu.

Ona doğru koştum. "Tatlım, iyi misin? Neyin var? Neden buradasın?"

Çocuk kafasını kaldırdı. o an dehşete düştüm ve sersemleyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Barrons'la paylaştığım görüntüdeki çocuğa bakıyordum.

O çocuğun tüm ayrıntılarını sanki daha dün görmüşüm gibi pırıl pırıl hatırlıyordum. Gözlerimi kapatıp onunla hemencecik yeniden orada olabilirdim. Bir çöldeydik.

Alaca karanlık. Kucağımızda bir çocuk var.

Geceye bakıyorum.

Aşağı bakmayacağım.

Gözlerindeki şeyle yüzleşemem.

Bakmadan edemem.

Bakışım istemsizce aşağı kayıyor.

Çocuk mutlak bir güvenle bana bakıyor.

"Ama sen öldün!" diye protesto ediyorum, ona bakarak.

Çocuk bana doğru yürüdü, kafesin kenarına kadar geldi ve küçük elleriyle parmaklıkları tuttu. Güzel çocuk. Siyah saçlı, siyah gözlü, altın tenli. Tam babasının oğlu. Gözleri yumuşak, sıcak bakıyor.

Ve ben Barrons'um, ona bakıyorum...

Gözleri diyor ki, biliyorum ölmeme izin vermeyeceksin.

Gözleri diyor ki, biliyorum acımı dindireceksin.

Gözleri dedi ki, güven/aşk/tapma/mükemmelsin/beni her zaman koruyacaksın/sen benim dünyamsın.

Ama ben onu korumadım.

Ve acısını dindiremem.

Kucağımızda bu çocukla, işte tam bu çocukla, çölün ortasında durmuştuk; onu kaybederek, severek, onun için üzülerek, hayatının kayıp gitmesini hissederek...

Onu orada görüyorum. Dünlerini. Bugününü. Asla gelmeyecek olan yarınlarını.

Acısını görüyorum ve içim yanıyor.

Mutlak sevgisini görüyorum ve utanıyorum.

Bana gülümsüyor. Gözlerindeki tüm sevgiyi bana veriyor.

Kaybolmaya başlıyor.

Hayır! diye haykırıyorum. Ölmeyeceksin! Beni bırakmayacaksın!

Gözlerine bakıyorum, bana bin yıl gibi gelen bir süre boyunca.

Onu görüyorum. Ona sarılıyorum. O orada.

O gitti.

Ama gitmedi. İşte burada, benimle birlikte. Çocuk yüzünü parmaklıklara dayıyor. Bana gülümsüyor. Gözlerindeki tüm sevgiyi bana veriyor. Eriyip gidiyorum. Eğer birinin annesi olabileceksem, bu çocuğu alıp sonsuza kadar koruyabilirim.

Ayağa kalkıp, sanki transa geçmiş gibi çocuğa doğru yürüyorum. Barrons'un zihninin içinde bu çocuğa sarılmıştım. Ben de Barrons gibi onu sevmiş ve onu kaybetmiştim. O görüntüyü paylaşınca, bu benim de yaram olmuştu.

"Anlamıyorum. Nasıl olur da hayatta kalabilirsin? Neden buradasın?" Barrons neden bu çocuğun ölümünü yaşamıştı? Yaşamış olduğuna şüphe yoktu. Bu benim de başıma gelmişti. Bunu ben de tatmıştım. Bu bana Alina'yla ilgili yaşadığım pişmanlıkları hatırlatmıştı...

Geri dön, geri dön, diye çığlık atmak istiyorsun... Yalnızca bir dakika daha. Bir kerecik daha gülümse... İşleri doğru yapabilmem için bir şans daha ver. Ama o gitti. Gitti. Nereye gitti? Gittiği zaman hayata ne olur? Bir yere mi gider yoksa öylece çekip gider mi?

"Sen buraya nasıl geldin?" diye soruyorum şaşkın bir şekilde.

Benimle konuşuyor ama söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyorum. Bu unutulup gitmiş bir dil. Ama kulağıma hazin sesler çarpıyor. An-ne dermiş gibi bir ses duyuyorum.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak ona uzanıyorum.

Kollarımı parmaklıkların arasından sokup çocuğun küçücük, çıplak bedenini tutuyorum, çocuğun siyah kafası omzumla boynum arasındaki boşluğa doğru uzanıyor, sivri dişler derimi deliyor ve güzel çocuk gırtlağımı parçalıyor.

42

Uzun bir süre ölüyorum.

Olması gerektiğinden çok daha uzun bir süre.

Benim acılar içinde, yavaş yavaş öleceğimi anlıyor. Birkaç kez kendimden geçiyorum, bilincimin her yeniden açılışında da şaşırıp kalıyorum. Ateşimin çıktığını hissediyorum. Boyun derim uyuşuyor ama yaranın olduğu yer sanki zehir zerk edilmiş gibi yanıyor.

Sanırım boynumun yarısı çocuğun dişlerinde kaldı.

Onu kollarıma aldığım anda değişmeye başlamıştı.

Kendimi onun olağanüstü güçlü kollarından güç bela kurtarmış, değişimini tamamlamayı başaramadan kafesten uzaklaşmıştım.

Ama artık çok geçti. Aptallık etmiştim. Kalbim Barrons'u ağlayan bir çocukla özdeşleştirmiş ve duygusallığı kucaklamıştı. Zincirleri, asma kilitleri ve efsunu, Barrons'un çocuğu korumak istemesine yormuştum.

Fakat bunlar aslında dünyayı, bu çocuktan korumak içindi.

Taş odanın zemininde öylece yatmış, ölüyorum. Yeniden bir süre bilincim kapanıyor, sonra yeniden kendime geliyorum.

Çocuğun Barrons'un hayvanının gece versiyonuna dönüşmesini izliyorum. Kara bir ten, kara boynuzlar ve dişler, kıpkırmızı gözler. Cinai deliliğin ne olduğunu görüyorum. Barrons'un Silvers'daki hayvan hâli onun yanında güler yüzlü ve soğukkanlı kalıyor.

Değişirken sürekli uluyor, kafasını sağa sola sallıyor, üzerime kanımın bulaştığı salyalarını püskürtüyor, köpeksi kırmızı gözleriyle bana bakıyor. Dişlerini bana batırıp beni iki yana sallamak, vücudumdaki kanı son damlasına kadar dökmek istiyor. Barrons'un kafama yerleştirdiği işaret kana susamışlığını hiçbir şekilde dindirmiyor.

Ben yemeğim ve bana ulaşamıyor.

Kafesin parmaklıklarını zorlayarak uluyor.

Bir metrelik boyu üç metreye çıkıyor.

Demek garajın altından gelen sesler buymuş. Arabanın tepe penceresinden Barrons'a bakarken dinlediğim sesler.

Aşağıda, kafesin içinde, sonsuza kadar hapsedilmiş çocuğun sesleriymiş.

Ve burada kan kaybından ölmek üzereyken anlıyorum ki, ölü kadını bu yüzden Silver'dan çıkartıyormuş.

Çocuğun beslenmesi gerekiyormuş.

Barrons, çocuğunun kollarında ölmesini seyretmişti. Bunu düşünmeye, zihnimi buna odaklamaya çalışıyorum. Bu çocuk onun oğlu olmalıydı. Barrons onu beslemezse, çocuk acı çekiyordu. Onu beslerse, bu canavarı görmek zorunda kalıyordu. Ne zamandan beri? Ne zamandan beri

bu çocuğun bakımını üstleniyordu? Bin yıldır mı? On bin yıldır mı? Daha uzun zamandan beri mi?

Boynuma dokunmak, yaramın ne kadar derin olduğunu anlamak istiyorum ama elimi kaldıramıyorum. Zayıfım, rüyada gibiyim ve umurumda değil. Sadece gözlerimi kapatıp birkaç dakika uyumak istiyorum. Sadece kısacık bir uyku; sonra uyanıp, bunu atlatmak için gölümde bir şeyler bulmaya çalışacağım. Acaba parçalanmış gırtlakları iyileştirecek harfler var mıdır? Belki de buralarda bir yerlerde Unseelie'ler vardır.

Acaba bu hırıltı şah damarımdan mı geliyor. Öyleyse benim için artık çok geç demektir.

Böyle öldüğüme inanamıyorum.

Barrons gelip beni burada bulacak.

Mağarasında, kanlar içinde.

Gölümü aramak için irademi çağırmaya çalışıyorum ama sanırım kısa zamanda çok kan kaybettim. Ne kadar denesem de yapamıyorum. Gölümde tuhaf bir sessizlik var. Sanki beni izliyor, şimdi ne olacağını anlamaya çalışıyor gibi.

Kafesin içindeki kükreme sesi iyice artmış durumda, ayrıca Barrons'un kükrediğini de duymuyorum. Sonra bir anda gelip beni kucağına alıyor, arkadaki odaya taşıyor ve kapıyı çarpıyor.

"Bu ne yahu Mac? Bu ne?" Aynı şeyi tekrar tekrar söylüyor. Gözleri deli gibi bakıyor, yüzü bembeyaz, dudakları ipince. "Buraya bensiz gelirken ne düşünüyordun? Böyle bir salaklık yapacağım bilseydim seni çok önceden getirirdim. Yapma bunu bana! Bunu bana yapamazsın!"

Barrons'a bakıyorum. Mavi Sakal'ın gölgeleri geliyor aklıma hayal meyal. Kılıçtan geçirdiği karılarına kapıyı açmıştım. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Çocuğun hâlâ nasıl hayatta olduğunu sormak istiyorum. Her tarafım uyuşmuş vaziyette. *O senin oğlun, değil mi?*

Bana cevap vermiyor. Sanki yüzümü ezberlemek istermiş gibi bana bakıyor. Gözlerinin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını görüyorum.

Bu adamla sevişmeliydim. Her zaman yumuşak olmaktan korktum. Aptallığım beni şaşkına çeviriyor.

Barrons geri çekiliyor.

"Bütün bunları görüp ölebileceğini bir an bile geçirme aklından. Saçmalık bu. Bunu bir daha yapmayacağım."

Hiç Unseelie var mı? Yukarı fırlayıp, bir Unseelie avlayıp getirmesini umar gibi oluyorum. Ama biliyorum ki o kadar vaktim yok.

"Ben iyi değilim Mac. Asla da olmadım."

Ne? İtiraf saati mi, der gibi bakıyorum dalga geçerek. Şu an istemiyorum.

"Ben istediğim şeyi isterim ve onu alırım."

Beni uyarıyor mu? Beni şu an neyle tehdit ediyor olabilir ki?

"Benim birlikte yaşayamayacağım hiçbir şey yok. Yalnızca yanımda olmadan yaşayamayacağım şeyler var."

Boynuma bakıyor ve yüzündeki ifadeden durumun berbat olduğunu anlıyorum. Anlıyorum ki boynum paramparça olmuş.

Hâlâ nasıl nefes aldığımı, neden ölmediğimi anlayamıyorum. Sanırım artık ses tellerim olmadığı için konuşamıyorum.

Boynuma dokunuyor. Yani, sanırım dokunuyor. Çenemin altında ellerini görüyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Bir zamanlar, uçurumun kenarında, sabah güneşinin altında benim de ona yaptığım gibi iç organlarımı yerine yerleştirmeye mi çalışıyor? Sanki kendi irademle onu toparlayabilecekmişim gibi.

Gözleri kısılıyor ve kaşları çatılıyor. Gözlerini kapatıyor, açıyor, suratını ekşitiyor. Pozisyonumu değiştirip farklı bir açıdan bir yüzüme, bir boynuma bakıyor. Bir şeyi fark ettiği anda yüzünde size bir iyi bir de kötü haberi olduğunu, ve kötü haberin gerçekten kötü olduğunu söyleyen insanların yüzündeki korkunç gülümseme beliriyor. "Faery'deyken bir şey yiyip içtin mi Mac?"

V'lane, diyorum sessizce. *Plajda bir şeyler içmiştik.*

"Seni hasta etmiş miydi?"

Hayır.

"Hiç sanki bağırsakların parçalanıyormuş gibi hissettiren bir şey içtin mi? Ölmeyi tercih edeceğin bir şey? Duyduğum kadarıyla, bir gün kadar sürermiş."

Biraz düşünüyorum. *Tecavüz,* diyorum sonunda. *Bana bir şey vermişti. O göremediğim adam. Uzun süre acı çekmiştim. Prensler içimde olduğu için öyle oldu sanmıştım.*

Burun delikleri genişliyor. Konuşmayı deniyor ama ağzından sadece boğuk bir hırıltı çıkıyor. İki kere daha denedikten sonra konuşmayı başarıyor.

"Seni sonsuza kadar o hâlde bırakabilirlerdi. Onları dilim dilim doğrayacağım ve birbirlerine yedireceğim. Yavaş yavaş. Yüzyıllar boyunca." Sesi bir sosyopatınki kadar sakindi.

Ne diyorsun sen?

"Merak etmiştim. O olaydan sonra değişik kokuyordun. Sana bir şey yaptıklarını anlamıştım. Ama Rhymer gibi kokmuyordun. Onun gibiydin ama farklıydın da. Bekleyip görmek zorundaydım."

Ona bakarak kendimi zihinsel olarak bir kez daha değerlendiriyorum. Boynumu yeniden hissetmeye başlıyorum. Feci şekilde yanıyor ama yutkunabiliyorum.

Ölmüyor muyum yani?

"Seni öldürmüş olabileceklerinden korkmuşlar herhâlde." Kafasını çeviriyor, çene kasları hareket ediyor. "Sonsuza kadar *Pri-ya* hâlinde kalacakmışsın." Yüzü öfkeden geriliyor.

Ne yapmışlar bana, diye soruyorum.

Yürümeye devam ediyor, beni odadan odaya taşıyor, sonunda BB&B'deki oturma odasının neredeyse tıpatıp aynısı bir odada duruyor. Halılar, lambalar, kanepe, yumuşacık örtüler hep aynı. Sadece şömine farklı; içine bir insan sığacak kadar kocaman bir şömine var burada. Yanan odunun dumanı hiçbir yerden sızmıyor ve Barrons'un yerini belli etmiyor.

Kafamın altına yastıklar yerleştiriyor ve beni yavaşça kanepeye yatırıyor. Şöminenin yanına gidiyor ve ateşi canlandırıyor.

"Fae'lerin hayat uzatan bir iksiri vardır."

Onu bana verdiler.

Başını sallıyor.

Sana da bunu mu yapmışlardı?

"Hayat uzatan dedim. Seni üç metrelik, boynuzlu, çılgın bir canavara dönüştüren demedim." Boynuma bakıyor. "İyileşiyorsun. yaraların kapanıyor. Bu iksirden içen bir

adam tanıyorum. Dört bin yıl önce. O da değişik kokar. Rhymer bir hançerle ya da kılıçla yaralanmadığı sürece hiç yaşlanmadan yaşar. Sadece Fae'lerin öldürülebileceği şekilde ölebilir."

Barrons'a bakıyorum. *Ben ölümsüz müyüm şimdi?* Kollarımı yeniden oynatabiliyorum. Boynuma dokunuyorum. Derimin kaynadığı yerlerde büyük şişkinlikler var. Unseelie eti yemişim gibi. Elimi koyduğum yerlerin iyileştiğini hissedebiliyorum. Boynumun içinde bir şeylerin çıtırdayarak, daha güçlü bir şekilde yenilendiğini hissediyorum.

"Uzun yaşayacaksın ve zor öldürüleceksin diyelim."

Dört bin yıl mı yani? Boş gözlerle Barrons'a bakıyorum. Dört bin yıl yaşamak istemiyorum. Her tarafı yara bere içinde arka sokağıma bırakılan o Unseelie'yi düşünüyorum. Ölümsüzlük korkutucu bir şey. Ben sadece o küçücük hayatımı istiyorum. Dört bin yılı algılayamıyorum bile. Sonsuza kadar yaşamak istemiyorum. Hayat çok zor. Seksen ya da yüz yıl harika olur. Bana bu kadarı yeter.

"O hançeri taşımayı bir kez daha ciddi bir şekilde gözden geçir istersen. Aslında onu yok etmeye karar verebilirim. Kılıcı da." Hançerimin kılıfını omzumdan çıkartıyor ve şöminenin önüne, yere atıyor.

Hançerimin tangır tungur gidip şöminenin önünde durmasını izliyorum, rahatlıyorum. Ölebilirim. Hemen şu an istediğimden değil. Sadece seçeneklerimin olmasını seviyorum. Hançerim olduğu sürece seçeneklerim de oluyor. Bundan asla kurtulmayacağım. Bu benim bir mezar taşıyla flörtüm. Ve ben bir insanım. Bir gün ölmek istiyorum.

"Ama olamaz." Bunlar saldırıya uğradığım andan beri ağzımdan çıkan ilk cümle. "Oğlun ölemez, öyle değil mi? Ne olursa olsun. Asla ölemez."

43

Bugüne kadar hiç Unseelie eti yememiş olsaydım, böyle mucizevi şekilde iyileşmiş olmak kafamı karıştırabilirdi.

Bu yüzden, Unseelie eti yemiş olduğumu farz ettim. Bu hayat uzatan iksir senaryosuyla baş edemezdim. Darroc'u baştan bir daha öldürmek istememe neden olmuştu. Vahşice. Sadistçe. İşkenceyle.

Beni *Pri-ya* hâline sokmakla kalmamış, aynı zamanda o hâlde sonsuza kadar yaşamamı planlamıştı. Alina'yla olan fotoğraflarını görünce onlar için farklı bir gelecek olabileceği düşüncesine kapılarak yumuşamıştım, fakat şimdi bu yumuşama tamamen kaybolmuştu. Barrons beni kurtarmasaydı, yaşayacağım dehşeti tahayyül bile edemiyordum. Etmek de istemiyordum. Çok kısa bir süre içinde aklımı geri dönülmez bir şekilde yitirebilirdim. Ya beni oraya kilitleyip gitseydi, ihtiyacım olan şeyi vermeyi reddetseydi? Beni o karanlık, küçücük yerde bıraksaydı ve...

Tüylerim ürperdi.

"Bu konuyu düşünmeyi bırak artık," dedi Barrons.

Titredim. Buna engel olamıyordum. Hayatta gerçekten ölümden de beter bazı şeyler vardı.

"Bu olay gerçekleşmedi. Seni dışarı çıkarttım ve tekrar içeri aldım. Sonuçta işe yaradı. Sen ölmeyecek kadar güçlü biriymişsin. Bu beni çok memnun etti."

Barrons'un söylediğine göre birkaç kez fena hâlde kan kaybetmiştim. Gırtlağımın çok büyük bir kısmı, vücudumun yeterince hızlı bir şekilde iyileştiremeyeceği kadar kötü biçimde parçalanmıştı. Ölüyken (en azından nefes alamıyorken) vücudum kendini iyileştirmeye devam etmişti. Ara sıra bilincim açılsa da kan kaybetmeye devam etmiştim. Ama bir süre sonra olup bitenleri açık bir bilinçle takip edebilecek kadar iyileşmiştim. Her tarafım kan içinde kalmıştı.

Barrons beni yeniden kucağına alıp taşımaya başlıyor. Konforlu odalardan geçiyoruz, merdivenlerden, bir sürü merdivenden iniyoruz ve garajın altında üçten daha fazla kat olduğunu fark ediyorum. Bu katlarda koca bir dünya var. Genelde yer altında olmaktan nefret ederim. Ama bu farklı. Burası pek göründüğü gibi bir yer olmadığı için tuhaf bir genişlik hissi yaratıyor. Barrons'un burada daha birçok Silver'ı, birçok giriş ve çıkış yolu olduğunu hissedebiliyorum. Burası hayatta kalma uzmanı olmak isteyen birisinin fantazilerini süsleyecek bir yer. Dünya atom bombalarıyla yok edilse de hayat burada devam edebilir. Ya da istersek başka bir dünyaya geçebiliriz. Galiba Barrons için hiçbir felaket son değil. O her zaman yoluna devam edebilir.

Şimdi ben de öyle yapacağım.

Bundan hoşlanmıyorum. Bugüne kadar birçok kez yeniden programlanmış, birçok bakımdan değiştirilmişim. Ama bu seferkinin üstesinden gelmek çok zor olacak. Zaten kendimi yeterince kopuk hissediyorken, şimdi insanlığımdan iyice uzaklaşmıştım. Şimdi ölümsüzlüğe iyice yaklaştığıma göre, gerçekten Unseelie Kralı'nın bir parçası mıyım yani? Acaba bu bir döngü mü? Her seferinde aynı çemberi tamamlamak için yeniden mi doğuyoruz?

"Çok mu kötü olur bu?"

"Sen benim zihnimi mi okuyorsun?"

"Gözlerinle düşünüyorsun." Gülümsüyor.

Yüzüne dokunuyorum, gülümsemesi kayboluyor. "Yine yap."

"Eşeklik etme."

Gülüyorum. Ama yüzündeki mutlu ifade yok artık. Bir anda silinip gitti.

Bana soğuk, sert gözlerle bakıyor. O gözlerde ne olduğunu görüyorum şimdi. Dünyanın geri kalanı için boş bir ifade olabilir bu. Kendi kendime birkaç kez bu gözlerin insaniyetten mahrum olduğunu düşünmüştüm. Ama bu doğru değil.

O hissediyor. Öfkeyi. Acıyı. tutkuyu. Teninin altında çok fazla his var, elektrik var. Çok fazla uçarılık. Her an savaş hâlinde olan bir insan ve hayvan var. Bunun onun için hiçbir zaman kolay olmadığını biliyorum artık. Savaşı hiç durmadan devam ediyor. Bu adam her gün hayatına nasıl devam edebiliyor?

Duruyor ve beni ayaklarımın üzerine, yere koyuyor. Gölgelerin içinden geçip bir gaz ocağını açıyor, mumlar yakmaya başlıyor.

Yatak odasındayız. Aynı Unseelie Kralı'nın ini gibi bir yer burası. Gösterişli, konforlu. Siyah ipekten bir örtüsü, yumuşacık siyah yorganı olan kocaman bir yatak var. Gözlerimi yataktan alamıyorum. Kendimi o yatakta, onunla beraber çırılçıplak yatarken düşünüyorum ister istemez.

Titriyorum.

Burada olduğum için huşu içindeyim. Beni istediği için.

Yatağın yanında da birkaç mum yakıyor. Yastıkları kabartıp üst üste koyuyor. *Pri-ya* hâlinde olduğum zamanları hatırlıyorum.

O bodrum katı zamanlarında bu yastıkları kalçalarımın altına koyardı. O yastıkların üzerine yatardım; kafam yatakta, popom havada kalırdı. Bacaklarımın arasında beni yalvartana kadar ileri geri gider, sonra da arkadan yavaşça içime girerdi.

Son yastığı da yerine koyup bana bakıyor. Kafasıyla yastıkları işaret ediyor.

"Seni ölürken seyrettim. Şimdi seni becermem gerekiyor Mac."

Bu sözler bana kurşun gibi saplanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Bir mobilyaya, sanırım bir gardroba yaslanmak zorunda kalıyorum. Neyse ne. Ayakta kalmamı sağlıyor. Bu bir teklif değildi. Sanki *kanım zehirlendi, kan nakli yapmamız gerekiyor,* dermiş gibi, içinde bulunduğumuz andan bir sonrakine geçmemiz gerektiğine dair bir bildirimdi.

"Bunu istiyor musun?" Sesinde hiçbir kur, çekingenlik ya da baştan çıkartıcılık belirtisi yok. Sadece cevap verilmesi gereken bir soru var. Sadece et. Bunun peşinde. Bunu sunuyor.

"Evet."

Tişörtünü çıkartıyor. Kaslı vücudunu seyrederken nefesimi tutuyorum. Üzerimdeyken geniş omuzlarının nasıl göründüğünü, yüzünün şehvetle nasıl gerildiğini, içime girdiği anda nasıl yumuşadığını biliyorum. "Kimim ben?"

"Jericho."

"Sen kimsin?" Botlarını çıkartıp atıyor, pantalonunu sıyırıyor. Bu gece o bir komando.

Ağzımdan tek nefeste bir cümle çıkıyor: "Kimin umurundaki?"

"Nihayet." Kelime yumuşak. Adam ise değil.

"Duş almam gerek."

Gözleri parlıyor, dişleri karanlığın içinde parlıyor. "Birazcık kan beni rahatsız etmez." Bana sessizce yaklaşıyor, âdeta süzülüyor. Karanlığın içindeki kadife bir gölge gibi. Gece o. Her zaman da öyle oldu. Ben de eskiden gün ışığı kızdım.

Etrafımda diareler çiziyor, baştan aşağı süzüyor beni.

Nefesimi tutmuş hâlde onu seyrediyorum. Jericho Barrons çırılçıplak vaziyette etrafımda daireler çiziyor, beni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakıyor. İyi anlamda tabii, oğlu gibi değil. Onu seyrederkenki hislerim beni hayrete düşürüyor; uçurumun dibinde, onun öldüğünü zannettiğim an kendime yapmış olduğum şeyden asla kurtulamamış olduğumu fark ediyorum. Hayatta kalabilmek için kendimden ne çok şey bırakmıştım orada. Hayatta olduğunu öğrendiğimde ise başka bir sürü olay daha vardı ve bunu bana söylememiş olduğu için ona çok kızgındım, bu yüzden de bu kördüğümü elimin tersiyle itmiş, ona bakmayı reddetmiştim. Son birkaç ayda olup

biten şeylerin beni etkilememesi için çaba sarfetmiştim. Dönüştüğüm kadını kabul etmemiş, hatta bir kadına dönüştüğümü bile inkâr etmiştim.

Şimdiyse kurtuluyorum. Şimdi durup, ona bakıp, neden her şeyi tepetaklak etmediğimi anlıyorum.

Onun için dünyayı yok edebilirdim.

Ve bununla yüzleşemezdim. Dünyanın benim için söyleyeceği şeyi duymaya dayanamazdım.

Bu anı yavaşlatmak istiyorum. Bir keresinde kendimi onunla yatakta bulmuştum ama *Pri-ya* hâlinde olduğum için her şey irademin dışında çok hızlı gelişmiş, başlamadan bitmişti. Bu sefer her şeyin ağır çekimde olmasını istiyorum. Her saniyeyi hayatımın son saniyesiymiş gibi yaşamak istiyorum. Bunu kendim seçtim. Bana inanılmaz geliyor. "Bekle."

Tavırları bir anda değişiyor, gözlerine kızıl bir gölge düşüyor. "Yeterince beklemedim mi?" Göğsü hareket ediyor. Elleri iki yanında bir açılıp bir kapanıyor. Keskin ve hızlı bir şekilde soluyor.

Titrek mum ışığının altında teni kararmaya başlıyor.

Ona bakıyorum. Aynı o şekilde, biraz şehvet, biraz öfkeyle. Üzerime atlayıverecekmiş, beni yere devirecekmiş, daha düşerken elbiselerimi parçalayacak ve içime girecekmiş gibi geliyor.

"Bunu hiçbir zaman anlamadım." Gözleri kısılıyor. Ortadaki kızıllık ince nehirler olup akarak beyazlığı kaplamaya başlıyor. Bir anda hiç beyazlık kalmıyor, kırmızı üzerine siyah bir lekeye dönüşüyor. "Ama bunu hiçbir zaman düşünmediğimi de söyleyemem."

Derin bir nefes alıyorum.

"Şu an buradasın. Yatak odamda. Bunun bana ne yaptığını asla bilemezsin. Bir kadın buraya gelecek olursa ölür. Onu ben öldürmezsem adamlarım öldürür."

"Buraya daha önce bir kadın geldi mi hiç?"

"Bir kere."

"Burayı kendi kendine mi buldu? Yoksa onu sen mi getirdin?"

"Ben getirdim."

"Sonra?"

"Onunla seviştim."

Bir anda durup gözlerinin içine bakıyorum. Bu sözleri başka bir kadın için söylediğini duyduğum anda üzerine atlayıp, elbiselerimi yırtıp, daha yere düşmeden onu alıp içime sokmak istiyorum. O kadını silmek istiyorum. Beni becermek istiyor. Onunla ise sevişmiş.

Dikkatle bana bakıyor. Gördüğü şeyden hoşlanmışa benziyor.

"Sonra?"

"İşim bitince öldürdüm onu."

Bunu duygusuz bir şekilde söylüyor, fakat gözlerinden daha fazlası okunuyor. Onu öldürdüğü için kendisinden nefret etmiş. Başka bir seçeneği olmadığına inanmış. Yatağında, evinde, dünyasında birisinin olması arzusuna direnememiş. Kendini bir geceliğine... normal hissetmek istemiş. O kadın da bunu canıyla ödemiş.

"Ben kahraman değilim Mac. Asla olmadım. Asla da olmayacağım. Şunu da netleştirelim: Ben antikahraman da değilim. Bu yüzden gizli potansiyelimi keşfetmeye çalışmaktan vazgeç. Beni hiçbir şey kurtaramaz."

Ben yine de onu istiyordum.

Onun da bilmek istediği şey buydu.

Sabırsızca soluyorum ve saçlarımı çekiştiriyorum. "Beni becerecek misin, yoksa böyle sabaha kadar konuşacak mısın, Jericho Barrons?"

"Bir daha söyle. Son kısmı."

Söylüyorum.

"Seni öldürmeye çalışacaklar."

"İyi ki öldürülmem zor." Beni tek bir şey ilgilendiriyordu. "Ya sen?"

"Asla. Ben daima koruyacağım seni. İhtiyacın olduğu her an seni becerip kendine getireceğim. Ölmene asla izin vermeyeceğim."

Tişörtümü çıkarıyor, ayakkabılarımı fırlatıp atıyorum. "Bir kadın daha ne ister ki?" Kotumu indiriyorum. Külodumu çıkarmaya çalışırken ayağım takılıyor, sendeliyorum.

Barrons daha ben yere düşmeden üzerime çıkıyor.

Jericho Barrons'u gördüğüm andan beri onu istiyordum. O pembe ve kafasız MacKayla Lane'i şoke edecek, sersemletecek ve, eh, peki tamam, olup bitenleri düşünürken aklını başından alacak şeyleri yapmasını istiyordum.

Bunların hiçbirini kendime itiraf etmemiştim. Bir tavuskuşu nasıl olur da bir aslanı arzulayabilirdi ki?

Kendimi o işe yaramaz tüylerimin içinde o mağrur erkeklerden birisi kadar süslü hissetmiştim. Hissettiklerimi inkâr ederek, ormanlar kralına kaçamak bakışlar atarak, salına salına dolanmıştım ortalıkta. Bir kendi tüylerime, bir onun sivri pençelerine bakmış, aslan gidip de tavuskuşuyla çiftleşecek olursa ortada kanlı tüylerden başka hiçbir şey kalmayacağını anlamıştım.

Ama bu onu istememi engellememişti.

Onun yerine ben de pençeler geliştirmiştim kendimde.

Onunla birlikte yere düşerken işte buradayım diye düşünmüştüm; pençeleri olan tüysüz bir tavuskuşu. Güzel kuyruğum yok olmuştu. Aynaya bakıyorum ve ne olduğumu anlayamıyorum. Umurumda da değil. Belki benim de yelem çıkar.

Yekvücut olduğumuz anda içime bir rahatlama geliyor. Barrons ansızın bastıran karanlık bir rüzgâr gibi hareket ediyor. Sadece üzerimde değil, aynı zamanda daha yere düşmeden içimde de.

Tanrım, evet, en sonunda! Kafam yere çarpıyor ama hissetmiyorum bile. Boynum ve sırtım geriliyor, bacaklarım ayrılıyor. Bacaklarım omuzlarında ve hiçbir tereddüt yaşamıyorum. Sadece arzularım var ve onları tatmin edecek şey şu an içimde; kaygan, sert, insan bedenine bürünmüş bir hayvan şeklinde.

Ona bakıyorum. Bir kısmı hayvana dönüşmüş durumda. Yüzü maun renginde, köpek dişleri çıkmış. Gözleri Barrons. Ama ifadesi değil. Bu beni çılgına çeviriyor. Onunla beraber olmak için ne istiyorsam olabilirim. Hiçbir engel olmadan. İçimde sertleştiğini, büyüdüğünü hissedebiliyorum.

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum soluk soluğa. Hayvan insandan daha büyüktü.

Gülüyor. Bu kesinlikle bir insan sesi değil.

İnliyorum, kıvranıyorum. Bu inanılmaz. Beni daha önce hiçbir erkeği hissetmediğim yerlere kadar dolduruyor. Tanrım. Geliyorum. Patlıyorum. Birisinin kükrediğini duyuyorum.

Bu benim. Gülüyorum ve gelmeye devam ediyorum. Sanırım çığlık atıyorum. Pençelerimi kullanıyorum ve içimde ani ve hızlı hareketlerle gidip geliyor. Gırtlağının derinliklerinden beni çıldırtan o ses geliyor. Bu sesi seviyorum.

O yanımda olduğu sürece gülümseyerek cehenneme giderim. Onunla göz göze geldiğim sürece, birbirimizle konuşmadan anlaştığımız sürece.

"Tüylerini kaybetmemişsin." Kelimeler sivri dişlerinin arasından tuhaf, boğuk bir sesle çıkıyor.

Soluk soluğayım, fakat dili ağzımın içine girince çenem açılıyor, nefes alamıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Bir gün seni öptüğü zaman soluğunu kesen bir adamla tanışınca havaya ihtiyacın olmadığını anlayacaksın. Oksijen dediğin havacıvadır. İnsanı yaşatan arzudur. Hayatı yaşamaya değer kılan şey arzudur. Arzu hayattır. Bir sonraki güneşin doğuşunu ya da batışını görmeye duyulan açlıktır, sevdiğin insana dokunmaktır, bir kez daha denemektir.

"Cehennem ise uyanmak ve hiçbir şey istememektir," diye beni onaylıyor. Ne düşündüğümü biliyor. Her zaman. Biz birbirimize bağlıyız. Aramızdaki atomlar mesajları birbirimize taşıyor.

"Daha sert. Daha derine. Haydi Barrons. Bir daha." Kendimi vahşi hissediyorum. Ben kırılmam. Onun etrafında esneğim. Doyumsuzum. Elleri boynumda, boğazımda, yüzümde. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Sanki varoluşu buna bağlıymış gibi yüzümdeki her değişikliği, ifademdeki her ayrıntıyı takip ediyor. Ölmek üzere olan ve Tanrıyı arayan bir adamın azmiyle düzüşüyor.

İçimde gidip gelirken gerçekten sevişip sevişmediğimizi merak ediyorum. Tıpkı seksin onun kendine has kokusunu

oluşturduğu gibi. Tıpkı bizi çevreleyen havadaki bağımsız bir elementi yaratır, üretir, harekete geçirir ve bunu ikimizden biri öylesine değil, gerçekten başarırsa dünyayı değiştirebilirmişiz gibi. Çünkü içimde olduğu zaman bizi çevreleyen uzamın değiştiğini ve bana dokundukça daha fazlasını istediğim bir döngüyü harekete geçirdiğini hissediyorum. Barrons'la seks yapmak ihtiyaçlarımı gideriyor. Sonra doyuruyor. Önce gideriyor, sonra doyuruyor. Bu sonsuz bir döngü. Yataktan çıktığım anda yeniden yatağa girmek için can atıyorum. Ve ben...

"... bu yüzden benden nefret ediyorsun," diyor nazikçe.

Bunu ben söyleyecektim.

"Ben asla tatmin olmam Mac. Bu beni çıldırtır. Bana hissettirdiğin şey yüzünden seni öldürmeliyim."

Mükemmel bir şekilde anlıyorum. O benim bam telim. Onun için Şiva'ya dönüşebilirim.

Geri çekiliyor ve hissettiğim boşluk yüzünden çığlık atacak gibi oluyorum.

Sonra beni kucaklıyor, yatağa atıyor, yastıkların üzerinde bacaklarımı ayırıyor, arkamdan içime girip abanıyor, rahatlıyorum. Tamım, canlıyım...

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu zihinsiz lütfa bırakıyorum. Yapabildiğim tek şey bu. Olmak. Hissetmek. Yaşamak.

Yeniden *Pri-ya* hâlindeyim.

Bu adamla her zaman o hâlde olacağım.

Çok sonra, kafamı kaldırıp ona bakıyorum. Hâlâ üzerimde, içimde. Kabarmış hâldeyim, cayır cayır yanıyorum, canlıyım. Ellerim başımın üzerinde. Benimle oynamayı seviyor,

beni arzudan delirtene kadar bir iki santim hareket ediyor, sonra olanca gücüyle abanıyor. Her seferinde aklımı başımdan alıyor.

Biliyorum ki beni bu kadar tahrik eden, arzudan böylesine delirten şey biraz da Barrons'un tehlikeli birisi olması. Bu kötü adama bayılıyorum. Böyle baş belası birine deli oluyorum. Başkalarıyla iyi geçinemeyen ve kimseden emir almayan alfa erkeğine.

Başka ne olacaktı ki? Galiba gerçekten Unseelie ırkının kadim yaratıcısının bir parçasıyım.

Beni öpüyor. V'lane'in ismi dilimden gideli çok oldu. Sadece Barrons var artık. Ve Barrons haklı; başka hiçbir erkek yakışmaz oraya.

"Belki de sende hiçbir sorun yoktur Mac," diyor. "Belki sen gerçekten olman gereken kişisin, kafanın bu kadar karışık olmasının sebebi de sürekli yanlış tarafa yardım etmeye çalışıyor olman." İyice abanıyor, hiçbir insanda olmadığına bahse girebileceğim bir kasla kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum. "Benim kötü birisi olduğumu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun."

"Kötülük bir varoluş biçimi değildir. Bir seçimdir."

"Ama bence..."

Ağzım aniden kapanıyor. Tam cümlemi tamamlayacakken, ne diyeceğimi bilemiyorum.

İtalyan mermeriyle kaplı duşa giriyoruz. Tüm duvarlarda duş başlıkları var. Dört metre uzunluğunda, üç metre genişliğindeki kabinin içinde tam olması gereken yükseklikte bir oturak var. Sanırım günlerce orada duruyoruz. Yemek getiriyor ve yemeğimi duşta yiyo-

rum. Onu yıkıyorum, ellerimi güzel vücudunun üzerinde gezdiriyorum.

"Öldüğün zaman dövmelerin gidecek mi?" Islakken saçları daha koyu renk, parlak, teni bronz rengi. Kaslarının üzerinden süzülen su, ereksiyonuna damlıyor. Sürekli sert.

"Evet."

"Demek bu yüzden önceden farklılardı." Kaşlarımı çatıyorum. "İlk kez öldüğün zaman aynı olduğun gibi mi geri gelirsin?"

"Sen tüm bu zaman boyunca *Pri-ya* mıydın?"

Soluğum kesiliyor, gözlerimi görmemesi için başımı önüme eğiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, özellikle yoğun duygular içerisindeysem gözlerim bazen beni ele veriyor.

Kafamı tutuyor, saçlarımı iki yandan avuçluyor, ona bakmam için zorla yukarı kaldırıyor.

"Biliyordum. Değildin!" Ağzı ağzımın üzerinde, beni duvara yapıştırıyor. Nefes alamıyorum ve bu umurumda değil. Mutluluktan kabına sığamıyor. "Ne zamandan beri?" diye soruyor.

"Öldüğün zaman ne oluyor?" diye sorusuna soruyla karşılık veriyorum.

"Geri gelirim."

"Onu biliyorum. Nasıl? Nereye? Küllerinden falan mı doğuyorsun yani?"

Bir anda yere seriliyor, kafası geri düşüyor, kasları titriyor, insan olarak kalmak için savaş veriyor. Savaşı kaybediyor. Pençeleri çıkıyor. Ağzından çıkan sivri dişleri derisine batıyor. Hayvana dönüşmek istemediğini anlıyorum ama sorduğum bir şey onu deliye döndürüyor.

Onu böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Acaba hiç kimse daha önce Barrons'a yardım etmeyi denemiş miydi? Zihnini açık tutmak için onunla konuşuyorum. "Lise mezuniyetimde ne giydiğimi sorduğun andan beri neler olup bittiğini biliyordum." Yanı başına çöküyorum, başını kollarımın arasına alıyorum ve göğsüme yaslıyorum. Yüzü yarı hayvan, yarı insan. "Ortaya çıkmaya başlamıştım. Oradaymışım ama orada olmamaya çalışıyormuşum gibiydi. Buradayım Jericho. Benimle kal."

Sonra uyuyoruz. Daha doğrusu ben uyuyorum. Onun ne yaptığını bilmiyorum. Kendimi çok bitkin ve sıcak ve uzun zamandan beri ilk defa güvende hissediyorum. Barrons'un yeraltı dünyasında, hayvanlar kralının yanında uykuya dalıyorum.

Arkamdan içime girmesiyle uyanıyorum. O kadar çok kez, o kadar çok şekilde seks yapmıştık ki hareket edemiyorum. O kadar çok orgazm olmuştum ki bir kez daha orgazm olmayı istemek bile imkânsız geliyor bana. Ama sonra içime girince vücudum farklı telden çalıyor. Onu o kadar çok arzuluyorumki her yerime ağrılar saplanıyor. Elimi aşağı kaydırıyorum, kendime dokunduğum anda orgazm oluyorum. Çok derinlerime kadar zorluyor beni, doruğa ulaştırıyor. Yan dönüyorum. Beni kendine çekiyor. Kollarını doluyor, dudakları boynumda. Dişleri tenime batıyor. Titrememem kesilince geri çıkıyor, geri çıktığı anda onu yeniden istiyorum. Kalçalarımı ona yeniden dayıyorum, yeniden başlıyoruz. Çok yavaş hareket ediyor, o kadar yavaş ki benim için işkenceye dönüşüyor. O abanıyor, ben kenetleniyorum. O duruyor, ben gergin bir şekilde onu

bekliyorum. İkimiz de tek kelime etmiyoruz. Ben güç bela nefes alıyorum. O duruyor, bir süre tamamen hareketsiz bekliyor ama beni azdırmak için değil. İçimde sert olmayı seviyor. Birleşmiş hâlde bir süre hiç ses çıkarmadan duruyoruz. Bu anın sona ermesini istemiyorum.

Ama sona eriyor, ayrıldığımız zaman uzun süre konuşmuyoruz. Duvardaki meşhur bir resmin üzerinde titreşen gölgeleri seyrediyorum. O uyumuyor. Onu arkamda hissedebiliyorum.

"Sen hiç uyumaz mısın?"

"Hayır."

"Bu korkunç bir şey olmalı." Ben uykuyu çok severim. Kıvrılmayı, kestirmeyi, rüya görmeyi. Rüya görmem gerek.

"Rüya görürüm," diyor sakince.

"Öyle demek isteme..."

"Bana asla acıma Bayan Lane. Olduğum şeyi seviyorum."

Kendimi kollarına bırakıyor, suratına dokunuyorum. Yumuşak hareketlerle yüzünün hatlarını takip ediyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum. Dokunmamdan hem rahatsız hem de mest olmuş gibi görünüyor. Hiç uyumamış olmanın avantajlarından faydalanmak için kafamı toparlıyorum. Avantajlar çok fazla. "Uyumuyorsan nasıl rüya görüyorsun?"

"Kendimi akışa bırakıyorum. İnsanların rahatlaması için kendini kapatması gerekiyor. Meditasyon da aynı şeyi sağlıyor, bilinçaltını serbest bırakıyor. İhtiyacınız olan tek şey bu."

"Oğluna ne oldu?"

"Çok fazla soru sormuyor musun?"

"*Sinsar Dubh*'ı onun için istiyorsun."

Vücudunu bir anda ele geçiren şiddeti hissediyorum. Sirokko gibi esiyor ve ben de aynı hızda zihninin içine giriyorum. Bir çöldeyiz ve hem o hem kendim olduğum tuhaf bir ikilik duygusuyla neden buraya geri döndüğümüzü merak ediyorum. Sonra...

Ben Barrons'um ve kumun üzerinde diz çöküyorum.

Rüzgâr kuvvetleniyor, fırtına geliyor.

Çok aptaldım, çok aptal.

Kiralık ölüm. Güldüm. İçtim. Düzüştüm. Hiçbir şey fark etmedi. Hayatın içinden kasıla kasıla geçtim, bir tanrı gibi. Yetişkin adamlar beni görünce çığlıklar attı.

Ben bugün doğdum. İlk kez gözlerimi açtım.

Şu an her şey o kadar farklı görünüyor ki, artık çok geç. Ne büyük bir şaka yapılmış bana. Buraya asla gelmemeliydim. Bu kiralık savaşa hiç girmemeliydim.

Oğluma sarılıp ağlıyorum.

Gökyüzü açılıyor, fırtınayı serbest bırakıyor. Kumlar geliyor. O kadar yoğun ki gündüzü gece yapıyor.

Adamlarım birer birer dökülüyor etrafımda.

Ölürken gökkubbeye küfrediyorum. O da bana küfrediyor.

Siyah var. Yalnızca siyah. Işığı bekliyorum. Eskiler öldüğün zaman ışık olduğunu söyler. Ona koşmanı söyler. Eğer ışık giderse, dünyayı sonsuza kadar kaçırırsın.

Bana hiç ışık gelmiyor.

Karanlığın içinde bütün gece bekliyorum.

Ölüyüm ama yine de cesedimin altındaki çölü, kumun tenimi aşındırmasını, burnuma dolmasını hissedebiliyorum. Akrepler ellerimi, ayaklarımı sokuyor. Kumla dolmuş açık, ölü gözler, yıldızlar birer birer kaybolup giderken

gökyüzünü seyrediyor. Mutlak bir karanlık var. Umutla bekliyorum. Işık gelecek. Bekliyorum, bekliyorum.

Bana gelen tek ışık ağaran günün ışığı.

Ayağa kalkıyorum, adamlarım da ayağa kalkıyor, birbirimize endişeli gözlerle bakıyoruz.

Sonra oğlum ayağa kalkıyor ama umursamıyorum. Hiç olmaması gereken tuhaf gece için hiç canımı sıkmıyorum. Kainat bir muamma. Tanrılar kalleş. Ben benim, o ise o ve bu yeterli. Oğlumu atımın arkasına koyup adamlarımı arkada bırakıyorum.

"Oğlum iki gün sonra öldürüldü."

Gözlerimi açıp kırpıştırıyorum. Ağzımın içindeki kumu, gözlerimin içindeki taşları hâlâ hissedebiliyorum. Ayağımda akrepler dolaşıyor.

"Bir kazaydı. Onu gömemeden cesedi yok oldu."

"Anlamıyorum. Çölde öldün mü, ölmedin mi? Oğlun öldü mü, ölmedi mi?"

"Öldük. Ama parçaları daha sonra birleştirebildim. Olaylar gelişirken pek anlam veremiyorsun. Oğlum ikinci kez öldükten sonra bana ve evine dönmeye çalışırken birçok kereler daha öldü. Araçsız ve susuz bir şekilde çölün ortasında kalmıştı."

Bakakalıyorum. "Yani her öldüğünde seninle ilk kez öldüğü noktaya geri mi döndü?"

"Ertesi gün şafak sökerken."

"Her seferinde mi? Çölden çıkmaya çalışırken kalp krizinden falan ölüp her seferinde yeniden başlamak zorunda mı kaldı yani?"

"Evinden çok uzakta. Bilmiyorduk. Hiçbirimiz uzun süre ölmedik. Farklı olduğumuzu biliyorduk ama ölmenin

nasıl bir şey olduğunu bilmiyorduk. Bunu daha sonra öğrendik."

Ona bakıyorum ve yeniden konuşmaya başlamasını bekliyorum. Bu Barrons'un püf noktası. Öğrenmek istiyorum. Zorlamayacağım.

"Cehennemi bununla da bitmemişti. Çölde düşmanlarım da vardı. Kiralık ölüm. Pek çok kereler birbirimize zarar vermiştik. Bir gün oğlumu kumların üzerinde yürürken bulmuşlar. Onunla oyun oynamışlar." Kafasını çeviriyor. "İşkence edip öldürmüşler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sonunda olup bitenleri anladığımda aralarından bazılarına işkence yaptım. Ölürken söylediler." Dudakları gülümsüyor, gözleri buz gibi, merhametsiz. "Her gün şafak sökerken yeniden doğduğu yere çok yakın bir noktada kamp kurmuşlar, ertesi gün de onu bulmuşlar. Olup bitenleri anladıkları zaman da onun şeytan dölü olduğuna inanmışlar. Defalarca işkence yapıp öldürmüşler onu. Geri geldikçe daha da büyük bir inatla onu yok etmişler. Onu kaç kere öldürdüklerini bilmiyorum. Defalarca. Değişebilecek kadar uzun süre yaşamasına izin vermemişler. Onun ne olduğunu bilmiyorlardı, o da kendinin ne olduğunu bilmiyordu. Sadece her gittiğinde geri geliyordu. Bir gün başka bir çete saldırmış ama onu öldürmeye vakit bulamamışlar. Onu on gün boyunca bir çadırın içinde elleri bağlı olarak bırakmışlar. Acıktığı için gitmiş. Bir daha da asla geri gelmedi. Bu, ülkeyi kasıp kavuran, erkeklerin gırtlaklarını ve kalplerini parçalayan canavarı avlamak için kiralanmamızdan bir sene önceydi."

Dehşete düşmüştüm. "Onu bir yıl boyunca her gün öldürmüşler mi? Ve sen onu öldürmek için mi kiralandın?"

"O canavarın bizden biri olduğunu biliyorduk. Hepimiz değişmiştik. Neye dönüştüğümüzü biliyorduk. O olması gerekiyordu. Öyle umuyordum." Dudağında acı bir gülümseme belirdi. "Aslında oğlum olmasını ummuştum." Gözlerinde çıplak bir açlık vardı. "Bu gece ne kadar süreliğine çocuktu? Sana saldırmadan önce onu ne kadar gördün?"

"Birkaç dakika."

"Onu yüzyıllardır öyle görmemiştim." Onu gördüğü son anı hatırladığını görebiliyordum. "Onu kırdılar. Değişimini kontrol altına alamıyor. Onu oğlum olarak sadece beş kez gördüm, sanki huzuru çok kısa bir süre tanımış gibi."

"Ona ulaşamıyor musun? Onu eğitemiyor musun?" Barrons herkesi eğitebilirdi.

"Aklının bir kısmını yitirmiş. Çok küçüktü. Çok korkmuştu. Onu mahvettiler. Büyük bir adam olsa belki dayanabilirdi. Ama bir çocuğun hiç şansı yoktu. Eskiden kafesinin yanına oturup onunla konuşurdum. Teknoloji gelişince, oğlum olarak bir anını yakalayabilmek için her anını kaydettim. Kameralar kapalı şimdi. Kayıtları seyredip onu aramaya dayanamadım. Onu kafeste tutmam gerekiyor. Onu bulan olursa hemen öldürürdü. Defalarca. O artık bir vahşi. Öldürüyor. Yaptığı tek şey öldürmek."

"Onu besliyorsun."

"Beslemezsem acı çekiyor. Beslenince bazen sakinleşiyor. Onu öldürdüm. İlaç vermeyi denedim. Büyücülük öğrendim. Druid'lik öğrendim. Ses'in onu uyutabileceğini,

hatta öldüreceğini düşündüm. Onu bir süre hipnotize eder gibi oldu. O çok uyumlu bir çocuk. Tam bir ölüm makinesi. Çalıştım. Güçle ilgili eski kitapları topladım. İki bin yıl önce senin hançerini kalbine sapladım. Bir Fae prensesini elinden geleni yapması için zorladım. Hiçbir şey işe yaramadı. O orada değil. Bir yerdeyse de, sabit, sonsuz bir can çekişme hâlinde. Bu onun için asla sona ermeyecek. Bana olan güveni sarsıldı. Onu asla..."

Kurtaramayacağım, demiyor, ben de demiyorum çünkü dikkatli olmazsam ağlamaya başlayacağım ve bunun Barrons için her şeyi daha kötü bir hâle getirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyorum. O gözyaşını binlerce yıl geride bırakmış. Yalnızca özgürlük istiyor. Oğlunu huzura erdirmek istiyor. Onu son bir kez bağrına basmak ve iyi geceler dilemek istiyor.

"Onu öldürmek istiyorsun."

"Evet."

"Bu ne zamandan beri böyle?"

Hiçbir şey demiyor.

Bana asla söylemeyecek. Ve fark ediyorum ki sayıların hiçbir önemi yok. O çölde hissettiği acı hiçbir zaman dinmemiş. Beni neden öldüreceklerini şimdi anlıyorum. Bu sadece onun sırrı değil. Onların da sırrı. "Hepiniz birden her seferinde senin ilk öldüğün yere dönüyordunuz."

Birden vahşileşiyor. Anlıyorum.

Birilerinin onlara, oğluna yapılanları yapmasını önlemek için öldürüyorlar. Bu onların yegâne zaafları: Ertesi gün şafak sökerken geldikleri yere geri dönmek. Orada bir düşman oturmuş onları bekliyor olabilir ve onları tekrar tekrar öldürebilir.

"Orasının neresi olduğunu öğrenmek istemiyorum. Asla," diye ikna ediyorum onu, ve samimiyim. "Jericho. Kitap'ı ele geçireceğiz. Bir yok etme büyüsü bulacağız. Söz veriyorum. Oğlunu huzura erdireceğiz." Kendimi birden tehlikeli hissediyorum. Bunu onlara kim yaptı? Neden? "Yemin ediyorum," diye ant içiyorum. "Öyle ya da böyle, bunu yapacağız."

Başını sallıyor, ellerini kafasının arkasına koyuyor, yastığa gömülüyor ve gözlerini kapatıyor.

Saniyeler geçtikçe yüzündeki gerilimin kaybolduğunu görüyorum. Düşüncelere daldığı, olayları kontrol altına aldığı o yerde olduğunu biliyorum. Ne sıradışı bir disiplin.

Kim bilir kaç bin yıldır oğluna bakıyor, onu besliyor, onu öldürmeye çalışıyor, birkaç saniyeliğine bile olsa acısını dindirmeye uğraşıyordu.

Yine o çöldeyim. Barrons beni oraya götürdüğü için değil, oğlunun yüzündeki ifadeyi aklımdan bir türlü çıkartamadığım için.

Gözleri, *biliyorum bu acıyı dindireceksin,* diyordu.

Barrons bunu asla başaramamıştı. Bu acı asla dinmemişti. İkisi için de.

Oğlu ölümüyle, o günden beri her gün mahvediyordu onu. Yaşayarak.

Ölüm demişti Barrons, *kolaydır.* Ölen kurtulur, açık ve net.

Birden Alina ölmüş olduğu için memnun oluyorum. Eğer ışık birileri için geliyorsa, Alina için gelmişti. O bir yerlerde huzur içinde şimdi.

Ama bu adam değil. Oğlu da değil.

Çenemi göğsüne yaslıyor, kalp atışlarını dinliyorum.

Ve onu tanıdığım günden beri ilk defa kalbinin atmadığını fark ediyorum. Daha önce kanının aktığını görmemiş miydim? Kalbinin attığını. Nasıl fark etmemiş olabilirim?

Kafamı kaldırınca gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. "Bu aralar yemek yemedim de."

"Yemek yemeyince kalbin mi duruyor?"

"Acı vermeye başlıyor. Sonunda da değişiyorum."

"Ne yiyorsun?" diye soruyorum dikkatlice.

"Seni ilgilendirmez," diyor nazikçe.

Başımı sallıyorum. Çok önemsemiyorum.

Burada farklı biçimde hareket ediyor. Hiçbir şey saklamaya çalışmıyor. O burada kendisi. Evrenle hemhâlmiş gibi, ipek gibi yumuşak, odadan odaya sessizce süzülüyor. Nerede olduğuna dikkat etmediğimde onu kaybediyorum. Bir bakıyorumki kollarını birleştirmiş, bir sütuna dayanmış (tam da sütunun ta kendisi olduğunu düşündüğüm anda) beni izliyor.

Barrons'un yer altı sığınağını keşfediyorum. Ne zamandır yaşadığını bilmiyorum ama belli ki iyi yaşamış. Bir başka yerde, bir başka zamanda, kim bilir kaç zaman önce zengin biriymiş. O zamanlar güzel şeyleri severmiş, şimdi de zevki pek değişmemiş.

Mutfağını buluyorum. Burası bir şefin hayali. Her şey en iyi kalite paslanmaz çelikten. Her yerde mermerler ve güzel dolaplar var. Sub-Zero buzdolabı ağzına kadar dolu. Şarap mahzeni için insan canını verebilir. Bir parça peynir ve ekmeği ağzıma atarken, dördüncü (ya da beşinci) kattaki yatak odama güç bela çıkıp tek başıma uyuduğum o gecelerde onun burada olduğunu hayal ettim. Ben orada

yalnız uyurken o burada kendine akşam yemeği hazırlayıp, karanlık sanatlar icra edip, kendine dövme yapıp, arabalarından birine atlayıp dolaşmaya mı çıkıyordu? Tüm o süre boyunca hep çok yakınımdaymış. Burada, ipek çarşafların üzerinde çırılçıplak uyuyormuş. Bunları o zamanlar öğrenmiş olsaydım herhâlde deliye dönerdim.

Ben duvar sonrası Dublin'de meyve bulmayı nasıl başardığını düşünürken o bir mango soyuyor. Mango o kadar olgun ki parmaklarından, kollarından damlıyor. Damlayan suyu ellerinden yalıyorum. Onu duvara yaslayıp meyvenin posasını karnından yiyorum, aşağılara iniyorum, soğuk mermerde çıplak popomun üzerine oturuyorum ve içime giriyor, bacaklarımı kalçasına doluyorum. Yüzümü ezberlemek istercesine bana bakıyor, burada olduğuma inanamıyormuş gibi beni seyrediyor.

Bana omlet yaparken mermerin üzerinde oturuyorum. Kurt gibi açım. Yiyebileceğimden daha fazla kalori harcıyorum.

Çırılçıplak vaziyette yemek hazırlıyor. Sırtına, omuzlarına, bacaklarına hayranlıkla bakıyorum. "İkinci kehaneti öğrendim," diyorum ona.

Gülüyor. "Neden önemli şeyleri bana bu kadar geç söylüyorsun?"

"Konuşman gerek," diyorum soğuk bir şekilde.

Tabağı önüme koyuyor ve bir çatal uzatıyor. "Ye."

Yemeğim bitince, "Tılsım sende, öyle değil mi?" diyorum.

Dilini bir an için ısırıyor ve otuz iki dişiyle birden sırıtıyor. *Hayatta gördüğün görebileceğin en büyük şerefsiz benim ve bütün oyuncaklar bende,* dercesine.

Yatak odasına geri dönünce cebimden Deli Morry'nin defterinin sayfasını ve tarot kartını çıkartıyorum.

Karta bakıyor. "Bunu nerede buldum demiştin?"

"Chester'da. Hülyalı bakışlı çocuk verdi."

"Kim?"

"Bardaki o yakışıklı üniversite öğrencisi çocuk."

Sokmak üzere geri çekilen bir yılan gibi tuhaf bir hareket yapıyor kafasıyla. "Ne kadar yakışıklı?"

Ona bakıyorum. Bakışları sakin. Gözleri, öyle bir hayat istiyorsan hemen şu an evimden s.ktir ol git diyor.

"Senin kadar değil Barrons."

Rahatlıyor. "Kimmiş peki o? Ben hiç gördüm mü onu?"

Onu ne zaman ve nerede gördüğünü anlatıyorum, çocuğu tarif ediyorum. Kafası karışmış görünüyor. "Ben hiç görmedim o çocuğu. Seni almaya geldiğimde birkaç kez içki koyan, ağır İrlanda aksanıyla konuşan yaşlı bir adam gördüm ama senin tarif ettiğin gibi birisini hiç görmedim."

Omuzlarımı silkiyorum. "Demek istediğim şu ki, ilk kehanetin gerçekleşmesi için artık çok geç." Sayfayı uzatıyorum. "Darroc tılsımı kullanabilecek tek kişinin kendisi olduğundan çok emindi. Ama yaptığı çeviriyi okuyunca bana bu kişi, sen ya da Dageus olabilirmiş gibi geldi. Ya da başka biri."

Barrons parşömeni alıp inceliyor. "Neden bunun kendisi olduğunu düşünsün ki?"

"Çünkü burada, *eskiden olduğu gibi olmayan kişi,* diyor. Darroc da eskiden Fae'ydi."

Sayfanın arkasını çeviriyor, Darroc'un çevirisini okuyor, sonra tekrar Deli Morry'nin kehanetini okuyor.

"Ben onu eğitirken Darroc Eski İrlandaca bilmezdi, ayrıca o zamandan beri çalışmaya başlamış olsa bile çok iyi öğrenmiş olamaz. Yaptığı çeviri yanlış. Bu çok nadir rastlanan bir lehçedir ve cinsiyet zamirleri yoktur. Burada *ele geçirilen... ya da yerleşilen* yazıyor."

"İlk kehanet böyle diyordu."

Bana bakıp tek kaşını kaldırıyor. Bu ifadeyi anında yorumluyorum.

"Ben olduğumu düşünüyorsun yani." Bu her nedense beni şaşırtmıyor. Sanki bir yanım bunun eninde sonunda bu noktaya geleceğini başından beri biliyormuş gibi: *Sinsar Dubh*'a karşı ben, kazanan hepsini alır. Kader gibi. Kaderden nefret ediyorum. Kadere inanmıyorum. Ne yazık ki o kaltak bana inanıyor.

Az önce üzerinde mum ışıklarının titreşmesini seyrettiğim resmin arkasındaki kasayı açıp, tılsımı çıkartıyor. Tılsım şu an karanlık bir şekilde ellerinde duruyor. Bana yaklaştığı anda hafifçe ışıldamaya başlıyor.

Elimi tılsıma uzatıyorum. Dokunduğum anda parlıyor. Elime tam oturuyor. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum.

"Sen bir kapalı kutusun Mac. Başından beri bunu düşünüyorum. Bu şey senin efsanevi olduğunu düşünüyor. Ben de öyle."

Ne güzel bir iltifat. Tılsımı elimle kavrıyorum. Bu nesneyi tanıyorum. İçine bakıp inceliyorum. Bu akşam Barrons'la ilgili, kendimle ilgili çok şey öğrendim. Burada kendimi korkusuz hissediyorum. Hiçbir şey bana dokunamaz, hiçbir şey bana çok fazla zarar veremez. Kendimi uzun süredir olmadığım kadar sakin hissediyorum. Bu tıl-

sımı kullanabilirsem, oğlunu öldürecek büyüyü bulabilirim. Acılarını sona erdirebilirim.

Bana gerçeği göster, diyorum ve at gözlüklerimi çıkartıp atıyorum. Gerçeği yeniden şekillendirmek için kendimi zorlamayı bırakıyorum ve gerçeğin içime girmesine izin veriyorum. Neden saklanıyordum ki? Hangi canavarlar takip ediyordu beni, onlara bakmam için sabırla bekliyordu?

Gözlerimi kapatıp zihnimi açıyorum. Unutulmuş zamanlardan parçalar gözümün önünden öyle bir hızla geçiyor ki, yalnızca flu renkler görüyorum. Beni gitmem gereken yere götürmesi ve durmam gereken anı söylemesi için kalbimin sesini dinliyorum.

Görüntüler yavaşlıyor, hareketsizleşiyor ve şu an başka bir yerde, başka bir zamandayım. O kadar gerçek ki, yakındaki güllerin kokusunu alabiliyorum. Bu kokuyu seviyorum çünkü bana onu hatırlatıyor. Gülleri öylece bırakıyorum. Etrafıma bakınıyorum.

Bir laboratuvardayım.

Cruce gitmiş.

Onu giderken izledim.

Beni seviyor ama kendini daha çok seviyor.

Dördüncü tılsımı onsuz tamamlıyorum. İlk üç tılsım hataydı. Bu tılsım yapmasını istediğim şeyi yapıyor.

Aramızdaki ölçekleri dengeliyor.

O da benim gibi karanlık gökyüzünde ihtişamla parlayacak. Devler devlerle çiftleşiyor, ya da hiç de öyle değil.

Bunu sevgili kendime götüreceğim.

Onu Fae yapamam ama ona güçlerimi farklı şekillerde vereceğim.

Belki ona beni bile baştan çıkartabilecek bir illüzyon yaratma gücü olan bir tılsımı vererek aptallık ediyorum ama aşkıma olan inancım sınır tanımıyor.

Arkamı dönünce kanatlarım yerleri süpürüyor. Ben dev gibiyim. Ben tekim. Ben sonsuzum.

Ben Unseelie Kralı'yım.

44

Şafak tutarlı bir şekilde kızıl renkte söküyor.

Dancer olsa bu düşünceyi severdi. O bir şair, kelimeleri süper kullanıyor. Geçen gün katil saatler hakkında bir şiir yazdı; çünkü saatler bizi bozar, geçmişe hapseder ve anı yaşamamıza engel olurmuş. Eskiden ben de habire bunu düşünürdüm, ama artık o biliyor ve ben de tamam, düş artık yakamdan diyorum.

BB&B'ye bakarak huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Kapının önünde bir limuzin var. Saatler önce oraya park etti, o andan beri de kıpırdamadı. Birisi tabelayı değiştirmiş. Herhâlde Mac yapmıştır. Çok komiğime gitti ama artık eskisi gibi kahkahalarla gülemiyorum. Kendimi tutuyorum.

Beni öldürmeye çalışmayacak galiba. Ben de galiba ölmeyeceğim.

İşte bu. Sanırım birileri nalları dikecek.

Burayı günlerdir izliyorum. İzleyenleri izliyorum. Herkes gergin. Birbirlerinin kafalarını kemiriyorlar.

Kitap geçen gün kafayı yedi. Adamın birini canlı bombaya çevirip Chester'a yolladı. Bir sürü insan onu dışarı çıkartmaya çalışırken öldü, adam patlayınca paramparça oldu. Sokaktakiler iyice paranoyak oldu. Sıranın kendilerine geldiğini düşünüyorlar. Ama kimse o zımbırtının yerini bulamaz çünkü Mac ortadan kayboldu.

Barrons da.

Onlar olmadan elimiz kolumuz bağlı. Gelip tepemize çıkana kadar kimse Kitap'ı hissedemez. Dancer, Kitap'ın bir gün her şeyi yok edeceğini söylüyor. Hepimizi öldüreceğini. Onu bir an önce indirmemiz gerektiğini söylüyor.

Bir su kulesinin üzerine tünemiş, ellerimi dizlerimin üzerine kenetlemiş hâlde seyrediyorum.

Buraya gelmem yasaklandı. Ro olayların yakınında olmama izin vermiyor. Kat ve Jo beni işin içinde tutuyor. Alina'yı öldürdüğümü bilmiyorlar. Mac de bilmiyor çünkü ben de daha yeni öğrendim, ama üçüncü bir kehanet var. Ayna görüntüleri, oğullar, kızlar ve canavarlar hakkında. Jo tercüme işini daha bitirmedi ama felaket endişeliydi. Belli ki Kitap ortalıkta olduğu sürece kavga iyice kızışacak.

Ry-O'nun o beyaz saçlı, manyak suratlı adama Mac'in ölmesi gerektiğini söylediğini duydum. Ama Kitap tutsak edilmeden önce değil. Kitap'ın barına gelip orayı patlatmak istemesi onu harbiden çok kızdırmış. Ry-O'yla kimse başa çıkamaz.

Kitap dükkânının üzerine adamlarını yerleştirmiş. Tuhaf hareketler yapıyorlar.

Jo birkaç bina ötedeki bir çatıda Kat ve sadık *Sidhe* koyunlarıyla takılıyor. Çaktırmadan *"Meee"* diyorum. Dürbünlerle etrafı kolaçan ediyorlar. Benden tarafa hiç bakmadılar.

Sadece görmeyi bekledikleri şeyi görüyorlar. Jo'nun onlara görmelerini söylediği şeyi. S.k kafalılar. Çıkartın yahu şu kafanızı. Koyun bokunu koklayın. Bildiğim şeyler.

İskoçlar Karanlık Bölge'deki beş katlı bir binanın tepesindeler. Onların da dürbünleri var.

Bu gözlerin görmek için yardıma ihtiyacı yok. Ben süper şarjlı, süper kablolu süper d'yim. Her şeyi aynı anda görürüm, duyarım, birleştiririm.

V'lane'in kokusunu alıyorum. Havada baharat kokusu var. Nerede olduğunu bilmiyorum ama. Yakında bir yerlerde olmalı.

Mac ve Barrons beş gündür ortada yok. Kitap'ı yakalamaya çalıştıkları geceden beri.

Ro olup bitenlerden dolayı Mac'i suçluyor. Başlarda Mac gittiği için memnundu. Ona ihtiyacımızın olmadığını, onu istemediğini söylüyordu. Ama kitap Chester'a daldığı anda kendine geldi. Kitap içi dinamit dolu bir korseyle oraya uğradığında o da oradaydı. Ro da kendi buruşuk kıçından başka hiçbir şeyi sevmez. Öğğğ. Bu görüntü olmasa daha iyi olurdu.

Ry-O, Druid'leri suçluyor. İlahiyi yanlış söylemiş olduklarını düşünüyor.

İskoçlar, Ry-O'yu suçluyor. Kötünün kötülüğü tuzağa düşüremeyeceğini söylüyorlar.

Ry-O gülüyor ve onların ne olduğunu soruyor.

V'lane herkese öfkeli. Hepimizin beceriksiz, çıtkırıldım ölümlüler olduğumuzu söylüyor.

Kıkırdıyorum. İşte bunu doğru demiş moruk. Hayaller içinde iç geçiriyorum. Sanırım V'lane beni çekici buluyor. Acaba Mac'e bir sorsam mı benim için...

Bir protein tabletini açıp somurta somurta kemiriyorum. Ne diyordum? Sanki Mac'e bir daha bir şey soracakmışım gibi. Alina'yı öldüren o şerefsizleri avlamalıydım. Onlardan kurtulmam gerekirdi. Mac asla öğrenemezdi. Onları öldürmeyi düşününce gülümsüyorum. Nasıl olup da öldürmediğimi düşününce suratım asılıyor.

"Kararsız mı kaldın çocuk?"

Bıçak gibi bir ses. İrkilip hemen oradan topuklamak istiyorum ama kolumdan tuttu şerefsiz, bırakmıyor.

"Bırak beni," diye bağırıyorum ağzımdan çikolataları ve fıstıkları saçarak. Bir yandan da *kim kullanır ki böyle kelimeleri,* diye düşünüyorum. Ama kim olduğunu biliyorum ve bu kişi beni en az Kitap kadar korkutuyor. "Ry-O," diyorum sakince.

Sert bakışlarla, sivri dişlerini göstererek Ölüm gibi gülümsüyor. Bu gülümsemede bir gram bile...

Ağzımdakileri yutarken istemeden sert bir nefes alıyorum ve fıstıklar boğazıma diziliyor. Nefes alamıyorum, göğsüme yumruk atıyorum.

Cadılar Bayramı için mi böyle giyinmiş? Daha günü gelmedi ki?

Göğüs kafesimi yumruklamak işe yaramayacak, biliyorum. Heimlich manevrası yapmam gerekir ama gidip kendimi taşlara vurmam için beni bırakmazsa tek başıma yapamam. Kolumu kurtarmak için süper gücümü kullanıyorum, aslında yuvasından çıkartıyorum.

Yine de kurtulamıyorum. Hiçbir yere gidemiyorum.

Uzun parmaklarıyla bileğimi mengene gibi kavrıyor ve bana bakıyor. Boğulmamı seyrediyor. Soğukkanlı şerefsiz. Gözlerim yuvalarından uğramış hâlde ağzımın kö-

pürmesini seyrediyor. Salyalarım akıyor! Moruk, bu hiç hoş değil.

Burada, bir su kulesinin üzerinde, boğazıma kaçan bir protein tableti yüzünden boğularak öleceğim. Aşağı uçup kaldırıma yapışacağım. Herkes görecek.

Mega O'Malley nalları dikti diyecekler!

Hayatta olmaz.

Tam başım dönmeye başladığı anda sırtıma yumruğu indiriyor ve ağzımdan bir topak çikolata fırlıyor. Bir dakika nefes alamıyorum. Sonra derin bir oh çekiyorum. Hava hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

Gülümsüyor. Dişleri normale dönmüş. Ona bakıyorum. Zihnim bana oyun mu oynuyor? Çok film seyretmişim bu aralar.

"Sana bir iş buldum."

"Olmaz," diyorum hemen. Onun tayfasıyla iş yapmam. Bunlara elini verirsen kolunu kaptırırsın. O kadar düşmedik. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Sana sormadık çocuk."

"Bana çocuk diyenlerle çalışmam ben."

"Bırak onu."

Suratımı ekşitiyorum. "Su kulemdeki parti için davetiyeyi kim yolladı size?" Sinir oldum. Nerde kaldı mahremiyet?

Gölgelerin içinden Keltar'lardan biri çıkıveriyor. Onu uzaktan güç bela seçebiliyorum. Nasıl olur da ben fark etmeden bu kadar yakına gelmiş olabilir? Çok korkunç. Süper duyularıma rağmen gizlice dibime kadar gelebilmişler.

İskoç gülüyor. Ama artık pek İskoça benzemiyor. Daha çok şeye benziyor... Islık çalıyorum ve sempatik bir şekilde kafamı sallıyorum. Tam Unseelie Prensi olmuş.

Beni unutuyorlar. Birbirlerine bakmakla meşguller. Ry-O kollarını birleştiriyor. İskoç da aynısını yapıyor.

Bu andan faydalanıyorum. Ry-O'nun kafasında benim için ne iş olduğunu öğrenmek için buralarda duracak değilim. Asla da öğrenmek istemiyorum. Ve eğer karanlık tarafa geçen birisi bana intikam melekliği taslayarak beni satın alabileceğini düşünüyorsa, ona bir çift lafım var. İstemiyorum.

Benim cehennem biletim çoktan damgalandı, valizlerim yüklendi, düdük öttü.

Bana göre hava hoş. Nerede durduğumu biliyorum.

Tabanları yağlıyorum.

Gece yok. Gündüz yok. Zaman yok.

Birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Burada, bu yer altı sığınağında bana bir şeyler oluyor. Yeniden doğmuş gibiyim. Hayatımda ilk kez kendimi huzurlu hissediyorum. Artık çift kişilikli değilim. Kendimden sakladığım hiçbir şey yok.

Korku insanın takatini keser. Ben gerçeği her durumda korkuya tercih ederim.

Ben Unseelie Kralı'yım. Ben Unseelie Kralı'yım.

Bunu zihnimin içinde tekrar edip duruyorum.

Bunu kabul ediyorum.

Bunun nasıl ve neden olduğunu bilemiyorum ve asla bilemeyebilirim, ama en azından şu an en karanlık kısmıma uzun uzun bakmış durumdayım.

Bu gerçekten başından beri tek açıklamaydı.

Bu bir şekilde neredeyse komik. Etrafımdaki herkesin ne olabileceği konusunda kafa patlattığım bütün bu süre boyunca en büyük kötü benmişim meğer.

İçimdeki o karanlık, durgun göl oymuş. Benmişim. Bizmişiz. Bu yüzden beni hep korkutuyormuş. Her nasılsa ruhumu bölümlere ayırmayı ve onu ayrı bir bölümde tutmayı başarmışım. Kendimi. Kendimin yirmi üç yıl önce doğmamış olan parçaları, tabii eğer ben gerçekten doğmuşsam.

Şu an olduğum hâle nasıl geldiğimi açıklayabilecek bir senaryoyu düşünemiyorum. Fakat hafızamın gerçekliği de su götürmez.

O laboratuvarda, yaklaşık bir milyon yıl önce gerçekten bulundum. Hallow'ları gerçekten ben yarattım, Cariye'yi gerçekten ben sevdim ve Unseelie'lere gerçekten ben can verdim. Bunların hepsini ben yaptım.

Belki Barrons'la birbirimize tahammül edememizin sebebi budur. İkimizin de canavarları var. "Sence gerçekten kötülük bir seçim midir?" diye soruyorum.

"Her şey bir seçimdir. Her an. Her gün."

"Darroc'la yatmadım. Ama yatacaktım."

"Alakasız." İçimde hareket ediyor. "Burada ben varım şimdi."

"Kitap'ı elde etmek için kestirme yolunu baştan çıkartacaktım. Sonra bu dünyayı yok edip yerine yenisini yaratacak, böylece seni geri alacaktım."

Donakalıyor. Yüzünü göremiyorum. Arkamda. Biraz da bu yüzden bunu söyleyebiliyorum. Bunu onun yüzüne söyleyebileceğimi ve gözlerindeki yansımamı görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Dünyayı ablam için yok etmeyecektim. Onu hayatım boyunca sevmiştim. Barrons'u ise birkaç aydan beri tanıyordum.

"Bu ilk yaratma denemen için biraz yorucu olabilirdi," diyor en sonunda. Gülmemek için kendini zor tutuyor. Ben ona onun için insanlığı ortadan kaldıracağımı söylüyorum, o ise gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Bu benim ilk denemem olmayacaktı. Ben bir profesyonelim. Yanıldın yani. Ben Unseelie Kralı'yım," diyorum ona.

Yeniden hareket etmeye başlıyor. Bir süre sonra beni kendine doğru çekiyor ve öpüyor. "Sen Mac'sin," diyor. "Ben de Jericho'yum. Bundan ötesinin de önemi yok. Asla olmayacak. Sen benim için bütün kuralların ötesinde bir yerdesin. Bunu anlıyor musun?"

Anlıyorum.

Jericho Barrons az önce beni sevdiğini söyledi.

"Planın nedir?" diye soruyorum çok sonra. "Kitap'ı tutsak ettiğimiz zaman, istediğin büyüyü nasıl elde etmeyi düşünüyorsun?"

"Unseelie'ler hiçbir zaman kazandan içmedi. Hepsi İlk Dili biliyor. Birkaç anlaşma yaptım, olayları başlattım."

Kafamı sallayıp kendi kendime kızdım. Bazen en bariz şeyleri bile kaçırıyorum.

"Ama şimdi sen varsın."

"Kitap'ı okuyabilirim." İşte bu tüyler ürperticiydi. Şimdi en azından *Sinsar Dubh*'a neden böyle olumsuz bir tepki verdiğimi biliyordum. Bütün günahlarım onun sayfalarında gizliydi. Ve bu lanet şeyler öyle kolay kolay gitmeyecekti. Suçluluk duygusundan kaçmaya çalışmıştım ve bu duygu kendi başının çaresine bakmaya cüret etmiş ve beni avlamıştı.

Beni neden takip ettiğini anlamıştım. Hissedebilmeye başladığı günden beri (ayaksız, kanatsız, hareket kabiliyeti olmayan bir zihindi ve kainatta benim dışımdaki hiçbir şey onu sevmiyordu ve ben de ondan açıkça nefret ediyordum) benden nefret ediyor olmalıydı. Ve ben o olduğum için, o da beni seviyordu. Yazdığım Kitap bana takıntılı bir şeye dönüşmüştü. Beni üzmek istiyordu, öldürmek değil.

Çünkü dikkatimi çekmek istiyordu.

Kral olduğumu kabul ettiğimden beri birçok şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Silvers'a girerken ve oradan çıkarken neden bu kadar zorlanıyordum acaba? Cruce'un aslında diğer Unseelie Prensleri tarafından oluşturulan laneti beni hissetmiş ve uzak tutmaya çalışmıştı. Elbette o kara şatoda ve Unseelie cehenneminde yolumu nasıl bulacağımı biliyordum. Orası benim evimdi. Attığım her adım içgüdüseldi çünkü o buzlu yolları milyonlarca kez yürümüş, uçurumlara selam vermiş, oğullarımın ve kızlarımın zalimce hapsedilmesine ağlamıştım. Cariye'nin anılarının neden gözlerimin önünde canlandığını ama Kral'ınkilerin beynimin içine sızdığını anlamıştım. Kral'ın şatosunun kapılarını açan komutu nasıl bildiğimi şimdi anlıyordum.

Kral olabilirdim ama en azından 'iyi' kraldım. Kendimi Seelie Kralı olarak görmeyi tercih ediyordum çünkü içimdeki kötülükten tamamen arınmıştım. Amacına ulaşmak için herkesin ve her şeyin üzerinde deneyler yapan takıntılı manyak, Kitap hâlinde oradaydı, benim içimde değil. Bu da yabana atılır bir konfor değildi. Kötülüğümden kurtulmayı seçmiştim (Barrons'un da dediği gibi, bir seçim yap-

mıştım) ve o günden beri en kara kısımlarımı yok etmeye çalışıyordum.

Barrons konuşuyordu. Konuştuğumuzu unutmuştum.

"Onu okuyabileceğine inanıyorum. Bu her şeyi kolaylaştırır. Sadece Kitap'ı üç taşla ve Druid'ler olmadan nasıl ele geçireceğimizi bulmamız gerekir. Bir daha o şerefsizleri Kitap'a yaklaştırırsam adiyim."

Gümüş ve altın zincire, o süslü dolabın içinde duran taşa baktım. Kitap'ımı yakalamak için gerçekten o taşlara ya da Druid'lere ihtiyacım var mıydı? Ya da başından beri peşinde olduğum şey bu tılsım mıydı? 'Ele geçirilen' ya da 'yerleşilen' kategorisine uyduğum aşikardı. Ben dişi bir insan vücudundaki Fae Kralı'ydım.

Cariye'nin tılsımı nasıl kaybettiğini merak ediyordum. Tılsımı kim ondan almış, bana ihanet etmişti? Ben acıdan deliye dönmüş hâlde kendimi günahlarımdan arındırmaya çalışırken, birisi onu kaçırıp ölmüş süsü vererek Seelie diyarına mı götürmüştü?

Cariye tılsımı kendi arzusuyla çıkartmış olamazdı, zaten tılsım burada, erkeklerin dünyasındaydı. Birisi gelip onu bulmuşsa, Cariye bir gün olayların arka arkaya gerçekleşeceği, benim onu hatırlayacağım, bize yapılan şeylerden kurtulup yeniden bir araya geleceğimiz günü sabırla bekleyerek, yanlış insanların eline geçmesin diye tılsımı çıkartıp atmış olabilir miydi? Onunla birlikte olmak istemiyor olmam çok fenaydı.

O illüzyondan her zaman nefret etmişti. Yaptığı bahçeleri Beyaz Köşk'e eski yöntemlerle eklemişti. Fae'ler diyarı, buraya katılmak isteyen Fae'ler onu sürdürmeyi başaramayınca hiçliğe dönüşmüştü. Beyaz Köşk farklı biçimde yapılmıştı ve onunla ya da onsuz zamana direnecekti.

Cariye nasıl Seelie Kraliçesi olmuştu? Onu kim kaçırmış, buzdan bir mezara gömmüş ve Unseelie cehenneminde ölüme terk etmişti? Ne oyunlar oynanıyordu, nasıl bir program izleniyordu? Ölümsüzlüğün sabrının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hangi Fae o hesaplaşma gününü böyle sabırla bekliyor, uygun zamanı kolluyordu?

Zamanlamanın kusursuz olması gerekiyordu.

Biri Kitap'la birleştiği veya içindeki tüm bilgiyi ele geçirdiği anda tüm Seelie ve Unseelie Prenseslerinin ölmesi ve Kraliçe'nin tam doğru anda öldürülmesi gerekecekti. Kraliçe'nin tahtına kimse aday olamazdı.

Seelie Kraliçesi'nin ve Unseelie Kralı'nın tüm gücü tek bir kanala aktarılacaktı.

Ürperdim. Bunun gerçekleşmesine asla izin verilemezdi. Böyle bir güce sahip biri, hiç kimse tarafından, hiçbir şekilde durdurulamazdı. O kişi yenilmez, kontrol edilemez, öldürülemez olurdu. Tek bir kelimeyle: Tanrı olurdu. Veya Şeytan. Hem de ev sahibi avantajıyla. Hepimiz mahvolurduk.

Benim öldüğüme mi inanıyorlardı? Gittiğime mi? Kayıtsız kalacağıma mı? Bir kenarda durup bütün bu olup bitenlere göz yumacağımı mı düşünüyorlardı? Şu an içinde bulunduğum hâlden, kafası karışmış insan hâlimden o bilinmeyen düşman mı sorumluydu?

Benim gücüm ve Kraliçe'nin büyüsü. Bunun arkasında kim vardı? Karanlık prenslerden biri mi?

Belki de başından beri Darroc'tu ve Kitap onun planlarını da kafasını uçurduğu gibi uçurmuş muydu? Belki de Darroc sadece başka birinin kurnazlığından faydalanıyor, deyim yerindeyse çok daha akıllı ve tehlikeli bir hasmın eteklerine mi sığınıyordu?

Kafamı salladım. Büyü onun eline geçmeyecekti ve o da bunu biliyordu. Fae yemek yeterli değildi. Fae büyüsünün yeni sahibi Fae olmalıydı.

Cariye uyanmış ve onu mezara koyan kişinin, daha önce hiç görmediği Cruce adında biri olduğunu söylemişti.

V'lane, Cruce'u orijinal Seelie Kraliçesi'ne (kaltağa) götürdüğünü ve Kraliçe'nin Cruce'u gözlerimin önünde öldürdüğünü söylemişti.

Bu anı bende mevcut muydu? İçime dönerek aramaya başladım.

Görüntüler arka arkaya çakmaya başlayınca kafamı sıkıca tuttum. Cruce kolay ya da iyi bir şekilde ölmemişti. Bağıra çağıra, feci şekilde ölmüştü. O olduğunu, Kraliçe için bana ihanet ettiğini inkâr etmişti. Ölümü beni utandırmıştı.

Peki Cariye'me ölü süsü veren kimdi?

Nasıl kandırılmıştım?

Kandırılmak. Kilit nokta bu muydu?

Kehanet, "O YALNIZCA KENDİ İSTEĞİYLE TESLİM OLUR," diyordu.

Kitap'ın planı neydi? Herkesi nasıl atlatıyor ve amacına ulaşıyordu?

Mahareti illüzyon yaratmaktı. İnsanları kandırıp, görmelerini istediği şeyi gösteriyordu.

Bu yüzden mi *karanlık adam* (ki galiba iyi dostlarımdan biriydi) bana o tarot kartını vermiş, beni tılsıma yönlendirmişti?

Tılsım beni bile kandırabilirdi.

Bu tılsımı Cariye'ye vermek tam da buyüzden endişelendiriyordu beni. Ne büyük bir aşk, ne tehlikeli bir güven duygusu.

Kitap benim sadece gölgemdi.

Gerçek olan bendim, Kitap'ı yaratan Kral.

Ve bizi kandırabilecek illüzyonlar yaratma yetisine sahip tılsım bendeydi.

Çok basitti. İrade yarışının garantili galibi bendim.

Heyecandan neredeyse sersemlemiştim. Çıkarımlarımla gerçeğin sesine ulaşmıştım. Tüm oklar kuzeyi gösteriyordu. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Bugün, Kitap'ı sonsuza kadar alaşağı edebilirdim. İlk kehanette söylendiği gibi, *tek gözü açık bir şekilde uyuklar hâlde* yerin altına gömeyecektim onu, canavarı yenecektim. Yok edecektim onu.

Ama Barrons için bir yok etme büyüsü bulduktan sonra. Tuhaf: Büyülerimden kurtulmak için hepsini bir Kitap'a koymuştum, şimdiyse bir tanesini ondan geri almak zorundaydım.

Büyüyü ele geçirdikten sonra o hain Kitap'ı yok edecek, Cariye'yi yeniden Seelie Kraliçesi yapacaktım (çünkü onu istemiyordum, o da zaten hiçbir şey hatırlamıyordu); Cariye de orada gücüne yeniden kavuşacak ve ırkının lideri olacaktı. Ben de Fae'leri kendi hâline bırakarak, arkama bile bakmadan dönüp gidecektim.

Dublin'e geri dönecek ve o eski Mac olacaktım.

Bunun için yapılması gereken bazı işler vardı.

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum Jericho."

"Sen Kitap olsaydın, Kitap da Kral olsaydı, ne isterdin?" diye sordu Barrons daha sonra.

"Benim Kral olduğuma inanmadığını sanıyordum."

"Benim neye inandığımın önemi yok. Kitap inanıyor olmalı."

"K'Vruck da inanıyor," diye hatırlattım ona. Bir de şu hülyalı bakışlı çocuk vardı. Ona Unseelie Kralı olup olmadığımı sorduğumda, *benden daha fazla değilsin,* demişti. O da benim parçalarımdan birisi miydi yoksa?

"Kimlik bunalımını daha sonra yaşarsın. Şimdi dikkatini topla."

"Sanırım kabul görmek, aklanmak istiyor. İşlediği günahlardan ötürü pişman olduğu için. Onu tekrar kucaklamamı, yanılmış olduğumu söylememi ve yeniden yekvücut olmamızı istiyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Yalnız şu içindeki canavar mağlup edilince dışındaki canavar da mağlup olacaktır kısmı beni biraz endişelendiriyor. İçindeki canavar da neymiş?"

"Bilmiyorum."

"Sen her şeyi bilirdin."

"Bu sefer bilmiyorum. Bu senin canavarın. Kimse bir başkasının canavarını bilemez, en azından onu kafese koyacak kadar. Bu yalnızca sen yapabilirsin."

"Akıl yürüt biraz," dedim.

Hafifçe gülümsedi. Kendi laflarını ona söylediğim zaman çok eğleniyordu. "Eğer sen Unseelie Kralı'ysan (bu 'eğer' lafını not et, hâlâ ikna olmuş değilim) kötülüğe karşı bir zafın olduğu söylenebilir. *Sinsar Dubh*'ı ele geçirdiğin zaman muhtemelen seni istediği şeyi yapmaya cezbedecektir. Onu hapsetmeye çalışmaktansa, insan hâlinden feragat edip eski ihtişamına geri dönmeyi, Kitap'ın içine attığın tüm büyüleri geri almayı ve tekrar Unseelie Kralı olmayı seçebilirsin."

Asla. Ama asla asla dememeyi öğrenmiştim. "Ya Unseelie Kralı'ysam?"

"Gelir seni kurtarırım. Ama senin Kral olduğunu sanmıyorum."

Başka bir açıklama var mıydı? Occam'ın usturası, babamın kanaat kriterleri ve mantığım birbirine girmişti. Ama Barrons'un gelip beni kurtarmasıyla ve normal bir insan hayatı yaşamaya yönelik kararlılığımla bunu başarabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. İstediğim şey burada, insan dünyasındaydı. Gümüş renkli solgun bir kadının olduğu buzlu bir hapishanede değildi.

"Kral değilsen içindeki canavarın ne olabileceği beni daha çok ilgilendiriyor. Bir fikrin var mı?"

Kafamı iki yana salladım. Alakasız. Olduğum şeyi kabullenmekte zorluk çekiyor olabilirdi ama henüz her şeyi bilmiyordu. Ben biliyordum ama bunu açıklayacak vaktim yoktu. *Sinsar Dubh*'ın serbest olduğu, Dublin sokaklarında fink attığı her gün, her saat daha fazla insan ölecekti. Neden sürekli Chester'a gidip durduğu konusunda bir illüzyonum yoktu. Ailemi benden almak istemişti. Önemsediğim her şeyi yok etmek, geriye yalnızca ikimizi bırakmak istemişti. Sanki onu umursamamı sağlayabilecekmiş gibi. Karanlığını yeniden vücuduma almamı ve yeniden yekvücut olmamızı sağlayabilecekmiş gibi. Şimdi Ryodan'ın başından beri haklı olduğuna inanmaya başlıyordum: Beni delirtmeye çalışıyordu. Kitap, eğer benden yeterince şey alabilirse, beni yeterince öfkelendirebilirse, canımı yeterince yakabilirse dünyanın umurumda olmayacağını, güçten başka hiçbir şeyi umursamayacağımı düşünüyordu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkacak ve İşte buradayım, al beni, gücümü kullan, istediğin şeyi yap diyecekti.

Sert bir nefes aldım. Barrons'un öldüğünü düşündüğümde tam da bu zihniyetteydim. Kitap'ı ele geçirmek, onunla birleşmek ve dünyayı yok etmek istiyordum. Onu kontrol edebileceğime inanıyordum.

Ama artık gardımı almıştım. O acıyı bir kez yaşamıştım. Ayrıca Darroc'un kestirme yolu da bendeydi. Kitap'ı kontrol etmenin anahtarı elimdeydi. Delirmeyecektim. Barrons yaşıyordu. Ailem iyiydi. Kitap'ın cazibesine öyle kolay kolay kapılmazdım.

Bu işi halletmek için bir anda sabırsızlandım. Yanlış bir şeyler olmadan önce.

"Tılsımı kullanabileceğinden emin olmam gerek."

"Nasıl?"

"Kandır beni," dedi sakince. "Ve beni buna ikna et."

Tılsımı kavradım ve gözlerimi kapadım. Uzun zaman önce, Mallucé'un mağarasında, benim için çalışmayı reddetmişti. Benden bir şey istemiş ve beklemiş, ben de istediği şeyin mesela kan dökmek gibi bir diyet olduğunu zannetmiştim.

Benden çok daha basit bir şey istediğini şimdi anlıyordum. O zaman tıpkı taşlar gibi, tılsım da mavi siyah bir ışık saçarak parlamıştı, çünkü beni tanımıştı.

Ama sorun şu ki, ben o zaman kendimi tanımıyordum.

Şimdi ise tanıyordum.

Ben senin Kralınım. Sen bana aitsin. Her konuda bana itaat edeceksin.

Ellerimin içinde Darroc'a olduğundan çok daha parlak bir şekilde ışıldarken zevkten soluğum kesildi.

Yatak odasına baktım. *Pri-ya* hâlinde olduğum bodrum katını hatırladım. O katın hiçbir ayrıntısını unutmayacaktım.

O bodrum katını ikimiz için en ince ayrıntısına kadar yeni baştan yarattım: Alina'yla fotoğraflarımız, kızıl ipek çarşaflar, köşede bir duş, şıngır mıngır bir yılbaşı ağacı, yatağın üzerinde tüyle kaplı kelepçeler. Burası bir süre için hayatımda gördüğüm en mutlu, en basit yer olmuştu.

"Beni buradan çıkmaya pek özendirmedi."

"Dünyayı kurtarmamız gerek," diye hatırlattım.

Bana uzandı. "Dünya bekleyebilir. Ben bekleyemem."

IV. KISIM

Dünyanın sonu böyle geliyor
Dünyanın sonu böyle geliyor
Dünyanın sonu böyle geliyor
Hayal kırıklığıyla

-T.S. ELIOT

Onunla konuşma güzel kız.
Asla konuşma onunla.

-HÜLYALI BAKIŞLI ÇOCUK

45

Her şeyi yeniden gözden geçirmeye başladığı anı görmüştüm. Vücudundaki gerilimi hissedebiliyor, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları görebiliyordum. Bu, derin düşüncelere daldığı ve mevzudan hoşlanmadığı anlamına geliyordu. "Bu plan yeterli değil," dedi sonunda ve yataktan çıktı.

Hareket etmem neredeyse imkânsızdı. Sonsuza kadar yatakta kalmak istiyordum. Ama bu iş bitene kadar, önemsediğim kimse güvende olmayacak, ben de rahatlayamayacak ve hayatıma devam edemeyecektim. Zor bela yataktan çıktım, kotumu giydim, düğmelerini iliklerdim ve tişörtümü üzerime geçirdim.

"Sen ne öneriyorsun? Herkesi toplayıp her beraber mi tutalım tılsımı? Bakalım aşka birine tepki verecek mi? Ya başka birisi için, mesela Rowena için parlarsa?"

Ben tılsımı boynuma geçirip tişörtümün içine atarken ve tenimde soğukluğunu hissederken, Barrons da bana asık bir suratla bakıyordu. Tılsımın tuhaf ışığını tişörtümün al-

tından görebiliyordum. Deri ceketimi giydim ve düğmelerini iliklediim.

Tılsım Barrons için o mavi siyah ışığını saçmamıştı. Eğer saçmış olsaydı ve Barrons ikinci kehanette söylenenleri bilseydi, biliyorum ki çok uzun zaman önce Kitap'ın peşine düşmüş olurdu.

"Bundan birazcık bile hoşlanmadım."

Ben de hoşlanmamıştım ama başka alternatif de düşünemiyordum. "Bu planı yapmama yardım etmiştin."

"Evet ama o saatler önceydi. Şimdi ise sokağa çıkacağız ve manastırda bir zamanlar çalışmış olan deli bir çamaşırcı kadının çiziktirdiği birtakım kehanetlere inanıp, hiçbir somut fikrin olmadan tılsımın Kitap'ı sana itaat etmesi için kandırmasına güveniyorsun. Bu Kitap baştan çıkartıcı kötülüğün piri ve sen ondan kaçabileceğini sanıyorsun. Söylenebilecek tek şey bu. Ben Rowena'ya güvenmiyorum. Ben..."

"Kimseye güvenmiyorsun," diye tamamladım. "Sen kimseye güvenmiyorsun. Kendinden başka. Bunun adı da güven değil, egodur."

"Ego değil. Yapabileceklerimin farkında olmak. Ve onların sınırsız doğasının."

"Sen Ryodan ve ben tarafından bir uçurumda öldürüldün. Birazcık güvenin ne kadar işe yarayabileceğinin tipik bir örneği."

Gözleri simsiyah ve dipsizdi. Tam başka bir yöne bakacakken o gözlerde bir hareket gördüm. *Sana güveniyorum.*

Kendimi sanki bana krallığının anahtarını vermiş gibi hissettim. Bir kez daha anlamıştım: Her şeyi yapabilirdim. "İspat et. Buraya geldiğim günden beri yapılması gereken-

leri yapabileyim diye, daha güçlü, daha akıllı, daha sert olmam için beni eğitiyorsun. Kim bilir kaç kere öldüm öldüm dirildim. Bana bak. Ne diyorsun? Gör beni. Beni bir savaşçı yaptın. Şimdi savaşmama izin ver."

"Savaşlarda ben savaşırım."

"Bu savaşta da sen savaşıyorsun. Ama ikimiz birden bu işin peşindeyiz."

"Seyrediyorum. Motorsikleti kim kullanıyor? Arkada kim oturuyor? Ama ben hayatta arkaya oturmam." Fena hâlde incinmiş görünüyordu.

"Seyretmekten fazlasını yapıyorsun? Beni ayaklarımdan tutuyorsun, tıpkı *Pri-ya* hâlinde olduğum ve geri dönüş yolunu bulamadığım zamanlardaki gibi. Sen olmasaydın bunu asla başaramazdım Jericho. Kaybolmuştum ama senin orada olduğunu, uçup gitmeme izin vermediğini, uçurtmamın ipinden tuttuğunu hissedebiliyordum." Benimle birlikte cehenneme gelmiş, tımarhanemdeki o yayları fırlamış koltukta benimle oturmuş ve beni sonsuza kadar orada kalmaktan kurtarmıştı. Kendi iradesiyle beni oradan çekip çıkartmıştı. Bunu her zaman da yapacaktı. "Sana ihtiyacım var," dedim sadece.

Gözlerine kızıl bir gölge düştü. Üzerindeki kazağı çıkarttı, kasları gerildi, dövmeleri kıpırdandı. "Çok geç değil," dedi. "Dünyanın canı cehenneme. Başka dünyalar da var. Bir sürü. Annenle babanı bile götürebiliriz. Kimi istersen."

Gözlerine baktım. Samimiydi. Benimle birlikte burayı terk edecek, Silvers'dan geçecek ve başka bir yerde yaşayacaktı. "Bu dünyayı seviyorum."

"Bazı bedeller çok yüksektir. Sen ölümsüz değilsin. Sadece uzun yaşayacak ve zor öldürüleceksin."

"Beni sonsuza kadar koruyamazsın."

Deli misin sen? Elbette koruyabilirim, dercesine baktı bana.

Bu şekilde yaşamamı ister misin ki?

Buradaki kilit sözcük: Yaşamak.

Beni kafese koyma. Senden daha iyisini bekliyorum.

Hafifçe gülümsedi. *Pes.*

"Bunun Dageus üzerinde işe yarayıp yaramadığını görebiliriz. O da içine yerleşilmiş birisi, ya da en azından öyle diyorlar."

"Komik olduğunu mu sanıyorsun? Cesedimi çiğnemen gerekir."

"Öyleyse yeldeğirmenleriyle savaşmayı bırak. Tılsımı sen kullanamıyorsun. O zaman geriye ben kalıyorum. Yanımda da senin olman kaydıyla tabii. Tek seçenek bu. Sen ölemezsin, yani ölebilirsin elbette ama her seferinde geri geliyorsun. Beni öldürmeyeceğini de biliyoruz. Bu iş için biçilmiş kaftanız."

"Kimse kötülükle savaşmak için biçilmiş kaftan değildir. Kötülük baştan çıkartıcıdır. Kitap'ı bulduğumuz zaman olanca gücüyle sana gelecek."

Buna hazırdım. Öyle yapacağını biliyordum. Uzun, derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim. "Jericho, bana sanki tüm hayatım beni bu ana hazırlamış gibi geliyor."

"Ben de bunu diyorum işte. Kader cilveli bir orospudur. Gitmiyoruz. Soyun ve yatağa gir."

Güldüm. "Yapma Barrons. Sen ne zaman kavgadan kaçtın ki?"

"Asla. Ve diğerleri bunun cezasını çekti. Aynı şeyin senin başına gelmesine izin vermeyeceğim."

"İnanmıyorum," dedim sahte bir korkuyla. "Jericho Barrons bocalıyor. Bakalım hayatta daha neler göreceğiz."

Göğüs kasları hareket etti. "Bocalamıyorum. Ben... eeeh, kahretsin!"

Barrons kendine yalan söylemez. Bocalamıştı ve bunun farkındaydı.

"Seni ilk gördüğüm anda senin bir başbelası olduğunu anlamıştım."

"Al benden de o kadar."

"Seni rafların arasına çekip hissizce düzmek, sonra da evine yollamak istemiştim."

"Bunu yapsaydın asla gitmezdim."

"Ama hâlâ buradasın."

"Bu kadar bozulduğunu belli etme istersen."

"Tüm varlığımı bozuyorsun sen."

"Tamam, gideyim o zaman."

"Hele bir dene de seni zincire vurayım." Dik dik baktı bana. "Bocalamak diye buna derler." İç geçirdi.

Bir süre sonra elini uzattı.

Ben de ona elimi uzattım.

Barrons'un çalışma odasındaki Silver beni fırlatıp attı. Odanın içinde uçup duvara yapıştım.

Aynaların benden böyle nefret etmesinden çok yorulmuştum. Bu iş bitince Cruce'un lanetinin kalkmasını istiyordum. Boş bir vaktimde Beyaz Köşk'ü iyice araştırabilirdim.

Kaşlarımı çattım. Ama sonra araştırmayabileceğime karar verdim. Belki de geçmişle olan tüm bağlarımı koparmam gerekiyordu.

Barrons her zamanki zarafetiyle ve soğukkanlılığıyla, saçları ve kaşları buzlanmış hâlde peşimden içeri süzüldü. "Dur," dedi anında.

Durdum. "Ne?"

"Çatıda birileri var. Konuşuyorlar." Saçındaki ve kaşlarındaki buzlar eriyip yanağına ve boynuna damlamaya başlayana kadar uzun süre kıpırdamadan durdu. "Ryodan ve ötekiler. Keltar'lar da yakında. Bir şey bekliyorlar. Bu ses de neydi?" Yanımdan hızla geçti ve çalışma odasından çıktı.

Kitap dükkânının ön taraftaki oturma odasını bekleme odasına bağlayan kapıyı hışımla açarak çıktı.

Ben de peşinden gittim. Dışarısı karanlıktı, havadaki hafif sis pencerelere çiseliyordu ve içeride dükkân hiçbir zaman zifiri karanlık olmasın diye sürekli açık bıraktığım gömme ampullerin hafif ışığından başka ışık yoktu.

"Jericho Barrons," dedi düzgün konuşan bir ses.

"Sen de kimsin?" diye sordu Barrons.

Barrons'un yanına geldiğim anda bekleme odasının gölgelerinin içinden çıkan bir adam gördük.

Adam bize doğru yaklaştı, elini uzattı. "İsmim Pieter Van de Meer."

Kırklı yaşlarının sonunda, uzun boylu ve zayıf, uzakdoğu dövüş sanatları eğitimi almış birinin kusursuz duruşuna sahip biriydi. Sarı saçları ve açık yeşil gözleriyle tam bir İskandinav yüzüne sahipti. Yılan gibi tetikte ama gerekmedikçe saldırmayacakmış gibi bir havası vardı.

"Bir adım daha atarsan seni öldürürüm," dedi Barrons.

Adam şaşırarak ve sabırsızlanarak durdu. "Bay Barrons, buna vaktimiz yok."

"Neye vaktimiz olduğuna ben karar veririm. Burada ne işin var?"

"Buraya Triton Grubu'yla geldim."

"Ee?"

"Oyun oynamayalım. Kim olduğumuzu biliyorsunuz," diye payladı adam.

"Sokağın ve diğer şeylerin sahibisiniz. Sizin türünüzü pek sevmem."

"Bizim türümüz mü?" Pieter Van de Meer hafifçe gülümsedi. "Sizi yüzyıllar boyunca izledik Bay Barrons. Biz *tür* değiliz. Sizsiniz."

"Peki ben neden seni şu an öldürmüyorum?" diye hırladı Barrons.

"Çünkü benim *türüm* genellikle faydalıdır, siz de uzun zamandan beri bizim mertebemize ulaşmanın bir yolunu arıyorsunuz. Bunu asla başaramadınız. Bizi merak ediyorsunuz. Kız için bir şey getirdim. Artık gerçeği öğrenmenin vakti geldi."

"Tilton Grubu'ndan biri gerçekle ilgili ne bilebilir ki?"

"Söyleyeceklerimi belli bir nesnellikle dinlemezseniz, başka birini dinlemek zorunda kalabilirsiniz."

"Dükkânımdan hemen çık ki yaşamana izin vereyim. Bu seferliğine. Başka bir şansın olmayacak."

"Bunu yapamayız. Feci bir hata yapmanın eşiğindesiniz. Bizi elimizdeki kozu oynamak zorunda bıraktınız. Bu genç bayanın seçimi. Sizin değil."

"Biz dediğiniz kim?" Bir gözüm Pieter'de, diğer gözüm loş bekleme odasında oturan diğer karaltıdaydı. Karanlığın içinde yüzünü seçemiyordum ama bunun bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Karnımda kelebekler

uçuşuyordu ve içimde kötü bir şeyler olacağına dair kuvvetli bir his vardı.

Pieter'in açık yeşil gözleri Barrons'dan bana kaydı. Yüzü yumuşadı.

Anında huzursuz oldum. Bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Ama ben bu adamı tanımıyordum. Onu hayatımda ilk defa görüyordum.

"MacKayla," dedi nazikçe. "Ne kadar güzelsin. Ama böyle güzel olacağını biliyordum. Gitmene göz yummak hayatımızdaki en zor şeydi."

"Sen de kimsin be?" Ondan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Pieter koltukta oturan kişiye elini uzattı.

Kadın ayağa kalktı ve ışığın altına geldi.

Ağzım açık kalakaldım.

Zaman içinde kadının yüzü epey değişmiş, gıdısı sarkmış, gözlerinin ve ağzının kenarında buruşukluklar oluşmuştu, saçları da artık çok daha kısaydı, omuzlarına ancak geliyordu ama kim olduğunu anında anlamıştım.

Sarışın, mavi gözlü, güzel kadın. Onu yirmi yıl önce, manastırın efsunlu koridorlarında muhafızlık yaparken görmüştüm. *Sen buraya ait değilsin. Bizden biri değilsin,* demişti bana.

Haven'ın bilinen son liderine, Alina'nın annesine bakıyordum.

Isla O'Connor.

"Ama... nasıl..." diye kekeledim.

"Lütfen beni affet." Özrü ağzından yumuşak bir sesle çıkmıştı ama gözleri kederli bakıyordu. "Bunun gerekli olduğunu bilmen gerek. Başka seçeneğim yoktu."

"Sen ölmüştün. Gözlerimle gördüm. Komaya girmiştin. Cenazene bile katıldım." dedi Barrons.

İrkildim. O da onaylamıştı işte. Bu kadın Isla O'Connor'du. Bunu neden önemsediğimi bilmiyordum. O benim annem değildi. Alina onun tek çocuğuydu. Ben Unseelie Kralı'ydım.

"Bu çok uzun bir hikâye," dedi kadın.

Barrons kafasını salladı. "Zaten biz de dinlemek istemiyoruz."

"Ama dinlemelisin. Yoksa korkunç bir hata yapmış olursun," dedi Pieter zalimce. "Ve bunun bedelini de MacKayla öder."

"Doğru söylüyor. Çok geç olmadan konuşmamız lazım." Isla gözlerini benden alamıyordu. "Bunu duymak istiyorsun, öyle değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. Konuşacak hâlim yoktu. Hayat nasıl oluyor da her seferinde beni böyle gafil avlıyordu? Silver'dan geçtiğimizde diğer tarafa geçeceğimizi, bir arabaya atlayıp *Sinsar Dubh*'ın peşine düşeceğimizi sanıyordum.

Kapının önünce duran uzun siyah limuzinden, sokağı gözetleyip duran geniş omuzlu şoförden, Isla O'Connor'un bizi kitap dükkânında bekliyor olabileceği fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Eminim ki şoförün üniformasının altında bir iki silah da vardı. Sokağın sahibi olan u Triton Grubu da neyin nesiydi? Barrons bunlardan neden hiç hoşlanmıyordu? Isla'nın (ölmüş olması gereken ama hayatta olan bir kişi daha) burada ne işi vardı?

Kemikli yüz hatları buruştu ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Hayatım, senden vazgeçmek hayatımın

en zor kararıydı. Beni hiç dinlemeyeceksen bile bunu dinle. Sen benim bebeğimdin. Benim tatlı, korumasız bebeğim, ve senin dünyayı yok edeceğini söylediler. Seni öğrenirlerse öldüreceklerdi! Her iki kızım da tehlike altındaydı. Hepimiz kehaneti biliyorduk. En güçlü ırklardan birinde iki kız kardeşin doğacağı önceden söylenmişti. Rowena beni izliyordu. Yeteneklerimin belli olduğu günden beri benden nefret ediyordu. Kızının, Kayleigh'nin, Haven'ın lideri olmasını, O'Reilly'lerin de manastırı sonsuza kadar yönetmesini istiyordu. Nana'nın düzene başkaldırmasını asla affetmedi. Benden kurtulmak için her şeyi yapardı. Yine hamile olduğumu öğrenseydi... başka seçeneğim yoktu. Seni terk edip kaçmam, ölmüş gibi yapmam gerekiyordu."

"Manastırı terk etmene yardım ettiğim gün hamile değildin," dedi Barrons sakince.

"Yaklaşık beş aylık hamileydim. Karnım çok büyümemişti ve bol elbiseler giyerek saklıyordum karnımı. Kaçarken bebeğimin zarar görmemiş olması bir mucizeydi. Onu kaybedeceğimden çok korkmuştum." Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü.

Hâlâ kafamı sallıyordum. Kendimi durduramıyordum.

"Ah, MacKayla! Senin oralarda bir yerde, başka birileri tarafından büyütüldüğünü, seni ya da Alina'yı tehlikeye atmadan göremeyeceğimi bilmek bir işkenceydi. Ama şimdi buradasın ve korkunç sonuçlar doğurabilecek bir şey yapmak üzeresin. Bu yalanlara bir son vermenin vakti geldi. Gerçeği bilmen gerek."

Yumruklarımı cebime soktum ve arkamı döndüm.

"Bana arkanı dönme," diye inledi. "Ben senin annenim!"

"Benim annem Rainey Lane."

"Kabalık ve haksızlık ediyorsun," dedi Pieter. "Ona bir şans bile tanımıyorsun."

"Sana ne ki?" dedim sinirlenerek.

"Çünkü ben onun kocasıyım MacKayla. Ve senin babanım."

46

Erkek kardeşlerim vardı: On dokuz yaşındaki Pieter Jr. ve herkesin Mick dediği, on altı yaşındaki Michael. Bana fotoğraflarını gösterdiler. Birbirimize benziyorduk. Barrons bile şaşakalmıştı.

"Annenize sahte bir cenaze töreni yaptık, sahte bir ölü yakma töreni düzenledik ve ikinizi ülkeden kaçırdık. Sizi Amerika'ya götürdük ve tehlikeden uzak olacağınız bir aile bulmak için elimizden geleni yaptık." Pieter, Isla'nın ellerini avucuna aldı. "Anneniz bu acıyı neredeyse atlatamayacaktı. Siz gittikten sonra aylarca konuşmadı."

"Ah Pieter, böyle yapılması gerektiğini biliyordum. Bu sadece..."

"Cehennemdi," dedi Pieter ifadesiz bir şekilde. "Onlardan vazgeçmek tam bir cehennemdi."

İrkildim. Duymak istediğim her şeyi söylüyorlardı. Bu içimi parçalıyordu. Bir annem, bir babam vardı. Erkek kardeşlerim. Beni doğuran bir anne vardı. Birilerine aittim. Keşke Alina yaşasaydı da bugünü görseydi.

"Ona anlatman gereken önemli bir şey olduğunu söyledin. Söyle ve git," dedi Barrons sert bir şekilde.

Kararsız bir şekilde Barrons'a baktım. Bir yanım ona daha çok şey duyabilmek için susmasını söylemek, diğer yanım bu kişilerin gitmesini ve bir daha asla geri gelmemesini istiyordu. Zihnimi bir gerçekliğe daha yeni alıştırmıştım. Şimdiyse bu gerçekliği unutmamı ve yeni bir gerçekliği benimsememi istiyorlardı. Kimi tanıdığıma ve kim olduğuma daha kaç kere karar vermem, yanılmış olduğumu daha kaç kere öğrenmem gerekiyordu? Artık kendimi çift kişilikli değil, birçok kişiliği olan bir şizofren gibi hissediyordum.

"Ben senin kızınsam, neden Unseelie Kralı'na ait anılarım var?"

Isla donakaldı. "Unseelie Kralı'na ait anıların mı var?"

Başımı salladım.

"Sana bunu yapabileceğini söylemiştim," dedi Pieter, Isla'ya.

"Kim?" diye sordum. "Ne yapmış?"

"Kitap firar ettikten kısa bir süre sonra ve Dublin'i terk etmemizden önce Seelie Kraliçesi bizi görmeye geldi. Bunu atlatmamıza yardım etmek için elinden geleni yapacağını söyledi," dedi Pieter.

"Seninle çok ilgileniyordu," dedi Isla. "Daha üç aylıktın. Dün gibi hatırlıyorum. Üzerinde küçük çiçekler olan pembe bir elbisen ve gökkuşağı şeklinde bir tokan vardı. Sürekli ona bakıyordun. Yerinde duramıyor, ellerini ona uzatıyordun. Birbirinizden çok etkilenmişe benziyordunuz."

"Kraliçe'nin işleri berbat edeceğinden korkuyorduk. Onun huyudur çünkü bu. Geleceğe bakar ve amaçlarına

ulaşmak için ufak olayları değiştirir, onu bunu kurcalar," dedi Pieter. "Birkaç kere odanda birilerinin olduğunu zannettim."

"Yani zihnime Unseelie Kralı'nın anılarını yerleştirdiğini mi düşünüyorsun? Bu anıların onda ne işi var ki? Ben onun kazandan içtiğini zannediyordum. Bu onun tüm hafızasını silmiş olmalı."

"Söz konusu Seelie Kraliçesi olunca bunu kim bilebilir ki?" diye omuzlarını silkti Isla. "Bunlar belki de akıllıca üretilmiş ya da başka birilerinden çalınmış sahte anılardı. Belki de hiçbir zaman gerçekten kazandan içmemiştir. Bazıları onun kazandan içmiş gibi yaptığını söylüyor."

"Bu kimin umurunda ki? Buraya neden geldiniz?" diye sordu Barrons sabırsızca.

Isla, Barrons'a sanki deliymiş gibi baktı. "Ona göz kulak oldun, bunun için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Ama onu evine götürmeye geldik."

"O evinde. Ve kurtarması gereken bir dünya var."

"Bununla biz ilgileniriz," dedi Pieter. "Bu bizim işimiz."

"Müthiş bir işiniz varmış."

Pieter, sitemkâr gözlerle Barrons'a baktı. "Siz sanki daha iyisini yapıyorsunuz. Çabalarımızın büyük bir kısmını tılsımı bulmaya adadık biz. Gerçek tılsımı."

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

"Tilton Grubu, birçok sebepten ötürü yüzyıllardır bu tılsımı arıyor. Ama son zamanlarda bu iyice kritik bir hâl almıştı çünkü Kitap'ı yeniden toprağa gömmenin tek yolunun bu olduğunu anladık," dedi Pieter. "Şirketimizin bir temsilcisi geç de olsa bu tılsımın satıldığı açık artırmadan haberdar olmuş. Johnstone katliamından kısa bir süre son-

ra Galli'nin şatosuna ulaştık. Ama Gotik serseri kayıplara karışmıştı."

"Kayalara karışmıştı," diye mırıldandım. Burren'in altında hapsolduğum o kâbus gibi günleri unutmam mümkün değildi.

"Nerede olduğunu aylarca öğrenemedik. Darroc'ta olduğundan şüpheleniyorduk ama ama adamlarımızdan hiçbiri ona yeterince yaklaşamadı. İnsanlara karşı hiç toleransı yoktu. Sonra bize MacKayla'nın onun tarafına geçtiği ve yakın arkadaş oldukları bildirildi." Pieter'in gözleri gururla parladı. "Aferin sana tatlım! Sen de annen gibi uyanıksın."

"Az önce *gerçek tılsım* dedin," dedim.

"Efsaneye göre, Kral birçok tılsım yapmış," diye cevapladı Isla. "Hepsi de çeşitli seviyelerde illüzyon yaratma özelliği olan tılsımlar. Bir arada kullanıldıkları zaman müthiş bir güçleri vardır. Ama sadece son tılsım Kral'ı kandırabilir. Kitap başka araçlarla durdurulamayacak kadar güçlendi. Ona karşı işleyecek tek silah illüzyon."

"Haklıymışız," diye heyecanlandım, Barrons'a bakarak.

"Kehanet açık. Ele geçirilen kişi Kitap'ı etkisiz hâle getirmek için tılsımı kullanmalı."

"Bunu biz de biliyoruz," dedi Barrons sakince.

"Bu sizin savaşınız değil," dedi Pieter nazikçe. "Bu savaşı biz başlattık. Biz bitireceğiz."

Koltuğun köşesine oturdum, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapması gereken kişi annen. Ona çok benzesen de, bunun kendi sorunun olduğunu düşünüyorsun. Bizi endişelendiren ve bu gece buraya gelmemize neden olan şey de işte bu. *Ele geçirilmiş* olan kişi Isla. Kitap yirmi üç yıl

önce firar ettiğinde onu ele geçirdi, ona yerleşti. Isla bunu biliyor. Bunu anlıyor. Ve Kitap'ı sonsuz yolculuğuna uğurlayacak kişi de o."

"Arkasında canlı insan bırakmıyor," dedi Barrons ifadesiz bir yüzle.

"Fiona'yı öldürmedi," diye hatırlattım.

"O Unseelie eti yiyordu. O farklıydı."

"Isla Kitap'ı vücudundan söküp atmayı başardı," dedi Pieter. "Kitap'ın kendi bedeninden daha uygun başka bir bedene atladığı esnada hayatta kalmayı başarabilen tek kişi Isla."

Barrons pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama Isla'nın Haven'in çoğunu öldürmesine neden oldu."

"Bunun kolay olduğunu söylemedim," dedi Isla yumuşak bir sesle. Anıları canlanınca gözlerine keder çökmüştü. "Beni mecbur bıraktığı şeyden nefret etmiştim. O günden beri bu acıyla yaşıyorum."

"Ama Kitap beni takip ediyor," diye çıkıştım.

"Soyunu hissediyor. Aslında beni takip ediyor," dedi Isla.

"Ama ben efsaneviyim," dedim uyuşukça. Öyle değil miydim? Olayların arasındaki yerimi bir türlü bilememekten çok yorulmuştum.

Dünyayı yok edecek miydim? Cariye miydim? Unseelie Kralı mıydım? İnsan mıydım? Kitap'ı yeniden toprağa gömmesi gereken kişi miydim?

Cevap hiç biriydi. Ben her şeyi eline yüzüne bulaştıran, sürekli ayak altında dolaşan ve aptalca kararlar verip duran Mac Lane'dim.

"Öylesin canım," dedi Isla. "Ama bu senin savaşın değil."

"Senin kaderin başka bir gün," dedi Pieter. "Bu katılmamız gereken birçok savaşın yalnızca birincisi. Önümüzde karanlık bir dönem var. Kitap hapsedilse bile, daha şu gerçeklikler arasındaki duvarlar meselesi var. Yaratış Şarkısı olmadan bu duvarların örülmesi imkânsız. Bunlar tam bize göre işler." Gülümsedi. "Kardeşlerinin de bazı yetenekleri var. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

"Ne güzel MacKayla, yeniden aile olacağız!" dedi Isla ve ağlamaya başladı. "Hayatım boyunca istediğim tek şey buydu."

Barrons'a baktım. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Sonra tekrar Pieter ve Isla'ya baktım. Bu benim de hayatım boyunca istediğim şeydi. Ben Kral değildim. Doğurulmuştum. Ailesi olan bir insandım. Bu düşünceye henüz alışamamıştım. Ama kalbim denemeye başlamıştı.

Aile içi barışma bir yana, planımızdaki değişiklikten Barrons da hoşlanmamıştı, ben de hoşlanmamıştım.

Bu ana gelene kadar aylarca uğraşmıştık ama şimdi, tam savaşı başlatacakken biyolojik ailem çıkagelmişti ve artık bize ihtiyaç olmadığını söylüyordu. Bu savaşı onlar başlatacak ve bitirecekti.

Ne kadar asap bozucu bir durumdu.

"Kitap'ın yerini tespit edebilir misin?" diye sordu Barrons.

Pieter cevap verdi. "Isla tespit edebilir. Ama Kitap da onu hisseder, bu da tılsımın MacKayla'da olduğunu öğrendiğimiz ana kadar onun Dublin'de olmasının çok tehlikeli olduğu anlamına geliyordu."

"Tılsımın bende olduğunu nasıl anladınız?" dedim.

"Annen bu gece senin Kitap'la bağlantıya geçeceğini hissettiğini söyledi. Biz de hemen geldik."

"Sanırım Kitap'la daha önce bir kez, geçen sene ekim başında bağlantıya geçtiğini hissettim," dedi Isla. "Ama bu his geldiği gibi anında gitti."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kitap'a geçen ekim ayında gerçekten dokundum. Bunu nasıl anladın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Isla. "İki büyük gücün birleştiğini hissettim. Her ikisinde de seni hissettim MacKayla. Kızımı hissettim!" Yüzü allak bullak oldu. "Alina'yı da bir kere hissettim." Kafasını çevirdi, uzun bir süre sönmüş şömineye baktı, sonra titredi. "Ölüyordu. Lütfen şömineyi yakabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Pieter hemen. Ayağa kalktı ve şömineye yöneldi ama Barrons karşısına dikildi.

Öfkeyle Pieter'e baktı. Gözleri, *bu kadına sahip çıkmaya çalışıyor olabilirsin ama dikkatli ol, bu kız ve bu şömine benimdir,* diyordu.

Uzun bir bakışmadan sonra Pieter omuzlarını silkti ve koltuğa geri oturdu.

"Kararımızı yarın bildireceğiz," dedi Barrons. "Şimdi gidin. Yarın temasa geçeriz."

Pieter homurdandı. "Gidemeyiz Barrons. Bu iş bu gece, burada bir şekilde sona ermeli. Kaybedecek vaktimiz yok."

Isla'dan gözlerimi alamıyordum. Yüzünde anlayamadığım bir şeyler vardı. Ona baktıkça Rowena'yı düşünüyordum. Sanırım ihtiyar kadının bize uzun süre eziyet etmesi yüzündendi. "Neden bu gece sona ermeli?"

Isla yüzüme tuhaf tuhaf baktı. "MacKayla, sen hissetmiyor musun bunu?"

"Ne hiss..." Birden sustum. Bunu hissetmeye çalışmıyordum ki. *Sidhe kâhini* hislerim o kadar uzun süredir kapalıydı ki, içgüdüsel bir hâl almıştı. "Aman Tanrım, *Sinsar Dubh* yanımıza geliyor." Algılarımı açabildiğim kadar açtım. "Bu seferki... farklı." Isla'ya baktım, başını sallıyordu. "Daha yoğun. Sanki çok hazır gibi. Bu anı bekliyormuş gibi." Gözlerim açıldı. "Elinde yine bir canlı bomba var, eğer onu durdurmazsak hepimizi havaya uçuracak!"

"Burada olduğumu biliyor," dedi Isla. Yüzü solgundu ama gözleri kararlılıkla kısılmıştı. Bunu kendi yüzümde de görmüştüm. "Ama sorun yok," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Ben de hazırım. Yirmi üç yıl önce çocuklarımı çalmış ve ailemi parçalamış olabilir ama bu gece onları yeniden bir araya getireceğim."

Pieter ve Isla, biraz izin isteyip yanımızdan uzaklaştı ve telaş içinde fısıldaşmaya başladı.

Barrons'la kanepeye oturup onları izlemeye koyulduk. Bütün bu olup bitenler "ydı. Kendimi sanki Silver'ın içinden başka bir gerçekliğe, sonsuza kadar mutlu yaşanılan bir gerçekliğe geçmiş gibi hissettim. Bu tam istediğim şeydi: Bir aile, huzurlu bir yuva, günü kurtarmak için hiçbir sorumluluğun olmaması.

O zaman kendimi niye bu kadar kederli ve dengesiz hissediyordum?

Karanlıkların içinden Kitap'ın yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum. Bu beni her nedense yavaşlatmış, neredeyse durdurmuştu. Acaba araçlarımızı mı değiş tokuş etmiştik? Belki de Kitap yeni bir araç bulmuştu.

Kendime rağmen, Jack ve Rainey'ye olan tüm sevgime rağmen, biyolojik ebeveynlerime bakmak bende tuhaf bir his yaratıyordu. Beni bırakmak istememiş olduklarını öğrenmek, içimde varolduğunu bile bilmediğim bir kördüğümü çözmüştü. Galiba bir yanım kendini herkesin korktuğu ve kimse bir bebeği öldürmek istemediği için sürgüne yollanan bir şeytan çocuk gibi hissediyordu. Ama geçen tüm bu zaman içinde gerçek ebeveynlerim oralarda bir yerlerde Alina'yı ve beni özlüyordu. Bizi başkalarına vermekten nefret etmiş olsalar da bunu yalnızca bizim güvenliğimiz için yapmışlardı. Biz bir anne kız bağıyla birbirimize bağlıydık. Yeniden bir aile olacaktık. Sormak istediğim bir sürü soru vardı!

"Onlara birazcık bile güvenmiyorum," dedi Barrons. "Saçmalık bu."

Barrons tam anlamıyla paranoyaktı. O buna *mükemmel bir farkındalık* diyordu. Bu tam da ondan beklediğim bir laftı. "Gerçekten inanması güç," diye mırıldandım.

"Öyleyse inanma."

"Ona bak Barrons. O beni manastıra sokmayan, Haven'ın son lideri olan kadın. O gece arabana aldığın kadın. Ah, dön de bir bak, ne kadar benziyoruz!" Dublin'e ilk geldiğimde benzemiyorduk. O zamanlar yumuşak, biçimli bebek yüzlü birisiydim. Şimdiyse onun gibiyim; daha yaşlı, daha cılızım, yüzüm daha az yuvarlak, hatlarım daha belirgin."

Barrons bir Isla'ya bir bana baktı. "Belki de kuzenin falandır."

"Ama annem de olabilir," dedim katı bir sesle. "Ve eğer o benim annemse, ben Unseelie Kralı değilim demektir."

Böylece omuzlarımdaki sayısız yük kalkmış oluyordu. Tam bir hain olduğuma inanmanın, kendimi birçok sakat doğumun ve milyarlarca insanın ölümünün sorumlusu olarak hissetmenin yükü benim için çok ağırdı. "Belki de haklılar Barrons. Belki bu hiçbir zaman benim savaşım olmadı. Belki Alina ve ben bir yaylım ateşinin ortasında kaldık. Kitap da bizim Isla'nın soyundan gelen birileri olduğumuzu hissetti ve bizi taciz etti, hayatımızı mahvetti."

"Alina'yı Dani öldürdü," diye hatırlattı Barrons.

Bunu neden bana hatırlatıyordu ki şimdi? Ona dönüp kaşlarımı çattım.

Barrons da yüzünü buruşturarak, çılgına dönmüş gözlerle bana baktı ve Rowena'nın ismini öyle bir haykırdı ki pencerelerin nasıl kırılmadığına şaşırdım.

Gözlerimi kırpıştırdım. Yine bildiğim Barrons olmuştu. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"İyi misin?"

"Az önce ne dedin sen?"

"İyi misin dedim."

"Hayır, ondan önce ne dedin?"

"Dani Alina'yı Rowena yüzünden öldürdü dedim. Ne oldu ki? Yüzün bembeyaz oldu."

Utanarak kafamı salladım. Sonra birden irkildim ve hızla pencereye döndüm. "Hayır, olamaz!" *Sinsar Dubh* yine hızla hareket etmeye başlamıştı.

"Geliyor!" diye bağırdı Isla aynı anda.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Pieter.

"Üç dakika, belki daha az. Bir arabanın içinde." dedi Isla.

Kitap'ı ikimizin de aynı yerde hissedip hissetmediğini bilmem gerekiyordu. İkimiz bir aradayken kandırılmamız

daha zor olmalıydı. Kitap'ı geçen sefer kıstırmaya çalıştığımızda olan şeyler bu sefer de olursa kendimi affetmezdim. "Onu nerede hissediyorsun?"

"Şehrin kuzeybatısında. En fazla üç mil uzakta."

Rahatlamıştım. Ben de tam orada hissediyordum.

"Buranın en güçlü efsunlanan yeri neresi?" diye sordu Isla Barrons'a.

Barrons, Isla'ya şöyle bir baktı. "Her yeri."

"Planınız nedir?" diye sordum.

"Tılsımı annene vermelisin," dedi Pieter.

Boynumdaki zincire dokundum ve Barrons'a baktım. Hafifçe nefes aldı ve ağzını açtı. Sonra ağzını sonuna kadar açıp sessizce haykırdı.

Gözlerimi kırptım ve yeniden Barrons'a baktım. Her zamanki gibi sakin ve kibardı.

"Sıra sende," dedi. "Bu sefer sen karar vermelisin."

Kendimi çok tuhaf hissettim. Garson, dalgacı ve profesyonel güneşperest Mac 1.0 olsaydı bütün sorumluluğu tereddüt etmeden başkasına verirdi. Bu işi üstlenmek istemezdi. Ama o kadını artık tanımıyordum. Artık zor kararlar vermeyi ve korkusuzca savaşmayı seviyordum. Sorumluluktan kaçmak artık üzerimdeki bir yükü atmak gibi değil, hayatımın en önemli anlarından mahrum kalmak gibi geliyordu.

"MacKayla, kaybedecek vaktimiz yok," dedi Pieter yumuşak bir sesle. "Artık savaşmak zorunda değilsin. Biz buradayız artık."

Isla'ya baktım. Dolu dolu olmuş mavi gözleri titriyordu. "Babanı dinle," dedi. "Artık asla yalnız olmayacaksın tatlım. Tılsımı bana ver. Omuzlarındaki yükü at, bırak

artık ben taşıyayım onu. Sen bu yükü hiçbir zaman haketmedin."

Tekrar Barrons'a baktım. Beni izliyordu. Onu tanıyordum. Beni hiçbir şey için zorlamayacaktı.

Düşüncelerimi bir daha gözden geçirdim. Kimi kandırıyordum ki? Barrons bu konuda beni elbette zorlayacaktı. Oğlunun hayatını sona erdirmek için yok etme büyüsünü ele geçirmek istiyordu. Neredeyse tüm hayatı boyunca bu büyünün peşindeydi. Tepinecek, tartışacak, haykıracaktı. Buna bu kadar yaklaşmışken geri adım atacak ve kendi kararımı vermemi beklemeyecekti.

"Sakın yapma bunu," diye bağırdı. "Bana söz verdin."

"*Sinsar Dubh* şehre girdi," dedi Isla. "Çabuk karar vermen gerek."

Bunu ben de hissedebiliyordum. Kitap sanki acele ederse bizi hazırlıksız, beni kararsız, hepimizi böyle korunmasız yakalayacağını biliyor gibiydi.

Boynumdaki zincirimle oynayarak Isla'ya doğru yürüdüm. Bu savaşta bulunmam gerekmediğini nasıl kabul etmiştim? Uzun zamandır bu savaşa hazırlanıyordum ben. Hazırdım da. O ise orada durmuş bana endişelenmemem gerektiğini söylüyordu. Dünyayı yok etmeyecektim ve kurtarmak zorunda da değildim. Onlar da uzun süredir aynı ana hazırlanıyorlardı ve bizden daha donanımlıydılar.

O gerçek dışı his geri gelmişti. Peki ya bu kulağımdaki çınlama neydi? Barrons'un haykırışını duyduğumu sanıyordum ama ona dönüp baktığım zaman tek kelime söylemediğini görüyordum. "Kitap'taki bir büyüye ihtiyacım var," dedim.

"Kitap'ı hele bir esir alalım, ne istiyorsan veririz. Pieter İlk Dili biliyor. Babanla zaten böyle tanıştık, tarihi metinler üzerine çalışırken."

Benimkine çok benzeyen ama daha yaşlı, daha bilge, daha olgun olan bu yüze baktım. Bunu söylemek istiyordum, bunu yapmam gerekiyordu, en azından bir kereliğine. Bir daha bu şansı bulamayabilirdim. "Anne." Bu kelime ağzımdan zorla çıkmıştı.

Yüzünde heyecanlı, neşeli bir gülümseme belirdi. "Güzelim, tatlı MacKayla'm!" diye inledi.

Ona dokunmak, kollarında olmak, annemin kokusunu içime çekmek, ona ait olduğumu hissetmek istedim. Onunla ilgili, bu ana kadar hafızamın derinliklerine gömülü olarak kalmış olan tek anıyı canlandırmaya çalıştım. Bu anıya, ne kadar kıymetli olduğunu düşünerek, tüm gücümle odaklandım. Bu anıyı bu kadar yıl boyunca nasıl unutmuş olduğuma inanamadım. O çocuk aklım nasıl da tek bir anın fotoğrafını çekmişti: Isla O'Connor ve Pieter gözyaşları içinde bana bakarken. Mavi bir arabanın yanında durmuş bize el sallıyorlardı. Yağmur yağıyor ve birisi içinde olduğum bebek arabasının üzerine üzerinde yeşil çiçek resimleri olan pembe bir şemsiye tutuyordu ama birkaç soğuk damla rüzgârla üzerime düşmüştü. Üşüyerek ve ağlayarak yumruklarımı sallayınca Isla, Pieter'in yanından koşup gelmiş, battaniyeyi iyice üzerime örtmüştü.

"Ah tatlım, o yağmurlu günde seni öyle bırakıp gitmek hayatımda yaptığım en zor şeydi! Seni arabaya koyduğum anda geri almak, sonsuza kadar yanımda tutmak istemiştim!"

"Şemsiyeyi hatırlıyorum," dedim. "Sanırım pembeyi de bu yüzden bu kadar çok seviyorum."

Gözleri parlayarak başını salladı. "Üzerinde yeşil çiçekler olan pembe bir şemsiyeydi."

Gözlerim doldu. Uzun bir süre, yüzünü ezberlercesine ona baktım.

Isla kollarını açtı. "Kızım, güzel kızım benim!"

Annemin kollarına doğru ilerlerken içime buruk bir his yayıldı. Isla bana sıcacık ve yumuşacık sarıldığı anda ağlamaya başladım.

Saçlarımı okşadı ve "Şşşt, tatlım tamam, geçti artık. Baban ve ben artık buradayız. Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Geçti artık. Yine bir aradayız," dedi.

Daha fazla ağladım. Çünkü gerçeği görebiliyordum. Gerçek bazen kusurlarda saklı oluyordu.

Bazense aşırı mükemmellik içinde.

Annem kollarını boynuma sarmıştı. Alina gibi güzel kokuyordu, şeftali ve krema gibi. Beautiful parfümü kokuyordu.

Ve bu kadınla ilgili en ufak bir anım yoktu.

Mavi araba yoktu. Pembe şemsiye yoktu. Yağmurlu gün de yoktu.

Hançerimi kılıfından çıkardım ve ikimizin arasına soktum.

Isla O'Connor'un tam kalbine sapladım.

47

Isla acıyla inledi, kollarımın arasında kaskatı oldu ve boynuma tutundu.

"Tatlım?" Mavi gözleri boş ve ifadesiz bir şekilde gözlerime bakıyordu. O Isla'ydı.

"Seni küçük sürtük!" Mavi gözleri keskin ve öfkeli bir şekilde gözlerime bakıyordu. O Rowena'ydı.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" diye inledi Isla.

"Keşke seni bardaki o gece öldürseydim!" Rowena'nın dudaklarından kanlı tükürükler saçıldı.

"MacKayla, güzelim, güzel kızım, ne yaptın?"

"Bütün bu olanlar senin yüzünden!" Rowena tükürdü. "Siz lanet olası O'Connorlar, sizin yüzünüzden başımıza gelmeyen kalmadı!"

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordum ama omuzlarıma tutunduğu için düşmüyordu. Çok güçlü bir ihtiyardı.

Ürperdim. Aslında Isla'yla hiç konuşmamıştım. Konuştuğum kişi başından beri Rowena'ydı ve *Sinsar*

Dubh üzerindeydi, onu ele geçirmişti. Ama şu an Rowena ölüyordu ve Kitap'ın insanlar üzerindeki illüzyon yaratma yeteneği de onunla beraber ölüyordu. Isla illüzyonuyla Rowena gerçekliği arasında gidip geliyordu.

"Ablamı sen mi öldürdün?" İhtiyarı öyle bir sarsaladım ki saçlarının topuzu çözüldü.

"Ablanı Dani öldürdü. Siz de pek sıkı fıkıydınız. Ama şimdi görüyorum ki onun hakkındaki fikirlerin değişmiş!" Cırtlak bir sesle güldü.

Sesi kullandım. "*Dani'ye ablamı öldürmesini sen mi söyledin?*"

Hırıltılı sesler çıkartarak kıvranmaya başladı. Bana cevap vermek istemiyordu. Acı çekmemi istiyordu. "Evettt!" Kelime ağzından istemsiz bir tıslama olarak çıktı. Umarım canı yanmıştır.

"*Bunu yapması için zihinsel baskı yeteneğini mi kullandın?*"

Çenesi kilitlendi ve gözleri kısıldı. Soruyu tehditkar bir gürlemeyle yeniden sordum, çalışma odasının pencereleri zangırdadı.

"Evettt! Bu benim hakkımdı. Bu yüzden böyle yeteneklerim var! Ve onları kullanacak zekâm. Bunu yapabilmek için birçok komutu kurnazca sıralamak, dürteceğin yeri iyi bilmek gerekir. Bunu başka kimse yapamazdı." Kendini beğenmiş bir tavırla bana baktı.

Söylediklerinin korkunçluğuyla donakalıp, suratımı ekşiterek kafamı çevirdim.

Ablamın öldürülmesiyle ilgili gerçek nihayet karşımdaydı. Alina'ya ne olduğunu en sonunda öğrenmiştim.

Darroc'un Yüce Efendi olduğunu öğrendiği gün, beni aradığı ve mesaj bıraktığı aynı gün, Alina'nın öldürüldüğü gün-

dü. Ama hiç de benim zannettiğim sebeplerden ötürü değil. Rowena olmasaydı, Alina o günü sağ olarak atlatabilirdi.

Yeni bir telefon edinebilir, birkaç gün içinde onu arayabilirdim ve o da telefonu açabilirdi. Hayat ikimiz için de devam edebilirdi. Alina ve Darroc yeniden bir araya gelebilirdi ve o zaman olaylar kim bilir nasıl gelişirdi. Alina'nın yolladığı mesaj başından beri yanlış anlaşılmıştı ama o bu ihtiyar kadının başından beri onun düşmanı olduğunun farkında değildi.

Bu kaltak, 'yeteneklerini' bir çocuğu cinayet işlemeye zorlamanın hakkı olduğunu düşünen bu işgüzar zorba, Dani'ye Alina'yı karanlık bir sokağa götürüp öldürtmesini emretmişti.

Ellerim titredi. Onu da aynı şekilde öldürmek istedim.

Acaba Rowena, Dani'nin Alina'yı götürüp ellerine bırakacağı canavarların yerini tarif etmiş miydi? Dani'nin bu iş bitene kadar orada kalıp Alina'nın öldüğünden emin olmasını istemiş miydi? Alina Dani'ye kendisini kurtarması için yalvarmış mıydı? Bu işin yanlışlığını bilerek ikisi de ağlamış mıydı? Ben seks istemeye zorlanmıştım. Dani ise öldürmeye. Ablamı. On üç yaşında. Öldürmek istemediğin birinin öldürülmesini seyretmenin nasıl bir his olduğunu tahayyül bile edemiyordum. Dani Alina'yı tanıyor muydu acaba? Onu seviyor muydu? Ama yine de onu öldürmeye mecbur mu kalmıştı?

"Seni de aklını kaçırmış bir orospuya dönüştüğün o hücrede öldürmeyi denemiştim ama ölmemiştin! Gırtlağını kestim. Boğdum. Bağırsaklarını deştim, zehirledim! Her seferinde geri geldin. Sonunda seni alıp yok etmeleri için efsunların üzerini boyadım!"

"Ne yaptın? Beni prenslere geri mi verecektin yani?" Şaşırıp kalmıştım. Beni öldürmek istemişti. Yani bunu sadece rüyamda görmemiştim.

Bu düşünceleri kafamdan attım. Sorularıma cevap istiyordum ve görüldüğü kadarıyla Rowena ölmek üzereydi. Ses içimden çınlayarak çıktı, duvarlarda yankılandı. *"Alina'yı neden öldürdün?"*

"Salak mısın nesin? Düşmanla düşüp kalkıyordu! Casuslarım onu evine kadar takip etti ve Unseelie Prensi'yle beraber gördü! Bu yeterli bir sebepti. Sonra bir de kehanet vardı! Elimden gelseydi onu doğduğu anda öldürürdüm. Hâlâ hayatta olduğunu öğrenseydim de peşine düşer bulurdum onu!"

"Onu öldürdüğün zaman kim olduğunu biliyor muydun? Onun Isla'nın kızı olduğunu biliyor muydun?"

"Ah, elbette," dedi alaycı bir ifadeyle. "Kızlarım eğitimsiz bir *Sidhe* kâhini tespit ettiklerini söyleyince Dani'yi aynı sana yaptığım gibi Alina'nın peşine taktım ve onu kandırıp yanıma getirmesini söyledim! O kendine Alina Lane diyordu ama ben onu ilk gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Isla bir kez daha gün gibi ortadaydı! Ve Kayleigh'ciğim de annesi yüzünden ölmüştü!"

Onu kendi ellerimle boğazlamak, nefesini kesmek istiyordum. Defalarca.

"O gece beni ilk gördüğünde, kim olduğumu biliyor muydun?"

Alnı tedirginlikle buruştu. "Bu imkânsız. Sen varolamazsın. Sen doğmadın. Isla hamile olsaydı duyardım! Kadınlar çok konuşur. Bundan hiç bahsetmemişlerdi!"

"Kitap manastırdan nasıl kaçtı?"

Gözlerinde kurnazca bir ışıltı belirdi. "Onu benim saldığımı düşünüyor olmalısın. Ben böyle bir şey yapmadım. Ben meleklerin işini yaparım! Bir melek yanıma geldi ve Kitap'ı içeride tutan büyülerin zayıfladığı konusunda beni uyardı. Kitap yasak odaya girmemi engelledi ve harfleri güçlendirdi. Bunu sadece ben yapabilirdim. Cesur olmam gerekiyordu! Güçlü olmam gerekiyordu! Ben de cesur ve güçlüydüm. Ben görürüm, hizmet ederim ve korurum! Ben hep çocuklarımın yanında oldum."

Nefesimi tuttum. Kitap Rowenayı da baştan çıkartmıştı. Ortada melek falan olmadığı konusunda bahse girebilirdim. Dünyayı *Sinsar Dubh*'tan korumayla sorumlu kadın harfleri güçlendirmemişti. Onları silmişti.

"Ben melek ne dediyse onu yaptım. Kitap'ı annen dışarı çıkardı!"

"Kitap'ın kaçtığı gece neler oldu? Bana her şeyi anlat!"

"Sen tam nefretliksin. Sonumuz senin elinden olacak." Gözlerinde suratındaki kurnaz gülümsemeye yakışan bir parıltı vardı. "Biliyorum, şu an burada öleceğim ama sana istediklerini söylemeyeceğim. Isla hain orospunun biriydi, senin de ondan farkın yok." Elimi tuttu, hançeri göğsüne iyice sapladı ve çevirdi. "Ahhh!" diye inledi. Ağzından kanlar aktı.

Ve o anda, ağzı ve gözleri açık şekilde öldü.

İğrenerek onu bıraktım ve geri çekildim, yere düşerken seyrettim onu. *Sinsar Dubh* da yere düşmüştü. Hemen geri kaçtım.

Barrons arkamda haykırıyordu. Yan gözle ona baktım. Çılgın gözlerle bağırarak görünmez bir bariyeri yumrukluyordu.

"Merak etme, her şey yolunda," dedim ona. "Her şey kontrolüm altında. İşini bitirdim onun." Zangır zangır titriyordum, üşüyordum, yanıyordum ve başım dönüyordu. Her şey o kadar gerçekti ki. Beynimin öyle olmadığını bilmesine rağmen kendimi annemi öldürmüş gibi hissediyordum. Kısa bir süre için yalanlara inanmıştım. Ve içim sanki hiç sahip olmadığım bir aileyi kaybetmişim gibi yanıyordu.

Tekrar Rowena'ya baktım. Gözleri açık, ağzı yamulmuş bir şekilde tavana bakıyordu.

Sinsar Dubh üzerinde birçok kilidi olan dev bir kitap hâlinde, kapalı ve hareketsiz olarak aramızda duruyordu.

Onun Rowena'yı efsunlar hakkındaki bilgisi yüzünden seçtiğinden ve böylece Barrons'un koruyucu büyülerini aşarak yoğun bir şekilde efsunlanmış dünyamızın tam ortasına girmek istediğinden hiç şüphem yoktu.

İllüzyonun başladığı anı baştan bir kez daha düşündüm. Bu gece Silver'dan çıktığım anda sonraki hiçbir şey gerçek değildi.

Rowena ve *Sinsar Dubh* ortaya çıktığım andan itibaren beni kitap dükkânında pusuya düşürmek için tetikte beliyordu. En ikna edici bulacağım ayrıntıları seçerek aklımı karıştırmıştı.

Aslında çalışma odasından hiç çıkmamış, Barrons'un peşinden bekleme odasına gitmemiş, koltuğa oturmamış ve annemle tanışmamıştım. Kitap daha önce pek çok kereler 'tadıma bakmıştı'. Beni tanıyordu. Benimle bir orkestra şefi gibi oynamış, arka arkaya duygu sömürüsü yapmıştı.

Benim için bir 'baba' yaratmak ise en yaman darbeydi. Anılarımla arzularımı bir araya getirmiş, hayatta en çok is-

tediğim şeyleri vermişti bana: Bir aile, güvenlik, arada kalmışlık hissinden kurtuluş.

Bunların hepsi tılsımı ona vermemi, her ikimizi de kandırabilecek olan tek şeyi Rowena'nın ellerine teslim etmemi sağlamak içindi.

Ve eğer verseydim, Tanrım, ya verseydim! Şu andan itibaren neyin gerçek neyin yanılsama olduğunu asla bilemezdim.

Tılsımı az kalsın verecektim ama Kitap iki hata yapmıştı. Ona Barrons'la ilgili bir düşünce aktarmıştım ve o da Barrons'u beklentilerime uygun bir hâle dönüştürmüştü. Sonra bir de sahte bir hatıra aktarmış ve bu hatırayı tılsımla güçlendirmiştim, o da aynı hatırayı bana karşı kullanmıştı.

Barrons'un tüm bu süre boyunca görünmez bir duvarla benden ayırılmış olduğundan hiç şüphem yoktu. Kitap dükkânında yanımda durmakta olan Barrons, Kitap'ın benden aldığı bilgilerden yola çıkarak o anda uydurduğu bir illüzyondu.

Seni neredeyse kandıracaktım, diye homurdandı.

"Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştin." Üzerinde bir sürü karmaşık kilit olan siyah ciltli *Sinsar Dubh*'a baktım. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. O bugüne kadar bana hiç bakmamıştı.

Hatıralarıma başvurdum. Unseelie Kralı'nın *Sinsar Dubh*'ı yarattığı günü hatırladım. Yarattığı şey bu değildi. "Bana gerçeği göster," diye mırıldandım.

Sinsar Dubh'ın gerçek hâli ortaya çıktığı anda soluğum kesildi. En saf altın külçelerinden ve obsidiyen parçalarından yapılan bu Kitap olağanüstü güzellikteydi. Kızıl taşları Avcılar'ın neşeyle uçuştuğu, küçücük alevlerin dans ettiği

galaksilerin birinden kızıl taşları çağırmıştım. Kitap'ımın her yerine kilitler koymuşsam da, bu kilitler aslında onu kapalı tutmak için değildi. Şifreleme yöntemimin kendisi zaten başlı başına yeterli bir korumaydı.

Ya da ben öyle zannediyordum.

Bu Kitap'ı çok güzel yapmıştım. Cildinin güzelliğiyle içindekilerin korkunçluğunu gizleyebileceğimi ummuştum.

Acı acı gülümsedim. Kısa bir süre için bile olsa Isla'nın kızı olduğuma inanmıştım. Böyle bir ihtimal yoktu ama. Ben Unseelie Kralı'ydım. Karanlık tarafımla yaptığım savaşın sona ermesinin vakti çoktan gelmiş de geçiyordu. Kehanetten anladığım kadarıyla, "içimdeki canavara" karşı bir zafer kazanmıştım. Bütün bu olanlar illüzyona, asla sahip olmadığım bir hayatın içinde kaybolmaya olan düşkünlüğüm nedeniyleydi.

Tılsımı avuçlarımda sıktım. Mavi siyah bir ışıkla parladı. Ben efsaneviydim. Ben güçlüydüm. Bu dehşeti ben yaratmıştım ve ben yok edecektim. Yenilmeyecektim.

Yenilmek değil MacKayla. Eve geri dönmeni istiyorum.

"Ben evimdeyim. Kitap dükkânımdayım."

Senin kitap dükkânın hiçbir şey. Sana hayal bile edemeyeceğin mucizeleri göstereceğim. Senin bedenin güçlü. Beni tutacaksın ve biz yaşayacağız. Dans edeceğiz. Düzüşeceğiz. Ziyafet çekeceğiz. Muhteşem olacak. Dünyayı K'Vrucklayacağız.

"Seni tutmayacağım. Asla."

Sen benim için yaratıldın. Ben de senin için. Bir elmanın iki yarısı gibi.

"Önce kendimi öldürürüm." Bu noktaya geldiğimizi düşünürsem, gerçekten öldürürdüm.

Ve kazanmama izin verirsin öyle mi? Ölürsün ve hakimiyetin bana geçmesine izin verirsin. İzin ver de seni cesaretlendireyim.

"İstediğin şey bu değil, sen de biliyorsun bunu."

Sence ben ne istiyorum, tatlı MacKayla?

"Seni affetmemi istiyorsun."

Benim affedilmeye ihtiyacım yok.

"Seni geri almamı istiyorsun."

İçine tatlı şey, içine. Aynı seks gibi, ıslak ve sıcak.

"Kral olmak istiyorsun. Bizi yeniden kötü yapmak istiyorsun."

Kötülük, iyilik, yaratmak, yok etmek. Zayıf zihinler. Zayıf mağaralar. Zaman MacKayla. Zaman affeder.

"Zaman eylemi tanımlamaz. Zaman tarafsızdır; ne lanetler ne affeder. Eylem ise niyettir ve tanım da niyette yatar."

İnsan hukukuyla beni sıkıyorsun.

"Evrensel hukukla seni aydınlatıyorum."

Beni kötü niyetlilikle mi suçluyorsun?

"Hem de hiç tartışmasız."

Senin gözünde ben bir canavar mıyım yani?

"Kesinlikle."

Yani, nasıl diyorsunuz, alaşağı edilmem mi gerek?

"Bu yüzden buradayım."

O zaman ne olacaksın MacKayla?

"Tövbekâr bir Kral. Kötülüklerimden arınıp seni bir kez hapsettim, şimdi yine hapsedeceğim."

Ne kadar komiksin.

"İstediğin kadar gül."

Beni yarattığını zannediyorsun.

"Seni yarattığımı biliyorum."

Tatlı MacKayla'cığım. Ne kadar aptalsın. Beni sen yaratmadın. Ben seni yarattım.

Tüylerim diken diken olmuştu. Sesi sanki bir tren enkazına doğru ilerlememi seyrediyormuş ve bunun her anından müthiş bir keyif alıyormuş gibi memnun ve alaycıydı. Gözlerimi kıstım. "Yumurta tavuk ikilemine düşmeyeceğim. Beni Kral yapan senin kötülüğün değildi. Ben Kraldım ve kötü oldum. Sonra akıllandım ve tüm kötülüğümü bir kitaba aktardım. Senin hiç yaşamaman gerekiyordu. Bu durumu düzeltmeye kararlıyım."

Yumurta tavuk ikilemi değil. Bir insan kadın. Sen de küçücük bir embriyosun.

Cevabı yapıştıracaktım ama duraksadım.

Bu ana kadar etrafı bezediği yalanlar arasında bunun şaşırtıcı bir gerçekliği vardı. Neden?

Sana önceden söylediğim şey doğruydu. Isla'yla beraber kaçtım manastırdan. Ve Isla hamileydi. Onda seni bulmayı beklemiyordum. İnsanların nasıl üretildiğini bilmiyordum. Beni zaptetmeye (hem de BENİ, sonsuz bir hiçliğe, buz gibi taşların arasına kilitlemeye. sen CEHENNEMİN nasıl bir şey olduğunu bilir misin?) cüret eden insanları öldürmek için onu kullanırken karşıma sen çıktın. Mucize. Isla'nın bedeninin içinde, henüz vücut bulmamış bir hayat. Beni bekliyordu. Güzelliğin karşısında büyülendim. Henüz vicdan denen şeyle biçimlendirilmemiş, pervasız, insani zaaflardan nasibini almamış. Irkınız ve günah takıntınız! Gökyüzünden korktuğunuz için kendinizi direklere zincirliyorsunuz. İşgal ettiğim o bedenleri bu kadar kırılgan yapan, ele geçirdikten sonra onları paramparça eden şey işte bu zincirlerdi, bu sınırlardı.

Ama sen farklıydın. Sen de acıkıyordun, uyuyordun, rüya görüyordun; fakat saftın. Doğru ya da yanlış diye bir şey bilmiyordun, boştun. Bana direnmedin. Açıktın. Seni ben doldurdum. İçine çöreklendim, kendimin bir kopyasını yaratıp orada bıraktım. Sen benim çocuğumsun. Seni ben emzirdim MacKayla. Ben senin ana sütündüm; dünyaya karşı savunma mekanizmanı benden edindin. O gün, bedenin ayrı bir varlık olarak varolmadan önce, sen insan olmak gibi çok aptalca ve küçük bir şey yapmadan önce yarattım seni. Seni ben doğurdum. Isla değil.

"Yalan söylüyorsun. Kral benim," dedim ifadesizce.

Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? Bununla yüzleşebilir misin?

Hiçbir şey söylemedim.

Gerçek senin içinde. Her zaman öyleydi. Gitmeyi reddettiğin yerde.

Gözlerimi kıstım. Belki de içimdeki canavarı zaptettiğim için kendimi biraz erken kutlamıştım. *Onunla konuşma güzel kız,* demişti Chester'daki hülyalı bakışlı çocuk çok uzun zaman önce, *karanlık adam*la karşılaşmadan çok önce. *Asla konuşma onunla.* Acaba *Sinsar Dubh*'dan mı bahsediyordu. Ama artık çok geçti. Belime kadar batağın içindeydim. Çırpınmak sadece daha hızlı batmama neden olurdu.

Sen bugüne kadar yalnızca sana sunduğum, su yüzeyine çıkarttığım şeyi aldın. Dibe dal MacKayla. Gölünün dibine bak. Orada beni tüm ihtişamımla parlarken bulacaksın. Kapağımı aç. Varoluşun gerçekliğini öğren. Ben kötüysem, biz kötüyüz demektir. Ben 'alaşağı' edileceksem, sen de edilmelisin. Kendine söyleyemeyip bana söyleyebileceğin hiçbir cümle

yok. Benimle savaşmanın hiçbir anlamı yok. Sen bensin. Kral değil. Ben. Her zaman öyle oldun. Her zaman öyle olacakın. Benden arınamazsın. Ben senin ruhunum.

"Bulduğum o harfler benim *Sidhe kâhini* yeteneklerim."

Unseelie hapishanesinin duvarlarındakiler mi? Kainat sıkıcı yalancılardan tiksinir. Şatafat MacKayla. Benimle sonsuzluğu paylaşmak istiyorsan şatafatlı olmalısın.

"Bu Kral ben olduğum için öyle. Onun iyi kısmı olduğum için. Onun bendeki anıları da bunu ispat ediyor."

Bize onun hatıralarının bir kısmı var. Sayfalarımı onu yaratan varlığın özüyle doldurmadan bilgilerini bana aktarması imkânsızdı. Sayfalarımı tamamen doldurduğu andan itibaren hissedebilir hâle geldim ben. Kraliçe'nin Kralı, Cariye'sinin ölümsüzlüğünden mahrum ettiği günden önceki bir şeyi hatırlıyor musun?

İçime dönerek aramaya başladım.

Hiçbir şey yoktu. Uçsuz bucaksız, bembeyaz bir boşluk. Sanki hayat o gün başlamış gibiydi.

Evet, hayat o gün başladı. O gün, Kral'ın ilk yaratma büyüsünü yazdığı, ilk deneyine başladığı gündü. Onun hayatını o günden itibaren biliyoruz ancak. O günden önceki varoluşuyla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Ve o günden sonraki hayatıyla ilgili de çok az şey biliyoruz, yalnızca benim onu bulduğum ve gördüğüm anları. Sen Kral değilsin. Sen benim çocuğumsun MacKayla. Ben senin annenim, babanım, sevgilinim, her şeyinim. Artık evine dönmenin vakti geldi.

Bana doğruyu söylüyor olabilir miydi? Ben Cariye değil miydim, Kral değil miydim? Doğmadan önce kötülüğün dokunduğu basit bir insan mıydım?

Dokunmaktan da fazlası. Kral nasıl bana içini döktüyse, ben de aynı şekilde senin içindeyim. Bedenin benim etrafımda, bir ağacın bir çiviyi bünyesine katması gibi gelişti ve şimdi de yekvücut olmayı bekliyor. Beni özlüyorsun. Sen bensiz koskoca bir boşluksun. Bunu bilmiyor muydun? Kendini boş hissetmiyor, hep daha fazlasını istemiyor muydun? Ben kötüysem, sen de kötüsün. İşte bu, benim tatlı MacKayla'm, senin içindeki canavar. Ya da değil.

"Beni sen yarattıysan, yirmi üç yıldır neredeydin?"

Yeniden birleşmeden önce o ağlayan bebeğin büyüyüp güçlenmesini bekliyordum.

"Delirmemi istiyordun. Bu yüzden sevdiğim insanları öldürmeye çalışıyordun."

Acı damıtır. Saflaştırıcı bir duygudur.

"Ama yanlış yaptın. Çok erken geldin. Acıyla başa çıkabiliyorum ve delirmedim."

Kapağımı aç ve hayallerinle kucaklaş. Alina'yı geri istiyor musun? Parmağını bir şıklatmana bakar. Isla'yı ve babanı? Buyur, senindirler. Dani'yi parlak bir geleceği olan genç, masum bir çocuk olarak istiyor musun? Tek bir kelimenle bunu gerçekleştirebilirsin. Duvarların yeniden örülmesini? Derhâl yaparız. Duvarlar bize mani olamaz. Biz duvarların içinden geçeriz.

"Bunların hepsi yalan."

Yalan değil, farklı bir yol. Aynı seviyede gerçek. Benimle kucaklaşırsan anlarsın. Onun çocuğunu öldürmek için gereken büyüyü mü istiyorsun? İstediğin şey bu mu? Jericho Barrons'u oğlunun acı çekmesini seyretmekten, o sonsuz cehennemden kurtarmak mı? O çok uzun zamandan beri işkence çekiyor. Sence yeterince uzun değil mi?

Nefesimi tuttum. Söylediği şeyler arasında beni cezbeden tek şey buydu.

Ben merhametsiz değilim MacKayla, dedi nazikçe *Sinsar Dubh. Şefkat benim ötemde bir yerlerde değil. Bunu senin içinde görüyorum. Öğreniyorum. Evrim geçiriyorum. Belki Kral'ın iyi kısımları zaten senin içinde. Beni belki de senin insanlığın dizginleyecek. Beni daha nazik, daha bağışlayıcı yapacaksın. Ben de seni daha güçlü, daha kırılmaz yapacağım.*

Anılar zihnimin içinde cirit atıyordu. Kitap'ın bu anılar içinde dolanıp durduğunu, beni kandırmaya çalıştığını biliyordum. Barrons'un çölde çocuğu kollarının arasında ölürkenki görüntülerini bulmuştu. Barrons'un düşmanları hakkında söylediği şeyleri iyice allayıp pullamış, beni çocuğa işkence eden ve onu defalarca öldüren barbar adamların görüntülerinde boğmuştu.

Bu görüntülerin arkasında, bir baba sonsuzluğa doğru yürüyor, çocuğunu kurtarmak ve huzura erdirmek için bir yol arıyordu.

Ve bu yolu kendi buluyordu.

O sana her şeyi verdi ve karşılığında senden hiçbir şey istemedi. Buna kadar. O senin için defalarca ölebilir. Ve senden istediği tek şey oğlunu kurtarman.

Bu söylediğinde karşı çıkabileceğim hiçbir şey yoktu.

Aç beni MacKayla. Kucakla beni. Beni iyilik için, aşk için kullan. Aşka verilen bir şey nasıl kötü olabilir? Bunu sen söyledin; eylemi tanımlayan niyettir.

Ve o anda şeytana uyma isteği oluştu: Kitap'ı almak, kapağını açmak, okumak, Barrons'un çocuğunu öldürecek büyüyü bulmak. Çünkü bunları haklı gerekçelerle yapa-

caktım. Barrons bile kötülüğün bir varoluş biçimi değil, bir seçim olduğunu söylemişti.

Unseelie Kralı bile *Sinsar Dubh*'ın sayfalarında saklı olan gücü kullanmaktan kendini alıkoyabileceğine inanmıyordu? Ben nasıl inanacaktım?

Kararsızlık içinde Kitap'a baktım.

Ne tesadüf, mükemmel bir tanım: Barrons söylemişti, *ele geçirmek istediğim bir şeyi ele geçirdikten sonra daha fazla istemeyeceğimi.*

İçimdeki en merhametli duygularla olsa bile, Kitabı elime alıp kapağını açtıktan sonra çocuğun huzura ermesini umursayacak mıydım? Jack ve Rainey'yi, dünyayı, Barrons'u umursayacak mıydım?

Saçma korkular bunlar tatlı MacKayla'cığım. Senin özgür iraden var. Ben sadece bir ıskarpelayım. Heykeltraş sensin. Kullan beni. Dünyanı biçimlendir. İstersen azize ol: Çiçekler ek, çocukları kurtar, hayvancıkları koru.

Bu o kadar kolay mıydı? Bu gerçek olabilir miydi?

Dünyayı mükemmel bir yer hâline getirebilirdim.

Barrons'un, *dünya kusurlu bir yerdir Mac,* diye haykırdığını neredeyse duyabiliyordum.

Öyleydi. Fena hâlde bozulmuş bir yerdi. Düzeltilmesi gereken adaletsizliklerle, kötü insanlarla ve zor zamanlarla doluydu. Herkesi mutlu edebilirdim.

Tılsım sende. Sende oldukça benim üzerimde daima kontrolün olacak. Daima benden güçlü olacaksın. Ben sadece bir kitabım. Sense canlısın.

O sadece bir kitaptı.

Al beni, kullan beni. Barrons'un sana hep söylediği gibi, seni tanımlayan şey yoluna nasıl devam ettiğindir. Seçimleri

sen yap. Çocuğu acı çekiyor. Bu dünyada çok fazla acı var. Bunların hepsini sona erdirebilirsin.

Ellerimi gererek ona baktım. Zor olan buydu. Acı. Barrons ve oğlu hiç durmadan acı çekiyordu ve sonsuza kadar her gün acı çekmeye devam edecekti. Eğer ona söz verdiğim üzere yok etme büyüsünü almazsam.

Bende böyle bir büyü var. Birlikte çocuğu huzura kavuşturacağız. Sen onun kurtarıcısı olacaksın. Onu şimdi, bu gece özgürlüğüne kavuşturacağız. Aç beni MacKayla. Kendini aç. Kılavuzsuz kaldım ben. Beni sen eğiteceksin.

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı ısırdım. Ben *Sinsar Dubh*'a kılavuzluk edebilir miydim? İnsanlığım bana ihtiyacım olan üstünlüğü verecek miydi? İçime döndüm, kalbime, ruhuma baktım. Orada bulduğum şey belimi doğrulttu, omuzlarımı dikleştirdi.

"Yapabilirim," dedim. "Seni değiştirebilirim. Seni daha iyi yapabilirim."

Evet, evet. Hemen yap bunu. Al beni, tut beni, aç beni, diye fısıldadı. *Kendini sev MacKayla. Beni sev.*

Artık daha fazla bekleyemeyecektim. *Sinsar Dubh*'a doğru eğildim.

48

Ellerimin altındaki Kitap buz gibiydi ama yakutların içindeki alevler ruhumu ısıtıyordu.

Sinsar Dubh'a dokunuyordum.

Temas nefesimi kesmişti. Doğum esnasında ayrılan ikizler yeniden birleşiyordu. Hayatım boyunca bu anı beklemiştim. Kitap'ı ellerime alınca yeniden bir bütün olacaktım. Heyecanla titreyerek onu bağrıma bastım. İçimde karanlık bir şarkı oluşmaya başladı. Kitap bir parmaktı, bense kristal bir kadehin şarapla nemlendirilmiş ağzıydım. Parmak bardağın üzerinde döndükçe tehlike altındaki ruhumun derinliklerinden bir tını geliyordu.

Mücevherlerle kaplı kapağı okşadım.

Kitap'ın içindeki büyük gücü hissettim. Bu güç içimi kabarttı, başımı döndürdü, beni sarhoş etti. Doğruyu ve yanlışı bilmeyen bebek hâlim hâlâ oradaydı. Doğmamışların ahlak anlayışı da gelişmemiş olur. Sanırım orada ölene kadar böyle kalacak bir kısmımız vardı.

Biz seçeriz. Bütün mesele budur.

Kitap'ı kucaklamayı bitirdiğimde, ona hayran hayran baktım. Avucumda saklamakta olduğum kızıl harf, ıslak ıslak hareket etmeye başladı, büyüdü ve küçük vantuzlarla Kitap'ın kapağına yapıştı.

NE YAPIYORSUN, diye çığlık attı *Sinsar Dubh.*

"Seni daha iyi hâle getiriyorum." Gölümün durgun siyah yüzeyinden yeni bir kanlı harf aldım ve ağlamaya başladım. Kitap'ı nefes almak ister gibi istiyordum.

Neden benim peşimde olduğunu artık biliyordum. Ben onun için mükemmel bir konaktım. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. O yanımdayken hiçbir şeyden korkmazdım. Onu reddetmek hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Kapağına ve cildine bastırdığım her harfle birlikte Jericho Barrons'u ve oğlunu sonsuz bir cehennemde yaşamaya mahkûm ettiğimi bilmek ise en acısıydı.

BENİ NE CÜRETLE KANDIRIRSIN?

"Benim küstahlığım." Harfleri söküp çıkartmak, Kitap'ın kapağını açmak ve yok etme büyüsünü almak istiyordum. Ama cesaret edemiyordum. Kara, kızıl ve altın renkli kapağı birazcık bile araladığım takdirde, Kitap'ın karanlık şarkısı dışarı fırlayıp beni ele geçirirdi.

MacKayla dünyayı yok edecek, demişlerdi.

Bunu istiyordum, buna can atıyordum. Alina'yı geri istiyordum. Duvarların yeniden örülmesini istiyordum. Dani'nin masum ve genç olmasını, ablamın katili olmamasını istiyordum. Jericho Barrons'un kahramanı olmak istiyordum. Onu sonsuz bir acıdan kurtarmak istiyordum. Geleceğe doğru umutla yürümesini ve hatta belki hep gülümsemesini istiyordum.

DÜNYANIN KUSURLU BİR YER OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİN!

"Evet, dünya kusurlu." Kapağa üzerinden kan damlayan başka bir harfi bastırdım.

Ama bu benim dünyamdı. Babam ve annem gibi, sabırlı Kat gibi, Müfettiş Jayne gibi, dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek için üzerlerine düşen görevleri yapan iyi insanlarla doluydu. Gezegenimizi Unseelie'ler istila etmiş olabilirdi ama biz insanları bir ırk olarak birleştirecek ve birbirimize olan o aşağılık öfkemizi ortadan kaldıracak bir tehdidin vakti gelmiş de geçiyordu.

Acı vardı ama neşe de vardı. Hayat bu ikisinin arasındaki gerilimle sürüp gidiyordu. Belki kusurlu olabilirdi ama bu dünya gerçekti. İllüzyon onun yerini tutamazdı. Yalanların içinde tatlı bir hayat yerine gerçeklerin içinde zor bir hayatı yaşamayı tercih ederdim.

Kitap'ı çevirdim ve arka yüzüne de bir harf yapıştırdım.

Sesi giderek güçsüzleşiyordu.

Senden nefret edecek!

İşte bu bitirici darbeydi. Barrons'un tüm hayatını adadığı şeyi elde etmeme ramak kalmıştı ve ben onu elimin tersiyle itmiştim. Ona söz vermiştim. Ona bir çare bulacağımızı söylemiştim ve onu kandırmıştım. Bu kadar güçlü bir *Sinsar Dubh*'ın içinden tek bir büyü almanın bile imkânı yoktu. Bu büyüyü kendi isteğiyle asla yüzeye çıkartmaz ve bana vermezdi. Şu an bile benim için hiçbir şeyi yüzeye çıkartmamış olduğundan pişmanlık duyuyordu ama yine de belli bir risk alarak beni daha derine bakmam için kandırmaya çalışıyordu. Daha önce hayatta kalmam için, onunla birleşmeye, onu içime almaya yö-

nelmem için, bedenimi ve kontrolümü ele geçirmesine izin vermem için gereken şeyi vermişti bana. Şu an ise ne istediğimi biliyordu ve onunla tamamen birleşmezsem bunu bana vermeyecekti. Büyüyü bulmak için o kapağı şöyle bir bakmak için azıcık bile kaldırmış olsaydım, her şey biterdi. Varımı yoğumu elimden alıp beni tamamen ortadan kaldırırdı. Belki ufacık bir parçam olup bitenin farkında olup sonsuza kadar çığlık çığlığa bağırırdı ama bu hiçbir işe yaramazdı.

Ryodan haklıydı. *Sinsar Dubh* kendine bir beden arıyordu ve benimkini istiyordu. Hikâyesine bakılırsa doğumumun öncesinden beri beni bugüne hazırlıyordu. Mükemmel bir konak olmamı beklemişti. Ama yeterince uzun süre beklememişti. Ya da belki gereğinden fazla beklemişti. *Kötülük bambaşka bir yaratıktır Mac,* demişti Ryodan. *Kötülük, iyi olduğuna inanan bir kötüdür.*

O zaman ne dediğini anlamamıştım. Şimdi anlıyordum.

Kitap'ın kapağına bir harf daha yapıştırdım.

Artık Barrons'un çocuğunu huzura kavuşturamayacaktım. Barrons'u asla özgürlüğüne kavuşturamayacaktım.

Kendini yok ediyorsun kaltak! Ama bu son değil. Asla son olmayacak!

Dört harf daha yapıştırdım ve *Sinsar Dubh*'ın sesi kesildi.

Yere çömeldim. Ellerim titriyordu, yorgunluktan bitap düşmüştüm ve yanaklarım ıslanmıştı.

Tam Kitap'ın gerçekten etkisiz hâle gelip gelmediğini kontrol etmek için elimi kapağın üzerine koymak üzereyken, Jericho'yu uzak tutan görünmez bariyer ortadan kalktı.

Az sonra onun kollarındaydım, beni öpüyordu. Benimse düşünebildiğim tek şey hayatta kalmayı başarmış olduğumdu. Ama ne pahasına?

Onunla tanıştığım günden beri tek bir şey, yalnızca bir şey istiyordu. Binlerce yıldır başka hiçbir şey düşünmeden bunun peşindeydi.

Bense sadece birkaç aydır tanıdığı bir kadındım. Bununla karşılaştırıldığı zaman onun için ne anlamım olabilirdi ki?

49

Rowena'nın ölüm haberiyle sarsılan Haven'ın hayatta kalan son üyeleri, elinde Kitap'la gelen Drustan MacKeltar'a şöyle bir bakıp gelen grubu tanıdı (evet, Jo onlardan biriydi) ve *Sinsar Dubh*'ın ilk olarak gömülmüş olduğu odaya giden yolu açmak için efsunu kaldırdı.

Kitap'ı Drustan'ın taşıyor olması beni çok sevindirmişti. Ben artık Kitap'la ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ona bir daha asla dokunmak istemiyordum. Dokunacak olursam Barrons'un istediği büyüyü, o büyüye ne kadar yaklaşmış olduğumu ve yapmam gereken tek şeyin kapağı açmak olduğunu düşünmek zorunda kalırdım.

Kafamı sallayıp bu düşünceleri aklımdan çıkardım.

Ben üzerime düşeni yapmıştım. Kitap buradaydı ve artık onların sorumluluğundaydı. Bir güvenlik önlemi olarak Hummer'ın içinde Keltar'larla birlikte manastıra gelmiştim. Her şeyin bitmek üzere olduğuna inanamıyordum. Hâlâ yapılması gereken bir iş olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Filmlerdeki kötü adamlar her zaman

son bir kez ortaya çıkardı, bunu beklemekten sinirlerim harap olmuştu.

Jo ve diğer Haven üyeleri taş şatonun girişinde grubun başına geçtiler. Hemen arkalarında Ryodan ve diğerleri, onların arkasında da Keltar Druid'leri vardı. Barrons ve ben de Kat ve birkaç *Sidhe* kâhiniyle birlikte en arkadaydık. V'lane ve Seelie'leri de gelmek üzereydi.

Drustan elinde Kitap'la koridordan geçip Isla O'Connor'un gözlerimi kaçırdığım bir resminin yanından yer altındaki bir odaya girerken, merdivenlerden inip başka bir odaya, oradan da başka merdivenlere doğru ilerlerken, gözlerimi Kitap'tan ayırmıyordum.

Birkaç merdivenden indikten sonra kaç kat aşağı indiğimizi saymayı bıraktım. Çok derinlere inmiştik. Bir kez daha yer altındaydım.

Kitap'ın bir şekilde uzun süre boyunca hapsedildiği yere yaklaştığını hissetmesini ve ruhuma ya da bedenime son bir salvo yapmasını bekliyordum.

Barrons'a baktım. "Sana da şey gibi gelmiyor mu..."

"Henüz her şey bitmemiş gibi mi?"

Barrons'un bu yanını seviyordum. Beni hemen anlıyordu. Cümlemi bitirmeme bile gerek kalmıyordu.

"Bir fikrin var mı peki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çok mu paranoyakça düşünüyoruz?"

"Bilmem? Belki." Bana baktı. Gözleri çok bir şey söylemiyordu, fakat ben Kitap'la savaşırken neler olduğunu öğrenmek istediğini ama başbaşa kalana kadar da hiçbir şey sormayacağını biliyordum. *Sinsar Dubh* benimle akıl oyunları oynarken onun yapabildiği tek şey ben sessiz bir

şekilde Rowena'nın yanında dururken, Rowena'yı öldürürken, sonra da yine sessiz bir şekilde Kitap'ın yanında dururken beni seyretmekti. Kitap'ın bende yarattığı illüzyonlar sadece zihnimin içindeydi. Bu, çıplak gözle görülemeyecek bir savaştı.

Barrons buraya gelene kadar düşmanlığını içine gömmüş sessiz bir dağ gibiydi. Onu benden ayıran görünmez bariyer ortadan kalktığı andan beri sürekli bana dokunuyordu. Kim bilir, yakında ne hissedecekti.

Sana ulaşamadım, diye haykırmıştı, beni öpmeyi bırakıp da konuşabilecek hâle geldiği anda.

Ama ulaştın, demiştim ben de. *Bağırışlarını duydum. Beni kendime getiren de o oldu. İçeri girdin aslında.*

Seni kurtaramadım. Yüzünde sert, öfkeli bir ifade vardı.

Ben de onu kurtaramamıştım. Fakat bunu ona henüz söylememiştim.

Yok etme büyüsünü aldın mı?

Kadim gözleri kadim bir kederle doluydu. Ve başka bir şeyle. O kadar yabancı ve beklenmedik bir şeydi ki bu, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Onu tanıdığım günden beri gözlerinde bir sürü şey görmüştüm; şehvet, eğlence, sempati, alaycılık, uyarı, öfke. Ama bunu daha önce hiç görmemiştim.

Ümit. Jericho Barrons ümit ediyordu ve bunun nedeni bendim.

Evet, diye yalan söylemiştim. *Aldım.*

O gülümsemesini asla unutamayacaktım. İçi aydınlanmıştı sanki.

Derin bir nefes verdim ve etrafıma odaklanmaya çalıştım. Manastırın altında küçük bir yer altı şehri vardı.

Barrons bile etkilenmişe benziyordu. Cadde genişliğinde tüneller düzgün bir şekilde birbiriyle kesişiyor, aralarından baş döndürücü diklikte sokaklar geçiyordu. Jo'nun bize burada yaşayan bütün Büyük Sahipler'in kemiklerinin olduğunu söylediği mezarların arasından geçtik. Bu labirentlerin arasında bir yerlerde, sıra sıra lahitlerin arasında gizlenmiş hâlde, ilk Haven'ın ilk liderinin mezarı vardı. O mezarı bulmak, mezar taşının üzerindeki yazıların üzerinde parmağımı gezdirerek mezhebimizin kurulduğu tarihi öğrenmek istiyordum. Burada yalnızca yeni üyelere bahşedilen sırlar vardı ve ben bunların hepsini bilmek istiyordum.

Kat de Haven'ın bir üyesiydi ve bu sırrını kimseye söylememişti.

"Rowena bu sırrı sana anlatsaydım beni kapı dışarı ederdi. Mezhebimizin iç işleriyle ilgili hiç söz hakkım yoktur benim. Bu riski alamazdım. Bu akşam iyi bir iş başardın Mac. Rowena senin hakkında yanılmış. Aleyhindeki iki kehanete rağmen bize çok büyük faydan dokundu." Berrak gri gözleriyle gözlerime baktı. "Yaşadığın şeyleri tahayyül bile edemiyorum." Yüzündeki ifadeden her şeyi bilmek istediği ve bütün ayrıntılarıyla sormak için sabırsızlandığı belli oluyordu. "Sana ne kadar teşekkür etsek azdır."

"Bir şey değil." Yorgun yorgun gülümsedim. "Bir daha kaçmasına asla izin vermeyin."

Arkamızda aniden bir kargaşa oldu.

Ryodan, Lor ve Fade'in hemen ardından Seelie'ler içeri girmişti. Fakat V'lane aralarında yoktu.

Hangisinin daha iğrenç ya da tehlikeli olduğundan emin değildim.

Velvet tıslad. "Burada olmaya hakkınız yok!"

"Öldür onu," dedi Ryodan sakince.

"Hele bir dene!" diye Jo'nun bağırdığını duydum.

"Lanet olası Fae'ler," diye homurdandı Lor.

"Birine bile dokunursan..."

"Ne var, insan?" diye Jo'ya çıkıştı Ryodan. "Ne yaparsın dokunursam?"

"Beni buna zorlama."

"Kesin şunu," dedi Drustan sakince. "Bu bir Fae Kitap'ı ve bunlar da kitaplarının gömülme törenini izlemeye geldiler. Bu onların hakkı."

"Ama zaten Kitap'ın kaçmasının sebebi bunlar," dedi Fade.

"Biz Seelie'yiz, *Sidhe kâhini* değil. Kitap'ı ellerinden kaçıranlar *Sidhe* kâhinleriydi."

"Hayır siz kaçırdınız."

"Biz kaçırmadık. Unseelie'ler kaçırdı."

"Seelie Unseelie ne fark eder? Hepiniz Fae'siniz," diye söylendi Lor.

"Manastırın bu kısmına geçişin yasak olduğunu zannediyordum," dedim.

"Herkesin içeri girebilmesi için bütün efsunları kaldırdık. Çünkü çok fazla..."

"DNA farklılığı var, değil mi?" dedim sakince.

Kat gülümsedi. "Öyle de denebilir. Çünkü Keltar'lar başka, Barrons ve adamları başka, Fae'ler bambaşka."

Peki ya ben, diye sormak istedim ama soramadım. Ben insan mıydım? Kitap'ın bana söyledikleri gerçek miydi? *Sinsar Dubh* gerçekten içimde miydi? İçinde yazanları o savunmasız çocuk ruhuma kelimesi kelimesine işlemiş miydi? Geçen yıllar içinde bunu (bende yolunda gitmeyen bir

şeyler olduğunu) hissetmiş ve kendimi korumak için bir duvarın arkasına saklamaya ya da karanlık, durgun bir gölün dibine yollamaya mı çalışmıştım?

Bu karanlık büyü Kitap'ı tamamen benim içimdeyse ve Kat bunu öğrenirse beni de buraya hapsederler miydi?

Ürperdim. Tıpkı *Sinsar Dubh*'ı avladığımız gibi, onlar da beni avlar mıydı?

Barrons meraklı gözlerle bana bakıyordu? *Ne oldu?*

Bir şey yok, biraz üşüdüm sadece, diye yalan söyledim. *Sinsar Dubh* gerçekten içimdeyse, o yok etme büyüsü de durgun gölümde miydi yani? Kitap'ın dediği gibi gölün dibinde miydi? O zaman fark neydi? Canavarı alaşağı etmiş miydim, yoksa hâlâ içimde miydi? Yoksa canavar şeytana uyma denen şeyin ta kendisiydi de, ben onu mu yenmiştim?

"V'lane nerede?" dedim esas konuya dönmeye çalışarak.

"Kraliçeyi hazırlıyor," dedi Velvet.

Bu söz yeni bir kavganın başlamasına neden olmuştu.

"Onun buraya gelip *Sinsar Dubh*'ı açmasına izin vereceğimizi zannediyorsanız yanılıyorsunuz."

"Kitap olmadan Kraliçe'nin duvarları nasıl yeniden öreceğini düşünüyorsunuz peki?" diye sordu Dree'lia.

"Bizim duvara falan ihtiyacımız yok. Siz nasıl olsa insanlar kadar kolay ölüyorsunuz," dedi Fade.

"Bilinci açık mı ki zaten?" diye sordum.

"Bizim duvarlara ihtiyacımız var," dedi Kat sakince.

"Bir açılıp bir kapanıyor ama çoğunlukla kapalı," dedi Ryodan. "Fakat şu var ki, eğer o lanet Kitap'ı birisi okuyacaksa, o kişi bir Fae olmayacak. Bütün bu keşmekeş onların yüzünden başladı."

On dakika sonra, *Sinsar Dubh*'ı hapsetmek için özel olarak yapılan mağaraya ulaştığımızda herkes hâlâ tartışıyordu.

Kapılara yaklaşırken Christian arkasına dönüp bana baktı, ben de ona başımı salladım. Ne düşündüğünü biliyordum. Buna benzer kapıları daha önce Unseelie Kralı'nın kara buzdan şatosunda da görmüştük, fakat bu kapılar çok daha küçüktü. Kat eliyle kapının üzerindeki harflerden oluşan desene bastırdı ve kapı sessizce açıldı.

Kapının arkasındaki karanlık o kadar büyük ve derindi ki elimizdeki fenerlerin ışığı ancak birkaç metre ötede kaybolup gidiyordu.

Birisinin bir kibrit çaktığını duydum. Jo duvara monte edilmiş gümüş bir şamdandaki meşaleyi yaktı. Meşale kendisinden sonraki meşaleleri de yakınca mağaranın içi mükemmel bir şekilde aydınlandı.

Hepimize derin bir sessizlik çöktü.

Süt beyazı kayaların içine oyulmuş bu mağaranın hiçbir sütunla desteklenmeyen inanılmaz yüksek bir tavanı vardı. Mağaranın her yeri, zemini, duvarları, tavanı, sanki elmas tozuyla duvarlara işlenmiş gibi parıl parıl parlayan gümüş renkli harflerle kaplıydı. Fener ışıkları harflerin üzerinde dans edercesine dolaşınca gözlerimiz kamaştı. Gözlerimi kıstım. Dublin'de güneş gözlüklerime ihtiyaç duyduğum ilk mekân yer altındaydı.

Mağara en az Unseelie Kralı'nın yatak odası kadar genişti. Kapılara ve odanın genişliğine bakınca, Kral'ın mezhebimizi kuran kişilerden birisi ve lanetli Kitap'ını gömülmek üzere buraya getiren kişi olduğunu teorisine ne kadar inanıldığını merak ettim.

Mağaranın ortasında iki taşın arasına konulmuş büyük yassı bir taş vardı. Bu taşın üzeri de parlak sembollerle kaplıydı ama bu semboller sürekli hareket ediyor, tıpkı Unseelie Prensleri'nin derisinin altında hareket eden dövmeler gibi, taşın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Taşın ucuna gelince kayboluyor, zeminin üzerinde hareket etmeye devam ediyorlardı.

"Daha önce bunlara benzeyen harfler gördün mü Barrons?" diye sordu Ryodan.

"Hayır. Sen?" dedi Barrons.

"Ben de ilk defa görüyorum. İşimize yarayabilirler."

Birisinin cep telefonuyla fotoğraf çektiğini duydum.

Sonra bir cep telefonunun duvara atılarak parçalanma sesi geldi.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Ryodan inanamayarak. "O benim telefonumdu."

"Olabilir," dedi Jo. "Ama kimse burada fotoğraf çekemez. Yasak."

"Bir daha bana ait bir şey parçalayacak olursan ben de senin kafanı parçalarım."

"Bıktım senden," dedi Jo.

"Ben de senden bıktım *Sidhe* kâhini," diye homurdandı Ryodan.

"Onu rahat bırak," dedim. "Burası onların manastırı."

Ryodan hışımla bana baktı. Barrons araya girince kafasını çevirdi; ama uzun, gergin bir bekleyişten sonra.

"Kitap'ı taşın üzerine koymalısınız," dedi Kat. "Sonra da etrafına dört taş yerleştirilmeli."

"Sonra MacKayla, Kitap'ın kapağındaki harfleri çıkartman gerek," dedi V'lane.

"Ne?" diye bağırdım ve yerimden fırlayıp V'lane'in karşısına dikildim. "O harfleri çıkartmayacağım!"

"Hani sen Kraliçe'yi getiriyordun?" dedi Barrons.

"Önce burasının onun için güvenli olduğundan emin olmam gerek."

V'lane odanın içinde dolaşarak Fae'lere ve Druid'lere tek tek baktı. Bu riski göze alıyor olmaktan hoşnut olmadığı belliydi. Bakışları bir süre Velvet'in üzerinde kaldı, Velvet başını salladı. V'lane sonra bana baktı. "Özür dilerim ama onu korumamın tek yolu bu. Yeteneklerimi yarılamadan aynı anda iki kişi olmam mümkün değil."

"Anlamadım."

Cevap vermedi.

Mağaradan içeri birden annem ve babam girdi. Burası, hele içeride *Sinsar Dubh* varken, onları getirmek isteyeceğim son yerdi. Ve güya Kitap'ın üzerindeki harfleri çıkartmam gerekecekti ama bu konuya birazdan dönecektim.

Babamın kollarında, battaniyelere sarmalanmış hâlde Seelie Kraliçesi vardı. O kadar iyi sarılıp sarmalanmıştı ki, sadece gümüş renkli saçının bir tutamı ve burnunun ucu gözüküyordu. Anem babama iyice sokulmuş, hemen yanında duruyordu. V'lane'in neden özür dilediğini anlamıştım. Özür dilemesi gerekiyordu.

Çünkü Kraliçe'yi annemin ve babamın vücutlarıyla koruyordu.

"Annemle babamı kalkan olarak mı kullanıyorsun?"

"Sorun değil tatlım. Yardım etmek istedik," dedi Jack.

Rainey de aynı fikirdeydi. "Sen de ablan gibisin, her şeyi tek başına yapmak istiyorsun. Ama buna mecbur değilsin. Biz aileyiz. Her şeyi birlikte yaparız. Ayrıca o cam kafe-

sin içinde bir dakika daha kalsaydım aklımı kaçıracaktım. Aylardır orada kapalıyız."

Barrons başıyla bir işaret yapınca Ryodan, Lor ve Fade annemle babamın yanına gidip vücutlarıyla bir kalkan oluşturdular.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. Barrons beni ve bana ait şeyleri daima koruyordu. Tanrım, ben ne boktan bir insandım.

V'lane'in gözleri hâlâ odanın içindeki kişilerin üzerindeydi. "Başka seçeneğim yoktu MacKayla. Birisi Kraliçe'yi kaçırdı. Başta bunun benim ırkımdan birisi olduğunu zannetmiştim. Şimdi sizin ırkınızdan biri olduğundan şüpheleniyorum."

"Neyse, bu konuyu geçelim şimdi," dedim sertçe. "Harfleri neden çıkartmam gerekiyor?"

"Çünkü onlar ne yapacakları belli olmayan parazitler ve sen onları hisleri olan bir varlığın üzerine yapıştırdın. Bu harfler duvarlarda ya da kafeslerde faydalı olabilir. Ama canlı, düşünebilen bir varlığın üzerinde inanılmaz tehlikelidirler. Zaman içinde harfler de Kitap da değişim geçirebilir. O zaman da kim bilir nasıl bir canavarla karşı karşıya kalırız."

Soluğum kesilmişti. Söyledikleri Faece çok mantıklı şeylerdi. Unseelie olmayan canlı bir şeyin üzerine Unseelie olan canlı bir şey yerleştirmiştim. Bunun Kitap'ı daha güçlü yapmayacağını, hatta belki kendini özgürleştirmesi için ihtiyaç duyduğu şey olmadığını kim söyleyebilirdi?

"Kitap daha önce nasıl gömüldüyse, şimdi de tastamam aynı şekilde gömülmeli. Harfler olmadan."

"MacKayla harfleri kaldırmayacak," dedi Barrons. "Bu çok tehlikeli."

"Eğer kaldırmazsa çok tehlikeli olur."

"Eğer başka bir şeye dönüşecek olursa o zaman bakarız," dedi Barrons.

"O zaman artık buralarda olmayabilirsin," dedi V'lane sakince. "Günü kurtarmak için her zaman Jericho Barrons'a bel bağlayamayız."

"Ben her zaman buralarda olacağım."

"Duvarlardaki, tavandaki ve zemindeki harfler onları etkisiz hâle getirir. Kitap'ın kaçmasını engeller."

"Daha önce kaçtı ama."

"Birisi onu kaçırdı," dedi Kat. "Isla O'Connor dışarı çıkardı. O Haven'ın lideriydi ve efsunları aşma gücüne sahip olan tek kişiydi."

Sessizce düşünüyordum. V'lane'in söylemiş olduğu gerçek içimin ta derinlerine kadar işlemişti. Kızıl harflerden ben de korkuyordum. Çok güçlüydüler; onları bana veren *Sinsar Dubh*'tı ve bu başlı başına şüpheli bir durumdu. Acaba bu da onun sabırla hazırladığı oyunlardan birisi miydi? Acaba onu tam da bir gün kaçabileceği şekilde mi mühürlemiştim?

Herkes bana bakıyordu. Tüm kararları veriyor olmaktan yorulmuştum. "İki tarafa da hak veriyorum. Cevabı da bilmiyorum."

"Oylama yapalım," dedi Jo.

"Bu kadar önemli bir şey için oylama yapamayız," dedi Barrons. "Demokrasi mi bu?"

"Zorbalığı mı tercih ederdin? Sen olsan bu kararı kimin vermesini isterdin?" diye sordu V'lane.

"Neden demokrasi olmasın?" dedi Kat. "Buradaki herkes faydalı ve önemli olduğu için geldi buraya. Herkesin söz hakkı olmalı."

Barrons Kat'e sert bir bakış attı. "Bazılarımız öbürlerinden daha faydalı ve önemli."

"Haydi ordan, önemliymiş," diye homurdandı Christian.

Barrons kollarını kavuşturdu. "Kim aldı bu Unseelie'yi içeri?"

Christian Barrons'un üzerine atıldı. Dageus ve Cian hemen onu tutarak engelledi.

Geni İskoç amcalarını iki yana savururken kollarındaki kaslar şişti. "Bir fikrim var. Barrons'u küçük bir yalan testine tabi tutalım."

İç geçirdim. "İstersen herkese test yapalım Christian. Peki sana kim test yapacak? Hepimizin hakimi ve jürisi sen mi olacaksın?"

"Olabilirim," dedi Christian soğuk bir ifadeyle. "Senin de vermek istediğin birkaç sır var herhâlde Mac?"

"Vay, bunu diyene bak, Prens Christian."

"Yeter," dedi Drustan. "Hiçbirimiz bu seçimi tek başına yapacak durumda değiliz. Şu oylamayı yapalım da kurtulalım."

Fae'ler doğal olarak V'lane'e güvendiler ve kızıl harflerin kaldırılmasından yana oy kullandılar. Kıdemli Fae Druid'leri olarak Keltar'lar da lehte oy kullandılar. Ryodan, Lor, Barrons, Fade ve ben aleyhte oy kullandık. *Sidhe* kâhinleri ikiye bölünmüştü; Jo harflerin kaldırılmasını istiyordu, Kat kaldırılmamasını. Lor, Fade ve Ryodan'ın arasından babamın kafasının yalnızca üst kısmını görebiliyor-

dum ama annem de babam da benim tarafımı tutuyordu. Akıllı annem babam benim.

"Onlar sayılmaz," dedi Christian. "Onlar bu işin içinde bile değil."

"Onlar Kraliçe'yi canlarıyla koruyor," dedi Barrons sakince. "O yüzden sayılırlar."

Yine de kaybetmiştik.

Drustan, Kitap'ı taşın üzerine koydu. Barrons Lor ve Fade'den taşları alıp ilk üç taşı Kitap'ın etrafına dizdi. V'lane de son taşı yerine koydu. Dördüncü taş da yerine konduğu anda taşlar tuhaf bir mavi siyah ışık ve yumuşak, biteviye bir çınlama yaymaya başladı.

Taşın üzeri bu mavi siyah ışıkla tamamen kaplanmıştı.

"Şimdi MacKayla," dedi V'lane.

Tereddüt içinde, dediğini yapmayı reddedersem ne olacağını düşünerek alt dudağımı ısırdım.

"Oylama yaptık," diye hatırlattı Kat.

İç geçirdim. Ne olacağını biliyordum. Yarın, öbür gün, ondan sonraki gün hâlâ burada olacaktık ve ne yapacağımızı tartışıyor olacaktık.

İçimde çok kötü bir his vardı. Ama bundan önce de sinir bozukluğundan başka hiçbir işe yaramayan kötü hislerim olmuştu ve başıma gelen onca şeyden sonra sadece Kitap'ın yanında olmanın beni nasıl korkutacağını anlayabiliyordum.

V'lane'e baktım. Başını sallayarak beni cesaretlendirdi.

Barrons'a baktım. Öylesine insanüstü bir hareketsizlikle duruyordu ki onu neredeyse göremeyecektim. Bir süre için aydınlık mağaranın içindeki birisinin gölgesi gibi göründü. Bu çok zekice bir numaraydı. Bu hareketsizliğin ne anlama

geldiğini biliyordum. O da bu durumdan hiç hoşlanmamıştı ama benimle aynı sonuca varmıştı. Bizimki ne yapacağı belli olmayan bir gruptu. Herkes oyunu vermişti. Ben aleyhte oy verseydim kıyamet kopardı. Anında birbirimize düşman olurduk ve kim bilir ne çirkin olaylar olurdu?

Annemle babam da oradaydı. Harfleri çıkartıp onları tehlikeye mi atacaktım? Yoksa harfleri çıkartmayı reddedip onları tehlikeye mi atacaktım?

İyi bir seçeneğim yoktu.

Mavi siyah ışığın içine girdim ve kapaktan ilk harfi sökmeye başladım. Çekip aldığım anda, harf kızgın bir kalp gibi atmaya başladı ve cildin üzerinde kaybolmadan önce siyah siyah kanayan bir yara bıraktı.

"Bunları ne yapacağım peki?" diye harfi havaya kaldırdım.

"Sen hepsini çıkarttıktan sonra Velvet onları alıp götürecek," dedi V'lane.

Bütün harfleri birer birer çıkarttım ve hepsi yok oldu.

Son bir harf kalınca durdum ve iki elimle birden Kitap'ın kapağına bastırdım. Kitap hareketsiz gibiydi. Duvarlardaki harfler Kitap'ı gerçekten etkisiz hâle mi getiriyordu? Bunu az sonra anlayacaktım.

Son harfi de Kitap'ın kapağından söküp çıkarttım. Harf gönülsüz bir şekilde, aç bir sülük gibi kıvranarak çıktı ve hemen bana yapışmaya çalıştı.

Velvet o harfi de alıp götürdü.

Kızıl harf yok olurken nefesimi tuttum. Yaklaşık yirmi saniye sonra arkamda herkesin derin bir oh çekmesiyle ufak bir soluk patlaması yaşandı. Sanırım herkes Kitap'ın hayvana dönüşeceğini ve kıyamet gibi üzerimize yağacağını bekliyordu.

"Eee?" dedi V'lane.

Sidhe kâhini duyularımı açarak Kitap'ı hissetmeye çalıştım.

"Etkisiz hâle geldi mi?" diye sordu Barrons.

Var gücümle her şeyi kontrol ettim, Güç Nesneleri'ni hissedebilen kısmımı sonuna kadar zorladım ve kısa bir an için mağaranın içinin tamamını hissettim ve duvarlardaki harflerin amacını anladım.

Bu taşların her biri taş duvarlara öyle bir titizlikle oyulmuştu ki, duvardan duvara ve yerden tavana onları birleştirecek şekilde çizgiler çekildiği takdirde çok sıkı, çapraşık bir ağ oluşmuş oluyordu. Kitap büyük yassı taşın üzerine konulduğunda ve taşlar etrafına yerleştirildiğinde bu harfler etkin hâle geçmişti. O andan itibaren görünmez, devasa bir örümcek ağı gibi mağaranın her tarafını kaplamışlardı. Kafamın üzerinden geçen gümüş renkli gergin telleri neredeyse görebiliyor, içimden geçtiklerini hissedebiliyordum.

Kitap bir şekilde taşın üzerinden kalksa bile anında bu sayısız yapışkan telden birine yapışacaktı. Ne kadar çırpınırsa, bu ağa o kadar dolanacak, sonunda da bir kozanın içine hapsolacaktı.

Bu iş bitmişti. Bu iş gerçekten bitmişti. Artık atılacak başka adım kalmamıştı.

Bir zamanlar bu günün asla gelmeyeceğini düşünüyordum. Bu görev çok zor gözüküyor, önümüzdeki engeller aşılmaz gibi geliyordu. Ama başarmıştık.

Sinsar Dubh alaşağı edilmişti. Hapsedilmişti. Kafese konulmuştu. Uyutulmuştu. Etkisiz hâle getirilmişti. Atıllaştırılmıştı.

Tabii buraya kimse inmediği ve onu yeniden özgürlüğüne kavuşturmadığı sürece.

Kapıya daha iyi kilitler takmamız gerekecekti. Ve öyle bir hareket yapacaktım ki, Haven'daki kimse bu sefer anahtarı elde edemeyecekti. Zaten en başta buraya nasıl girebilmiş olduklarını bir türlü anlayamıyordum. Bu mağaraya bir daha kimsenin girmemesi gerekiyordu. Sonsuza kadar.

İçime bir huzur doldu. Her şeyin gerçekten, hakikaten bittiğini anlamakta ve bütün bu olan bitenlerin ne anlama geldiğini kavramakta zorluk çekiyordum.

Hayat yeniden başlayabilirdi artık. Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı ama en azından uzun süredir olduğundan çok daha normal olacaktı. En büyük tehdit ortadan kalktığına göre, tüm gücümüzü dünyamızı düzeltmeye ve yeniden inşa etmeye verebilirdik. Artık gidip kendime birkaç saksı ve toprak alıp kitap dükkânının çatısında bir bahçe yapmaya başlayabilirdim.

Artık karanlık sokaklarda yürürken Kitap'ın bir yerlerde karşıma çıkacağından, beni korkunç bir migrenle mahvedeceğinden ya da illüzyonlarla aklımı başımdan alacağından korkmama gerek yoktu. Bundan sonra hiçbirimizi ele geçiremeyecek, önüne geleni katledemeyecek veya sevdiğim insanları tehdit edemeyecekti.

Artık Chester'a gittiğimde soyunmama gerek kalmayacaktı! Ayrıca dar elbiselerin de modası çoktan geçmişti.

Arkama döndüm. Herkes meraklı gözlerle bana bakıyordu. O kadar gergin ve endişeliydiler ki, birden, *böh,* desem şapkaları uçacakmış gibi görünüyorlardı. Bir an için yapsam mı diye düşündüm.

Ama hiçbir şeyin bu anın keyfini kaçırmasını istemiyordum. Ellerimi açtım ve gülümsedim. "Bitti. İşe yaradı. *Sinsar Dubh* sadece bir kitapmış. Başka bir şey değil."

Kulakları sağır eden bir tezahürat koptu.

50

Tamam peki, tezahürat kulakları sağır edici olmayabilir ama bana öyle geliyordu, çünkü ben de bağırıyordum, hem de herkesten yüksek sesle. Gerçek ise şuydu; *Sidhe* kâhinleri bağırışıyordu, annemle babam ıslık çalıyordu, Drustan haykırıyordu, Dageus ve Cian homurdanıyordu, Christopher endişeli görünüyordu, Christopher arkasını dönüp sessizce gitmişti, Barrons ve adamları somurtuyordu ve Seelie'ler ters ters bakıyordu.

Sonra kavga başladı.

Yine.

Derin bir iç geçirdim. Bu adamların gerçekten kurallara uyması ve sorunların üzerinde durmadan önce birazcık iyi zamanları kutlamayı öğrenmesi gerekiyordu. Bir süredir dünyayı kurtaracağımı ya da yok edeceğimi söyleyen bir kehanetin boyunduruğu altında yaşıyordum ve aslına bakarsanız ikisini de yapmamıştım. Dünyayı yok etmemiştim. Ama kurtardığım da pek söylenemezdi. Belki de dünyayı yok etmeyerek bir anlamda kurtarmıştım. Ama

üzerimizdeki gerilimi atmak için azıcık bile olsa bir kutlama yapmanın önemini biliyordum.

"Şarkı olmadan duvarları öremeyiz," diyordu V'lane.

"Duvarları yeniden örmeye ihtiyacımız olduğunu kim söyledi?" diye sordu Barrons. "Siz böceksiniz, biz de Raid'iz. Nasıl olsa sizden kurtulacağız."

"Biz-böcek-değiliz." dedi Velvet öfkeyle.

"Ben Unseelie'lerden bahsediyordum. Anlaşılan siz oynak Fae piçleri de sizin öteki sinsi yarınızın kökünü kurutmamıza yardım ettikten sonra dünyamızı gönüllü olarak terk edeceksiniz."

"Biz oynak değiliz." Dree'lia gücenmişti. "Kollarımızda bulduğun hazzı hatırlamak hoşuna gitti galiba."

Kulaklarıma inanamayarak Barrons'a öfkeyle baktım. "Sen onunla seks mi yaptın?"

Barrons gözlerini devirdi. "Çok uzun zaman önceydi. Ayrıca sadece Kitap'la ilgili bir şeyler biliyormuş gibi yaptığı içindi."

"Yalan bunlar kadim dostum. Benim için yanıp tutuşuyordun ya..."

"Barrons kimse için yanıp tutuşmaz," dedim.

Barrons'un karanlık gözleri neşeyle parladı. *Bunu beklemiyordum, ama beni savunduğun için yine de teşekkürler.*

E ama kimse için yanıp tutuşmazsın ki sen. Benim için bile.

Tartışmalı. Ryodan seninle aynı fikirde olmayacaktır.

Bir daha bir Fae'yle yatarsan seni V'lane'in kişisel Pri-ya*'sı yaparım.*

Öldürecek gibi bakıyordu bana ama yine de yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. Çok mu kıskandın?

Benim olan benimdir.

İyice hareketsizleşti. *Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?*

Birbirimize bakarken zaman durmuş gibiydi. Diğerlerinin tartışması arka planda kaldı. Mağara boşaldı ve içeride yalnızca ikimiz kaldık. Zaman ikimiz için uzadıkça uzadı, bir sürü olasılığa gebeydi. Böyle dobra dobra konuşulması gereken anlardan nefret ediyordum.

Barrons cevap bekliyordu. Bir cevap alana kadar kıpırdamayacaktı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

Korkmuştum. Evet dersem ve o da benimle alay ederse ne olurdu? Duygularıma kapılıp gözyaşlarına boğulursam ve o da beni öylece ortada bırakırsa ne yapardım? En kötüsü de, oğlunu kurtarmak için gereken büyüyü almadığımı öğrendiği zaman ne olacaktı? Tabelamı kaldırıp, sevgili dükkânımı yerle bir edip, oğlunu alıp karanlık geceye mi karışacaktı? Sabah sisi gibi bir anda yok olup gidecek ve onu bir daha asla göremeyecek miydim?

Bir iki şey öğrenmiştim.

Umut güçlendirir. Korku öldürür.

Kıçının üzerine bahse girerim ki sen benimsin dostum, bakışı attım ona. Onun üzerinde hak iddia ediyordum ve bunun için her şeyi yapmaya hazırdım; yalan söylemeye, hile yapmaya, çalmaya. Sonuçta büyüyü almamıştım. Henüz. Yarın yepyeni bir gündü. Ve eğer benden istediği tek şey buysa beni zaten hak etmiyor demekti.

Barrons kafasını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Dişleri karanlık suratında parlıyordu.

Bundan önce böyle güldüğünü sadece bir kere görmüştüm: MacHalo kıyafetimi giymiş, koltukların üzerinde

zıplaya zıplaya, yastıkları sağa sola savurarak "Bad Moon Rising"le dans ederken beni yakaladığında. Nefesim kesildi. Bu kahkaha da Alina'nın dünyamı sıcak öğlen güneşinden daha fazla aydınlatan kahkahası gibi neşe saçıyordu.

Mağaranın içindekiler tekrar ortaya çıktı. Hepsi birden susmuş, Barrons'la bana bakıyordu.

Barrons derhâl gülmeyi kesti ve öksürerek boğazını temizledi. Sonra gözleri kısıldı. "Ne yapıyor bu yahu? Daha bir karar vermedik."

"Sana anlatmaya çalışıyordum," dedi Jack. "Ama söylediğim hiçbir şeyi duymadın. Kızıma sanki yiyecekmiş gibi..."

"Kitap'ın yanından çekil V'lane," diye bağırdı Barrons. "Kitap'a bakacak birisi varsa o da Mac'dir."

"Mac Kitap'a dokunmayacak," diye atıldı Rainey. "O rezil şeyin yok edilmesi gerek."

"Yok edilemez anne. O şekilde olmuyor."

Herkes kavga ederken ve ben Barrons'la sözsüz bir diyalog yaşarken, V'lane battaniyelere sarılmış olan Kraliçe'yi/Cariye'yi babamdan almış, taşın yanına gelmiş, *Sinsar Dubh*'a bakıyordu.

"Sakın açma onu," diye uyardı onu Kat. "Konuşmamız gerek. Plan yapmamız gerek."

"Doğru söylüyor," dedi Dageus. "Bu işi hafife alma V'lane."

"Alınması gereken önlemler var," diye ekledi Drustan.

"Yeterince konuştuk," dedi V'lane. "Irkıma karşı sorumluluklarım belli. Her zaman da öyle oldu."

Barrons boşuna nefesini tüketmedi. Bir hayvan gibi, göremediğimiz bir hızla hareket etti. Az önce bir metre yakınımdaydı, şu an ise...

... Bir duvara çarpmış ve inleyerek geri sekmişti.

V'lane'in etrafında kristal bir duvar oluşmuştu. Üzerinde mavi siyah çizgiler olan bu duvar tavana kadar uzanıyordu.

V'lane arkasına bile bakmadı. Sanki sesimizi kısmış gibiydi. Kraliçe'nin baygın bedenini taşın yanına yere koydu ve *Sinsar Dubh*'a uzandı.

"V'lane, sakın açma onu!" diye bağırdım. "Sanırım şu an etkisiz hâlde ama onu açarsan ne olacağını..."

Çok geç kalmıştım. V'lane Kitap'ı açmıştı.

Kollarını açmış, ellerini Kitap'ın iki yanına koymuş, başı önde, dudaklarını oynatarak okumaya başlamıştı.

Barrons kendini bir kez daha duvara fırlattı. Ve bir kez daha geri sekti.

V'lane bizi kapatmıştı.

Barrons'a Ryodan, Lor ve Fade de katıldı. Az sonra bu gruba Keltar'lar ve babam da eklendi. Hepsi birden duvarı yumrukluyor, omuzlarıyla kırmaya çalışıyordu.

Bense olduğum yerde durmuş olup biteni seyrediyor, V'lane'le ilk tanıştığım günü düşünüyordum. Bana Kraliçesi'ne hizmet ettiğini, Kraliçe'nin kayıp Şarkı'yı yeniden yaratabilmek için Kitap'a ihtiyacı olduğunu söylemişti. O zamanlar beni ilgilendiren tek şey Alina'nın katilini bulmak ve duvarları yıkılmaktan korumaktı. Kraliçe'nin o Şarkı'yı bulmasını ve duvarları güçlendirmesini çok istemiştim.

Ne var ki, bana Kraliçe ölürken onun büyüsünün hiçbir varisi olmazsa, Gerçek Irk'ın anaerkil büyüsünün en güçlü erkeğe geçeceğinin söylendiği bir efsaneden de bahsetmişti.

Elbette başından beri bu kişinin kendisi olmasını planladığını söylemeyecekti bana. Söyler miydi hiç? O kadar aptal mıydı?

Yoksa bana bütün ipuçlarını verecek ve tüm bu zaman boyunca bütün bunlardan bir sonuç çıkaramayacak olan bu 'çelimsiz kadına' gülecek kadar kibirli miydi?

Sinsar Dubh'ın hepsini okursa (hiç şüphesiz) en güçlü, Unseelie Kralı'ndan bile güçlü erkek mi olurdu?

Tek bir Unseelie Prensesi bile görmemiştim. Bir tanecik bile. Bütün Seelie Prensesleri (V'lane'in söylediğine göre) ya kayıptı ya da ölmüştü.

Kitap'ı okumayı bitirip Kraliçe'yi öldürürse ne olurdu?

Unseelie Kralı'nın bütün karanlık bilgisini ve Kraliçe'nin tüm büyülerini eline geçirirdi. Kimse onu durduramazdı.

Olaylara yön veren, fırsat kollayan, en uygun anı bekleyen oyuncu o muydu?

Kılıfında duran hançerimi yokladım. Yerinde değildi. Burun deliklerimi kabartarak nefes aldım. Hançerim ne zaman kaybolmuştu? V'lane hançerimi Kraliçe'yi öldürmek için mi almıştı? Hançerime ihtiyacı var mıydı ki? Kitap'ı okuduktan sonra onu kolaylıkla öldürebilirdi.

Çok mu paranoyakça düşünüyordum?

Bu sonuçta V'lane'di. Belki de sadece Kraliçesi için Şarkı'nın bölümlerini arıyordu ve bulunca o ölümcül Kitap'ı kapatacaktı.

Onu daha iyi görebileceğim bir yere geçtim.

Adamlar tüm güçleriyle duvarı yumrukluyordu. Christopher ve Christian ötekiler duvarı yumruklarken bir çeşit ilahi söylüyordu. Yaptıkları hiçbir şey, en ufak bir etki yaratmıyordu.

Bir onlara bir öbürlerine bakarken birden gözüm V'lane'e takıldı. Oluşturduğu duvara yapılan saldırıları umursamadan ayağa kalktı, gözleri kapalı bir şekilde kafa-

sını geriye attı. Elleri benim zannettiğim gibi Kitap'ın iki yanında değildi.

Kitap'ın üzerindeydi, her iki sayfaya da avuçlarıyla bastırıyordu.

Bir Unseelie Hallow'una nasıl dokunabiliyordu? Bu sayfalar büyüleyici güzellikteydi. Her biri altın yaldızlıydı, mücevherlerle süslenmişti, üzerindeki çarpıcı güzellikteki yazılar azgın dalgalar gibi devinim hâlindeydi. İlk Dil, tıpkı orijinal Kraliçe'nin devingenliğine benzer şekilde akıcıydı.

V'lane *Sinsar Dubh*'ı okumuyordu.

Altın sayfaların üzerindeki büyüler Kitap'ın sayfalarından V'lane'in kollarına, vücuduna geçiyor, sayfalar bomboş kalıyordu. V'lane Kitap'ın içini boşaltıyordu. Kitap'ı emiyordu. Kitap'a dönüşüyordu.

"Barrons," diye bağırdım tüm gücümle, inatçı duvarı hâlâ kükremeler ve hırıltılar içerisinde yıkmaya çalışan adamların arasından sesimi duyurmak için. "Ciddi bir sorunumuz var!"

"Aynı sayfa Mac. Aynı lanet kelime."

51

On beş yaşındayken babam bana araba kullanmayı öğretmişti. Annem benim direksiyon başına geçmemden çok korkmuştu. Ama o kadar da kötü değildim.

Bir virajı geniş alıp bir posta kutusunun sıyırıp geçtikten sonra babama, *peki nasıl yolda kalınıyor? İnsanlar nasıl oluyor da yoldan çıkmıyor? Rayların üzerinde gitmiyoruz ki,* diye sorduğumu hatırlıyorum.

Babam gülmüştü. *Yoldaki tekerlek izlerinden bebeğim. Aslında o izler orada değil ama arabayı kullana kullana o izleri hissetmeye başlıyorsun ve bir tür otomatik pilot devreye giriyor.*

Hayat da böyle işte. Yoldaki tekerlek izleri. Benim izim de V'lane'in iyi adamlardan biri olduğuydu.

Ama dikkatli ol, diye eklemişti Jack, *çünkü otomatik pilot tehlikeli olabilir. Sarhoş bir şoför gelip sana çarpabilir. Tekerlek izleriyle ilgili bilmen gereken en önemli şey nasıl ve ne zaman farklı bir yöne gideceğini bilmektir.*

Kararsızlık içinde kalakalmıştım. Yoksa V'lane gerçekten kötü adamlardan biri miydi? Gerçekten tüm Fae güç-

lerini gasp etmek ve başa geçmek mi istiyordu? Müdahale etmeli miydim? Ne yapabilirdim?

Annemle ben olup biteni seyrederken Kat, Jo ve diğer *Sidhe* kâhinleri duvarı yıkmaya çalışan gruba katıldı. Tam ben de onlara katılacakken annem, "Şu yakışıklı çocuk kim? Daha önce onu..." dedi. Lafını tamamlayamadan donup kaldı.

Mağaradaki herkes de aynı şekilde.

Keltar'lar ilahi söylemeyi kesti. Barrons ve babam elleri havada kalakaldı. V'lane bile, tamamen olmasa da, etkilenmişti. Kollarından vücuduna doğru bir ırmak gibi çağlayarak akan büyüler bir dere gibi yavaşladı.

Annemin işaret ettiği yere bakınca soluğum kesildi.

Kapıdaydı. Hayır, arkamdaydı. Hayır, tam önümdeydi! Bana gülümseyince gözlerinin derinliğinde kayboldum. Gözleri büyüdü, büyüdü, dev gibi oldu ve ben karanlığın içine doğru süzülüp gittim, uzaydaki takımyıldızların arasında sürüklenmeye başladım.

"Merhaba güzel kız," dedi hülyalı bakışlı çocuk.

"Kelebek parmaklar," diyebildim. "Sen."

"En iyi cerrah," dedi.

"Yardım eden sendin."

"Sana onunla konuşmamanı söylemiştim. Ama konuştun."

"Hayatta kaldım ama."

"Şimdilik."

"Dahası da mı var?"

"Her zaman vardır."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu tanıyordum. Ama tanımama rağmen onu daha önce görmemiş olduğuma inanamıyordum.

"Sana izin vermemiştim küçük şey."

"Şimdi izin ver."

"Neden?"

"Merak."

"Ölü kediler."

"Dokuz can," diye karşılık verdim.

Gülümsedi ve bariz bir Unseelie edasıyla kafasını döndürdü. Ben de onunla birlikte hava boşluğunda bana bakan, gerçek olamayacak (en azından içinde bulunduğumuz gerçeklikte olamayacak) dev bir karanlık gördüm. Kafası dönmemişti, âdeta taş üzerindeki bir taş gibi gıcırdamıştı. Hiçbir gerçekliğin kapsayamayacağı, onu çevreleyen boyutların paramparça olacağı, birbirinin üzerine bineceği ve değişeceği bir krala benziyordu. Gözleri gözlerime kenetlendi, tüm manastırı içine alacak kadar açıldı, büyüdü ve manastır etrafımda dönerken ben tepetaklak olmuş bir şekilde savrularak o gözlerin içine girdim.

Devasa siyah kadife kanatlara sarmalanmış hâlde Unseelie Kralı olan karanlığın içine alındım.

Algımın o kadar ötesindeydi ki ne olduğunu anlayamamıştım bile. 'Kadim' kelimesiyle uzaktan yakında ilgisi yoktu, çünkü her an yeniden doğuyordu. Zaman onu tanımlamıyordu. O zamanı tanımlıyordu. Hayat veya ölüm, yaratma ya da yok etme değildi. O her olasılıktı ve imkânsızlıktı, her şeydi ve hiçbir şeydi, baktığın takdirde sana geri bakan dipsiz bir uçurumdu. Bir varoluş gerçeğiydi: Ona maruz kaldığınız zaman bir daha asla aynı kişi olamıyordunuz. Kanı ve beyni zehirleyen bulaşıcı bir hastalık gibi, anlık bir temasla bile yeni sinirsel yollar geliştirebiliyordu. Yoksa deliriyordunuz.

O engin, kadim kucaklayışının içinde sürüklenirken, bir anda her şeyi anladım. Bütün taşlar yerine oturdu. Evren, galaksiler... Varoluş denen şey tam olması gerektiği şekilde anlam kazandı. Ve bu anlamda bir simetri, bir düzen, büyüleyici bir güzellik vardı.

O kadar küçük ve çıplaktım, o siyah kadife kanatların içinde öylesine bereketli, zengin ve hisli bir şekilde kaybolmuştum ki oradan bir daha asla çıkmamak istedim. Karanlığı korkutucu değildi. Yemyeşildi, dönüşümün eşiğinde bir hayatla dopdoluydu. Tüylerinin ucunda inci gibi parlayan dünyalar asılıydı. O dünyaların arasında zevkten kahkahalar atarak yuvarlandım. Galiba o da ona verdiğim tepkiyi izleyerek, beni öğrenerek, tadarak benimle yuvarlandı. Gezegenlerin, yıldızların arasında döndüm durdum. Bu gezegenler ve yıldızlar kuyruğundaki tüylerde asılı duruyor, giderek artan bir acıyla titreşiyordu. Onları çözeceği, beyzbol sahasına fırlatacağı ve ne yapacaklarını izleyeceği günü bekliyorlardı. *Sayı. Hey, vurucu, vurucu! Vur topa, dikkat et! Bu top kötüymüş, dikişleri yeterince sağlam değilmiş... dikişleri sökülüyor.*

Gözlerinde bizi gördüm: Bir ahırın çürümüş tavanının arasından süzülen ışık hüzmesinin içinde uçuşan toz zerrecikleri. Elini şöyle bir sallayacakmış ve biz dağılırken arkasını dönüp çatıdaki o delikten çıkıp gidecekmiş gibiydi. Ya da belki bir hapşırığıyla hepimizi açık havaya çıkartacaktı; biz de dört bir yana saçılarak yalnızlığımızla başbaşa kalacak, bir daha asla bir araya gelemeyecektik.

Bizim standartlarımıza göre o deliydi. Tam anlamıyla deli. Ama o arada bir ince bir delilik çizgisinin üzerinde yürürdü. Bu da hiçbir zaman uzun sürmezdi.

Onun standartlarına göre ise biz kâğıt bebeklerdik, düz ve tek boyutlu bebekler. Bizimle ilgilendiği sürece delicesine havlardı. Ama aramızdan birisi ince bir delilik çizgisinin üzerinde yürürdü. Bu da hiçbir zaman uzun sürmezdi.

Yine de her şey iyiydi. Hayat da iyiydi ve değişim kaçınılmazdı.

Ben. Benim diğerlerine kıyasla akıllı olduğumu düşünüyordu. Tüylerinin arasında yuvarlanarak, ağlayana kadar güldüm. İçimde yarattığı etki yüzünden mi? Eğer ben ırkımın parlak bir örneğiysem, hepimizin vurulması gerekirdi.

O bana olayları gösterdi. Elimden tutup beni en öndeki koltuktan sonsuz bir gölge oyununu seyredeceğim bir tiyatroya götürmüştü. O da yumruğunu çenesine koyup, sahnenin yanındaki kırmızı kadife bir koltuktan beni seyretmişti.

"Onu tamamen dışarı çıkartamadın." Sesi bütün hoparlörlerden geliyordu; kocaman, melodik.

"Kitap'ı mı?"

"Öz benliğini boşaltamazsın."

"Yine mi doktorculuk oynuyorsun?"

"Deniyorum. Bu sefer dinliyor musun?"

"Kitap'ını çalıyor. Dinliyor musun?"

Hülyalı bakışlı çocuk sahneye bakmayı bırakıp kafasını döndürdü ve o anda tiyatro da kayboldu. Yeniden mağaranın içindeydik.

Kanatlar artık beni sarmalamıyordu.

Üşüyordum ve yalnızdım. Kanatlarını özlüyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum. Bu canımı yakıyordu.

"Geçecek," dedi kayıtsızca. "Ayrılığın acısını unutacaksın. Bu her zaman böyledir."

Gözlerini kısarak V'lane'e baktı. "Evet. Çalıyor."

"Onu durdurmayacak mısın?"

"Que sera, sera."

Bir şarkı tarafından takip ediliyor, cehennemden gelen bir ilham perisi tarafından ele geçiriliyordum. "Bu senin sorumluluğun. Bununla sen ilgilenmelisin."

"Zorunluluk sahte bir tanrıdır. Hiç eğlenceli değil."

"Bazı değişimler diğerlerinden daha iyidir."

"Açıkla."

"Onu durdurursan değişimler çok daha ilginç olacak."

"Fikir. Öznel."

"Seninkiler de öyle," dedim içerleyerek.

Yıldızlı gözleri neşeyle parladı. "O benim yerimi alırsa, ben de başka bir şey olurum."

Sinsar Dubh'ın bütün yok etme eylemleri, yeterli zaman geçtiği takdirde, bir yaratma eylemi değil midir, dediğini duyar gibi oluyordum. Çocuğu da aynı babasına benziyordu.

"Birinin senin yerini almasını istemiyorum. Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Benimle flört mü ediyorsun güzel kız?"

Nefes almaya çalıştım ama alamadım. Unseelie Kralı bana dokunuyordu, beni öpüyordu. Tenimin üzerinde dudaklarını hissedebiliyordum ve ben, ben, ben...

"Nefes al güzel kız."

Yeniden nefes almaya başladım.

"Lütfen durdur onu." Yalvarmak üzereydim. Dizlerimin üzerine çökecektim. Eğer V'lane o gücü kazanmayı başarırsa bu dünyada yaşamak istemiyordum. Onun sorumluluğunda olamazdım. Yok etme büyüsüyle Barrons'u öldürebilirdi. Bunu yapmak istediğini daha önce her fır-

satta belirtmişti. Birinin onu durdurması gerekiyordu. Sevdiklerimi kaybetmeyecektim. Ailem yaşlanana kadar yaşayacaktı. Barrons sonsuza kadar yaşayacaktı. Ben? Eh, ben tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Ama dolu dolu bir hayat yaşamayı planlıyordum. "Bunun benim için çok anlamı var."

"Bana borçlu kalırsın. Gri Kadınımı borçlu olduğun gibi."

Bilmediği bir şey var mıydı acaba? Barrons donmuş olmasaydı şeytanla işbirliği yapıyorsun derdi. "Anlaştık."

Göz kırptı. "Ben de zaten öyle planlamıştım."

"Ne? O zaman neden bana..."

"Siz güzel kızlar yok musunuz? Hep soru sorarsınız. Buna alışmam gerek. Kahramanların kaderi bu. Her zaman rolü kapamazlar."

Yok oldu. Sonra taşın yanında yeniden belirdi. Cristal duvarın arkasından V'lane'e bakıyordu.

V'lane'in *Sinsar Dubh*'ın yarısından çoğunu okumuş olduğunu fark edince dehşete kapıldım.

Ama her şey yoluna girecekti. Kral onu durduracak, sonra da böcek gibi ezecekti. V'lane arkasına dönüp kimin geldiğini görünce kuyruğunu kıstırıp, korkudan ciyaklayarak kaçacaktı. Kral mağarayı yeniden kapatacak, her şey güzel olacaktı. Kimse yok etme büyüsünü falan eline geçiremeyecekti. Barrons öldürülemez olmaya devam edecekti. Ayağımın altında istediğim sağlam zemin buydu.

"... hiç görmemiştim. Nereden çıktı ki bu şimdi?" diye sözünü tamamladı annem. Kaşlarını çattı. "Peki şimdi nereye gitti?"

Zaman kaldığı yerden devam etti ve mağaradaki herkes yeniden hareket etmeye başladı.

V'lane'in başı önüne düştü ve gözleri açıldı.

Verdiği tepki hiç de tahmin ettiğim gibi değildi.

Dudağında hafif bir gülümseme belirdi. "Tam zamanında geldin ihtiyar."

"Ah," dedi Unseelie Kralı. "Cruce."

52

Ne? Cruce mu? V'lane, Cruce muydu?

Mağaradakilere baktım. Herkes benim gibi afallamış, bir V'lane'e bir hülyalı bakışlı çocuğa bakıyordu.

Darroc'un yanında durup o karlı Dublin sokağında Seelie ve Unseelie ordularını seyrederken olayın efsanevi kısmı beni dehşete düşürmüştü.

Şimdiyse, gerçekten Unseelie Kralı olan hülyalı bakışlı çocuğa göre, yüz binlerce yıldır V'lane maskesinde dolaşan Seelie aslında efsanevi Cruce, nam-ı diğer Savaş idi. En son ve bugüne kadar yaratılmış en mükemmel Unseelie.

Ve şu an yaratıcısıyla karşı karşıyaydı.

Cruce, Unseelie Kralı'na kafa tutuyordu.

Tam da milyon yıllık efsanelerde olduğu gibi.

Bir V'lane'e, bir hülyalı bakışlı çocuğa baktım. Mağaranın içinde çıt çıkmıyordu.

Tek kaşını kaldırmış, olup bitenleri şaşkınlıkla izleyen Barrons'a baktım. Onun da bilmediği bir şey vardı. Sonra gözlerini kısarak hülyalı bakışlı çocuğa baktı.

"Kral bu muymuş yani? O zayıf bunak ihtiyar?"

"Bunak mı? Şu güzel Fransız kadın demek istiyorsun herhâlde," dedi Jo. "Chester'daki barmen kadını."

"Fransız kadın mı? Chester'ın yedinci katındaki barda barmenlik yapan, Morgan Freeman'a benzeyen adamı diyor," dedi Christian.

"Hayır," dedi Dageus, "bu Edinburgh Şatosu'ndaki eski bahçıvan. Duvarlar yıkıldığında Ryodan'ın barında çalışmaya başlamıştı."

Benim gördüğüm ise genç, hülyalı bakışlı bir üniversite öğrencisiydi. Bana yine göz kırptı. Ona baktığımızda hepimiz farklı bir şeyler görüyorduk.

Yeniden V'lane'e, şey, Cruce'a baktım.

Nasıl anlayamamıştım? Nasıl olmuştu da böyle faka basmıştım? O gece karlı Dublin sokağında karşı karşıya gelen bir Seelie Prensi'yle bir Unseelie Prensi değil, iki Unseelie Prensi'ydi. Savaş'ın kardeşi onu tanımış olsaydı onu asla bırakmazdı.

V'lane, Cruce'du.

V'lane Savaş'tı.

Onunla plajda el ele yürümüştüm. Onu öpmüştüm. Hem de sayısız kere. Adı bir süre dilimde kalmıştı. Onun kollarında arka arkaya orgazm olmuştum. Bana Ashford'u geri vermişti. En başta geri alan o muydu yani?

Savaş. Elbette. Dünyamı aynı kendine benzetmişti. Ordularını karşı karşıya getirmiş, sonra da oturup yarattığı kaosu seyretmişti. Hatta aramıza karışıp bizimle birlikte savaşmıştı. Bu kaosun keyfini çıkartarak, savaşın en hararetli anlarına katılarak, eserini bizzat kendi gözleriyle seyrederek için için güldüğünden hiç şüphem yoktu.

Bütün bu olup bitenlerin arkasında o mu vardı? Darroc'u binlerce yıl boyunca dürterek Kraliçesi'ne ihanet etmeye zorlayan o muydu? Darroc ölümlüye dönüştürüldüğü zaman bunu birkaç Unseelie'nin kulağına fısıldayan, hatta belki en önemli bilgileri zihinlerine yerleştiren ve duvarları yıkmasına gizli gizli yardım eden Cruce muydu? Gizlendiği yerden olup biteni seyredip, Kral'ın bilgilerini çalmak için *Sinsar Dubh*'a yaklaşabileceği ve Kraliçe'yi öldürerek büyüsünü eline geçireceği anı mı kolluyordu?

Fae'lerde bu sabır var mıydı ki?

Tüm prensesleri öldürüp, Kraliçe'yi de zamanı geldiğinde öldürmek üzere gizli bir yere mi saklamıştı?

Seelie ve Unseelie diyarlarını birbirine düşürüp, dünyamızı da onların savaş alanı olarak mı kullanmıştı?

Hepimiz onun satranç tahtasındaki piyonlardık.

Onun bu büyük gücün peşinde olduğundan hiç şüphem yoktu. Bu nasıl bir kibirdi, bu nasıl bir cüretti? Bana bu işin nasıl yapılabileceğini anlatan oydu! Bir kere efsaneyi bana anlatan oydu! Kibirlenmeden duramıyor muydu? Ona Cruce'la ilgili sorular sorduğumda rahatsız olup *bir gün benimle ilgili de konuşmak isteyeceksin,* demişti bana. Kendi kendini kıskanmış, gerçek haşmetini gösteremediği için öfkelenmişti. *Bunu kimse bilemeyecek olsa da, Cruce aralarındaki en güzeliydi. Onunki gibi bir güzelliğin gözler önüne serilememiş olması gerçek bir ziyandı,* demişti. Bu kadar uzun süre boyunca gerçek yüzünü saklamak zorunda kalmış olmak onun için kim bilir ne kadar zor olmuştu.

Onun yanında, ipek bir şezlongda uzanıp güneşlenmiştim. Kıyıya vuran dalgalara parmağımı sokup, Savaş'la el ele tutuşmuştum. Bir Unseelie Prensi'nin çıplak vücudunu

hayranlıkla seyretmiştim. Onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim. Düşmanla işbirliği yapmış ve bunun farkına bile varmamıştım. O ise tüm bu süre boyunca sürekli bir şeyleri ayarlamış, bizi bir oraya bir buraya sürüklemişti.

İşe de yaramıştı.

Tam olarak istediği şeyi elde etmişti. İşte buradaydı; Kral'ın Kitap'ının yanında durmuş, içindeki ölümcül bilgiyi kendine aktarıyordu, ayağının dibinde yatan Kraliçe'yi istediği an öldürüp ırkının Gerçek Büyüsünü de eline geçirebilirdi. Irkının en güçlü erkeği olduğundan emin olana kadar Kraliçe'yi buzun üstüne yatırmış, Unseelie hapishanesinde kontrol atında ve hayatta tutmuştu. Kral kendi karanlık bilgisini terk etmişti. Cruce bu bilgiyi ele geçirdikten sonra gerçekten Kral'dan daha mı güçlü olacaktı?

Sinsar Dubh'da yazılı olan büyülerin sayfaların üzerinden Cruce'un parmaklarına, ellerine, kollarına, omuzlarına geçip derisinin altında kaybolmasını seyrettim. İşi neredeyse bitmişti. Kral neden onu durdurmuyordu?

"Başladı. Artık durdurulamaz. Bunlar daha tek bir yerde duran Kitap'ı koruyamazken bir kısmını başka bir yerde saklayacağımı mı düşünüyordun?" dedi Kral.

Barrons ve diğer adamlar duvarları yeniden yumruklamaya başlamış, Cruce'a ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ama artık çok geçti. Cruce'un yalnızca birkaç sayfası kalmıştı.

Bir Kral'a bir Cruce'a bakarak ve Kral'ın ne yaptığının farkında olduğunu umut ederek olduğum yerde durdum, ürperdim.

Cruce son sayfayı da çevirdi.

Son büyü de kaybolunca, Kitap taşın üzerinde yok oldu ve geriye birazcık altın tozu ve bir avuç kırmızı mücevher taşı kaldı.

Sinsar Dubh nihayet yok edilmişti.

Bugüne kadar yaratılmış en güçlü Unseelie Prensi'nin bedeninin içinde yaşaması ve nefes alması ne kötüydü.

Ani bir geçiş olmuştu.

Az önce herkesle beraber mağaranın içindeydim. Şimdiyse Cruce ve Kral'la birlikte bir tepenin üzerindeki muazzam bir yeşillikte duruyordum.

Kocaman bir ay ufuk çizgisini yok ediyordu. Gezegenimizin arkasından bütün ihtişamıyla yükselirken karanlık gökyüzünü tamamen kaplıyor, üzerindeki kobalt paletten yansıyan birkaç yıldız dışında hiçbir şeyin görünmesine izin vermiyordu.

Üzerinde bulunduğumuz uçsuz bucaksız çayır hafif bir meyille ta aya kadar uzanıyor, en tepeye çıkıp bir çitin üzerinden zıplayıversem tek hamlede aya çıkabilirmişim gibi görünüyordu. Hava hafif bir rüzgârla uğulduyor, uzaklarda şimşekler çakıyordu. Kara anıtlar gözlerini kırpmadan bize bakan ayın tam ortasına günahkar devlerin sapladığı parmaklar gibi dikiliyordu.

Göğe doğru yükselen taşların arasında duruyorduk; Cruce Kral'a bakıyordu, ben ikisinin ortasındaydım.

Kraliçe, Cruce'un ayaklarının dibinde yatıyordu.

Kral'la Cruce'u daha iyi görmek için biraz geri çekildim. Acaba diğerlerini arkada bırakıp bizi buraya kim getirmişti? Cruce mu, yoksa Kral mı? Neden?

Rüzgâr saçlarımı karıştırdı. Rüzgâr yasemin ve baharat kokusuyla yüklüydü. Avcılar göğüslerinin derinliklerinden çan sesleri çıkartarak ayın yanında süzülüyor, ay da onlara cevap veriyordu.

Hangi dünyada, hangi galakside olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses (içimdeki Kral) burayı bildiğimi söylüyordu. Benzerlik yüzünden Tara tepesini seçmiştik ama Tara soluk bir taklitti. Ay, Dünya'da hiçbir zaman bu kadar yakın olmuyordu ve buradaki gibi üç tane değil, bir taneydi. Bu gezegenin kayalık çekirdeği ve mineral damarları büyük bir güçle titriyordu, dünyanın büyüsünün ise insanlar tarafından uzun zaman önce kökü kurutulmuştu.

"Neden sadece üçümüz?" diye sordum.

"Çocuklar," diye cevapladı Kral.

İma ettiği şeyden hiç hoşlanmamıştım. Savaş benim çocuğum falan değildi.

"MacKayla," dedi Cruce yumuşak bir sesle.

Sakince ona baktım. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Bana defalarca yalan söyledin. Beni kullandın."

"Beni olduğum gibi kabul etmeni istiyordum ama, nasıl diyorsunuz, şöhretim önüme geçmişti. Herkes kafanı Cruce'la ilgili yalanlarla doldurmuştu. Ben onları düzeltmek, gözlerini açmak için çabalıyordum."

"Bana daha fazla yalan söyleyerek mi? V'lane, Kral ve Kraliçe'nin kavga ettiği gün Cruce'u öldürmemişti. V'lane'le yer değiştirmiştiniz."

"Kral'ın yeterli olduğuna hiçbir zaman inanmadığı üç tılsımla hepsini kandırdım. Bir araya geldikleri zaman güçlüler." Boynuna dokundu ve gözleri kendini beğenmiş

bir ifadeyle ışıldadı. Tılsımları görmeme rağmen hâlâ Cruce'un üzerinde olduklarını biliyordum. Onları Seelie Prensi'nin ihtişamını korumak için kullanmıştı. Bu tılsımların ışık saçtığını sadece birkaç kez, o da Cruce manastıraki efsunların yakınında olduğu zaman görmüştüm.

"O gün manastıraki muhafızı aşmama yardım etmen için seni çağırmıştım, bana tılsayıp ortadan kaybolduğun gün."

"O kan ve kemikten yapılmış bir gerçeklik efsunuydu. Beni Unseelie olarak algılamıştı. Orada kalmış olsaydım ihtişamımı sürdüremezdim. Ama o muhafızı sen de aşamamıştın. Neden acaba?"

Cevap vermedim. "Kraliçe kılıcıyla V'lane'i öldürmüştü ama bunu hiçbir zaman öğrenmedi. Sen de o günden sonra onun yerini aldın."

"O aptalın biriydi. Ben Kraliçe'nin huzuruna çıktıktan sonra Kraliçe'nin beni hapsetmek için hazırladığı odaya konulan kişi V'lane'di. Onun yüzünü aldım ve kendi yüzümü ona verdim. O benim olduğumun yarısı kadar bile Fae değildi. Gerçek illüzyon denen şeyden haberi yoktu, bir milyon yıl yaşasa bile böyle bir tılsımı yaratamazdı. Sonra onu Kraliçe'yi öldürmeye zorladım. Zavallının biriydi o. Masum olduğunu iddia ediyordu. Sonunda mızmızlanmaya başladı ve beni gülünç duruma düşürdü. Diğer Unseelie Prensleri de şanslarını bir lanet yaratarak denedi ve bunun da suçunu benim üzerime attı."

"Bu süre boyunca da Seelie'lerin arasında gizlendin."

"Kazandan içmeye hiç niyetli değildim. Seyrediyordum. Olayların istediğim şekilde gelişmesini bekliyordum. Kitap ezelden beri kayıptı. O salak ihtiyar saklamıştı onu. Yirmi

üç yıl önce Kitap'ı hissettim ve doğru zamanın geldiğini anladım. Neyse, benim hakkımda yeteri kadar konuştuk. Sen nesin peki MacKayla?"

"Darroc'u ayarladın."

"Biraz cesaretin faydalı olacağını düşündüğüm anda onu cesaretlendirdim."

"Kral olmak istiyorsun," dedim.

Cruce'un rengarenk gözleri parladı. "Neden istemeyeyim ki? Birisinin başa geçmesi gerek. Kral çocuklarına sırt çevirmişti. Biz Kral'ın gözlerden saklamak istediği bir iş kazasıydık. O güçten korkuyor muydu? Ben korkmuyorum. O ırkımıza liderlik etmeyi ret mi ediyor? Ben onları onun asla yapmadığı bir şekilde yöneteceğim."

"Peki senin kurallarından sıkıldıklarında ne olacak?" dedi Kral. "Onları asla memnun edemediğini fark edince ne olacak?"

"Ben onları mutlu edeceğim. Onlar da beni sevecek."

"Bütün tanrılar böyle düşünür. Başlarda."

"Kapa çeneni ihtiyar."

"Yüzünde hâlâ V'lane'in yüzü var. Neden korkuyorsun?" dedi Kral.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Ama gözleri uzun bir süre benim üzerimde kaldı. "Ben ırkım için savaşıyorum MacKayla. Doğduğum günden beri bunun için savaştım. O bizi utanca boğacak ve yarım bir hayata mahkûm edecekti. Bunu unutma. Yaptığım her şeyin bir sebebi var."

Bir anda altın renkli yelesi simsiyah oldu, altın renkli kadife teni bronzlaştı.

Rengarenk gözleri boşaldı. Boynuna dolanmış gümüş zincirli bir kolye vardı. Kaleydoskobik dövmeler derisinin

altında azgın denizlerdeki dalgalar gibi kabarmaya başladı. Çok güzeldi. Çok korkutucuydu. İnsanın ruhunu paramparça ediyordu. Altın renkli bir yağmur bulutu bedenini sardı.

Ve yüzü, ah, Tanrım, o yüzü! Bu yüzü tanıyordum. Bu yüzü görmüştüm. Üzerime doğru eğilirken. Başımı kollarının arasına almışken. Beni kucaklarken.

İçimde hareket ederken.

"Kilisedeki dördüncü kişi sendin!" diye bağırdım. Bana tecavüz etmişti. Öbür karanlık kardeşleriyle beraber beni zihinsiz bir kabuğa dönüştürmüş, sokağın ortasında paramparça ve çırılçıplak hâlde bırakmışlardı. Barrons adamlarıyla ve silahlarıyla gelip beni götürmese, beni toparlamasa, sonsuza kadar öyle paramparça kalabilirdim.

Unseelie Prensi kafasını geriye attı, her şeyiyle en az kardeşleri kadar yapay görünüyordu. Sivri dişleri yüzünün koyu teninde bembeyaz parlıyordu. "Seni öldürebilirlerdi. Hayatlarında hiç insan bir kadın görmemişlerdi. Darroc onların hevesini hafife almıştı."

"Bana tecavüz ettin!"

"Seni kurtardım MacKayla."

"Beni kurtarmak beni oradan alıp götürmektir!"

"Seni bulduğumda çoktan *Pri-ya* hâline geçmiştin. Hayatın sona eriyordu. Sana iksirimi verdim ve..."

"İksirin mi?" dedi Kral kibarca.

"... kanamanı durdurdum."

"Bunu yapmak için benimle seks yapmana gerek yoktu!"

"Seni arzuluyordum. Beni reddetmiştin. Protestolarından çok sıkılmıştım. Beni istiyordun. Bunu düşünüyordun. Orada değildin bile. Ne fark ederdi?"

"Özrün bu mu yani?"

"İtirazlarını anlamıyorum. Başkalarının yapmadığı bir şey yapmadım sana. Aklında olmayan bir şey yapmadım. Ve ben daha iyisini yaptım."

"Sen tam olarak ne verdin ki bana?"

"Tam olarak (sesimi mükemmel bir şekilde taklit etti) bilmiyorum. Onu daha önce hiçbir insana vermemiştim."

"Kraliçe'nin iksiri miydi o?"

"Benim iksirimdi," dedi Kral.

"Ama ben geliştirdim. Sen geçmişsin," dedi Cruce. "Ben geleceğim. Senin yok edilme vaktin geldi."

Kral'ı yok mu edecekti? Bu mümkün müydü?

"Çocuklar. Baş belaları. Onları neden yaptım ki zaten? İlişkilerin canı cehenneme."

"Hiç anlamıyorsun," dedi Cruce. "Senin gördüğün ilk illüzyon olsa da, yarattığım ve sana bıraktığım ilk illüzyon V'lane'i Kraliçe'ye öldürtmek değildi ihtiyar bunak. Buydu." Eğilip Kraliçe'nin saçını tuttu ve kafasını kaldırdı. Bunu yaparken battaniyeler açıldı.

Kral dondu kaldı.

Gözlerinde boş hatıralardan, beyhude yıllardan, sonsuz kederden başka bir şey olmayan o siyah beyaz odayı gördüm. Kanatları gibi uçsuz bucaksız ve kapsayıcı bir yalnızlık gördüm. Birlikteliklerinin neşesini ve ayrılıklarının kederini biliyordum.

Artık kimsenin yüzüne güvenmiyordum. *Sidhe kâhini* merkezimi aradım, tılsımla güçlendirdim ve bana gerçeğin gösterilmesini istedim.

O hâlâ Cariye'ydi. Kral'ın ölümlü sevgilisi, uğruna aklını yitirdiği, *Sinsar Dubh*'ı yarattığı, ırkını terk ettiği kadın.

"Mevcut Kraliçe olarak, ölümü bana ırkımızın Gerçek Büyüsü'nü bahşedecek. Onu seni yok etmeden önce gözlerinin önünde öldürmek için kurtardım. Şahit olacağın ölümü bu sefer illüzyon olmayacak."

Kral hiçbir şey söylemeyince Cruce sabırsız bir şekilde konuşmasına devam etti. "Bunu nasıl yaptığımı öğrenmek istemiyor musun inatçı moruk? İstemiyor musun? İş ciddiye bindiğinde sesin çıkmaz zaten. Kraliçe'yle savaşa tutuştuğun gün, Cariye'ye senin şu meşhur iksirlerden birini verdim. Ama bu seferki tam iksir sayılmazdı. Unutma kazanından çalınmış bir fincandı. Odanda dururken seninle ilgili tüm hatıralarını sildim. Tamamen boş bir hâle gelince onu senin yatağına yatırdım ve düzdüm. Onu asla akıl edemeyeceğin bir yere sakladım. Seelie diyarına. V'lane'in yerini aldım ve Cariye sanki benim sevdalı olduğum bir kadınmış gibi yaptım. Zamanla, saray mensupları kazandan içince ve her şeyi unutunca, Seelie Prensesleri başa geçince ve görevden alınınca, o da bizden birisi oldu. Senin iksirlerinin yapamadığını yaptım yani. Faery'de geçirdiği zaman, iksirlerimiz ve yaşam tarzımız sayesinde o da Fae oldu. Çok anlamlı, öyle değil mi? Kraliçemiz olacak kadar güçleneceği gün gelmişti. O hep oradaydı, hayattaydı, ama sen asla oraya bakmadın. Kibirli Unseelie Kralı'nın gitmeyeceğini bildiğim yere sakladım onu. Sen kininle yatıp kalkarken ben senin kaltakla yatıp kalkıyordum. Cariye'n benim sevgilim oldu, kraliçem oldu. Şimdi ise ölümü, beni sen yapacak."

Kral üzgün gözlerle bakıyordu. "Hem de tahmininden de fazla şekillerde, eğer bu doğruysa. Ama önünde başka bir engel var." Bana baktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve telaşla kafamı salladım. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni öldürmesini mi istiyorsun? Ben onun önündeki engel falan değilim."

"Büyümüz bir kadını tercih eder. İnanıyorum ki seni seçerdi."

"*Sinsar Dubh* bende," dedi Cruce. "Onda değil."

Kral güldü. "Sen ben olmayı düşünüyorsun. O zaman o da o olur. Tek ihtimal bu değil."

Dehşet içindeydim. Sanırım ne demek istediğini anlamıştım ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Belki Barrons da Cruce olur. O zaman kim adalet diye haykırır?" dedi Kral.

"Barrons Savaş olmaz," dedim telaşla.

"O zaman ben olurum. Ufak farklılıklara bakar." Kral, Cruce'un kollarındaki Cariye'ye baktı. "Bunların hepsi çok alakasız. Ben daha son sözümü söylemedim."

Cariye bir anda yok oldu.

"Ne?" Cruce'un elleri bir anda boş kalmıştı. İleri atıldı ama görünmez bir bariyere çarptı. Gözlerini kıstı ve kanımı donduran, gerçek bir Unseelie Prensi gibi çınlayan bir sesle bir ilahi okumaya başladı.

Kral elini şöyle bir salladı ve Cruce'un çınlaması kesildi.

"Cruce büyü yaparak bir harf yarattı ve Kral'a doğru fırlattı. Harf görünmez bariyere çarpıp yere düştü. Cruce arka arkaya bir sürü harf fırlattı. Hepsi de bariyere çarpıp yere düştü. Bu tıpkı bir kadınla bir erkeğin kavga etmesini seyretmek gibiydi; erkek yalnızca kadının kendi canını çok yakmasını engellemeye çalışıyordu.

Cruce topukları üzerinde şöyle bir yaylandı ve gözlerimden bir anda yaşlar süzülmesine neden olacak kadar

mükemmel ve kaslı çıplak vücudunun iki yanından kadife gibi ve kocaman siyah kanatlar açılmaya başladı. Uzun siyah saçları omuzlarının üzerine dökülüyor, bronz teninin altında harika renkler dolanıp duruyordu.

Yüzüme dokundum ve parmaklarım kan içinde kaldı.

Karanlık ihtişamının karşısında dehşete düşmüştüm. Savaş'a karşı neden saygı duyulduğu kadar korku hissedildiğini anlamıştım. İçimde hareket ederken o kanatlar tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Unseelie Kralı gözlerindeki babalık gururuyla onu izliyordu.

Cruce onu yok etmeye çalışıyordu, o ise Cruce'la gurur duyuyordu.

Çocuğunun yardım almadan ilk kez bisiklete binişini gururla seyreden bir baba gibi.

Ve Kral varolmayı önemsediği sürece Cruce'un hiçbir şansının olmadığını anladım.

Tehlike hiçbir zaman Kral'ın yeterince güçlü olup olmaması değildi; o her zaman en güçlüydü ve en güçlü olacaktı.

Gerçek tehlike bunu yeterince önemseyip önemsemediği olacaktı daima.

O varoluşu herkesten farklı bir şekilde görüyordu. Bizim yenilgi ve yok olma olarak gördüğümüz şeyi o (tıpkı yarattığı Kitap gibi) bir yaratma eylemi olarak görüyordu.

Kim bilir? Belki de gerçekten öyleydi.

Ama şimdi ve burada varolmayı sevmiştim ve bunun için savaşabilirdim. Olaylara kuşbakışı bakmıyordum ve öyle bakmak da istemiyordum. Ben bir köpek gibi ortalıkta dolanmayı, yerdeki yaprakları patilerimle eşelemeyi, topra-

ğı kazmayı, etraftaki kokuları koklamayı ve hayatı yaşamayı seviyordum. Uçmak denen şeyi kanatları olan canlılara memnuniyetle bırakabilirdim.

Hançerimi yokladım. Kılıfında duruyordu. Ve o an anladım ki, aslında "V'lane'in," ortalıkta olduğu her an hep kılıfındaydı. Bu onun benim üzerimde yarattığı karmaşık illüzyonun bir parçasıydı. Bir Unseelie olarak o hançere asla dokunamazdı, hatta o hançerle öldürülebilirdi. Bu yüzden ne zaman bir araya gelsek hançerimin kılıfında olmadığını zannetmeme neden olan o büyüyü yaptı. Tıpkı Unseelie Prensleri'nin kilisedeyken hançeri kendime doğrulttuğumu zannetmeme neden olan illüzyonu gibi.

Hançerimi asla kendime doğrultmamıştım. Onu kaldırıp atmıştım çünkü büyüye inanmıştım. İşin içyüzünü anlayabilseydim onları o gece öldürebilirdim. Güç her zaman orada, içimdeydi ama ben bunu bilmiyordum.

Onu şimdi öldürecektim.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Unseelie Kralı.

"O senin Cariye'ni elinden aldı. Seni onun öldüğüne inandırdı. Bana tecavüz etti!"

"Zarar yoksa hata da yoktur."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Cariye'sine baktı. "Bugün eğlendirir."

Ay ve anıtlar bir anda kaybolmuştu. Yeniden mağaradaydık.

Cruce kanatlarını tüm görkemiyle açmış, gözleri haklı bir öfkeyle parlayarak, dudakları gergin bir şekilde çınlıyordu.

Kral onu o şekilde dondurmuştu.

Bir kristalin içinde hapsedilmiş çıplak bir intikam meleği şeklinde. Yerden mavi siyah parmaklıklar çıkmış, hapishanesini oluşturuyordu.

Kral'a ona elbiselerini giydirmesini söylemeliydim.

Kimsenin onu görememesi için kristali buzlu yapmasını söylemeliydim. O büyüleyici kadife kanatları gizlemesini. Etrafındaki altın halenin tonunu azaltmasını.

Onu daha az meleksi, seksi, erotik hâle getirmesini. Ama bir şeyi sonradan anlayanlara ne derler bilirsiniz.

Kral Kat'e dönüp "O artık sizin *Sinsar Dubh*'ınız," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Kat. "Onu istemiyoruz!"

"Daha önce kaçmış olması sizin hatanız. Bundan sonra kaçırmayın artık."

Barrons'un sesini duydum. "McCabe? Senin ne işin var burada yahu?"

İnsanlar yavaş yavaş mağarada belirmeye başladı. Casa Blanc'daki beyaz elbiseli McCabe, Clarin Oteli'ndeki ilk gecemde tanıştığım İrlanda cücesi tipli rezervasyon görevlisi, bana polis karakolunun yerini tarif eden, sokakta rastladığım ve bana kıllı hıyar diyen gazete satıcısı arka arkaya içeri girdi.

"Liz?" dedi Jo. "Sen nereden çıktın?"

Liz hiçbir şey söylemeden, diğerleri gibi doğrudan Unseelie Kralı'nın yanına gitti.

"Tabii o tek bir bedene sığmayacak kadar büyük," dedim uyuşmuş bir şekilde.

"Liz'de bir tuhaflıklar olduğunu anlamalıydım!" dedi Jo heyecanla.

Kral, *Sidhe* kâhinlerini ve Barrons'u izliyordu. O da Kitap'ının peşinde olan oyunculardan birisi konumunday-

dı. Bütün bu süre boyunca beni izlemişti. Dublin'e geldiğim günden beri. Beni Clarin Oteli'ne yerleştirmişti.

"Ondan da önceden beri güzel kız." Kral beni korkutan bir bakış attı. Yıldızlı gözleri gururla ışıldıyordu.

Lisedeki beden eğitimi öğretmenim de Kral'ın yanına katıldı. İlkokuldaki müdürüm de belirince dilim tutuldu ve Kral'a isyan edercesine baktım. *En başından beri.* "Biraz yardım etsen iyi olabilirdi."

Kral, Cariye'yi şefkatle bağrına bastı. "Neyi değiştirirdin?"

"Cariye'yi bize vermelisin," dedi Dree'lia. "Ona ihtiyacımız var. V'lane olmazsa bize kim liderlik edecek?"

"Yeni bir Kraliçe bulun. O benim."

Velvet öfkelendi. "Ama bizim hiç..."

"Bul o zaman," diye azarladı Kral.

"Cruce'u istemiyoruz. Sen al onu," diye ısrar etti Kat.

"Ne oluyor yahu? Kraliçe'yi falan alamazsın. Biz onun için çalışıyoruz," diyordu Drustan.

"Compact ne olacak peki?" dedi Cian. "O işi de konuşmamız gerek!"

"Beni eski hâlime döndür!" dedi Christian. "Sadece bir lokma yemiştim. O kadarcıktan ne olacak? Neden cezalandırılıyorum?"

Kral sadece kucağındaki kadına bakıyordu.

"Şu lanet duvarları yeniden inşa etmeden gidemezsin," diye bağırıyordu Dageus. "Biz nasıl yapacağımızı..."

"Bir yolunu bulursunuz."

Kral'ın parçalarının derileri boş kabuklar gibi yere döülmeye başladı. Bir an için benim derim de dökülmeye başlayacak diye korktum ama neyse ki böyle bir şey olmadı.

Barrons beni *Pri-ya* hâlinden çekip almıştı. Kral'ın da Cariye'sini bulacağından şüphem yoktu. Her neredeyse, hangi hafıza kaybı mağarasında kısılıp kalmışsa, onu bulup yanına gidecekti. Ona hikâyeler anlatacaktı. Onunla sevişecekti; gün gelip de ayağa kalkıp oradan çıkana kadar.

Hülyalı bakışlı çocuk derilerden geçen gölgeleri emerek değişmeye başladı.

Gerildi, büyüdü ve tıpkı *Sinsar Dubh*'ın hayvanı gibi, ama bu sefer iyi niyetle yanımızda dikildi. Kanatlarını iki yana açıp, odanın içini gece gibi karartınca ve tüylerinin ucunda sallanan yıldızları ve dünyaları görünce mutluluğunu hissettim.

Cariye'sinin onu kendi tercihiyle terk ettiği düşüncesi onu çılgına çevirmişti.

Ama öyle olmamıştı. Cariye'sini elinden almışlardı.

Kral, Cariye'yi daima sevmişti.

Cariye yaratılmadan bile önce.

Öldüğüne inandıktan sonra bile.

Buzunu eriten güneş. Ateşini dindiren buz.

Umarım sonsuza kadar mutlu olurlardı.

Sen de güzel kız.

Unseelie Kralı gitmişti.

V.KISIM

İnancım zayıflamaya başladığında
Ve vazgeçecek gibi olduğumda
Bana yeniden nefes veriyorsun...

-SKILLET, "AWAKE AND ALIVE"

53

Tabela çok ağırdı ama kararlıydım.

Barrons yardım etseydi çok daha rahat olurdu ama o olmadan da her şeyi halletmiştim. Hiç tartışacak durumda değildim.

Kitap dükkânının kapısının üzerindeki tuğlaya cıvatalanmış pirinç direkteki rengarenk boyalı tabelayı tutan son vidayı da söktüğüm anda, tabela elimden kaydı ve kaldırıma düşerek orta yerinden kırıldı.

MACKAYLA'SMANUSCRIPTSANDMISCELLANY daha bir müşteri bile kafasını kaldırıp göremeden nalları dikmişti.

Çok canımı sıkmadım. Zaten bu tabelaya kanım ısınmamıştı. İsmimi orada görmek hoşuma gidiyorduysa da, bir türlü içime sinmemişti. Burası... eh, MM&M zaten kolay telaffuz edilemiyordu.

Kitap dükkânını ona geri vermeye hiç niyetim yoktu.

Burayı sonsuza kadar saklayacaktım. Ve ismini de değiştirmeyecektim. Burayı başka bir isimle düşünemiyordum.

Yirmi dakika sonra eski tabela yeniden asılmıştı.

Ellerimdeki tozu çırptım, merdiveni sütuna dayadım ve eserimi izlemek için şöyle biraz geriye çekildim.

Dört katlı... kafamı kaldırıp baktım. Bina bu gece beş katlıydı. Beş katlı bina tekrar resmen BARRONS BOOKS AND BAUBLES olmuştu. Sahibi de MacKayla Lane'di. Barrons tapuyu dün akşam bana vermişti.

Sokağın ortasına kadar yürüyüp kitap dükkânına şöyle alıcı gözle baktım. Buraya benim göz kulak olmam gerekiyordu ve bir santimini bile vandallara teslim etmeyecektim. Burası efsunlar ve öldürülemeyecek bir adam sayesinde Unseelie belasına şehirdeki birçok yerden daha iyi göğüs germişti.

Burayı ilk gördüğüm anı hatırladım. Korkmuş, yapayalnız, sorularıma çaresizce cevap arar hâlde Karanlık Bölge'den kaçıp buraya gelmiştim. Bu kitap dükkânı o gece kutsal bir kurtuluş ışığı gibi parlamıştı.

Sığınağım. Evim.

Binanın koyu kırmızı ve sarıya boyanmış ve yenilenmiş ön cephesi ışıl ışıl parlıyordu. İki yanında görkemli sütunların olduğu girişte, koyu kırmızıya boyanmış şık kapının üzerine kehribar rengi sıcak bir ışık düşüren yeni bir ışık tesisatı vardı.

Yan taraftaki büyük vitrinin ferforje demirden zarif bir kafesi vardı. Pencerelerde tek bir çatlak, sütunlarda ufacık bir kırık bile yoktu. Sütunların kaidesi iyice güçlendirilmişti. Çatıya yerleştirilecek olan zaman ayarlı spot ışıkları az sonra gelecekti. Ön kapının eski model açık yeşil penceresine asılı olan ışıklı tabelada AÇIK yazıyordu.

Karanlık Bölge boşalmış olabilirdi ama burası benim olduğu sürece her zaman ışıklı bir kale olarak kalacaktı.

Buraya ihtiyacım vardı. Burası beni kurtarmıştı. Burayı seviyordum.

Ve bu adamı seviyordum.

Sorun da buradaydı.

Manastırın altındaki o hesaplaşmanın üzerinden günler geçmişti ama biz hâlâ bu konu hakkında tek bir kelime bile konuşmamıştık.

Kral gittikten sonra birbirimize bakmış ve sanki kendimizi güvende ve huzurlu hissettiğimiz yere bir an önce dönemeyecekmişiz gibi derhâl kapıya yönelmiştik.

Annemle babam Barrons'la bana şöyle bir bakmış ve Chester'a geri dönmeye karar vermişti. Dünyanın en akıllı, en harika anne babası benimkilerdi. Barrons ve ben kitap dükkânına gidip doğrudan yatağa girmiştik. Sadece açlıktan ölecek gibi olduğumuzda yataktan çıkmıştık.

Hesaplaşmanın finali hiç de umduğumuz gibi mükemmel olmamıştı. Geçen sonbahar Fae'lerle insanları birbirinden ayıran duvarları korumak için çaresizce yaptığımız planlar tutmamıştı.

Sinsar Dubh yok edilmişti.

Ama Fae'ler açısından yeni bir *Sinsar Dubh* var edilmişti.

Sidhe kâhinleri bu yeni varlığın sorumluluğunun kendilerine verilmesine çok kızmışlardı ama görevi başında bulunmayan bir kralla bu konuyu tartışmak da imkânsızdı.

Kat sorumluluğu almış, manastır Gölgeler'den temizlenene ve *Sidhe* kâhinleri yeniden demokratik bir oylama yapılıp Haven'ın yeniden oluşturulmasına yetecek sayıya ulaşana kadar Rowena'nın görevini üstlenmişti.

O kutsal mekânda kendime bir yer bulup bazı önemli değişiklikler için lobi yapmak niyetindeydim. İlk ve en

önemli olarak *Sinsar Dubh*'ın o harikulade cazibesiyle donmuş olarak kaldığı mağarayı sonsuza kadar ve geri dönülemez şekilde kapatmamız gerekiyordu. *Sinsar Dubh*'ı demirle kaplamalı, mağarayı betonla doldurmalıydık.

Keltarlar yanlarına Christian'ı da alarak İskoçya'ya dönmüştü ama hiçbirimiz onları son kez görmüş olduğumuza inanmıyorduk.

Cadılar Bayramı'ndan sonra, hepimiz hayatın bir gün normale döneceğine inanmıştık. O günler bir daha asla gelmeyecekti.

Dünyanın nüfusunun yaklaşık yarısını kaybetmiştik; üç milyardan fazla insan ölmüştü.

Duvarlar yıkık hâlde kalmıştı, Kraliçe veya Seelie'lere liderlik edecek biri olmadığı sürece de o hâlde kalacaktı. Kral'ın da uzun bir izne çıktığından şüphem yoktu.

Jayne ve adamları işbaşı yapmış tozu dumana katıyor, sokakları Unseelie'lerden, gökyüzünü de Avcılar'dan temizliyordu. Onunla bu konuda konuşmak istiyordum. Avcılar'la bir antlaşma yapıp yapamayacağımızı soracaktım. K'Vruck'ın vurulması düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Kat, Post Haste Inc.'in uluslararası kollarıyla irtibata geçmişti. Bana dünyanın birçok yerindeki Karanlık Bölgeler'in sayısının arttığını söylemişti ama Dani'nin Gölge Avcısı tarifi neredeyse tüm dillere tercüme edilmişti ve MacHalo üretimi giderek yaygınlaşan bir iş koluna dönüşmüştü. Dünyanın belirli bölgelerinde bu MacHalo'lar bir inekle takas edilebiliyordu. Kullanılmayan milyonlarca ev, araba, elektronik eşya, eskiden bir gün sahip olmayı düşlediğim her şey ortalıkta öylece duruyordu. Ve aklımdaki tek şey Barrons'un Porsche 911 Turbo'sunu bir bardak

taze sıkılmış portakal suyuyla değiş tokuş edip edemeyeceğimdi.

IFP'ler ortalıkta fink atıyordu ama Ryodan ve adamları onları dizginlemenin yolunu biliyorlardı ve şehri onlardan temizlemeye başlamışlardı. Şehir umurunda olduğu için değil, bu IFP'ler hiç işe yaramadığı için bunu yaptığını söylemişti bana Ryodan.

Chester'ın barı eskisinden de popüler olmuştu. Bugün işlerimi halletmek için dışarı çıktığımda hatunun birinin sanki "iyi günler dostum," der gibi "Faery'de görüşürüz!" dediğini duymuştum.

Bu yeni dünya çok tuhaftı.

Savaş devam ediyordu ama bu hafif bir savaştı. Seelie'ler ve Unseelie'ler hâlâ birbirleriyle savaş hâlindeydiler ama çok fazla gürültü patırtı yapmıyorlardı. Dünyamızı daha çok karıştırırlarsa ne yapacağımızı bilmiyorduk ve öğrenmeye de hazır gibi görünmüyorduk.

Şimdilik.

Benim kitabıma göre en iyi Fae ölü Fae'ydi. (Not: Avcılar Fae değildir.)

Birçok yerde hâlâ elektrik yoktu. Jeneratör bulmak da çok zordu. Telefon vericileri çalışmıyordu, Barrons ve adamlarının telefonları ise esrarengiz istisnalardı. İnternet aylar önce çökmüştü. Bazı insanlar, belki de her şeyi eski hâline getirmemenin ve daha az elektrikli aletin kullanılacağı bir hayata yönelmenin daha iyi olacağını konuşuyordu. Ben de birçok yeni düşünce ekolünün, her biri kendi felsefesini ve toplumsal düzenini benimseyen bir sürü yerleşim yerinin ortaya çıkacağını tahayyül ediyordum.

Gidişatın ne yönde olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama hayatta olmaktan memnundum ve şu an bulunduğum yer dışında bir yerde yaşayabileceğimi zannetmiyordum.

Kendimi Barrons gibi hissediyordum: Yaşamaya doyamıyordum.

Yalnızca dün Ryodan'ın adamları nihayet Tellie'nin yerini tespit etmişti ve onunla Barrons'un cep telefonundan kısaca konuşma fırsatı bulmuştum. Bana Kitap'ın manastırdan kaçtığı gece Isla O'Connor'un gerçekten bana hamile olduğunu söylemişti. Ben gerçekten doğmuştum. Bir öz annem vardı. Tellie bana bütün hikâyeyi anlatmak üzere yola çıkmıştı ve birkaç gün içinde buraya gelecekti.

Annemle babam sağlıklı ve mutluydu. Kötü adamlar kaybetmiş, iyi adamlar kazanmıştı. Bu seferlik.

Hayat çok güzeldi.

Tek bir acı istisnayla.

Kitap dükkânımın arkasındaki garajın altında hayatta olduğu her saniye acı çeken bir çocuk vardı.

Ve manastırın altındaki mağaradan çıktığımız andan beri bu çocuk ya da büyü hakkında tek kelime etmemiş olan bir baba.

Neden böyle olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Kitapçıdan içeri girdiğimiz anda yok etme büyüsünü soracağını zannediyordum. Bu büyü onun varoluş nedeniydi, ezelden beri bu büyünün peşindeydi.

Ama sormamıştı ve o kaçınılmaz itirafı yapacağım andan her geçen gün daha fazla korkar olmuştum. Yalanım bir çığ gibi büyümüş, geri dönülmesi imkânsız bir hâl almıştı.

Barrons'un gözlerindeki ümidi asla unutmayacaktım. Gülümsemesindeki mutluluğu.

O gülümsemeye ben neden olmuştum. Yalanımla.

Büyüyü almadığımı öğrenince beni asla ama asla affetmeyecekti.

Bunu hâlâ yapabilirsin...

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Manastırdan döndüğümüz günden beri bu hain ses bana işkence ediyordu: *Sinsar Dubh.* Bu ses onu kucaklamam için beni kandırmaya çalıştığı andan kalma bir anı mıydı yoksa aslında içimde olan bir gerçeklik miydi bir türlü karar veremiyordum.

Kitap gerçekten ben henüz annemin karnında bir ceninken bir kopyasını bana 'yüklemiş' miydi?

Gerçekten yirmi üç yıl önce kendine mükemmel bir konak hazırlayıp, beni bu konağın insan suretinde bir kopyası hâline getirip, büyümemi mi beklemişti?

En önemlisi: Barrons'un oğlunu huzura erdirecek büyü gerçekten benim içimde miydi?

Bunu ona verebilecek miydim? O neşeli gülüşünü bir daha duyabilecek miydim? İkisini de özgürlüklerine kavuşturabilecek miydim? Ne pahasına?

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Dün gece, uykuya dalmadan hemen önce, çocuğun/hayvanın ulumasını duymuştum. Açlıkla, ızdırapla, sonsuz bir mutsuzlukla.

Bunu ikimiz de duymuştuk. Barrons bu sesi duymamış gibi yapıp beni öpmüştü. Ama sonra çocuğunu görmek için çıktığında utanç ve başarısızlık gözyaşlarımı içime akıtmıştım.

Benden tek bir şey istemişti. Ve ben bu istediği şeyi alıp sağ salim getirecek gücü gösterememiştim.

Gözlerimi açıp kitap dükkânına, rüzgârla hafifçe sallanan tabelaya baktım. Batan güneş dükkânı kızıl tonlarına boyuyordu. Pencere camına hafifçe metalik bir gümüş rengi vuruyordu, birçok yeni Fae renginden biri.

Barrons birazdan gelecekti. Nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama gidiş geliş düzenini öğrenmiştim. Geldiğinde kalp atışlarını hissedebilecektim.

Bu işi yapma konusunda düşünmekten men etmiştim kendimi. Düşünürsem asla yapmayacağımı biliyordum çünkü. Korkacaktım. Bakışlarımın bulanıklaşmasına izin verdim ve cesaretimi toplayıp işe giriştim.

Su buz gibiydi, beni hiç hoş karşılamadı, zifir gibi, ilk günah gibi kapkaraydı. Hiçbir şey göremiyordum. İyice derine daldım.

Göl inanılmaz büyüktü. İçimde kilometrelerce buz gibi, kapkara su vardı. Kanımın siyah ve soğuk akmamasına şaşırmıştım.

Melodram. Sonunda biraz edindin, diye mırıldandı tanıdık bir ses. İhtişam iyi geldi mi? Kainat monoton kızlardan nefret eder.

"Neredesin?"

Yüzmeye devam et MacKayla.

"Gerçekten orada mısın?"

Her zaman buradaydım.

Ayaklarımı daha güçlü çırpıp karanlığın derinliklerine daldım. Hiçbir şey göremiyordum. Kör olmuş da olabilirdim.

Bir anda bir ışık belirdi.

Çünkü ışık olsun dedim dedi yumuşak bir sesle.

"Sen Tanrı değilsin," diye söylendim.

Ama şeytan da değilim. Ben senim. Nihayet kendini görmeye hazır mısın? Dipte yatanı, o büyük kökü görmeye.

"Hazırım." Bunu söyler söylemez gördüm onu. Gölümün dibinde göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Üzerinden altın renkli ışınlar saçıyordu; yakutları ışıldıyor, kilitleri parıldıyordu.

Sinsar Dubh.

Ben hep buradaydım. Sen doğmadan önce bile.

"Seni yenmiştim. Çalışma odasında iki kere kurtulmuştum oyunlarından. Beni baştan çıkartmana izin vermemiştim."

Özünü içinden atamazsın.

Artık yüzmüyordum, üzerimden sular damlayarak kapkara bir mağaraya doğru sürükleniyordum. Ayaklarımın üzerine kondum, botlarım hafifçe yere değiyordu. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma baktım. Ruhumun karanlık gecesinde miydim? *Sinsar Dubh* önümdeki siyah kaidenin üzerinde açık hâlde duruyordu. Altın sayfaları ışıldayarak beni bekliyordu.

Güzeldi, çok güzeldi...

Bütün bu zaman boyunca içimdeydi. Onun peşinde olduğum geceler boyunca burnumun dibindeydi. Aslında, arkasındaydı. Tıpkı Cruce gibi, ben de *Sinsar Dubh*'tım; ama Cruce'dan farklı olarak, onu hiçbir zaman açmamıştım. Onu hiç dostça karşılamamış, okumamıştım. Bana verdiği harfleri bu yüzden hiçbir zaman anlamamıştım. Hiçbir zaman içime bakmamıştım çünkü. Sadece bana kullanmamı tavsiye ettiği şeyleri almıştım.

Durgun gölümün dibine bir kez bile dalmış ve Kitap'ı açmış olsaydım, Kral'ın karanlık bilgilerine tüm ayrıntılarıyla ulaşabilirdim. Her büyüye ve harfe, her deneyin tarifine, Gölgelerin, Gri Adam'ın, hatta Cruce'un bile nasıl yaratılabileceğine! Unseelie Kralı'nın bana bir babanın gururuyla bakması hiç de şaşılacak bir şey değildi. Onun birçok anısına, birçok büyüsüne sahiptim. Sanırım bu, Kral'ın asla sahip olamadığı bir kıza sahip olmak gibi bir şeydi. Kral kendinden bir parçayı çıkartıp atmıştı ve bu parça şimdi benim içimdeydi. Sperm, varlığın özü; bir Fae için ne fark ederdi ki? O benim içimde kendinden bir şeyler görüyordu ve Fae'ler bunu çok severdi.

K'Vruck'ın da zihinsel olarak bana yönelmesine ve beni tanımasına da şaşmamak gerekirdi. İçimde Kral'ın bir parçasını bulmuştu ve onun için kral kraldı. Seyahat arkadaşını özlemişti. Keza Silvers da öyle. İçimde Kral'a ait bir öz hissetmişlerdi ve Cruce'un aslında hiç de Cruce'a ait olmayan o rezil laneti yüzünden hemen hepsi içlerine girmeme direnir ve beni tüm güçleriyle fırlatırken, Kral'la Cariye'nin odalarını birleştiren o en eski ve ilk Silver laneten etkilenmemiş, aynı sebepten dolayı içinden geçmeme izin vermişti. Üzerime Kral'ın kokusu sinmişti. Adam bile benimle ilgili bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Ve eminim ki Cruce da hissetmişti. Sadece bunun tam olarak ne olduğunu anlamamışlardı. Sonra bir kere de hülyalı bakışlı çocuk *karanlık adam*'a daha derine bakmasını söylemişti ve çizgili takım elbiseli kazulet geri çekilmişti.

İstediğin büyüye açığım. Sadece bana iyice yaklaşıp beni okuman gerek MacKayla. Bu kadar basit. Yeniden birleşeceğiz. Böylece çocuğu huzura erdirebileceksin.

"Umarım tabelamı parçalamak için iyi bir nedenin vardır?" Jericho bir anda yanımda belirdi. "O lanet şeyi tek başıma boyamak zorunda kaldım," dedi sinirli bir şekilde. "Şehirde de hiç tabelacı kalmamış. Tabela boyamaktan daha önemli işlerim var."

Ağzım açık kalakaldım. Jericho Barrons yanımda duruyordu.

Zihnimin içinde.

Ayaklarının yerden kesilip paldır küldür düşerek uzaklaşacağını umarak kafamı salladım.

Ama Barrons her zamanki zarafeti ve yenilmezliğiyle ayakta kaldı.

"Bu imkânsız," dedim ona. "Sen burada olamazsın. Bu benim zihnim."

"Benim zihnimi de aldın içeri. Ben sadece sana bakacağın bir şey vermek için bir görüntü yansıtmıştım." Hafifçe gülümseyerek bana baktı. "İçeri girmek kolay olmadı. *Kayakafa* kelimesine yeni bir anlam kazandırdın."

Güldüm. Gülmemi tutamadım. Düşüncelerimi işgal ediyordu ve burada bile komiklik yapabiliyordu.

"Seni sokakta durmuş kitap dükkânının tabelasına bakarken buldum. Seninle konuşmaya çalıştım ama tepki vermedin. Şöyle bir bakınsam iyi olur diye düşündüm. Ne yapıyorsun Mac?" dedi yumuşak bir sesle. Bu Barrons'un en tetikte ve tehlikeli hâliydi.

Gülmem dondu kaldı ve gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Barrons zihnimin içindeydi. Bir şey saklamaya gerek duymadım. Etrafına şöyle iyice bir bakarsa gerçeği kendisi görebilirdi.

"Büyüyü almadım."

Sesim titriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Kendimden nefret ediyordum. O beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Biliyorum."

Şaşkınlık içinde yüzüne baktım. "Sen... biliyor muydun?"

"Bana büyüyü alacağını söylediğin anda yalan söylediğini biliyordum."

Gözlerine baktım. "Ama gerçekten mutlu görünüyordun! Gülümsemiştin. Gözlerinde bir şeyler, bir parıltı görmüştüm!"

"Mutluydum. Neden yalan söylediğini biliyordum." Karanlık bakışlarında insanüstü, kadim ve alışılmadık bir şefkat vardı. Çünkü beni seviyorsun.

Hırıltılı bir soluk aldım.

"Haydi çıkalım buradan Mac. Burada sana göre bir şey yok."

"Büyü! Burada. Onu alabilirim. Kullanabilirim. Oğlunu huzura erdirebilirim!"

"Ama o zaman sen sen olmazsın ki. Sen bu şeyden tek bir büyü alamazsın. Ya hep ya hiç. Başka bir yolunu buluruz."

Sinsar Dubh bu eşsiz anı zehirledi. *Yalan söylüyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığın için senden nefret ediyor.*

"Kapat şunu Mac. Gölü de dondur."

Olanca ihtişamıyla parlayan Kitap'a baktım. Saf ve basit güce. Dünyalar yaratabilirdim.

Onun kıçını dondur. Ondan güçlü olmandan korkuyor.

Barrons elini uzattı. "Beni bırakma Gökkuşağı Kız."

Gökkuşağı Kız. Ben bu muydum yani?

Bu çok uzun zaman önce gibiydi. Hafifçe gülümsedim. "Bana gotik bir elbise giymemi söylediğin gece Mallucé'un evinde giydiğim eteği hatırlıyor musun?"

"Yukarıda dolabında duruyor. Onu hiç atmadım. Üzerinde ıslak bir rüya gibi duruyordu."

Elini tuttum.

Ve o anda Barrons Books and Baubles'ın olduğu sokakta duruyorduk.

İçimin derinliklerinde Kitap'ın kapağının kapandığını duydum.

Kapıdan içeri girerken silah sesleri duyduk ve kafamızı kaldırıp baktık. İki tane kanatlı ejder ayın yanından uçup gidiyordu.

Jayne yine Avcılar'a ateş ediyordu.

Avcılar.

Gözlerim açıldı.

K'Vruck!

Bu kadar basit miydi yani?

"Aman Tanrım, işte bu," diye fısıldadım.

Barrons benim için kapıyı tutuyordu. "Ne?"

İçimi bir heyecan ve telaş bastı. Barrons'un kolunu tuttum. "Bana uçmam için bir Avcı bulabilir misin?"

"Elbette."

"O zaman acele et. Sanırım oğluna ne yapacağımı buldum!"

54

Jericho Barrons oğlunun cansız bedeninin başında beş gün boyunca uyumadan nöbet tutup, yok olmasını ve her seferinde yeniden doğdukları yerde yeniden doğmasını bekledikten sonra, onu Dublin'in dışındaki bir mezarlığa gömdü.

Oğlu asla kaybolmadı ve asla yeniden doğmadı.

Ölmüştü. Gerçekten ölmüştü.

Ben de Barrons'un çalışma odasının kapısında nöbet tutup, uzun günler ve geceler boyunca güzel oğluna bakmasını seyrettim.

Cevap aslında çok basitti, yalnızca biraz düşünmem gerekiyordu.

Onu şehrin üzerinde uçarken bulmak biraz zaman almıştı ama en sonunda karadan da kara bir şekilde, *gecerüzgârıyüksekteneserrr* nidalarıyla ve *eski dostum* diye hitap ederek yanımda belirivermişti. Dingin ve yumuşaktı, buz tutmuş kanatlarını çırpa çırpa gecenin karanlığında süzülüyordu. Geçtiği yerlerde rüzgâr kuru buz gibi buhar tütüyordu.

Ondan bir iyilik istemiştim. Bu bir Avcı'dan istenebilecek en güzel şeydi. Onu çok eğlendirmişti.

Hayvanı sıkıca bağlanmış bir şekilde garajın altından yakındaki bir binanın çatısına çıkartmak için Barrons ve beş adamı uğraşmak zorunda kalmıştı.

Ondan yeterince uzaklaştıkları anda bana telsizle haber verdiler, ben de yeni 'eski dostuma' uçmasını ve en iyi yaptığı şeyi yapmasını söyledim.

Ölüm iyi bir K'Vrucklama kadar iyi bir son değildi.

K'Vruck kocaman siyah tüylü kanatlarını hayvanın etrafına sarıp uzun ve derin bir nefes alınca, hayvan bir oğlan çocuğuna dönüştü.

Ve çocuk öldü.

Sanki K'Vruck onun yaşam özünü içine çekmiş gibiydi.

Çocuk kim bilir kaç yüz bin yıl boyunca acı çektikten sonra nihayet huzura ermişti. Barrons da öyle.

Ryodan ve adamları Barrons'un yanında günler ve geceler boyunca oturup bekledi, aralarından birinin de öldürülüp öldürülemeyeceğini düşündü. Rahatlamış oldukları kadar rencide olmuş gibi de görünüyorlardı. Kasteo odanın içinde oturup, gözünü bile kırpmadan saatlerce bana baktı. Ryodan ve diğerleri onu alıp başka bir yere götürmek zorunda kaldılar. Acaba bin yıl önce ne yapmışlardı ona? Kederin nasıl bir şey olduğunu gördüğüm anda anlıyordum.

Ve gittikleri zaman da, her ne kadar bana düşmanca bakıyor olsalar da, infazın ertelendiğini biliyordum.

Beni öldürmeyeceklerdi. Şimdilik. Bana daha ne kadar yardım etmek isteyeceklerini bilmiyordum ama ben alabildiğimi alacaktım.

Eğer bir gün aramızdaki şeyin savaş olduğuna karar verecek olurlarsa da bende bulacakları şey savaş olacaktı.

Birisi beni bir savaşçıya dönüştürmüştü. Yanımda o olduğu sürece yapamayacağım bir şey yoktu.

"Bebeğim, orada mısın?" Babamın bariton sesi sokakta yankılandı.

Çatıdan aşağı baktım ve gülümsedim. Annem, babam ve Müfettiş Jayne aşağıda, kitap dükkânının kapısının önünde duruyorlardı. Babamın elinde bir şişe şarap vardı. Jayne'in elinde ise bir defter ve kalem vardı. Beni Fae öldürme yöntemleriyle ilgili sorguya çekeceğini ve bir kez daha hançerimi almaya çalışacağını anladım.

Annemle babamın Dublin'de kalmaya karar vermesine çok şaşırmıştım. Şehirde bir ev tutmuşlardı, böylece onları ziyaret edebilecektik. Günün birinde anneme Alina'nın eşyalarının çoğunu verecektim. Oturup konuşacak, Alina'nın evini ziyarete gidecektik. Annemi alıp Alina'nın bir süre mutlu bir hayat sürdüğü üniversiteye götürecektim. Onu anacak ve o yanımızdayken onunla yaşadığımız şeyleri yad edecektik. Annem artık farklı bir kadındı; eskisine göre çok daha güçlü, çok daha canlıydı.

Babam burada hakimlik yapacak, Jayne ve ekibiyle Yeni Dublin'de düzeni sağlamak için çalışacaktı. Savaşmak istiyordu ama annem bu fikre pek sıcak bakmıyordu.

Annem, Yeni Dublin'i Yeşillendirme Grubu adında bir harekete öncülük ediyordu. YDYG kendini kenti yeniden yeşillendirmeye, toprağın bereketini geri kazandırmaya, saksıları doldurmaya, bahçeleri çimlendirmeye ve parkları yeniden canlandırmaya adamıştı. Bu tam anneme göre bir işti. Annem kelimenin tam anlamıyla yuvayı yapan dişi

kuştu ve Dublin'in yuvasının da yapılmaya fena hâlde ihtiyacı vardı.

"Kapı açık, yukarı gelin," diye seslendim. Annemin elinde iki tane çok şeker seramik saksı vardı. Saksıların içinde ucundan filizlenmiş çiçek soğanlarını görebiliyordum. Benim bütün saksılarım hâlâ boştu. Manastıra gidip topraktan birkaç bitki almaya bir türlü vakit bulamamıştım. Artık onları annemle babama ev hediyesi olarak götürürdüm.

İçeri girip masayı kontrol ettim. İçkiler soğumuş, tabaklar yerlerine konmuş, peçeteler katlanmıştı. Bu benim ilk bahçe partimdi.

Barrons mangalın üzerine eğilmiş etleri kızartıyor, iğrendiğini başarısız bir şekilde saklamaya çalışarak etlerin tadına bakıyordu. Eti çiğ çiğ yemek yerine pişirmeyi iğrenç mi buluyordu, yoksa bir ineği, ya da herhangi bir şeyi, canlısı varken ölü hâlde yemek gücüne mi gidiyordu tam kestiremiyordum.

Bunu ona sormadım. Bazı şeyler konuşulmasa daha iyiydi.

Bana baktı ve ürperdim. Ona doyamıyorum. Asla doyamayacağım.

Yaşıyor.

Nefes alıyorum.

istiyorum. Onu. Daima.

Buzumun ateşi. Ateşimin buzu.

Daha sonra yatağa girecektik; karanlık, engin ve ölümsüz bir şekilde üzerime çıktığında ise zevki öğrenecektim. Kim bilir? Belki daha sonra da iki Avcı'ya binip aya gidecektik.

Misafirlerimizin merdivenlerden çıkmasını beklerken şehre baktım. Neredeyse tamamen karanlıktı, yalnızca birkaç ışık görünüyordu. Burası geçen ağustos tanıdığım şehre uzaktan yakından benzemiyordu ama onu yine de seviyordum. Gün gelecek bu şehir yeniden hayat dolacak, cıvıl cıvıl olacaktı.

Dani de orada, sokakların birindeydi. Yakında çıkıp onu da aramaya başlayacaktım.

Ama öldürmek için değil.

Yeniden sırt sırta savaşmak için.

Kız kardeşler gibi.

Sanırım Alina bunu anlayabilirdi.

İyi adamlarla kötü adamları birbirinden ayırt etmek, benim eskiden zannettiğim gibi kolay değildir. Birisine gözlerinizle baktığınız zaman nasıl biri olduğunu anlayamazsınız.

Kalbinizle bakmanız gerekir.

Son

TEŞEKKÜR

Bu roman muhteşem menajerim Amy Berkhower olmasaydı okuyucuların eline ulaşamaz, Random House'daki harika insanlar olmaksızın da okuduğunuz hâline gelemezdi. Beni dinlediği ve her zaman yanımda olduğu için Gina Centrello'ya özellikle teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez! Ve şahane editörüm ve en büyük hayranım Shauna Summers'a ve ekibin Random House'daki geri kalan kısmına; Libby McGuire, Scott Shannon, Matthew Schwartz, Sanyu Dillon, Gina Wachtel, Anne Watters, Kristin Fassler, kitabın şaheser kapağını yapan sanat departmanı, kitaplarımın size ulaşmasını sağlayan satış ekibine ve kitaplarımı büyük bir heyecanla birinci elden satan kitapçılara teşekkürü bir borç bilirim. Kitabın el yazmalarını herkesten önce okuyan ve benden kıyasıya eleştirilerini esirgemeyen ilk okurlarıma teşekkürler: Yetenekli ve harika Genevieve Gagne-Hawes ve kocam Neil Dover (aşçı, müzisyen, editör ve birçok bakımdan ilham kaynağım!); siz olmasaydınız bu işi yapamazdım. Siber-Ateş ve olaylara ilişkin olan her şeyin düzgün bir şekilde akmasını ve büyülü olmasını sağlayan Leiha Mann'a teşekkürler. Ve son olarak SİZE, siz sevgili okuyuculara, Ateş serisinin böylesine büyük bir başarı kazanmasını sağlayan ateşli bağlılığınız ve her gün hayatta en sevdiğim işi yapabilmeme olanak sağladığınız için teşekkür ederim.

...şimdilik.

ATEŞ SERİSİ

GÖLGE ATEŞİ

UMUT GÜÇLENDİRİR, KORKU ÖLDÜRÜR

MacKayla Lane, ablası Alina'yla birlikte evlatlık verilip İrlanda'yı bir daha dönmemek üzere terk ettiğinde küçük bir çocuktu.

Yirmi yıl sonra Alina öldü ve Mac, ablasının katilini bulmak için İrlanda'ya dönmeye karar verdi. Doğaüstü güçlere sahip, lanet'lenmiş bir soydan geldiğini keşfettikten sonra ise kendini esrarlı bir geçmişin içinde buldu. İnsanların, binlerce yıldır aralarında gizlenen ölümsüzlerle yaşadığı çatışmanın tam ortasında kalmıştı.

Mac artık bir yandan acılarına göğüs germeye çalışırken, bir yandan da kendini dünyaları yaratma ve yok etme gücüne sahip bir büyü kitabı olan Sinsar Dubh'ı ele geçirmeye adamıştı.

Sinsar Dubh, Mac'i yüzüstü bırakıp sevdikleriyle arasında ölümcül bir patika oluşturduğunda ise avcı, artık av olmuştu. Mac artık kime güvenebileceğini kestiremiyordu. Sürekli rüyalarına giren o kadın kimdi? En önemlisi, bizzat Mac kimdi?

"DUDAKLARIMDA DÜŞMANIMIN, ABLAMIN SEVGİLİSİNİN, SEVGİLİMİN KATİLİNİN DUDAKLARI, HAK ETTİĞİM CEZANIN TADINA BAKIYORUM."

"*Gölge Ateşi* beklediğim, istediğim, ihtiyaç duyduğum, açlığını çektiğim her şeyi ve çok daha fazlasını veriyor."
- *Fresh Fiction*

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2014
Görsel: shutterstock

facebook.com/Artemis Severler
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisyayinlari
artemisyayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis yayınları
pinterest.com/artemisyayinlar
artemisyayinevi.com • artemisgenc.com • artemiscocuk.com

ISBN 978-605-142-413-2

ARTEMİS